Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):
Titel | Title: I ledige Timer : en udvalgt Roman- og Novellesamling bestemt for Familiekredsen : 1896-1913.
Bindbetegnelse | Volume Statement: 1896; Vol. 3
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kbh, 1896-1913
Fysiske størrelse | Physical extent: 73 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57.- 16.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00522 8

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det Kgl. Bibliotek
130025480709

I ledige Timer,

en udvalgt

Roman- og Novellesamling,

bestemt for Familiekredsen.

CARL ALLERS FORLAG.
KØBENHAVN.

28. Hæfte. A.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

„I ledige Timer".

En udvalgt Roman- og Novellesamling, bestemt for Familiekredsen.

48 Sider for 10 Øre om Ugen.

„I ledige Timer" fremkommer saa at sige paa Publikums egen Opfordring og vil sikkert netop derfor snart blive en velset Gæst i mange Hjem. Utallige ere de Opfordringer, „Ill. Familie-Journal"s Udgiver Tid efter anden har modtaget om Udgivelsen af en saadan særskilt Romansamling. I de Hjem, hvor der i det mindste nu og da findes „ledige Timer", der gerne skulle udfyldes enten af Familiekredsen samlet ved Højlæsning eller af den enkelte ved stille Nydelse af en god Bog, hænder det tit og ofte, at Læsestoffet slipper op. Ganske vist tyer mange saa til Lejebiblioteker og Læseselskaber, men der findes ogsaa en Del, der ikke holder af at læse Bøger, der have gaaet gennem saa mange Hænder og været i saa mange forskellige Hjem, før de naaede deres. Nogle Familiefædre og Mødre ville ogsaa helst være fri for Ansvaret ved at udsøge af de forskellige Bogpakker, hvad der passer for hele Familiekredsen, og se gerne en Underholdnings-lekture, som de uden forudgaaende Gennemlæsning kunne lade gælde for „Familielæsning". Gennem „Illustreret Familie-Journal" kender Publikum det Program, hvorefter „I ledige Timer"s Romaner og Noveller ville blive udvalgte, og da Pladsen her ikke vil lægge Hindringer i Vejen for længere Romaner, vil det til Udvalg værende Stof blive saa meget rigere og tillade Optagelsen af de mest anerkendte Frembringelser paa Underholdnings-litteraturens Omraade.

25 Øre pr. Roman.

25 Øre pr. Roman.

I ledige Timer

En udvalgt

Roman- og Novellesamling

bestemt for Familiekredsen

Tredje Bind.

København
Forlagt af Carl Allers Etablissement
Trykt i Carl Allers Etablissement
1896

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

W. E. Norris: Arvingen 1

N. K. Green: Gengældelsens Dag 131

Mrs. Bray: Bedstefaders Kone 289

F. Frankfort-Moore: Claude Hadleys Hustru 377

M. Carruthers: Det lille japanesiske Skab 465

Oskar Klaußmann: For et Syns Skyld 569

W. E. Norris:

Arvingen.

Første Kapitel.

I et stort, uvenligt Soveværelse i et uvenligt, gammelt Hus i Oxford laa en gammel Mand paa sin Dødsseng. Thi at det Leje, hvorpaa han laa, var hans Dødsseng, derom kunde der ikke mere herske nogen Tvivl. Endog den unge Læge, der dog ikke var let til at lade Haabet falde, havde ved sit Morgenbesøg med et meget alvorligt Ansigt tilhvisket Husholderskен, at det nu ikke mere drejede sig om Dage, men kun om Timer. Heller ikke den syge hengav sig til Illusioner angaaende sin Tilstand, men havde straks fra Begyndelsen af sin Sygdom udtalt som sin Mening, at han ikke vilde staa den igennem. Og dog maatte det falde enhver, der betragtede hans rolige, smukke, alvorlige Ansigt, svært at tro paa, at det var en døendes. Intet Udtryk af Lidelse eller Svaghed skæmmede det; derimod bar hans Træk afgjort Præg af Trods og Stivsind, ligesom om de vilde fortælle, at han, saa længe han levede, ikke med sin gode Vilje havde føjet sig i nogen Modgang og heller ikke nu havde til Hensigt at gøre det. Den syges høje Pande, hans tætte, hvide Øjenbryn, hans smalle, fast sammenpressede Læber, den lange, smukt formede Hage dannede et Hele, der, selv om det ikke tildrog ved sin Elskværdighed, dog frembød et ikke usympatetisk Billede af selvbevidst Mandighed og sjælden Viljekraft. Hans Øjne — disse skrækkelige graa Øjne, med hvilke han hele sit Liv igennem havde kunnet forvirre enhver, mod hvem de rettedes — vare nu lukkede; men man kunde desuagtet godt udmale sig, hvilket Udtryk de maatte have, naar de vare aabne. Det var da ikke til at undres over, at den, der besad et saadant Ansigt og saadanne Øjne, i sine sidste Timer laa hen alene og

forladt, uden at have noget andet Menneske om sig end sin gamle Husholderske, der stille sad ved Sengen, af og til tilkastende sin Herre et frygtsomt Blik, men uden at have Mod til et Spørgsmaal om, hvordan han havde det, eller om han ønskede noget.

I Virkeligheden var Dekanen ved St. Cyprian-Universitet, omendskønt han i akademiske Kredse spillede en meget betydelig Rolle og ved fremragende videnskabelige Værker og Skrifter havde skaffet sig et i den lærde Verden vidt og bredt højagtet Navn, en saa ensom og venneløs Mand, som der næppe fandtes Mage til i hele England. Hans nære Slægtninge vare ganske vist alle ved Døden skilte fra ham; men selv om de vare forblevne i Live, vilde de dog ikke derfor have omgaaedes venligere med ham, end de nu gjorde; thi med dem alle havde han ligget i Strid og betragtet hver en af dem som en Fjende. Med sin eneste Broder havde han ligget i Strid; i Vrede var han skiltes fra sit eneste Barn, fra sin Datter, der for mange Aar siden havde forladt hans Hus for — mod sin Faders Vilje — at gifte sig med sin Musiklærer; med alle Universitetets Professorer var han geraadet i Strid — ikke til aabent Brud, hvilket vilde have voldt for stor en Skandale — men dog saaledes, at enhver stiltiende gik af Vejen for ham, saa godt det lod sig gøre. Den eneste, med hvem han bestandig havde levet i Fred, var Universitetets Rektor; det venlige Samkvem med ham skyldtes imidlertid ikke Dekanens Fortjeneste, men den gode, gamle Doktor Drysdales, med hvem det vilde være en Umulighed, selv for den ufordrageligste, at komme i Strid. Og som Følge af sit Fjendskab med Alverden laa altsaa nu den gamle Mand ensom og forladt paa sin Dødsseng og ventede Dødens Nærmelse uden at have nogen Moders Sjæl omkring sig undtagen den gamle Husholderske.

Aftenen brød frem — en barsk, stormfuld Martsaften. Siden Middag havde Dekanen ikke talt et Ord. Af og til gjorde han Tegn til Husholdersken, at hun skulde give ham en Slurk Champagne, der stod paa Bordet ved Siden af Sengen, eller række ham en Skefuld af den beef-tea, som Lægen havde forordnet ham. Den ulykkelige Kone havde i Løbet af de sidste otte og fyrretyve Timer ikke veget fra hans Seng og var derfor nu til Ende med sine Kræfter; men hun havde ikke Mod til at forlade Værelset eller foreslaa Dekanen at lade Stuepigen afløse hende for en kort Stund. Hendes Øjelaag vare tunge som Bly. Vel for tyvende Gang havde hun nu i Stilhed overvejet, om det kunde have

slemme Følger for hendes Herre, om hun undte sig en kort, en ganske kort lille Lur, da en sagte Banken paa Døren lod sig høre. Hun rejste sig skyndsomt, lukkede Døren op og talte et Øjeblik hviskende med nogen, som stod udenfor. Derpaa listede hun atter tilbage til Sengen.

„Herr Dekan," sagde hun sagte, „det er Mr. Breffit, som er her."

Dekanen aabnede Øjnene. „Lad ham komme," befalede han med belagt Stemme.

Mr. Breffit, der af Stilling var Notar, efterkom Paabudet. Han var en lille, venlig, omtrent halvtredsindstyveaarig Mand, hvis røde Ansigt den skarpe Østenvind havde bedækket med en endnu livligere Farve end sædvanlig.

„Det gør mig oprigtigt ondt at se Dem saa syg, Herr Dekan," begyndte han i den muntreste Tone af Verden. Men da mødte hans Øjne den gamle Mands Blik. Som Følge heraf blev den Bemærkning, som Notaren netop vilde have gjort angaaende det slette Vejr, mærkværdigvis kvalt i Fødselen, og en let, forlegen Hoste lod sig i Stedet høre.

Intet Menneske, med hvem St. Cyprianer-Universitetets Dekan var truffen sammen paa Livets Veje, havde kunnet værge sig mod en let Paavirkning af Frygt. Ogsaa Mr. Breffit følte sig bestandig ret ubehagelig til Mode i hans Nærhed. Men en dannet Mand, en velstuderet Prokurator, maa ikke lade sig mærke med, at han føler sig utilpas i en andens Nærværelse; derfor vedblev Mr. Breffit efter en kort Pause i saa ligegyldig en Tone, som det var ham muligt at frembringe: „De ser, Herr Dekan, at jeg meget hurtigt har indfundet mig efter Deres Ønske."

„De vilde groveligt have tilsidesat Deres Pligt, hvis De ikke meget hurtigt havde efterkommet mit Ønske," sagde Dekanen. „Som De ser, have vi ikke længer megen Tid tilovers. Jeg har ladet Dem kalde, Mr. Breffit, fordi jeg har til Hensigt at oprette et nyt Testamente. I Mappen der vil De finde Papir. Vær saa god, sæt Dem her ved dette Bord."

Det var ikke noget langt Arbejde, Mr. Breffit havde at fuldføre. Prokuratorer forstaa i Almindelighed at indrette det saaledes, at de under deres Medvirkning opsatte Testamenter blive affattede saa uforstaaeligt som muligt, for at der siden kan blive budt dem Lejlighed til Processer og Forlig; men naar man har at gøre med en egensindig, halsstarrig Klient, der nøje ved, hvad

han vil, bliver der intet Spillerum selv for den drevneste Notar. Der er ikke andet for end strengt at rette sig efter Testators Ønske. I mindre end et Kvarter havde den døende tilbagekaldt alle sine tidligere Bestemmelser — det var ikke første Gang, han gjorde Testamente — og truffet nye, som, da de bleve trufne umiddelbart før hans Død, sandsynligvis vilde blive staaende som de endeligt gyldige.

Tjeneren og Kokken bleve tilkaldte for at fungere som Vitterlighedsvidner for deres Herres Underskrift. Derpaa var Mr. Breffit igen alene med sin Klient. Han rømmede sig flere Gange, som om han vilde tale, men tav desuagtet stadig.

„Naa, hvad er det, De har at sige?" spurgte Dekanen kort. „Formodentlig vil De gøre mig opmærksom paa, at jeg har begaaet en slet Handling?"

„Paa ingen Maade," svarede Notaren. „Jeg tror ingenlunde, at nogen vil tillade sig at betegne Deres Handlemaade saaledes — men — men — jeg er meget overrasket over den stedfundne Omskiftelse i Deres Sindelag, Herr Dekan."

„Om De er overrasket eller ikke overrasket, er mig særdeles ligegyldigt," sagde den gamle Mand. „Maaske vil mange foruden Dem undre sig derover; men hvad angaar det egentlig mig? Saa længe han lever, er enhver Herre over sin Formue og kan disponere over den, som han vil. Med Forandringen af mit Testamente begaar jeg en retfærdig Handling — derom er jeg overbevist. Og hvis De tænkte fornuftigt, vilde De selv indse, at jeg i dette Øjeblik ikke har andet end fuldbyrdet en ganske vist sen Retfærdighedshandling."

Notaren saa smilende ud i Luften, men svarede ikke et Ord. En lille Pause indtraadte, saa sagde Dekanen: „Farvel, Mr. Breffit. Vil De have den Godhed, naar De gaar, at trække i Klokkestrengen? Forresten min bedste Tak."

Mr. Breffit indsaa, at Audiensen var forbi; han rejste sig, bukkede for den syge og forlod Værelset med et: „Farvel, Herr Dekan." At være levende Hund er altid bedre end død Løve; men den gamle Løve derinde var endnu ikke død, og saa længe han havde et Aandedrag tilbage, undlod hans Omgivelser ikke at opfylde hans Befalinger med Frygt og Bæven.

Ude paa Trappen frigjorde Mr. Breffit sig øjeblikkelig for den ham højst uvante Forlegenhed, han havde følt i den syges Nærværelse . . . „Sen Retfærdighedshandling!" lo han. „Gud

skal vide, han har Ret deri! Dersom man kan kalde det en Retfærdighedshandling, kommer den ganske vist en Smule sent; men overhovedet er jeg i Tvivl, om den fortjener at benævnes saaledes. Naa, hvem ved i det hele taget, om hun endnu er i Live! Efter min Mening maa hun forlængst være død, ellers maatte hun sikkert i alle de Aar ved Lejlighed have ladet høre fra sig." Dermed begav han sig ind i det egetræspanelerede Spiseværelse og styrkede sig til Hjemfarten til London med Dekanens gamle Portvin og en fortræffelig Diner, som han lod vederfares fuld Retfærdighed.

Medens Notaren gjorde sig til Gode med Spise og Drikke, havde endnu en besøgende indfundet sig, som spurgte efter Dekanen og mærkeligt nok straks — uden nogen foregaaende Melding — blev ført ind i Sygeværelset. Det var en høj gammel Mand, med skaldet Isse, et venligt, godt Ansigt og lidt ludende Holdning.

„Naa, det er Dem, Drysdale?" hilste Dekanen ham. „De kommer vel for at tage Afsked med mig?"

Universitetsrektoren tog sin gamle Vens Hænder i sine og saa bedrøvet den døende ind i Ansigtet. „Forhaabentlig ikke, Musgrave," sagde han. „Forhaabentlig vil jeg endnu ret ofte kunne besøge Dem. Jeg tror ikke paa, at De vil forlade dette Liv før mig — De med Deres Jærnhelbred og Kæmpenatur! Det ser mig heller slet ikke ud til, at — Deres Tilstand skulde være saa betænkelig."

„De vil bilde mig noget ind, Drysdale," svarede den anden. „Jeg har ikke længer Kræfter til at sige Dem imod, men inden fire og tyve Timer vil min Død tilstrækkelig have overbevist Dem om, at jeg i det mindste i Dag har haft Ret over for Dem. Sæt Dem ned, Drysdale. De er det sidste Menneske, med hvem jeg taler i denne Verden, og jeg formoder, at jeg heller ikke længe vil være i Stand til at tale med Dem." Han holdt inde. Efter en kort Pause begyndte han igen: „Husker De min Datter, Laura?"

„Naturligvis, naturligvis. Jeg mindes det stakkels Barn meget godt. Det glæder mig, Musgrave, at ogsaa De erindrer hende. Hvor højst beklageligt det dog er, at hun ikke nu kan være hos Dem!"

„Jeg har saa taalelig en Hukommelse. Heller ikke tror jeg, at et Menneske er i Stand til at glemme sine egne Børns Eksistens, selv om han ogsaa har haft nok saa gode Grunde til at ønske, at han kunde det. Deres Ønske om, at jeg nu skulde have Laura

hos mig, deler jeg ikke. Eftersom hun har haft Hjerte til at lade tolv Aar gaa hen uden at skrive en Linie til sin Fader for at bede ham om Forladelse for den Skam, som hun har bragt over ham og sig selv, kan jeg næppe tro, at et Gensyn med hende vilde have noget særdeles glædeligt ved sig. Ikke desto mindre har jeg for et Øjeblik siden oprettet et Testamente til Gunst for hende. Jeg gør hende til Arving af alt, hvad jeg ejer og har, og unddrager hende kun en Sum paa ti Tusinde Pund Sterling, som jeg har bestemt til min Nevø, Frederik."

„De spøger!" udbrød Doktor Drysdale. „Nej, nej, Musgrave, det har De ikke gjort! De vil ikke lade det være nok med at efterlade Frederik ti Tusinde Pund Sterling! Hm, hm! Men har De da — tilgiv det indiskrete Spørgsmaal — har De da nogen Anelse om, hvor Deres Datter for Tiden opholder sig?"

„Ikke den fjerneste. Som jeg nylig sagde Dem, har hun siden den Dag, da hun løb af med denne Slyngel af en Musiklærer, aldrig ladet høre fra sig. I det Brev, som hun den Gang efterlod, meddelte hun mig, at de begge havde til Hensigt at tage til Ny Zeeland og der forsøge deres Lykke. Om de har udført denne Plan eller ikke, er jeg ganske uvidende om; om hun lever, eller om hun er død, ved jeg lige saa lidt. Dersom det sidste er Tilfældet, gaar min Formue over til den nærmeste endnu levende Slægtning af mig. Bedre kunde jeg efter min Mening ikke disponere," føjede Dekanen en Smule tvivlende til, som ønskede han nu en Bekræftelse af, at hans Bestemmelser havde været meget vise og rigtige.

„Hm, hm!" rømmede hans Ven sig eftertænksomt. „Men anser De det ikke nu for rigtigst, Musgrave, at vi telegrafisk tilkalde Fred?"

„Hvorfor det? Jeg længes ikke efter ham, og han sikkert lige saa lidt efter mig. Han er en stivnakket Person, der modsætter sig mine Ønsker og har valgt en Karrière, som paa ingen Maade anstaar et anstændigt Menneske."

„Er De ikke en Smule for haard i Deres Dom over ham, Musgrave? Det var jo Deres Ønske, at han skulde være Jurist?"

„Ja. Jeg kunde godt lide Fyren og vilde sørge for hans Fremtid. Jeg førte ham til en Kilde, men han vægrede sig ved at drikke af den. I Stedet for at vælge en ærefuld menneskeværdig Bestilling spilder han sin Tid med at skrive Teaterstykker, Komedier! Fy, fy!"

„Ogsaa deri kan man naa til noget stort," bemærkede Rektoren sagtmodig.

„Ikke saa vidt jeg vidste."

Drysdale smilte. „Har De aldrig hørt Tale om Shakespeare?"

„Kommer De til mig med en saadan reductio ad absurdum, ere vi snart til Ende med vor Samtale. Ej heller har jeg hverken Lyst eller Kræfter til at disputere med Dem. Jeg ved, at jeg over for min Nevø har gjort min Pligt, endog mere end min Pligt. Trods hans Ulydighed har jeg testamenteret ham ti Tusinde Pund Sterling, hvormed han efter Behag kan skalte og valte. Efter den Maade, hvorpaa Testamentet er opsat, er desuden det Tilfælde ikke udelukket, at Fred en Gang bliver Arving til min hele Formue. Under disse Omstændigheder har han ingen Grund til at beklage sig over, at jeg har vægret mig ved at læse hans litterære Produkter eller lade mig fortælle om dem."

„Jeg tror ikke, hvis De nu vilde lade ham komme til Dem, at han da vilde tale derom," indvendte den fredstiftende Rektor. Det gjorde ham inderlig ondt, at den stakkels Musgrave skulde skilles fra Livet uden at have taget Afsked med Nevøen, som han havde antaget i Søns Sted og ladet opdrage i den Tro, at han en Gang skulde blive hans eneste Arving. Ganske vist var der mellem Onkel og Nevø i den sidste Tid indtraadt et vitterligt koligere Forhold, der næsten lignede et Brud, og hvis Konsekvenser Fred nu altsaa skulde komme til at mærke ved Forandringen af Testamentet; men desuagtet vedblev det at være en Pligt for den unge Mand at ile til sin Plejefaders Dødsleje, og Rektoren betragtede det ligefrem som Synd, hvis han ikke blev tilkaldt.

Dekanen syntes at være af en anden Mening.

„Jeg vil hverken høre Tale derom eller om noget som helst andet," erklærede han. „Jeg vil overhovedet ikke mere høre nogen — kun Dem endnu i nogle Minutter. Jeg har i mit lange Liv hørt tilstrækkeligt og er bleven træt af at høre. Jeg gaar nu til et Land, hvor det har Ende med al Tale. I det mindste formoder man det, da man til at tale behøver en Tunge og maa kunne bevæge den; men jeg mærker blot alt for vel, at min begynder at miste denne sin Egenskab."

„Naar Mennesket dør, gaar hans Sjæl tilbage til Gud, som har skabt den," sagde Rektoren.

„Maaske. Maaske ikke. Derom vide vi nu engang begge saa grumme lidt, kære Ven."

Dekanen ved St. Cyprian-Universitetet havde stedse aabenbaret meget frie — for ikke at sige uortodokse — Anskuelser og havde derved paadraget sig mangen Fejde med Professorerne ved det teologiske Fakultet. Omendskønt Rektorens Meninger i det Stykke ikke altid havde stemt overens med Musgraves, havde han dog stedse ladet denne tænke, som han vilde, og aldrig søgt at paatvinge ham sine Meninger. Men nu knælede han ned ved Siden af Sengen og bad med høj Stemme til Gud for den døende. Det var en stor Dristighed, thi Dekanen havde sit hele Liv igennem afskyet al Bæren til Skue af Fromhed, og ingen anden vilde have vovet noget lignende i hans Nærværelse. At sige den milde, sagtmodige Doktor Drysdale noget bebrejdende Ord var han dog ikke i Stand til; saa hørte han da stiltiende paa Bønnen, og da Rektoren atter rejste sig, rakte han ham med et svagt Tillob til et Smil sin Haand.

„Lev vel, Drysdale," sagde han. „Jeg takker Dem for Deres Besøg."

„I Morgen kommer jeg igen," svarede den anden.

„I Morgen! Mon De da endnu vil finde mig i Live? Men hvis De tilfældigvis skulde gaa forbi og vilde se indenfor — — for i Dag maa jeg sige Dem Farvel. Jeg er dødtræt."

Den værdige Doktor Drysdale tog Afsked med sin gamle Ven, men i Stedet for at begive sig hjem gik han til nærmeste Poststation og afsendte paa eget Ansvar et Telegram til Mr. Frederik Musgrave i London.

Han kunde have sparet sig sin Møje. Thi paa den Tid, da Telegrammet blev bragt til Mr. Frederik Musgraves Bolig, befandt den unge Mand sig just i Selskab, og da han sent efter Midnat vendte hjem og aabnede det, havde hans gamle Onkel Dekanen allerede i flere Timer været død.

Andet Kapitel.

Fra det Øjeblik, vi komme til Verden, gøre vi hvert Sekund et Skridt henimod vor Grav. I hvert Sekund forlader et Menneske Verden — i hvert Sekund fødes et Menneske.

Det er noget gandske umuligt, at vi kunne sørge med enhver, hvem noget sørgeligt times, eller juble med enhver, for hvem noget

glædeligt indtræffer; gjorde vi det, blev der os ingen Tid tilovers til Udførelse af vore egne Forretninger eller daglige Pligter — saa uophørligt veksler i Livet Glæde og Sorg. Men ikke sjældent sker det, at der bliver os en haard Straf til Del for denne vor Ligegyldighed. Hvor ofte indtræder ikke det Tilfælde, at vi uden at vide det — billedlig talt — danse paa vore bedste Venners Grave! En saadan Prøvelse havde Tilfældet beredt Fred Musgrave. Det var et højst ulykkeligt Sammentræf, at just i den Time, da Dekanen ved St. Cyprian drog sit sidste Suk i sit ensomme Værelse i Oxford, morede hans Nevø sig paa det bedste i London ved en munter Diner og befandt sig i den fortræffeligste Stemning.

Selskaberne i General Moores Hus udmærkede sig stedse ved deres muntre Tone og oplivede Stemning. Generalen saa gerne glade Ansigter omkring sig og foregik — hvad godt Humør angaar — stedse sine Gæster med det bedste Eksempel. En højtstaaende Officer, der disponerer over en stor Formue og er i Besiddelse af en ung Hustru og et prægtigt Gods i Syd-Kensington, har ogsaa al Grund til at være i godt Humør. Generalen elskede Selskabelighed, og hans Frue delte denne hans Tilbøjelighed af ganske Hjerte. Det var helt og holdent Mrs. Moores Fortjeneste, at ved Selskaberne i hendes Hus i Cromwellgade blev altid med rigtig Takt kun Gæster inviterede sammen, som passede for hverandre, medens ethvert forstyrrende Element holdtes fjernt. Hun var Generalens anden Hustru — og fem og tyve Aar yngre end han. Hendes Steddatter Susie havde netop fyldt sit attende Aar og var i Løbet af Vinteren bleven indført i Selskabslivet. Omendskønt Mrs. Moore selv havde fire Børn, var hun dog en ganske fortræffelig Stedmoder, hvem Susies Vel laa levende paa Hjerte. Dette beviste hun ved til sine Selskaber bestandig at invitere nogle unge Mennesker, hvem hun betragtede som gode Partier, og hvoraf hun altid vidste at placere en eller anden ved Susies Side.

Til Dineren den Dag vare to saadanne gode Partier inviterede, nemlig Mr. Frederik Musgrave og Kaptajn Claughton af fjerde Garderegiment, hvilke begge havde overtaget en Rolle i det Proverbe, som efter Bordet skulde opføres. Det vilde dog ikke være at holde sig strengt til Sandheden, hvis man kaldte Kaptajn Claughton et godt Parti. Ganske vist havde han nydt en god Opdragelse og var af et smukt Ydre; han brugte ogsaa mange Penge og havde en temmelig velhavende Fader. Men desværre var han

ikke ældste Søn, og det stod derfor til at antage, at de Penge, som den unge Gardeløjtnant ruttede med, ikke altid tilhørte ham selv. Mr. Musgrave var derimod afgjort et Parti, som man ikke maatte undervurdere. Det var almindelig bekendt, at han var indsat som Arving efter sin Onkel Dekanen ved St. Cyprian-Universitetet, en svagelig, gammel Mand, der, som Mrs. Moore fra meget troværdig Side havde hørt, aldrig forbrugte mere end Halvdelen af sine Indtægter og lagde hele Resten til Side som Sparepenge. Mr. Musgrave kunde man altsaa med god Samvittighed opmuntre. Og i Virkeligheden blev Mr. Musgrave opmuntret paa en saa iøjnefaldende Maade, at han maatte være slagen med Blindhed, om han ikke havde bemærket, at man udmærkede og foretrak ham fremfor Husets alle øvrige Bekendte. Saaledes fandt f. Eks. i Dag den dramatiske Forestilling kun Sted for at berede Fred den Glæde at se sin lille Enakter blive opført. Da han allerede havde skrevet et Lystspil, som var blevet antaget ved et londonsk Teater og hver Aften blev spillet der, indsaa man klart, at han maatte forstaa sig paa slige Ting, og overdrog ham derfor en Regissørs betroede Stilling. Ved den Omstændighed, at han daglig undervistе Susie i en Kunstform, som hidtil havde været hende fremmed, og derved nødvendigvis hyppigt kom i hendes Nærhed, kunde man sige at slaa to Fluer med eet Smæk; thi for det første havde man Udsigt til en højst interessant Aftenunderholdning, hvorom der vilde blive talt vidt og bredt, for det andet rykkede man, for saa vidt menneskelig Beregning kan se ud i Fremtiden, det Tidspunkt nærmere, da Stedatteren lykkeligt kunde sejle ind i Ægteskabets Havn.

Fred Musgrave opbød alt for at gøre Aftenen morsom; maaske var han heller ikke utilbøjelig til at opfylde sin Værtindes andet Ønske; i ethvert Tilfælde begyndte han at tænke derpaa, og den aabenbare Hyldest, som Kaptajn Claughton viste Susie, bestyrkede ham kun i denne hans Hensigt. Den slanke adrette Claughton med sit kortklippede sorte Haar, sin elegante Mustache, sin mønsterværdigt siddende Uniform, sin udmærket flatterende Pincenez, anslog under Dinerens Forløb en saa fortrolig Tone over for Miss Moore, at det i højeste Grad krænkede og æggede den anden unge Mand. Da samme unge Mand imidlertid var af en meget elskværdig og godmodig Natur, kom han ikke derfor ud af sit gode Lune, men spurgte kun i Stilhed sig selv, om Miss Moore virkelig kunde finde Behag i en saadan Kurmager. Snart

haabede han, at dette ikke maatte være Tilfældet, snart frygtede han saa smaat, at det alligevel var det. Og hvorfor skulde det ikke være Tilfældet? Trods sin Antipati mod den unge Officer, maatte Fred dog indrømme, at han var en meget elskværdig Fyr, og Susie havde tilstrækkelig længe kendt Claughton til at vide, at han ikke beærede ethvert kvindeligt Væsen, han mødte paa sin Vej, med sin Hyldest. At han beundrede hende, var kun en Hyldest, som med Rette tilkom Susie; forhaabentlig var hun for fornuftig til at sætte nogen Pris paa Claughtons Galanterier.

Susie Moores Ydre var ganske vist ikke et saadant, at det kunde berettige hende til noget egentligt Ry for Skønhed, men hun hørte — som hendes Stedmoder en Gang meget rigtigt havde bemærket — „alligevel til de kønne". „Hun har chic," havde denne upartiske Kritiker erklæret. „Hvis man betragter de enkelte Dele af hendes Ansigt for sig, lader det maaske tilbage at ønske; men hun har en klar Teint, dejlige brune Øjne, prægtigt Haar og et indtagende Udtryk. Desuden er hun saa ægte som Guld."

Denne sidste Ros fortjente Susie uimodsigeligt. Jeg haaber ikke, at de unge Damer, som læse denne Bog, tage mig det ilde op, naar jeg lader fremskinne en let Tvivl om, at man kan sige det samme om enhver af dem, navnlig da denne Bemærkning ikke er rettet til nogen enkelt Læserinde, men ene og alene til hendes Næste. Om Susie kunde man trøstigt sige, at hun virkelig var ægte og tro som Guld. Og maaske var det netop hendes aabne og ærlige Karakter, der mest behagede Kaptajn Claughton, som forlængst havde dannet sig en begrundet Mening om Livet i Almindelighed og Kvinderne i Særdeleshed. Muligvis var det ogsaa disse samme Egenskaber, der havde vakt Frederik Musgraves Interesse for hende, omendskønt hans Karakter var en ganske anden end Claughtons, og han hidtil kun havde haft ringe Lejlighed til at lære Menneskene at kende.

Ogsaa paa ham kunde man med god Ret anvende den samme Karakteristik, som er bleven Susie til Del. Trods sine syv og tyve Aar var Frederik endnu aaben og tillidsfuld som et Barn. Hans Begejstring for alt skønt var endnu saa frisk og kom i den Grad fra Hjertet, at den var velgørende for enhver, der forstod at skatte en saadan Karakter. Fred troede endnu paa, at alle Mennesker ere gode, i Særdeleshed da de, som stode ham nær; — for ham vare de almindelige Klager over Verdens Slethed kun Talemaader. Da han bestandig havde kunnet glæde sig

ved at være yndet af sine Medmennesker, havde han vænnet sig til at gaa sine egne Veje og overlade sine samtidige at følge dem eller lade være at gøre det, som de selv lystede. Dersom ikke hans Karakter havde været saa ren og hans Sind saa godt, vilde de Hensyn og den megen Venlighed, som enhver viste ham, let kunne have haft en skadelig Indflydelse paa ham; men saadan som han var, optog han det som noget, der slet og ret tilkom ham, uden at han derved lod sig forvænne. Han levede i den skønneste Endrægtighed og Fred med alle Mennesker, — til for kort Tid siden endog med sin gamle Særling af en Onkel. Freds Ydre var endnu mere indtagende end Kaptajn Claughtons. Han var en smuk, høj, bredskuldret Mand med blondt Haar og Skæg, blaa Øjne og regelmæssige Træk. Talent havde han hidtil kun lagt for Dagen ved det ene Lystspil, hvormed han havde haft Held; men at han besad Talent, derom var saavel han selv som hans Bekendte fast overtydede.

Naar Livet byder en saa mange gode Ting som Sundhed, Skønhed, Kraft, Elskværdighed og en rig Onkel, maa man være i Besiddelse af et ganske abnormt Gemyt, hvis man ikke glæder sig over disse Fortrin. Fred Musgrave besad ikke noget saadant abnormt Gemyt, men søgte efter bedste Evne at glæde sig over Livet. Han glædede sig over Dineren hos General Moore — trods den lille Bekymring, vi alt have omtalt; han glædede sig over Forberedelserne til Opførelsen af hans Proverbe og gav Susie, med hvem han samvittighedsfuldt havde indstuderet hendes Rolle, endnu nogle smaa Vink, som han indtrængende formanede hende til ikke at forglemme; allermest glædede han sig dog over selve Opførelsen, der fra første til sidste Ord var en uafbrudt Triumf for ham. Rigtignok var Claughton i Stykket Susies Elsker — det havde ikke ladet sig forandre — men Kaptajnen var en saa slet Skuespiller og udførte sin Rolle saa middelmaadigt, at han kun høstede meget lidt Bifald og Anerkendelse. Fred derimod blev overøst med Lovtaler og fik de mest smigrende Ting at høre om sit Stykke.

Efter Forestillingen blev der danset. Mrs. Moores smaa Selskaber endte altid med en lille Svingom.

„En fortræffelig Fyr, denne unge Musgrave!“ bemærkede en gammel Herre, der stod ved Generalindens Side og smilende betragtede de dansende. „Ikke hver Dag træffer man paa en saa lykkelig Forening af indre og ydre Egenskaber. Skade

blot, at han ikke har kunnet beslutte sig til at vælge en alvorlig Karrière!"

„O," svarede Mrs. Moore, „Mr. Musgrave synes mig fuldtud egnet til enhver Beskæftigelse. Men sandsynligvis vil han jo aldrig faa nødig at arbejde for det, han behøver."

Mrs. Moores Ven, en Mand, der havde et Liv rigt paa Erfaringer bag sig, smilte vantro. „Saa vidt jeg ved, er han i et og alt afhængig af sin Onkel, Dekan Musgrave ved St. Cyprian-Universitetet, — vistnok det ufordrageligste af alle ufordragelige Mennesker, som denne Jord omslutter. Hvordan vilde det vel gaa ham, hvis denne Onkel en skønne Dag fandt for godt at gøre ham en Streg i Regningen og efterlade sin Formue til en eller anden Slægtning?"

„Noget sligt vil ikke kunne passere!" forsikrede Generalinden, skønt hun i Virkeligheden var meget urolig.

„Sig ikke det med saa stor Bestemthed, Fru Generalinde. Gamle Folk have ofte Luner," svarede den anden. „Jeg selv havde en Gang en Onkel, der giftede sig i sit seksogtredsindstyvende Aar og — skulde man tro det? — fik tre Børn, inden han døde. Naturligvis efterlod han dem, hvad han ejede og havde, skønt han i Aarvis havde haft for Sædvane at tilbringe Sommeren i vort Hus og ugenert ræsonnere over Maden. Forøvrigt forekommer det mig, jeg en Gang har hørt, at den gamle Musgrave skal have haft en forloren Søn, som han for mange Aar siden jog hjemmefra."

„Mig er noget saadant aldrig kommet for Øre," svarede Mrs. Moore. „Jeg ved i det hele taget intet om, at han nogen Sinde skulde have haft Børn."

„Jeg tillader mig dog at tro det! Men hvordan var det nu? Det var nok ingen forloren Søn, men derimod en forloren Datter. Ja, ja — nu husker jeg det nøje — det *var* en Datter!"

Mrs. Moore tog i sit stille Sind Notits af denne Meddelelse. Hun vidste inderlig lidt om Mr. Musgrave og hans Forhold, men muligvis vilde det en af Dagene blive hende en Pligt at indhente nøjagtige Oplysninger i saa Henseende.

Imidlertid dansede Fred, der ikke havde nogen Anelse om de Skyer, som andre saa trække op paa hans Horisont, fornøjet med den smukke Susie Moore, og efter at Dansen var forbi, og begge havde begivet sig ind i den lille Salon ved Siden af Dansesalen, begyndte Susie i sit Hjertes Uskyld at erkyndige sig om Freds

Levevis, om hans Gøren og Laden og om hans Fremtidsplaner, hvorom hun var lige saa lidt underrettet som sin Moder. For Fred havde dette Forhør ikke noget ubehageligt ved sig; han havde intet at stikke under Stolen, og det kunde kun glæde ham at se Miss Moore i Besiddelse af saa megen Interesse for hans Fremtid.

„Min højeste Ærgerrighed," betroede han hende, „er at blive en berømt dramatisk Forfatter. Efter min Opfattelse er en saadan Ærgerrighed kun prisværdig — men desværre er min Onkels Opfattelse i den Retning ganske modsat min."

„Deres Onkel og De er vel ofte af forskellig Mening?" spurgte den unge Pige.

„Det kan jeg egentlig ikke sige; vi komme i Grunden fortræffeligt ud af det med hinanden. Om vi ere af forskellig Mening eller ikke, staar ofte mig selv uklart, da min Onkel af Princip — eller om De hellere vil: af Lyst til Modsigelse — altid paastaar det modsatte af, hvad man selv mener. Det vilde tilføje ham det dybeste Hjertesaar, om han blev nødt til at indrømme nogen, at han i nogen Henseende stemte overens med ham. Hvad min litterære Virksomhed angaar, er jeg grundigt overbevist om, at han misbilliger den i højeste Grad; — men det er ingenlunde noget sjældent hos ham. Jeg tror, at hvis man tilbød mig Posten som Premierminister, og jeg modtog den, vilde han ikke engang være tilfreds dermed."

„Er Samkvemmet med Deres Onkel da ikke blevet Dem ubehageligt paa Grund af disse hans Karakterejendommeligheder?"

„Aa nej. Jeg er vant til hans Væsen og lader ham raade, som han selv vil. Han er nu en Gang saadan og ikke anderledes. Af og til indtræder der naturligvis en og anden lille Stridighed imellem os — for Øjeblikket ere vi for Eksempel lige midt i en — men den Slags Episoder er sædvanligvis hurtigt ovre, og saa ere vi igen gode Venner som før."

„Dermed vil De sandsynligvis sige, at De til Slutning dog altid maa gøre, hvad han vil, ikke sandt?"

„I det mindste næsten altid. Sædvanligvis er Lysten imidlertid forgaaet mig til at gøre noget, som han misbilliger."

„Han maa dog vise sig meget god imod Dem," bemærkede Susie efter en kort Betænkning; „De synes jo helt og holdent at leve for Deres Fornøjelse."

„Aa, Miss Moore, hvor grusom De er, at sige noget saadant til mig! Intet er hæsligere end en Mand, der kun lever

for sin Fornøjelse. Ser De, jeg nyder alt, hvad der frembyder sig for mig, men derfor er Nydelse alligevel ikke mit Livs Maal. Mine Fornøjelser ere af meget harmløs og uskyldig Natur. I mine ledige Timer spiller jeg Kricket; jeg holder af at gaa paa Bal og modtager gerne Indbydelser dertil; jeg overtager gerne en Rolle i en lille privat Komedie — det kan dog sikkert ikke kaldes slemt, vel?"

„Nej. Jeg vilde ikke saare Dem, Mr. Musgrave. Jeg vilde kun sige Dem, at De med Deres mange Talenter efter min Mening vilde kunne bringe det til langt mere, end De i Virkeligheden gør."

„Jeg forstaar Dem; De mener, at jeg ikke har valgt mig nogen rigtig Løbebane. Faar jeg Lov til at give Dem et udførligt Svar paa denne Bebrejdelse? . . . Efter at jeg havde taget Studentereksamen, spurgte Onkel mig, hvilken af de Karrièrer, der efter hans Mening sømmede sig for en Gentleman, jeg agtede at slaa ind paa. Men derunder forstod han kun et meget ringe Udvalg. At gaa til Marinen var naturligvis noget, der stod helt uden for Omtale; tilbage blev altsaa kun: Armeen, Teologien, Juraen og Diplomatiet. Jeg bestemte mig for Armeen. Onkel var ikke meget opbygget over dette mit Valg og forstod hurtigt at faa mig til at fortryde det. Til Diplomatiet egnede jeg mig ikke, da jeg ikke er i Besiddelse af Sprogtalent; til at blive gejstlig følte jeg ikke mindste Tilbøjelighed, og saa føjede jeg mig da endelig i min Onkels Ønske og begyndte at studere Jura. Men dette Studium blev mig lige fra første Begyndelse forhadt, det er saa umaadelig tørt og kedsommeligt. Desværre har jeg fra min tidlige Ungdom ment at spore Digtertalent i mig, og da dette formentlige Talent ikke lod sig undertrykke, begyndte jeg, i Stedet for at lære Lovparagrafer paa Ramsø, at skrive Lystspil. Efter min Anskuelse er det et Kald saa godt som noget andet. Blot vil min Onkel nu en Gang ikke indse det."

„Saa er han vel nu meget vred paa Dem?"

„Aa, han siger ikke andet, end at han aldrig i sit Liv har ærgret sig saa meget over nogen anden som over mig, — men det er blot noget, han siger. Han har sikkert allerede mangfoldige Gange været lige saa ærgerlig og skuffet, og sandsynligvis vil han inden sin Dødsdag endnu blive det ret ofte."

Susie lo. „Den stakkels, gamle Mand! Vilde De dog ikke gøre rigtigst i at rette Dem efter, hvad han helst ønsker?"

„Det er en slet og ret Umulighed, Frøken, eftersom det endnu

ikke er lykkedes nogen at opdage, hvad Onkel i Virkeligheden helst vil. Langt hellere vilde jeg gøre alt, hvad De gerne ønskede, jeg skulde gøre, Miss Moore."

„Jeg? Men jeg er jo ikke Deres Onkel."

„Lad os for en Gangs Skyld antage, at De er — min Tante; og befal mig saa i denne Egenskab et eller andet. De skal faa at se, hvor lydig en Nevø jeg efter Omstændighederne kan være."

Leende fralagde Susie sig det hende paaduttede Slægtskabsforhold, men da Fred indtrængende bad hende aabent at sige ham sin Mening om hans Handlemaade, indrømmede hun, at hun egentlig fuldstændig var af samme Anskuelse som han. Ethvert Menneske maatte kun gøre det, hvortil han sporede Tilbøjelighed og Kald i sig, og selv om man tilbød ham det højeste Embede i Riget og han selv indsaa, at han ikke egnede sig dertil, skulde han give Afkald derpaa og uden Omstændigheder slaa ind paa den Løbebane, der mest tiltalte ham.

Samtalen begyndte at tage en farlig Vending. Naar Fred imidlertid ikke, da han forlod Selskabet, ligefrem havde erklæret Susie Moore sin Kærlighed, laa dette simpelthen i, at han var en samvittighedsfuld ung Mand, der indsaa, at han ikke burde foretage et saadant Skridt uden først at have indhentet sin Onkels Samtykke. Men indirekte havde han antydet, hvad han følte for hende, og disse hans Antydninger havde øjensynlig ikke berørt Susie ubehageligt. Da Fred derfor til Fods vendte tilbage til sin Bolig i St. James, fløjtede han en munter Melodi og syntes at se lutter lyse Billeder af en lykkelig, solrig Fremtid omsværme sig. Han var fast besluttet paa straks den næste Dag at rejse til Oxford og forsone sig med sin Onkel, hvad sikkert ikke vilde falde vanskeligt. Den gamle Mand havde allerede ofte været vred paa ham, men saa snart Fred havde gjort det første Skridt til Forsoning, havde han altid vist sig tilbøjelig til at tilgive ham. Ja, Fred nærede virkelig den fulde og faste Overbevisning, at det for hans Onkels Lykke og Velvære var absolut nødvendigt at have ham om sig med ikke altfor lange Mellemrum, og at den skrækkelige gamle Mand led mere end han, naar der var en Kurre paa Traaden imellem dem.

„Jeg kommer sandsynligvis til at gøre ham nogle Indrømmelser," overlagde han ved sig selv. „Maaske forlanger han, at jeg skal studere et Aar endnu — ogsaa den Tjeneste vil jeg

gøre ham. Jeg faar jo nok alligevel Tid tilovers til at skrive Stykker. Jeg forudser, at det vil komme til frygtelige Scener, saa snart jeg begynder at tale til ham om mine Giftermaalsplaner, men det ender alligevel med, at han beroliger sig og indser, hvilken Lykke det er, at mit Valg er faldet paa Miss Moore. Familien er højagtet vidt og bredt omkring, — han kan ikke have noget at indvende imod den."

Den unge Mr. Musgrave stormede op ad Trappen til sin Lejlighed og traadte ind i Dagligstuen. Der fik han Øje paa Rektorens Telegram, som i seks Timer havde ligget paa hans Bord og ventet paa ham.

„Kom hurtigst muligt. Din Onkel er meget syg."

Den unge Mand var med eet Slag klar over, hvad dette havde at betyde, og han følte sig ligefrem greben af Skræk. Han havde ikke haft nogen Anelse om, at hans Onkel var syg, hvorfor denne Efterretning traf ham fuldkommen uforberedt. Desværre kunde han ikke straks følge Opfordringen til at komme. Det første Tog til Oxford afgik først Klokken fem tredive Minutter, og det nærmeste Taarnur forkyndte just nu den tredje Morgentime. Da det ikke mere lønnede sig Umagen at gaa i Seng, klædte den unge Mand sig om, pakkede de til en lille Rejse nødvendige Sager sammen, tændte en Cigar og satte sig paa Sofaen. Hans Temperament var af lykkeligste Art og altid mere tilbøjeligt til Haab end Frygt. Derfor hengav Fred sig ogsaa nu til den sikre Overbevisning, at han nok vilde finde sin Onkel rask og i bedste Velgaaende. Ikke desto mindre gjorde den korte Opsættelse ham hjertelig ondt. Hans Onkel kunde deraf drage den Slutning, at han, Fred, var hjertelos og fuldstændig ligegyldig over for den Mands Sundhed, hvem han skyldte saa uendelig meget. Hvor meget han i Grunden holdt af den gamle Mand, indsaa han nu pludselig klarere end nogen Sinde. Hvem ved, om han ikke holdt langt mere af ham, end Onkelen troede og gengældte. Men den Slags Følelser kunne som bekendt hverken vejes eller maales. Om Dekan Musgrave i Virkeligheden holdt af eller ikke holdt af sin Nevø, forblev en Hemmelighed, som han tog med sig i Graven.

Tredje Kapitel.

Det var endnu tidligt om Morgenen, da Fred Musgrave ankom til Oxford og tilbagelagde Vejen fra Banegaarden til Universitetet, hvor hans Onkel i en statelig Række af Aar havde været mere frygtet end elsket. Den mægtige gamle Bygning aftegnede sig mørkt mod den graa Martshimmel; den bløde Stenmasse, hvoraf de fleste Huse i Oxford ere byggede, var paa mange Steder smuldret af og gjorde paa en Jagttager med nogen Indbildningskraft Indtrykket af Forfald og Død. Men Fred Musgrave var ingen Fantast; han tænkte paa intet andet, end at det var en meget kold Morgen, og at han om kort Tid vilde befinde sig inderlig vel ved at gøre sig til gode i Onkelens opvarmede Spisestue. Selv de nedrullede Gardiner bag alle Vinduer indgød ham ingen Bekymring; en vinterlig Morgen som denne forekom det ham ganske naturligt, at man endnu ikke var staaet op.

Han blev derfor overordentlig forskrækket, da Tjeneren Williams med et meget langt Ansigt lukkede op for ham og paa Freds Spørgsmaal om Dekanens Befindende svarede: „Det er desværre altsammen forbi, unge Herre. Altsammen forbi. Herr Dekanen indsov blidt i Gaar Aftes lidt efter Klokken elleve, unge Herre."

Under Suk og Taarer bekræftede Husholdersken hans Udsagn. Hverken hun eller Tjeneren havde sat synderlig Pris paa deres afdøde Herre — at elske ham vilde have været fuldstændig umuligt — men naar Herren i et Hus dør, er det kun naturligt, at man sætter et bedrøvet Ansigt op og sukker, selv om den afdøde var en gammel, gnaven Mand og en tyrannisk Herre. Freds Sorg var derimod oprigtig og kom fra Hjertet, selv om han ikke straks var i Stand til at finde Udtryk for den.

„Saa uventet!" udbrød han bedrøvet.

„Det kan man egentlig ikke sige, unge Herre," indskød Husholdersken og pillede ved sine sorte Hagebaand. „I de sidste tre Dage havde jeg saamænd opgivet alt Haab, og da Doktoren tidlig i Gaar Morges var her, sagde han mig ogsaa, at der var ingen Hjælp mulig mere."

„Hvorfor sendte De mig da ikke Telegram, at jeg skulde komme?"

„Turde jeg vel det? Jeg vidste jo ikke, hvad Herr Dekanen vilde have sagt til det. Endnu i Forgaars bemærkede jeg til Williams — ikke sandt, Williams, De husker det vel endnu? —:

'Er det ikke Deres Mening, at der skulde telegraferes efter Mr. Frederik?' sagde jeg. Williams var aldeles af samme Mening som jeg. Men ser De, unge Herre, jeg dristede mig ikke til at tale til Herr Dekanen derom. Da Mr. Breffit i Gaar var her, talte jeg med ham om Sagen, men ogsaa han mente, at det var en vovelig Ting at handle paa egen Haand i det Stykke. 'For min Skyld saamænd gerne,' sagde han, 'men det kan godt hænde,' sagde han — —"

„Hvad Mr. Breffit har sagt, er mig aldeles ligegyldigt," afbrød Fred hende kort; — hvad vedkom vel Enkelthederne i denne Samtale ham? „Resultatet bliver dog det, at De og Williams er Skyld i, at jeg ikke fik taget Afsked med min Onkel."

„Det gør mig hjertelig ondt, hjertelig ondt, unge Herre," svarede Mrs. Simpson i en meget krænket Tone.

Ogsaa Tjeneren udtalte sin oprigtige Beklagelse deraf og tilføjede, at Mrs. Simpson var fuldstændig uskyldig i denne Underladelsessynd. Mr. Fred havde kendt den gamle Herre godt nok til at vide, at den af hans Tjenestefolk, der vilde have fordristet sig til at gøre ham et saadant Forslag, uden Omstændigheder var bleven jaget paa Porten.

Det vidste Mr. Fred. Og lige saa bestemt vidste han, at saavel Williams som Mrs. Simpson nærede langt venskabeligere Følelser for ham end for den gamle Mand, der ganske vist havde betalt dem en høj Løn, men derfor ogsaa behandlet dem som Slaver. „Jeg indser," sagde han efter et Øjebliks Overlæg, „at I ikke have kunnet handle anderledes; kun gør det mig ondt, at Dr. Drysdale ikke før har tænkt paa at telegrafere til mig."

Dernæst forespurgte han sig om sin Onkels Sygdom, om dens Fremkomst og Forløb, og derpaa — da vi Mennesker jo maa have Mad, hvad der end sker — satte han sig til Spisebordet og indtog sin Frokost. Efter at være færdig med denne begav han sig op og saa for sidste Gang ind i det alvorlige, rolige Ansigt, som aldrig havde forekommet ham saa skrækkeligt, som de fleste andre fandt det. Hans Onkel havde aldrig været ham en Ven, aldrig hans fortrolige; aldrig havde Fred kunnet glæde sig over et kærligt Ord eller et Kærtegn fra ham, men desuagtet kunde og vilde den unge Mand ikke glemme, at alt, hvad han var og havde opnaaet, havde han ene og alene den afdøde at takke for. Han huskede endnu ret tydelig den Dag, da han som femtenaarig Dreng for første Gang var traadt frem for den

frygtede Slægtning og havde erholdt en i kølig Tone afgiven Meddelelse om, at Onkelen fra nu af vilde sørge for ham og opdrage ham, forudsat at Fred opførte sig godt og aldrig gjorde ham Skam. Ofte nok havde Fred forelagt sig det Spørgsmaal, hvad der vel vilde være bleven af ham, hvis Dekanen ikke havde handlet, som han handlede. Han var den Gang en stakkels, forældrelos Dreng og vilde, uden ham, ikke i den hele vide Verden have haft noget Menneske at holde sig til. Hans Fader, der som Købmand og Ejer af en Porcellænsvareforretning havde erhvervet sig en temmelig anselig Formue, mistede ved en ulykkelig Spekulation alt, hvad han ejede, og døde af et Hjerteslag selv samme Dag, da hans Fallit averteredes i Aviserne. Da havde Dekanen ved St. Cyprian-Universitetet, der siden den Dag, da hans Broder var bleven Købmand, havde afbrudt enhver Forbindelse med ham (thi efter hans Begreber var Købmandsstanden uværdig for en Gentleman og en Musgrave), erindret sig sin Broders eneste Søn, taget ham til sig og opdraget ham, som havde det været hans eget kødelige Barn. Han var ikke nogen mild Natur, forvænte ikke Drengen med Gaver, viste ingen Deltagelse for hans Interesser, men lod ham paa den anden Side ikke mangle noget; han taalte ham om sig, forligtes nogenlunde med ham, hvilket var noget, han endnu ikke havde kunnet med noget levende Væsen, naar netop undtages Rektoren ved Universitetet.

Fred havde — naar afses fra gymnastiske Øvelser — ikke udmærket sig synderlig hverken i Skolen eller paa Universitetet; men han havde været flittig, stedse opført sig ordentligt og manerligt og aldrig gjort Gæld. De af og til forekommende Tvistigheder med Onkelen havde sædvanligvis haft deres Aarsag i ganske ubetydelige Meningsforskelligheder og vare næsten altid endte med, at den unge Mand rettede sig efter den gamles Vilje — eller i alt Fald lod, som om han gjorde det. I saadanne Tilfælde havde han stedse vist sig saa godmodig og elskværdig, at den gamle Herre aldrig længe ad Gangen havde kunnet være vred paa ham. For Fred vare disse smaa Stridigheder efterhaanden blevne mere underholdende end egentlig irriterende. Han havde vænnet sig dertil og med Tiden lært at møde dem med en god Del Taalmod og Langmodighed. Han havde lært at forstaa sin Onkels Karakter; men om Onkelen havde samme Forstaaelse af hans, er et Spørgsmaal, som vi ville lade staa hen.

Nu var alt forbi. Den stakkels, forældreløse Dreng fra for-

dums Dage var pludselig bleven ikke blot sin egen uindskrænkede Herre, men tillige Ejer af en stor Formue. Han skammede sig for sig selv over, at denne Tanke saa hurtigt randt ham i Hu og ikke vilde lade sig fordrive. At han var sin Onkels eneste Arving, derom tvivlede han nemlig intet Øjeblik; hvem skulde vel ellers være det? Og til denne Tanke knyttede sig selvforstaaelig straks en anden, nemlig den, at nu intet mere afholdt ham fra at erklære sig for Susie Moore.

I samme Øjeblik, som en Konge har draget sit sidste Suk, griber hans Efterfølger til Pen og Papir og skriver en Proklamation til Folket. Overleveret Skik og Brug forlanger, at han gør det, og at han deri giver sin Sorg over Dødsfaldet Udtryk; men desuagtet indeholde saadanne Proklamationer, naar man ret betragte dem, ikke andet end den Meddelelse: „Jeg underretter herved om, at jeg har besteget Tronen . . . Jeg leve!" I Privatlivet forekommer noget ganske lignende, som man nu en Gang ikke slipper udenom. Den efterlevende tilhører Verden, han maa stille sig sine nye Pligter, sine Ansvar og sine Fordele skarpt for Øje, og man maa ikke altfor haardt domme en Arving, hvis Sorg er blandet med en underlig høj Sindsstemning, der næsten ligner Glæde. Fred gjorde sig al Umage for at undertrykke alle slige usønlige Følelser og kun at hengive sig til Smerten over Tabet af sin Velgører. Om det lykkedes ham at udføre sit gode Forsæt, bliver imidlertid, trods alt, tvivlsomt. I Løbet af Formiddagen indfandt Rektoren sig for at tilkendegive ham sin Deltagelse.

„Kære, unge Mand," sagde Rektor Drysdale. „Du aner ikke, hvor ondt, hvor inderlig ondt dette her gør mig; — gid du dog var kommen i Tide! Jeg gør mig selv Bebrejdelser for, at jeg ikke tidligere tilkaldte dig; men jeg giver dig mit Ord paa, at jeg lige til i Gaar Eftermiddags ingen Anelse havde om, hvor slet det stod til med min gamle Ven. Saa snart jeg saa det, telegraferede jeg efter dig, — desværre for sent. Hvis du havde truffet ham i Live, vilde han sikkert have tilgivet dig, ganske sikkert. Jeg mener ikke dermed, at du skulde gøre dig særlige Bebrejdelser; — Gud skal vide, det er ingen Forbrydelse at skrive et Lystspil, men . . ."

„Jeg tror ikke, at Onkel i sit Hjerte virkelig var vred paa mig," svarede den unge Mand ikke saa lidt forundret. „Men selv om han var vred paa mig, er jeg dog fuldt og fast overbevist om, at han før sin Død har tilgivet mig."

„Maaske — lad os haabe det," svarede Dr. Drysdale, der havde haft til Hensigt at sige mere, men nu aabenbart var kommen paa andre Tanker. Det var jo muligt, at Dekanen ikke havde faaet Tid til at bringe det paatænkte Testamente i Orden, eller at han i sin sidste Stund havde genkaldt det. I hvert Fald var det, da Kendsgerningen tidligere eller senere maatte komme for Dagen, vistnok det retteste foreløbig at tie stille. Han indskrænkede sig derfor til nogle opbyggelige Talemaader om de jordiske Tings Usikkerhed og til Undskyldninger for sin afdøde Vens Egensind, hvilke sidste mildest talt forekom Fred overflødige.

Rektorens Maade at være paa var ham en Gaade. Skulde han mon haft til Hensigt at insinuere, at han, Fred, lige over for sin Onkel altfor længe havde staaet paa sin Ret? Selv om Fred ikke kunde finde disse Bebrejdelser helt uberettigede, forekom det ham dog, at Tiden til at fremkomme med dem var ilde valgt. Var det da en Forbrydelse at skrive et Drama? Ganske vist, havde han haft nogen Anelse om, at det skulde blive hans Velgørers sidste Ønske at se ham slaa ind paa en anden Karrière, vilde han vist nok beredvillig have rettet sig derefter og ikke søgt at sætte sin Vilje igennem. Det er ethvert Menneskes Pligt at rette sig efter sine Velgøreres Ønsker, det indsaa Fred nu pludselig klart, og efter at Dr. Drysdale havde forladt ham, og den unge Mand befandt sig alene, sagde han sukkende til sig selv, at hans Samvittighed vist endnu længe vilde gøre ham Bebrejdelser og ikke lade ham i Ro.

Der var i de nærmest paafølgende Dage saa meget for ham at gøre, at Fred kun havde lidt Tid til at tænke paa sig selv. Hver Morgen sendte Mr. Breffit ham et skriftligt Raad, en Instruktion eller lignende, og paa selve Begravelsesdagen ankom Sagføreren personlig, medbringende en Broder til Dekanens afdøde Hustru, en Sir James Le Breton, forhenværende Embedsmand i Ostindien, med hvem Dekanen, omendskønt — eller maaske fordi — han aldrig havde set ham, var vedbleven at staa paa en temmelig venskabelig Fod. Paa Foranledning af Mr. Breffit havde Sir James modtaget Indbydelse til at bevise sin Slægtning den sidste Ære.

Fred og han vare de eneste sørgende Slægtninge, som Dekanen efterlod sig. Ikke desto mindre var Begravelsen meget pragtfuld og Følget meget talrigt. En Mængde fremragende lærde og Videnskabsmænd vare komne tilrejsende fra London, men paa dem

alle saas det, at de kun havde villet opfylde en Pligt, hvorfor de fleste af dem straks efter Højtideligheden toge tilbage igen. Kun nogle faa indtoge en let Frokost i den afdødes Hus, og efter at ogsaa disse havde taget Afsked, sagde Mr. Breffit med højtidsfuld Mine, at det nu vel var paa Tide at oplæse Testamentet.

Rektoren og Sir James Le Breton vare udpegede til Eksekutores testamenti og skulde som Tegn paa Erkendtlighed for den Tjeneste, de dermed viste den afdøde, hver modtage en Sum paa hundrede Pund Sterling. Testators værdifulde Bibliotek skænkedes til St. Cyprian-Universitetet; Tjeneren Williams, Husholderske Mrs. Simpson og endnu nogle Tyender erholdt anselige Livrenter; derpaa forkyndte Mr. Breffit efter en Pause og med et Suk, at „min Nevø Frederik Musgrave" skulde arve en Sum paa ti Tusinde Pund Sterling, og at hele den øvrige Formue i rede Penge og Grundejendomme skulde tilfalde „min Datter Laura Fenton" eller i Tilfælde af hendes Død den nærmeste endnu levende Slægtning.

Om en Sagførers Virksomhed sædvanlig kan kaldes for underholdende, afhænger naturligvis af, hvilket Begreb man forbinder med Ordet underholdende; men kunne end i Almindelighed en Sagførers Pligter være noget kedsommelige, oplives de dog ved Lejlighed derved, at de undertiden ere i Stand til at frembringe virkelig dramatiske Situationer; hvorfor man ikke bør laste Mr. Breffit for den Tilfredsstillelse, som han øjensynligt følte ved at forbløffe sine Tilhørere paa det eftertrykkeligste.

Sir James Le Breton, en mager, hvidhaaret gammel Herre, der ikke havde været synderlig glad ved det ham tilfaldne Hverv som Eksekutor testamenti og kun havde trøstet sig ved Tanken om de hundrede Pund Sterling, der var stillet ham i Udsigt, sprang pludselig op med stort Liv og udbrød: „Nu har jeg i Verden aldrig hørt Mage! Hans Datter, Laura Fenton! Og jeg, som altid har indbildt mig, at min nydelige Niece har været død og borte for Aar tilbage."

Freds Forbavselse var endnu større, eftersom han hidtil ikke havde haft nogen Anelse om, at der overhovedet eksisterede nogen Person af det Navn. Han sad som forstenet og sagde ikke et Ord.

„Over sidstnævnte Dames Person og Opholdssted er jeg iøvrigt fuldstændig uklar," bemærkede Mr. Breffit. „Da afdøde Dekan Musgrave første Gang viste mig den Ære med min Bistand

at oprette et Testamente, var hans Datter forlængst gift, og ikke i fjerneste Maade tænkte han den Gang paa at efterlade hende noget. Det var næppe nok, han omtalte hende for mig. Fra anden Side erfarede jeg imidlertid, at Dekanens eneste Datter for omtrent tolv Aar siden indgik Ægteskab imod sin Faders Vilje, saa at han siden afbrød enhver Forbindelse med hende, samt at hun og hendes Mand straks efter Brylluppet udvandrede til Ny-Zeeland. Hvis hun er i Live, befinder hun sig formodentlig endnu der."

Sir James Le Breton kradsede utaalmodig sin venstre Øreflip og mente: „Hvordan Pokker skulle vi nu bære os ad for at faa hende skaffet til Veje?" Hvortil Mr. Breffit bemærkede: „For saadanne Tilfældes Skyld have vi Blade og Aviser, højstærede."

Rektoren, der hidtil havde forholdt sig tavs, sagde i en undskyldende Tone, at det ikke burde forarge nogen, om Dekan Musgrave havde været vred paa sin Datter, eftersom hun mod hans Vilje var rejst fra Landet med sin Musiklærer; men at han paa den anden Side meget vel forstod, at en Mand paa Gravens Rand i sine sidste Øjeblikke havde lyttet til Faderkærlighedens Stemme og først derefter havde henvendt sin Opmærksomhed paa andre Pligter, osv.

Mr. Breffit var af en anden Anskuelse. Det laa ham fjernt, sagde han, at underkaste sin afdøde Klients Handlemaade Kritik; men han kunde dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at en haardere og mere ubøjelig Karakter end Herr Dekanens var han i sin store Praksis endnu ikke truffen paa. Dermed var den Sag til Ende. Snart efter rejste de tilstedeværende sig og forlod Værelset. Med deltagende Mine klappede Rektoren Fred paa Skulderen, men da man i saadanne Øjeblikke kun sjældent ser sig i Stand til at finde et passende Trostens Ord, tog han stiltiende Afsked med den unge Mand og nøjedes med ved Bortgangen endnu en Gang alvorligt og vemodsfuldt at trykke hans Haand.

Mr. Breffit var mindre fintfølende. Ved sine hyppige Besøg i Dekanens Hus, havde han lært Fred nærmere at kende og fattet Godhed for ham. Mellem Sagføreren og Dekanens præsumtive Arving havde der endog udviklet sig et særdeles venskabeligt Forhold. Da nu begge vare alene, bemærkede Mr. Breffit aabenhjertigt: „Det er saa min Sandten baade Synd og Skam, dette her! Jeg skulde da heller ikke have generet mig for at sige ham

min Mening op i hans aabne Ansigt, hvis jeg havde haft ringeste Udsigt til, at mine Ord vilde have gjort det mindste Indtryk paa ham. Men De maa lige saa godt som jeg vide, at Deres Onkel var en Mand, hos hvem et godt Raad saa godt som aldrig fandt aabent Øre."

„Jeg indser ikke, at der er nogen Synd og Skam i det, Onkel har gjort," sagde Fred. „Naar han havde en Datter, finder jeg det kun naturligt, at han først og fremmest sørgede for hende og kun i anden Række tænkte paa mig. Det eneste, der sætter mig i Forundring, er den Omstændighed, at hverken han eller nogen anden over for mig nogen Sinde har omtalt denne Datters Eksistens."

Sagføreren trak paa Skulderen. „Dette er kun undladt, fordi alle ansaa hende for død, og han selv formodentlig ogsaa i mange Aar har delt denne Antagelse. Desuden holdt deres Onkel ikke af at udtale sig om sine Familieforhold. Ærlig talt har jeg mere end een Gang tænkt paa at gøre Dem opmærksom paa, at De muligvis ikke vilde blive hans Hovedarving, saaledes som enhver maatte forudsætte, men da jeg ikke ansaa min Formodning derom for tilstrækkelig begrundet, holdt jeg det for retteste at tie stille dermed og undlade at blande mig i Ting, der ikke angik mig."

„Deri gjorde De ret," erklærede Fred. „Den Slags Meddelelser kunne vel i Øjeblikket tage Vejret fra en, men i Grunden har jeg dog ikke Anledning til at beklage mig . . . Ti Tusinde Pund Sterling er, naar alt kommer til alt, en smuk rund Sum."

„Er det virkelig Deres Mening? Tror De virkelig, at De vil kunne leve af Renterne af ti Tusinde Pund Sterling? Indbilder De Dem maaske, at De hidtil har levet af en saadan Klatskilling?"

„Derpaa har jeg endnu ikke haft Tid til at tænke. Onkel tilstod mig en aarlig Sum af tre Hundrede Pund Sterling."

„Ja, som Lommepenge! Alle Deres andre Udgifter betalte han desforuden."

„Meget sandt. Han betalte alt, hvad jeg brugte. Men, hvis det kan lykkes mig at anbringe mine Penge til fem Procent . . ."

„Derom kan der ikke være Tale! Hvem giver vel i disse Tider fem Procent? Og saa er De ikke engang i en Stilling, der kan ernære sin Mand! Jeg vil ganske aabent sige Dem, at hvis jeg ikke var saa ganske overbevist om, at Deres Kusine, Mrs.

Fenton, forlængst er død og begraven, vilde jeg anse Deres øjeblikkelige Situation for meget kritisk."

„Hvorfor skulde min Kusine egentlig ikke være i Live og glæde sig ved Tilværelsen?"

„Ganske simpelt, fordi hun i tolv samfulde Aar ikke har ladet høre fra sig. Tænk Dem selv! En ung Pige gifter sig med en Pianist, der sikkert ikke er nogen stor Mester i sit Fag, thi ellers vilde han ikke have udvandret og søgt sin Lykke i en fremmed Verdensdel. Hun er en rig Mands eneste Barn — thi De maa ikke forglemme, at Dekanen i Tidens Løb har arvet adskillige velhavende Slægtninge, og at han for sin egen Person saa godt som intet brugte, saa at hans Formue opsummerede sig for hvert Aar der gik. Efter min Beregning beløber den sig nu mindst til to Hundrede Tusinde Pund Sterling. Nu spørger jeg Dem: er det under saadanne Omstændigheder til at antage, at en fattig Musiklærers Kone vilde have ladet en lang Aarrække hengaa uden saa meget som at gøre Forsøg paa at forsone sig med sin Fader?"

„De kan have Ret, Mr. Breffit. Vi faa nu se, om det virkelig vil lykkes Dem at udfinde hende."

„Jeg haaber, at dertil ligger hun for dybt under Jorden. Naturligvis vil jeg imidlertid opbyde alt for at opdage hende, men haaber for mit Vedkommende paa, at vore Anstrengelser maa have til Resultat, at vi om kortere eller længere Tid et eller andet Steds fra faa tilsendt Fru Laura Fentons, født Musgrave's Dødsattest."

„Jeg takker for den venlige Interesse, De nærer for mig. Men det forekommer mig som en Synd at bygge noget Haab paa min ulykkelige Kusine's Død. For min egen Skyld ser jeg gerne, at hun lever og ret længe maa kunne glæde sig ved sin Arv!"

„Deri gør De ikke urigtigt; vær for alle Tilfældes Skyld fattet paa denne Mulighed. Og hvis De vil følge mit Raad, saa vælg i Mellemtiden et fornuftigt Levebrød. Saa smukt digterisk Talent er, har det dog aldrig brødfødt sin Mand, og Verden har vel endnu ikke set den Digter, der ikke Livet igennem har manglet og sultet. Ser De, vi Jurister komme ganske vist ikke meget hurtigt paa den grønne Gren — men med Tiden lykkes det os dog næsten altid at lægge noget til Side; en Digter derimod — ja, De maa dog selv indse, at det er et højst usikkert Kald, selv om man har det?"

I dette Punkt fandt dog et velment Raad hos Fred døve Øren.

Fjerde Kapitel.

Fred Musgraves Hjerte havde aldrig synderlig hængt ved Penge. Han havde aldrig gjort Gæld; men om det kunde regnes ham til Fortjeneste, eller om hans Onkel ved rige Pengegaver og et rundeligt Aarsunderhold havde afholdt ham derfra, maa vi lade staa hen. Mr. Breffits Antagelse, at den unge Mand, der hidtil aldrig havde haft nødig at nægte sig noget, skulde og vilde kunne komme ud af det med Renterne af ti Tusinde Pund Sterling, var derfor meget berettiget. I ethvert Tilfælde stillede det sig som en plat Umulighed at gifte sig med saadanne Indtægter. Da Fred havde gjort sig dette klart, følte han sig tung om Hjertet. Han kunde ikke dele Mr. Breffits Formodning om, at hans Kusine forlængst skulde være død og begraven; for ham var den Omstændighed, at hun i en Aarrække ikke havde ladet høre fra sig, intet Bevis. Han fandt det endog meget naturligt, at hun havde omgivet sig med Tavshed. Hun kendte sin Fader og maatte vide, at han aldrig vilde anerkende hendes Mand som sin Svigerson; hvis hun derfor var blot nogenlunde ideelt anlagt, kunde det naturligvis ikke være af Værdi for hende at opnaa en Tilgivelse, der kun gjaldt hende selv, men ikke udstrakte sig til hendes Mand. Paa Tilbagerejsen til London krydsede højst alvorlige Tanker Freds Hoved. Den absolut nødvendige Beslutning om at opgive Susie Moore beredte den unge Mand alvorlig Sorg. En Mand, der blot har nogle Udsigter for Fremtiden — de være sig nok saa ringe — har Ret til at bede den Pige, der elsker ham, om sammen med ham at vente paa bedre Tider. Men Freds Udsigter vare saa uvisse, saa vaklende, at han betragtede det som en slet og ret Pligt — selv om det ogsaa maatte ske med tungt Hjerte — fremtidig at opgive sin selskabelige Position til det ham saa kære Hus i Cromwellgade. Fremfor alt holde Fanen højt! Det var den svage Trøst, hvormed han forsøgte at indgyde sig selv Mod og stramme sig op til en munter, fortrøstningsfuld Stemning.

Om Eftermiddagen efter Hjemkomsten til London begav han sig til sin Stamklub. Tilfældet vilde, at den første, han der traf paa, var General Moore. Generalen, som gennem Bladene havde erfaret Dekanens Død, gik hen til sin unge Ven, rakte ham Haanden, søgte at sætte en bedrøvet Mine op og udtrykke sin Deltagelse for ham. „Det har gjort mig særdeles ondt at høre om det Tab, der har ramt Dem, kære Musgrave! Ganske uventet, ikke sandt?

Det var vel knapt nok, De kom i Tide til at faa taget Afsked med Deres Onkel?"

„Jeg ankom først til Oxford flere Timer efter hans Død," svarede Fred. „Jeg havde ingen Anelse om hans Sygdom og erfarede først noget derom efter min Hjemkomst fra Selskabet hos Dem gennem et Telegram, som var bragt til min Bopæl. Ganske vist afrejste jeg straks med næste Tog, men kom dog for sent. Min Onkel døde omtrent i samme Time, som vi spillede Komedie i Deres Stuer."

„Hm, hm! — Det gør mig ondt, oprigtig ondt! Omendskønt," tilføjede Generalen med en Munterhed, han ikke længer kunde undertrykke, „omendskønt Deres Onkel jo ikke mere just hørte til de yngste, ikke sandt?"

„Aa, der gives dog mange langt ældre Folk, som synde og raske glæde sig ved Livet og endnu ikke tænke paa Døden."

„Naturligvis, naturligvis. Men desuagtet; naar man alvorligt vil overlægge det, er det saa egentlig saa stor en Lykke at blive gammel? Jeg i alt Fald tænker mig det som noget skrækkeligt at maatte se alle sine Slægtninge og Venner dø omkring sig. De var jo Dekanens eneste tilbageblevne Slægtning, ikke sandt?"

„Næsten den eneste," svarede Fred med Tillob til et Smil.

„Saaledes har ogsaa jeg hørt. Hvor sørgelig altsaa Sagen er, simplificerer den dog mangt og meget, som ellers havde voldt eller vilde have voldt Vanskeligheder. Følgelig, —" og General Moore lod den sidste Rest af Kondolencemine, som han hidtil havde bibeholdt, falde, „følgelig kan man med god Grund gratulere Dem til den anselige Arv, som er tilfalden Dem, ikke sandt?" Ved dette ikke meget delikate Spørgsmaal rødmede Generalen og syntes aabenbart at skamme sig en Smule over sin Ugenerthed. Men for denne havde han en Undskyldningsgrund. Han vidste, at saa snart han kom hjem og fortalte, at han havde truffet den unge Mand i Klubben, vilde hans Frue bestorme ham med Spørgsmaal og vise sig højst utilfreds, hvis han ikke var i Stand til at give hende Svar paa dem. Og som en klog Mand søgte han at undgaa enhver Stridighed med sin Frue.

Fred tøvede et Øjeblik — kun et kort Øjeblik — saa svarede han: „Onkel har i sit Testamente betænkt mig med ti Tusinde Pund Sterling!" Sandheden maatte tidligere eller senere frem for Dagen; det vilde da have været Daarskab ikke straks at tilstaa den!

General Moore satte et langt Ansigt op og gjorde store Øjne.

„Ti Tusinde Pund Sterling! Det var som Pokkers, kære Musgrave! Vil De maaske fortælle mig, at det var hele Deres Onkels Formue?"

„Paa ingen Maade! Notaren udtalte endog for mig, at hans Formue beløber sig til omkring ved to Hundrede Tusinde Pund Sterling. Men selvfølgelig tilfalder den — med Undtagelse af min Arvelod og nogle Legater — hans Datter. Lige til det Øjeblik, Testamentet blev aabnet, havde jeg ingen Anelse om denne Datters Eksistens. Men derfor synes hun alligevel at være til. Hvor hun for Øjeblikket opholder sig, ved rigtignok ingen. Hun giftede sig mod Onkels Vilje kort Tid før han tog mig til sig, og, som det synes, har der aldrig fundet nogen Brevveksling Sted mellem Fader og Datter. I ethvert Tilfælde har han før sin Død handlet meget ædelt og højmodigt imod hende."

„Højmodigt! — Ja; mod hende har han handlet højmodigt — — hm, hm! Men jeg maa tilstaa — — dog det er jo Sager, som ikke angaa mig. Hm, hm! Og ingen ved nu, hvor denne Datter for Tiden befinder sig?"

„Man ved kun saa meget, at hun efter sit Giftermaal rejste til Ny Zeeland. Forhaabentlig vil det snart lykkes os at erholde Efterretninger om hende."

„Hvilken — fatal Overraskelse!" kunde General Moore ikke undlade at bemærke. „De synes at tage denne Sag temmelig let, Musgrave; men det er virkelig et haardt Slag, som har ramt Dem; — jeg gad se den Mand, hvem en saadan Tilskikkelse lod ligegyldig! Ikke desto mindre," føjede han pludselig til, „er der jo en Mulighed for, at Deres Kusine i Ny Zeeland forlængst er død. I saa Tilfælde vil Arven sagtens helt og holdent tilfalde Dem, ikke sandt?"

„Ja. I Tilfælde af hendes Død arver jeg som nærmeste Slægtning alt, hvad Onkel har efterladt sig."

„Naa," sluttede General Moore, idet han smilende gned sine aristokratiske Hænder, „saa haabe vi det bedste for Dem, kære Ven."

Han var af samme Mening som Mr. Breffit, at en rig Mands eneste Datter ikke vilde have ladet tolv Aar hengaa uden at give Livstegn fra sig. Idet han tog Afsked med Fred, sagde han: „Hvis De ikke har bedre at foretage Dem, haaber jeg, at De en af de nærmeste Dage ser ind til os, kære Musgrave. De ved, at De stedse er os en velkommen Gæst."

Men da Generalinden erfarede den sørgelige Vending i Freds

Skæbne, besluttede hun meget energisk, at der maatte ske en Indskrænkning i Samkvemmet med den unge Mand. „Det falder ganske naturligt," sagde hun, „at vi under hans Sorg ikke indbyde ham til vore Selskaber. Jeg tror ikke, at han vil udlægge det som Uvenlighed fra vor Side. Men før vi vide mere, tør vi paa ingen Maade opmuntre ham. Hvor forunderligt! Netop den Aften, da hans lille Stykke blev opført hos os, var der en — for Øjeblikket kan jeg ikke engang huske, hvem det var — som fortalte mig, at Dekanen havde en Datter. Det er virkelig Skade! En saa fortræffelig ung Mand! Og en Formue paa to Hundrede Tusinde Pund Sterling! Men for Susies Skyld kunne vi ikke være forsigtige nok, vel, kære Mand?"

Ogsaa Generalen indsaa dette. Hverken han eller hans Frue vare slettere eller mere egoistiske end de fleste af deres Medmennesker, men hvem Himmelen har skænket en Datter, der just befinder sig i gifteværdig Alder, maa — hvis han da ikke er Millionær — ikke tillade sig den Luksus at lade smukke, unge, fattige Snyltere gaa ind og ud af deres Døre. Paa den anden Side turde man heller ikke overse, at det endnu ikke var bevist, at Fred virkelig var en fattig Snylter, lige saa lidt som den Omstændighed, at der sandsynligvis vilde hengaa rum Tid, før man kunde komme til Vished om hans Formuesforhold. Det foreliggende Tilfælde maatte derfor behandles med største Forsigtighed og Delikatesse.

Efter lang Overvejelse besluttede Generalinden sig til at tilskrive den unge Mand et venligt Brev, i hvilket hun tilkendegav sin hjerteligste Deltagelse i hans Sorg og ikke med en Stavelse berørte hans Onkels Testamente. I et Postskriptum tilføjede hun følgende Bemærkning: „Jeg ved ikke, om De for Tiden er i Stemning til at aflægge Visitter, men for alle Tilfældes Skyld gør jeg Dem opmærksom paa, at De hver Dag vil kunne træffe os hjemme mellem Klokken halv seks og seks." En hel Uge indrettede hun det omhyggeligt saaledes, at hun til den angivne Tid stedse maatte gaa ud, en Forholdsregel, der imidlertid viste sig unyttig, eftersom Mr. Musgrave ikke indfandt sig.

Da Fred endelig en Gang kom, vendte Generalinden og Susie netop hjem fra en Spadseretur og traf sammen med ham ved Indgangsdøren. Naturligvis var der intet andet at gøre for Generalinden end at opfordre ham til at drikke en Kop Te hos hende, og Fred, der med Hensigt havde valgt en tidligere Tid end den angivne, kunde paa sin Side ikke afslaa Indbydelsen, hvis

han ikke vilde risikere at synes uhøflig. Hans Samvittighed, der saa længe havde holdt ham fjern fra Syd-Kensington, modsatte sig mærkeligt nok ikke denne hans Eftergivenhed, men tilhviskede ham kun, at han vilde gøre retteſt i, ikke atter at gøre Kur til Miſs Moore paa saa aabenlys en Maade, som han hidtil havde gjort. Han fulgte Damerne ind i deres Dagligſtue og følte i det Kvarter, Viſiten varede, en lignende Lykke, som den man føler ved Beſkuelſen af en forbuden Frugt.

Suſie ſyntes ikke at have meget at ſige ham; men maaſke var Grunden til hendes Tavshed ogſaa den, at hendes Stedmoder ikke lod hende Tid til at komme til Orde. Generalinden var meget elſkværdig og overordentlig veltalende. Hun fortalte, at hun for Øjeblikket var ganſke umaadeligt optagen af Invitationer og Fornøjelſer af enhver Art, at hun og Familien om en Ugestid vilde tage paa Landet, og at Selſkabslivet ved deres Tilbagekomſt ſandſynligvis vilde ſtille meget store Krav til dem.

„Alle vore Venner og Bekendte have til Henſigt i Sæſonens Løb at foranſtalte ſtore Feſter," ſagde hun. „Ogſaa vi ere betænkte paa at give to ſtørre Baller. Skade, at De ikke kan være til Stede ved dem! Men ſaa længe Sørgetiden varer, tør vi jo ikke tænke paa at ſende Dem Indbydelſe."

Hun talte i en bedrøvet Tone og kom i Samtalens Løb, ſtadig med et let Suk, atter og atter tilbage til det, ſom hun betragtede ſom noget ſelvfølgeligt, at Mr. Musgrave i denne Sæſon maatte holde ſig fjern fra al Selſkabelighed og kun hengive ſig til Sorgen over det Tab, der havde ramt ham.

„Om jeg havde været Enke, kunde hun ikke ſtrengere domme mig til et Liv i Ruelſe og Sorg," tænkte Fred, hvem hendes Opførſel paa en Gang morede og krænkede.

Men hun var og blev meget elſkværdig imod ham. Og ſelv om hun ogſaa tydeligt lod ham mærke, at deres ſelſkabelige Samkvem for en Tidlang maatte undergaa en Indſkrænkning, antydede hun paa den anden Side nokſom, at hun paa det inderligſte beklagede denne Indſkrænkning og anſaa den for en ſørgelig Tilſkikkelſe af Skæbnen. Da Fred tog Afſked, følte han derfor ikke en Gniſt af Modvilje mod den ſmukke Generalinde. Han var ikke utilfreds med hende og — oprigtig talt — heller ikke med ſig ſelv. Ikke en eneſte Gang havde han rettet Ordet til Suſie — ikke med en Stavelſe forraadt hende ſit Hjertes Hemmelighed.

Deres Øjne havde vel nok et Par Gange mødt hinanden, men det havde saa at sige ikke været til at undgaa. Naar man et Kvarterstid vedvarende betragter en, er det næppe muligt, at man ikke af og til skulde møde et Blik fra paagældende. Fred anede ikke, at han ved vedholdende at betragte Susie tydeligere havde lagt sine Følelser for Dagen, end om han havde udtalt dem i Ord, og at Mrs. Moore, da han forlod hende, saa efter ham med en meget alvorlig og betænksom Mine.

„Jeg er bange for, at den unge Mand aldrig vil være i Stand til at gøre sin Lykke i Verden," bemærkede hun hovedrystende til Susie.

„Hvorledes kommer du paa det, Mama?"

„Han tager sig alting for let. Hans Onkels Testamente er en frygtelig Skuffelse og et meget haardt Slag for ham — det er sikkert nok; ikke desto mindre taler han og opfører sig, som om hans Forhold ikke i mindste Maade havde forandret sig. Han synes ingenlunde at gøre sig klar over den Omskiftelse, der er indtraadt i hans hele Liv."

„Hvad vilde det vel nytte ham, om han faldt hen i Taarer og Beklagelser?" mente Susie.

„Naturligvis intet. Og intet Menneske vilde give ham det Raad at gøre det. Men alle, der mene det godt med ham, maa nu mere end nogen Sinde ønske, at han endelig en Gang vilde beslutte sig til at vælge en ordentlig Livsstilling!"

Susie forsvarede Fred med stor Varme. Hun sagde, at hun fandt det anerkendelsesværdigt, at Mr. Musgrave rolig og munter fandt sig i sin Skæbne og ikke spildte noget Ord paa at omtale sin Skuffelse. Ingen kunde se ind i hans Indre og vide, om han maaske ikke allerede havde bestemt sig til at slaa ind paa en anden Løbebane. „Hans Onkel har handlet slet imod ham," føjede hun energisk til.

„Hvem kan dømme derom, kære Barn," svarede Generalinden, idet hun bestræbte sig for at anslaa en ganske upartisk Tone; „en Nevø, der trodser og modsætter sig sin Onkels Ønsker, har ikke Ret til at undre sig over, at hans Onkel lader ham føle sin Uvilje og foretrækker sit eget Barn for en utaknemmelig Nevø."

„Men han burde ikke have fortiet for ham, at han havde en Datter."

„Hvorfor har den unge Mr. Musgrave ikke erkyndiget sig derom? Før han hengav sig til det sikre Haab at blive sin Onkels

Arving — lige meget om han adlød dennes Befalinger eller ej — havde det været hans Pligt at søge nøje Oplysninger om Onkelens Fortid. Man kan ikke have Medlidenhed med Mennesker, som forlange, at andre skal glatte og jævne deres hele Liv for dem, uden at de selv saa meget som løfte en Finger derfor."

Mrs. Moore talte kun med halv Overbevisning. Det var hende hovedsagelig om at gøre, at Fred Musgrave ikke i Susies Øjne kom til at staa som en altfor interessant Person. Men ved Udførelsen af denne Plan gik hun til Værks med største Forsigtighed og sagde kun saa meget om ham, at hun, ifald Fred desuagtet skulde blive sin Onkels Universalarving, uden at genere sig kunde genoptage det gamle Venskab med ham og med glad Sind give sin Indvilligelse til hans Forbindelse med Steddatteren. I saa Tilfælde skulde Susie blot have prøvet paa at modsætte sig Freds Frieri — en saadan Opsætsighed vilde have bekommet hende ilde. Men som hun var, Generalinden, maatte hun være, da man jo endnu ikke vidste, hvordan Sagernes Stilling i Virkeligheden vilde blive; det kunde kun være fornuftigt, ikke blot ikke at nære den aabenbare Sympati, som de to unge Mennesker følte for hinanden — men tværtimod — hun, hendes Stedmoder, maatte paa en passende Maade søge at dæmpe den.

Ikke ved et ophidset Ord, ikke med en fortørnet Mine lagde Susie for Dagen, hvad der foregik i hende. Roligt svarede hun blot: „Han danser meget godt, derfor gør det mig ondt, at han ikke kan gaa paa Bal i denne Sæson."

Hvor streng den Sorg bør være, som en Nevø anlægger ved sin Onkels Død, hvor mange Uger der bør hengaa, før han atter tør lade sig se i muntert Selskab, derfor er indtil Dato ingen Lov skreven. Enhver sørgende maa i dette Tilfælde lade sig lede af sin Følelse. Omendskønt Fred oprigtigt sørgede over sin Onkel og savnede ham, vilde han dog have anset det for mindre sundhedskærligt, om han lige over for Verden havde baaret en endnu dybere Smerte til Skue end den, han i Virkeligheden følte. Derfor lukkede han sig ikke ude fra al Selskabelighed og Munterhed, men modtog Indbydelser til Kricket og Lawntennispartier, hvormed han hvert Aar i Løbet af Sæsonen rigelig blev betænkt. Hans Sømmelighedsfølelse forbød ham at besøge Baller, men at deltage i saadanne smaa Fornøjelser som de ovennævnte, betragtede han ikke som noget galt; han maatte rette sig efter sin sunde,

kernefulde Natur, der krævede Adspredelse og Munterhed og ikke vilde finde sig i at henfalde til Melankoli.

Om Mrs. Fenton var det hidtil ikke lykkedes at skaffe Oplysninger. Mr. Breffit havde sendt Telegrammer til alle større Byer i Ny Zeeland og opfordret forskellige Autoriteter dersteds til gennem Bladene at udfinde Arvingen; men hidtil havde alle Anstrengelser været resultatløse. Ogsaa andre oversøiske Blade var der tilstillet Efterlysningsannoncer angaaende Mrs. Fenton. „Vi kunne altsaa vente snart at faa Vished, om hun lever eller er død," erklærede Mr. Breffit. „I vor Tid er det ikke muligt, at Folk lever i Verden eller forsvinder fra den, uden at deres Medmennesker vide Besked derom. Men vær De blot ikke altfor bekymret, kære Ven! De skal se, hun er nok død, og det vil ikke vare længe, før vi faa det at vide."

Imidlertid adlød Fred bestandig sin Samvittigheds Stemme og undgik Susie Moore saa meget, han kunde. Hans Standhaftighed faldt ham dog sværere, end han selv havde troet, saa meget mere som hans Venner og Bekendte vidste at fortælle om Kaptajn Claughtons hyppige Besøg i det gæstfri Hus i Cromwellgade.

Men en sollys Majmorgen førte Tilfældet — uden at han selv gjorde noget dertil — ham sammen med sit Hjertes udvalgte i Hydepark. At skyde Tilfældets Gaver fra sig eller agte dem ringe er som bekendt en stor Daarskab. Det indsaa ogsaa Fred. Mrs. Moore og hendes Steddatter sad ham saa nær, at det vilde have været en ligefrem Uopdragenhed, om han ikke var gaaet hen til dem og havde ønsket dem Godmorgen. Generalinden underholdt sig netop livligt med en ældre Herre, men Stolen ved Siden af Susies var ikke optagen, og Fred kom pludselig til den faste Overbevisning, at det ikke vilde være nogen Synd, om han et Par Minutter satte sig hos hende og erkyndigede sig, om denne første Sæson, i hvis Festiviteter og Baller hun tog Del, beredte hende megen Glæde.

Hun morede sig i det hele taget ret godt, svarede hun og føjede til, at hun havde hørt, at ogsaa han efter bedste Evne søgte Adspredelse — selv om ogsaa paa en anden Maade. „Papa siger, De spiller Kricket hele den udslagne Dag. Er det sandt?"

„Ikke ganske," svarede den unge Mand. „Til at spille hele Dagen har jeg hverken Tid eller Taalmodighed, men ganske vist indrømmer jeg, at jeg i Aar har modtaget flere Indbydelser til

Kricketselskaber end nogen Sinde tidligere . . . De taler paa en Maade, som om De vilde lade mig forstaa, Miss Moore, at jeg dermed begik stor Uret."

„Det være langt fra mig at sætte mig til Doms over Deres Handlinger, hverken for at dadle eller rose dem."

„Hvorfor er De vred paa mig, Miss Moore?" Fred saa spørgende paa hende med sine store, ærlige Øjne. Men Susie undgik hans Blik.

„Jeg vred paa Dem?" Hun affekterede en ligegyldig, koldsindig Tone. „Hvad Grund skulde jeg vel have dertil?"

„Maaske har Claughton sværtet mig i Deres Øjne," sagde Fred med et Forsøg paa at spøge.

„Saadanne Tanker ligge Kaptajn Claughton fuldstændig fjernt. Til sligt er han altfor optagen."

„Saa? Jeg vidste dog ikke, at han havde saa overordentlig meget at bestille?"

„Det har han dog vistnok." Den lille Skuespillerske var øjensynlig bestemt paa at ville behandle sin Tilbeder slet. „Papa i det mindste nærer stor Respekt for Kaptajn Claughtons Begavelse og anser ham for en fortræffelig Soldat."

„Hvis det virkelig forholder sig saaledes, gør det mig ondt, at han tilhører et Regiment, der ikke synes at have nogen anden Opgave end at tilbringe Tiden i Lediggang."

„Aa, Garden var jo dog, som De sikkert erindrer, med i Ægypten."

„Men har ikke der indlagt sig synderlig Hæder," svarede Fred, hvis gode Lune svandt proportionalt med Susies Anstrengelser for at gøre Claughton til en Helt.

„Papa har ogsaa — —" begyndte Susie, men kunde ikke fuldføre Sætningen, da hendes Stedmoder pludselig tog Afsked med sin Nabo og fik travlt med at rejse sig fra sin Plads.

„Susie, mit Barn," sagde hun, „vi maa skynde os at komme hjem. Papa er sikkert forundret over, at vi lade vente saa længe paa os. Far vel, Mr. Musgrave . . . Hvis De intet bedre har at foretage Dem, kom saa en Gang ved Lejlighed og se til os. Naa, Susie!"

Indbydelsen var gjort i en venlig Tone; men desuagtet nærede Fred den triste Overbevisning, at den ikke var saa hjerteligt ment som tidligere Opfordringer til at aflægge Besøg. Men mere endnu end over Generalindens ceremonielle Væsen folte han

sig saaret over Susies umiskendelige Kølighed over for ham. Det gjorde hans retskafne Hjerte ondt at maatte give Plads for den Formodning, at hans forandrede pekuniære Situation kunde være Grund til den Omskiftelse, der lagde sig for Dagen i hendes Væsen. Han anede ikke, at Susie kun følte sig fornærmet over hans pludselige Tilbageholdenhed, som hun ikke kunde forklare sig paa anden Maade end som Ligegyldighed, og at hun blot ikke var Verdensdame nok til at indeslutte sin Skuffelse derover i sig selv og bære ydre Ro til Skue. Et saadant skarpt Blik er meget faa unge Mennesker givet; — forelskede besidde det aldrig.

Femte Kapitel.

Medens Fred Musgrave fejrede sit korte, ham lidt lyksaliggørende Gensyn med Susie Moore, sad Mr. Breffit i sit Kontor og betragtede forstemt et aabent, foran ham paa Bordet liggende Telegram. Dette bar Underskriften: „Laura Fenton, Sidney, Ny Sydwales" og bragte Efterretning om, at Dekanens Universalarving lykkeligt var udfunden. Det lød:

„Læst Bekendtgørelsen. Rejser straks til England. I tre Aar Enke."

„Gid Pokker havde hende!" brummede den værdige Mr. Breffit i Skægget. „Hvad angaar det mig, om hun er Enke, eller hendes Mand lever? Om *han* saa havde overlevet hende et Par Snese Aar, vilde han dog aldrig have haft mindste Krav paa den gamle Musgraves Efterladenskaber. Naa, det skal blive hende vanskeligt nok at bevise sin Identitet. Naturligvis forestiller hun sig det selv som et ganske let Stykke Arbejde."

Dette Forsæt opfyldte Prokuratoren med en vis Tilfredsstillelse, som imidlertid den unge Mand, hvem han hurtigst muligt meddelte denne, som han udtrykte sig, slemme Efterretning, ikke delte.

„Jeg havde forlængst forberedt mig paa denne Udgang af Sagen," erklærede han, „og har aldrig kunnet fatte, at De med saa stor Bestemthed kunde forudsætte en næppe trediveaarig Kvindes Død. At hun er min Onkels Datter, vil hun med Lethed kunne bevise. Tænk blot paa, hvor mange Folk, der maa leve i

Oxford, som endnu huske hende og ville være i Stand til at kende hende igen."

„Hm, hm! Jeg er bange for, De har Ret," sukkede Mr. Breffit. „Ikke desto mindre ville vi ikke erkende hende som Laura Fenton, født Musgrave, før hun har fremlagt de vægtigste Beviser paa Rigtigheden af sit Udsagn . . . Jeg kan ikke med Ord udtrykke, hvor ondt det gør mig for Dem, Musgrave!"

Men Fred var det ikke ubehageligt, at der var kommen en Ende paa Uvisheden. Hans Stilling var nu i ethvert Fald klar, og han havde ikke mere Grund til at holde sig fjern fra den Moore'ske Familie, saafremt hans Besøg endnu vare velsete der.

Dagen efter at denne Jobspost var indtruffen mødte Fred den gamle General og benyttede Lejligheden til uopfordret at meddele ham, at den søgte Arving havde indfundet sig, en Efterretning, som Generalen iøvrigt allerede havde erfaret gennem Bladene. Den afdøde Dekan ved St. Cyprian-Universitetet havde været en for bekendt Personlighed, og hans Testamente havde vakt for stor Opsigt til, at Bladene ikke skulde have grebet Lejligheden til at beskæftige sig dermed. Historien om den fundne Arving, som allerede var paa Hjemvejen til England, havde allerede fundet Vej gennem samtlige Londoner Aviser.

Da Generalinden havde læst den, sagde hun i en højst medlidende Tone: „Den stakkels Mr. Musgrave, det maa ret gøre os ondt for ham! Men paa den anden Side kan jeg kun være glad ved, at det faldt hans Onkel ind at dø i rette Tid! Et Aar senere, og det kunde have haft slemme Følger for os."

„Du har dog vel ikke hidtil givet ham Haab om en Forbindelse med Susie?" spurgte Generalen.

„Jeg? Aldrig! Men hun selv — kort sagt, det var paa højeste Tid, at Sagen gik, som den gik. Barnet var paa bedste Vej til at forelske sig i ham. Nu er Afgørelsen der altsaa, og du maa ganske overlade til min Klogskab at afbryde Omgangen med ham."

Men General Moore var en godmodig Mand, der ikke indsaa Nødvendigheden af at saare og fornærme det unge Menneske. „Jeg vilde betragte det som en skammelig Uret at behandle den arme Musgrave slet, nu da Ulykken er kommen over ham," erklærede han. „Og hvem ved, om du ikke tager fejl, om Susie virkelig nærer Interesse for ham? Efter min Anskuelse er Claughton en langt farligere Person end Musgrave."

„Jeg, kære Mand, har i den senere Tid betragtet Claughton med noget andre Øjne end tidligere," svarede Mrs. Moore. „Som jeg fra sikker Kilde har erfaret, lider hans ældre Broder af en Hjertesygdom . . . Men du tager fejl, naar du tror, at det skulde være min Hensigt at vende den stakkels Musgrave Ryggen. Saa snart du træffer ham, maa du gerne bede ham til Middag hos os en Dag, som I indbyrdes kunne aftale mellem jer."

Da Generalen traf Fred paa Gaden, kunde han altsaa være saa venlig og hjertelig imod ham, som hans Hjerte tilsagde ham. Han udtalte sin oprigtigste Sorg over Freds Vanheld og sagde derpaa til ham: „Paa Torsdag vente vi Middagsfremmede. Vil De gøre os den Glæde ogsaa at være vor Gæst?"

Fred modtog fornøjet Indbydelsen og indfandt sig punktlig til det fastsatte Klokkeslet i Huset i Cromwellgade. Men hans Haab om at faa Susie til Borddame eller som ellers at faa Lejlighed til en fortrolig Passiar med hende blev skuffet. Susie gav ham ikke mindste Lejlighed til at tale alene med sig, og de faa Ord, som de i andres Nærværelse udvekslede, vare saa ligegyldige, saa fremmede, at de ordentlig gjorde Freds Hjerte ondt. Han maatte sige sig selv, at han næppe vilde være bleven inviteret, hvis man overhovedet havde betragtet det som en Fare, at han skulde gøre Forsøg paa at tilkæmpe sig Miss Moores Gunst, og han kunde ikke frigøre sig for Følelsen af, at ethvert saadant Forsøg vilde være mindre hæderligt. Derved blev hans Opførsel kejtet og tvungen, saa længe han underholdt sig med Susie, og hun syntes ikke at have Lyst til at fortsætte Samtalen.

Hendes Kulde ansporede ham til flittigere end nogen Sinde at arbejde paa sit Drama. Han vilde bevise Susie, at han ogsaa uden Penge var noget, og at han af egen Kraft var i Stand til at skabe sig et Navn og en Stilling, naar han kun selv vilde. Den Direktør, som havde antaget hans første lille Lystspil, viste sig tilbøjelig til ogsaa at afkøbe ham hans andet Værk, men han kunde ikke give Haab om at faa det opført før om ni eller allertidligst seks Maaneder. Denne Udsigt var meget nedslaaende for Fred. Hvad kunde ikke ske i Løbet af seks eller endog ni Maaneder. Hvor ofte vilde der ikke i Løbet af den Tid tilbyde sig Lejlighed for en smuk Dame til at bønhøre en flot Gardeofficers Kur!

Juni Maaned, hvor paa Landet Græsset lystig mejes, i hvilken Londoner Modre nære de skønneste Forhaabninger for

deres Døtres Fremtid, i hvilken Susie Moore tog fra det ene Bal til det andet og vandt alles Hjerter ved sin Elskværdighed og Ynde, i hvilken den mandlige aristokratiske Ungdom med smilende Ansigter tabte deres Penge i Ascot, — den velsignede Juni Maaned hengik for Fred Musgrave meget bedrøvelig. Den unge Mand trak sig mere og mere tilbage fra sin Bekendtskabskreds. Paa den ene Side fordi han indsaa, at hans Pengemidler ikke strakte til til at deltage i dens Fornøjelser, og fordi han først om nogle Maaneder kunde haabe paa Honoraret for sit Drama; paa den anden Side ogsaa, fordi det var ham skrækkeligt at lade sig beklage af enhver, der havde Lyst til det, og samtidig høre paa Flovser som følgende: „Men vær De glad, at De i det mindste beholdt ti Tusinde Pund Sterling! Noget er altid bedre end slet intet."

Ja, han følte sig meget ulykkelig, ulykkeligst dog, naar Tilfældet førte ham sammen med Susie Moore. Den unge Pige fremturede i sit kølige, uvenlige Væsen imod ham og undgik paa paafaldende Maade enhver Anledning til at være alene sammen med ham. Hendes Forældre derimod behandlede den unge Mand ganske med den gamle Venskabelighed og forespurgte sig saa ofte, de saa ham, om hans Kusine nu snart kom. Slægtninge ere maaske ikke altid en til ublandet Glæde; men i Prøvelsens Tider retter man uvilkaarlig Blikket, som søger efter Deltagelse, mod Kød af ens Kød og Blod af ens Blod, og hvor forladt Fred følte sig, kan maaske bedst maales derved, at han i den senere Tid var begyndt med ligefrem Utaalmodighed at afvente Kusinens Ankomst, denne Mrs. Fenton, som, skønt hun var kommen ham paatværs, dog var det eneste tilbageblevne Medlem af Familien Musgrave.

Nævnte Dame indtraf nogle Dage tidligere til London, end hun efter Mr. Breffits Beregning havde skullet ankomme, hvorefter hun straks begav sig til den værdige Prokurators Kontor i Bedford-Row. Det første, som Mr. Breffit lagde Mærke til, var, at hun var meget smuk, og det andet, at hun gik særdeles smagfuldt klædt. Jurister have et vist Skarpsyn for den Slags Ting — saa lidt man undertiden skulde formode det. Mrs. Fentons Sørgedragt var ikke af noget kostbart Stof, men den var syet efter nyeste Mode og klædte hende fortrinligt. Mr. Breffit var i høj Grad forundret over, at Civilisationen var naaet til et saa højt Trin paa Jordens sydlige Halvkugle, thi han vidste, at Mrs.

Fenton umuligt kunde have købt det Toilette færdigsyet i et Londonermagasin.

Medens han tog Notits af disse ydre Fænomener, rakte han hende Haanden, spurgte, om hun havde haft en behagelig Overrejse, om hun havde fundet et passende Ophold i London, og bad hende tage Plads i Klientstolen, der var anbragt vis-à-vis hans egen Læneſtol. Derpaa lagde Mr. Breffit det ene Ben over det andet, støttede sin Arm mod Stoleryggen, lagde Hagen paa sine foldede Hænder og sagde: „Jeg ønsker Dem til Lykke til den uventede Arv, Mrs. Fenton, og behøver vel næppe at sige Dem, at Deres Faders Testamente satte alle, som kendte ham, i den højeste Forbavselse."

„Mig er det gaaet ligesaa," svarede Mrs. Fenton. (Hun havde en blød og meget melodisk Stemme.) „Det har i mange Aar været mit inderligste Ønske at forsone mig med ham; men da jeg jo kendte ham, dristede jeg mig ikke til at gøre noget Forsøg i den Retning. At han vilde gøre mig til sin Universalarving, var en Omstændighed, som jeg aldrig — end ikke i fjerneste Maade — har tænkt mig Muligheden af. Tror De, at han vilde have besvaret et Brev fra mig, hvori jeg bad ham forsone sig med mig?"

Mr. Breffit ryſtede paa Hovedet. „Jeg tror det virkelig ikke! Naar jeg skal være ærlig, har jeg opsat adskillige Testamenter for ham, men med Undtagelse af det ene, som han dikterede mig umiddelbart før sin Død, har han aldrig betænkt Dem med mere end en forholdsvis ubetydelig Livrente."

Mrs. Fenton satte et Øjeblik et bedrøvet Ansigt op, men straks brød hendes sollyse Smil atter sejrrigt frem. „Naa, saa maa jeg være glad ved, at han i det mindste tilsidst tilgav mig. Thi omendskønt jeg har været en slet Datter imod ham, ser jeg dog af Testamentet, at han alligevel har holdt en Smule af mig. Det laa ikke for ham at give sine Følelser aabenlyst til Kende."

Mr. Breffit ryſtede atter paa Hovedet. Det var maaske en Grusomhed at berøve en Datter Troen paa, at hendes Fader i sine sidste Timer havde nære venlige Følelser over for hende, men Mr. Breffit havde, trods Mrs. Fentons indtagende Udvortes, ingen Sympati for hende. Han fandt, at Besiddelsen af den Arv, der saa uventet var tilfalden hende, maatte være hende Lykke nok, og at et Par smaa Naalestik derfor ikke kunde være til Skade. Altsaa svarede han oprigtigt: „Hvis jeg skal tale ganske aabent,

maa jeg tilstaa, at Herr Dekanens Testamente efter min Anskuelse mindre blev dikteret af faderlig Kærlighed til Dem end af en øjeblikkelig Vredesopbrusning. Hans Nevø, hvem han egentlig havde bestemt at efterlade sin Formue, har været taabelig nok til at modsætte sig en af hans Befalinger, og Dekan Musgrave var ikke den Mand, der lod nogen som helst Ulydighed gaa ustraffet hen."

„Hans Nevø?" gentog Mrs. Fenton forundret. „Hvem kan det være?"

„Mr. Frederik Musgrave, eneste Søn af Dekanens eneste Broder. De erindrer vel endnu, at Dekanen havde en Broder?"

Hun nikkede. „Jeg har rigtignok aldrig set ham, men ofte hørt Tale om ham. Han var Købmand og ret velhavende. Fader, der foragtede denne Stand, afbrød af Ærgrelse over sin Broders Livsstilling enhver Forbindelse med ham."

„Meget rigtigt. Men denne Mr. Thomas Musgrave døde som en fattig Mand, og Deres Fader tog derefter hans efterladte Søn, en femten-sekstenaarig Dreng, til sig i Barns Sted. Nu er han en ung Mand paa omtrent syv og tyve Aar, som desværre har sat sig i Hovedet at ville være dramatisk Forfatter i Stedet for, som hans Onkel ønskede, at studere Jus. Til Straf derfor ere de ham oprindelig tiltænkte to Hundrede Tusinde Pund Sterling unddragne ham, saa at han i Stedet maa nøjes med en Arvelod paa ti Tusinde Pund Sterling."

„Aa, den Stakkel!" udbrød Mrs. Fenton medlidende. Efter en kort Pause føjede hun til: „Er det en flink ung Mand?"

„Efter min ringe Mening et ganske fortræffeligt og elskværdigt ungt Menneske," svarede Mr. Breffit smilende.

Mrs. Fenton saa eftertænksomt ned paa sine elegant behandskede smaa Hænder. Da hun atter slog Øjnene op, bare de et saadant Udtryk af Raadløshed og Sorg til Skue, at de maatte blødgøre selv den mest forhærdede Jurists Hjerte i Bedford-Row. De vare af hint ubestemmelige blaa, som ikke i og for sig kan kaldes smukt, men som varierer efter Øjeblikkets Befindende og Sindsstemning, og som i de sjældne Tilfælde, naar sorte Øjenhaar findes i Forbindelse med dem, virkelig er af overordentlig Skønhed. Mrs. Fentons Øjenhaar vare saavel mørke som lange.

„Mr. Breffit," sagde hun, „anser De det for Ret og billigt, at jeg berøver min Fætter alle disse Penge?"

„Højstærede Frue," svarede Mr. Breffit, der følte sin Haard-

hed svinde, men desuagtet vilde give sig Udseende af at være fast og haard som en Klippe; „jeg er ikke Pave, men slet og ret Sagfører og Notar. Som saadan kan jeg kun sige Dem, at De intet andet har at gøre end at tage imod, hvad der med Rette tilkommer Dem."

„Men — kunde jeg maaske ikke dele med ham?"

„De kan, hvis De vil, afstaa ham en bestemt Sum. Men jeg tillader mig forud at gøre Dem opmærksom paa, at Deres Fætter næppe vil modtage en saadan Gave. Dog kan De jo altid forsøge!"

En lang Pause fulgte paa, under hvilken Mrs. Fenton atter slog sine smukke Øjne ned, og Mr. Breffit betragtede hende med et eget Smil. Men den Spot, hans Ansigt før udtrykte, forsvandt nu, da hun begyndte at tale med en Stemme, der vibrerede som af tilbageholdt Graad.

„Jeg føler mig til Mode, som om jeg maatte give Afkald paa denne Arv," sagde hun. „Men det vilde falde mig frygtelig svært — saa svært, at De vist næppe kan forestille Dem det! Min Mand var, som De maaske ved, Musiklærer. Saa længe han levede, tjente han, først i Ny Zeeland, siden i Sidney, saa meget, som vi behøvede til at leve; saa blev han længe syg — Sygdom koster Penge — og da han døde, stod jeg tilbage med tomme Hænder. Almindeligvis fandt man min Stemme velklingende og mente, at jeg med den maatte kunne skabe mig en Eksistens; men desværre var den ikke stærk nok for Scenen, og saa var der da intet andet tilovers for mig end at give Timer og undertiden synge ved en eller anden Koncert. En sorgfri Eksistens har min Stemme aldrig skaffet mig. Jeg maatte plage mig selv fra Morgen til Aften og havde fjernt ude altid Spøgelset af en i trange Kaar tilbragt Alderdom for Øje. De kan derfor selv tænke Dem, hvor lykkelig jeg var, da jeg pludselig fik at vide, at jeg var bleven rig. Men min Glæde er nu fuldstændig formørket ved Tanken om, at jeg ved min Rigdom har gjort en anden fattig og ulykkelig. Kunde De ikke give mig et Raad, Mr. Breffit? Jeg tror ikke, at jeg vilde følge det, dersom De sagde, at jeg skulde afstræde alt til min Fætter — det vilde være altfor sørgeligt, om jeg skulde have gjort denne lange Rejse uden at sidde bedre i det end før. Men — men — jeg vilde være meget lykkelig, dersom De kunde sige mig, at jeg ingen Forpligtelse har dertil."

Hendes hele Væsen, hendes Stemme, hendes Blik var saa rørende, saa oprigtigt og dertil saa præget af sund Livsfriskhed, ja, af et Humør, som hun aabenbart kun med Vanskelighed holdt tilbage, at Mr. Breffit følte sig ganske besejret og udbrød i en hjertelig Latter.

„Højstærede Frue," sagde han, „De maa ikke unødvendigen pine Dem med den Slags Skrupler. Jeg kan ikke nægte, at jeg deler Deres Mening, at Fred er bleven skammelig skuffet; men han er en ung Mand i sin bedste Alder og i Besiddelse af ti Tusinde Pund. Lad ham da arbejde og selv fortjene de Penge, han behøver. Naar alt kommer til alt, er De dog Deres Faders Datter og som Følge deraf den nærmest berettigede til at arve, hvad han efterlader sig. Forøvrigt gør jeg Dem opmærksom paa, at De først for Retten vil have at bevise den Kendsgerning, at De virkelig er hans Datter."

Han havde haft til Hensigt at gøre hende denne Meddelelse i en meget haard, truende Tone, men han var ikke mere i Stand til at anslaa en saadan over for hende. Det saa for Resten ud til, at han heller ikke dermed vilde have indjaget hende Skræk, thi hun svarede rolig og fattet: „Derpaa have mine Bekendte i Sidney allerede forberedt mig; jeg er jo i en ganske ejendommelig Situation. Alle mine Slægtninge — med Undtagelse af denne Fætter, som aldrig har set mig — ere døde; de Folk, der have kendt mig i Oxford, da jeg var Barn, ere sikkert ligeledes for Størstedelen døde. Og de, som endnu leve," føjede hun halvt smilende, halvt sukkende til, „ville næppe kende mig igen. For tolv Aar siden var jeg et Barn, nu er jeg en aldrende Dame."

Hendes guldblonde, yppige Haar, den sarte, gennemsigtige Teint, de store, blaa Øjne gjorde hendes Udseende meget ungdommeligt. Man vilde højst have antaget hende for en Dame paa fem og tyve Aar. Det fandt ogsaa Mr. Breffit, og under et ham fuldstændig uvant Anfald af Galanteri udtalte han venligt sin Mening desangaaende til Mrs. Fenton.

Hun lo. „Ja, ofte forekommer det virkelig mig selv, at jeg i en latterlig Grad ser ung ud. Og det er egentlig underligt nok, at det er saaledes; thi hvor har Livet dog ikke ofte været haardt og tungt for mig, og hvor har jeg ikke haft mange sørgelige Timer! Jeg er saamænd allerede fyldt de tredive. Men jeg tror, at jeg er i Besiddelse af en egen lykkelig Evne til at af-

vinde alle de Ting, der tilstøder mig, den bedste Side, og at det er den, der har holdt mig ung og bevaret min Friskhed."

Hun havde en lille Taske i Haanden; den aabnede hun nu og udtog nogle Papirer af den. „Jeg haaber, at de vil være tilstrækkelige til at fastslaa min Identitet," sagde hun. „Tillige har jeg for Forsigtigheds Skyld medbragt et Par Breve fra Bekendte i Sidney."

Mr. Breffit gennemsaa i Hast Dokumenterne. De bestod af en Kopi af Vielsesattesten og af den i Sidney udfærdigede Dødsattest for Mr. William Fenton. De i de aabne Konvolutter indeholdte Breve vare skrevne af højt stillede og højt ansete Personer i Ny Sydwales. Mr. Breffit læste dem halvhøjt. Det første hidrørte fra Kolonialguvernøren.

„'Jeg er gerne beredt til at vise Mrs. Fenton denne lille Tjeneste. Straks efter min Ankomst hertil havde jeg den Fornøjelse at gøre hendes Bekendtskab. Omendskønt hendes Fortid er mig fremmed. —' Hm, hm! '— at hun er Enke efter en for tre Aar siden hensteds afdød Mr. William Fenton — —' Kendsgerning' — — bekræfter jeg herved' — Ah, og her er et Brev fra Biskoppen, som jeg ser —: 'Stort Talent, ulastelig Levnedsvandel — Forstandighed — eksempelløs Energi.' Vedkommer just ikke denne Sag, men aabenbart godt ment. — Her kommer jo endogsaa en Dommer: 'Kan ikke volde Vanskeligheder at fastslaa hendes Identitet. For mig, min Hustru og mine Døtre har hendes Slægtskab med Testator forlængst været bekendt, omendskønt vi efter hendes Ønske ikke talte derom — —' hm, hm! — Det var meget forstandigt af Dem, Mrs. Fenton at medbringe disse Breve."

„Ere de tilstrækkelige?"

„Tilstrækkelige? Aa ja! I alt Fald temmelig tilstrækkelige. Heller ikke tror jeg, at nogen tænker paa at gøre Dem Arven stridig. Der falder mig just noget ind. Husker De endnu noget til Deres Onkel, Sir James Le Breton, som er den ene af Deres Faders Eksekutores testamenti? Saa vidt jeg ved, har han levet i Ostindien lige til efter Deres Giftermaal?"

„I min Tid var han aldrig i Oxford og vist heller ikke noget andet Steds i Europa."

„Den anden Eksekutor testamenti er Rektoren ved St. Cyprian-Universitetet. Ham maa De sikkert kunne huske?"

„Om jeg husker ham! Den rare, gamle Mand! Han lever altsaa endnu?"

„Ja. Og det vil more Dem atter at træffe sammen med ham, ikke sandt?"

„Ja vist saa, det vil glæde mig i høj Grad. Tror De, at jeg allerede i Morgen kan tage til Oxford? Og vil De have den Godhed med et Par Ord at forberede mit Komme?"

Mr. Breffit lovede at gøre det.

„Og saa er der jo ogsaa min Fætter, som jeg gerne vilde lære at kende . . . Gud dog, hvor jeg vil føle mig beskæmmet i hans Nærværelse! Maaske gør jeg bedst i at vente endnu et Par Dage, før vi præsentere os for hinanden."

Hun rejste sig, men saa ud, som om hun endnu vilde sige noget og ikke havde Mod til det. Mr. Breffit troede at gætte, hvad hun havde paa Hjerte og kom hende til Hjælp.

„Tør jeg maaske tillade mig at stille Dem en lille Sum til Disposition?" spurgte han. „Det kunde jo hænde, at den kostbare Rejse har medtaget Deres Pengemidler."

„Aa, jeg takker, jeg har endnu hundrede Pund Sterling tilbage og vil foreløbig have nok i dem," svarede Mrs. Fenton oprigtigt. „Men jeg tilstaar, at jeg netop stod i Begreb med at spørge Dem, om jeg længe vilde komme til at vente paa Udbetalingen af min Arvedel?"

Han lo. „Vær De ubekymret. Vi ville imidlertid ikke lade Dem dø af Sult."

Hun takkede ham endnu en Gang. Derpaa rakte hun ham Haanden og anbefalede sig.

Da hun var gaaet, lænede Mr. Breffit sig mageligt tilbage i Stolen, lagde atter Benene over Kors og sagde højt:

„Jeg ved, hvad jeg gjorde, hvis jeg var Fred Musgrave: — jeg giftede mig med Mrs. Fenton!"

Det var den letteste Løsning paa Sagen, der overhovedet kunde tænkes. Og da Mr. Breffit var en hjertensgod Mand, gned han sig fornøjet i Hænderne og frydede sig kongeligt over sit gode Indfald.

Sjette Kapitel.

Som Læseren vil have set af Mrs. Fentons Samtale med Mr. Breffit, var Dekanens Universalarving en Dame, der i alle Ting lod sig lede af sine Indskydelser og sin øjeblikkelige Sindsstemning. Den Bedrøvelse, hun i Begyndelsen af deres Samtale lagde for Dagen, havde været fuldstændig oprigtig; men denne Følelse var snart overstaaet, og da hun kom tilbage til sit Hotel i Albemarlegade, var hun atter i det muntreste Lune.

Dette Hotel, der var blevet hende anbefalet af ingen ringere end selve Guvernøren over Ny Sydwales, var et af Londons første og meget kostbart. Men det er jo den Fordel ved en Arv paa to Hundrede Tusinde Pund Sterling, at den, hvem den tilfalder, ikke mere har nødig ængsteligt at beregne sine Udgifter, men kan tillade sig alt, hvad han i Øjeblikket sporer Tilbøjelighed til. Mrs. Fenton kunde paa Hjemvejen tillade sig den Luksus uden Skrupler at traktere sig med en Tallerken Jordbær til ti Shillings. Hun lo fornøjet, mens hun spiste dem, og sagde sig selv, at det ikke vilde gøre hende stort, om hun saa maatte betale hvert enkelt af Bærrene med et Pund Sterling. Den lille Salon, som hun beboede, var ikke overdrevent luksuriost udstyret, men den behagede hende, alene fordi hun vidste, at den daglige Pris, hun maatte betale for den, langt oversteg hele Ugelejen for hendes Lejlighed i Sidney. Denne Omstændighed forlenede det banale, lidt luvslidte Møblement med et sandt Glorieskær i hendes Øjne. Ganske vist indsaa hun, at hendes Glæde over den uventede Rigdom, der var tilfaldet hende, var barnagtig, maaske endogsaa meget taabelig, men hun saa sig ikke i Stand til at undertrykke den, og det var jo ogsaa meget tilgiveligt, at hun efter Aars Armod, Trang, ja næsten Nød, jublede over den lysere Fremtid, der nu frembød sig for hende, og hjertelig glædede sig ved den. Det er et bedrøveligt Faktum, at et rigt Menneske spiller en helt anden Rolle i Verden end et fattigt. Den ærede Læser bedes en Gang forestille sig, at en regerende Fyrste klappede ham paa Skulderen, og dernæst bedes han gøre sig klar over de tilsvarende Følelser, der vilde opstaa i ham, hvis det var en fattig Musiklærer, der hilste ham paa samme fortrolige Vis. Maaske kan det være Tvivl underkastet, om han vilde føle sig opbygget over en saadan Frimodighed, selv om paagældende Musiklærer tilfældigvis var en notorisk Gentleman. Musiklærere og -Lærerinder maa underordne

sig alle højere staaende — det vil sige dem, i hvis Brød de ere — og Mrs. Fenton havde længe maattet ydmyge sig for Folk, der som oftest vare lige saa vulgære som rige. Under saadanne Omstændigheder maa man holde hende hendes lille Glædesrus til gode.

Efter at Mrs. Fenton havde fortæret sin Frokost, lod hun en smuk Landauer rulle for Døren og kørte i flere Timer omkring paa de fashionableste Steder. Ved nogle Huse i de bedste Kvarterer af London gjorde hun Holdt og sendte sit Kort og de Anbefalingsskrivelser, som hendes Venner i Sidney havde givet hende med paa Rejsen, ind. Hvor fattig hun end havde været, havde hendes Skønhed og Ynde dog gjort hende saa afholdt i alle de Familier, hvor hun gav Undervisning, at enhver gerne havde erklæret sig beredt til at vise hende en lille Tjeneste og anbefale hende til sine Bekendte i London — bestandig med den særskilte Bemærkning, at hun havde en dejlig Stemme. Denne Bemærkning var maaske dog overflødig; thi naar man kan glæde sig over en Aarsindtægt paa otte Tusind Pund Sterling og derover, bliver man beredvilligt modtaget af enhver, selv om man er stum som en Fisk og døv paa begge Øren. Resten af Eftermiddagen tilbragte Mrs. Fenton med at besøge Butikker og gøre Indkøb. Hun havde en fortrinlig Smag, og det voldte hende en sand Hjertensglæde endelig en Gang at kunne lade denne faa frit Spillerum. Sindigt og med Overlæg gjorde hun sit Udvalg blandt de hende forelagte Kostumer; hun købte kun de bedste Sager og blev derfor i alle Forretninger behandlet med den største Forekommenhed. Da hun efter mange Timers Fraværelse, temmelig træt, men dog behagelig oprømt, vendte tilbage til Hotellet, følte hun sig paa ingen Maade utilpas ved sit ensomme Værelse, men glædede sig af Hjerte over sin Frihed og Selvstændighed. Hun havde i flere Aar været vant til at leve alene, og Ensomheden var bleven hende et kærere Selskab end det, hendes afdøde Mand havde kunnet byde hende. Med straalende Ansigt lod hun sig synke ned i en Lænestol, lukkede Øjnene og gentog atter og atter: „Jeg er rig — jeg er rig — jeg er rig."

Intet jordisk er i Stand til at lyksaliggøre en dødelig længere end et vist Tidsrum, men Bevidstheden om at være rig var dog tilstrækkelig til at gøre Mrs. Fenton fuldkommen lykkelig den Eftermiddag og Aften, saa at hun lagde sig til Sengs i den gladeste Stemning. Men i Løbet af Natten syntes denne Stem-

ning at være bleven noget medtagen. Om Morgenen var det knap nok, at hun rørte sin Frokost, og det var med et meget alvorligt og blegt Ansigt, at hun kørte til Paddington-Banegaarden for at tage en Billet til Oxford. Under Kørselen gennem det venlige, solbeskinnede Landskab opklarede Mrs. Fentons Ansigt sig ikke i ringeste Maade. Aabenbart var det ikke rosenrøde Tanker, der gennemkrydsede hendes Hoved, thi ikke en eneste Gang oplivedes hendes Træk af det straalende Smil, der gjorde dem saa ubeskriveligt indtagende.

Hensunken i dybe Tanker sad hun i sit Kupéhjørne og syntes først at vaagne op af sine Grublerier, da Oxfords Taarne dukkede frem for hendes Øjne. Den smukke, gammeldags Stad fløj forbi hende — saa holdt Toget. Paa Mrs. Fentons Ønske tilkaldte en Drager en Vogn og erholdt til sin Forundring fem Shillings for denne lille Tjeneste. Den smukke Frue lo hjerteligt over hans maabende Mund og opspilede Øjne —: hvad var det dog ikke for en henrivende Følelse at kunne kaste et Femshillingsstykke bort, hvor andre Mennesker giver en Penny!

Dette lille Intermezzo havde opfrisket hende en Smule og udrevet hende af hendes melankolske Tankegang. Hun sukkede ikke mere, men betragtede med dybeste Interesse Gaderne, som hun passerede. De fleste Huse vare endnu ikke gamle; de kunde vel omtrent være byggede omkring den Tid, da Miss Musgrave havde forarget Verden ved sin Flugt fra det fædrene Hjem. I Løbet af tolv Aar forandrer alt sig betydeligt, selv en By som Oxford, og Mrs. Fenton fandt naturligvis mangt og meget anderledes, end da hun som Miss Musgrave havde forladt det. Hun kørte op for Universitetsbygningen og lod spørge efter Rektoren. Han var hjemme, lod Svaret. Tjeneren bad om hendes Navn og førte hende ind i et stort, ikke just muntert udseende Værelse, hvor der lugtede stærkt af Tobak og gamle Bøger. Mrs. Fenton maatte ikke vente længe. Hun havde næppe sat sig ved Vinduet og kastet et Blik ud paa den store Have med dens gamle Træer og smukke Græsplæner, alt imedens hun sagde sig selv, hvor helt anderledes kønt alt her var end i Australien, før Døren gik op og en høj, noget foroverbøjet Mand traadte ind i Værelset. Hurtigt rejste hun sig og strakte ham begge Hænder i Møde.

„Kender De mig endnu?“ spurgte hun.

„Vist saa, vist saa!“ svarede Dr. Drysdale og greb hendes Hænder, som han hjerteligt trykkede. „Rigtignok vilde jeg næppe

have kendt Dem, hvis jeg havde mødt Dem paa Gaden. Saa De er altsaa den stakkels lille Laura? De har forandret Dem meget — grumme meget!"

„De derimod ikke det mindste," sagde hun. „Akkurat som De ser ud i Dag, saa De ud den Gang, jeg sidst saa Dem. De er ikke bleven ældre."

„Jo vel er jeg det," svarede Rektoren smilende; „omendskønt jeg allerede den Gang — da De endnu boede her i Byen — var en gammel Mand. Men da var De en lille Pige og kunde som Følge deraf ikke dømme om andres Alder."

„Ja, den Gang var jeg ung — nu derimod har jeg forlængst min Blomstringstid bag mig."

„Det maa De ikke sige, Laura. De er endnu bestandig smuk og nydelig. I min Alder tør man jo nok sige sligt."

Han havde ført hende hen til Vinduet og saa hende, medens han vedblivende holdt hendes Hænder i sine, smilende ind i Ansigtet, som hun vendte op imod ham. Pludselig frigjorde hun sine Hænder og gik hen i Baggrunden af Værelset.

„De faar virkelig ikke Lov til at se mig saadan ind i Ansigtet og heller ikke til at tale saaledes til mig!" udbrød hun. „Jeg hader Smiger. Naar jeg endnu ser saa nogenlunde ud, er det, fordi jeg forstaar at klæde mig. De maa sandelig ikke forglemme, at jeg er tredive Aar!"

Den gamle Mand lo. „Aldeles den gamle Laura!" sagde han. „Allerede den Gang paastod De, at enhver, der sagde, De var smuk, ikke kunde mene det oprigtigt med Dem. Husker De endnu, hvor De blev vred, naar jeg roste Deres Stemme og sagde, at De i den havde en Skat, og hvor De virrede med Hovedet og stampede med Fødderne, som om mine Ord havde været en Fornærmelse?"

„Desværre var De den Gang en daarlig Profet," svarede hun. „Min Stemme blev aldrig en Skat for mig; men ikke desto mindre har den dog bevaret mig for at tigge og sulte. Siden min Mands Død har jeg ernæret mig ved Sangundervisning og har vel ogsaa af og til optraadt ved en Koncert. Men at det ikke førte til nogen glimrende Eksistens for mig, kan De nok tænke."

Dr. Drysdale betragtede hende medlidende. „Hvorfor skrev De ikke til Deres Fader, at det ikke gik Dem godt?"

„De ved selv, at et saadant Brev ikke vilde have hjulpet noget. Han havde dog ikke tilgivet mig."

„Hvem ved, hvem ved, kære Barn! Han har jo dog i sine sidste Stunder afgivet Bevis paa, at han endnu bestandig havde Dem kær."

Mrs. Fenton rystede paa Hovedet. „Det indbildte ogsaa jeg mig, men Mr. Breffit bragte mig ganske ud af den Tro. Han sagde, at Fader testamenterede mig sine Penge, alene fordi han ikke havde nogen anden, til hvem han kunde efterlade dem; thi kort før sin Død var han netop tilfældigvis bleven uenig med min Fætter. Da jeg hørte om denne Fætter og om den grusomme Skuffelse, der var vederfaredes ham, kunde jeg have grædt. Jeg havde en Følelse af, at det var min Pligt at overlade ham hele Arven og selv skyndsomst forsvinde derhen, hvorfra jeg var kommen.

„Det vilde have været en overilet Handling," sagde Doktor Drysdale. „Forhaabentlig er De atter kommen bort fra denne Deres Beslutning?"

„Ja, helt. Jeg har grundigt overtænkt Sagen og besluttet mig til at beholde Pengene. Men er De ikke saa god at fortælle mig lidt om min Fætter? Han er vist meget vred paa mig?"

Doktor Drysdale smilte. „Derom har han ikke udtalt sig," svarede han. „Men det vilde være Daarskab at nægte, at han vel endog er bleven meget følelig skuffet over Deres Faders Testamente. Dog anser jeg ham for fornuftig nok til at indse, at Deres Krav paa Arven er mere berettiget end hans, og at det derfor kun er ret og billigt, at De overtager den. Efter min Mening er det langt bedre for en ung Mand at være henvist til sit Arbejde og sin Intelligens hellere end at komme i Besiddelse af en stor Arv og kun være betænkt paa at give den ud paa behageligste Maade."

„De tror altsaa virkelig ikke, at jeg begaar nogen stor Uret imod ham ved at berøve ham Pengene?" spurgte hun spændt.

„Først og fremmest, mit Barn, berøver De ham ikke Pengene, fordi de ikke tilhøre ham, og han intet Krav har paa dem. For det andet er det ikke Deres Skyld, at Deres Fader ikke har omtalt Deres Eksistens for ham. De kan altsaa berolige Deres Samvittighed. Fred staar paa ingen Maade med tomme Hænder. Han nyder en Indtægt, hvoraf et Menneske med ikke altfor ubeskedne Fordringer til Livet kan komme meget godt ud af det,

og han er ung og rask og kan ved Flid formere, hvad han har. De har virkelig ingen Grund til at have Medlidenhed med ham."

Mrs. Fenton syntes beroliget ved Rektorens Forsikringer, thi hun begyndte at tale om andre Ting. Under Frokosten, som hun efter Doktor Drysdales Opfordring indtog hos ham, passiarede de begge muntert med hinanden.

„Jeg ved virkelig ikke, om der endnu lever gamle Bekendte af Dem i Oxford, som det kunde være Dem til Glæde at gense," sagde Rektoren, efter at de vare gaaede ud i Haven. „De fleste ere vel i Mellemtiden døde. Ogsaa min stakkels Kone er død for ni Aar siden; — mange andre, som De har kendt, ere ligeledes gaaede til den sidste Hvile. Men enkelte overlevende kan De vist endnu erindre." Han nævnte hende flere Navne.

„Jeg husker dem alle," svarede Mrs. Fenton. „Men hvem ved, om de endnu vilde kende mig? De ved jo selv, at jeg den Gang var en lille dum Pige, og Damer kom som bekendt aldrig i vort Hus."

Hun talte sandt. Dekanen havde aldrig taalt kvindeligt Besøg i sit Hjem og anset det for overflødigt at betro sin Datters Opdragelse til kvindelige Hænder.

„De, Mr. Drysdale, var den eneste Ven, jeg havde i Oxford," vedblev Mrs. Fenton. „Husker De endnu, at jeg hver Dag kom til Dem og maatte synge for Dem? Helst vilde De høre: 'Il segreto per esser felice!' Den kan jeg endnu; kun synger jeg den paa en noget anden Maade."

De stod over for den aabne Glasdør, der førte ind til Dagligstuen. Mrs. Fenton traadte rask derind, aabnede Klaveret, satte sig og sang med sagte, usædvanlig velklingende Stemme den Arie, som hun lige havde omtalt. Doktor Drysdale hørte meget interesseret til og bevægede smilende Hoved og Haand i Takt med Melodien. Da Laura nu tav, sagde han: „De har Ret — det er ikke mere den gamle Laura. De har gjort vidunderlige Fremskridt, og dog . . ."

„Dog var den gamle Maade Dem kærere? Godt, jeg skal synge Arien for Dem som i gamle Dage."

Hun gentog den virkelig, men med saa forandret Foredrag, med en saa ubehjælpsom Fremstøden af de høje Toner og saa usikkert Akkompagnement, at den gamle Herre ikke kunde undertrykke en hjertelig Latter.

„Ja, saadan var det, just saadan," sagde han. „Hvor dette

sidste Foredrag har sat mig tilbage til gamle Tider! Jeg kunde bilde mig ind, at jeg var et Dusin Aar yngre, og De den lille Laura fra den Gang. Naa, det glæder mig, at De ikke har forglemt gamle Dage, og jeg ønsker Dem, at de kommende maa blive lykkeligere for Dem, end de vare."

Han ansaa det for sin Pligt at holde en lille Tale for hende om alle jordiske Goders Forkrænkelighed og om det Ansvar, som Rigdom fører med sig. Han var en meget ligefrem, i Bund og Grund retskaffen Mand, og alt, hvad han sagde, blev altid udtalt paa en saa trohjertet Maade, at ingen kunde tage ham noget ilde op. Mrs. Fenton sænkede Hovedet, medens han saaledes formanede, og da hun atter hævede det, stod hendes Øjne fulde af Taarer.

„Ak, blot jeg dog kunde blive rigtig, rigtig god!" udbrød hun. „De kan slet ikke tro, hvor inderlig jeg ønsker at forbedre mig og blive rigtig uegennyttig, from og god. Men hvor er det svært at føre et saadant Forsæt ud i Virkeligheden!"

Hun græd endnu, da hun tog Afsked med den værdige Rektor. Han bad hende snart at besøge ham igen, og hun lovede det under Taarer.

Ikke engang paa Hjemfarten med Jærnbanen bleve hendes Øjne rigtigt tørre. Men saa — da hun traadte ud paa Londoner Banegaardens Perron — rystede hun energisk Hovedet og sagde: „Bort med al den dumme Sentimentalitet! Jeg har ikke længere Tid til at være sentimental. Hvad mit er, er mit. Og for mig har disse Penge langt, langt større Værd end for ham. Desuden indser jeg nu klart, at for unge Mænd er Rigdom, som man siger, Roden til alt ondt."

Syvende Kapitel.

Mr. Breffit havde ved et Brevkort anmeldt sit Besøg hos Fred for at samtale med ham om den Dame, hvis Eksistens han saa ofte havde draget i Tvivl. Nu kunde han naturligvis ikke mere tvivle, men dette syntes ham aabenbart ikke længer saa beklageligt, som det før havde gjort.

„Deres Kusine," fortalte han den unge Mand, „er en henrivende Dame. Hvad der mest udmærker hende, skal jeg ikke kunne

sige, men saa meget er vist, at hendes Væsen er højst indtagende. Naa, De vil jo selv faa hende at se og kan da med egne Øjne dømme om hende. Og ikke blot, at hun er smuk og gør et gennemnobelt Indtryk . . ."

Fred lo hjerteligt. „Hvad tror De i Grunden, Mr. Breffit," afbrød han den begejstrede Prokurator, „at min stakkels gamle Onkel vilde have sagt, om han havde hørt Dem tale saaledes . . . At betone, at Dekan Musgraves Datter gør et nobelt Indtryk — som om det ikke var noget helt selvfølgeligt!"

„Aa, hun kunde jo have forandret sig derovre. En ung Pige, der løber hjemmefra med en Mand og mod sin Faders Ønske drager til fremmede Lande, tiltror man jo dog sædvanligvis ikke synderlig Karakter eller særlig fine Grundsætninger. Men hun synes at være i Besiddelse af baade det ene og det andet. Det er ligefrem mærkværdigt, saa heldigt hun har udviklet sig, og det samme finder Doktor Drysdale, der har tilskrevet mig et begejstret Brev udelukkende om hende. Det er hans Mening, at hun ganske enormt har udviklet sig til sin Fordel, men han frygter, at hun med sine mange Penge og sit smukke Ansigt let skal kunne falde i slette Hænder, hvormed han naturligvis sigter til endnu et Ægteskab af samme uheldige Kaliber som det forrige. Jeg for mit Vedkommende tror imidlertid ikke, at hun atter skulde kunne begaa en saadan Daarskab. Brændt Barn skyer Ilden, siger man, og Mrs. Fenton synes i sit første Ægteskab at have brændt sig ganske eftertrykkeligt. I ethvert Tilfælde er det hendes Venners Pligt at vaage over hende og advare hende mod enhver Overilelse og Daarskab."

„Som jeg ser, har hun allerede fundet en særdeles varm Ven i Dem," bemærkede Fred.

Mr. Breffit rødmede beskæmmet. „Jeg kan ikke nægte," sagde han, „at hun behager mig. Ser De, kære Musgrave, jeg føler ganske for Dem som før, og Deres berettigede Skuffelse gaar mig stadig lige nær til Hjerte, men derfor maa jeg jo alligevel indrømme, at den stakkels lille Enke ikke kan gøre for, at hun er en Datter af Deres Onkel, og at denne kort før sin Død pludselig faldt paa at mindes hendes Eksistens. Og saa har det sandelig heller ikke lidt at sige, Fred, at hun virkelig er mere end almindelig elskværdig. Selv den gamle vindtørre Sir James Le Breton tøede op efter et Par Minutters Samtale med hende. Han paastaar, hun har sin Moders Øjne, og deri har han formodentlig

Ret; thi Faderens, kan jeg konstatere, ligne de ikke. Efter min Anskuelse forser De intet ved at gøre det første Skridt til en Tilnærmelse ved at aflægge hende et Besøg. Jeg kender Dem jo godt nok til at vide, at De ikke er vred paa hende; men hun kender ikke Dem og gør sig for Deres Skyld Skrupler og har Samvittighedsnag. Hun forsikrer, at Følelsen af at have frataget Dem noget piner og plager hende."

Nej, Fred var ikke vred paa hende. Men selv om han havde været det, forlangte dog Skik og Brug og god Tone, at han aflagde Besøg hos sin kødelige Kusine. I Virkeligheden var han ogsaa spændt paa at gøre hendes Bekendtskab. Og saa klædte han sig da om, straks efter at Mr. Breffit havde forladt ham, og begav sig til Mrs. Fentons Hotel i Albemarlegade, hvor der paa hans Spørgsmaal blev svaret ham, at den, han søgte, var paa sit Værelse.

Hun var netop beskæftiget med at skrive Breve. Da Kellneren meldte den besøgendes Navn, sprang hun rask op og gik Fred i Møde. „Hvor det glæder mig at lære Dem at kende, Mr. Musgrave," udbrød hun og rakte ham sin Haand. „Jeg havde egentlig til Hensigt at skrive til Dem, men naar det kom til Stykket, havde jeg dog ikke Mod. Der ligger saamænd ikke mindre end tre eller fire paabegyndte Breve til Dem her i Skrivemappen."

„Hvad vilde De egentlig meddele mig, Mrs. Fenton? spurgte Fred smilende.

„Ja, det var det netop. Jeg kunde ikke beslutte mig til at sige Dem det rigtige. Nu er jeg kun glad ved, at jeg lod være at skrive. At tale sammen er altid lettere og behageligere, ikke sandt?"

Hun skød en Stol hen til ham. Han satte sig, betragtede hende og maatte tilstaa for sig selv, at Mr. Breffit havde Ret: hun var virkelig en henrivende nydelig Dame. Men desuagtet fandt han det paa ingen Maade let at tale med hende. Han kunde umuligt begynde paa det Emne, der ifølge Sagens Natur frem for alt maatte ligge dem begge paa Hjerte. Derfor talte han om forskellige andre Ting; erkyndigede sig, om hun havde haft en behagelig Overrejse, om hun fandt London meget forandret osv. Men hun gjorde sig end ikke den Ulejlighed at besvare hans velmente Spørgsmaal; midt i en Sætning afbrød hun ham og spurgte i aandeløs Spænding: „Ikke sandt, De anser mig for en gruelig Skabning?"

„Nej, sandelig om jeg gør," svarede han leende. „Hvorfor i Alverden skulde jeg ogsaa det?"

Hun sukkede. „Naa, jeg vilde nu have været i Stand til ligefrem at myrde et Menneske, der fandt paa at komme hertil fra den sydlige Halvkugle for at stjæle mig en Kvart Million Pund Sterling ud af Lommen. Men maaske er De ikke af saa hævngerrigt Gemyt som jeg?"

„Nej, jeg er ikke hævngerrig. Desuden . . ."

„Jeg kender det, jeg kender det —: jeg kan ikke gøre for, at Fader indsatte mig til Universalarving — og en Testators eneste Barn har nærmeste Ret til at arve ham osv. Det har jeg allerede hørt af Mr. Breffit. Men det forandrer ikke den Kendsgerning, at hvis jeg havde udført min ofte nærede Plan og taget Livet af mig i Australien, saa vilde De nu have været en rig Mand."

„Du gode Gud, har De, Mrs. Fenton, nogen Sinde tænkt paa at gøre Ende paa Deres Liv?" spurgte Fred, hvem denne Meddelelse rørte mere end den Medlidenhed med ham, hun havde lagt for Dagen.

„Naar vi først blive bedre kendt med hinanden, skal jeg fortælle Dem derom. Forhaabentlig blive vi ret snart rigtig gode Venner. Ikke sandt?"

„Jeg nærer samme Haab som De," svarede den unge Mand. „Vi ere jo nære Slægtninge."

„Ja, men Slægtskab er ikke altid en Borgen for vedvarende Venskab. De kan sige, hvad De vil, jeg er dog overbevist om, at De i Deres stille Sind betragter mig som en Slags Roverske, hvem De helst ønskede derhen, hvor Peberet gror. De maatte ikke være noget Menneske, men en Engel, hvis De nærede andre Følelser end just denne over for mig."

„Jeg giver Dem mit Ord paa, at saadanne Tanker ligge mig fuldstændig fjernt," forsikrede Fred.

„Maaske tænke Mændene i saa Henseende mere højmodigt end vi Kvinder, om hvem det nu en Gang, med Rette eller Urette, siges, at vi ere smaalige. Altsaa, kære Fætter, jeg haaber, at vi maa blive ret gode Venner. Faar jeg Lov at sige Fred til Dem?"

„Naturligvis."

„Ja — men saa maa De ogsaa kalde mig Laura. Jeg staar ganske alene i Verden og har kun faa Venner. Dem vilde

jeg gerne kunne kalde min Ven. Jeg kan godt lide Dem. Kan De ogsaa lide mig?"

„Ganske sikkert kan jeg lide Dem — endog meget godt," svarede den unge Mand.

„Mit Spørgsmaal var i Grunden ganske overflødigt, da De jo dog ikke kunde svare mig anderledes paa det, end De gjorde. Naa, Tiden vil vise, om det maaske vil lykkes os at slutte Venskab med hinanden. Hvormed skulle vi besegle denne nye Pagt? Hvad har De for i Aften?"

„Intet."

„Vil De saa ledsage mig til et Hotel eller en Restaurant og dinere med mig? Ikke sandt, i London er det ogsaa Skik og Brug, at Damer spise paa Restauration? De kender vist de bedste Steder. Jeg selv er — jeg indrømmer det ærligt — kun lidet forvœnt. Mig smager det altsammen, hvor det saa er. Men for Deres Skyld maa vi vælge noget rigtig godt."

Fred nœvnte en Restauration i Nærheden og føjede til, at det vilde være ham en stor Ære at ledsage hende dertil.

„Men De er selvfølgelig min Gæst, Fred. Ryst ikke saadan paa Hovedet. Jo, jo, De maa opfylde min Bøn. For Dem kan det ikke være noget nyt at bestille udmærkede Retter og Vine og betale for dem — men for mig besidder det hele Nyhedens Trylleri. Jeg beder Dem, lad mig faa Lov at glæde mig derover, saa længe jeg kan!"

Det blev aftalt, at Fred paa Hjemvejen skulde bestille Dineren og Klokken otte atter indfinde sig hos Kusinen for at afhente hende. Uvilkaarligt forelagde han sig, da han nu forlod hende, det Spørgsmaal, om hun virkelig behagede ham saa godt, som han selv havde ladet hende forstaa. Hun var meget smuk og meget elskværdig, det var sikkert; at hun ikke lagde Vœgt paa Overholdelse af Formerne, var for ham ingen Grund til Mishag, thi han selv havde altid foretrukket et tvangfrit, muntert Væsen for Formaliteter og Sogthed. Og trods sin venlige Imødekommenhed, var hun intet Øjeblik bleven taktlos. Hun havde dog selv haft Ret i, at det var taabeligt at stille et Spørgsmaal, som paa Forhaand maatte besvares bejaende, lige meget om dette Ja var en Usandhed eller Sandhed.

Men denne kritiske Anfœgtelse forsvandt snart, da han sammen med Laura sad til Bords i Restauranten og muntert passiarede med hende, alt imens de begge lode sig de serverede Retter

fortrinligt smage. Da kom han til den Overbevisning, at hun ikke i mindste Maade var koket eller beregnende, men at hun tværtimod var et Naturbarn af reneste Vand. Ikke en Tanke, ikke et Indtryk søgte hun at skjule, allermindst sin barnlige Henrykkelse over at være rig og kunne give Penge ud i Massevis. Alt, hvad der i Øjeblikket for hende gennem Hovedet, gav hun Udtryk i Ord, og ofte vare hendes Indfald og Meddelelser af saa komisk Art, at de fik ham til at le højt. Hun gav sig saaledes raskvæk til at konversere Opvarteren, der var en Tyskér, og spurgte ham, hvorfor han havde forladt sit Fødeland, om han, i Tilfælde af, at der udbrød Krig, maatte vende hjem igen, og om han ikke gjorde fornuftigst i at lade sig naturalisere som brittisk Undersaat. Da han ved dette Spørgsmaal rødmede og tøvede med Svaret, sagde hun beroligende: „Aa, jeg mente ikke noget ondt dermed. Det er virkelig ganske ligegyldigt, hvad Nation De tilhører, saa længe De opfylder Deres Pligter og lader være med at holde mig den Sauce, som De har i Haanden, ned ad Kjolen," hvorpaa hun lod noget glide ned i den unge Mands Haand, noget, som Fred, efter Opvarterens forundrede Mine at dømme, skarpsindig anslog til mindst en halv Sovereign.

Meget opmærksomt betragtede hun Restaurantens øvrige Gæster og vilde absolut have at vide, hvad hver enkelt var, og til hvad Samfundsklasse han hørte. „Ved De det virkelig ikke?" udbrød hun. „Hvorfor ikke? De bor jo dog her. Naar jeg har været en Maaned i London, skal jeg sikkert kunne nævne Dem alle Mennesker ved fulde Navn og fortælle Dem deres Levnedsløb. Ser De den lille graahaarede Mand med den tykke Kone derhenne! Hvis jeg var i Australien, vilde jeg ganske afgjort holde ham for Guvernøren; men jeg gad vide, hvad han er i England. Maaske Medlem af Parlamentet. Han er arrig; han kan aabenbart ikke lide, at han skal spise her i en Restaurant. Men hans Frue har villet det saaledes, og han er en Tøffelhelt, der ikke vover at sige hende imod. Hun kunde godt lide at vide, hvem vi ere, og i hvad Forhold vi staa til hinanden. Se, nu flytter hun sit Glas for at se, om jeg har Vielsesring paa, formodentlig fordi hun mener, at De ikke kan være min Mand, fordi De er altfor høflig af en Ægtemand at være. Skal jeg en Gang rigtigt ærgre hende?"

Og Mrs. Fenton betragtede pludselig med et forbavset medlidende Blik den paagældende Dames Kjole med en saadan Ved

holdenhed, at det et Øjeblik efter gjorde den tilsigtede Virkning, idet Damen begyndte at rykke sig frem og tilbage paa Stolen og kaste stjaalne Blikke over sin Skulder.

„Hvad gør De dog den stakkels Kone?“ spurgte Fred. „Magnetiserer De hende?“

„Nej, men hun tror, der maa være noget i Uorden bag paa hende, og selv kan hun jo ikke undersøge det. Se, nu spørger hun sin Mand derom. 'Snak,' siger han, 'der er ikke det mindste i Vejen!' og saa svarer hun ham, at han i det mindste maa gøre sig den Ulejlighed at se efter, før han paastaar noget saa bestemt. Pas paa, nu begynde de at skændes. Nej, de gaa deres Vej. Han siger, det er sent. Han har en Kikkert med sig, saa de skal formodentlig i Teatret. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at gaa i Teatret. Er der endnu Tid til det?“

Fred benægtede dette.

„Naa, saa gaa vi der en anden Gang. Hvad skulle vi nu gøre? Jeg kan se paa Dem, De gerne vil ryge. Skulle vi køre en Tur i Parken? Det er saadan en dejlig varm Aften.“

Fred rystede paa Hovedet.

„Det vilde dog vistnok ikke gaa an,“ svarede han smilende.

„Vil De da følge hjem med mig? Eller er det ogsaa upassende? Tror De, Hotelfolkene vilde udlægge det ondt, om De sad hos mig en Time eller halvanden med en Cigar og passiarede med mig?“

„Aa, det kunde vel ingen finde noget at udsætte paa — vi ere jo nære Slægtninge.“

„Det ere vi naturligvis. Blot sige ogsaa alle Kokkepiger det samme, naar de blive grebne i at traktere paa deres Soldat. Men hvad — lad os risikere det!“

Da Fred fandt hendes Selskab meget underholdende, var han gerne beredt til at følge sin Kusine til Albemarlegade. Men næppe vare de ankomne til Hotellet, før Mrs. Fenton ophørte at være underholdende og tværtimod blev meget alvorlig og forstemt. Den Slags raske Overgange fra lattermild Munterhed til den mest aabenbare Sørgmodighed vare egne for hendes Karakter og lagde sig ofte for Dagen uden nogen som helst ydre Aarsag. Den Gang havde Mrs. Fentons vekslende Stemning dog haft en Grund. Freds velmente Spørgsmaal om, hvordan hun havde haft det i Sidney, havde fremkaldt den.

„De maa ikke erindre mig derom!“ udbrød hun. Men ikke

desto mindre tilføjede hun et Øjeblik efter uopfordret: „De vil høre min Historie, ikke sandt?" Hun talte i en saa fuldkommen forandret Tone, at hendes Stemme forekom Fred som meget ældre. „Dette Deres Ønske er kun naturligt, og jeg har ingen Grund til ikke at opfylde det, skønt det er et Emne, jeg ikke gerne dvæler ved."

„Min Mand," begyndte hun saa, „drak sig til Døde. Dermed er alt sagt, ikke sandt? Hvis han havde været mere udholdende, kunde han have tjent gode Penge, thi han var en fortrinlig Lærer og udmærket Musikteoretiker; men da det en Tid lang ikke ret vilde gaa for os, tabte han Modet og begyndte at drikke. Vi boede nogle Aar i Wellington i Ny Zeeland; men saa mente han at kunne faa bedre Livsbetingelser i Nysydwales, og vi flyttede til Sidney. Men det var den gamle Historie. Han var umaadelig heftig mod sine Elever, og disses Forældre betakkede sig snart for at faa en saadan Skændegæst af en Lærer i Huset. Han mistede den ene Elev efter den anden, og havde jeg ikke givet Sangtimer, vilde det vel tilsidst være gaaet saa vidt, at vi ikke havde haft Brød i Huset. Jeg arbejdede fra tidligt til silde, Dag ud og Dag ind, Aar ud og Aar ind. Og naar jeg om Aftenen træt og udmattet kom hjem, saa — — Dog, nu er han jo død. Lad ham hvile i Fred!"

Fred betragtede hende med medlidende Blikke, og i hans Hjerte opstod en vis mørk Harme mod den afdøde Fenton. Det oprører enhver ridderligt tænkende Mand, naar han hører, at en smuk og indtagende ung Kone har maattet lide Mishandlinger af en Drukkenbold til en Mand.

„Holdt De — holdt De alligevel af ham?" spurgte han tilsidst sagte og ligesom ængstelig over Spørgsmaalet.

„Tilsidst ikke mere; det vilde have været en hel Umulighed. I Begyndelsen maa jeg vel have været forelsket i ham — skønt jeg næsten nu ikke mere selv kan tro paa det. Kan De sætte Dem ind i et saadant stakkels Pigebarns Stilling og tænke Dem, hvordan hun maa være til Mode, naar hun i Hjemmet, trods et livligt og aabent Sind, bliver behandlet som en Slavinde, naar Omgang med Veninder og jævnaldrende bliver hende forbudt, skønt hun har et varmt og lidenskabeligt Hjerte, — i hvis Lod det falder at vokse ensom op, og som, som Følge deraf, er tilbøjelig til at overvurdere sine Talenter, medens paa den anden Side Tvivlens Stunder blive hende dobbelt bitre? — — Saadan

et stakkels Pigebarn var jeg — jeg følte mig trøstesløst forladt og ulykkelig, og man maa derfor ikke forarges over, at jeg uden Begrænsning hengav mig til det første Menneske, der syntes at skatte mig højt og holde af mig. Formodentlig har min Mand, da han saa ivrigt søgte at faa mig til Hustru, ikke ladet de to Fordele, som han ventede sig af mig, ude af Betragtning — dels min Stemme, som han altid paastod var af enorm Værdi, dels Faders Penge. Han blev bittert skuffet. Min Stemme indbragte ham ingen Formue, og Faders Rigdom tilfalder mig først nu tre Aar efter hans Død. Nu er det altsammen forbi — forbi. Jeg er ikke Skuespillerske nok til at paastaa, at jeg er bedrøvet over min Enkestand. Hvad alene gør mig ondt, hvad alene volder mig Smerte, er det, at jeg er bleven rig paa Deres Bekostning."

„Det maa virkelig ikke bedrøve Dem," sagde Fred. „Jeg giver Dem mit Ord paa, at det ikke i mindste Maade bedrøver mig. De stod min Onkel nærmere end jeg, og det vilde have været en Uretfærdighed, om han havde gjort Dem arveløs. Og endelig maa det snarest betragtes som en Fordel for en Mand, at han er tvungen til at arbejde."

„Det selv samme sagde Rektor Drysdale mig; men jeg er fast overbevist om, at saavel han som De kun siger det for at trøste mig."

Hun satte et bedrøvet Ansigt op, men Fred gjorde sit bedste for at berolige hende, hvad der da ogsaa tilsidst lykkedes. Efter at hun atter havde genvundet sit gode Lune, begyndte hun nu at forespørge sig om hans Anliggender og udfoldede derved en saadan Elskværdighed, at hun, før Fred begav sig hjem, havde hørt den hele Historie om hans Tilbøjelighed for Susie Moore.

„Aa, De maa heller ikke være saa forsagt," bemærkede hun. „Hvor skal den unge Pige kunne vide, at De elsker hende, naar De ikke siger hende det? Hvis Susie holder af Dem, venter hun sikkert gerne et Par Aar paa Dem. Og hvis hun ikke vil det — saa, saa taber De heller ikke stort i hende."

„Susie kan ikke følge sin Tilbøjelighed, som hun selv finder for godt," svarede Fred hovedrystende. „Hun har en Fader og en Stedmoder."

„Aa, hvilken Snak dog! Det kan da ikke være nogen Synd at narre dem en Smule."

„I hendes Øjne er det sikkert en Synd."

„Naa, hvis hun tænker saa smaaligt — — men da jeg

aldrig har set hende og altsaa ikke kan dømme om hende, foretrækker jeg at tie. Maaske indtræffer der en Lejlighed til, at De kan forestille mig for den unge Dame. Men jeg ved i Forvejen, at jeg ikke vil synes om Deres Susie."

Fred rynkede Panden en Smule. „Hvorfor ikke?" spurgte han.

Mrs. Fenton lo. „Af en for mig meget beskæmmende Grund," svarede hun. „Jeg er af en overordentlig skinsyg Karakter og vil gerne være Eneherskerinde over alle Mennesker, som jeg har noget tilovers for. Det er en medfødt Svaghed, som jeg forgæves har søgt at bekæmpe — den lader sig ikke undertrykke. Dem synes jeg udmærket godt om — De maa ikke optage min Aabenhed i nogen ond Mening, thi ogsaa det ligger i min Natur, at jeg maa tale frit fra Leveren. Enten elsker jeg eller hader — nogen Mellemting kender jeg ikke til. Spørg nu blot Dem selv, om De tror, at Susie som Deres Hustru gerne vilde se, at jeg elsker Dem? Vilde vort Venskab ikke faa en brat Ende paa Deres Bryllupsdag? Derfor maa De ikke tage mig det ilde op, om jeg i mit stille Sind nærer det Ønske, at Susie Moore var — en Engel i Himmelen. Men alligevel vil jeg love Dem, ifald jeg lærer hende at kende, at jeg ikke skal give hende Gift, men ret gøre mig Umage for at betragte hende upartisk og derefter aabent og ærligt sige Dem, hvad jeg mener om hende. Min Dom vil i ethvert Tilfælde være retfærdigere end Deres og kan maaske derfor være ikke saa ganske værdiløs for Dem."

Ottende Kapitel.

Fred Musgrave var en ung Mand, hvis Hjerte det ikke faldt svært at erobre. Som allerede omtalt, var han af et lykkeligt Temperament og tænkte det bedste om alle Mennesker. Mistro var en Følelse, som laa ham ganske fjern. Han besvarede hjerteligt enhver venlig Imødekommenhed, og det varede derfor ikke længe, før hans Kusine havde vundet det Venskab, som hun saa indtrængende havde bestræbt sig for at opnaa. Hver Morgen indfandt Fred sig hos Mrs. Fenton og tilbød hende sine Tjenester for den kommende Dag. Og stedse fik han det Svar, at hvis han havde Tid dertil, skulde han tage Plads og passiare lidt med hende.

„Men De maa, saa snart De er træt af mig, straks gaa,"

plejede hun sædvanligvis at føje til sin Opfordring. „Hvad Fordel havde vi vel af vort nære Slægtskab, hvis vi paalagde os nogen som helst Tvang i vort gensidige Forhold til hinanden!"

Som det syntes, var han aldrig den, der blev træt af hende, men hun fandt det altid for retteſt at afſkedige ham efter nogen Tids Forløb. Hendes Dage tilhørte hende nemlig langtfra helt. De Breve, hun havde bragt med ſig fra Sidney, vare ikke forblevne reſultatløſe, men havde tværtimod indbragt hende mange Opmærkſomheder og Invitationer, hvoraf efterhaanden var fulgt en temmelig udbredt Omgang.

„De kan ikke tro," ſagde hun en Dag til Fred, „hvad det er for en behagelig Følelſe at blive behandlet ſom Ligemand af alle diſſe fornemme Folk. I Aarvis har jeg maattet vænne mig til at lade mig ſe over Hovedet og blive tiltalt paa en protegerende Maade. Ofte ſpørger jeg mig ſelv, om den ſkønne Nutid ikke kun er en Drøm, ſom driver ſit Spil med mig. Alle fornemme Damer — ikke ſandt, Lady Clamborough er en meget fornem Dame? Hun er Grevinde og bor i Belgrave-Square; ikke ſandt, hun maa da være en af de rigtig fornemme?"

Fred lo. „Maaſke. Ja, jeg tror virkelig man kan kalde hende ſaaledes."

„Det glæder mig. Det glæder mig hjerteligt. Jeg er nemlig meget ſtolt af at omgaas hende. Hun er den vigtigſte Perſon i hele min Omgangskreds. Jeg vilde for Reſten netop ſige, at diſſe fornemme Damer behandle mig, aldeles ſom om jeg var en af deres lige."

„Er De det maaſke ikke ogſaa? Er den Familie, hvorfra De ſtammer, maaſke ikke baade agtet og agtværdig?"

Hun ryſtede paa Hovedet. „Jeg har for længe levet under ſørgelige Vilkaar til, at jeg ſaa hurtigt kan ſvinge mig op til et ſaadant Syn paa Tingene. Men vær De ubekymret, jeg lader ingen mærke med, at jeg føler mig underlegen. Jeg er heldigvis i Beſiddelſe af et udpræget Skuеſpillertalent og vil med Tiden være i Stand til ganſke at tilegne mig Londoner Damernes Væſen. Se engang, hvor godt jeg kan kopiere dem! Nu er jeg Lady Clamborough."

Hun reiſte ſig, gik med korte, trippende Skridt gennem Værelſet, ſatte et overraſket Anſigt op, trak Øjenbrynene i Vejret og ſagde: „Hvem, ſiger De, er kommen? . . . Mrs. Fenton? . . . Ah, Godaften, min kære Mrs. Fenton . . . De maa virkelig tilgive

mig, at jeg ikke straks kendte Dem . . . Jeg er umaadelig nærsynet . . . Pokker maa nu vide, hvor jeg har gjort af min Lorgnet!"

„Siger Lady Clamborough virkelig: 'Pokker maa vide?'" spurgte Fred leende . . .

„Hun sagde det to Gange i Gaar. I det hele taget synder hun fri Tale, thi i Nærværelse af flere Herrer fortalte hun mig, at hun havde spist Abrikosfromage til Frokost og bagefter faaet ondt i Maven deraf. Men den Tone synes ikke usædvanlig i fornemme Kredse. Derved adskille de netop sig fra Mellemklasserne, at de tør tillade sig alt, medens de andre ere bange for at opføre sig 'ufint'. En Grevinde kan udtrykke sig saa lidt 'fint' som vel muligt, hun er og bliver dog, hvad hun er. Har jeg ikke Ret?"

En Morgen fortalte hun ham opfyldt af Stolthed, at hun havde fejret en selskabelig Triumf. „Ja, ja, det er virkelig saaledes. I Gaar Aftes var der stor Diner hos Lady Clamborough, hvortil hun kun havde inviteret de allerfineste Folk. Efter Bordet blev jeg opfordret til at synge. I Begyndelsen vilde jeg ikke indlade mig derpaa, fordi det altfor levende erindrede mig om gamle, slemme Tider, da jeg kun for min Sangs Skyld blev inviteret med overalt, og jeg som Følge deraf hadede min egen Stemme. Men saa sagde jeg til mig selv: 'Kære Laura, bliv nu blot ikke stor paa det! Hvad er du med dine otte-ni Tusind Pund Sterling i Rente i Sammenligning med alle disse Aristokrater og Excellencer? Du maa more dem, ellers skubbe de dig snart til Side'. Saa sang jeg da, og jeg maa tilstaa, at aldrig i mine Levedage har jeg sunget for et taknemmeligere Publikum. Alle trængte de sig omkring mig, sagde mig Masser af venlige Ting, kaldte mig Selskabets Pryd og Sirat og formelig reves om at være i min Nærhed. Hvor mange Indbydelser jeg modtog, har jeg i Dag ikke mindste Begreb om."

„De maa have en vidunderlig Stemme!" sagde Fred.

„Det skulde man tænke. Men De maa tro, den er virkelig kun ganske middelmaadig. Jeg har lært at synge, det nægter jeg ikke, og kan derfor bringe det mest mulige ud af min Strube. Men at Stemmen ikke er meget værd, beviser allerede det Faktum, at den aldrig har været i Stand til at indbringe mig mange Penge. Hidtil har jeg altid mere skammet mig over den end været stolt af den. Nu først er jeg begyndt at betragte den som en Skat,

fordi den gør mig det muligt at træde ind i det fornemme Selskab."

„Betragter De da Omgangen med det fornemme Selskab som en stor Lykke?"

Hun skar en lille Grimace. „Ikke just som en Lykke. Men jeg kan alligevel godt lide det. For det første, fordi det er noget nyt, for det andet, fordi det volder mig en Tilfredsstillelse, som jeg vanskeligt nærmere vil kunne forklare Dem, at tale med Grevinder og Hertuginder, som om de vare mine Lige. Nu finder De mig vist meget opblæst, ikke sandt? . . . Imidlertid," føjede hun efter et Øjebliks Overlæg til, „er det mig fuldstændig ligegyldigt, om mine Venner ere adelige eller ikke, og De er min eneste virkelige Ven, Fred."

Den Slags Forsikringer undlod ikke at gøre Indtryk paa Fred, og da den unge Mand næste Gang traf sammen med Mr. Breffit, omtalte han sin Kusine med en saadan Varme, at den godhjertede Rænkesmed indvendig maatte juble af Henrykkelse. Et Ægteskab mellem nære Slægtninge fraraades sædvanligvis af forskellige Grunde, men her anbefalede det sig af sig selv ifølge Sagens Natur, og det vilde have været Affind at modsætte sig det.

„Vi ville overlade dem til sig selv, og De skal faa at se, der bliver et Par ud af dem," sagde Mr. Breffit velbehageligt smilende til Sir James Le Breton. Denne trak paa Skuldrene og svarede, at han vilde være meget tilfreds med en saadan Udgang af Sagen. Han var, Gud ske Lov, hverken Mrs. Fentons Formynder eller hendes Sagfører — for ham maatte hun gifte sig med sin Fætter, hvis hun fandt det for godt! Efter hans Mening vilde hun dog handle absolut klogere i at forblive Herre over sin Haand og Formue; men da enhver er sin egen Lykkes Smed, havde jo intet Menneske at blande sig deri, hvis hun foretrak at opgive sin Frihed og underordne sig en anden.

Men Mrs. Fenton syntes den Tanke, at gifte sig med Fætteren, at ligge fjern. Tværtimod opfordrede hun ham ivrigt til at nærme sig den anden og tilstaa sin Kærlighed for den, hvem hans Hjerte tilhørte. Hendes Ønske om at lære Familien Moore at kende havde endnu ikke ladet sig realisere, og da Sæsonen begyndte at lakke mod Enden, var det heller næppe til at antage, at Tilfældet i Aar skulde føre Susie paa Mrs. Fentons Vej.

Men det gjorde Tilfældet nu alligevel. En Aften var Fred gaaet i Teatret med sin Kusine, og allerede havde han en Akt

igennem moret sig over den Henrykkelse, hvormed hun hilste enhver nok saa lille Pudsighed, da pludselig Logedøren gik op og indlod endnu fire Personer, der indtog de tiloversværende Pladser i den Loge, hvori Fred og Laura befandt sig. Først viste sig den noget korpulente General Moore med sit straalende, godmodige Ansigt; derpaa fulgte hans statelige Hustru med Susie, og endelig, til Freds store Ærgrelse, den uundgaaelige Kaptajn Claughton. Alle hilste de venligt paa Fred og betragtede nysgerrigt hans Ledsagerske. Kun Claughton syntes ikke at have Øje for hende.

Fred forestillede naturligvis sin Kusine for de nyankomne og hørte til sin Forundring Generalinden forsikre Laura, at det allerede længe havde været hendes Ønske at gøre hendes Bekendtskab.

„Lady Clamborough har allerede fortalt mig saa meget om Dem," sagde hun. „Hun paastaar, at De har den smukkeste Stemme, hun nogen Sinde har hørt."

Mrs. Fenton smilte. Hvad skulde hun vel svare dertil? Hun indskrænkede sig til at sige, at hun holdt umaadelig meget af Musik og meget gerne spillede og sang.

Fred iagttog med Forbavselse og Beundring den Ynde og Rutine, som Laura lagde for Dagen under denne første Samtale med hende aldeles vildfremmede Mennesker. Hvor klog hans Kusine var, fremgik af, at hun ved første Blik havde forstaaet, hvad Kategori af Dameverdenen Mrs. Moore henhørte til, og hvordan hun maatte tages. Det var en helt anden Laura end den, med hvem Fred hidtil havde omgaaedes. Hun talte sagte og blidt, slog af og til Øjnene op og ned og opførte sig i det hele taget saa ladylike og taktfuldt, at Generalen og hans Gemalinde flere Gange tilkastede hinanden forstaaende Blikke og syntes at være helt henrykte over det nye Bekendtskab, de havde gjort.

Da Fred saa sin Kusine saa godt anbragt, troede han ikke at begaa nogen Uret ved at overlade hende til sig selv og vende sin Opmærksomhed mod Susie, der sad lige foran ham og ivrigt passiarede med Claughton. Han bøjede sig frem og begyndte at konversere hende. Men Susie vendte kun Hovedet halvt tilbage mod ham og gav ham overordentlig knappe Svar. Over for Kaptajn Claughton var hun øjensynligt mindre reserveret; Samtalen med ham gik ikke et Øjeblik i Staa, og den unge Officer lod sig tømmelig tydeligt mærke med, at Mr. Musgraves Naboskab ikke var ham synderlig behageligt. Han talte uafbrudt i en

hvisfende Tone til Miss Moore, hvad der allerede i og for sig var højst upassende, og saa snart Fred sagde noget, drejede han paa sine lange Mustacher og saa sig omkring med et umiskendeligt Udtryk af Utaalmodighed.

„Det er ikke for ovenі Købet at ærgre mig, at jeg i Juli Maaned har udsat mig for et Teaters Lummerhede og Støv.“ Med saadanne Tanker beskæftigede han sig, efter hans Ansigtsudtryk at dømme; men han var dog høflig nok til ikke i Ord at lade sig mærke med noget.

Da Fortæppet gik op, ophørte selvfølgelig alle Fjendtligheder. Fred besluttede ikke yderligere at fremkalde saadanne og ikke oftere at rette Ordet til Susie. Han var meget forstemt, da han forlod Teatret, og da han sad i Vognen ved Siden af sin Kusine, kunde han ikke undertrykke den Bemærkning: „Jeg tror, jeg har været en stor Nar, Laura.“

„Vel muligt,“ svarede hun leende. „Men hvorledes er De saa pludselig kommen til den Erkendelse?“

„Jeg mener, at jeg har gjort dumt i blot et eneste Øjeblik at indbilde mig, at Susie holdt af mig. Hun overser mig fuldstændigt nu og har kun Øje og Øre for Claughton.“

Mrs. Fentons smalle Fingre greb i Mørket Freds store, stærke Haand, som hvilte paa Sædet ved Siden af hende uden at besvare Trykket.

„Stakkels Dreng!“ sagde hun sagte.

„Paa min næste Fødselsdag fylder jeg otte og tyve Aar, — følgelig kan jeg næppe med Rette kaldes for Dreng,“ svarede Fred, hvis Nerver vare meget irriterede.

„Nej; men De er gammel nok til ikke at gøre Ophævelser derover, naar man kalder Dem saaledes, og naar henses til Deres Karakter, er De virkelig endnu kun et rent Barn. Om Miss Moore er Dem god, ved jeg ikke, men jeg er bange for, at hun ikke har nogen stor Lyst til at blive en formuelos Mands Hustru.“

Det var just den Tanke, der den [illegible]te Aften havde pint Fred. Det var altfor paafaldende, at Susies forandrede Væsen just faldt sammen med den Tid, da Freds Forhold pludselig havde forringet sig. Da man ikke desto mindre kun ugerne hører en anden udtale en saadan ubehagelig Formodning, selv om man nok saa meget selv nærer den, sagde han: „De kender Susie Moore altfor lidt til at kunne fælde nogen Dom over hende. Hun er paa ingen

Maade saaledes, som De antager hende for at være; mig forekommer det slet ikke usandsynligt, at hun virkelig har forelsket sig i Claughton."

„Slet ikke usandsynligt!" istemmede Mrs. Fenton i en ikke saa lidt spottende Tone.

„Altsaa beder jeg Dem undgaa at gentage, at Miss Moore skulde have vraget mig, fordi jeg ikke er hende rig nok," vedblev Fred.

„Kære Fred, undskyld mig, at jeg ikke er blind og saaledes ikke har kunnet undlade at bemærke, at hun meget ostentativt vendte Dem Ryggen og overhovedet tog det mindst mulige Hensyn til Dem. Man kan overse et Menneske uden at saare ham — men Susie Moore vilde saare Dem. Dog, jeg kan jo have taget fejl; ja, jeg haaber endog, at jeg virkelig har gjort det. Vær ikke vred paa mig, Fred; det har ikke været min Mening at krænke Dem. At jeg er oprigtig over for Dem, er dog sikkert ikke nogen Grund til at vredes paa mig."

„Tilgiv min Uvenlighed, kære Kusine," sagde den unge Mand angergiven. „Jeg ved meget godt, at De ikke med Hensigt vilde gøre mig ondt. Vær blot bestandig oprigtig imod mig. Selv om jeg vil faa pinlige Sandheder at høre af Dem, er Oprigtighed mig dog altid kærere end høflig Tavshed. Men desuagtet siger jeg Dem endnu en Gang, at De kender Susie for lidt til at kunne fælde nogen Dom over hende."

„Naa, maaske tilbyder der sig snart en Lejlighed til at lære hende nøjere at kende," svarede Kusinen leende. „Mrs. Moore var meget venlig imod mig og opfordrede mig til at besøge sig. Lagde De for Resten Mærke til mit Væsen over for Generalinde Moore, og var De tilfreds med det?"

„I høj Grad tilfreds. Jeg maa tilstaa, jeg var meget forundret —"

„Over at se mig spille den store Dames Rolle uden synderlig Vanskelighed? Det burde dog ikke forundre Dem, kære Fred. Ser De, jeg har længe nok været den fattige Musiklærerinde; hvis jeg havde fremturet i den Rolle, vilde Generalinden have inviteret mig til at underholde hendes Gæster; men saadan som jeg nu ter mig, inviterer hun mig, for at jeg skal lade mig underholde af dem. De ser, at jeg allerede har lært meget i den korte Tid, jeg har opholdt mig her i London. Ikke sandt, Mrs. Moore og Generalen vare ganske henrykte over mig? Jeg tør vædde paa, at

hun endnu i Morgen gør Visit hos mig og indbyder mig til Middag eller Aften hos sig."

Lauras Profeti gik ganske rigtigt i Opfyldelse. Allerede Dagen efter, at Generalinden havde gjort den unge Enkes Bekendtskab, aflagde hun hende et Besøg paa Hotellet, og to Dage senere erholdt Mrs. Fenton følgende Billet fra hende:

„Vil De gøre mig den Glæde paa Tirsdag at spise til Middag hos os. Vi vente flere Gæster, blandt disse ogsaa Deres Herr Fætter. Da vi en af de nærmeste Dage tiltræde vor Rejse, vilde det gøre mig dobbelt ondt, ifald de begge afslog min Indbydelse og berøvede mig Lejlighed til at se Dem hos mig."

Mrs. Fenton beviste Fred den Interesse, hun nærede for ham, ved at sende Afbud paa en Invitation til samme Dag at dinere hos sin Veninde Lady Clamborough. „Hvis jeg hos Moores ikke kan være Dem til Nytte paa anden Maade," sagde hun til Fred, „vil jeg i det mindste forsøge at fængsle Kaptajn Claughton til mig, saa at De kan faa frit Spil med Susie."

Fred maatte smile ad hendes Selvtillid. „De maa ikke anse det som nogen let Opgave, kære Kusine, at fængsle Claughton," svarede han.

„Intet kan være lettere. De kender mig endnu langtfra, bedste Fred. Jeg har jo i saa mange Aar formelig været henvist til at gøre mig yndet og tør vel prale af at have opnaaet saa temmelig Færdighed i den Kunst, navnlig da, naar det gælder Mandkønnet. I Sidney gik jeg for at være meget indtagende."

„Det undrer mig ikke," sagde Fred.

„Aa, De har slet ikke nogen Idé om, hvor jeg kan være det, naar jeg først rigtig vil. Desværre var jeg i Sidney tvungen til største Forsigtighed. Thi jeg turde jo ikke karambolere med nogen af Damerne af Frygt for at skade mig. Imidlertid indrømmer jeg, at der ingen Grund er til at være forsængelig deraf. Enhver Mand har en eller anden svag Side, fra hvilken han lettelig lader sig erobre."

„Hm! Sig mig oprigtigt, Laura, om De for Tiden bringer dette Deres Erobringssystem i Anvendelse paa mig?"

„Nej. Virkelig ikke. De maa da ogsaa forlængst have bemærket, at det ikke har været min Agt at kokettere med Dem. Jeg afstræder alle mine Krav paa Dem til Fordel for Frøken Susie."

„De kender Miss Moore for lidt til at anslaa en spottende Tone, hver Gang De nævner hendes Navn."

„Naa, nu faar jeg jo Lejlighed til at lære hende bedre at kende. Men jeg skal vel vogte mig for at meddele mit Brushoved af en Fætter min Mening om hende, hvis den ikke falder absolut smigrende ud."

„Det vilde være meget uvenligt af Dem, ikke at sige, hvad De tænker," erklærede Fred. „Jeg er ingenlunde saa naiv at indbilde mig, at enhver straks maa forelske sig i hende; kun maa De tillade mig at beholde min Mening, selv om den skulde vise sig afvigende fra Deres."

„Det maa jeg vel," svarede Mrs. Fenton leende. „Dog vilde jeg ikke gøre det, hvis det stod i min Magt at gøre anderledes, thi det er dog udenfor al Tvivl, at min Mening maa være mere upartisk end Deres og derfor af større Værdi."

Niende Kapitel.

Det var temmelig sent, da Fred og hans Kusine begav sig til Familien Moores Bopæl i Cromwellgade, og de fleste Gæster havde allerede indfundet sig. Kaptajn Claughton glimrede foreløbig ved sin Fraværelse, hvad der af mere end een Grund var Fred behageligt. Paa den ene Side var Rivalen ham ikke i Vejen, paa den anden havde han ikke synderlig Lyst til at skaffe sig ham fra Halsen ved Mrs. Fentons velvillige Mellemkomst. Siden hans indtagende Kusine over for ham havde berømmet sig af sine Erobringskunster, var hun iøvrigt ikke falden saa faa Grader i hans Omdømme. Der eksisterer vel overhovedet ikke den Mand, der gerne hører en Kvinde berømme sig af sin Færdighed paa Koketteriets Omraade.

Generalen og hans Frue hilste meget hjerteligt paa Fred.

„De har i en Evighed ikke ladet Dem se hos os," sagde Mrs. Moore. „Hvor Deres Kusine dog ser henrivende ud! Min Mand og jeg er helt begejstrede over hende; det er virkelig en bedaarende Dame. Jeg tror, vi ere her alle og kunne altsaa gaa til Bords. Kaptajn Claughton tør vi desværre ikke vente. De har vel allerede hørt om det Tab, der har ramt ham?"

Fred rystede paa Hovedet. „Jeg ser meget sjældent noget til

Claughton. Hvad Slags Tab er det, han har lidt? Er det hans Ur, hans Hjerte eller nogen anden værdifuld Genstand?"

Generalinden lo. „Kun sin ældre Broder."

„Kun?"

„Ja. Det kan da ikke betragtes som nogen stor Ulykke, at han er død. Han havde en akut Hjertefejl og har lidt meget i de sidste Maaneder: Jeg antager, at Kaptajn Claughton allerede er tagen til Begravelsen. Dette Dødsfald forandrer jo med eet Slag hans Forhold fuldstændigt. Men desuagtet haaber jeg, at han ikke tænker paa at tage Afsked fra Hæren. Jeg kan i det hele taget ikke tænke mig noget skrækkeligere, end at en Mand i sin bedste Alder gaar omkring i Verden uden nogen Beskæftigelse eller sikker Livsstilling."

Freds Godmodighed og naturlige Væsen gjorde ham i Almindelighed ikke til nogen kritisk Jagttager, men den dybere Betydning af disse fortrolige Bemærkninger kunde dog ikke undgaa ham. De betød og maatte betyde dette:

„Bild dig kun ikke ind, unge Mand, at du er inviteret af nogen anden Grund, end fordi det er vort gode Hjerte imod at behandle et Menneske slet og bandlyse ham fra vor Omgang, fordi det er gaaet ham ilde i Verden. Men til Svigerson er du os for fattig med dine ti Tusind Pund Sterling. Saa er Claughton et ganske andet Parti. Kaptajn Claughton er nu Ejer af et Gods, der tæller flere Akres Land, end du har Sovereigns."

Alt dette forstod Fred meget godt, ja han tænkte endog, at Mrs. Moore havde udtrykt sig noget vel tydeligt. Om Susie mente det samme som Stedmoderen, haabede han at faa opklaret i Løbet af Aftenen. Desværre skulde hans Ønske om at faa Susie til Bords ikke blive opfyldt. Han var udset til Kavaler for en aldrende, men særdeles livlig Frøken, og Miss Moore, for hvem Claughton var bestemt til Bordherre, begav sig alene ind i Spisesalen. Rigtignok havde hun Plads ved Freds venstre Side, men den gamle Jomfru ved hans højre lagde saa ganske Beslag paa ham, at han kun fandt ringe Lejlighed til at underholde sig med Susie. Rettede han alligevel Ordet til hende, svarede hun ham omtrent paa samme Maade, som hun havde gjort i Teatret: høfligt, men ligegyldigt og koldt. Forgæves bestræbte han sig for at anslaa et Tema, der tidligere havde interesseret hende — intet formaaede at opto hende. Han vovede ikke desto mindre et sidste Forsøg og begyndte at tale om sit Drama, den eneste Kilde til

hans Fremtidsforhaabninger; men Susie viste kun altfor tydeligt, at enhver Interesse, som hun tidligere havde haft for Freds Arbejde, var forsvundet. Hun var synlig adspredt og distræt. Fred lod Modet synke. Det var ikke til at tage fejl af, at hun var i daarligt Humør over Claughtons Fraværelse, ja Susie gjorde sig end ikke den Møje at skjule, at hendes Tanker vare alle andre Steder henne end hos hendes Nabo til højre. Saa blev da ogsaa Fred distræt og ordknap.

Mrs. Moore, der bestandig var af den Anskuelse, at man ikke inviterer Gæster, for at de skulle sidde stumme ved Bordet og fange Griller, vilde ganske sikkert have taget Freds hans Ordknaphed ilde op, hvis ikke hans Kusines Liv og Munterhed havde sat hende i saa godt Lune, at hun følte sig ude af Stand til at være vred paa nogen. Mrs. Fenton underholdt det hele Bordselskab ved sine snurrige Indfald og Bemærkninger. Generalen, som havde hende til Bords, var flere Gange ved at kvæles, naar den unge Enke meddelte ham sine Indtryk af Livet i London. Hun begejstrede enhver ved sin Munterhed og Ynde, og da Damerne forlod Spisesalen for at overlade Herrerne til uforstyrret Nydelse af deres Cigarer, istemte disse med veltalende Ord Mrs. Fentons Pris, og alle vare de enige om, at det vilde være vanskeligt at opvise nogen anden lige saa elskværdig Dame som afdøde Dekan Musgraves Datter.

Men det er lettere for en Dame at henrykke Mændenes Hjerter end at gøre Erobringer hos sit eget Køn. Mændene havde Mrs. Fenton indtaget med Storm, men da hun vilde forsøge sin Lykke hos Miss Moore, opnaaede hun kun en slet og ret Tilbagevisning. Af Aarsager, som Susie bedst selv kendte, undveg hun med Flid den andens Imødekommenhed. Koldt og kort besvarede hun Mrs. Fentons venlige Tiltale, ja, hvis man skal sige den rene Sandhed, var hendes Tone endog ligefrem uhøflig. Da Mrs. Fenton ledede Talen hen paa Fred og hævede ham til Skyerne, iagttog den unge Frøken først en haardnakket Tavshed, og da hun tilsidst blev nødt til at sige noget, erklærede hun, at Mr. Musgrave vist nok i Almindelighed gik for at være et behageligt Menneske, men hun selv kendte for lidt til ham til at dømme derom.

Mrs. Fenton satte et forundret Ansigt op. „Og jeg, som troede, at De og han kendte hinanden saa udmærket godt!" sagde hun.

„Hvoraf har De draget den Slutning?"

„Af Freds egne Ord."

„For et Par Maaneder siden spillede vi Komedie her i Huset, og da han paatog sig at være Regissør, kom han i den Tid ret hyppigt hos os. Men det varede kun ganske kort, og iøvrigt kender jeg ham saa godt som ikke. Det forekommer mig derfor meget usandsynligt, at han kan have talt til Dem om, at vi skulde kende hinanden meget godt."

„Ja, jeg kan just heller ikke aflægge Ed paa, at det var hans egne Ord," svarede Mrs. Fenton leende. „Meningen var i alt Fald omtrent den samme. Det gør mig for Resten ondt, at han ikke synes at behage Dem; jeg holder overordentlig meget af ham. Han er saa god, saa ærlig, saa lidet egoistisk og saa smuk. Egentlig havde han jo Ret til at hade mig, eftersom det er mig, der uforskyldt fra rig har gjort ham til en forholdsvis fattig Mand. Men det gør han alligevel ikke. Tværtimod. Han har lige fra første Begyndelse været Godheden selv imod mig. Om jeg havde været hans kødelige Søster — og ikke en højst ubelejligt kommende Kusine — kunde han ikke have været høfligere og opmærksommere over for mig."

Susie erklærede koldt, at det glædede hende at høre. Dermed var Samtalen til Ende, thi Herrerne kom nu ind i Salonen, og Generalinden nærmede sig Mrs. Fenton og spurgte hende, om hun vilde gøre alle de tilstedeværende den meget, meget store Glæde at foredrage et Par Sange for dem.

Mrs. Fenton var gerne beredt dertil. Hun sagde, at rigtignok havde hun ingen Noder med sig og var desuden ikke vant til at akkompagnere sig selv, men hun skulde gøre sit bedste og bad blot paa Forhaand om Undskyldning for, at hendes Præstation vistnok vilde blive temmelig mangelfuld.

Saa gik hun til Klaveret, idet hun tog sine Handsker af og under Vejs henvendte et Par Ord til nogle af Herrerne, som dannede en Gruppe i dets Nærhed. „Lad mig ikke i Stikken!" hviskede hun leende. „Jeg skal synge og er forfærdelig angst. Intet er skrækkeligere end at skulle optræde i et Selskab."

Nogle af Herrerne stillede sig som Følge af denne Anmodning i Halvkreds om Klaveret, ved hvilket Mrs. Fenton nu satte sig for at begynde, ikke uden dog først at have kigget over sin Skulder og smilt koket til dem. Muligvis var hun virkelig angst, uden at man dog kunde mærke det paa hende. Og sandelig hun havde

ingen Anledning til at være det. Hendes Stemme var ikke meget stærk, men den besad en usædvanlig Velklang, og hendes Foredrag var overordentlig nydeligt. Afdøde Mr. Fenton havde, naar hans Hustru nogen Sinde tillod sig at synge noget mindre udtryksfuldt, trakteret hende med Ord, der ikke findes i nogen Komplimentbog, og Laura havde derved vænnet sig til at skænke hver Tone, hver Node sin fulde Opmærksomhed. Denne hans Strenghed kom hende nu fortrinligt til gode. Efter at Mrs. Fenton havde sunget en svensk Folkesang, sang hun en gammelnordisk Ballade og „An die Musik" af Schubert. Derpaa rejste hun sig fra Klaveret. Mrs. Moores Gæster, der andægtigt havde lyttet til Sangen, omringede hende nu og sagde hende tusinde Smigrerier og anerkendende Ord for den Nydelse, hun havde beredt dem.

Fred, der havde indtaget den tomme Stol ved Susies Side, syntes ligeledes ganske henreven af sin Kusines Sang. „Ikke sandt, hun synger dejligt?" henvendte han sig spørgende til Miss Moore.

„Ja, hun har en smuk Stemme," gav Susie temmelig koldsindigt til Svar, „og forstaar ogsaa at gøre noget ud af den. Hun synes at være en meget klog Dame."

„Klog? Jeg ved ikke, om man kan kalde det 'Klogskab'. Hun er meget oprindelig og meget naturlig. I mange Ting er hun endnu et Barn — et rent Barn. Jeg tror, De vilde synes meget godt om hende, hvis De lærte hende nærmere at kende."

Susie var overbevist om det modsatte. Denne Overbevisning gav hun dog ikke Udtryk i Ord, men sagde kun: „De synes at sætte hende overordentlig højt."

„Jeg sætter megen Pris paa min Kusine som enhver, der kender hende. Selv den gamle Mr. Breffit, min Sagfører, hvis Gunst det dog ikke er saa ganske let at vinde, og som i Maanedsvis har ønsket hende død og begraven, er ganske henrykt over hende, hvad der vil sige grumme meget, thi Breffit kan godt lide mig og var derfor rasende paa hende, fordi hun — som han mente — narrede mig for min Arv. Nu har hans Mening fuldstændig forandret sig. Han udtaler det ikke med Ord, men jeg kan mærke paa ham, at efter hans Anskuelse er en Datter som Laura enhver Formue værdig."

„Jeg har aldrig kunnet finde noget overordentligt i, at en Fader efterlader sin Datter sine Penge," bemærkede Susie koldsindigt.

„Naturligvis ikke. Det mærkværdige ved hele denne Sag er

kun det, at han i alle de tolv Aar, jeg var hos ham, aldrig har talt til mig om hende. Ikke sandt, det havde været hans Pligt at sige mig, at han havde en Datter?"

„Ja. Det er meget sørgeligt for Dem, at han ikke gjorde det, og at Skuffelsen traf Dem saa uforberedt. Men Tilfældet er maaske ikke helt haabløst."

„Jeg beklager mig jo aldeles ikke," svarede Fred krænket. Hvert Ord, Susie talte, fornærmede ham, saa meget mere som han var ganske klar over, ikke at have gjort sig fortjent til en saadan Behandling. Det lignede hende aldeles ikke — i det mindste ikke den Susie, som Fred havde forestillet sig — at behandle nogen slet, fordi han var bleven fattig; men hvor meget han end overlagde, og hvor stærkt han ogsaa grublede derover, fandt han dog ikke nogen anden Grund til hendes forandrede Væsen imod ham end netop hans forringede Formuestilling.

Der indtraadte en kort Pause. Derpaa spurgte Susie: „Deres Kusine er betydeligt ældre end De, ikke sandt?"

„Hun er et Par Aar ældre end jeg. Men man kan ikke se det paa hende. Hvis jeg ikke kendte hendes Alder, vilde jeg knapt nok holde hende for fem og tyve."

„Jeg finder, at hun i det mindste ser ud til at være fem og tredive. Men jeg er just heller ikke blandt dem, der i det hele taget hæver hende til Skyerne."

„Jeg tror, vi vilde gøre retteſt i ikke mere at tale om hende," sagde Fred en Smule utaalmodigt. „Det synes ikke, som om vi fredeligt kunne komme overens om det Tema. Lad os hellere tale om noget andet, der er Dem behageligere, — for Eksempel, om Claughton og hans Lykke."

„Det er altid behageligt at tale om Kaptajn Claughton, fordi han selv altid forstaar at gøre sig behagelig," svarede Susie trodsigt. „Hvad De imidlertid forstaar ved hans Lykke, er mig ikke klart!"

„Naturligvis hans Broders Død. Kalder De det maaske ikke en Lykke, at en ubemidlet Officer, uden at han aner det, paa een Gang bliver en rig Arving?"

Susie saa Fred lige ind i Ansigtet, hvad hun den hele Aften endnu ikke havde gjort. „Ved De, Mr. Musgrave," sagde hun, „at De pludselig er bleven ond og styg?"

Nøjagtig det selv samme havde han tænkt om hende. Men

en Dame kan sige mangt og meget, som det ikke gaar an, at en Mand siger; derfor bed han sig i Læben og tav.

„Ikke enhver," vedblev den unge Pige, „tænker som De og betragter Penge som det højeste og mest attraaelsesværdige Gode i Verden."

Det er ikke til at undre sig over, at Fred blev meget opbragt ved at høre saa skammelige og uretfærdige Beskyldninger blive rettede imod ham. Dersom Susie elskede Kaptajn Claughton, kunde ingen fornuftigvis have noget at indvende derimod; ja selv om hun giftede sig med ham, fordi hendes Familie ønskede det, og fordi Fordelene ved dette Parti vare hende selv indlysende, kunde man maaske ogsaa se igennem Fingre dermed. For Hykleri gives der derimod ingen Undskyldning. Det var dog et vel stærkt Stykke, at hun søgte at dække sine egne Svagheder ved frækt at paadutte andre dem, og kun Mrs. Moores Mellemkomst sparede Susie for en skarp Tilrettevisning; — den værdige Stedmoder mente netop, at nu kunde hendes Steddatter have passiaret længe nok med Mr. Musgrave.

Freds første Bemærkning, da han sad i sin Kusines Vogn, var denne: „Nu er det ude med det altsammen!"

Mrs. Fenton forstod ham øjeblikkelig. „Det gør mig ondt," svarede hun, „men samtidig glæder det mig alligevel. Finder De denne sidste Bemærkning meget følesløs?"

„Jeg kan ikke rigtig tænke mig, hvad Grund De kan have til at glæde Dem derover."

„Virkelig ikke? Forestil Dem en Gang, at De var mig lige saa god, som jeg er Dem — ifald Deres Fantasi er i Stand til at forestille Dem noget saa uhyre."

„Dertil er den i Stand," svarede Fred med en tvungen Latter.

„Godt. Forestil Dem saa endvidere, at jeg elskede en Mand, der ligeledes syntes at nære Tilbøjelighed for mig, men som dog havde mine Penge kærere end mig selv. Forestil Dem dernæst, at jeg pludselig mistede mine Penge, og at min Tilbeder nu skyndte sig saa hurtigt som muligt at trække sig tilbage fra mig. Vilde det da ikke gøre Dem ondt for mig? Men vilde De ikke samtidig være glad paa mine Vegne, at alt var kommet saaledes?"

Fred sukkede. Han var som Flertallet af sine Medmennesker ikke just tilbøjelig til at stille sig ubehagelige Ting klart for Øje; men der gives imidlertid Tilfælde, hvor sligt er unndgaaeligt, og

saa maatte han da efter sin Samtale med Susie tilstaa, at hans Kusine ikke havde bedømt hende for haardt. „Maaske er det en ganske fornuftig Maade at tage Sagen paa, at glæde sig over, at alt er kommet saaledes," sagde han til hende; „jeg er blot foreløbig ikke i Stand dertil. Jeg kan foreløbig ikke finde nogen stor Trøst i Bevidstheden om, at det, som jeg attraaede, sluttelig viste sig ikke at være Attraa værd."

„Denne Tanke vil senere, naar De er bleven roligere, være Dem til stor Trøst," forsikrede Mrs. Fenton tillidsfuldt. „Jeg selv har gjort Erfaringer i den Retning og ved, hvad det vil sige at foretage et overilet Skridt, som ikke lader sig gøre om igen. Og om jeg end saarer Dem nok saa meget med mine Ord, maa jeg dog sige Dem, at jeg er fast overbevist om, at Deres Kærlighed til Miss Moore mere bestaar i Indbildning end i Virkelighed. Hvis De virkelig elskede Susie, vilde De ikke i de sidste Maaneder have paalagt Dem en saa mønsterværdig Tilbageholdenhed. Thi det kan ingen Mand."

I selv samme Stund bemærkede Generalinden til sin Stedbatter: „Ser du, hvor god en Profet jeg var? En blind maa kunne se, hvor forelsket Mr. Musgrave er i sin Kusine. Naa, deri handler han saamænd ogsaa meget fornuftigt, og intet forstandigt Menneske bør forarges derover."

„Saa vidt jeg har kunnet bemærke, er hans Kusine dog endnu mere forelsket i ham end han i hende," svarede Susie. „Den hele Aften slap hun ham jo ikke med Øjnene."

Mrs. Moore trak paa Skuldrene. „Desto bedre for Mr. Musgrave. Jeg vil kun haabe, at han virkelig synes om hende, Stakkel! Det er paa ingen Maade kønt af en Mand i hans Alder at lægge et saadant Skarpblik for nervus rerum for Dagen; tidligt eller sent komme vi ganske vist alle til samme Erkendelse, og, naar alt komme til alt, have vi maaske ikke saa stor Uret deri. Thi hvad Folk ogsaa sige, naar det ikke drejer sig om deres egne Interesser, er Penge, og ikke Kærlighed, dog Hovedsagen. Det synes ikke at have faldet ham vanskeligt at forelske sig i Mrs. Fenton, og jeg kan saamænd saa godt forstaa ham."

Tiende Kapitel.

Mrs. Fenton havde ikke Uret i sin Ængstelse for, at hendes Fætter vilde tage hende hendes Ord —: at han elskede Miss Moore mindre, end han selv indbildte sig — ilde op. Rigtignok svarede han ikke en Stavelse derpaa, men hendes Ytring havde i den Grad saaret ham, at han i sit stille Sind følte sig overbevist om, at hvis Laura virkelig havde været ham saa god, som hun selv paastod, kunde hun umuligt have haft Hjerte til at sige ham den Slags Ting. Hun var dog af en næsten altfor mærkværdig Karakter og viste ofte, trods alle sine gode Egenskaber, en paafaldende Mangel paa Finfølelse. I dette særlige Tilfælde vilde han dog utvivlsomt langt lettere have kunnet tilgive hende, hvis han ikke selv havde haft Følelsen af, at hendes Bebrejdelse ikke var ganske uberettiget. Muligvis havde han været altfor samvittighedsfuld; maaske havde det været taabeligt at forudsætte, at Susie vilde tyde hans lange Bortebliven rigtigt; maaske . . . men han var fast besluttet paa ikke længer at lade sig indlulle i Forhaabninger, for hvilke der ikke forelaa noget fast Grundlag; og naar han følte sig en Smule skuffet, da han erfarede, at Familien Moore havde forladt London, saa laa det deri, at ogsaa ubegrundede Forhaabninger ere grumme sejlivede. Generalen havde haft heftige Anfald af Gigt og var af sin Læge skyndsomst bleven beordret til Kissingen, hvorfra han senere agtede at begive sig med sin Familie til Sveits.

„Hvis nu blot ogsaa Claughton kunde faa Gigt og blive sendt til Kissingen!" sagde Fred til sig selv med bitter Latter. „Eller maaske staar han allerede i saa nært Venskabsforhold til Familien Moore, at han ikke mere behøver noget Paaskud til at ledsage den til Udlandet?"

Det er almindelig bekendt, at Folk, der fra Ungdommen af have kunnet glæde sig over et robust Helbred, skrige Ak og Ve, saa snart en Smule Tand- eller Hovedpine kommer over dem. Saadan gik det den stakkels Fred. Hans Hjerte havde hidtil været sundt og raskt; nu led det for første Gang under en sand, dyb Smerte, og hvor tappert han end anstrengte sig for at skjule den, lykkedes det ham dog ikke, saa at Mrs. Fentons skarpe Øjne ganske tydeligt kunde se den Sørgmodighed, som han ikke var i Stand til at ryste af sig, præget i hans aabne Ansigt. For enhver var denne Forandring i Freds hidtil saa muntre Væsen paa-

faldende, og de fleste udlagde den som Sorg og Ærgrelse over den tabte Formue. Kun en eneste kendte den sande Grund til hans Bedrøvelse; men hun antydede ikke med et Ord, at hun saa, hvad hun ikke vilde se.

Hvad Laura end ved sig selv tænkte om sin Fætters Kærlighedskval og om den unge Dame, som var Skyld i den, iagttog hun dog nu en haardnakket Tavshed desangaaende og nævnede saa godt som aldrig Susies Navn. Hun anstrengte sig for at adsprede og opmuntre den unge Mand og var øjensynlig fornøjet, naar dette fra Tid til anden lykkedes hende. Meget hyppigt maatte han ledsage hende til Koncerter og i Teatret, og stadig forsikrede hun ham, at intet morede hende, naar hun ikke havde ham ved sin Side. Sluttelig havde han virkelig selv Følelsen af at være hende uundværlig og i hende at eje den uegennyttigste Veninde af Verden. Hans lykkeligste Timer vare dem, han tilbragte i hendes Selskab. Ofte lykkedes det hende endog at faa ham til at le, og da frydede hun sig saa barnligt derover, at han ikke kunde andet end føle sig rørt og taknemmelig.

Mrs. Fenton saa sig om efter en Bolig i et godt Kvarter af Byen for vedvarende at slaa sig ned der. Men hvor meget end hun og Fred søgte omkring i Mayfair, i Belgravia og i Syd-Kensington, fandt de intet, som behagede dem, hvorfor de besluttede at lade alt blive ved det gamle foreløbigt, indtil Tilfældet en Gang førte noget passende paa deres Vej.

„Hvem ved," sagde Laura en Dag, „om jeg overhovedet nogen Sinde kommer til at behøve et Hus for mig selv! Jeg kunde dø eller miste mine Penge. Hvilket Menneske er ikke udsat for den Slags Tilfælde!"

„De er jo baade sund og frisk og har i Mr. Breffit en udmærket Raadgiver i Pengesager," svarede Fred leende. „Den Slags Katastrofer ere derfor lidet sandsynlige."

Men hun havde just en af sine bedrøvelige Dage og istemte ikke hans Latter. „Intet i Verden er usandsynligt — undtagen vedvarende Lykke," erklærede hun. „Vedvarende Lykke er det eneste umulige og usandsynlige. Jeg føler mig for nærværende Tid fuldkommen lykkelig, — eller jeg *vilde* være det, hvis jeg vidste, at alt vilde vedblive at gaa som hidtil. Men det kan jeg ikke tro paa. Ofte maa jeg spørge, om det virkelig er mig selv, der ejer alle disse Penge, og om jeg vedblivende kan lægge Hænderne i Skødet uden at have nødig at arbejde og plage mig."

„Er De da aldrig kommen paa den Tanke, at Deres Fader vilde efterlade Dem i det mindste en Del af sin Formue?“ spurgte Fred forundret.

Hun rystede paa Hovedet. „Aldrig. Jeg kan forsikre Dem, at jeg lige til den Dag, da jeg læste Efterlysningen i en Sidneyer Avis, ikke i fjerneste Maade tænkte paa Muligheden af at arve noget efter Fader. Jeg tror, at jeg overhovedet ikke havde nogen Tanke derfor, eller at jeg i det mindste ikke for Alvor beskæftigede mig med den. Jeg pinte mig selv den ene Dag efter den anden og gjorde mig den største Umage for at bortjage enhver Tanke om den skrækkelige Fremtid, da jeg vilde blive gammel og hæslig og ikke mere have min Stemme. Men,“ vedblev hun med pludselig forandret Tonefald, „derom ville vi ikke tale mere. Fortiden er død og borte, og Fremtiden tilhører forhaabentlig mig. Imidlertid vil jeg nyde Nutiden. Og De skal nyde den sammen med mig.“

Han svarede, at Samværet med hende var ham særdeles kært — saaledes som det virkelig ogsaa forholdt sig — og dette Svar syntes fuldstændigt at tilfredsstille hende.

Men kun altfor snart kom den Tid, da de to Venner maatte skilles. Sæsonen var til Ende; alle fornemme og rige Folk forlod London, og ogsaa Mrs. Fenton havde af sine nye Bekendte modtaget Indbydelser til deres Godser, og det saa indtrængende, at det vilde have været uhøfligt ikke at tage imod dem. Men gjorde hun det, kunde der ikke være Tale om, at hun kunde blive sin egen Herre igen før Midten af September. I en beklagende Tone spurgte hun Fred: „Er det i September endnu Tid til at lægge sig ved et Søbadested, og vilde De i saa Tilfælde kunne beslutte Dem til at være sammen med mig?“

„Naturligvis,“ svarede Fred, „omendskønt jeg dog ikke ret kan tro paa, at De vil begrave Dem i et lille Søbads Ensomhed. Naar De først igjen er sammen med Deres fornemme Bekendte, forgaar Lysten til Ro og Hvile Dem nok!“

„Sikkert ikke,“ svarede hun. „Tror De, det er mig nogen stor Fornøjelse at modtage Indbydelser fra alle disse fremmede, ligegyldige Mennesker? Tror De maaske ikke, jeg ved, at de kun invitere mig, for at jeg skal more dem? For Øjeblikket have disse nye Omgivelser endnu en vis Tiltrækningskraft for mig, men Vanen vil snart afstumpe den. Den eneste Ven, paa hvis Selskab jeg sætter Pris, er Dem.“

De samme Ord gentog hun for ham, da han nogle Dage

senere fulgte hende paa Banegaarden og tog Afsked med hende. „De vil ofte skrive til mig, ikke sandt?“ bad hun ham. „Jeg vil i Tankerne altid være hos Dem.“

„Jeg er blot bange for, at jeg ikke vil have meget at berette,“ sagde Fred.

„Meddel mig Deres Tanker. Hvordan disse end monne være — alt, hvad der vedrører Dem, vil have Interesse for mig. Ikke sandt, De og jeg ere blevne rigtig gode Venner? De kan ikke tro, hvor svært den korte Adskillelse fra Dem vil falde mig. Dem kommer den maaske ganske forønsket, — har jeg maaske ikke Ret? . . . Nej, nej. De behøver ikke at forsikre mig om det modsatte — jeg tager Dem det ikke ilde op, selv om De aabent tilstaar mig, at mit Selskab ikke altid har været Dem behageligt. Far vel, Fred! Og forglem mig ikke!“

Havde hun haft Anelse om, hvor meget han savnede hende den første Tid efter hendes Afrejse, vilde hun have følt sig uendelig smigret. Trods de mange Indbydelser, han havde faaet, og af hvilke han havde modtaget nogle, trods de mangehaande Adspredelser, der frembød sig for ham, manglede Laura ham dog bestandig. Hans Tid var rigeligt besat, dels med Fornøjelser, dels med det Arbejde, som Fuldførelsen af hans Drama paalagde ham. Men trods al Beskæftigelse og Adspredelse følte han i Hjertet en bestandig Tomhed, som maaske ikke ene og alene var at skrive paa Susie Moores Regning. Han havde fast foresat sig at bekæmpe sin Kærlighed til Susie, og det lykkedes ham heller ikke helt ilde; men han behøvede Opmuntring, Deltagelse og Trøst, hvad ingen kunde yde ham saa godt som Kusinen. Han var forundret over sig selv, med hvilken Ulaalmodighed han ventede hendes Breve, og hvor skuffet han følte sig, naar de efter hans Beregning ikke indtraf til rette Tid. Ganske vist vare hendes Breve ogsaa i den Grad aandfulde og sprudlende af Vid, at enhver maatte glæde sig over at læse dem; de indeholdt højst pudsige Skildringer af alle Personer, med hvilke Mrs. Fenton kom i Berøring, og beskrev det Liv, de førte, med stort Lune. Men det var ikke det, som henrev ham; hendes Breves Tiltrækningskraft bestod i den Tone af varmt Venskab og inderlig, fintfølende Deltagelse, som hvert Ord aandede. Det er en Trøst i enhver Lidelse at føle, at en anden tager hjertelig Andel i vor Skæbne, og man maa derfor ikke forundres over, at Fred, som mente at have den bedste og mest deltagende Veninde i Verden, stærkt savnede hende og ønskede hende tilbage.

Ved et Tilfælde erfarede han, at hans Frygt havde været begrundet: at Kaptajn Claughton virkelig var rejst til Tyskland for der at slutte sig til Familien Moore. Denne Efterretning paavirkede ham stærkt; han forberedte sig nu med stor Bestemthed paa med det første at erholde Meddelelse om Susies Forlovelse. Da han i sit næste Brev kort antydede denne sin Frygt for Laura, svarede hun ham: „Det vilde være mig meget kært og behageligt. De ved jo, at jeg af Naturen er skinsyg. Jeg skammer mig ved at tilstaa det for Dem, men jeg tror, jeg vilde have hadet Susie, hvis hun havde været Deres Tilbøjelighed værd; nu, da hun er, som vi have lært hende at kende, har jeg ikke engang Had tilovers for hende. Gid hun maa blive ret lykkelig med sin Gardeofficer! Og gid De snart maa indse, at De ikke har tabt stort i hende, og at De kan komme rigtig godt ud af det ogsaa uden hende."

Fred blev ikke pinlig berørt ved dette aabenbare Frieri, saaledes som det endnu for kort Tid siden vilde have været Tilfældet. Der er noget foragteligt i, vedvarende at græmme sig over en Pige, som hverken besvarer eller fortjener den Kærlighed, man nærer for hende; og derom ere alle enige, at der er større Bestandighed i Venskab end i Kærlighed. Af alle Kræfter bestræbte han sig for atter at blive sig selv igen. Han havde jo endnu saa meget tilbage: Sundhed, Kraft, en lille Formue, Haab til Fremtiden og frem for alt en elskværdig, ham oprigtig hengiven Kusine. Jo længere Adskillelsen varede, desto større blev hans Længsel efter Laura, og han var derfor meget glad, da hun i September tilskrev ham, at hun havde begivet sig til det lille Søbad Dawlish og nu mindede ham om hans Løfte om at besøge hende.

„Kom," bad hun, „og bliv saa længe som muligt hos mig. Jeg har lejet et henrivende lille Hus og deri reserveret Dem nogle Værelser, som kun vente paa Dem. Der kan de efter Behag ryge, skrive Lystspil eller sove. Jeg sidder den hele Dag ved Stranden, ser ud over Vandet eller iagttager de forbigaaende. Herrerne gaa alle her i Flonelsdragter og lysebrune Sko; Damerne klæde sig endnu smagløsere — jeg maa le, naar jeg ret ser dem efter i Sømmene. De vilde sikkert ligeledes more Dem derover. Kom, kom, kære Fred. Jeg har i den Tid, vi have været adskilte, oplevet saa meget, at jeg vil bruge Dage og atter Dage for at fortælle Dem det altsammen. Saa snart De keder Dem her, har De jo Lov til straks at rejse bort igen."

Det var ikke til at antage, at han vilde komme til at kede sig i Lauras Nærhed. Fred spildte ingen Tid, men pakkede paa staaende Fod sin Kuffert og rejste til Dawlish. Vejret var smukt og straalende, og den lille venlige Flække med sine hvide Huse, sine røde Klipper og det brogede Liv paa Strandbredden gjorde et højst tiltalende Indtryk paa Fred. Den lille, med vild Vin overbevoksede Villa, hvori Mrs. Fenton boede, saa højst indbydende ud, og den Varme, hvormed Laura modtog sin Gæst, var særdeles velgørende for ham. Med fremrakte Hænder ilede hun ham i Møde og saa ham med straalende Øjne ind i Ansigtet.

„Er det virkelig Dem?" udbrød hun. „Hvor ubeskrivelig glad jeg er ved at gense Dem, De kære, gode Fred! Det er smukt af Dem, at De ikke forsmaaede min Indbydelse."

„Naa, — De lod mig jo ikke have Fred," svarede Fætteren leende.

„De slette Menneske! De er altsaa ikke kommen af Længsel efter at se mig igen . . . Nej, alvorlig talt, jeg har hele Dagen været forberedt paa at faa Telegram fra Dem: 'Rejsen umulig. Kan ikke slippe herfra. Brev følger.' Og i Morgen skulde der saa være kommet et Brev med Forklaringer, hvis Mening jeg omtrent havde tænkt mig saaledes: 'Efter modent Overlæg holder jeg det dog for raadeligst at spare mig den lange Vej til Devonshire og undgaa en altfor langsommelig tête-à-tête; vi kunne jo maaske senere træffes i London.'"

„Jeg tror ikke, at De for Alvor har ventet et saadant Telegram og et saadant Brev fra mig," svarede Fred. „De vil nu ogsaa for enhver Pris høre Smigrerier, Laura."

Hun rystede paa Hovedet. „Nej, virkelig ikke. Jeg har imødeset Deres Ankomst med en saadan Længsel, at jeg lige til sidste Øjeblik virkelig har frygtet for, at De skulde forandre Deres Beslutning og lade være at komme. De ser for Resten raskere ud, end da jeg rejste fra London. Blikket i Deres Øjne er lysere, og De er dygtig solbrændt. Fortæl mig nu, hvorledes De har tilbragt Tiden siden vor Adskillelse!"

Hun saa ham saa opmærksomt, saa forskende ind i Ansigtet, at han trods sin brunede Hudfarve synligt rødmede derved. Skønt ikke ubeskeden, vidste han dog, at han var en smuk Mand, og det Blik, hvormed Laura betragtede ham, udtrykte et saa øjensynligt Velbehag, at han maatte have været slagen med Blindhed, om han ikke havde bemærket det. „Naa, hvordan finder De saa, at jeg ser ud?" spurgte hun smilende.

Hvis Fred havde haft Ret i sin Paastand om, at Laura gerne vilde høre Smigrerier, saa skulde nu dette Ønske gaa i Opfyldelse for hende, thi Fred svarede med dybeste Overbevisning: „De ser mere indtagende ud nu end nogen Sinde, Laura!"

Virkelig forekom det ham, at han endnu aldrig havde fundet hende saa smuk. Hendes Elskværdighed og Ynde havde ofte nok tildraget sig hans Opmærksomhed i London, men man kan beundre Kvinder paa forskellig Vis, og maaske betragtede han hende nu blot med andre Øjne, medens han mente, at det var hende, som havde forandret sig.

„Hvad i Alverden er det, De har gjort ved Dem selv?" udbrød han efter en kort Pause.

Hun lo. „Jeg takker Dem for Komplimenten, kære Fred. I min Alder er det virkelig til at forbauses over, naar man endnu bliver funden nogenlunde taalelig, og jeg fatter derfor fuldkomment Deres Forundring. Men jeg beder Dem dog være fast overbevist om, at jeg ikke har taget min Tilflugt til noget Forskønnelsesmiddel, hvis De maaske har villet antyde det."

Hun vidste dog ret vel, at han ikke havde tænkt derpaa, og at hans Forundring kun kunde være smigrende for hende. I London havde han alene haft Øje for Susie Moore; maaske gik det først nu op for ham, at der foruden hende gaves Kvinder i Verden, som det var værd at se paa.

Under Dineren, som Laura havde ladet tilberede saa lukullisk, som det overhovedet var muligt ved det lille Badested, bemærkede hun med Fryd, hvor muntert han kunde passiare og le, og med hvilket Liv han gik ind paa enhver Spøg, ethvert Tema, hun anslog. Gentagne Gange forespurgte han sig om de Mænd, hvormed hun var truffen sammen, og omendskønt han ikke iklædte sit Spørgsmaal klare Ord, kunde Laura dog af alt, hvad han sagde, høre: „Have de alle gjort Kur til dig? Blev du omsværmet? Er det mon faldet nogen af dem ind for Alvor at gøre sine Høfer gronn?"

„Kære Fred," sagde hun leende, „vær De kun ganske ligefrem, og gør ingen Røverkule af Deres Hjerte. De vil vide, om jeg er falden i Hænderne paa en eller anden Formuejæger, eller om jeg maaske har til Hensigt i en nær Fremtid at lade mig fange af en saadan . . . Naa, hvis det nu var Tilfældet, vilde det da gaa Dem nær?"

„Gaa mig nær? Anser De det maaske for sandsynligt, at

jeg gerne saa Dem gift med en Lykkeridder? Hvis jeg skal være ganske ærlig, maa jeg tilstaa, at — selv om De traf det fortrinligste Valg — vilde det dog ikke være mig ligegyldigt — overhovedet at se Dem indgaa et nyt Ægteskab. De forstaar mig, ikke sandt? Jeg erindrer Dem om Deres egne Ord, at de vilde have hadet Miss Moore, dersom hun havde besvaret min Tilbøjelighed. Naturligvis gaar jeg ikke saa vidt, at jeg paastaar, at jeg vilde hade den Mand, hvem De skænkede Deres Hjerte; — men — — vær en Gang oprigtig imod mig, Laura — er der nogen som helst nær Udsigt til, at De — —"

„At jeg skulde agte nogen for værdig til at skænke ham min Person?" Hun lo. „Ser De, skønt jeg, uden at være forfængelig, dog nok kan se, at mangen Mand ikke vilde være utilbøjelig til at tage imod en saadan Gave, holder jeg mig dog selv højt nok i Kurs til, at jeg ikke ret vel kunde tænke paa at bortgive mig til nogen af de Mænd, hvis Bekendtskab jeg hidtil har gjort."

„Laura! Har De i den Tid, vi have været borte fra hinanden, modtaget Tilbud om Ægteskab?"

„Kun tre, kære Fred. To fra temmelig aldrende Herrer, et fra en ung Mand. Begge de gamle vare — oprigtig talt — lidet tillokkende. Den ene var meget fornem, af meget god Familie, men ellers afskyelig; den anden syntes ikke at være i Besiddelse af andet end et daarligt Rygte og en enorm Dristighed. Begge trøstede sig hurtigt over de Kurve, de fik af mig. Den unge Mand derimod behagede mig ganske godt; i ikke faa Henseender mindede han mig om Dem. Han svor, at han elskede mig selv og ikke mine Penge, og — omendskønt De maaske vil finde det meget taabeligt af mig — maa jeg tilstaa, at jeg ikke var langt fra at tro ham paa hans Ord."

Denne Samtale fandt Sted i Haven, hvorhen Fred og hans Kusine havde begivet sig efter Bordet. Solen var forlængst gaaet ned, men desuagtet var det ikke blevet mørkt. Maanen stod i gylden Klarhed paa Himmelen, dens magiske Skin faldt i milde Straaler paa det let krusede Hav, det faldt paa hver Busk, hver Blomst i Haven, og det faldt paa Lauras fine, smukke Profil. Fred fandt det meget begribeligt, at man kunde elske dette Ansigt. Han saa tankefuldt paa det og spurgte: „Og hvorfor viste De hans Frieri tilbage, Laura?"

„Ganske simpelt af den Grund, at jeg ikke holdt af ham,"

svarede hun. „Finder De ikke den Grund temmelig gyldig? Alene den har dog været tilstrækkelig til at afholde mig fra at tage imod et af de talrige Ægteskabstilbud, man har gjort mig i de Aar, jeg var Enke. Nogle af de Mænd, der vilde have mig til Hustru, vare rige; jeg derimod var fattig som en Kirkerotte. Straks efter plejede jeg sædvanligvis med klare Ord at sige mig selv, at det var det pure Vanvid at lade haant om den Slags Tilbud om Alderdomsforsørgelse. Men jeg var desuagtet ikke i Stand til at sælge mig for Penge. Og nu takker jeg Himmelen, at den gav mig Styrke til at forblive mine Grundsætninger og Beslutninger tro."

Der indtraadte en lang Pause. Fred havde tændt en Cigar, lagt sine Hænder bag Hovedet og betragtede sin Kusines Ansigt. Laura syntes ikke at lægge Mærke til, at hans Blik som fasttryllet hvilede paa hende; drømmerisk saa hun ud over Havet. Pludselig rejste hun sig, gik fra Lysthuset ind i den lille Salon, satte sig ved Klaveret og begyndte at synge. Hendes bløde, harmoniske Stemme, der klang saa helt anderledes end andre Menneskers, gik Fred mægtigt til Hjerte.

„Natur spørger ikke, hvorfra, hvorom,
Natur spørger ikke, hvortil.
Natur er det nok, at jeg er jeg,
Og nok, at du er du."

Disse Ord klang endnu bestandig i Freds Øren, da han forlængst havde søgt til sit Sovekammer, og forjog Søvnen fra hans Øjne. Hans Tanker dvælede langt mere hos Laura end hos Susie Moore, omend han endnu bestandig troede ikke at kunne elske nogen anden end Susie, og at hans Tilbøjelighed for Laura kun var som en Broders Ømhed.

Ellevte Kapitel.

De fleste Mennesker i vor Tid tro ikke paa et rent, uegennyttigt Venskab mellem Mand og Kvinde, og paastaa, at et saadant Venskab er en Umulighed, der kun tjener til Skalkeskjul for andre Følelser. Det var sikkert en Smule uoverlagt handlet af Mrs. Fenton, at hun, uden at tænke paa den Sladder, der muligvis

kunde opstaa deraf, indbød sin Fætter til Gæst hos sig og forsømte at tage en tredje Person, en saakaldet „Anstandsdame", i Huset til sig. Leende spurgte hun næste Morgen Fred, om hun monstro nu var kompromitteret i Folks Øjne, og da han svarede, at det ikke havde været rigtigt af ham at modtage hendes Indbydelse, føjede hun hurtigt til: „For Guds Skyld, gaa De nu blot ikke hen og faa Samvittighedsnag, og lad mig endelig ikke i Stikken! Hvem kender mig, hvem kender Dem her? Ingen af vore londonske Bekendte vil forhaabentlig nogen Sinde faa at vide, at vi to ere rejste alene til Bad sammen. Tænk blot, hvor gruelig generet det vilde være for os, om vi bestandig maatte have en Tredjemand som en Skygge omkring os!"

Det indsaa ogsaa han; lige saa lidt som hun, følte han Trang til en saadan Ballast. Laura paatvang ham ikke bestandig sit Selskab; hun skænkede ham det kun, naar han selv længtes derefter. Om Morgenen spiste de Frokost hver paa sit Værelse. Vilde Fred saa alene gaa en Spadseretur, lod hun ham gøre, som han vilde, uden noget Tegn paa, at hun følte sig tilsidesat. Opfordrede han hende imidlertid til at tage Del i hans Morgenpromenade, gik hun ikke blot beredvillig, men med synlig Glæde ind paa hans Forslag, ligesom hun overhovedet stedse var beredt til at opfylde ethvert af hans Ønsker og at forvænne og forkæle ham med den elskværdige Opmærksomhed, som hun skænkede hans Person og Sædvaner. Fred var kommen med den Hensigt at tilbringe en Uge i Dawlish; nu var han overrasket over at se, hvor hurtigt denne Uge var gaaet for ham. Det forekom ham, som om han først nu ved det nærmere Samvær ret havde lært sin Kusine at kende og faa hende kær. Hvilket underligt Menneske maatte han ikke ogsaa have været, om han ikke havde holdt af hende, der var Godheden selv over for ham!

„De forvænner mig altfor meget, Laura," sagde han en Aften, da de — som altid efter Dineren — sad sammen i Haven. „De giver bestandig efter for mig. Ethvert af mine Ord bliver af Dem betragtet som en Slags Befaling, De maa adlyde. Det er virkelig ikke rigtigt af Dem."

„Jeg handler saaledes af den pure Egoisme," svarede hun, „thi det bereder mig Glæde at gøre Dem Livet behageligt. Ser De, der gives nu en Gang Mennesker, som enhver maa forvænne, og til disse Mennesker hører De. Forhaabentlig tager De ikke Skade deraf."

„Hvem kan vide det!" svarede den unge Mand eftertænksomt. „Hidtil var jeg taalelig beskeden, fordi det ikke faldt nogen ind at gøre stort Væsen af mig. Men naar vi nu vende tilbage til London, og De finder mig indbildsk og anmassende, maa De ikke forundre Dem derover, men selv tilskrive Dem Skylden for den Forandring, der er foregaaet med mig. Hvis det nu for Eksempel faldt mig ind at ville nyde Deres Selskab, og jeg besøgte Dem, men De havde modtaget en eller anden Indbydelse, saa vilde jeg sandsynligvis blive meget fortrydelig og i ondt Lune over, at De ikke i London stillede Deres Tid til min Disposition i samme Grad som her . . . Naar er det iøvrigt Deres Hensigt at tage tilbage til London?"

„Jeg har endnu ikke fattet nogen bestemt Plan derom. Naar rejser De?"

„Desværre allerede i Morgen Aften. Jeg kan ikke længer blive her, da jeg har taget imod nogle Indbydelser til Jagt."

„I Morgen Aften!" udbrød Mrs. Fenton forskrækket. „Vil De allerede nu forlade mig, Fred? Godt, saa rejs De blot! Jeg beder Dem ikke om at blive hos mig. De har naturligvis kedet Dem grumme meget her, men da De har været saa elskværdig ikke at give det til Kende, har jeg . . ."

„Laura, De taler nu imod Deres egen Overbevisning!"

„Det gør jeg ikke! Thi De maa vide, at Deres Følelser med tydelig Skrift staa tegnet paa Deres Ansigt. Naa, jeg vil ikke være utaknemmelig, skønt det virkelig gør mig ondt. I Aften er det altsaa vor sidste Aften. Vil De for denne ene Gangs Skyld give mig Lov til at bestemme, hvordan vi skulle tilbringe den? Paa den Maade giver De mig tillige Lejlighed til at bedømme, om jeg har forvænnet og forkælet Dem eller ikke."

Naturligvis gav Fred beredvilligt sin Indvilligelse hertil, og hun misbrugte den paa ingen Maade, idet hendes Ønske indskrænkede sig til en Baadtur.

„De kan sidde stille paa Bagtofften og ryge," sagde Laura. „Jeg er vant til at ro."

Men han erklærede ligeledes at være en øvet Rorgænger, og hvis hun ikke vilde stille altfor store Fordringer, troede han nok at kunne forene Roningen med sin Cigar. Ti Minutter senere gled de ud paa det aabne Hav, der roligt som et Spejl laa foran dem. Rigtignok skinnede Maanen ikke, men Tusinder af Stjerner stod paa den skyløse Himmel og spejlede sig i den vide Vandflade.

„Jeg holder saa umaadelig af at være paa Vandet," sagde Mrs. Fenton. „Saa ofte jeg befinder mig blot et lille Stykke fra Land, aander jeg op og glæder mig over, at jeg for en kort Tid er borte fra de onde Mennesker, de falske Tunger og mine kære samtidiges slemme Selskab."

„Jeg troede, De satte Pris paa Deres Medmenneskers Selskab, bemærkede Fred.

„Kun af den Grund, at man ikke kan undvære det; uden sin Næste kan man ikke leve i Verden. Men Menneskene have allerede handlet for slet imod mig til, at jeg skulde kunne elske dem. Kunde jeg, som jeg gerne vilde, saa begravede jeg mig et Sted i dyb Ensomhed — ganske vist ikke helt alene, men sammen med et af mine Medmennesker . . ."

„Sammen med Dem maatte en saadan Tilbagetrukkenhed fra Verden være en Fryd," sagde Fred, idet han hvilede paa Aarene.

„Deri tror jeg Dem ikke, Fred. Ser De, De har ikke kunnet holde det ud mere end een Uge her alene med mig; og det vidste jeg forud vilde blive Tilfældet, hvor meget jeg end bestræbte mig for ikke at falde Dem til Besvær!"

Fred protesterede levende mod denne Bebyldning. Om hun da virkelig troede, at han gerne skiltes fra hende? Om hun virkelig mente, det var ham en særlig Fornøjelse at træffe sammen med Mr. Breffit, som ønskede at tale med ham i et Forretningsanliggende? Han vilde give hende sit Ord paa, at det havde været ham langt kærere at blive endnu en Tid lang her sammen med hende hellere end at efterkomme de Jagtinvitationer, som han havde taget imod.

„Saa skriv dog, at De ikke kommer," svarede hun. „Hvem hindrer Dem deri?"

Men da han netop aabnede Læberne for at sige noget, lagde hun ham sin rosenrøde lille Haand paa Munden og udbrød: „Nej, nej, nej! Sligt vil jeg ikke forlange af Dem. Det vilde være et ligesaa taabelig Forlangende af mig som Svaghed af Dem, ifald De vilde erklære Dem beredt til at give efter for mig. Saa egoistisk er jeg ikke. Nej, jeg vilde ikke engang kunde lide, at De udførte en saadan Hensigt, saafremt De skulde være svag nok til at ville gøre det. At jeg vil savne Dem ubeskriveligt, tilstaar jeg gerne. Hvem ved, hvor længe jeg nu maa undvære Dem; hvem ved, naar jeg igen faar Dem at se; hvem ved, om De da endnu . . ."

Hun brød pludselig af. Hendes Stemme havde tilsidst skælvet hørligt, og da Laura nu tav, og Fred bøjede sig frem for at se hende ind i Ansigtet, saa han, at hendes Øjne svømmede i Taarer. Den pludselige Erkendelse af, at hun elskede ham — hvilket han, hvis han havde været skarpsindig, forlængst havde kunnet være paa det rene med — bragte hans Sind i stormende Oprør, og da han var et Menneske, der stedse adlød sine øjeblikkelige Indskydelser, greb han Lauras Haand, som hun havde ladet synke i Skødet, og trykkede den hjerteligt.

„Laura," sagde han, „hvis Adskillelsen fra mig falder Dem saa svær, saa skilles vi ikke mere fra hinanden, saa blive vi sammen. Jeg elsker Dem, Laura!"

Maaske er endnu aldrig nogen Kærlighedserklæring bleven gjort med mindre Overvejelse. Havde man blot for fem Minutter siden spurgt ham, om han elskede sin Kusine, vilde han paa det mest afgjorte have besvaret dette med Nej; nu derimod afventede han med bankende Hjerte Lauras Svar og aandede lettet op, da det lød i Overensstemmelse med hans Ønsker. Det gamle Ord, at Kærlighed frembringer Genkærlighed, er paa ingen Maade saa forslidt og usandt, som mange Mennesker ville gøre det til.

At det slog til i dette Tilfælde, derom var Mrs. Fenton sig fuldt bevidst, og efter at de sædvanlige Troskabsløfter vare udvekslede, gav hun ogsaa denne Tanke Udtryk i Ord.

„Alt dette er lige fra A til Ø mit Værk, Fred," sagde hun. „Da De kom hertil, følte De Dem trykket i Sindet, og fordi jeg trøstede Dem en Smule, var De mig god. Saa, for ganske kort Tid siden, fik De Medlidenhed med mig — og saa var det ude med Dem. Det er ganske unyttigt for Øjeblikket at gøre Dem ædelmodige Tilbud, som De i Deres forhaandenværende Sindstilstand dog ikke vilde tage imod; men jeg lover Dem — og De maa tro mig, thi jeg taler for fuldt Alvor — at hvis De i Morgen tidligt, eller naar som helst senere, forlanger Deres Ord tilbage, skal De aldrig af min Mund høre en bebrejdende Stavelse."

Fred syntes foreløbig paa ingen Maade i Stemning til at angre sit Højmod og meddelte den paafølgende Morgen sin Kusine, at hans Beslutning stod fast. Han forsikrede om sin oprigtige Kærlighed, og Lauras smukke Ansigt straalede af Lykke og inderlig Fryd, da hun lyttede til hans Ord.

„Ved du, hvad der lige er faldet mig ind, Laura?" sagde Fred pludseligt.

„Nej!"

„At naar vi to gifte os, bliver jeg alligevel Onkels Arving."

„Hvad? Falder det dig først ind nu, du store Barn? Jeg er allerede for længe siden kommen paa den Tanke. Det er jo netop den, der gør mig saa lykkelig. Du kan ikke tro, hvor tungt den Arv har tynget paa mit Hjerte. Saa glad jeg var over at være undsluppen Armodens tyngende Lænker, gjorde min Rigdom mig dog ikke lykkelig. Følelsen af at have frataget dig noget, trykkede mig bestandig. Nu, Gud ske Lov, skal den ikke genere mig mere. Jeg bliver fri for mine Samvittighedsnag og gifter mig med den Mand, jeg elsker. Fred, jeg kunde have Lyst til højtideligt at erklære, at jeg for Øjeblikket er den lykkeligste Kvinde, Solen skinner paa. For første Gang i mit Liv er jeg fuldkommen lykkelig."

Hun saa ham kærlighedsfuldt ind i Øjnene. Derpaa brød hendes Livlighed og Overmod sig atter Vej. Hun drillede Fred, drev paa sin ejendommelige, yndefulde Maade Spøg med ham, og henrykt over hendes Elskværdighed og den Kærlighed, der gav sig til Kende i ethvert af hendes Blik og hendes Ord, glædede han sig over det altsammen. Skønt han endnu bestandig plagedes af visse Tvivl og paastod, at hans Venner vilde anse ham for en Formuejæger, lod Laura ikke deraf sin gode Stemning paavirke, men sagde: „Lad dem anse dig for, hvad de ville — hvad vedkommer det os? Vær fornuftig, Fred! Er det i Grunden ikke ogsaa dig ligegyldigt, hvad de sige om dig? Hvis du for saa ubetydelige Aarsagers Skyld vil opgive mig, nærer du ingen sand Kærlighed for mig. Er jeg da virkelig saa afskrækkende, at man kun kan falde paa at gifte sig med mig for mine Penges Skyld? Ved du, hvad Folk tværtimod ville sige? At det er mig, som har spændt Garn ud efter min smukke Fætter. Og det skulde egentlig ret ærgre mig, fordi det nemlig er Sandhed. Og dog gør jeg mig ikke i mindste Maade Skrupler derover. Saa længe du elsker mig, Fred, er alt andet mig ikke en Bønne værd."

Hvad havde han andet at gøre end at forsikre, at han elskede og i al Evighed vilde elske hende? Ganske sikkert var det hans Alvor, thi i Virkeligheden var han hende god; kun maatte det i Øjeblikket være enhver upartisk Jagttager klart, at Freds Kærlighed i væsentlig Grad var forskellig fra Lauras. Mrs. Fenton,

som var en meget skarp Jagttager, bedrog sig da heller ingenlunde paa dette Punkt. Ikke desto mindre svælgede hun i Lyksalighed, og denne Stemning forandrede sig først og gav Plads for et ganske uforholdsmæssig alvorligt Lune, da Fred talte om at udføre sit Forsæt og om Eftermiddagen tage til London. Hendes Sorg over hans Tilkendegivelse af denne Beslutning var over al Maade stor i Forhold til Aarsagen. Hun bønfaldt Fred om ikke at forlade hende, og erklærede, at hvis han nu rejste bort, var hun fast overtydet om aldrig mere at faa ham at se og at miste ham for stedse. Og da han lo og vilde snakke hende fra en saadan Ufornuft, idet han henviste til, at en Mand maa holde en i Forretningsanliggender truffen Aftale, og at han seneste om tre Dage vilde være tilbage, var hun dog kun halvt beroliget.

„Hvordan er det saa med dine Jagtindbydelser?" spurgte hun beklemt. „Er det din Mening at efterkomme dem eller sende Afbud?"

„Hvis jeg kan gøre dig en Glæde dermed, opgiver jeg gerne Jagten for i Aar," forsikrede han. „Var det ikke just noget paatrængende nødvendigt, som jeg har at forhandle med Mr. Breffit, opsatte jeg saamænd ogsaa gerne for din Skyld Rejsen til London. Men stol du paa, at jeg seneste i Overmorgen igen er hos dig. Saa hurtigt, det paa nogen Maade lader sig gøre, er jeg atter tilbage i Dawlish."

„Derpaa kan jeg ikke tro, før jeg atter genser dig," sukkede hun. „Intet Menneske kan bestemme over det kommende Øjeblik, hvad kan der da ikke ske i Løbet af to Dage!"

Trods alle Anstrengelser, han gjorde sig, for at opmuntre hende, vedblev hun at være bedrøvet og forstemt. Intet bedende Ord kom over hendes Læber, men Øjnene talte et saa meget tydeligere Sprog, hvilket Fred dog ikke synes at forstaa. Han spøgede og lo med Laura og søgte paa enhver Maade at forjage hendes Forstemthed. Han begyndte at udkaste Fremtidsplaner, foreslog hende ikke ret længe at udsætte Brylluppet, men senest fejre det i November, derpaa tilbringe Vinteren i Syden og først ved Tilbagekomsten til London indrette sig en fast Bolig der. Susie Moores Navn blev ikke nævnt imellem dem. Det var en stiltiende Overenskomst, at dette Kapitel betragtedes som afsluttet, og Fred var sin Kusine meget taknemmelig for denne Finfølelse, som han aabenbart næppe havde ventet af hende.

Laura holdt paa at ville ledsage ham til Jærnbanestationen.

Maaske nærede hun lige til det sidste et stille Haab om, at han vilde skifte Sind og blive hos hende. (Et Brev til Sagføreren maatte sikkert kunne gøre samme Virkning som Freds personlige Nærværelse.) Men da hun ikke iklædte dette Haab Ord, og Fred ikke havde nogen Forstaaelse af hendes Hjertes Længselse og Sorg, saa faldt det ham ikke med en Tanke ind at opgive sin Rejse. Det vilde have været ham kærere, om hun havde indskrænket sig til at sige Farvel til ham hjemme; denne Tagen Afsked paa Stationen for en Mængde nysgerrige Menneskers Øjne var ham imod. Men da det aabenbart var hende meget om at gøre at være sammen med ham lige til sidste Øjeblik, vilde han ikke bedrøve hende endnu mere, men føjede sig stiltiende i hendes Ønske. Toget bruste frem, Fred trykkede Lauras Haand og sprang ind i en Rygekupé, hvorfra han tilvinkede hende endnu en Afskedshilsen. Da han saa hende staa paa Perronen med Øjne, der svømmede i Taarer, men desuagtet tvingende sit Ansigt til Smil, sagde han fuld af Overbevisning til sig selv, at selv om hun ogsaa til Tider kunde være en Smule overspændt, var hun dog alt i alt en fortryllende lille Kone. Hvilken Mand vilde vel ogsaa tænke anderledes, naar en smuk Kvinde tilsmilte ham gennem grundløse Taarer!

Men Mrs. Fenton var ikke saa taabelig, som Fred troede. Og da hun nu forlod Jærnbanestationen, sagde hun alvorligt til sig selv, at hun paa ingen Maade havde Grund til at græde. Endnu i Gaar havde hendes Ønske om at blive Freds Hustru været en smuk Drøm; i Dag derimod var dennes Virkeliggørelse rykket saa nær, at kun et ganske uforudset Spil af Skæbnen kunde tilintetgøre det. Lykken, der saa mange Aar igennem havde været hende fjendtlig sindet, syntes nu endelig at ville vende sig til hendes Gunst. Paa dens Varighed troede Laura ikke, men hun vilde ogsaa være tilfreds med kort Tids uforbunklet Lykke. Kun nogle faa Maaneder! „Han skal kun tilhøre mig, kun være min egen — lad saa komme, hvad der vil!“ sagde hun sagte hen for sig. „Ganske vist gør han endnu ikke ret meget af mig, men dog allerede en Smule, og med Tiden bliver han nok varmere. Jeg maatte være mere end almindelig ubehændig, hvis det skete anderledes.“

Nedslaaethed var hos hende aldrig af lang Varighed. Hun gik ned til Stranden, satte sig der, kastede Kiselsten ud i Vandet, og i et Nu var Frygten for en Katastrofe, som hun i nogen Tid

ikke helt havde kunnet frigøre sig for, som blæst bort. Hun begyndte at bygge Luftkasteller, hvad der er uligere fornuftigere end at nedsænke sig i Sorg og Græmmelse. I Aanden saa hun sig vandre omkring ved Freds Arm under Italiens straalende Himmel og nydende den herlige Natur, hvorom hun havde læst saa meget, uden nogen Sinde at have set den. Hun udmalede sig, hvorledes hun vilde indrette sit nye Hjem i London, med hvilke Mennesker hun vilde omgaas, hvilket gæstfrit Hus hun vilde føre. Som alle Selskabers Dronning, som en elsket Mands lykkelige Hustru — hvilket solbeskinnet Liv ventede hende ikke! Og ind i alle Drømmene jublede atter og atter den ene Tanke: „Paa den Maade faar han Pengene! For Fremtiden tilhøre de ham og ikke mig, aldrig mere vil jeg føle mig ulykkelig og plage mig med Samvittighedsnag over, at jeg har berøvet ham noget!"

Det var blevet Aften, da hun rejste sig og begav sig paa Hjemvejen. Den førte hende over en bred Promenade, hvor et Orkester spillede, medens de tiltrækkende Personligheder, som hun i sit Brev til Fred havde skildret, spadserede op og ned. Hendes Blikke hvilede paa dem med mild Venlighed, thi iblandt dem maatte der være mange elskende, til hvilke hun følte sig knyttet ved almenmenneskelige Baand.

Men denne milde, menneskekærlige Stemning veg som med eet Slag for en anden Følelse, da Lauras Øjne pludselig faldt paa en ensomt gaaende Mand. Det var en lille, svær Karl med et fortsmudset, vulgært Ansigt, der lod hans Alder bestemme til omkring halvtredsindstyve Aar. Han bar en lysternet Sommerdragt, og røg paa en lang Cigar. Hans Blik mødte Mrs. Fentons. Hun lod, som om hun ikke havde lagt Mærke til den fremmede, og gik roligt videre. Hendes Ansigt udtrykte hverken Skræk eller Vrede; det forblev fuldstændig roligt, men hver Blodsdraabe var vegen derfra. Da hun bøjede om Hjørnet af nærmeste Gade, begyndte hun at paaskynde sine Skridt og standsede først ved Laagen til sin Have, hvorfra hun forsigtigt saa sig tilbage. Hun havde ikke taget fejl. Manden i den lyse Sommerhabit var fulgt efter hende for at udspionere, i hvilket Hus hun vilde gaa ind. Nu, da denne hans Nysgerrighed var tilfredsstillet, vendte han om og gik sin Vej.

Mrs. Fenton havde et paa Farer og Eventyr rigt Liv bag sig og var derfor i Stand til at vedligeholde sin Aandsnærværelse selv i de mest kritiske Øjeblikke. Saa snart hun var kommen op

paa sit Værelse, ringede hun paa sin Kammerjomfru og befalede denne paa staaende Fod at pakke Kufferterne.

„Vi rejse med Nattoget til Paris," sagde hun. „Vær saa god at bringe vor Vært denne Anvisning og bed ham om hans Kvittering."

Hun gav sine Befalinger med fuldkommen Ro. Ingen Skælven i Stemmen forraadte hendes indre Ophidselse. Og dog bankede hendes Hjerte saa stormende, at hun knapt kunde faa Vejret. „Naturligvis har han genkendt mig," tænkte hun. „I Morgen tidlig indfinder han sig sikkert her og gør Ophævelser over, at jeg er løben fra ham. Hvilket dumt Sammentræf! Han maa ikke finde mig — jeg vilde være fortabt, hvis det skete. Store Gud, hvis han endnu i Aften faldt paa at komme! Men nej, det vover han ikke. Naturligvis vil han først skaffe sig Vished. Og naar han saa i Morgen kommer, faar han at vide, at jeg er rejst bort. O, hvilken Lykke dog, at Fred ikke mere er her! Hvis han havde opfyldt mit Ønske og var bleven, vilde intet mere have kunnet bevare mig for Skibbrudet. Men som Sagen staar, synes det dog ikke at være Meningen, at jeg paa den Maade skal lide Skibbrud."

Den halve Nat vandrede hun hvileløs op og ned i sit Værelse, og først da hun sad i Kupéen og havde Dawlish bag ved sig, begyndte hun at blive roligere og trække Vejret frit.

Tolvte Kapitel.

Mr. Breffit gned sig fornøjet i Hænderne, da Fred bragte ham Underretningen om sin Forlovelse. „Det er saa fornuftig gjort af Dem, at jeg næppe, min kære Fred, vilde have tiltroet Dem det. Jeg tillader mig hjerteligst at gratulere! Jeg ved ikke, om De vil tro mig, men jeg kan paa Bibelen sværge, at jeg samme Dag, jeg lærte Deres Kusine at kende, sagde til mig selv: 'Nu har Fred sin Vej soleklart liggende for sig.' Kun er den menneskelige Naturs Forkerthed saa stor, at jeg alligevel var bange for, at De ikke skulde se Sagen i det rette Lys."

„Mig er den fornuftige Tanke altsaa kommen betydeligt senere end Dem," svarede Fred. „Men jeg selv er overbevist om, at ingen vil skænke denne min Paastand Tiltro."

Mr. Breffit lo. „Hovedsagen er, at Mrs. Fenton skænker Dem Tiltro, og det synes jo at være Tilfældet. Forvigt er der ogsaa andre, der vil tro Dem. Hvorfor skulde en Dame som Mrs. Fenton ikke kunne blive begæret til Ægte for sin egen Skyld? Hun er en fortryllende Skabning og," føjede han med Kendermine til, „ganske anderledes end andre Damer, jeg kender."

At Mrs. Fenton fortjente den Lov, at være anderledes end andre Damer, indrømmede Fred, da han kom hjem og forefandt følgende Brev fra Laura:

„Grand Hotel. Paris.

Elskede Fred!

Hvad vil du sige, naar du faar at vide, at jeg har forladt Dawlish og er rejst til Paris? Da du er en Mand, vil det være dig ufatteligt, at man pludselig kan finde et Sted uudholdeligt alene af den Grund, at et Menneske har forladt det. Og dog kan noget saadant ganske vel forekomme, hvad du kan se deraf, at du neppe havde været et Par Timer borte, før jeg over Hals og Hoved begyndte at pakke mine Sager. Jeg kunde simpelthen ikke blive uden dig, Fred. Helst var jeg fulgt med dig til London, men jeg skammede mig. Hvad skulde vi desuden paa denne Aarstid tage os for i London? Da jeg endnu ikke kender Paris og tænkte mig, at det maaske vilde gøre dig en Glæde at vise mig uciviliserede Menneske Storstadens Seværdigheder, besluttede jeg at styre min Kurs hertil. Jeg venter dig her, min Fred. Ikke sandt, du vil ikke lade mig være længe alene? Rejsen til Paris bliver jo næppe længere for dig end til Devonshire. Hvis det paa ingen Maade er dig muligt, vil jeg gøre mig Umage for ikke at være altfor bedrøvet, men dog tilstaar jeg, at jeg ikke i den Retning nærer synderlig Tillid til mig selv, hvorfor jeg med bange Spænding imødeser dit Svar.

Din evigt trofaste
Laura.

Fred skyndte sig at frigøre hende for hendes Bekymringer. Han afsendte et Telegram, hvori han anmeldte sit snarlige Komme til Paris. Omendskønt han ikke følte sig særlig henrykt over Lauras pludselige Flyvegrille, tvivlede han dog ikke det mindste om den Forklaring, hun desangaaende fremsatte. Forvigt var det ham ogsaa, naar han skulde være ganske ærlig, kærere at ledsage hende omkring i Frankrigs Hovedstad end at følge hende til et ensomt

Søbad. Han var ikke tilstrækkelig forelsket til at finde Fornøjelse ved bestandige Baadfarter i Stjerneskin. Allerede blev de regnfulde Høstdage hyppigere, og Udsigten til at tilbringe dem i Lauras lille Villa med at udveksle Kærlighedsforsikringer med hende havde liden Tillokkelse for ham. Hvor stort Behag Mrs. Fenton end havde fundet i en saadan Idyl, afveg Freds Ønsker denne Gang fra hendes, og han var ikke hyklerisk nok til ikke aabent at tilstaa dette for sig selv.

Han fandt sin Kusine allerede ganske indlevet i Paris. Hun beboede flere elegante Værelser i Grand Hôtel og syntes ret at befinde sig vel der. Lauras Modtagelse var saa lidenskabelig og øm, som om hun i Maaneder ikke havde set Fred.

„Gud ske Lov, at jeg atter har dig," udbrød hun jublende, „og nu slipper jeg dig ikke mere! Har du da slet ingen Anelse om, hvor ubeskriveligt jeg har længtes efter dig? Jeg lever kun, naar du er hos mig. Og, ikke sandt, forelobig bliver du hos mig, Fred? Jeg vil ikke tvinge dig dertil. — Du har din fuldstændige Frihed til at gaa og komme, som du selv lyster; thi jeg finder intet hæsligere end en Mand, der hænger i sin Forlovedes eller Kones Skørtebaand; — nej, nej, min elskede Fred, du er fri som Fuglen i Luften. Du kan gaa ud og more dig uden mig, saa meget du vil. Jeg er tilfreds, naar der blot af og til kommer en Dag, da du siger: 'Laura, i Dag blive vi sammen!' Jeg vil ikke plage dig med min Kærlighed, jeg giver dig din fuldstændige Frihed. Min Kærlighed til dig er uden Egennytte. Indser du det, min Fred?"

Han forsikrede, at han indsaa det. Trods den Frihed, hun indrømmede ham, skilte han sig dog aldrig fra hende, men viste sig højst beredvillig til at tjene hende som Fører i Paris. Han gik med hende i de forskellige Teatre, viste hende Verdensstadens Seværdigheder, gjorde Udflugter med hende til Versailles, St. Germain og Fontainebleau, og næsten ingen Dag hengik, uden at Laura erklærede sig for den lykkeligste Kvinde under Solen.

Ogsaa Fred paastod, at han følte sig fuldkomment lykkelig. At han maaske ikke talte den fulde Sandhed, vovede han knapt at tilstaa for sig selv. Tillidsfuldt haabede han paa at komme til at elske Laura med Tiden, saaledes som hun fortjente det, og han gjorde sig al mulig Umage for at leve sig ind i en oprigtig Tilbøjelighed for hende. At Susie Moores Billede desuagtet af og til dukkede op for hans Sjæls Øje, kunde han ikke forhindre.

Men bestandig bortjagede han det rask og sagde sig selv, at Susie ikke fortjente hans Sorg over at have mistet hende. Laura elskede ham oprigtigt — det havde Susie aldrig gjort. Laura var bestandig lige elskværdig imod ham — Susie derimod havde Luner og havde i den sidste Tid været ret styg og ond imod ham. Med eet Ord: han havde gjort et godt Bytte, da han vendte sig fra Susie for at overgive sig til Laura. Hvor befandt han sig ikke vel i hendes Selskab! Han behøvede aldrig at bestræbe sig for at underholde hende; hun var uudtømmelig i drillevorne Indfald og muntre smaa Historier, og hendes hele Digten og Tragten syntes kun rettet mod det ene, at se ham glad og gøre ham Livet behageligt. Undertiden var Laura ganske vist ogsaa underkastet mørke Sindsstemninger, og selv om hun ogsaa i meget høj Grad besad Magt over sig selv, kunde det dog ikke altid undgaas, at Fred mærkede det paa hende. Han formaaede ikke at forklare sig hendes vekslende Stemninger, og var aldeles forbauset, da hun en Dag midt i den muntreste Samtale pludselig brød ud i Taarer og sagde: „Jeg er altfor lykkelig til, at det længe skulde kunne vedvare. Det kan ikke vedblive saaledes. Du er saa ubeskrivelig kær og god imod mig. Men saaledes vil du ikke altid være. Du vilde ikke være noget Menneske, men en Engel, hvis du kunde det. I mine Øjne bliver du nu aldrig andet."

„Og du ganske sikkert heller ikke i mine!" svarede han smilende.

„Jeg er nok alt andet, er jeg. Du maa vide, jeg kender mig selv nøje med alle mine Fejl og indser kun altfor vel, at jeg ikke vil være i Stand til at fængsle dig for bestandig. Tilmed er du ung — jeg er det ikke mere. Du tror endnu paa, at jordiske Ting kunne vedvare. Jeg har lært Livets Skyggesider at kende og — og jeg ved ikke, om jeg har bevaret mig saa ren, som du tror. Der gives Øjeblikke i mit Liv, som jeg vilde give alt i Verden for at kunne udslette. Fred, hvad vilde du sige, hvis — hvis du for Eksempel hørte, at jeg havde — tilladt andre Mænd at nærme sig mig?"

Han lo. „Jeg vilde sige, at de Mænd, som have nærmet sig dig, have haft en meget god Smag. Hvor kan du dog plage dig med den Slags Tanker! Lad Fortiden være forbigangen! Lad os gøre den Aftale imellem os, at vi lade Fortiden om at begrave sine Døde!"

Hun greb med Begærlighed dette Forslag, thi ingen vidste bedre end hun at udmaale dets Rækkevidde. Mænd, der i Sandhed elske, ere sjældent saa fornuftige og højmodige; og selv om hun uden at lyve kunde sige: „I ethvert Tilfælde har jeg aldrig i mit Liv elsket nogen anden end dig, min Fred," saa indsaa hun med Sorg, at han ikke var i Stand til at afgive en tilsvarende Erklæring.

Det var smukt Vejr, og de besluttede at gaa en Spadseretur. De gik op ad Rue de la Paix og blev staaende udenfor en Juvelers Udstillingsvindue. Synet af kostbare Smykker udøvede stedse en magisk Tiltrækningskraft paa Mrs. Fenton; altid maatte hun med Magt løsrive sig derfra.

Medens hun i stum Henrykkelse betragtede et Brillanthalsbaand, og Fred i sit stille Sind ønskede, at han var rig nok til at kunne købe hende det, havde en aldrende Herre, der just traadte om Hjørnet, faaet Øje paa Parret og nærmede sig det nu med et venligt Smil. Det var General Moore, som de til deres Overraskelse pludselig saa foran sig. Den ene Gang efter den anden forsikrede han, at han var umaadelig henrykt over det uventede Møde, og Fred og Laura bestræbte sig ligeledes for at vise en Smule Glæde.

„Vi ere allerede paa Hjemrejsen," fortalte Generalen. „Jeg for min Part havde ikke mindste Lyst til at gøre Holdt i Paris, men min Hustru og Datter viste saa stor Iver for at indkøbe deres Vintertoiletter her, at jeg som lydig Ægtemand og Fader tilsidst maatte give efter. Hvor bor De, om man tør spørge? Vi bo i Hotel Bristol . . . Hvordan har De det med Aftenen? Har De foresat Dem et eller andet, eller er De fri og kan tilbringe den sammen med os? Min Hustru vilde blive uhyre glad, hvis De kunde bestemme Dem til at dinere med os. Tør jeg overbringe hende det glade Budskab?"

At afslaa en mundtlig Indbydelse udkræver altid en vis Aandsnærværelse, og Fred, hvis Sindsligevægt var bleven noget rystet ved Generalens uventede Tilsynekomst, fremstammede et ganske vist ikke begejstret Tilsagn om at komme, før han endnu ret havde besindet sig. Havde han overladt til Laura at give Svaret, vilde dette sikkert under et eller andet plausibelt Paaskud være kommet til at lyde benægtende, men nu, da Fred halvt om halvt havde modtaget Indbydelsen, havde Laura ikke andet at gøre end smilende at rette sig derefter og forsikre Generalen, at hun var henrykt

over at skulle fejre det uventede Gensyn med Familien. Fred misunde hende hendes Ro og urokkelige Sindsligevægt. Han havde endnu ikke kendt noget Menneske — hverken Mand eller Kvinde — der var i Besiddelse af en saadan Sikkerhed i sin Optræden. Pludselig rødmede han dybt og vilde have givet alt i Verden for et Smuthul at skjule sig i. Hvad var det, der i den Grad havde paavirket ham? Laura havde sagt følgende Ord: „Ikke sandt, kære Fred, du har vel ikke noget imod, at jeg forraader Herr Generalen vor Hemmelighed? Min Fætter og jeg have forlovet os."

Generalen viste sig Overraskelsen voksen. Han gratulerede dem begge hjerteligt og syntes ikke det mindste forundret over den afgivne Meddelelse. Dog tog han temmelig hurtigt Afsked, idet han sagde: „Vi tør altsaa vente Dem ved Ottetiden?"

Saa snart de vare alene, satte Fred et meget mørkt Ansigt op og sagde: „Hvorfor har du fortalt ham om vor Forlovelse?"

„Skulde jeg ikke have sagt det?" spurgte hun forundret. „Ser du, jeg mente, det var bedre, at hans Familie fik Underretningen af ham end af os. Og i Løbet af en lang Aften vilde det dog ikke have været os muligt at gennemføre vore Roller over for dem alle tre; de vilde snart have gennemskuet os. Det er bedst saaledes, som sket er. Naar vi komme, gratulere de os, og dermed er den Sag afgjort."

Fred tav. Han indsaa, at hun havde Ret. Eftersom han havde forlovet sig med hende og havde til Hensigt at ægte hende, maatte Verden tidligere eller senere erfare Forlovelsen, og det vilde have været en altfor stor Fornærmelse mod hende, om han havde gjort Anstalter til at hemmeligholde dette Skridt for deres Bekendte.

Aftenen forløb bedre, end Fred havde ventet. Generalinden og Susie gratulerede de Forlovede og begyndte derpaa at tale om andre Ting. Under Dineren var Mrs. Fenton saa godt som ene om at besørge Underholdningen. I Generalen og Generalinden havde hun et meget opmærksomt, taknemmeligt Publikum, som med Henrykkelse lyttede til enhver af hendes originale Bemærkninger. Fred derimod følte sig høist ilde til Mode, og Susie sagde saa godt som ikke et Ord; dog hun var jo aldrig meget talende. Efter Bordet opfordrede Generalen Fred til at trække sig tilbage med ham i Rygeværelset, for at Damerne kunde faa Lejlighed til gensidigt at kritisere deres Toiletter.

„Og nu, min unge Ven," føjede han til efter at have sat

sig til Rette i en magelig Læneſtol, „nu maa De ogſaa tale et Par Ord om Dem ſelv. De behøver ſaamænd ikke at være bange, min Huſtru derinde giver Dem ganſke ſikkert et brillant Skudsmaal. De er et Lykkens Kælebarn, Musgrave; men ikke deſto mindre gratulerer jeg Deres Kuſine med fuld ſaa god Ret ſom Dem.“

Den gamle Herre agtede ikke paa, at Fred kun ſvarede ham med Enſtavelſesord; omtrent en halv Time ſnakkede han i et væk løs og mærkede ikke, at Fred flere Gange aabnede Læberne ſom for at gøre et Spørgsmaal, men hver Gang dog alligevel undertrykkede det. Endelig lod det ſig ikke mere holde tilbage, Spørgsmaalet maatte frem. Det lød: „Var De ſammen med Claughton paa Deres Rejſe?“

„Ja, ſvarede Generalen, idet han knipſede Aſken af ſin Cigar. „Det vare vi. Han var paa ſamme Tid ſom vi i Kiſſingen. En fortræffelig Fyr — en meget fortræffelig Fyr — jeg holder af ham, ſom jeg kunde holde af min egen Søn.“

Og den graahærdede General ſukkede.

Det var ikke den Tone, hvori man taler om ſin tilkommende Svigerſøn. Aabenbart havde Kaptajn Claughton ſkiftet Sind, eller han var bleven viſt tilbage, havde faaet en Kurv. Fred vilde overordentlig gerne haft Viſhed om, hvad der var forefaldet, men han driſtede ſig ikke til yderligere Spørgsmaal. Tillige ſkammede han ſig over ſin Intereſſe for Suſie; han var forlovet med en anden; hvad angik Suſie og hendes Skæbne ham?

Straks derpaa rejſte Generalen ſig for at gaa ind til Damerne igen. Mrs. Moore og Laura ſade ved et Bord og vare ivrigt beſkæftigede med at gennemſe en Bunke Modejournaler. Suſie ſtod affides ved Vinduet og ſaa tankefuld ud paa Færdſelen nede paa Vendômepladſen. Det var, ſom en magiſk Kraft drog Fred til den unge Pige. Han vidſte, at han begik en Uret mod Laura, naar han nu nærmede ſig Suſie, han vidſte, at hans tidligere tilbedte vilde foragte ham derfor — men desuagtet kunde han ikke lade være. Han følte ſig ikke meget opbygget — formodentlig vilde i dette Øjeblik intet have tilfredsſtillet ham, hvad hun ſaa havde talt om — da Suſie aabnede Samtalen med en Lovprisning af Mrs. Fentons Skønhed og Elſkværdighed.

„Jeg troede, min Kuſine mishagede Dem,“ ſvarede Fred noget pikeret. „I det mindſte ſyntes De, da vi for nogen Tid ſiden talte om hende, at være af en ganſke anden Mening.“

Suſie tænkte et Øjeblik efter. Derpaa ſagde hun: „Nu

husker jeg det. Det gør mig ondt, at jeg har afgivet en forhastet Dom om hende. De havde Ret. Jeg kendte hende for lidt til at tillade mig noget saadant."

„Jeg er lige ved at tro," svarede Fred, hvem Susies Ro aabenbart irriterede, „at De den Gang dadlede hende, fordi De vilde sige mig noget ubehageligt. Erindrer De Dem det rigtigt? De udtalte som Deres Overbevisning, at min Kusine kun behagede mig, fordi jeg ved hende, ved en Forbindelse med hende, haabede at komme i Besiddelse af de Penge, som min Onkel havde unddraget mig. Formodentlig har De i den forløbne Tid ikke forandret Deres Mening om mig, og dog kan jeg forsikre Dem, at jeg vilde have forlovet mig med min Kusine, om hun saa aldeles intet havde ejet."

Hans Irritation syntes at overraske Susie en Smule. Ikke desto mindre svarede hun roligt og blidt: „Jeg tvivler ikke i mindste Maade om Deres Ord, Mr. Musgrave. Deres Forlovede har for et Øjeblik siden talt til mig om Dem, og jeg er overbevist om, at hun er Dem lige saa god, som De er hende — og det vil sige meget."

Heller ikke dette stillede Fred tilfreds, men mange Mennesker lade sig overhovedet ikke tilfredsstille. Han ærgrede sig over at høre Susie overbevist om en Ting, hvorom han først vilde overbevise hende. Han ærgrede sig over, at hendes Ro og Ligegyldighed forskertsede ham den Hævn, han havde villet nyde. Desværre kunde han ikke lade sin Harme gaa ud over Susie, thi Mrs. Fenton fandt det pludselig paa Tide at begive sig paa Hjemvejen, og det var selvfølgelig hans Pligt at ledsage hende.

Medens Vognen kørte dem til hendes Hotel, spurgte Laura pludseligt: „Hvad talte Miss Moore med dig om? Fortalte hun dig, at hun havde givet Kaptajn Claughton en Kurv?"

„Nej," svarede Fred. „Vi have end ikke nævnt Claughtons Navn. Hvorfra har du denne Nyhed?"

„Fra Mrs. Moore. Hun er ulykkelig over Susies Trodsighed og ganske utrøstelig over, at Kaptajn Claughton er bleven behandlet paa den Maade."

„Naa, naar Miss Moore ikke elsker ham, kan selv ikke hendes Moder forlange, at hun skal gifte sig med ham," bemærkede Fred kort.

„I saa Tilfælde burde hun ikke have holdt ham hen med falske Forhaabninger," mente Mrs. Fenton. „Det stille Vand har

den dybe Grund, — hvem skulde se paa det Pigebarn med hendes overmodige Ansigt, at hun i Grunden er en Aerkekokette!"

„Tal ikke saa hadefuldt om hende," sagde Fred. „Du skulde have hørt, hvor venligt hun bedømmer dig!"

„Sandsynligvis er hun klog nok til at vide, at alt, hvad hun sagde til dig om mig, vilde komme mig for Øre; jeg kan ikke lide Susie, og jeg ved, at hun lige saa lidt kan lide mig."

Fred svarede ikke derpaa. Efter en lille Tids Forløb begyndte Laura atter: „Generalinden er en meget behagelig Dame. Hun var saa elskværdig at gøre mig opmærksom paa, at hun ikke fandt det aldeles passende, at jeg boede i det samme Hotel som du."

„Hvortil du forhaabentlig svarede hende med en Anmodning om ikke at bekymre sig om Ting, der ikke angaa hende?" spurgte Fred, som i Øjeblikket var i en temmelig stridbar Stemning.

„Nej. Jeg takkede hende for hendes gode Hensigt, og da den ene Forekommenhed er den anden værd, raadede jeg hende til at vælge en ny Frisure, da den, hun har anlagt sig siden Rejsen, lader hendes graa Haar komme til Syne paa den tydeligste Maade."

„Hm! I synes ikke at have givet hinanden noget efter i Retning af Elskværdighed."

Imidlertid vare de ankomne til Mrs. Fentons Hotel. Laura havde allerede sat Fingeren paa Knappen til Ringeapparatet, da hun endnu en Gang vendte sig om mod Fred og sagde: „Hvorfor vedblive at lyve for dig, Fred? Jeg hader den hele Familie i Bund og Grund. Dermed vil jeg ikke paastaa, at den fortjener mit Had. Generalen, Generalinden og Susie ere ganske sikkert ikke saa slette Mennesker, at jeg ikke skulde kunne lide dem, hvis — hvis du ikke gjorde det, Fred."

Dermed overlod hun sin Forlovede til hans Betragtninger, der sikkert i dette Øjeblik ikke vare af glædeligste Natur.

Trettende Kapitel.

I Løbet af den korte Tid, Familien Moore tilbragte i Paris, fandt der flere Sammentræf Sted mellem den og det forlovede Par. Laura holdt paa at ville invitere dem nogle Dage senere til Middag. Forgæves bad Fred hende afstaa fra dette Forsæt og sagde hende, at efter hans Anskuelse var det Falskhed at pleje

Omgang med Mennesker, som man ikke kunde lide, — hvortil hun smilende svarede: „Jeg tager ikke engang imod Venligheder af mine Venner uden at gøre Gengæld, hvor meget mindre da af mine Fjender! Kære Fred, hvis man kun vilde omgaas Mennesker, der ere en sympatetiske, hvilken indskrænket Omgangskreds maatte man da ikke lade sig nøje med!"

Saa kom da Familien Moore, blev gæstfrit modtagen og tog først sent Afsked efter en Udveksling af forbindtlige Talemaader og Løfter om snarligt Gensyn i London. Mrs. Fenton talte ikke mere om dem, da de først vare borte, men dog vare hendes Tanker hos dem Dag og Nat og forstyrrede hendes Sjælefred. Hun havde kaldt Susie en Kokette; men i sit Hjertes Grund var hun sig bevidst, at hun havde gjort hende Uret med denne Betegnelse. Hun vidste ganske vel, af hvilken Grund den unge Pige havde tilbagevist Kaptajn Claughtons Frieri, og, hvad der var meget værre, hun følte sig overbevist om, at Fred ogsaa vidste det. Om ogsaa Kærlighed ofte plejer at gøre blind, er den til Gengæld undertiden saa meget mere skarpsynet. Mrs. Fenton var en meget klog Dame, men selv om hun ikke havde været det, hørte der kun lidet Skarpblik til at udgrunde en saa aaben Karakter som hendes Fætters. Fred havde forlovet sig med hende, fordi hendes Kærlighed havde rørt ham; maaske ogsaa, fordi hendes Skønhed, hendes Ynde og den bestandige Væren alene med hende havde vakt hans Sanser en Smule. Men ved det første Gensyn med Susie Moore og ved at høre, at denne af Kærlighed til ham havde givet Kaptajn Claughton, hendes trofaste Tilbeder, en Kurv, forsvandt hver Gnist af Tilbøjelighed, som han havde troet at nære for sin Forlovede, for alle Vinde, og den gamle Kærlighed til Susie vaagnede efterhaanden op igen i hans Hjerte. Det vidste Laura saa sikkert, som om han selv med Ed havde bekræftet det. Hun vidste det, omendskønt hans Opførsel imod hende uforandret forblev den samme, omendskønt han ikke gjorde det mindste for at frigøre sig fra Forholdet til hende; hun saa det af hans forcerede Munterhed, af den overdrevne Ængstelse, hvormed han undgik at tale alene sammen med Susie.

En stolt, højmodig Kvinde vilde visselig under saadanne Omstændigheder have tilbagegivet sin Forlovede hans Ord. Men Mrs. Fenton var hverken stolt eller højmodig. Hun havde gennemgaaet for megen Elendighed i Livet til at være stolt, og Højmodighed var en hende fuldstændig fremmed Følelse. Maaske

ansaa hun det allerede for et Bevis paa overordentlig Højmod, at hun tav stille og ikke iklædte de Tanker Ord, som stormende bevægede sig i hendes Indre, at hun ikke sagde Fred, hvor ubeskriveligt hun foragtede Susie. Havde hun da ikke Grund til at foragte en Pige, som, skønt hun var af et smukt og indtagende Ydre, ikke besad saa megen Forstand, at hun formaaede at fængsle den Mand, hun elskede, til sig? Selv om ogsaa dette ubetydelige Pigebarn nu lod til at skulle bære Sejren hjem over hende, den kloge, aandrige Kvinde, saa ændrede dette kun lidet Mrs. Fentons Bedømmelse af Susie. Men hvad hun end tænkte, vogtede hun sig vel for at udtale det, og da Fristelsen dertil bestandig blev større, og hun tilsidst frygtede for at ligge under for den, hvis hun vedvarende forblev alene sammen med Fred, saa overraskede hun en Dag sin Forlovede med følgende Meddelelse: „Ved du, hvad jeg har gjort, jeg har telegraferet til London og anmeldt min Hjemkomst. Hvis det passer dig, forlade vi i Morgen Paris. Jeg kender nu Byen saa grundigt, at jeg intet finder mere, som det er Umagen værd at se!"

Fred havde intet at indvende mod den hastige Afrejse. Hans Beredvillighed til at give efter for hendes Luner forekom hende ikke som noget helt gunstigt Tegn; men altid bestræbte han sig for at gøre hende til Behag, og man kan ikke ret vel fortænke hende i, naar hun tilsidst skønnede, at en saa fejelig Brudgom uden altfor stor Vanskelighed vilde lade sig forvandle til en fejelig Ægtemand.

Saa rejste de da allerede næste Dag til London, hvor mangehaande Beskæftigelser ventede dem. Nyheden om deres Forlovelse havde allerede spredt sig i Staden, og Laura maatte daglig modtage Masser af Gratulanter. Desuden havde hun, da Brylluppet allerede skulde finde Sted næste Maaned, Forberedelser af enhver Art at træffe. Fra alle Sider strømmede der Gaver til. Sir James Le Breton kom ekspres ind fra Landet for at give sin hjertelige Glæde Udtryk og skænke det lykkelige Par to Lysestager; Doktor Drysdale sendte en Check og et langt, elskværdigt Brev, hvori han udbad sig Æren af at maatte føre Bruden til Kirke i Faders Sted. Freds Venner og Bekendte gav ligeledes Møde, og saaledes blev Brudeparrets Ensomhed, som ganske vist kun ønskedes af den ene af Parterne, uophørlig afbrudt og forstyrret.

Mr. Breffit var en Besvimelse nær, da Mrs. Fenton erklærede at have til Hensigt at overdrage sin tilkommende Mand hele sin Formue lige til Styver og Hvid og bad ham udfærdige

de dertil nødvendige Dokumenter. Forgæves foreſtillede han hende, at han endnu aldrig havde hørt om ſaadan en Daarſkab, at hun paa den Maade gav Afkald paa ethvert Gran af Indflydelſe paa ſin Formues Forvaltning, — til det altſammen erklærede hun blot, at hun havde fattet ſin Beſlutning og ſtod faſt ved den.

„De ved," ſagde hun leende til Mr. Breffit, „at vi Kvinder kunne være meget egenſindige, og at Fornuftgrunde kun formaa meget lidt over for os."

Freds Indvendinger derimod afſkar hun kort med diſſe Ord: „Jeg har ſkænket mig bort til dig — mit Jeg, mit Hjerte, min Perſon — hvad har det da at betyde, at jeg desforuden giver dig mine Penge med i Købet. Jeg befrier mig dog kun derved for den Byrde, der altid har været mig uudholdelig, nemlig Tanken om, at jeg ved min blotte Eksiſtens har berøvet dig din Formue. Sig, kæreſte Fred, er det da ikke fuldſtændig ligegyldigt, hvem af os det er, ſom betaler Bager- og Slagterregningerne?"

„Jeg anſer det ikke for rigtigt," ſvarede han. „Du gør dig ikke ſelv klart, hvad du opgiver. Det vilde være baade Synd og Skam af mig, om jeg benyttede mig af din Mangel paa fornuftigt Overlæg."

„Jeg handler ikke uoverlagt, Fred. Jeg har betænkt det meget nøje. Ser du, der kan komme en Tid — Gud give, at den aldrig maa indtræffe — da du bliver ked af mig eller betragter mig med andre Øjne end nu, da vilde jeg hellere ikke være uafhængig af dig; Jeg vilde i dette Tilfælde foretrække, at du ganſke var i Stand til at følge dit eget Hoved."

„Du tænker meget højmodig, Laura," ſagde den unge Mand.

„Jeg elſker dig," ſvarede hun ligefremt.

Hendes Kærlighed rørte og beſkæmmede ham dybt. „Du bliver mig aldrig ligegyldig, Laura," ſagde han. „Hvis det ſkete, maatte jeg være det ſletteſte og foragteligſte Menneſke i Verden."

I Virkeligheden gjorde han ſig Umage for atter at være kærlighedsfuld og hjertelig imod hende ſom i Begyndelſen af deres Forlovelſestid, ſaa at Laura, da han forlod hende, befandt ſig i en meget oprømt og glad Stemning.

Det er en almindelig, antagen Sætning, der ganſke viſt forekommer ulogiſk, men ſom Erfaringer dog ſynes at bekræfte, at naar man tager en Paraply med ſig, kommer der ingen Regn; paa lignende Maade haabede Mrs. Fenton, at naar hun først var bleven gift med ſin Fætter, vilde alt gaa godt. Uden at tro paa

Mirakler kan man dog være tilbøjelig til at erklære det for et saadant, naar Mandens Kærlighed først kommer efter Brylluppet i Stedet for forinden. Nu var Mrs. Fenton saa godt som nogen sig dette Faktum bevidst, men ligesom saa mange andre under lignende Omstændigheder følte hun sig ved denne Lejlighed ikke fuldt overbevist om, at der ikke alligevel skulde kunne ske et Mirakel. I ethvert Tilfælde befandt hun sig i en ganske særlig forhaabningsfuld Stemning og udkastede dristige Fremtidsplaner, hvori Fred Musgrave spillede en stor Rolle.

Medens hun hengav sig til denne behagelige Beskæftigelse, traadte en Opvarter ind og meldte: „Mr. Dodd!"

Mrs. Fenton for op fra sin Stol og sank straks efter dødbleg tilbage i den. Det skrækkeligste, hun nogen Sinde havde befrygtet, stod nu pludselig som haandgribelig, truende Virkelighed foran hende. Nu gjaldt det om at samle alt sit Mod sammen og bevare Hovedet koldt.

Med Hatten under Armen traadte Mr. Dodd ind i Værelset. Det var den samme Mand, som hun havde set i Dawlish, i de samme lysternede Benklæder. Dog havde han i Dag sort Frakke paa og en stor Gardenia i Knaphullet.

„God Dag, Lætitia," sagde han. „Det synes, efter hvad jeg ser, at gaa dig brillant. Det er lang Tid siden, vi to saas sidst. Men — Pokker maa vide, hvordan det gaar til — du ser ikke ud til at være bleven en Dag ældre, end da vi sidst var sammen."

Mrs. Fenton sad som lamslaaet paa sin Stol. En Tid lang betragtede hun stiltiende Manden og spurgte derpaa med tonløs Stemme: „Hvad vil De?"

„Det skal du om et Øjeblik faa at vide, min allerbedste Veninde," svarede Mr. Dodd, idet han velbehageligt nedlod sig paa et Sæde. „Men lad os først — forinden vi gaa over til Forretningerne — passiare lidt med hinanden. Du maa holde en gammel Ven som mig til gode, at han er en Smule nysgerrig. Jeg er nemlig vældig spændt paa at faa at vide, hvordan du har baaret dig ad med at komme til London og flytte ind i dette smukke Hotel, og med hvilken Ret du her kalder dig Mrs. Fenton?"

„Med hvilken Ret? Det er mit retmæssige Navn!"

„Ja saa! Naa, saa det er det? For Resten maa du jo selv bedst vide det; men hvis nogen havde spurgt mig om det, vilde jeg have bandet paa, at du hed Lætitia Watson."

„Derved vilde De kun have føjet en ny til de utallige Løgne, De i Deres Liv har sagt."

„Det er mig en Fornøjelse at høre, at du akkurat er lige saa elskværdig nu, som du altid har været, Lætitia. Sig mig en Gang, allerbedste Veninde, husker du endnu den sidste Forestilling, vi gav i New Orleans?"

„Og for hvilken De endnu den Dag i Dag skylder mig Gage? Udmærket godt."

„Hvordan skulde jeg bære mig ad med at betale dig Gage, naar du stak af fra mig, Lætitia? Var det i Grunden pænt af dig paa den Maade at lade din Direktør, som paa enhver Maade viste sig nobel imod dig, i Stikken? Har jeg ikke, saa længe jeg selv havde en Penny i Lommen, betalt jer Pigeborn jeres Gage punktlig! . . . Naa, men lad os ikke strides om de gamle Historier. Trods de smaa Skænderier, som vi to jo af og til havde med hinanden, vare vi dog i det hele taget altid ret gode Venner, ikke sandt?"

„Jeg erindrer ikke, at jeg nogen Sinde har staaet paa en venskabelig Fod med Dem," svarede hun med lynende Øjne.

„Du har en daarlig Hukommelse, lille Veninde! Er det Lønnen for al min Godhed imod dig? Fanden skal vide, at jeg altid har været en god Direktør for dig. Omendskønt din Stemme ikke duede stort, havde du dog en Maade at synge paa, som behagede Publikum. Hvis du blot anede, hvor ofte jeg har længtes efter dig og ønsket dig tilbage, vilde du være ganske rørt, Lætitia. Ærlig talt, havde jeg forlængst opgivet Haabet om at se dig igen, og du kan derfor ikke gøre dig Begreb om min glædelige Overraskelse, da jeg fornylig saa overraskende traf paa dig i Dawlish og saa, at du genkendte mig. Det var dumt af dig, straks i det første Øjebliks Forskrækkelse at tage Flugten. Du maatte ved roligere Overlæg have kunnet sige dig selv, at det ikke kunde falde mig svært at finde ud af, hvad Rolle du nu spiller, og hvorhen du styrede dine Skridt."

„Hvorledes har De udfundet det?" spurgte Mrs. Fenton med en underlig Tørhed i Stemmen.

„Morgenen efter, at vi havde set hinanden, begav jeg mig til det Hus, hvor jeg havde set dig gaa ind. Der fik jeg det Navn at vide, som du nu bærer, og som du siger med Rette tilkommer dig, og tillige hørte jeg, at du var rejst til Paris uden at efterlade dig nogen Adresse, hvortil Breve og sligt kunde efter-

sendes. Jeg vilde have været meget bedrøvet over din Flugt, hvis ikke din Husvært i Dawlish havde givet mig din Adresse i London og sagt mig, at du sikkert om nogle Uger vilde vende tilbage til dit gamle Logis her i Albemarlegade. Jeg rejste til London og afventede taalmodig din Hjemkomst. Imidlertid fik jeg at vide, at du var bleven en rig, fornem Dame og havde arvet en stor Formue efter din afdøde Fader, der nok skal have været Dekan ved det gamle Universitet i Oxford. Jeg var ved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse. Du ved, jeg var fra Kanada en intim Bekendt af din Fader, og Tanken om, at han skulde være bleven Dekan eller have efterladt sig en stor Formue, var mig derfor ganske ufattelig. Du holdt ikke synderlig af din Fader — det vilde ogsaa have været et Vidunder, om du havde gjort det, thi han behandlede dig miserabelt — hvorfor du forhaabentlig ikke vil tage mig det ilde op, naar jeg siger det rent ud af Posen, at jeg paa mine mange Rejser gennem samtlige Verdensdele aldrig har truffet paa en ækkere og gemenere Drukkenbold end Jack Watson var. Taknemmelighed hører ikke til dine Dyder, Lætitia, ellers vilde du paa dine bare Knæ takke mig for, at jeg friede dig ud af den Spillehule, som han holdt i Montreal, og tog dig med mig."

„Takke Dem?" Mrs. Fenton lo bittert. „Han, som var min Fader, følgte mig til Dem — til hvad Pris ved jeg ikke; men saa meget er vist, at De ikke kom til kort ved den Handel, thi Deres Udlæg fik De snart ind igen ved min Stemme. Livet har for mig været en fortsat Kæde af Lidelser, men den skrækkeligste Tid var dog de Aar, da jeg drog med Deres Trup fra By til By og maatte synge Viser, hvis Tekst endnu den Dag i Dag faar Blodet til at fare mig til Kinderne, saa ofte jeg tænker derpaa. Jeg var ingen Sinde slet; bestandig har jeg følt Lidelse ved min Ulykke og Fornedrelse. Den eneste Uret, jeg med Vidende og Vilje har begaaet, er mit nuværende Forhold, den Dristighed, hvormed jeg har udgivet mig for en forlængst afdød. Men det har altsammen føjet sig saa vidunderligt, at der alligevel ikke vilde være sket nogen Uret derved. Men saa dukker De pludselig op fra Fortiden for at gøre mig ulykkelig og elendig og forspilde alting for mig."

„Det er ikke min Mening, Lætitia. Den Slags Hensigter ligge mig fuldstændig fjernt. Jeg under dig din Lykke og din Rigdom. Det eneste, som jeg forlanger, er en lille Andel deri.

Min Taushed er som alt, hvad jeg ejer, at faa til Kobs, og jeg er ikke saa stor en Nar, at jeg forlanger en umulig Pris derfor. Den Maade, hvorpaa du lader til at have gennemført din Rolle, tvinger mig virkelig til at højagte dig.. Jeg har altid vidst, at du var en god Komediant, Lætitia, men aldrig har jeg dog holdt dig for en saa fuldendt Kunstnerinde, som du nu viser dig at være. Hvordan i Pokkers Skind og Ben har du baaret dig ad med at faa alt dette stablet sammen?"

Hun sukkede. „Rollen var lettere at gennemføre, end De tror. Efter at jeg havde forladt Dem paa Ny Zeeland, lærte jeg en vis Fenton at kende, som straks fandt saa meget Behag i min Stemme, at han opfordrede mig til at give Koncerter sammen med ham. Den Gang var han endnu en ganske anstændig Mand, som man nok kunde komme til at synes om. Han forestillede mig for sin Hustru; vi to sluttede os til hinanden og bleve gode Veninder. En Dag fortalte hun mig hele sit fortidige Liv. Hendes Fader var Dekan ved St. Cyprian-Universitet i Oxford, og hun havde bestandig følt sig meget ulykkelig hos ham; saa indbildte hun sig, at hendes Stemme var god nok til at gøre hende til Operasangerinde, og at hun paa den Maade kunde føre en behageligere Tilværelse end hjemme hos Faderen. Til sidst havde hun ladet sig bortføre af sin Sanglærer og var med ham rejst til Australien. Det var en underlig Kone, men hun havde noget ubeskrivelig fornemt og behageligt i sit Væsen, og da hun med Venlighed kom mig i Møde, sluttede jeg mig snart til hende med sværmerisk Kærlighed. Jeg ved ikke, hvorledes hendes Stemme havde været i tidligere Aar — Fenton sagde altid, den var prægtig — men paa den Tid, da jeg lærte Laura at kende, var Stemmen saa godt som borte. Stakkels Kone! Hun var altid sygelig og som Følge deraf forstemt og sørgmodig; desuden behandlede hendes Mand, som forlængst syntes at være ked af hende, hende temmelig daarligt. For mig derimod lod det til, at Fenton havde fattet en aabenbar Tilbøjelighed."

Mr. Dodd lo paa en Maade, der skulde være venlig. „Jeg forstaar det saa godt, allerbedste Veninde . . . Naa, og da Mrs. Fenton saa gik al Kødets Gang, traadte du naturligvis i hendes Plads; har jeg ikke Ret?"

„Det gjorde jeg. Vi vare alle tre flyttede til Wellington og søgte at give Timer og Koncerter for derved at slaa os igennem, saa godt vi kunde. Saa døde Mrs. Fenton. Hun havde fortalt

mig saa meget om sin Fader, om hans Venner og om Oxford, at det tilsidst næsten forekom mig, som om jeg kendte Byen og Menneskene der saa godt, som om jeg selv havde tilbragt min Ungdom i hendes Fødeby. Kort efter hendes Død blev jeg gift med Mr. Fenton, og da det ikke gik os efter Ønske paa Ny Zeeland, flyttede vi til Australien til Sidney. Men heller ikke der bedrede sig vore Forhold, og af Fortvivlelse derover hengav min Mand sig til Drik. I Ordenes bogstavelige Betydning døde han af Drik. Jeg for min Del slog mig igennem efter bedste Evne, var saa heldig at faa Timer i Guvernørens Hus og fortjente derved det nødvendigste. Da man ved Lejlighed spurgte mig om min Afstamning, udgav jeg mig for en Datter af Dekan Musgrave. Da den stakkels Laura var død og begravet, troede jeg ikke at begaa nogen stor Uret ved at identificere mig med hende. Det faldt mig ikke i fjerneste Maade ind at tilegne mig hendes Arveret, som jeg havde tilegnet mig hendes Fortid, ja selv Tanken om, at der kunde være en Arv i Vente, laa mig fuldstændig fjernt. Laura havde mangfoldige Gange sagt til mig, at hendes Fader var det uforsonligste Menneske i Verden, og at han sikkert vilde gøre hende arveløs. Da læste jeg en Morgen blandt juridiske Proklamer fra England den Efterlysning, hvorigennem man søgte efter Dekan Musgraves forsvundne Arving. „Holdt!" sagde jeg til mig selv; „nu er Øjeblikket kommet, da du kan gøre din Lykke." Jeg afrejste øjeblikkelig til England og blev — uden ringeste Hindring — anerkendt som den retmæssige Arving. Det eneste Menneske, som nøje havde kendt Laura, var Rektoren ved Universitetet i Oxford, en skikkelig gammel Mand, om hvem Laura altid havde talt med megen Hengivenhed. Det var et stort Vovestykke af mig at træde frem for denne Mand — men Skæbnen hjælper den djærfige. Ogsaa her blev Sejren min. De ved jo, jeg er ikke nogen daarlig Skuespillerinde. Jeg bestræbte mig for at efterligne Lauras Stemme og hendes Bevægelser, at trække paa Skuldrene, som hun gjorde, ja endog at synge med samme Foredrag som hendes. Efter denne Forestilling var han saa fuldt og fast overbevist om at se Laura Musgrave for sig, at han vilde have aflagt Ed derpaa. Forøvrigt er min Haarfarve og min Teint, selv om vore Træk ikke ere fælles, omtrent som Lauras var — og i tolv Aar kan man jo have forandret sig meget. Saa fik jeg da Pengene."

Mrs. Fenton havde talt med sagte, noget skælvende Stemme.

Nu tav hun pludselig. Hun bluedes ved at tale om Fred til denne raa, tarvelige Mand, der erindrede hende om hendes Ungdomsaars Elendighed, og som ikke troede paa nogen bedre Følelse i hendes Hjerte, men kun beundrede Snuheden i hendes Handlinger. Meddelelsen om, at hun om kort Tid skulde giftes med Fred, var jo imidlertid maaske den eneste Mulighed for at bevæge den forhadte til at forlade hende. I faa Ord gjorde hun ham bekendt med Fakta og tilføjede derpaa:

„Jeg haaber ikke, De tænker paa at stille Dem i Vejen for mit Ægteskab. Gør De det, bliver det blot til Deres egen Skade. At jeg kun ved et stort Pengeoffer kan løskøbe mig fra Dem, indser jeg og er besluttet paa at bringe det, hvis jeg saa kan blive fri for Dem. Men jeg sværger Dem til, at hvis De efter mit Bryllup atter skulde finde paa at nærme Dem til mig med Trusler, vil De ikke have en Penny at vente af mig. Jeg har truffet den Bestemmelse, at paa min Bryllupsdag tilfalder hele min Formue min Mand; fra det Øjeblik, da jeg bliver Mrs. Musgrave, er jeg følgelig ikke mere i Stand til at betale Dem for Deres Tavshed, og skulde De da faa i Sinde at henvende Dem til min Mand, frygter jeg, at Forsøget vil lykkes Dem ilde. Rask altsaa: hvormeget forlanger De af mig?"

Mr. Dodd betragtede hende beundrende. „Du er et Pragteksemplar af et Kvindemenneske, Lætitia!" sagde han. „Under andre Omstændigheder vilde det have været en stor Dumhed af dig at afstaa Pengene til din Mand; i dit Tilfælde er det Bevis paa enorm Klogt. Jeg siger dig, du er et Pragteksemplar! . . . Hvad mener du for Resten: — vilde fem Tusind Pund Sterling være for meget? Jeg haaber, du finder mig temmelig beskeden?"

„Hvis De lover mig, aldrig oftere at træde mig i Vejen, skal De faa de forlangte fem Tusind Pund Sterling — ellers ikke."

„Min henrivende Lætitia, ikke du, men jeg, har at foreskrive Betingelserne her. Jeg skal overlægge Sagen og i Morgen ved samme Tid gøre dig bekendt med min Beslutning. Hold for alle Tilfældes Skyld Pengene rede i Guld eller Sedler; paa Veksler ville vi for gensidig Sikkerheds Skyld ikke indlade os. Nu far vel for i Dag, allerbedste Veninde! Jeg vilde gerne gøre dig til Behag og sige dig far vel for bestandig; men saa misligt som mine Forretninger i Øjeblikket staa, vilde det være en stor Letsindighed af mig, om jeg lod en saa gunstig Lejlighed til at komme til Penge gaa unyttet hen. Du kan være glad, at jeg farer saa

lempeligt med dig; ikke enhver vilde i mit Sted handle saa højmodigt. Men jeg har nu en Gang et blødt Hjerte, og efter dig, allerbedste Lætitia, har jeg bestandig været en stor Nar."

Saa snart Mrs. Fenton var alene, brast hun i lidenskabelig Graad. Hun var fast overtydet om, at hendes Hemmelighed ikke længer lod sig bevare. Og selv om Dodd nu ogsaa lod sig affinde med den forlangte Sum, vilde han dog efter hendes Bryllup, trods alle Løfter, atter gøre Forsøg paa at afpresse hende Penge, og hun maatte da for at købe hans Tavshed opbyde alt, give ham alt, hvad han forlangte; men lidt tidligere eller lidt senere vilde Fred dog sikkert erfare alt. Maaske vilde det have været den bedste Løsning at henvende sig til Fred og tillidsfuldt tilstaa ham alt. Hvis han holdt af hende, vilde han sikkert tilgive hende! Pengene vedblev i ethvert Tilfælde at være hans; og hvad kunde det gøre ham, om hans tilkommende Hustru hed Laura eller Lætitia? At en Mands Kærlighed ved en saadan Opdagelse kunde dræbes med eet Slag, var en Forestilling, der syntes at ligge hende fjern. Æresfølelse var et Begreb, som ikke stod opført i hendes Ordbog. Hun vidste, at det ikke vilde have mindste Indflydelse paa hendes Kærlighed, om hun pludselig erfarede, at Fred havde gjort sig skyldig i noget, der kunde bringe ham i Konflikt med Loven. Desuden tænkte hun, at han maatte være mildere stemt ved den Overførelse af Formuen til ham, som allerede var afgjort mellem Mr. Breffit og hende. Hvad der imidlertid holdt hende tilbage, var Frygten for, at han i Virkeligheden ikke elskede hende. Men muligt var det jo, at Kærligheden senere vaagnede hos ham, og saa kunde der jo altid blive Tid til at frigøre sig for det, der tyngede hendes Samvittighed.

I Timevis vandrede hun op og ned i sit Værelse og kæmpede for at tage en Beslutning. Hvad enten Fred elskede hende eller ikke, saa elskede hun ham, og selv om hun ikke gjorde sig nogen Samvittighed af at bedrage ham, nærede hun dog usigelig Frygt for de Bebrejdelser, hvormed han vilde overøse hende, naar han en Gang fik Syn for Sagen, efter at han var bundet til hende for Livet.

„Jeg vil alligevel hellere sige ham det i Morgen," var det sidste, hun sagde ved sig selv, før hun sov ind.

Fjortende Kapitel.

Da Mrs. Fenton næste Morgen vaagnede, kaldte hun sig selv en Taabe, fordi hun saa let havde ladet sig jage i et Musehul og været beredt paa at opgive Sværet. Nej, Gud ske Lov, saa vidt var det endnu ikke kommet; der var endnu Haab, og det vilde ligefrem være naragtigt af hende med egen Haand at kuldkaste sin Lykke. Ja, hendes Lykke! At eje Fred var det eneste, hun forlangte af Skæbnen. Var denne Lykke først sikret hende, saa maatte der komme, hvad der vilde. Naar hun da senere under Kys og Kærtegn aabenbarede ham alt og bad ham om Forladelse, kunde han ikke mere støde hende fra sig; thi saa bar hun hans Navn og var hans Hustru. Hvorfor da foretage dette Vovestykke, før hun var sikker paa et heldigt Udfald? Nej, tie og vente, det var nu Løsenet, hvorefter hun forelobig havde at rette sig.

Klokken elleve kom Fred for som sædvanlig at aflægge hende sit Morgenbesøg. Han var i øjensynlig slet Stemning. Den unge Mand havde den foregaaende Dag mødt Susie Moore paa Gaden. Hun havde standset ham, og han havde ledsaget hende et Stykke Vej. Medens de saaledes spadserede sammen, havde Susie fortalt ham, at hun havde fattet den Beslutning at blive Sygeplejerske. Hendes Forældre vare forelobig meget derimod og misbilligede i høj Grad Planen, men hun haabede med Tiden at faa dem begge overtalt til at give efter.

Naar en nittenaarig Pige kommer til en saadan Beslutning, kan man rolig vædde Tusind mod een, at Grunden dertil er ulykkelig Kærlighed og intet andet. Ogsaa Fred paatrængte denne Tanke sig øjeblikkelig, og det er let forstaaelig, at han derefter følte sig forstemt og eftertænksom.

Hans Forlovede fandt ham meget ordknap og distrait. Dreven dertil af sin øjeblikkelige Angst og Nød begyndte hun igen — som allerede en Gang før i Dawlish — at lade falde Vink om sin Fortid; men Fred afbrød hende kort med den Bemærkning, at han intet ønskede at vide derom.

„Tilgiver du mig da alt, hvad der end tidligere er hændet mig?" spurgte Mrs. Fenton forsigtig.

„Jeg har ikke Ret," svarede han, „til at tilgive noget, som du har gjort før den Tid, jeg lærte dig at kende."

„Men hvis jeg nu havde begaaet en ærelos Handling, Fred?

Du ved jo i Grunden intet om mig — absolut intet. Kan du vide, hvilke mørke Punkter mit Liv indeholder?"

Han smilte et Øjeblik. Derpaa sagde han alvorlig: „Jeg har kendt dig længe nok, Laura, til at vide, at hvis din Fortid havde indeholdt mørke Punkter, vilde du forlængst have robet dem for mig. Min Tillid til dig er ikke let at rokke, allermindst ved Bagateller, der sikkert kun angaa fordums Kurmagere, ikke sandt? Heller ikke jeg har skriftet dig alle mine Smaahistorier og kan som Følge deraf ikke forlange, at du skal aflægge Skriftemaal for mig."

Hun aabnede Læberne for at sige, at hendes Fortid ogsaa i andre Henseender ikke havde været pletfri, men Modet svigtede hende, saa at hun ikke vovede at udtale, hvad hun burde og skulde.

„Du er virkelig mindre nysgerrig end jeg," bemærkede hun tilsidst. „Helst hørte jeg dig fortælle rigtig udførligt om alt, hvad der er hændet i dit Liv — saa langt dine tidligste Erindringer række. Naar jeg ikke hidtil har stillet saadanne Spørgsmaal til dig, er det kun, fordi jeg ikke vilde forlede dig til at sige en Usandhed."

„Jeg kunde aldrig forledes til Usandhed over for dig. Jeg lyver aldrig."

„Betragter du det som en Synd at lyve?"

„Som en utilgivelig Synd. Som en Fejghed. Jeg tilgiver hellere alt andet end en Løgn. Hvem der een Gang har været i Stand til at lyve for mig, kan gøre det igen; — jeg tror ham ikke, saa længe jeg lever."

Hun begyndte nu at tale om andre Ting. Hendes hele Natur oprørte sig imod det Aag, som hendes Samvittighed paatvang hende, og det lykkedes hende da ogsaa at ryste det af sig. Hun vidste vel, at tidligere eller senere maatte hun udkæmpe den Kamp, der skulde afgøre hendes jordiske Lykke, men hun besluttede selv at vælge Tiden for denne Kamp og under ingen Omstændigheder optage den paa ugunstige Betingelser.

I Løbet af Dagen hændte det, at Mr. Breffit indfandt sig hos hende for at forelægge hende nogle Dokumenter til Underskrift.

Hun var hjemme, sagde Overkelneren, men han vidste ikke, om hun var at faa i Tale, thi hun havde i Øjeblikket Besøg hos sig.

„Hvem er derinde?" spurgte Mr. Breffit.

„En Herre."

Den værdige Sagfører smaalo. Han fandt det ikke vanskeligt at gætte Navnet paa den Herre, der var hos Mrs. Fenton. „Godt, saa vil jeg ikke forstyrre. Jeg har god Tid i Dag, og hvis De vil føre mig ind i Spiseværelset, vil jeg vente til den Herre er gaaet."

Det Værelse, hvor Mrs. Fenton plejede at indtage sine Maaltider, var et hyggeligt lille Kabinet, som kun ved en Portière var skilt fra den tilstødende Salon. Mr. Breffit satte sig mageligt til Rette i en Lænestol og begyndte at ordne sine Papirer. Det var et Arbejde, som ikke tog lang Tid, og da han var færdig med det og sad stille tilbagelænet i Stolen, hørte han uvilkaarligt, hvad der blev talt om i Værelset ved Siden af. Det første, som overraskede ham, var, at det ikke var Freds dybe Stemme, han hørte; det andet, at Stemmen klang irriteret, og endelig hørte han tydeligt disse Ord:

„Hvorfor i Djævelens Skind og Ben har du ikke sørget for at have Pengene parate?"

Mrs. Fentons Svar blev givet saa sagte, at Mr. Breffit ikke kunde høre det. Men den fremmede derinde maatte have forstaaet hende, thi han slog en høj Latter op.

„Saa du har forglemt det!" sagde han. „Det kan du bilde en anden ind, men ikke mig. Nej, allerbedste Veninde, saa let bliver du ikke mig kvit. Nu giver jeg dig yderligere fire og tyve Timers Betænkningstid; men faar jeg saa ikke Pengene mellem Hænder, skal du faa Løjer at se! Har du forstaaet mig?"

Mr. Breffit var en honnet Mand. Det var ham imod — trods den Nysgerrighed, som den paahørte Del af Samtalen havde opvakt hos ham — at spille Lurerens Rolle. Han begyndte derfor at rømme sig og larmende at skubbe sin Stol frem og tilbage, hvorpaa han gav sig til at banke paa Væggen. Efter en lille Stunds Forløb bad Mrs. Fenton ham komme ind, og da han efterkom denne Opfordring, saa han endnu et Glimt af den bortgaaende Mr. Dodd.

Mrs. Fentons Kinder brændte af det heftige Sindsopror, hvori hun havde været; iøvrigt lod hun sig ikke mærke med noget, men rakte med stor Naturlighed Mr. Breffit Haanden.

„Jeg vidste ikke, De var der," sagde hun. „Forhaabentlig har jeg ikke ladet Dem vente længe?"

„Aa nej, kun nogle faa Minutter," svarede Sagføreren, der

uvilkaarlig undveg hendes forskende Blik. „Jeg bringer Dem her de Papirer, hvorom vi sidst talte."

Han begyndte nu uden videre at forklare hende det Anliggende, der foranledigede hans Besøg, og fandt hende aldeles lige saa forstandig og klart opfattende som ellers.

„Havde blot alle Damer Deres Forstand og Deres Indsigt, Mrs. Fenton!" kunde han ikke undlade at bemærke. „Naar jeg blot een Gang har forklaret Dem en Sag, forstaar De mig fuldkomment; for andre Damer maa jeg gentage den samme Historie baade tre og fire Gange, og saa først have de en ubestemt Idé om, at jeg vil faa dem til at begaa noget rigtig galt."

„De maa ikke overvurdere mig," svarede hun. „Jeg er i mange Henseender ubeskrivelig dum. Saaledes ved jeg for Eksempel i Øjeblikket endnu ikke, om jeg har Lov inden mit Bryllup at disponere frit over mine Penge?"

„Aldeles selvfølgeligt. Hvem skulde vel kunne forhindre Dem deri?"

„Ser De, jeg har overdraget Fred min Formue uden samtidig at nævne nogen bestemt Sum. Paa min Bryllupsdag overgiver jeg ham simpelthen et Papir, ved hvilket jeg skænker ham alt, hvad jeg ejer. Jeg kan jo dog gøre det, ikke sandt? Jeg spørger Dem derom, fordi jeg inden den Tid endnu har nogle større Udbetalinger at gøre."

Mr. Breffit satte et meget alvorligt Ansigt op. „Indtil da kan De frit raade over Deres Ejendom. Naar De imidlertid taler om større Udbetalinger," føjede han til, „saa drejer det sig vel om Indkøb, De har gjort?"

Da dette ikke var noget direkte Spørgsmaal, ansaa Mrs. Fenton sig ikke forpligtet til at svare paa det, og der opstod en temmelig lang Pause. Derpaa sagde Mr. Breffit: „De vil vist anse mig for indiskret, naar jeg tillader mig at rette et Spørgsmaal til Dem. Jeg gør det i Deres egen Interesse — af Venskab for Dem og for Fred! Har den Mand, der just var hos Dem, og som gik, da jeg traadte ind, forsøgt at afpresse Dem Penge?"

„Har De fra Værelset derinde hørt vor Samtale?"

„Et Par Ord deraf. Det skete imidlertid imod min Vilje — Skylden var ikke min. Ikke sandt, jeg har Ret? Manden vil Dem et eller andet; — lad os sige, han vil gøre sig betalt

for sin Tavshed angaaende et eller andet fra Deres Fortid? . . . Eller tager jeg fejl?"

Mrs. Fenton var pludselig bleven dødbleg, og det trak krampagtigt om hendes Læber. To Gange aabnede hun Munden, før hun var i Stand til at spørge: „Hans Tavshed?"

„Naa, maaske er min Opfattelse for skarp. Men efter hans Ord og efter hans Tone troede jeg at kunne slutte, at han indbilder sig at have Dem i sin Magt. Sandsynligvis drejer det sig om en Periode af Deres tidligere Liv, maaske fra den Tid, da De endnu var i Australien. Jeg beder Dem, Mrs. Fenton, gør mig den Tjeneste at overlade Behandlingen af den Slyngel til mig. De kan være overbevist om, at jeg bedre forstaar at nappes med den Slags Fyre end De, og højst sandsynligt vil det vise sig, at man uden Grund har søgt at jage Dem en Skræk i Livet."

Hun rystede paa Hovedet. „Han *har* virkelig Krav paa mig. Det vilde være Daarskab af mig at nægte det, og selv om jeg gjorde det, vilde De sikkert ikke tro mig. Jeg maa købe mig fri for ham. Jeg takker Dem meget for Deres venlige Tilbud; desværre kan jeg ikke gøre Brug af det, men maa søge alene at bringe den Sag ud af Verden."

Mr. Breffits Ansigt antog pludselig et underlig fremmed og mindre velvilligt Udtryk. „Højstærede Frue," sagde han, „hvis ikke det drejer sig om noget lovstridigt — —"

„Men netop om noget saadant er det, det drejer sig," afbrød hun ham smilende. „Hvor gammel var jeg egentlig, da jeg forlod Oxford? Sytten eller atten Aar, og nu er jeg een og tredive. Det er jo en hel Evighed, der ligger mellem min Flugt fra det fædrene Hus og den Dag i Dag. Det er dog kun naturligt, at jeg kunde ønske at lade en og anden Oplevelse fra den Tid være hyllet i Mørke. Tro De mig, der gives faa Mennesker, som kunne se deres Næste aabent i Ansigtet, hvis man vidste *alt* om dem. Men de fleste Mennesker have Lykken med sig, medens Ulykken bestandig har forfulgt mig. Dog nu far vel, Mr. Breffit; jeg vil ikke længere opholde Dem. De har sikkert vigtigere Ting at tage vare paa end at passiare med mig, og jeg maa nødvendigvis endnu i Dag besørge forskellige presserende Indkøb. Endnu en Gang, tusind Tak for Deres Venlighed. Jeg vilde ønske, jeg kunde tage imod Deres Tilbud og overantvorde Dem denne Mr. Dodd, der virkelig generer mig ikke saa lidt Men det kan jeg, Gud bedre det, ikke!"

Hun havde rejst sig og rakt ham Haanden, saa at der ikke var andet for ham at gøre end at anbefale sig. Han havde troet, at hun ved Afskeden vilde bede ham om at bevare det som en Hemmelighed, hvad han ved et Tilfælde havde erfaret; men derpaa syntes Mrs. Fenton slet ikke tænke, hvilket forekom ham meget paafaldende og gjorde ham ganske perpleks.

I Stedet for at besørge Ærinder satte hun sig igen paa sin Plads og stirrede længe ud gennem Vinduet.

Der var en livlig Færdsel i Albemarlegade, Vogne og Fodgængere hastede forbi hverandre, og mange fornemme Ekvipager, hvis Indhold Mrs. Fenton godt kendte, rullede forbi. En af dem holdt pludselig foran Hotellets Port, og straks derpaa bragte Overkelneren hende et Kort og en Billet i Konvolut med Grevekrone.

Det var en Indbydelse fra en fornem Veninde af Lady Clamborough, der netop havde erfaret Mrs. Fentons Hjemkomst og nu vilde gribe Lejligheden til at præsentere hende for en berømt Statsmand. „Han har hørt meget om Deres vidunderlige Sangstemme," skrev hun, „og brænder af Begærlighed efter at faa Dem at høre; forhaabentlig er De saa venlig at opfylde hans Ønske?"

Mrs. Fenton kastede Billetten fra sig paa Bordet og lo bittert. „Der har jeg alt, hvad jeg i mine dristigste Drømme har længtes efter, ja endnu mere," mumlede hun hen for sig; „hvad vilde jeg vel for et Aar siden have svaret, hvis nogen havde profeteret mig, at jeg en Gang skulde modtage saadanne Breve! Og nu ere de mig ikke en Dojt værd! Jeg har arbejdet og kæmpet, og til hvad Resultat er jeg saa kommen? Kun til at lide Skibbrud i Havnen. Men jeg har fortjent min Skæbne, det er vist, og det vil da ogsaa Fred og Mr. Breffit sige. Den arme Mr. Breffit! Jeg kan levende forestille mig, hvordan han i dette Øjeblik kæmper med sig selv og ikke ved sine Raad for, hvad han skal gøre. 'Det er en Gemenhed at bringe noget videre, man tilfældigt har hørt, men paa den anden Side kan jeg ikke for min Samvittighed forsvare at fortie det og lade den stakkels Musgrave indgaa et Ægteskab, der kan have de skæbnesvangreste Følger for hans Fremtid!' Jeg hører ham tydeligt forhandle dette Spørgsmaal med sin Samvittighed. Dog vil hans Ubeslutsomhed ikke vare længe. Inden han sover den retfærdiges Søvn vil han være kommen til det Resultat, at det er hans Pligt i tidligste Morgengry

at opsøge Fred og give ham nogle Vink. Fred vil i Begyndelsen ikke give ham Tak for denne Vennetjeneste; snarere vil han bruse op og give ham heftige Svar. Men efterhaanden vil han tænke nøjere over Sagen og sige sig selv, at der vist dog maa stikke noget under. Klokken elleve i Morgen Formiddag kommer han saa her for at bede om en Forklaring. Og saa — —"

Hun for op og begyndte at gaa urolig op og ned i Værelset. Derved faldt hendes Blik paa et Fotografi af hendes Forlovede, som i Ramme stod paa en Etagere.

Hun tog Billedet i Haanden, betragtede det længe og bedækkede det med lidenskabelige Kys.

Derefter kastede hun det fra sig, slængte sig paa en Sofa og brød ud i krampagtig Hulken. Hendes Taarer forskaffede hende aabenbart nogen Lindring, thi hun fattede sig snart efter og fortsatte sine Betragtninger.

„Det var en kort Lykke, jeg der nød. Men dog altid en Lykke. At forlange mere har jeg ingen Ret til. Intet i Verden har Bestandighed, selv ikke Kærlighed. Maaske er det bedre, at jeg paa een Gang mister Fred, hellere end at maatte være Vidne til, hvorledes hans Hjerte Dag for Dag vendte sig fra mig, blev koldere over for mig. I samme Øjeblik, da det skrækkelige Menneske aa og genkendte mig, var det til Ende for mig med alt mit Haab om en lykkelig Fremtid. Jeg var en Daare, at jeg vilde kæmpe mod min Skæbne. Min Fortids Hemmelighed vilde tidligere eller senere være kommen for Dagens Lys, og Fred havde aldrig tilgivet mig Bedraget. Det var latterligt at vente Tilgivelse af ham. Trods det altsammen er jeg glad, at jeg glemte at holde Pengene i Beredskab. Dodd skal aldrig faa en Penny at se af sine fem Tusind Pund Sterling."

Femtende Kapitel.

Mrs. Fenton havde ganske rigtig forestillet sig Mr. Breffits Tankegang.

Men i Virkeligheden var det heller ikke svært at forestille sig, hvad et anstændigt Menneske vilde tænke og handle i et Tilfælde som dette.

Som hun rigtigt havde formodet, var det den gode Mand i høj Grad pinligt at rejse en Anklage paa nogle Ord, der ikke vare bestemte for hans Øren, og den hele Aften spurgte han sig selv i Angst og Tvivl, om der ikke stod ham nogen anden Udvej aaben.

Den følgende Morgen bragte ham imidlertid fuldstændig Klarhed over, at Pligten krævede, at han skulde give Fred et Vink; paa denne Maade kunde alt muligvis klare og udglatte sig.

Maaske gjorde han en Elefant af en Myg, og den hele Sag vilde vise sig at være en Bagatel, som Fred bagefter vilde le af.

Men lige saa godt kunde den være meget alvorlig.

Mr. Breffits Mistanke gik ud paa, at Mrs. Fenton maaske allerede var gift i Australien — muligvis netop med den Mand, der truede hende. Men en Lovens Mand bør ikke stiltiende se paa at nogen begaar Bigami, selv om der ogsaa kun foreligger Skin derfor.

I Stedet for altsaa som ellers hver Morgen at begive sig til sit Kontor i Bedford-Row, gik Mr. Breffit til Freds Bopæl, hvor han netop traf den unge Mand ved Frokosten, og da det syntes ham raadeligt ikke at stikke noget under Stolen, gav han ham en sandhedstro Beretning om det, som var sket den foregaaende Eftermiddag.

Ogsaa i Antagelsen om, hvorledes Fred vilde forholde sig over for denne Meddelelse, havde Mrs. Fenton ikke forregnet sig. Han blev meget heftig, fandt, at Sagføreren blandede sig i Ting, der ikke angik ham, og forsikrede, at han gjorde sig saa lidt Bekymringer for denne Episode, at han end ikke i fjerneste Maade tænkte paa at gøre sin Forlovede Spørgsmaal desangaaende.

„Jeg havde hellere set, De slet ikke havde talt til mig derom," sagde han vredt. „Laura og jeg nære en saa ubetinget Tillid til hinanden, at det ikke falder nogen af os ind at anstille Efterforskninger om hinandens Fortid. Hvad der end kan være forefaldet i Lauras Liv, vil jeg intet vide derom og anser mig næppe for berettiget til at forlange de Forklaringer, som De ønsker, jeg skal fordre af hende."

Mr. Breffit rystede paa Hovedet. „Ikke saa hidsig, min unge Ven," sagde han. „De har ikke blot Ret til at forlange en Forklaring angaaende Scenen fra i Gaar, men jeg giver Dem

mit Ord paa, at det ligefrem er Deres Pligt at gøre det. Denne Mandsperson har ved Hjælp af en eller anden Hemmelighed Mrs. Fenton fuldstændig i sin Magt, og hvis De ikke kommer til Bunds i denne Sag, saalænge det endnu er Tid, kan De bittert komme til at angre denne Undladelsessynd en Gang, naar det er for sent."

„Hvad vil De sige dermed?" spurgte Fred barsk.

„Nøjagtig det, som jeg har sagt. Ingen Mand bør finde sig i, at hans Hustru betaler Penge for at faa noget fortiet. Enten er denne Karl en slet og ret Pengeafpresser, for hvem De maa befri Deres Forlovede, eller han er i Besiddelse af en Hemmelighed, som gør Deres Ægteskab med hende umuligt. Jeg paastaar hverken det ene eller det andet, men beder Dem betænke, at man ikke skaffer en ubehagelig Pligt ud af Verden ved at lukke Øjnene for den."

Det vilde i Virkeligheden have været Fred meget kært, om Mr. Breffit ikke havde meddelt ham noget om hele denne Sag. Men nu da det var sket, og den værdige Sagførers Afskedsord bestandig lød for hans Øren, indsaa han, at han virkelig intet andet havde at gøre end at gaa til Albemarlegade og forlange en Forklaring af Laura.

Paa hans Spørgsmaal, om Mrs. Fenton var hjemme, fik han til sin Forundring det Svar, at hun var tagen ud paa en lille Rejse.

„Maaske er De saa god at begive Dem op i Mrs. Fentons Værelser, Mr. Musgrave," tilføjede Opvarteren, der havde givet ham denne Besked. „Hvis jeg ikke tager fejl, saa jeg et til Dem adresseret Brev paa Skrivebordet."

Fred begav sig op i det velkendte Værelse, som Laura havde beboet lige siden sin Tilbagekomst til London, og fandt virkelig paa Skrivebordet en Konvolut med Udskrift: „Herr F. Musgrave."

Den indeholdt flere tætbeskrevne Brevark.

Fuld af Utaalmodighed afskedigede Fred Opvarteren og gav sig til at læse Brevet.

Han vidste, at Laura hørte til den Slags Mennesker, der er i Stand til at spilde tusind Ord paa intet, og han haabede derfor, at ogsaa denne omfangsrige Skrivelse ikke vilde indeholde andet end talrige Undskyldninger for, at hun havde modtaget en Invitation

hos en af sine Bekendte. Stor var derfor hans Skræk og Bestyrtelse, da han læste følgende Linier:

„Min elskede Fred!

Der er ingen anden Udvej for mig end sporløst at forsvinde. Jeg har fra Begyndelsen til Enden ført dig bag Lyset — og nu lader det sig ikke skjule mere. Jeg er ikke din Kusine, jeg er kun Mr. Fentons anden Kone, og alle de Penge, som jeg har forbrugt siden min Ankomst til England, har jeg stjaalet fra dig."

Nu fulgte en udførlig Beskrivelse af hendes Livsskæbne.

Hun fortalte Fred om sin Fader, der stammede fra god Familie, men som ved sin usalige Lidenskab for Drik var sunken Trin for Trin, indtil han sluttelig fristede Tilværelsen i en Spille- og Drikkestue, som han havde aabnet i Montreal.

Hun fortalte ham om sin glædeløse Barndom og Ungdom; om de Skældsord og Slag, hun uophørlig havde maattet lide under; om sin Længsel efter at forlade dette elendige Liv og begynde et andet — lige meget hvordan dette end formede sig; om sin Indtræden i Mr. Dodds Trup; om det forhadte Liv, hun førte som Medlem af denne, og som i mange Henseender vare endnu trøstesløsere end Livet sammen med Faderen; om sit Bekendtskabsforhold til Familien Fenton i Ny-Zeeland, om sit Venskab med den nu afdøde Mrs. Fenton, der foranledigede hende til at afrykke den bestandig utaaleligere Lænke.

Til Opregningen af sine Handlinger føjede hun ikke et undskyldende eller forsvarende Ord; hun vidste jo, at det vilde være overflødigt og spildt Umage.

„Det eneste, som du maa tro mig i — omendskønt jeg tvivler paa, at du vil gøre det — er Forsikringen om, at jeg virkelig har elsket dig. Og selv om ogsaa nu din Forstand siger dig: 'En net Kærlighed, som har bestjaalet mig for saa og saa mange Penge og skilt mig fra den Pige, som jeg elsker! — saa er det alligevel sandt. Ser du, de Par Tusind Pund kan dog ikke gøre dig stort nu, da du er en rig Mand. Og den Pige, du elsker, kan du jo endnu bestandig gifte dig med; — saaledes at alt endnu kan vende sig til det gode for dig. Du vil svare mig, at det ikke er min Fortjeneste; at hvis Mr. Dodd ikke var

fremtraadt i rette Moment, vilde alt have taget en anden Ende. Deri kan du have Ret; men da nu alt ender godt, saa tilgiv mig min Taabelighed, at jeg kunde bilde mig ind, at min Kærlighed og Besiddelsen af mig vedvarende skulde have gjort dig lykkelig og ladet dig forglemme det fortidige! Jeg skal ikke mere krysse din Vej, derpaa kan du stole. Og at du ikke vil bryde dig om at se mig igen og af den Grund vil lade Mr. Breffits gode Raad om at sende Stikbreve efter mig upaaagtede, det ved jeg forvist. Jeg siger dig derfor Levvel for bestandig. Hav Tak, min elskede, dyrebare Fred, for hver lykkelig Time, du har beredt mig, for alt, hvad du var for mig. Naar du er bleven roligere, vil du maaske — for min Kærligheds Skyld — mindes mig uden Vrede. Skulde det ikke være dig muligt, saa forglem mig."

Freds Følelser ved Læsningen af dette Brev vare af lidet venlig Natur.

Bevidstheden om grundigt at være trukken til Vands volder intet Menneske Glæde, og en Tilstaaelse, der først gøres, naar Forseelsen ikke mere lader sig skjule, stemmer ikke just til Mildhed.

Bedragerskeu fortjente ikke bedre, end at han sendte Politiet paa hendes Spor, og naar han ikke gjorde det, skete det sikkert ikke af Medlidenhed med hende.

Hun havde let ved at sige, at alt havde vendt sig til det gode, og at det nu stod ham frit for at ægte den Pige, som han elskede.

Hun dømte kun om Sager og Personer fra sit eget lave Standpunkt.

Hvorledes skulde han nu kunne træde frem for Susie Moore og sige: „Jeg har altid elsket dig, altid, omendskønt jeg stod i Begreb med at gifte mig med en anden, som jeg ansaa for min Kusine og Arving efter min Onkel. Nu viser det sig imidlertid, at hun hverken er det ene eller andet, og at de Penge, som jeg troede var hendes Ejendom, med Rette tilhører mig. Jeg kan nu følge min egen Tilbøjelighed og spørger dig derfor: „Vil du være min Hustru?" . . At tale saaledes var naturligvis umuligt, og hvis han alligevel forsøgte det, vilde han selvfølgelig med Indignation blive vist tilbage.

I Dagens Løb begyndte Fred dog at føle sig roligere og overlægge den hele Sag med større Fatning.

Han anſaa det for overflødigt at afgive nogen Meddelelſe om Mrs. Fenton paa Hotellet, og heller ikke følte han Lyſt til endnu ſamme Dag at fortælle Mr. Breffit Nyheden.

I Stedet derfor vendte han tilbage til ſin Lejlighed, hvor han til ſent ud paa Eftermiddagen ved en Cigar grundede over ſin Skæbnes mærkelige Omſkiftelſer, hvorpaa han i Ro og Mag begav ſig til ſin Klub.

Der var temmeligt tomt i Lokalet, og for at fordrive Tiden, indtil nogle af hans bekendte indfandt ſig, gav han ſig til at ſtudere Aftenbladene.

Efter at han havde gennemløbet Dagens mangehaande Nyheder, fæſtede hans Blik ſig pludſelig ved følgende Notits:

Ulykkestilfælde om Bord paa Paſſagerdamperen „Georg".

„Paa Dampſkibet 'Georg', der befordrer Paſſagerer og Poſtſager fra Dover til Calais, hændte i Gaar det Ulykkestilfælde, at en rejſende druknede. Om Aftenen ved Tiden bemærkede Styrmanden pludſelig, at en Dame, der længe havde opholdt ſig paa Dækket og fra Rælingen ſet ud paa Vandet, miſtede Ligevægten og ſtyrtede over Bord. Han meddelte øjeblikkelig Kaptajnen det ſkete, Damperen bakkede, lagde bi, og en Baad blev ſat i Vandet for at yde den ulykkelige Hjælp; men da Søen gik højt, og Natten var uſædvanlig mørk, viſte alle Beſtræbelſer ſig frugtesløſe, og efter et kort Ophold fortſatte Damperen ſin Rejſe. Den forulykkede hed Mrs. Fenton og havde løſt Billet til Paris. Hendes Kammerjomfru, der ligeledes befandt ſig om Bord paa Skibet, forſikrer, at hendes Frue levede i meget lykkelige og rige Forhold, og at hun ikke kan tænke ſig nogen Foranledning til Selvmord. Det maa derfor vel antages, at Ulykkestilfældet ſkyldes Skibets ſtærke Rullen og den temmelig farlige Stilling, ſom den ſaa ulykkeligt afdøde havde indtaget . . ."

Tre Gange gennemlæſte Fred Beſkrivelſen af Ulykkestilfældet, før han var i Stand til at fæſte Lid til Sandheden deraf. Men ſelv da han indſaa, at ingen Tvivl var mulig, og at Mrs. Fenton virkelig var død, følte han mere Skræk end Medlidenhed eller Sorg. Følgende ſin første Indſkydelſe forlod han paa Stedet Klubben og vilde begive ſig til Mr. Breffits Privatbolig for ſammen med en, der ræſonnerede koldblodigere og klarere end han, at tale om denne Slutning paa Romanen.

Men just da han vilde forlade Klubben, traf han paa den, han vilde opsøge.

Mr. Breffit havde ligeledes læst Artiklen i paagældende Avis og havde ret naturligt følt Trang til at samtale med Fred om Begivenheden.

Da han ikke havde truffet den unge Mand i hans Lejlighed, vilde han opsøge ham i Klubben.

„Hvad siger De til denne skrækkelige Historie?" udbrød han, saa snart han fik Øje paa Fred. „Naturligvis ved De det allerede, ikke sandt? Den ulykkelige Stakkel! Da jeg i Gaar forlod hende, havde jeg ingen Anelse om, at det drejede sig om saa alvorlige Sager. Jeg var fast overbevist om at faa noget at høre om en eller anden Ungdomsdaarskab, men paa en saa fatal Udgang af Historien var jeg ingenlunde forberedt. Jeg er i højeste Grad bestyrtet derover!"

„Hvorledes — De tror," Fred var ikke i Stand til at fuldføre Sætningen.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro, men er bange for, at det forholder sig, som det ved første Blik ser ud til. Men alligevel, hvad Grund kan hun have haft . . .? Kan De forklare mig noget?"

„Gaa med mig hjem," svarede Fred. „Jeg skal da sige Dem, hvad jeg ved. Her kunne vi ikke tale derom."

Freds Fortælling satte Mr. Breffit i ikke ringe Forbavselse og vilde sikkert mægtigt have vakt hans Vrede, hvis ikke Bedragerskeu, der havde ført ham, den erfarne, skarpsindige Jurist, bag Lyset, allerede havde faaet sin retfærdige Straf ved den tragiske Afslutning paa hendes Liv. „Ulykkelige Stakkel!" sagde han blot. „Har hun syndet, er hun ogsaa haardt bleven straffet derfor. Forhaabentlig bliver hendes Lig ikke fundet. For os begge vilde det være en ubehagelig Pligt at skulle konstatere dets Identitet og aflægge Vidnesbyrd i Sagen."

Desværre skulde Mr. Breffits Ønske ikke gaa i Opfyldelse. Tre Dage efter Ulykkestilfældet blev Mrs. Fentons Lig af Bølgerne skyllet i Land ved Dover, og Fred maatte under Sagens Undersøgelse afgive Forklaringer, som han langt vilde have foretrukket at tie stille med. Bladene interesserede sig naturligvis straks for Tilfældet, og nogle Dage i Træk vare Nyhedsrubrikkerne opfyldte dermed. Retten kom iøvrigt til det Resultat, at der ikke forelaa Aarsager til at antage et Selvmord, hvorfor Dødsfaldet blev op-

ført under „Ulykkestilfælde.“ Styrmanden, som havde været eneste Vidne til den sørgelige Scene, forsikrede endelig, at Skibets Rullen havde været saa stærk, at en Passager vel kunde være bleven slynget over Rælingen; og det er ikke en let Sag for Landkrabber at gøre deres private Anskuelser gældende over for en Sagkyndigs Udsagn.

Fred Musgrave tænkte anderledes om den Sag. Men da ingen spurgte ham om hans Mening, beholdt han den for sig selv. At den Kvinde var død, som paa et hængende Haar var bleven hans Hustru, rystede ham dog mere, end han havde troet. Selv om han ikke elskede hende og i den sidste Tid endogsaa var bleven klar over, at Fremtiden kun vilde bringe ham faa lykkelige Timer ved hendes Side, gik den ulykkelige Mrs. Fentons sørgelige Endeligt ham dog til Hjerte, og han beklagede oprigtigt, at hun ikke havde haft Mod til at tilstaa ham alt, — saa vilde det ikke være kommet saa vidt, sagde han til sig selv. Naturligvis vilde han have brudt Forlovelsen, men tillige givet hende Midler til en sorgløs Eksistens. Det vilde aldrig være faldet ham ind at lade hende straffe efter Loven for det forøvede Bedrageri. Om han i Virkeligheden vilde have handlet saa ædelmodigt, som han nu bagefter troede, ville vi lade staa hen. Man tilgiver vel en Lommetyv, navnlig naar man har faaet det stjaalne tilbage — men noget andet er at tilgive en Kvinde, der har bragt en til at blive ens sande Kærlighed utro, oven i Købet under Omstændigheder, hvor Utroskaben stiller en i et slet Lys.

Iøvrigt havde Mrs. Fenton dog ikke forregnet sig i alt. Nogle Maaneder vare hengaaede efter hendes Død, uden at Fred og Susie vare trufne sammen; men endelig mødtes de dog, og saa skete, hvad der naturligvis maatte ske.

„Jeg har aldrig troet, at De vilde ægte Mrs. Fenton for hendes Penges Skyld,“ erklærede Susie; „allerede i Paris sagde jeg Dem, at jeg ikke troede paa det. Langt snarere var jeg overbevist om, at De var hende god, — og endnu tør jeg ikke med Sikkerhed paastaa, at det aldrig har været Tilfældet.“

„Jeg havde netop lige saa meget tilovers for hende som De for Claughton,“ svarede Fred.

„Naa, det var maaske heller ikke saa ganske lidt.“

„Meget rigtigt; slet ikke saa ganske lidt, men dog ikke ganske nok. Nu kan De naturligvis sætte Dem paa den høje Hest, fordi De afviste Claughton; men hvor kunde jeg blot tænke paa,

at De havde det i Sinde, efter at De saa øjensynlig havde foretrukket ham."

Og nu gjorde Susie en Tilstaaelse, som beviser, at der gives Kvinder, der tværtimod alle gængse Anskuelser ved Lejlighed kunne vise sig højmodige. Hun tilstod, at hun havde haft den faste Hensigt at ægte Kaptajn Claughton og saaledes adlyde sine Forældres Ønske, fordi hun aldeles bestemt troede, at Mr. Musgrave ikke i mindste Maade holdt af hende, men havde skænket sin Kusine hele sit Hjerte. Da imidlertid alt var klappet og klart til Deklarationen, havde hun dog indset, at hun ikke var i Stand dertil, og saa maatte hun da, saa ondt det gjorde hende, give Claughton Løbepas.

„Han trøster sig nok," bemærkede Fred med letfærdig Optimisme. „Jeg vil ikke gaa ham for nær, men en Kærlighed som min var han sikkert ikke i Stand til at byde Dem."

Susie gjorde ingen Indvending imod denne lidet ridderlige Dom over en fældet Modstander. Naar man har Lykken med sig, er det et naturligt Ønske, at man ogsaa vil se andre lykkelige, og Menneskene blive let utaalmodige og stille sig tvivlende, naar andre sige dem, at de ikke ere lykkelige. En skyfri Himmel er en Sjældenhed, men undertiden skinner Solen endog i England, og da gør man vel i at sole sig i Stedet for at kigge efter Barometret.

Det turde være overflødigt at bemærke, at Susie giftede sig med sin Fred i fuld Overensstemmelse med sine Forældres Ønske; og maaske ikke mindre overflødigt, at siden deres Bryllupsdag er Mrs. Fentons Navn aldrig kommen over det unge Pars Læber.

I Londoner Kredse, hvori hun havde færdedes, og hvor man venligt havde optaget hende, erindrede man sig hende endnu længe. Lady Clamborough, der havde været den første, som indførte Mrs. Fenton i Selskabet, maatte finde sig i, at alle og enhver spottende udtalte deres Deltagelse over hendes kære Venindes Bortgang, og Sir James Le Breton svor i dybeste Indignation, at hverken Mr. Drysdale eller Mr. Breffit maatte være ved deres fulde Fem, at de havde kunnet lade sig føre bag Lyset af en saadan Person.

Ogsaa Mr. Dodd gav i sin tvivlsomme Kreds sit Hjerte Luft over den slette Kvinde, der, efter at hun bestemt havde tilsagt ham en Sum paa fem Tusind Pund Sterling, druknede sig uden at have opfyldt sit Løfte.

Men efterhaanden glemtes Mrs. Fenton ogsaa af de faa, der endnu af og til havde mindedes hende. Alt paa Jorden gaar i Forglemmelse og maa glemmes.

Lad os haabe, at ene og alene Freds Drama, som han just fornylig har lagt sidste Haand paa, maa undgaa denne Skæbne, og at han dermed maa have sikret sig Udødeligheden!

Ende.

A. K. Green:

Gengældelsens Dag.

Første Bog: Liv eller Død.

I. Et skæbnesvangert Budskab.

Om Aftenen den 13. Juli forlod to Mænd, den ene i Washington, den anden i Buffalo deres respektive Hjem under Omstændigheder, der vare hinanden mærkværdigt lige.

Dem begge havde Morgenposten bragt et Brev, som de øjeblikkelig tilintetgjorde. Begge befandt sig den hele Dag igennem i bestandig skiftende Uro, ja da de tog Afsked med deres nærmeste, naaede deres Sindsbevægelse til en saadan Grad, at den blotte Kendsgerning, at de hurtigt vare kaldte til New York i et Forretningsanliggende, ikke frembød nogen tilstrækkelig Forklaring. Heller ikke, at der just der rasede en farlig Opstand, som truede alle fredelige Borgeres Liv og Velfærd, kunde tænkes at være Grunden til deres ophidsede Sindstilstand.

Manden fra Washington, Samuel White, der tidligere var Mægler, havde for ikke længe siden betraadt den politiske Løbebane. Han gik for at være meget velhavende, omgav sig dog ikke med nogen som helst Luksus, men levede meget stille og tilbagetrukken, hvad der sikkert paa ingen Maade kunde tiltale hans ærgerrige og pragtelskende Natur. Ganske vist var det den Gang, under Borgerkrigens urolige Tider, overhovedet ikke raadeligt at stille sin Rigdom til Skue paa iøjnefaldende Maade; men Tarveligheden i Whites Levevis var saa stor, at Fædrelandets betrængte Stilling næppe kunde være den eneste Aarsag til de Indskrænkninger, han paalagde sig. Folk mente, at der vel maatte stikke en mere hemmelig og tvingende Grund bagved.

Hans Hustru var meget sygelig, men elskede desuagtet Selskabelighed; snævre, tarveligt udstyrede Værelser vare paa ingen Maade efter hendes Smag.

Heller ikke for deres eneste Barns Opdragelse og Uddannelse kunde en overdreven Sparsommelighed være heldig. White var ingen Gnier, og dog ophobede han sine Penge i Banken, nægtede sine nærmeste enhver Bekvemmelighed og Nydelse og udelukkede sig selv fra den velsignelsesrige, offentlige Virksomhed, for hvilken hans naturlige Anlæg og Tilbøjelighed syntes at maatte bestemme ham. Hvorfor gjorde han det?

Spørgsmaalet blev ofte sat under Debat, men fandt aldrig Besvarelse. Ogsaa hans Hustru stillede sig det en Dag og gøs forskrækket tilbage over det Blik fuldt af Sjælekval, som han tilkastede hende, da hun berørte det for ham. Med et kærligt Kys gjorde hun hurtigt Ende paa det pinlige Øjeblik til Tegn paa sin fulde, ubetingede Tillid. Men hun forglemte ikke denne Oplevelse, og da hun den 12. Juli genfandt det samme Udtryk i sin Mands Miner som den Dag, og da den indre Uro ikke syntes at ville forlade ham, grebes hun af en uhyggelig Forudfølelse om en stor, truende Ulykke. Allerede før havde hun set den Mulighed under Øjnene, at hendes Mand vilde tage virksom Del i Krigen, ja vel endog selv føre et Regiment i Marken, og da havde Tanken om Adskillelse og Livsfare faaet hendes kærlige Hjerte til at skælve. Men nu opfyldte en ganske anden Frygt hende, en navnløs Gru for noget ubekendt i Mandens Sjæl, der hidtil havde været som en aaben Bog for hende. Hvad hun egentlig frygtede, vidste hun ikke selv, men det pinte hende saa stærkt, at hun uvilkaarlig med bange spørgende Hjerte lod deres hele Fortid drage forbi sit indre Øje.

Hun kendte Samuel White fra Ungdommen af. Opvoksede i den samme landlige Flække havde de været Legekammerater, længe før der var blevet et Kærestepar af dem. Da han rejste bort for at søge sin Lykke i Vesten, syslede hun hjemme med de herligste Fremtidsplaner og drømte om sin fremtidige ægteskabelige Lykke. Ved hans Tilbagekomst — o, hvor levende genkaldte ikke Mindet hende den gamle Tid! — spurgte hun ikke først, om han havde erhvervet Penge og Gods; med straalende Blik og kærlighedsfuld Hilsen bød hun den hjemvendende Vandringsmand Velkommen. Ogsaa han havde bevaret hende i sit Hjerte, det følte hun godt, og dog var det et underligt Gensyn; thi han syntes kun modstræbende at tage imod Beviserne paa hendes trofaste Kærlighed.

Dette tovende Væsen, som hun i sin Uerfarenhed kaldte det, havde den Gang været hende paafaldende, men nu, da hun med modnere Dømmekraft tænkte tilbage derpaa, erkendte hun, at han havde udvist en formelig Sky for højtideligt at forpligte sig til at indtræde i Ægtestanden. Ikke destomindre havde han giftet sig med hende og var bleven hende en tro, kærlighedsfuld Ægtefælle. Ingen skinsyg Tanke var nogen Sinde opstegen i hende, skønt hele hans Ydre just var af den Art, der uimodstaaeligt er i Stand til at drage Kvinder til sig og fængsle dem. Kun een tung Skuffelse havde Aarene bragt hende; Haabet om, at hendes Mand skulde udmærke sig i det offentliges Tjeneste og naa frem til en til hans Evner svarende Stilling, var ikke blevet opfyldt. Hvor stolt hun vilde have været af ham! Det skulde have bragt hende Trøst og Adspredelse i hendes sygelige Tilstand og under hendes hyppige Lidelser at se ham naa frem til Ære og Anseelse i det politiske Liv. At han vilde være værdig til at indtage en fremragende Plads blandt Folkets Førere, betragtede hun som givet. Hans Synskreds var vidtrækkende, Arbejde var hans Lyst, han syntes som født til Hersker. Og dog forblev han i sin tilbagetrukne Stilling og virkede kun i det skjulte, aldeles som om han skammede sig over, hvad han gjorde — en Maade at være paa, der stod i fuldstændig Modstrid med hans hele Karakter. Alt dette overvejede Hustruen med sig selv den omtalte Dag, der ogsaa for hende var saa fuld af indre Kampe, men hun fandt intet Lys i Hemmeligheden, der tyngede paa hans Sjæl og ogsaa truede med at forstyrre hendes Fred.

Af de elleve Aar, hendes Ægteskab havde varet, vare de fem tilbragte i New York, hvor White drev Mæglerforretning; derpaa vare de flyttede til Washington, og han havde begyndt sin politiske Løbebane, men helt i det skjulte, saa at hans Indflydelse ganske vist var mærkbar, men hans Navn sjældent blev nævnt og hans Person aldrig offentlig var fremme. I Løbet af nogen Tid var han endnu sjældnere gaaet ud end ellers, og nu og da gav en hemmelig Angst sig til Kende i hans Blik, hvilket den 13. Juli syntes at naa sit Højdepunkt. Hun havde blot behøvet at udstrække Haanden efter den Skrivelse, han modtog, for at naa til Klarhed over de mørke Gaader, som hun ellers ikke kunde raade. Et Øjeblik tøvede hun, men saa var det allerede for sent; han rev Brevet i smaa Stumper og stirrede hjælpeløs ud i det tomme Rum. Da hans glansløse Øjne mødte hendes tomme Blik, strakte han Haanden ud

som om han vilde bønfalde hende om at tie, og vaklede ud af Værelset. Omtrent en Time efter vendte han mere fattet tilbage og meddelte hende, at han havde modtaget et Brev, der nødte ham til uopholdelig at rejse til New York; forinden ønskede han dog at se sin Søn Stanhope, hvorfor han bad hende om hurtigt at sende Bud efter ham. Denne Anmodning forøgede hendes Bestyrtelse, thi Stanhope gik paa et Kollegium i det flere engelske Mile borte liggende Georgetown. Ansaa hendes Mand mon sin Rejse til New York, hvor Pøbelopstanden raasede, for farlig, og var det Grunden til, at han vilde tage Afsked med Drengen? En saadan Frygt var dog næppe antagelig, naar man saa hen til hans sædvanlige Karakterstyrke.

I Løbet af Dagen saa hun kun lidt til ham, da han mest var beskæftiget ved sit Skrivebord; men hvor meget han end tvang sig til at synes sorgløs i hendes Nærværelse, var dog en angstfuld Spænding, en dyb Kummer umiskendelig i hans Ansigtsudtryk. Endelig holdt hun det ikke længer ud.

„Samuel," udbrød hun grædende og slyngede sine Arme om hans Hals, „hvad piner dig saaledes? Hvad har denne pludselige Rejse at betyde? Er det Politik, som kalder dig bort, eller er det et personligt Anliggende, som du ikke behøver at skjule for mig?"

Han tøvede et Øjeblik med Svaret, derpaa sagde han i en Tone, der afskar alle yderligere Spørgsmaal:

„Det er en privat Forretning, der kalder mig til New York. Hvis det var godt for dig at vide, af hvad Natur den er, vilde jeg ikke nægte dig min Fortrolighed."

Ordene klang saarende, men dog sluttede han hende med lidenskabelig Inderlighed i sine Arme. „Glem ikke," føjede han indtrængende til, „at jeg altid har holdt af dig!" Før hun endnu var kommen sig af sin Overraskelse, havde han forladt Værelset.

„Jeg vil vente til Stanhope kommer," tænkte hun ved sig selv; „han vil nok finde ud, hvad der piner hans Fader, og hvorfor han just nu foretager denne Rejse til New York."

Men Stanhopes Komme gjorde kun Sagen endnu gaadefuldere. I Stedet for at lade Drengen komme ind til sig og hilse paa ham, syntes Herr White formelig at frygte for at se sit Barn. Først da det næsten var paa Tide at begive sig til Toget, kom han ud fra sit Studereværelse, satte sig og tog Drengen paa sit Skød. Han forsøgte at tale; men Stemmen svigtede ham; et Øjeblik

bøjede han sig ned over Barnets Hoved, derpaa satte han Stanhope fra sig, sprang op og greb sin Hat.

„Hvad jeg har at gøre, vil i Morgen Aften være sket," sagde han til Moderen, der udstrakte Haanden efter ham, som om hun vilde holde ham tilbage. Hans Stemme havde en unaturlig fremmed Klang. „I Overmorgen skal du høre fra mig, og Dagen derpaa igen er jeg sandsynligvis atter hjemme."

Det var han ogsaa, men ikke paa den Maade, som han aabenbart selv havde ventet.

Lemuel Philipps fra Buffalo, der den samme Dag ved et Brev blev kaldt til New York, var en Mand af hel anden Art end Herr White fra Washington. Slank og mager af Skikkelse, med fint skaarne Ansigtstræk, fængslede han uvilkaarligt Jagttagerens Blik, men om det var gode eller onde Magter, der udøvede denne Tiltrækningskraft, lod sig vanskeligt afgøre. Han gik i sit fyrretyvende Aar; men hvem der paa Gaden saa hans foroverbøjede Skikkelse, vilde være tilbøjelig til at anse ham for henved tyve Aar ældre. Hans livlige Øjne, den udtryksfulde Mund og hans raske Skridt viste dog, at han endnu var i Besiddelse af sin fulde Mandskraft. Hans Væsen var bestandig stærkt afdæmpet, — som en, der tror sig forfulgt og søger at undkomme, sagde man; — at han med næsten bestemte Mellemrum kastede et sky Blik omkring sig, bestyrkede Folk i denne Tro, ja, hvis han ikke havde været en anset Borger og Samfundsstøtte, vilde denne Egenhed have kunnet paadrage ham allehaande Ubehageligheder. Saadan som han var, gjaldt han for en Særling blandt sine Omgivelser, og undertiden kunde det vel nok hænde, at en Dreng paa Gaden bag hans Ryg efterabede hans Maade at gaa paa.

Han beboede et temmelig uanseligt Hus i den vestlige Del af Byen og beskæftigede sig med private Studier. Men hvad det var, han studerede, vidste kun faa, og ingen brød sig heller om at vide det. Det kunde ikke skorte ham paa Penge, thi han lod det ikke mangle paa noget, og i Hemmelighed bidrog han til mange velgørende Foretagender. I det offentlige Liv deltog han ikke; i Folkeforsamlinger eller paa Steder, hvor Folk færdedes i større Mængder, lod han sig lige saa lidt se som Herr White fra

Washington. Helst opholdt han sig inden for sine fire Vægge, men selv der var det tilfældige besøgende paafaldende, at hans hvileløse Blikke strejfede snart til højre, snart til venstre over hans Skulder, som om han var bange for at se en eller anden uvelkommen Gæst træde ind ad Døren. Denne bestandige Aarvaagenhed var formelig bleven ham en anden Natur; alle hans Husfæller kendte denne hans Egenhed og toge Hensyn dertil; ikke engang hans nydelige lille Datter kom nogen Sinde løbende ind i Værelset til ham, uden at hun først til hans Beroligelse med sin klare Stemme havde raabt: „Det er kun mig, Fader!"

Tre Aar havde han levet i Buffalo. Først var han alene, senere lod han et eller andet Sted fra sit Barn, som en Pige endnu bar paa Armen, komme til sig. Han sagde, at han i fem Maaneder havde været Enkemand, men om sin afdøde Hustru og deres tidligere Opholdssted talte han aldrig. Ikke desto mindre nød han sine Medborgeres Tillid, den i Sandhed rørende Kærlighed, han lagde for Dagen for sin lille Datter, og hans stille Liv som Videnskabsmand talte til hans Fordel.

Ved nærmere Jagttagelse vilde man dog let komme til et noget andet Syn paa ham. En Mand, der farer op ved enhver Lyd og er bange for at dreje om et Gadehjørne, maa have en eller anden hemmelig Angst, der tynger ham paa Sjælen. Men vokser denne Angst i Løbet af en eneste Dag op til formelig Forfærdelse, lader det sig næsten med Sikkerhed slutte, at hans Fortid gemmer en Hemmelighed, for hvis Afsløring han gruer.

Den 12. Juli 1863 havde hans Ængstelse og Frygt naaet Toppunktet. Opfyldt af Uro gik Dagen for ham; paa den Tid, han plejede at lægge sig til Ro, begav han sig til sit Studereværelse i Stedet for at søge til sit Leje, og hele Natten gennemsaa og ordnede han sine Papirer. Da Morgenen brød frem og Posten kom, var han af nervøs Ophidselse knapt i Stand til at tage det Brev, som den tro Tjenestepige, der besørgede hans Husholdning, bragte ham. Med rystende Hænder aabnede han Skrivelsen, læste den ene Linie, som den indeholdt, og et dæmpet Smertensudbrud banede sig Vej fra hans Bryst. Da en Time senere hans lille Datter kom hoppende ind i Spisestuen og saa Faderen sidde saa bedrøvet, klatrede hun op paa hans Knæ, slyngede de smaa Arme om hans Hals og bedækkede hans Ansigt med Kys.

Som om han ikke kunde udholde hendes Kærtegn, satte han

hende hurtigt fra sig ned paa Gulvet og gik ud i Køkkenet, hvor han traf den brave Abigail Simpsen ved Arbejdet.

„De har lovet mig altid at være god mod Barnet," sagde han til hende med Hænderne lagte paa hendes Skulder; „det Løfte maa De ikke glemme!"

Abigail saa forundret paa ham: „Hvorledes skulde jeg kunne være andet end god mod den kære lille?"

„Men hvis hun nu skulde blive alene tilbage i Verden, dersom der skulde tilstøde mig noget —"

„Hvad? Der er da ikke sket noget? De er da ikke syg, Herre?"

„Nej; men jeg skal rejse til New York," stammede han; „det er første Gang, jeg skilles fra Barnet, og jeg befrygter en Ulykke. Kan jeg forlade mig paa, at De med moderlig Omhu vil tage Dem af hende, ifald jeg ikke skulde komme tilbage?"

„Jeg skal vogte hende som min egen Øjesten," svarede den gode Abigail; „jeg har jo intet andet at holde af her i Verden."

Han drog et Lettelsens Suk.

„De er vel bange for Pøbelopstanden derovre," vedblev Abigail, mønstrende ham med et skarpt Blik; „jeg kan saa godt forstaa det, thi jeg vilde i Deres Sted være det samme."

Et Øjeblik stirrede han paa hende, som om han ikke forstod, hvad hun sagde; derpaa gik han hurtigt tilbage til Spisestuen, hvor den lille allerede sad ved Frokostbordet. Hun straalede af Sundhed og barnlig Munterhed, slog med Nakken, saa at de guldgule Lokker fløj omkring hendes Hoved, og hendes glade Pludren vilde ingen Ende tage. Synet af det kønne lille Ansigt og den klokkerene Latter, som han holdt saa meget af, syntes kun at forøge hans Kval. Barnet pludrede muntert videre uden at se den graalige Bleghed, der lagde sig over Faderens Ansigt, som om en frygtelig Beslutning pludselig var modnet hos ham. Han gik hen til sit Skrivebord, aabnede en af Sideskufferne og udtog en lille Flaske.

„Kom dog og spis Frokost med mig, Fader," raabte Barnet, „jeg kan ikke lide at sidde saa alene."

Ved Lyden af hendes Stemme for han uvilkaarligt sammen, derpaa traadte han hen bag hendes Stol, thi han kunde ikke udholde Blikket fra hendes uskyldige brune Øjne; hans Læber vare askeblege, og store Sveddraaber stode ham paa Panden.

„Ræk mig din Mælkekop," hviskede han med hæs Stemme.

Hun saa forundret op paa ham, medens han greb Koppen og holdt den lille Flaske over den. Pludselig udstødte han et skærende Skrig og slyngede den bort fra sig i den fjerneste Krog af Værelset.

„Jeg kan ikke," stønnede han og sank højt hulkende ned paa en Stol, uden blot at gøre Forsøg paa at blive Herre over sin Bevægelse.

Den lille lod sig forskrækket glide ned fra sit Sæde, betragtede et Øjeblik Faderen med forundrede Øjne, hvorpaa hun løb ud til Abigail.

Hun anede dog ikke, hvor nær Dødsengelen for et Øjeblik siden var strejfet forbi hende, thi næppe fem Minutter efter hørte Faderen atter hendes klare Latter og glade Jublen, der ikke mere forraadte Spor af Frygt.

II. Den 14. Juli 1863.

Klokken var syv om Aftenen, og det var endnu lyst paa Gaderne; ikke desto mindre saa man allerede adskillige Huse i New York tilskoddede, som om det var Nat. I Amitygade var dette i Særdeleshed paafaldende; den Bydel, hvori denne Gade er beliggende, og i Særdeleshed de gamle Bygninger mellem Broadway og sjette Avenue, husede den Gang mange Negre, og overalt, hvor en sort stod i Tjeneste, herskede der stor Frygt. Kun eet af disse Huse var, selv om Døren holdtes stænget, glimrende oplyst, hvad der i Nabolaget vakte ikke ringe Opsigt. Til for kort Tid siden havde det endnu staaet tomt, og man vidste intet som helst om, hvem der nu beboede det, med Undtagelse af, at en stor Neger havde tændt Gassen og stænget Døren.

Det var en gammel Bygning, som de hyppigt ere at finde i denne Bydel; de lave Trin, der førte op til Gadedøren, vare indrammede af et sælsomt formet Støbejærns Sølvegelænder, Vinduerne vendte ud mod en rummelig Balkon, og gennem den halvrunde Glasskive over Indgangsdøren saas en Forstuelampes indbydende Skin.

Men alle Formodninger angaaende Beboerne af det før ubeboede Hus, ja endog andre endnu vigtigere Ting gik i Forglemmelse, da den skrækkelige Efterretning begyndte at brede sig i

Amitygade, at en Pøbelhob var i Anmarch. Allerede mærkedes Forbudene i det fjerne; talløse Fodtrin, et dumpt Virvar af Stemmer og dette Brøl fra en rasende Folkemængde, der er langt frygteligere end det oprørte Havs Brummen eller vilde Dyrs Hyl. Hidtil lød det kun i Afstand, medens selve Gaden var øde og menneskетom.

Da saa man pludselig to Mænd bøje omkring Hjørnet og styre deres Skridt mod Ejendommen Nr. 31. Den ene, der var af tiltalende, regelmæssig smukt Ydre, med blond Mustache og tungsindige Øjne, saa stift hen for sig, medens han hurtigt ilede fremad. Den andens Skikkelse bar Præget af Afkræftelse, hans Ryg var bøjet og Udtrykket i hans Ansigt saa undgrundeligt, at enhver, der en Gang havde set dette Ansigt, vanskeligt vilde kunne glemme det igen. Begge paaskyndede deres Skridt som drevne af en stærkere Vilje; først da de stode stille foran Gadedøren, syntes de at have lagt Mærke til hinanden. En frygtelig Skræk gennemfor dem; de aabnede Læberne for at tale, men fik ingen Lyd frem. I Tavshed hilste de paa hinanden som to Mennesker, der bevæges af en fælles stærk Følelse. Derpaa, efter at de endnu havde kastet et Blik paa Husnummeret, stege de op ad de faa udvendige Trappetrin, idet den først beskrevne Mand med det statelige Udvortes aabenbart holdt sig lidt tilbage af Høflighedshensyn over for den noget ældre, aabenbart svagere Mand, der havde samme Ærinde som han.

Nølende strakte de Hænderne ud efter det gammeldags Ringeapparat.

„De har forandret Dem meget," bemærkede den yngre nu med sagte Stemme.

Hans Ledsager tav og skjalv over hele Kroppen.

„Jeg har mindre Mod end De," mumlede han endelig.

Den anden for sammen og trak heftigt i Klokken.

„Blot rask, at det kan blive afgjort," udbrød han og føjede hurtigt til, da han hørte Skridt nærme sig indefra: „Har De nu ogsaa gjort alt for at skjule Hemmeligheden?"

„Træd nærmere, mine Herrer," lød en sødlig Stemme sig høre. „De kommer fra Washington, ikke sandt, og De fra Buffalo? Sagen er i Orden, min Herre har ventet Dem."

I den aabne Dør stod en stor Neger med høfligt smilende Mine; det var den samme sorte Domestik, for hvis Skyld man i Nabolaget havde brudt sit Hoved i de sidste fire og tyve Timer.

De to fremmede gos uvilkaarligt tilbage ved denne Tiltale og kastede endnu et langt Blik paa Himmelen over dem og Gaden ved deres Fødder, som om de for bestandig vilde tage Afsked med Verden og hvad dens er.

Raabene og Larmen fra den sig nærmende Pøbelhob syntes de ikke at høre; en værre Frygt ængstede deres Sjæle; ikke udenfor, men inde i Huset lurede den Fare, for hvilken de gruede.

Nu vare de begge traadte ind, og Negeren lukkede Døren bag dem. Han viste sig i det hele som en forekommende, velopdragen Tjener.

„Min Herre vil snart være her," forsikrede han, efter at han havde skilt dem af med Hattene og ført dem ind i det store Forværelse til højre.

De to Mænd vare blevne staaende i Stuedøren og saa sig om med ængstelige Blikke. Et rigt opdækket Bord tildrog sig først deres Opmærksomhed. Den højeste af de to, i hvem vi allerede have genkendt Herr White, traadte et Skridt nærmere. „Til tre!" sagde han med underligt Eftertryk, idet han pegede paa Stolene ved Bordet.

Hans Ledsager, der paafaldende lignede Herr Philipps fra Buffalo, nærmede sig nu ligeledes og begyndte at monstre de enkelte Servicegenstande paa Bordet med forundrede og tvivlende Blikke.

„Han vil, vi skal spise med ham," mumlede han.

Den anden stirrede paa Vinglassene ved hver Kuvert.

„Et Maaltid paa flere Retter," bemærkede han.

„Dette Mummespil er mig modbydeligt," udbrød Philipps; „langt hellere havde jeg her ikke fundet andet end to —"

Han holdt inde, og med fremstrakt Haand løftede han Laaget af et Fad, der stod umiddelbart foran den ene af Kuverterne.

„Jeg kunde tænke mig det," stammede han blegnende.

White løftede nu ligeledes Laaget af et andet Fad og lod det straks efter sagte falde tilbage.

„Vor Mand har udtænkt en formelig Komedie med os," sagde han og tilføjede efter et Øjebliks Stilhed: „Ser De, der er kun to tildækkede Fade, lad os gøre en Ende derpaa," og med et uhyggeligt Blik udtog Philipps af det første Fad en lille ladt Pistol. Hans Ledsager gjorde dog Indsigelse.

„Nej," sagde han, „Tiden var angiven til Klokken otte paa den Seddel, jeg modtog, og der mangler endnu femten Minutter." Dermed viste han paa Taffeluret paa Kamingesimsen.

„Femten Minutter? Det er jo en hel Evighed!" stønnede den anden, men lagde dog atter Pistolen tilbage paa sin Plads og satte Laaget over Fadet.

Den uhyggelige Stilhed, som nu opstod, blev afbrudt ved, at Negeren, som medbragte flere Champagneflasker, kom tilbage. Det var White uudholdelig længere i Tavshed at være Vidne til hans ærbødige Væsen og urokkelige Ro.

„Har De dækket Bordet her?" spurgte han med en underlig raat klingende Stemme.

„Ja vel, Herre."

„Alene?"

„Ja vel, Herre."

White spurgte ikke om mere. Den Sortes Ansigtsudtryk forblev ubevægeligt, og roligt udholdt han det skarpe Blik, der var rettet mod ham.

„Herren maa nu straks være her," gentog han, idet han saa paa Uret og atter fjernede sig.

Philipps havde, medens disse korte Replikker vekseledes, lænet sig mod Kaminen.

„De vilde vide," skyndte han sig at sige, „om jeg har Familie? Jeg har et Barn, en lille moderløs Pige. For hendes Skyld —

Den anden gjorde Tegn til ham med Haanden, at han skulde tie. Derpaa fremtog han et Fotografi af sin Brystlomme: „Jeg har en sygelig Hustru og —"

Han holdt Billedet hen til Philipps, som tog det i Haanden.

„En Dreng!" udbrød han med skælvende Stemme. Som ramte af et elektrisk Stød for de begge sammen. Næppe hørligt hviskede White:

„Han er kun ti Aar gammel. O, — nu forstaar jeg det, og derfor hengiver jeg mig i min Skæbne."

Med ufravendt Blik vedblev Philipps at stirre paa Billedet, som syntes at udøve en mægtig Tiltrækningskraft paa ham.

„Hvor smuk, hvor ædle Træk!" udbrød han et Øjeblik hensunken i Betragtning.

Faderen udstødte et hjerteskærende Suk. „Hans Lige findes ikke i Verden," sagde han, idet han atter tog Billedet til sig. Han dristede sig dog ikke til at betragte det, men gemte det atter hurtigt paa sit Bryst.

Imidlertid var der blevet mere og mere støjende paa Gaden;

Larmen var bleven saa stor, at den maatte tildrage sig de to Mænds Opmærksomhed, hvor meget de end vare beskæftigede med andre Ting.

„Hvad foregaar dog derude?" spurgte Philipps forundret.

I dette Øjeblik traadte Negeren igen ind i Værelset. „De Herrer maa ikke blive urolige," bemærkede han. „Der finder et lille Oprør Sted derude. Man ser for Tiden ikke med venlige Øjne paa os farvede, og Pøbelen har sandsynligvis faaet Nys om, at jeg er her."

Forbavset over hans Ro over for den ham truende Fare betragtede White og Philipps hinanden.

„Kommer Oprørerne her henimod?" spurgte den sidstnævnte. „Mon de have ondt i Sinde?"

„Paa Hjørnet bo endnu to Familier, som have sorte Tjenere," svarede Negeren med uforstyrrelig Ro. „Det vil da endnu to Gange komme til Kamp, hvilket, hvis Politiet i rette Tid skrider ind, vil vare tilstrækkeligt længe til, at De, mine Herrer, kan faa Tid at — at ende Deres Maaltid."

Hans sidste Ord drev Vredesrødmen frem paa Whites Ansigt; Philipps derimod syntes besjælet af nyt Haab.

„Nærer De da ingen Frygt?" spurgte han; „man siger, at Oprørerne ikke vige tilbage for nogen Ugerning."

„Kun eet volder mig Bekymring," lød Tjenerens Svar; „min Herre vilde vende tilbage hertil gennem sjette Avenue; han kunde da let blive opholdt af Pøbelhoben og ikke være i Stand til at indfinde sig til aftalt Tid."

Øjensynlig uden at give Agt paa, i hvor heftigt Oprør denne Meddelelse satte de to Mænd, vedblev Negeren:

„Her i Stueetagen kan jeg ikke aabne Vinduesskodderne, men hvis De ønsker det, vil jeg gaa ovenpaa og se ud."

Han forlod Værelset.

„Dette er ingen sædvanlig Tjener," sagde White med dump Stemme, da de atter vare alene. „Værktøjet er ligesaa farligt som Haanden, der fører det. Skulde han, hvem vi frygte, ikke komme, er der alligevel et Vidne til Stede."

„Pøbelen brøler: 'Død over Negrene!' — Hvis der indtræffer noget — Klokken mangler endnu kun fem Minutter — kan det blive vor Redning."

Genfødt Haab klang i hans Ord; Manden syntes som forvandlet.

Whites Væsen derimod var omtrent uforandret. „Vilde vi dog ikke alligevel være bundne ved vor Ed?" sagde han hovedrystende.

Den anden betragtede ham med et forskrækket Blik.

„Er det Deres Mening?" spurgte han. „Skulde dette Menneske blive saaret — maaske dræbt — vilde De da desuagtet — —"

Han holdt forskrækket inde. Negeren kom med næppe hørlige Skridt tilbage til Værelset.

„Sagerne staa slet," ytrede han betænkelig. „Ganske vist kan man i Halvmørket ikke se tydeligt, men man hører Stene flyve gennem Luften fra alle Kanter og derimellem Stønnen og Smertensskrig. Oprørerne søge just at trykke Dørene ind i et af de nærmeste Huse. Med det Arbejde ville de endnu blive opholdte nogle Minutter."

Herrerne saa stiltiende paa Uret, hvis Visere nu pegede paa otte.

„Hvis din Herre ikke er her til fastsat Tid," udbrød Philipps heftig bevæget, „anser jeg mig ikke for forpligtet til at forblive her længere, men agter at forlade Huset."

„Han kommer, hvis han er i Live," lød Negerens Svar.

„Men," vedblev den anden triumferende, da Urets første Slag lod sig høre, „Klokken er allerede otte, og — —"

Entréklokken klang skarpt og skingrende. Philipps holdt inde, hans Hovede bøjede sig fremover mod hans Bryst; atter paakom ham det gamle, kraftesløse Udtryk fra før.

„Ser De," sagde Negeren med et ærbødigt Buk, „min Herre er en Mand af Ord."

Medens han gik for at lukke op, traadte de to Mænd stiltiende hen til Bordet og bleve som fastnaglede staaende ved de for dem bestemte Pladser; den ene med bleg, men besluttet Mine, den anden med sænket Hoved som et Billed paa dybeste Fortvivlelse. De vare fuldstændigt bortrykkede fra Omverdenen; om Loftet var styrtet sammen over deres Hoveder, vilde de næppe have bemærket det. Oprøret paa Gaden bekymrede dem ikke; i deres Indre raasede en langt vildere Storm, og Dødsfaren, hvori de svævede, kom ikke fra den tøjlesløse Mængde. Nu gik Døren op bag ved dem; saa snart de hørte det, strakte de begge mekanisk, uden at se sig om, Haanden ud efter de tildækkede Fade. En Stund forblev alt stille, saa hørte de Ord, der kom dem saa

overraskende, at de paa Stedet vendte sig omkring. Foran dem stod Negeren.

„Min Herre har just sendt en Dreng," sagde han, „for at lade Dem vide, at han er falden i Pøbelens Hænder; han anmoder Dem om at vente, til han atter kan frigøre sig. At Maaltidet ikke skal komme til at lide under Opsættelsen, skal jeg drage Omsorg for."

„Kan vel være," svarede Philipps glødende af Harme; „men Appetitten er forgaaet mig, efter at Tiden nu er omme. Deres Herre maa have mig undskyldt."

„De kan ikke forlade Huset nu," erklærede Negeren koldt og bestemt; „der flyve for mange Blykugler omkring i Luften."

„Er De selv forsynet med Vaaben?" spurgte White, idet han rask nærmede sig Bordet.

I Stedet for Svar tog Negeren Hænderne fra Ryggen; i hver af dem blinkede en Pistol.

„Jeg kunde tænke mig det," bemærkede White; „vi gøre bedre i roligt at vente paa vor Vært," tilføjede han derpaa med et Suk henvendt til Philipps.

Over Negerens Ansigt fløj et Smil, som ingen af dem dog lagde Mærke til. Maaske vilde det have været en Lykke for dem, om de havde set det.

III. Tøjleløs Lidenskab.

Nu lød der op fra Gaden en sand Helvedeslarm. Vinduer splintredes, Kvinder hvinede, og bestandig nærmere lød den rasende Mængdes Hyl og Mordskrig. Atter blev der trukket i Klokken, men denne Gang skyndte Negeren sig ikke at aabne Døren.

„Det er ikke min Herres Ringen," sagde han og nærmede lyttende Øret til Døren. Dog veg han hurtigt tilbage, da mægtige Næveslag dundrede imod den.

„Luk op!" lød det fra raa Stemmer. „Giv os Negeren hid, saa drage vi videre!"

„Negeren, Negeren!" brølede hundrede Stemmer i Kor. „Vi ville have Negeren i vor Magt!"

White, der i Værelset stod ved Philipps Side, løftede just

Haanden for at slukke det forræderiske Lys, da den sorte ilsomt kom tilbage.

„Vent endnu et Øjeblik," raabte han højt for at overdøve Larmen; „Herren kommer ganske sikkert snart, og saa —"

Han holdt inde, lyttede og ilede igen ud i Forstuen, denne Gang i Retning af Baghuset.

„Hvad skulle vi gøre?" spurgte Philipps ængstelig; „langt hellere vilde jeg dog staa Ansigt til Ansigt med disse rasende Mennesker end med denne ene Mand."

„Vi have intet Valg," gav White til Svar. „Muligvis stormer Pøbelen Huset, hvad vi ikke kunne forhindre; men det forekommer mig, som om jeg just nu hørte en Geværsalve, — Militæret rykker frem."

Philipps rystede paa Hovedet og kastede et længselsfuldt Blik mod Døren; — den var laaset udvendig fra Men Vindues-skoddernes Rigler lod sig let aftage; uden at agte paa Whites mørke Blikke vilde han vove Forsøget, da en Træsplint fløj ham i Møde, — en Skodde var just slaaet ind med et Stenkast.

„Negeren! Giv os Negeren hid!" lød det med frygtelig Tydelighed ind gennem Aabningen.

I navnløs Frygt styrtede Philipp hen mod Bordet og vilde gribe Pistolerne i det tildækkede Fad. „De skulle ikke faa mig levende," raabte han; „jeg vil kæmpe til sidste Aandedrag!"

Pludselig holdtes hans Arm tilbage med jærnhaardt Greb; Negeren stod hos ham med en Papirslap i Haanden, hvorpaa nogle Ord flygtigt vare nedskrevne.

„Fra min Herre," raabte han højt, medens Slagene paa Døre og Vinduer dundrede heftigere og heftigere.

Philipps stirrede paa Papiret, men formaaede ikke at læse, hvad der stod paa det. Efter nogle Minutters Forløb lykkedes det dog White at tyde Skriften. Ordene lød:

„Saaret — døende — sig Herrerne, at de skulle gaa.

D."

Whites blege Ansigt blev pludselig blodrødt; han skælvede over hele Legemet og viste sig i Frelsens Øjeblik svagere end i al den Tid, den frygtelige Spænding havde varet.

„Vi ere forløste, benaadede, frie!" raabte han Philipps ind i Øret. „Manden ligger for Døden, det har blødgjort hans Hjerte."

„Af Sted, af Sted, lad os fly!“ raabte den anden med skingrende Stemme. „Jeg lever, jeg er fri, skal gense min Datter —“

Han styrtede mod Døren, men Tanken om den blodtørstige Mængde derude lammede pludselig hans Fod. Ad den Vej var der ingen Tale om at undkomme. Han tilkastede Negeren et hjælpeløst Blik.

Denne havde imidlertid igen antaget sit tidligere ærbødige Væsen; med Haanden tilvinkede han dem, at de begge skulde følge ham.

„Op ad Muren i Baggaarden vil De finde en Stige,“ sagde han, saa snart de vare komne langt nok bort til, at han kunde gøre sig forstaaelig for dem. „Jeg havde stillet den der til min egen Redning, men den staar til de Herrers Tjeneste.“

White tog Papirslappen frem af sin Vestelomme, hvori han havde stukket den.

„Hvor er det Bud, der bragte denne Seddel?“ spurgte han med et forskende Blik paa Negeren.

„Borte. Han kom og gik gennem Baggaarden.“

„Og Deres Herre — hvor er han?“

„Han ligger udstrakt paa den nærmeste Skænkestues Gulv. Da Budet forlod ham, udstødte han just det sidste Suk. En Mand af Hoben havde slynget en Sten mod hans Bryst og knust hans Brystkasse. Ellers,“ føjede Negeren med Eftertryk til, „vilde han sikkert ikke have forsømt at modtage sine Gæster.“

Med en Ed vendte White den sorte Ryggen. „Kom,“ raabte han til Philipps og sprang som befriet fra en tung Byrde ned ad de faa Stentrin, der førte til Gaarden.

Philipps stormede efter ham forbi Negeren; Gadelarmens pludselige Ophør foranledigede ham dog til endnu en Gang at se sig om. Dette Blik var skæbnesvangert. To Spejle i Vinkel for hinanden gav ham Indblik i et bagved liggende Værelse, og der saa han en Mand, hvis Ansigt han kendte, omendskønt han ikke i tolv Aar havde set det.

Det var den forgæves ventede og med Gru frygtede Vært, som, hverken saaret eller død, i sin Sundheds fulde Kraft stod der med et Udtryk af djævelsk Triumf i de haanlende Træk, som hoverede han over den heldige Udførelse af en snedig anlagt Plan.

Stum af Forfærdelse over at se alle sine nyfødte Forhaabninger styrte sammen standsede Philips. Men Negeren, som troede,

at han tovede af Frygt for Pøbelens Raseri, skyndte sig at berolige ham med den Forsikring, at Politiet havde sprængt Hoben fra hinanden, og at Oprørerne vare flygtede i Retning af Broadway. Denne Efterretning syntes at hæve den Trolddomsmagt, der havde holdt Philipp naglet til Stedet. Han udstødte en skærende Latter.

„Saa vil ogsaa jeg søge min Lykke i Flugten," raabte han, stormede i Whites Fodspor og var i samme Øjeblik ude af Gaarden, da Lysene ud mod Gaden slukkedes.

Hvad hint sidste Blik havde forraadt ham, aabenbarede han aldrig til den, som havde fulgt ham til dette Møde. Derfor havde han vel sine gode Grunde.

Anden Bog: En uigenkaldelig Befaling.

IV. Den forstyrrede Fest.

Foran Domkirken i femte Avenue nedtoge to Arbejdere om Aftenen den 20. September 1878 den Portal ved Indgangen, som havde været opsat i Anledning af en Bryllupshøjtidelighed, der havde fundet Sted om Morgenen.

En af New Yorks mest ansete Mænd, der i flere Aar havde været Enkemand, havde formælet sig med en ung, smuk Pige, og Folk vare i Skarevis strømmede til for at beundre Bryllupstoget og bivaane den kirkelige Pomp. Ligesom om Morgenen havde nu atter en nysgerrig Mængde forsamlet sig paa Kirkepladsen. Der maatte være forefaldet noget usædvanligt, siden Gemytterne saaledes vare bevægede. Blikkene vare rettede mod Indgangsporten, hvor endnu de sidste Spor af Bryllupspragten vare at se; Folks forskrækkede Ansigter, deres Hvisken og ængstelige Spørgen — alt tydede paa en overraskende, ulykkelig Hændelse.

„Død, siger De? — næppe fem Timer efter Vielsen — en Mand, der ejer Millioner og som sidste Efteraar paa et hængende Haar var bleven valgt til Guvernør!" Saadanne og lignende Udraab hørtes alle Vegne fra i Mængden. Den glimrende Bryllupsfest syntes at have taget en sørgelig Ende; at dømme efter de løsrevne Samtalestumper maatte der være tilstødt Brudgommen en Ulykke; han var vel død en voldsom Død.

En ung Herre i elegant Selskabsdragt kom kørende forbi. Ved Synet af Mængden lænede han sig nysgerrigt ud af Vognen og følte sig aabenbart særdeles ilde berørt ved det, han saaledes fik at høre. Hurtigt vendte han sig til de nærmeststaaende med Spørgsmaal om, hvad der var sket.

„Samuel White er død!" lød det korte Svar. „Skudt, just som han med sin unge Hustru skulde tiltræde sin Bryllupsrejse. Her i Kirken bleve de i Morges viede."

Som om en dødbringende Kugle havde ramt ham selv, sank den unge Mand ved denne uventede Efterretning tilbage i Vognen. Derpaa tog han sig sammen og saa ned ad Gaden; han saa en tæt Trængsel foran det store Hjørnested og tvivlede ikke længer paa Sandheden af det, han havde faaet at vide. Grydende skjulte han et Øjeblik Ansigtet i sine Hænder, tilraabte derpaa Kusken, at han hurtigt skulde køre videre i Nærheden af Huset.

Vognen raslede over Stenbroen, men holdt allerede efter faa Minutters Forløb stille. Da Jack Hollister, harmfuld over Standsningen, saa ud, nærmede en Politibetjent sig.

„De gør bedst i at vende om," sagde han; „der bliver dog ingen Gæster indladte i Huset der; Herr White er skudt."

„Ja, men jeg er en fortrolig Ven af Familien. Herr White — jeg mener Sønnen — ønsker sikkert at tale med mig. Se her, fem Dollars, hvis De hjælper mig til at naa Huset."

Hurtigt sprang han ned fra Vognen.

Politibetjenten betragtede den unge Mand med et hurtigt Blik og vendte sig derpaa mod Mængden. „Det vil falde svært," sagde han, „men jeg skal forsøge."

Nogle Minutter senere havde han de fem Dollars i sin Lomme, og Hollister stod i Entréen til Whites Bolig.

En Opdagelsesbetjent traadte ham i Møde. „Hvad søger De her?"

„Jeg er en Ven af Familien og ønsker at tale med Herr Stanhope White. Her er mit Kort."

Opdagelsesbetjenten vinkede til en gammel Tjener, der ventede i hans Nærhed.

„Tror De, at Herr White er at faa i Tale for nogen?"

„For denne Herre sikkert," svarede Tjeneren uden Betænkning og aabnede Døren til Modtagelsesværelset.

Der herskede Halvmørke i Gemakket, Vinduesskodderne vare lukkede, og en stærk Blomsterduft opfyldte Rummet. Den unge

Mand, der ikke blot besad ydre verdensmandsmæssig Dannelse, men ogsaa et let paavirkeligt Gemyt, tøvede beklemt paa Dørtærskelen. Tanken om, hvor snart Ligkranse vilde indtage Bryllupsbuketternes Plads, overvældede ham. Blandt de tilstedeværende Personer befandt sig ogsaa Doktor Forseth, Familiens Huslæge. Næppe havde Hollister faaet Øje paa ham, før han skyndte sig hen til ham og tog Plads ved hans Side.

„Hvad siger De til den frygtelige Begivenhed?" udbrød han. „Herr White skudt, og af hvem? . . . Det staar for mig som en forfærdelig Gaade!"

„For alle andre ogsaa," svarede Doktoren. „White var gaaet ind i sit Sovekammer for, som enhver tænkte, at gøre sig i Stand til Afrejsen. Pludseligt hører man et Pistolskud; da den unge Frue kom ilende fra Dagligstuen og Stanhope fra Etagen ovenover, fandt de ham liggende paa Gulvet og ved Siden af ham det endnu rygende Vaaben."

„Han har altsaa lagt Haand paa sig selv. Jeg troede —"

„Stille! — Det maa have været et ulykkeligt Tilfælde. Sandsynligvis har han villet lægge Pistolen i Rejsetasken, og uforvarende er den da gaaet af. Skudet er gaaet ham gennem Hjertet. Hvilken forfærdelig brat Ende paa en glimrende Løbebane!"

„Og den unge Kone?"

„Hun er naturligvis som lynslaaet. En saa udmærket Mand! Men Tabet, som Fædrelandet lider, er dog mest at beklage. White vilde utvivlsomt være selvskreven til de højeste Poster."

Hollister rejste sig. „Hvor er Stanhope?" spurgte han med urolig Mine. „Jeg antog, at han vilde sætte Pris paa at se mig."

„Sandsynligvis foretrækker han at være alene. Jeg for mit Vedkommende er allerede kommen for halvanden Time siden, straks efter at Ulykken skete, og siden har endnu ingen vovet sig op, naar jeg undtager Fru Hastings. Smerten er endnu for stor til at man kan fremstille sig uden at synes paatrængende."

Men Jack havde ikke taget fejl; han behøvede ikke at vente længe, før der kom Bud fra Stanhope, at han ønskede at tale med ham. Langsomt gik han op ad Trappen, om hvis Gelænder endnu festlige Blomsterguirlander vare slyngede. Men just som Hollister fulgte den forangaaende Tjener til Etagen ovenover, standsede han pludseligt. Døren lige overfor var gaaet op, og en midaldrende Dame, der endnu bar det elegante Toilette fra Bryllupshøjtideligheden, viste sig i den.

„Tag dig sammen, mit kære Barn," sagde hun i en moderligt formanende Tone; „jeg kommer straks igen, saa snart jeg har talt med din Fader; en saa skrækkelig Dag som denne maa du ikke tilbringe alene."

Som Svar paa disse Ord, der aabenbart gjaldt den unge Kvinde, der saa pludseligt var bleven Enke, lød et fremmumlet Svar inde fra Værelset, og Døren blev lukket. Moderen bruste ned ad Trappen i sin pragtfulde Silkekjole uden at bemærke Hollister. Han var traadt til Side og undgik at tale til hende, omendskønt han godt kendte hende. I heftig Bevægelse kastede han endnu et Blik til Døren og gik derpaa videre op ad Trappen.

Da han traadte ind i Stanhopes Værelse, hilste denne ham med et varmt Haandtryk. „Nu ved jeg, hvem det er, jeg har længtes efter," sagde han; „efter dig, Jack."

Vennen forsøgte at fremstamme nogle medfølende Ord, men Stemmen svigtede ham. Det forekom ham, at der var noget fremmed over Stanhopes Væsen, som hverken lod sig forklare ved den frygtelige Skræk eller ved Sorgen over Faderen. Derfor tav Jack og ventede paa, at Stanhope skulde udtale sig for ham.

Stanhope White havde som Yngling holdt, hvad han som Dreng lovede. Hans høje Skikkelse, hans mandigt smukke Træk aftvang Beundring, men endnu større var den Tillid, som han indgød enhver ved første Blik; thi hans tiltrækkende Ydre genspejlede en ædel, oprigtig, højhjertet Sjæl. Hans aabne Karakter behagede Mændene, Kvinderne hans ridderlige Ærbødighed, Børn hans muntre Latter og kammeratlige Maade at være paa. Saaledes havde han fra sin tidlige Ungdom været alles Yndling, og kun hans afdøde Moders kloge Opdragelse havde han at takke for at den almindelige Lovprisning ikke havde gjort ham indbildsk og hovmodig. Nu i sit fem og tyvende Aar udmærkede Stanhope sig i lige Grad ved indre Værd og ydre Fortrin, samtidig med at hans Humør altid var lyst og muntert.

Intet Under da, at han paa denne skæbnesvangre Dag forekom Jack Hollister næsten som en fremmed. Endnu aldrig havde han set Skyer paa Vennens Pande, de skarpe Træk om Mund og Øjne forandrede hans Udseende, og endelig denne Uro i hans hele Væsen — hvad havde det vel altsammen at betyde?

Hollister befandt sig i en saa uudholdelig Spænding, at det allerede forekom ham som en Lettelse, da Stanhope begyndte at tale, omendskønt det, som han sagde, kom ham højst uventet.

„Du er Jurist, Jack, du har et skarpt Blik for og en solid Dommekraft i forretningsmæssige Sager. Jeg har en Anmodning til dig, ifald du er tilbøjelig til at bistaa mig. Vil du paatage dig en Opgave? Den kræver Forsigtighed og Selvbeherskelse, men du vil lettere kunne udføre den end jeg, hvem Rystelsen i den Grad har overmandet, at jeg næppe formaar at hjælpe mig selv."

„Her er jeg, hvis du har Brug for mig," svarede Jack beredvillig, omendskønt han i sit stille Sind ikke følte sig vel til Mode derved, da han ikke kunde forestille sig, hvad Vennen hentydede til.

Stanhope aandede lettet op, lukkede derpaa Døren og tog Plads lige over for Hollister paa Divanen, hvor de i lykkelige Dage havde tilbragt saa mange hyggelige Timer sammen ved Tobak og Samtale.

„Jack," begyndte han med stor Alvor, „Døden er ikke det værste, som dette Hus skjuler."

Vennens Ansigt bar Vidne om, at han ved disse Ord kom fuldstændig ud af Fatning.

„Umuligt," stammede han, „der kan dog ikke — —"

Stanhope greb hans Haand og trykkede den fast. „Jeg mener," sagde han med Eftertryk, „at en skrækkelig Tvivl piner mig. Var det et ulykkeligt Tilfælde, der berøvede min Fader Livet — eller ikke? For at komme til Vished herom vilde jeg med Glæde ofre de Millioner, der ere tilfaldne mig, ja, mit eget Liv."

I heftig Bestyrtelse stirrede Jack paa Vennen. „Jeg forstaar dig ikke," mumlede han; „jeg troede dog, at din Fader elskede Frøken Hasstings — hvoraf slutter du da, at det ikke har været noget Tilfælde?"

„Det kan jeg ikke sige dig, Jack. Det er jo netop derfor, jeg saa indtrængende beder dig om at hjælpe mig. Kun du alene kan gøre det, thi enhver anden vilde spørge mig om Grunde."

Jack sprang op, hans indre Ophidselse syntes at voxe, men efter en kort Betænkning indtog han dog atter sin Plads. „Sig mig, hvad jeg kan gøre, og jeg skal bestræbe mig for at udføre det efter bedste Evne," udbrød han.

„Gaa ind i Værelset, hvor han ligger. Betragt ham nøje. Lad intet undgaa din Opmærksomhed. Tænk, at du er mig, og drag saa dine Slutninger. Alle tro, at Pistolen er gaaet af af

sig selv. Men hvortil behøvede han et skarpladt Vaaben til sin Bryllupsrejse, og hvor kunde han omgaas saa uforsigtigt dermed? Det lignede ikke min Fader."

„Ganske vist ikke, men naar man er ophidset, kan et Uheld tilstøde enhver."

„Ja, ja, — han var mærkværdig ophidset den hele Dag igennem."

„Jeg kan ikke tænke mig nogen anden Mulighed. En Mand i hans Stilling, der har en fortræffelig Søn og staar i Begreb med at hjemføre en henrivende Brud — han maatte være afsindig —"

„Eller i Hemmelighed dybt ulykkelig."

Jack holdt sig med haardt Tag fast i Armlænet paa sin Stol.

„Var din Fader ulykkelig?" stammede han.

„Den Tanke er aldrig for opstaaet hos mig," svarede Stanhope. „Men hvem kan med Sikkerhed vide, hvad der foregaar i et Menneskes Hjerte, selv om han staar en nok saa nær?"

„Du har Ret; med Sikkerhed kan man intet vide," sagde Jack med sænket Blik, „men der gives dog visse ydre Kendetegn."

„Han var i Dag som forvandlet, navnlig efter Vielsen."

„Det var ikke mig paafaldende."

„Ingen andre har bemærket det; men jeg kendte Fader."

„Og du mener —"

„Mere end jeg har sagt, kan jeg ikke sige dig. Hvis du imidlertid en Dag kunde bringe mig Bevis for, at det har været et ulykkeligt Tilfælde, saa at der ikke mere kan herske nogen Tvivl derom, vil jeg være dig evig taknemmelig. For Øjeblikket maa dette være dig nok. Men jeg har endnu en Bøn til dig: Bliv hos mig, forlad mig ikke, før alt dette er overstaaet. Jeg føler mig saa svag som et Barn."

Hos Jack gav en synlig Forlegenhed sig til Kende.

„Vi ere jo ikke alene her i Huset," sagde han tøvende, „paa Trappen mødte jeg Fru Hastings; hun har fattet Modvilje imod mig, og det vilde rimeligvis være hende ubehageligt, hvis hun traf mig her."

„Jeg havde ganske glemt Fru Hastings. Men tænk du heller ikke paa hende. Lad mig blot ikke være alene, Jack. Vi behøve jo ikke at forstyrre Damerne."

„Godt, som du vil," sagde Jack med bortvendt Ansigt. Han aabnede Døren og stod i Begreb med at gaa ned. „Det lader

sig vel undgaa, at jeg træffer sammen med Fru White," tilføjede han med usikker Stemme og forlod derpaa hurtigt Værelset.

V. Paa Gerningens Sted.

I Stueetagen fandt Jack Husmesteren Felix i stærkt Sindsoprør. „Kronfogden og de edsvorne ere komne," sagde han; „de have spurgt efter Herr Stanhope; skal jeg hente ham?"

„Jeg skal selv besørge det," svarede Jack og ilede atter op ad Trappen. Han meddelte Vennen, at det var nødvendig, at han var til Stede ved Ligskuet, men bad ham tillige, ikke at lægge sin Tvivl og Frygt for Dagen, men simpelthen svare paa de Spørgsmaal, som Herrerne vilde rette til ham.

Da de sammen betraadte det Værelse, hvor de edsvorne vare forsamlede om Sengen, hvorpaa man havde lagt Liget, undslap der Stanhope en Stønnen af usigelig Smerte. Han havde med sin ganske Sjæl hængt ved Faderen og formaaede ikke at udholde Synet af de nu i Døden stivnede Træk. Respekterende Sønnens Sorg afventede de tilstedeværende stiltiende, at Stanhope skulde genvinde sin Selvbeherskelse og være i Stand til at give nærmere Oplysninger om den sørgelige Hændelse, saa vidt han overhovedet selv vidste Besked dermed.

Den Stilling, hvori Sønnen havde fundet Liget, Værelsets Tilstand og mange andre Omstændigheder talte saa tydeligt for Antagelsen af et Ulykkestilfælde, at de edsvorne ikke tøvede længe, før de afsagde deres Kendelse. Da de havde forladt Værelset, trak Hollister Vejret dybt, trykkede Stanhopes Haand og udbrød som befriet for en stor Byrde:

„Nu er det værste forbi, gaa nu i Forvejen op paa dit Værelse, jeg kommer straks efter; blot vilde jeg gerne først rette nogle Spørgsmaal til Felix."

Af den just afsluttede Forhandling havde Jack mærket sig følgende Enkeltheder: Straks efter Vielsen vare de nygifte kørte til Brudens Hjem for at modtage Venners og Bekendtes Lykønskninger. Derfra havde de begivet sig til deres fremtidige Bolig, som Herr White ønskede at vise sin unge Hustru, før de tiltraadte Bryllupsrejsen til Syden.

Han havde ført hende gennem det hele Hus til det for hende indrettede Boudoir i anden Etage og derpaa begivet sig ind i sit Sovekammer for at træffe de sidste Forberedelser til Rejsen.

Foran dette befandt sig et lille Værelse, som White i den Tid, han havde været Enkemand, mest havde benyttet som Arbejdsværelse. Midt i det stod hans Skrivebord lige over for Døren til Sovekammeret. Desforuden havde Værelset endnu to Indgange af hvilken den ene førte ud til Hovedtrappen og mest blev benyttet af Familiens Medlemmer, medens den anden, der var bestemt for Tjenerskabet, ved en smal Gang stod i Forbindelse med Bagtrappen.

I Sovekammeret stod Kufferten allerede tillukket, og kun den aabne Rejsetaske, som laa oven paa den, bar Vidne om, at endnu ikke alt havde været færdig til Afrejsen. Tæt ved Siden af Kufferten havde man fundet Whites Lig udstrakt, og Felix, der, saa snart han havde hørt Skudet, var ilet til umiddelbart efter Fru White og Stanhope, vilde have bemærket, at Nøglen, som hang ved denne Rejsetaske, endnu bevægede sig frem og tilbage, som om hans Herres Haand just havde berørt den, da han ramt af Blyet var segnet om paa Gulvet. De edsvorne havde af denne Omstændighed draget den Slutning, at White havde villet lægge Pistolen i Rejsetasken i samme Øjeblik, som Skudet var gaaet af; men Jack spurgte sig selv, om ikke snarere White i det skæbnesvangre Øjeblik havde udtaget Pistolen af Rejsetasken. Dette kunde ganske vist se ud til at være sket med Hensigt, medens der i første Tilfælde kun kunde være Tale om Uforsigtighed. At en saa praktisk og erfaren Mand som White overhovedet skulde have indpakket en ladt Pistol, forekom Jack mere end usandsynligt; derfor var han tilbøjelig til at tro, at White i sidste Øjeblik havde taget Vaabnet i sin Haand for at fjerne den farlige Kugle.

Paa den Mulighed, at der skulde kunne foreligge et Selvmord, vilde Hollister aldrig have tænkt af sig selv. Kun det til Vennen afgivne Løfte bevægede ham til at forske videre efter Sagernes Sammenhæng. Saa opsøgte han da Felix, lod sig endnu en Gang berette om alle Sagens Enkeltheder og spurgte lejlighedsvis i Løbet af Samtalen, hvad der vel kunde være blevet af de Breve, som det sagdes, at Herr White skulde have skrevet kort før Vielsen.

„De ere for længst bragte paa Posthuset," svarede Husmesteren. „Jeg saa selv Gaardskarlen gaa med dem ud ad Bagdøren, endnu før Herrerne kørte til Kirke."

Jack haabede i Stilhed paa, at Budet ikke skulde have kastet Brevene i Kassen uden først at have læst deres Udskrift. Dog laa der ham noget andet paa Sinde, som det aabenbart kostede ham stor Overvindelse at berøre.

„Den stakkels unge Frue," udbrød han sukkende, „hvor sørgelig en Ende tog ikke hendes Lykke!"

„Vel saa, unge Herre," istemte Felix, „jeg har endnu aldrig set nogen saa overvældet af Smerte som hun. Da hun kom ind i Værelset og saa, hvad der var sket, udstødte hun et hjerteskærende Skrig og sank som ramt af Lynet ned paa sine Knæ. Dog skortede det hende ikke paa Kraft og Mod; saa snart hun følte sig overbevist om, at hendes Mand virkelig var død, tog hun sig sammen og blev roligere. Derved gjorde hun det meget lettere for os ufortøvet at besørge alt fornødent. Det er saadan en smuk og fornem Dame; Herr White havde sikkert Grund til at være stolt af hende. Forhaabentlig bliver hun her i Huset som vor Frue."

Da Jack forlod Husmesteren, var han opfyldt af mangehaande Tanker. Det var jo umuligt med Sikkerhed at bevise, at White frivillig var gaaet i Døden; men vidste mon ikke den unge Frue mere, end hun vilde sige? Havde Sørgespillet for hende mon ikke en dybere Betydning, end Verden anede? Rigtignok havde der intet været at mærke dertil i Kirken og foran Alteret. Kun kold Ro og Selvbevidsthed havde Jack kunnet læse i hendes Miner. Han tænkte paa, hvor stolt hun havde set ud med alle de Kostbarheder, der smykkede hende, — en hel Formue bar hun paa sig i Diamanter og Kniplinger. Først bagefter, da Venner og Bekendte trængte sig om hende for at gratulere, havde hun vist Tegn paa Sindsbevægelse. Det forekom Jack, som saa han hende endnu staa i den ene Ende af Salen. En sjælden Ynde var udbredt over den unge Frues indtagende Person, og fra Tid til anden tilkastede hun sin Mand stjaalne Blikke, hvis Begejstring Jack ikke forstod. Herr White havde i sit Væsen ikke lagt nogen som helst Ophidselse for Dagen; men hvis han virkelig, som Stanhope paastod, havde været anderledes end sædvanlig, havde maaske en eller anden Ærgrelse over forretningsmæssige eller politiske Anliggender fordærvet Herr Whites Stemning paa den højtidelige Dag. At han imidlertid paa dette Tidspunkt skulde have omgaaedes med Selvmordsplaner syntes absolut ikke tænkeligt. Vilde han med Døden i Hjertet have kunnet staa saa rolig og tilsyneladende ubekymret ved sin unge, skønne Hustrus Side?

Og dog — der gives jo en Fortvivlelsens Ro, som er i Stand til at lade Menneskene synes fattede, naar et frygteligt Slag af Skæbnen pludselig omstyrter alle deres Forhaabninger om Lykke, selv om Smerten nok saa fortærende raser i deres Indre.

Jack fandt intet Svar paa al den Tvivl, der bestormede ham. Just som han stod i Begreb med at gaa op til Stanhope igen, traf han i Entréen paa Gaardskarlen, der om Morgenen havde bragt de omtalte Breve paa Posthuset. Efter nogle faa behændige Spørgsmaal erfarede han, hvad han ville vide. Karlen havde ikke læst Adresserne af den simple Grund, at han overhovedet ikke kunde læse skrevne Bogstaver.

Skulde Herr White maaske have tænkt derpaa, da han leverede ham og ikke Felix Brevene til Besørgelse?

VI. Den unge Enke.

Paa de ængstelige Spørgsmaal, hvormed Stanhope modtog sin Ven, kunde denne ikke give ham noget trøstende Svar.

„Jeg har intet fundet, som sandsynliggør din Tvivl," sagde han; „men det er næsten, som om din Frygt havde smittet mig, thi jeg kan ikke mere frigøre mig for en vis ubestemt Følelse af Sorg og Ængstelse."

Stanhope sukkede og hensank i mørke Grublerier, hvoraf han forskrækket for op, da en Banken paa Døren lod sig høre.

En Kammerjomfru skulde sige, at Fru White ønskede saa snart som muligt at tale med den unge Herre, da hun havde noget vigtigt at sige ham.

Stanhope svarede roligt, at han straks skulde være til Tjeneste. Men neppe var Pigen borte, før han i heftig Sindsbevægelse vendte sig mod sin Ven.

„Hjælp mig, Jack," bønfaldt han; „jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre. Jeg kan ikke afslaa denne Anmodning, og dog føler jeg mig ikke i Stand til at se hende — i det mindste ikke alene. Vil du gaa med mig?"

„Jeg? Hvor kan du tænke derpaa? Det vilde synes meget paatrængende, om jeg uopfordret —" Jack anstrengte sig forgæves for at give sin Stemme den fornødne Fasthed.

„Du ledsager mig som min Ven."

„Umuligt."

„Hvorfor ikke?"

„Har jeg virkelig taget fejl, Stanhope?" udbrød Jack bleg af Sindsbevægelse. „Jeg troede, du kendte min Hemmelighed, og at dette var Grunden til din Tvivl og Frygt angaaende din Fader. Jeg har forsøgt at betvinge mig og bistaa dig, saa vidt jeg evnede det. Men gøre mere for dig formaar jeg ikke. Jeg kan ikke gaa med dig, thi — er jeg virkelig nødt til at udtale det? — Jeg elsker Fru White og har allerede længe elsket hende — endnu før din Fader gjorde hendes Bekendtskab."

„Du — Jack?"

„Har du virkelig ikke haft nogen Anelse derom? Jeg vilde aldrig have troet det muligt; det lykkedes mig saa daarligt at skjule mine Følelser. Saa snart din Fader blev min Medbejler, maatte jeg naturligvis trække mig tilbage. Ogsaa nu vilde jeg have tiet, men denne Tragedie har berøvet mig al min Selvbeherskelse, og endog for din Skyld —"

„Sig ikke mere," afbrød Stanhope ham; „jeg gaar alene." Hans Stemme klang tvungent, og det sælsomme Udtryk i hans Ansigt maatte vel have været Vennen paafaldende, hvis ikke Jack i Øjeblikket havde haft andet paa Hjerte.

„Hvad jeg her har sagt dig, skal ikke gøre noget Skaar i vort Venskab — vel, Stanhope?" udbrød han bevæget. „Tro mig, at jeg aldrig skal glemme, at hun en kort Stund var din Faders Hustru."

Tavs rakte Vennen ham Haanden, men undgik at møde hans Blik. „Tænk ikke mere derpaa, Jack," sagde han hurtigt; „vi ere begge komne ud i en stormfuld Sø og maa vise os som kække Svømmere."

I det Værelse i nederste Etage, hvor Stanhope traadte ind, var der tætte Forhæng for Vinduerne; kun det matte Skin fra Ilden i Kaminen lyste op i Mørket, og spøgelseagtigt stirrede de rige Møbler og Kunstgenstande ham i Møde fra alle Sider. Dette Gemak, der var helligt for ham ved Mindet om hans afdøde Moder, syntes ham i det Øjeblik saa fremmed, som om han aldrig før havde set det; ogsaa den berusende Duft af Blomster, der hvilede over det, bedøvede hans Sanser.

„Min bedste Tak for, at De er kommen," lød nu en sagte Stemme; „jeg vilde ikke have gjort Dem Ulejlighed, dersom jeg

ikke meget havde ønsket at spørge Dem om noget, før Moder igen er her; jeg venter hende hvert Øjeblik."

Stanhope traadte hen til sin Faders Enke, hvis Skikkelse han kun kunde se i ubestemte Omrids, lænet tilbage i Sofaens Puder.

„Der er saa mørkt her," sagde han; „skal jeg ikke lade Gassen tænde?"

„Aa nej, blot ikke Lys?" udbrød hun med en afværgende Gestus; „jeg vilde ikke kunne udholde at se Lys. Jeg føler mig, som om jeg skulde tilbringe hele Resten af mit Liv i mørk Nat!"

„Naadige Frue —" hvor kold og haard hans Stemme lød! han selv forskrækkedes derover — „De har ønsket at spørge mig om noget," vedblev han mildere; „sandsynligvis om noget, der vedrører Begravelseshøjtideligheden. Jeg beder Dem, udtal blot Deres Ønsker, og jeg skal bestræbe mig efter bedste Evne for at opfylde dem."

Han hørte en let Raslen af hendes Kjole, men der kom intet Svar.

„Jeg kan forstaa, at det ikke falder Dem let at finde Ord," begyndte han paany; „vi have begge lidt et saa pludseligt, et saa frygtelig tungt Tab —"

Forskrækket holdt han inde; hun var sprungen op og stod tæt foran ham.

„Tænd Gassen," bad hun; „jeg maa se Deres Ansigt. Deres Stemme lyder saa fremmed, saa underlig. Er ogsaa den Tanke falden Dem ind, at han paa en eller anden Maade skulde have faaet at vide —"

„Stille — tal ikke videre —" udbrød Stanhope med strengere Stemme, end han maaske selv vidste. „Lad os hverken lade Tvivl eller Frygt komme til Orde. Edsvorneretten har erkendt, at det drejer sig om et ulykkeligt Tilfælde og intet andet. Himlen forbyde —" hans Strube var som sammensnøret af indre Bevægelse.

„O, var det blot et ulykkeligt Tilfælde!" stammede hun. „Men De skal vide, hvad der piner mig; jeg kan ikke længer alene bære dette forfærdelige: Under Vielsen, ved Gratulationen, ved vor Ankomst her til Huset var han fuldstændig som forandret. Hvor meget han end anstrengte sig for at synes elskværdig, hensynsfuld og kærlig imod mig, kunde jeg dog intet Øjeblik undlade at mærke det. Men hvorledes skulde jeg kunne tænke eller antage, at han —"

„Sig ikke mere," afbrød han hende kort, „dette Øjeblik er grufuldt nok, ogsaa uden kunstigt Mørke."

Da han havde tændt Gassen, sænkede den unge Frue sit blændet Hovedet.

„Det er skrækkeligt," mumlede hun, „at være fri og dog helt uden Haab til Fremtiden!"

Han vilde have udtalt sin Medfølelse for hende, men det var, som om Aandehænder tilhviskede ham Tavshed. Hun var saa skøn i dette Øjebliks smertelige Bevægelse, som forlenede hendes ellers saa stolte Træk med et Udtryk af ægte kvindelig Blidhed og lod den synes søgende og nølende. Over den kostbare Rejsedragt havde hun kastet et langt sort Sjal, der kun yderligere forhøjede hendes Skønhed ved at fremhæve hendes Ansigts Bleghed og de vidunderlige askeblonde Lokker.

„De burde have fortiet mig Deres Ængstelse og Tvivl," sagde han langsomt og med Anstrengelse. „Nogen virkelig Grund dertil foreligger ikke, men derved, at vi udtale os for hinanden, bliver vor Sorg kun ganske uudholdelig for os begge."

„Men jeg kan ikke forblive stum og indeslutte dette grufulde i mit Indre. Tal med mig, Stanhope, lad mig ikke helt alene med min Frygt, med min Anger. De er den eneste, som kan hjælpe mig; intet andet Menneske vil kunne forstaa —"

Han rystede afvisende paa Hovedet.

„Ak, De vil ikke eje min Fortrolighed," udbrød hun, „De vil ikke høre, hvad jeg har at sige Dem. Saa ved De altsaa med Bestemthed, at han har erfaret — hvad jeg evigt vilde skjule for ham — og at dette drev ham til Selvmord paa selve hans Bryllupsdag, næsten endnu ved Foden af Alteret?"

„Jeg ved kun et eneste," svarede Stanhope. „En grusom Skæbne har berøvet mig min Fader, Dem Deres Ægtefælle. Lad os ikke forske videre, thi hvad vi end kunne opdage, vil kun kunne gøre os endnu ulykkeligere!"

Fortvivlet vred hun de hvide Hænder. „Saa er det altsaa sandt," stønnede hun, „virkelig sandt! Pistolskudet vil evigt genlyde for mine Øren, aldrig skal jeg kunne glemme Synet af hans varme Blod."

Mellem Stanhopes Bryn lejrede sig strenge Folder, og for første Gang betragtede han hende med et prøvende Blik.

„Maaske har De Ret i," sagde han, „maaske det vil være et forgæves Forsøg at brede et Slør over Fortiden og lade Skinnet

staa ved Magt i Stedet for Sandheden. Ingen af os vil finde Ro, saa længe denne grusomme Tvivl gnaver ved vor Hjerterod. Lad os haabe, at det maa lykkes os at besejre den derved, at vi tappert angribe den. Mod behøve vi dertil — men De er jo modig, ikke sandt?"

Hun nikkede samstemmende, men hendes nedslagne Blik, hendes ængstelige Gestus vidnede om det modsatte.

„De siger, at min Fader ogsaa i Dag forekom Dem forandret," vedblev Stanhope med mørk, men ikke uvenlig Stemme; „var han endnu i Gaar ganske som ellers?"

„Ja," lød det sagte, næsten ydmygt fra den stolte Kvindes Læber.

„Endnu ved Frokosten i Morges bemærkede jeg ikke noget usædvanligt," forsikrede han. „Men da vi Klokken halv tolv kørte til Kirke, var der foregaaet en øjensynlig Forandring med ham, en Forandring, som dog først senere blev mig klar. Hvad kan der i denne Mellemtid vel have tildraget sig? Sendte De ham maaske et eller andet Bud?"

„Nej, hvad skulde jeg have haft at sige ham? Jeg vidste jo af Deres Mund —" Hun holdt inde. Var det mon hendes eget Hjerte, der ikke tillod hende at tale videre, eller var det den isnende Kulde i Stanhopes Miner?

„Jeg vilde være bleven ham en trofast Hustru," stønnede hun med afbrudte Ord. „For jeg forlod det fædrene Hjem, havde jeg højtideligt lovet mig selv i Fremtiden ikke at ville se noget andet Billede end hans i mine Tanker og i mine Drømme. Med rent Hjerte gik jeg ved haus Side, men min Brudgom var kold som Sten og saa ganske hensunken i sine egne Tanker, at han overhørte Præstens Spørgsmaal, om han vilde tage mig til sin rette Hustru, og intet Svar gav derpaa. Ingen andre end jeg mærkede det, og Højtideligheden blev ikke afbrudt. Men indvendig føler jeg det, som om jeg slet ikke er bleven viet til ham, men dog maa bære hans Navn."

De sidste Ord hviskede hun næppe hørligt. Dersom hun haabede paa et Blik, paa et trøstende Ord, der kunde lindre hendes bitre Sjælekval, saa haabede hun forgæves.

Stanhope tænkte nu kun paa sine egne Følelser i Kirken, i det Øjeblik, da Brudeparret vendte sig fra Alteret, og han mødte sin Faders Blik, som fra Bruden svævede over til ham, Sønnen. Der laa i dette Blik en saadan Verden af Skuffelse og Fortvivlelse,

at Stanhope forglemte alt omkring sig og næppe var i Stand til at bevare Herredømmet over sig selv. Erindringen om dette Blik og om dens sandsynlige Aarsag dertil, var det, som nu fyldte hans Hjerte med Bitterhed og Malurt. Havde hans Fader virkelig tiltroet ham, at han skulde have begaaet en stor Uret imod ham? —

For den unge Enkes indre Øje drog imidlertid allehaande Billeder forbi, som ikke skulde have haft Rum i hendes Tanker paa denne Sorgens Dag. Det var ikke hendes afdøde Ægtefælles Skikkelse, hun saa, men Sonnens ungdomsfriske Ansigt, saaledes som det havde vist sig for hende i den uforglemmelige Stund, da hun for første Gang saa ham. Da havde pludseligt den hele Verden forvandlet sig for hende; det Ægteskab, hvori hun havde indvilliget, var forekommet hende som en Synd, nu da det var for sent at træde tilbage. Med forstyrrede Blikke betragtede hun den unge Mand foran sig, han, som bevidst eller ubevidst havde fremkaldt den frygtelige Kamp. Hun tænkte paa sin Skam, paa sin Længsel, paa sin hemmelige Vaklen, paa sin forgæves Modstand mod den mægtige Følelse, som drev hende fremad. Tilsidst forsvandt alt i en eneste Erindring, som næppe laa fire og tyve Timer bag hende og dog allerede i et uendeligt Tidsrum syntes at have udgjort en Del af hendes Liv. Det var kommen saa hurtigt; — et Øjeblik havde de alene staaet Ansigt til Ansigt med hinanden, og Lidenskab og Angst havde overvældet hende. Man tvang hende til dette Ægteskab, og nu vilde hun vide, om hendes Skæbne dog var ganske uigenkaldelig. Hun havde ikke tilstaaet ham, at hun elskede — nej, nej, — hun havde kun spurgt ham, om hun skulde holde sit til hans Fader givne Løfte og indgaa en Pagt, som hendes Hjerte ikke havde Del i. — Da han af Overraskelse ikke fandt noget Ord til Svar, havde hun bønfaldet ham om at sige hende, hvad hun skulde gøre, da hun ikke selv mere vidste noget Raad; *han* skulde afgøre hendes Skæbne, *hun* vilde underkaste sig hans Dom. Da havde han gjort, hvad hun bad ham om, og sagt, at hun skulde holde sit Løfte og gøre hans Fader lykkelig. Og dette var nu Resultatet af hendes Lydighed —: hendes Ægtefælle død og foran hende denne Mand af Jærn, der anstrengte sig for at have Taalmodighed med hende og ikke vise hende Had. Med blege Kinder saa hun paa ham.

„Skulde det være muligt, at Deres Fader har hørt vor Samtale?"

Stanhope for forskrækket sammen, men fattede sig dog atter

straks. „Nej," sagde han; „thi ikke længe efter kørte vi ud sammen; da var han glad og munter, talte med Stolthed og Ømhed om Dem og syntes tillidsfuldt at se en lykkelig Fremtid i Møde."

„O, da have vi vistnok begge taget fejl, og vor Angst har været overdreven. Pistolen er alligevel gaaet af ved et Tilfælde, saa at vi kun have at beklage Tabet af ham."

Hun betragtede ham saa spændt, at han ikke havde Hjerte til at sige hende imod. „Ja, tro De kun saaledes," sagde han, „og gid dette maa være Dem en Trøst."

„Det vil det," udbrød hun besluttet; „jeg vil tro, at jeg ingen som helst Andel har i Ansvaret for den skete Ulykke. Hvorledes skulde jeg vel ellers kunne udholde at leve Livet!"

Han tav og vendte Blikket mod Døren, som om han længtes efter at forlade hende. Hendes Læber skælvede, da hun saa det.

„Jeg har allerede altfor længe besværet Dem med mine Klager," mumlede hun. „Moder vil være her om et Øjeblik og jeg ser, De ønsker at gaa. Det var Daarskab af mig at bede Dem om denne Samtale; jeg havde ingen Ret til at forstyrre Dem i Deres Sorg."

„Sig ikke det," gav han til Svar, „jeg skatter mig lykkelig ved at kunne tjene Dem og bevise Dem min Højagtelse. Vi ere nu Medlemmer af een Familie, og selv om ogsaa jeg snart maa forlade dette Hus, haaber jeg dog, at De stedse vil betragte det som Deres Hjem."

„Ja," udbrød hun med Bitterhed i Ord og Stemme, „her er mit Hjem; for den Pragt, der her omgiver mig, har jeg bortskænket min Haand; nu maa jeg ogsaa drage Omsorg for, at den kan berede mig Nydelse."

„Tænk hellere paa, at dette Hjem beredtes for Dem af en Mand, der, saa længe han levede, elskede Dem af hele sin Sjæl," svarede Stanhope værdigt og alvorligt.

„Hvor stor, hvor ædel De er!" udbrød hun, og i hendes Øjne stod der Taarer. „Jeg vil gøre, hvad jeg kan, for at fortjene den Agtelse, som tilkommer Deres Faders Enke, — det beder jeg Dem forlade Dem paa!"

Med en ærbødig Hilsen trak han sig tilbage, og da Døren lukkede sig efter ham, følte hun, at der mellem hende og ham havde rejst sig en uoverstigelig Skillevæg.

VII. To Pakker.

Jack Hollister ventede utaalmodigt paa Stanhopes Tilbagekomst; han havde endnu noget at sige ham.

„Jeg har grundigt tænkt over Tingene, medens du var borte," begyndte han, saa snart Vennen var traadt ind til ham. „Du maa høre min Bekendelse til Ende, for at der ikke skal opstaa nogen Misforstaaelse mellem os. Som Bejler til Floras — Fru Whites — Haand har jeg aldrig optraadt; heller aldrig har hun vist mig nogen synderlig Gunst, men jeg har elsket hende, lige fra den Gang jeg for to Aar siden saa hende paa Velgørenhedsballet. Gerne havde jeg opgivet mit lystige Ungkarleliv, min Klub, mine Væddeløbsheste, min Sejlbaad, for med hende at grunde et stille, beskedent Hjem. Dog, det var ikke efter hendes Sind. Ved Siden af din Fader i det mindste havde jeg slet ingen Udsigter. Om nogen Sinde den Tanke er opstegen i hende, at al ydre Glans og Fordel dog ikke kunde holde hende skadesløs for Forskellen i Aar, ved jeg ikke; i den sidste Tid har det dog mange Gange forekommet mig saa. Hendes Forlovelse medtog mig den Gang skrækkeligt, og den tragiske Begivenhed, som i Dag har fuldbyrdet sig, lod mig ganske miste Fatningen. Naar en anden — og dersom denne anden oven i Købet er en Ven — hjemfører den Pige, som man elsker, og Brudgommen straks efter Bryllupet afgaar ved en pludselig Død, da forekommer man sig selv som en Morder. Det gør mig nu virkelig ondt, og nu skammer jeg mig over min Daarskab og Skinsyge, men da vi fornylig alle sad ved Bryllupsbordet, ønskede jeg, at en Lynstraale maatte træffe Huset og begrave os alle under Ruinerne."

„Jack!"

„Jeg maa være aaben over for dig, Stanhope, ellers vil jeg aldrig mere kunne se dig frit ind i Ansigtet. Uudsigeligt længes jeg nu efter at ile til hende, trøste hende, være hende et og alt, og dog vilde jeg intet Øjeblik tøve med at gøre Ulykken usket, hvis det stod i min Magt, saa at vi igen havde din Fader i vor Midte, saa stærk, forhaabningsrig og fuld af hengiven Ømhed for hende, som han endnu i Gaar var. — Tror du mig i dette?"

„Ja, ja vist," mumlede Stanhope adspredt; han tænkte paa de sælsomme Forviklinger i hendes Stilling, medens han mekanisk skred op og ned ad Gulvet.

„Du kender endnu ikke til Kærlighed og ikke til Skinsygen

med alle dens Kvaler," vedblev Jack indtrængende. „Men naar du en Gang bliver forelsket, vil du kunne forstaa, hvorledes det kan fordreje Hovedet paa en Mand, selv om han ikke faar den mindste Opmuntring; og da vil du maaske undskylde mig."

„Jeg dadler dig ikke," var Stanhopes rolige Svar; „du fornægter aldrig din gode Natur trods alle bitre og lidenskabelige Anfægtelser."

„Altsaa bliver alt mellem os ved det gamle," udbrød Jack, synlig lettet, og Vennerne skiltes med et varmt Haandtryk.

Fru Hastings var nu sin saa haardt ramte Datter til Selskab; hun var et af disse larmende, pretentiøse Mennesker, som have en egen Evne til at tage et Hus i Besiddelse, saa snart de træde over dets Tærskel. Fred og Ro syntes som blæst bort ved hendes Tilstedekomst, selv Smerten tjente hende kun som Middel til at indtage selvbehagelige Stillinger og give Ansigtet et skuespilleragtigt Udtryk, saa at Sorgen mistede sin lutrende Indflydelse paa Karakteren.

For Stanhope var hendes Nærværelse uudholdelig, og den hele Aften forblev han derfor paa sit Værelse. Først næste Morgen, da Fru Hastings var kørt ud for at besørge de nødvendige Sørgetoiletter til sig og sin Datter, gik han ned i sin Faders Studereværelse. Bange Tvivl bestormede ham endnu bestandig. Det laa ham først og fremmest paa Sinde at konstatere, hvad der kunde være sket i hin korte Stund, før Vielsen fandt Sted, og som kunde have bevirket, at den for kort Tid siden saa forhaabningsfulde Mand var bleven dreven til den yderste Fortvivlelse. Da han var traadt ind i Studereværelset, ringede han og lod Felix og Gaardskarlen kalde til sig, hvilke begge allerede i en Aarrække havde staaet i den afdødes Tjeneste og vare den hele Familie tro hengivne.

„Der maa sikkert i Gaar være indløbet Breve til min Fader, Felix," sagde han til den gamle Tjener, „Breve, som maa besvares; imidlertid finder jeg ingen hverken paa hans Skrivebord eller i Lommen paa hans Frakke. Har De ikke modtaget noget med Posten?"

„Jo vel, unge Herre; jeg bragte Brevene herind, da De sad ved Frokosten. Senere stod De ved Vinduet, som De vist selv vil erindre, medens Herren læste dem."

„Det er ikke de Breve, jeg mener," svarede Stanhope; han havde jo set sin Fader læse disse tre Breve med rolig Mine og lægge dem til Side med største Sindsro.

„Med anden Post er der kun kommet Blade," forsikrede paa sin Side Gaardskarlen, „og dem lagde jeg paa deres sædvanlige Plads; der var det, tror jeg," — han pegede paa flere Tidsskrifter og Dagblade, som laa paa Bordet.

Stanhope gav sig endnu ikke tilfreds.

„Har der ikke været noget Besøg, er der ikke kommet noget Bud, som kan have bragt et Brev? Jeg er overbevist om, at min Fader maa have modtaget en vigtig Meddelelse, før han kørte til Kirke, og af denne maa der dog endnu kunde findes Spor."

Felix og Gaardskarlen betragtede hinanden. „Derom vide vi intet," forsikrede den første. „Herr White skrev nogle Breve, medens han ventede paa Vognen," sagde den anden tøvende, som om han ikke ret vidste, om denne Meddelelse kunde være den unge Herre til nogen Nytte. „Han gav mig dem til Besørgelse."

„Ja, ja — det ved jeg," erklærede Stanhope, „om dem taler jeg heller ikke. Hvor er Josefine? Maaske har hun lukket nogen ind, medens I vare beskæftigede andet Steds."

Kammerjomfruen blev tilkaldt og adspurgt, om hun havde modtaget noget Brev eller ført nogen besøgende ind i Studereværelset.

„Nej," sagde Josefine med dyb Rødmen, thi i den statelige unge Herres Nærværelse blev hun altid forlegen. „Der var rigtignok en her, men han fik ikke engang Lov til at gaa op. Herr White sagde, at han ikke kendte Manden, og at han i Øjeblikket ikke kunde modtage nogen."

„Sagde den Mand sit Navn?"

„Ja, men jeg har siden glemt det. Det var noget som 'Stewart', men dog ikke helt saadan. Han havde en lille Pakke i Haanden."

„Lod han den blive her?"

„Nej, jeg tror det ikke. Da jeg atter kom herned, var han der ikke mere; rimeligvis har en eller anden fortalt ham, at det var Herr Whites Bryllupsdag, og saa har han ikke villet genere."

Felix og Karlen rystede paa Hovedet; de havde intet hverken set eller hørt til den fremmede.

„Jeg lod ham staa i Forværelset," vedblev Josefine ængsteligt; „maaske var det ikke rigtigt af mig, men han saa meget pæn og anstændig ud."

Stanhope troede ganske vist ikke, at det, Kammerjomfruen fortalte, havde noget som helst at betyde; ikke desto mindre vilde

han have Rede paa Sagen. Han spurgte da, hvad Klokken var, da den fremmede havde været der. Pigen svarede, at den havde maattet være lidt over ti; Herr White havde kort efter sendt hende til Westminster-Hotel, hvor hun skulde aflevere en lille Pakke. Den Gang havde Klokken just været halv elleve.

Det var Stanhope paafaldende, at den Mand, som ønskede at tale med Herr White, havde haft en Pakke i Haanden, og at hans Fader kun en halv Time senere havde sendt Pigen af Sted ogsaa med en Pakke. Var det muligvis en og den samme? Han kunde ikke undlade at gøre dette Spørgsmaal.

Josefine gjorde store Øjne; den unge Herre syntes at have overhørt, at den fremmede havde taget Pakken med sig igen. Hun gav dog ikke sin Forundring Udtryk i Ord, men svarede kun, at det havde været ganske forskellige Pakker, idet nemlig den, som hun havde bragt til Hotellet, var lille og indviklet i hvidt Papir, medens den anden, som Manden havde holdt i Haanden, var brun og meget større.

Stanhope kaldte sig selv en Taabe; han besluttede, ikke at spørge om mere og lod Tjenestefolkene gaa. Men atter og atter for det gennem hans Tanker, hvad hans Fader kunde have sendt til Hotellet, og i hvad Hensigt Manden med den brune Pakke kunde være kommen.

Pludselig sprang han op. Øverst i Papirkurven ved Siden af Bordet laa et grønt Stykke Seglgarn med overskaarne Knuder og et stort Stykke brunt Indpakningspapir, som endnu lod erkende Formen af den Æske, der havde været indpakket deri. Derunder fandt han de Breve, som hans Fader havde faaet ved Frokosten. Han betragtede det brune Papir nøje; Udskriften lød: 'Til Herr White', og nedenunder stod tilføjet: 'At aabne personlig,' hvilket gav Tilsendingen en ganske særlig Vigtighed.

Bestyrtet over sin Opdagelse stod han netop i Begreb med at kalde Josefine tilbage for af hende at erholde nærmere Oplysning, da en let Banken paa Døren hindrede ham i at udføre sit Forsæt. Flora White, den unge Enke, traadte ind og havde i Haanden en i hvidt Papir indsvøbt Pakke.

VIII. Den hvide Pakke.

Skælvende lagde hun den paa Bordet. „Jeg har just nu faaet dette tilsendt fra Ejeren af Westminster-Hotel. Den udvendige Adresse var til ham, men nedenunder, — ser De Stanhope."

Da hun havde fjernet det yderste Papir, saa han sin Faders velbekendte Skrifttræk:

„Til Fru Samuel White, Westminster-Hotel,"

lød Udskriften.

„Han har sendt det hen til Hotellet til mig kort for Vielsen, netop i den Stund, da den store Forandring foregik med ham. Jeg vover ikke at aabne denne Pakke."

„Var det da Bestemmelsen, at De ikke vilde rejse til Syden, men at De skulde forblive her og bo paa Westminster-Hotellet?"

„Kun saa længe, til jeg havde udhvilet mig efter Dagens Anstrengelser."

Det klarede op i Sønnens Ansigt.

„Saa var det altsaa min Faders Mening, endnu da han afsendte dette, at tage ind paa Hotellet. Maaske kan dette for bestandig løse vor Tvivl; luk Æsken op, at vi kan faa en Ende paa Uvisheden."

„Jeg kan ikke," erklærede hun gysende; „det vilde være for mig, som at røre ved et Lig. Aabn De den i Stedet for mig; — jeg har ikke Mod."

Uden et Ord til Svar tog han Æsken og frigjorde den for Indpakningspapiret; et lille Fløjlsetui med slidte Hjørner kom til Syne. Der undslap Stanhope et Udbrud af Overraskelse, og Rødme bedækkede hans Pande.

„Jeg kender dette Etui," sagde han med sagte Stemme; „min afdøde Moder plejede deri at opbevare sine Smykker."

Han berørte Fjeren, Laaget sprang op, indeni laa en Broche og et Par Ørenringe i gammeldags Indfatning. Det var et Smykke, som Stanhope endnu erindrede fra sin Barndom.

„Hvorfor sendte han mig dette?" stammede den unge Frue bestyrtet og greben af en underlig Bevægelse. „Han havde jo allerede foræret mig saa mange Smykker, deriblandt ogsaa det Diamantdiadem, jeg havde paa i Kirken. Har han maaske derved villet sige mig —"

„Læs selv, hvad han vilde sige Dem," afbrød Stanhope hende og rakte hende et Stykke Papir, som han udtog af Etuiet. Der

stod kun nogle faa Linier, som hun hurtigt gennemsaa. Da hun derpaa rakte ham det beskrevne Blad, saa han Taarer perle i hendes Øjne.

„Jeg var ikke værdig til at være hans Hustru," sagde hun bevæget. „Læs, Stanhope, dette synes mig at udgøre et fuldgyldigt Bevis for, at hans Død kun kan tilskrives et ulykkeligt Tilfælde."

Det korte Brev var affattet i følgende Udtryk:

„Min inderlig elskede Flora!

Disse Smykker, som en Gang Stanhopes Moder bar, ofrer jeg dig paa vor Bryllupsdag, ikke for deres Værdis eller Skønheds Skyld, men som et højeste Bevis paa min Agtelse og Beundring. Dig har jeg valgt, for at du skulde indtage den Plads i mit Hjerte, som hidtil har tilhørt min Ungdoms Ledsagerinde. Jeg beder dig bære disse Smykker een Gang om Aaret, paa denne Dag, som et Vidnesbyrd om, at du fatter og forstaar den Følelse, som drev mig til at byde dig denne dyrebareste Gave, jeg havde at give bort." —

„Jeg føler mig som lettet for en tung Byrde," hviskede Flora efter en kort Tavshed. „Nu vil jeg ogsaa kunne græde. Men det var dog en sælsom Tanke, at han just sendte mig disse Smykker, thi bære dem kan jeg aldrig. Behold De dem," føjede hun hurtigt til, da hun saa, at Stanhope endnu en Gang aabnede Laaget for at betragte de Genstande, der kaldte saa mange Erindringer til Live hos ham. „Disse Sager tilhøre med Rette Dem, og de ere bedst i Deres Varetægt."

„Jeg takker Dem," svarede han og lod Etuiet glide ned i sin Lomme. „Mindet om min ædle Moder er mig helligt og dyrebart."

Floras Øjne fyldtes med Taarer. „Vil De nu føle Dem mere lykkelig?" spurgte hun alvorlig.

„Jeg haaber det. Brevet, som De havde den Godhed at vise mig, skal være mig Bevis paa, at jeg angaaende min Faders Sindstilstand og hans pludselige Død har svævet i en Vildfarelse. Han imødesaa ikke Døden, men Livet — et lykkeligt Liv ved Deres Side."

Hun sukkede dybt. „For Begravelsen er overstaaet, ville vi næppe faa hinanden at se mere. Lev vel indtil da!"

IX. Den brune Pakke.

Stanhope blev ikke længe alene og overladt til sine Tanker.

„Herr Holliſter ønſker at tale med Dem," meldte den indtrædende Tjener.

Jack befandt ſig i feberagtig Uro, men dog var den gunſtige Forandring i Vennens Væſen ham øjeblikkelig paafaldende. „Du ſer ud, ſom om du havde opdaget, at dine Tvivl og din Frygt have været ubegrundede," udbrød han.

„Min Sorg er bleven roligere; jeg kan nu begræde Tabet af min dyrebare Fader uden at behøve at tænke paa, at han i Fortvivlelſe er gaaet bort fra os," ſvarede Stanhope.

„Dine Ord gør mig den Pligt lettere at maatte overlevere dig denne Skrivelſe," ſagde Jack, idet han fremtog et Papir af ſin Lomme. Adreſſaten til det ene af de Breve, ſom din Fader i Gaar lod ſende paa Poſten, er udfunden. — Et af Brevene var rettet til mig og indeholdt dette Indlæg til dig . . . Men for Guds Skyld, Stanhope, hvad er der i Vejen med dig, hvad fejler du?" vedblev han forſkrækket, da han ſaa, at hans Ven, ſom imidlertid havde aabnet Papiret, med blegt Anſigt og øjenſynlig aandsfraværende ſtirrede paa dets Indhold.

„Jeg fatter det ikke — hvorledes ſkal jeg dog forſtaa dette —" ſtammede Stanhope forvirret. „Jack, jeg befrygter en ny Ulykke," og han holdt igen Brevet frem for ſig og læſte:

„Min kære Søn Stanhope!

Det er mit beſtemte Forlangende, mit ſtørſte og meſt indtrængende Ønſke, at du — hvis du overhovedet gifter dig — ſkal tage en Pige ved Navn Nathalie Yelverton til Huſtru. Hun er Datter af en Stefan Yelverton, om hvem du ſandſynligvis ſnart efter min Død vil faa at høre. Søg ikke at efterforſke, hvorfor jeg forlanger dette af dig. At jeg ønſker det og forbyder dig ethvert andet Ægteſkab, maa være dig tilſtrækkeligt Bevis for, at du kun ved denne Forbindelſe kan finde din Lykke og opretholde vort Navns Ære. Din dig elſkende Fader

Samuel White."

„Nathalie Yelverton? . . . Hvem i Alverden er det?" lod Jacks overraſkede Udraab.

„Jeg ved det ikke; Navnet er mig ubekendt," mumlede Stanhope

som bedøvet. „Give Gud, at disse Linier aldrig vare komne mig for Øje. — Hvorfor skal jeg dog ægte denne fremmede Pige? Hvorfor maa jeg ikke engang grunde derover? Sandelig, min Ulykke var allerede forhen stor nok!"

Et saa uvilkaarligt Indgreb i en Mands Ret til at vælge den, han vilde tage til sin Hustru, forekom Jack aldeles uhørt. I temmelig ligefremme Ord udtalte han denne sin Mening for Vennen og endte med at sige:

„Ingen Lov kan tvinge dig til at indgaa dette Ægteskab. Jeg for min Del vilde i det mindste først nøje prøve, om denne Nathalie Yelverton ogsaa tilfredsstiller de Krav, som jeg kunde ønske at stille til min tilkommende."

„Med en Pige, som hedder Nathalie, vil jeg aldrig indlade mig paa at gifte mig," forsikrede Stanhope med stor Bestemthed.

Jack betragtede ham forbavset. „Det lyder jo næsten, som om dit Hjerte ikke mere var frit?"

Den anden smilte bittert. „Og om saa var?"

Jack var fintfølende nok til at forstaa, at dette ikke var Øjeblikket til at trænge sig ind i Vennens Fortrolighed; saa betvang han da sit Ønske om at vide mere og tav.

„Endnu eet," udbrød Stanhope, efter en Stunds tavs Grunden vaagnende op til Bevidsthed om Nutiden. „Hvad stod der i de Linier, som vare rettede til dig, Jack?"

„Kun, at han begav sig paa en Rejse, som muligvis kunde medføre en Ulykke for ham. Han bad mig, i Tilfælde af sin Død, at levere dig dette Indlæg. Hvad jeg skulde gøre med det, ifald intet tilstødte ham, omtaler han ikke, og det er dog underligt, naar man ret betænker."

„Slaa dette ud af dine Tanker," svarede Stanhope bleg og resigneret. „Jeg maa forsøge at bære dette Kors, som er lagt paa mig; men intet Ord derom, Jack, hvis du holder af mig."

Mangehaande Spørgsmaal og Tvivl stormede ind paa Stanhope, da han var alene. Hans Fader havde forudset, at han ikke mere vilde være i Live, naar Jack modtog dette Brev. Men var dette ikke blot en Anelse, men bevidst Hensigt, saa kunde den kun være udsprungen fra en pludselig Erkendelse af hans unge Hustrus Hjertetilstand. Hvad andet end Skinsyge — en ubegrundet Skinsyge mod sin egen Søn — kunde være Bevæggrunden til denne sælsomme Befaling, der nu først efter Faderens Død kom ham i Hænde?

Var dette gaadefulde Ægteskab, som han foreskrev ham, mon ikke blot et Paaskud til overhovedet at holde ham tilbage fra at gifte sig.

At Vielsen havde fundet Sted, og Herr White endnu til Afsked havde rettet nogle Ord fulde af Tillid og Ømhed til sin unge Hustru, tjente kun til at bestyrke Stanhope i hans Formodning. Han kendte sin Faders ridderlige Karakter, som ikke vilde have kunnet bringe det over sig selv at kaste blot den svageste Skygge paa en Kvindes gode Navn og Rygte. Selv om han ogsaa havde ment at have virkelig Grund til Skinsyge, vilde han dog ikke have hævnet sig paa den utro. Den eneste Satisfaktion, han søgte, bestod deri, at han indskrænkede sin Søns Handlefrihed.

En skrækkelig Formodning! En grufuld Mulighed! Stanhope gøs af Skam og Smerte ved den blotte Tanke om den Afgrund af Fortvivlelse og krænket Æresfølelse, hvoraf Beslutningen om at nedskrive hine Linier maatte være udsprungen. Thi hans Fader havde bestandig holdt af ham og vilde ikke med voldelig Haand have forspildt den Søns Lykke, hvorpaa han havde bygget saa store Forhaabninger, hvis ikke Harme og Bitterhed havde forvirret hans Sind. Det Saar, han havde tilføjet Sønnen, var langt dybere og smerteligere, end Faderen havde kunnet ane.

Stanhope følte end ikke Trang til at skaffe sig at vide, hvem denne Nathalie Yelverton vel kunde være. Han troede ikke engang, at en saadan Person overhovedet eksisterede; for ham var hun kun et Navn og intet andet. Efter hans Anskuelse berøvede Faderens Forbud ham altsaa enhver Udsigt til ægteskabelig Lykke, hvortil han dog syntes som skabt, ikke alene paa Grund af sin Forkærlighed for hjemlig Hygge, men ogsaa ved alle Hjertets og Aandens Egenskaber.

For ikke længer at plages af disse pinende Tanker begyndte han paany at anstille sine tidligere Efterforskninger.

Han var overbevist om, at den Pakke, paa hvilken Ordene: „At aabne egenhændig!" havde staaet, maatte have indeholdt det dødbringende Vaaben, Pistolen. Det havde aabenbart været Faderens Ønske at indhylle sin Død i Hemmelighedsfuldhed for derved at undgaa Mistanken om Selvmord. Men Stanhope vilde have Vished; han søgte efter Pistolkassen i alle Skuffer og Rum og fandt den endelig paa øverste Hylde af Reolen. Hvad han havde formodet bekræftede sig; Kassen passede nøje til Folderne i det brune Indpakningspapir, som han havde fundet i Papirkurven

sammen med den grønne Seglgarnssnor. Kassen var ny og paa dens Bund fandtes opklæbet et Adressekort fra det Firma, hvor den var købt.

Saa var det da ikke længer nogen Hemmelighed, hvad den brune Pakkes Indhold havde været; ufattelig vedblev det dog bestandig at være, hvorledes og ved hvem den var kommen i Whites Hænder.

X. Forandrede Følelser.

Det var en pragtfuld Ligbegængelse.

„Flora kan virkelig føle sig stolt over at være Enke efter en Mand, hvem saa mange berømte Folk have fulgt til det sidst Hvilested!"

Med dette Udbrud af tilfredsstillet Forfængelighed forlod Fru Hastings Sørgehuset. Stanhope, der netop forlod sit Værelse i Etagen ovenover, hørte hendes Ord med Smerte og Uvilje. Naar Moderen var saa verdslig sindet, hvad maatte man da ikke kunne vente af Datteren? Han havde ikke genset den smukke Enke siden Begravelsen, men holdt det nu for sin Pligt at meddele hende, hvilke Planer han havde lagt for Fremtiden. Altsaa lod han sig henimod Aften melde hos hende ved Felix.

Han fandt hende staaende midt i det glimrende oplyste Værelse; den slanke Skikkelse i det tætsluttende sorte Toilette fremhævede sig skarpt mod Møblernes og Tapeternes bleggule Farve. Hendes Holdning var fuld af Værdighed; det skønt formede Hoved har hun stolt hævet, men fra hendes Øjne talte en rørende Bøn, og hendes Læber skælvede.

„Hvor venligt af Dem at opsøge mig!" sagde hun, og der klang en saadan Vellyd i de ligefremme Ord, at vel mangen Mands Hjerte vilde være blevet bevæget i sit Inderste ved en saadan Hilsen.

Men Stanhope agtede lidet derpaa; ham laa det kun paa Sinde at finde det bedste Udtryk for, hvad han vilde sige, og han oversaa den Haand, som nølende strakte ham i Mode.

„Jeg kommer," begyndte han, uden at bemærke den Skygge, der fløj over hendes Pande, „for at tage Afsked med Dem. I Morgen tidlig agter jeg at forlade Byen."

„Er det ikke for hurtigt?" indvendte hun, behændigt skjulende

sin Bevægelse. „Jeg antog, at De i det mindste endnu i nogen Tid vilde have nok at gøre med at ordne Deres Faders Affærer."

„Jeg bliver heller ikke længe borte," svarede han langsomt, — „meget snart, maaske allerede om nogle Dage, vender jeg tilbage."

Selv om han ikke tydeligt udtalte, at han ønskede at fjerne sig fra hende, troede hun dog at gennemskue dette hans Ønske.

„Ved Deres Hjemkomst," sagde hun, „vilde De formodentlig gerne finde Huset tomt for at kunne indrette Dem efter Deres Behag."

„Paa ingen Maade," svarede han, „Huset her er Deres; det vil, som jeg alt for har sagt Dem, udgøre en Del af den Arv, der retmæssig tilfalder Dem som min afdøde Faders Enke."

„Men — hvis jeg nu vægrer mig ved at modtage denne Arv" — hendes Stemme skælvede — „hvis jeg overhovedet viste alt tilbage" — hvor kold og utilnærmelig stod han ikke foran hende! — „vilde jeg da ikke derved kunne genvinde Deres Agtelse — vilde De da ikke kunne —"

„De synes at vurdere min Mening altfor højt," afbrød han hende for at forekomme enhver Antydning af noget, han ikke ønskede at høre. „Jeg beder Dem indtrængende, ikke at tage Hensyn til, hvad jeg tænker og tror, i hvad De saa foretager Dem. Deres Stilling som min Faders efterladte Hustru hæver Dem ganske ud over min Kritiks Omraade."

Længer formaaede hun ikke at tilbageholde sin Lidenskab. „De mener med andre Ord, at denne min Stilling hæver mig ud over Deres Deltagelse, Deres Medfølelse, Deres Kærlighed! . . "

Ordet var udtalt; Indtrykket deraf var overvældende, og de tav begge. Dog aandede de vel derefter friere op; — hun paa Grund af den Lettelse, det altid medfører, naar man højt har udtalt, hvad der længe har været gemt i ens Bryst, — han, fordi det gav ham det bedste Tilknytningspunkt for den Opgørelse imellem dem, som under de givne Omstændigheder var absolut nødvendig.

„Og selv om saa var," svarede han med forceret Ro, „havde vi begge al god Grund til at være taknemmelige. Jeg tør i Fremtiden kun tillade mig at nære varmere Følelser for mine Venner og Slægtninge. Kærlighedens Lykke er mig forskertset. Paa det Omraade er jeg ikke mere Herre over min Skæbne."

Hun saa paa ham med store, forskrækkede Øjne; for første Gang saa han, at hun i sin Skønhed virkelig var rørende. Hvorledes skulde han mildne det Slag, som maatte ramme hende? Hvorledes kunde han bringe det til Klarhed imellem dem uden at saare hende paa det dybeste?

Med mørk Mine fremtog han sin Faders Brev og rakte hende det.

„Er det igen en ny Ulykke, som truer?" udbrød hun. „Hvad er nu dette?"

„Jeg ved ikke, fra hvilken falsk Forudsætning min Fader er gaaet ud," svarede han. „Men dette er hans sidste Befalinger til mig, hvilke han, som vi bestemt vide, har nedskrevet kun faa Timer før sin Død."

Hun læste. — Papiret knitrede i hendes Haand, hendes Kinder mistede deres Farve, de feberglinsende Øjne forraadte hendes indre Oprør.

„Hvem er Nathalie Yelverton?" udbrød hun.

„Jeg ved det ikke; jeg har end aldrig før hørt hendes Navn."

„En fremmed," mumlede hun i dybeste Forbavselse, „en ubekendt!" Hendes gennemtrængende Blik syntes at ville læse i hans inderste Sjæl. „Men et saadant Tyranni er jo utænkeligt," føjede hun indigneret til; „De kan da umuligt lade Dem binde af denne uhørte og ubegrundede Fordring. Det er jo en ufattelig Grusomhed. Deres Fader selv vilde ved klarere Overlæg have løst Dem derfra."

Kold Strenghed malte sig paa hans Ansigt. „Jeg vil aldrig kunne handle imod min Faders Ønsker. Derved vilde jeg hverken selv finde Lykke eller kunne berede den for andre. Min fremtidige Skæbne er beseglet; det nytter ikke at forsøge at forandre den."

Hun saa paa ham og erkendte, at hans Beslutning var uafvendelig. Hendes afdøde Ægtefælles sidste Ord havde været skæbnesvangre saa vel for hende som for ham.

Havde han da aldrig elsket hende? Havde det været en fuldstændig Vildfarelse, da hun troede at mærke, at han gengældte hendes Følelser? Hvor forkastelig og uværdig maatte hun da ikke staa i hans Øjne! Nej, nej, det kunde ikke være muligt; saa svag og forblendet havde hun ikke været; — sikkert — aldeles sikkert nærede han omme Følelser for hende, ellers maatte hun jo forgaa af Skam og Anger.

Men ak, i hans Træk stod intet derom at læse. Kval og Fortvivlelse afspejlede sig vel deri, men ikke hun var Aarsagen; mellem ham og hende syntes et svælgende Gab befæstet. En anden Kummer opfyldte hans Sjæl, han havde andre Tab og Skuffelser at beklage, hvorom hun intet anede. Som en Lynstraale stod denne Tanke gennem hende, og medens denne Formodning blev til Vished for hende, foregik der en stor Forvandling i hendes Indre. Trods sin Overfladiskhed, trods sit verdslige Væsen, trods sit Hang til Omskiftelser, besad hun en ægte kvindelig Natur; hun var i Stand til at glemme sine egne egoistiske Ønsker for oprigtig Deltagelse i en kær Vens Skæbne, og altid var hun beredt til at give mere end hun modtog. Med Brevet i Haanden nærmede hun sig ham, og da han, farende op af sin Grublen, havde taget det til sig, sagde hun med mild Fasthed:

„Jeg har været i en stor Vildfarelse, det ser jeg nu klart. At Følgerne deraf komme over Deres Hoved, bereder mig den bitreste Smerte. Egenkærlighed har ikke helt Magten over mig, og gerne ofrede jeg mit Liv for at gøre den Uret usket, som De nu lider under. — Dog nok af Ord! De vil aldrig kunne tilgive min Daarskab og jeg aldrig glemme den Skam, hvorom den blotte Erindring driver Rødmen frem paa mine Kinder. Men dog vilde jeg gerne bevise Dem, Stanhope, at jeg nu forstaar vort gensidige Forhold saa godt, som jeg tidligere har opfattet det falsk. Und mig Deres Venskab og den Andel i Deres Liv og Færden, som trods min Ungdom tilkommer mig ifølge mit Slægtskabsforhold til Dem. Min Deltagelse, min Medfølelse med Deres Kval skal lære mig —"

Han saa Medfølelsens Taarer perle i hendes Øjne, og hans haarde Sind blev blødt.

„Hvor god De er!" udbrød han med Varme.

Hun rystede paa Hovedet: „O nej, hidtil har jeg kun levet for Verdens Forfængelighed; men gerne vilde jeg blive god! Hvis De, Stanhope, kunde have Tillid til mig, vilde det være min bedste Hjælp. Sig mig — kender jeg den unge Pige?"

Hvor mildt hendes Stemme lød, og dog følte han sig helt forskrækket.

„Hvem mener De?"

„Hende som De elsker."

Han betragtede hende forundret, næsten vredt, men hun var

besluttet paa ikke at vige tilbage nu, da hun en Gang havde vovet sig saa vidt.

„De maa være forelsket — ellers vilde Deres Smerte ikke være saa skarp og bitter. Det er ikke Nysgerrighed, som driver mig til dette Spørgsmaal, men kun Ønsket om, at De ved at tale skal lette Deres Hjerte, for at dets Byrde ikke skal blive uudholdelig. Men er der nogen anden, over for hvem De lettere kunde tænke at udtale Dem, da —"

Hendes Smil skar ham i Sjælen. Tavs maalte han Værelset med lange Skridt, indtil han endelig standsede foran hende.

„Jeg elsker en ung Pige af mit hele Hjerte," sagde han med ydre Ro. „Allerede før min Rejse til Europa elskede jeg hende."

Hun forstod, hvad han mente, og glødende Rødme bredte sig over hendes Pande og Kinder. Paa den Tid havde han og hun endnu ikke kendt hinanden.

„Det har De aldrig omtalt," hviskede hun.

„Nej; om en Drøm taler man ikke."

„Var det ikke mere end en Drøm?"

„Drømmen vilde være blevet til Virkelighed, hvis ikke dette havde staaet i Vejen." Og han pegede paa sin Faders Brev.

„Sig mig, hvorledes det kom?"

Han førte hende hen til Divanen, men tog ikke Plads ved hendes Side.

Var det da muligt, at han skulde tale om hende, ovenі Kobet til denne Kvinde! Han forekom sig selv som en Gaade, og ogsaa, naar han saa ind i den unge Enkes alvorlige, velmenende Øjne, forekom det ham ganske naturligt at opfylde hendes Bøn.

„Jeg saa hende for et Aar siden for første Gang under et Landophold. Hun hører ikke til Deres Bekendtskabskreds og hedder ikke Nathalie Yelverton."

„Er hun ung og smuk?"

„Endnu meget ung, og lys og skær som nyfalden Sne."

„Dog vel ikke saa kold," indskød Flora med et smerteligt Blik paa den brunlokkede, smukke Mand, der agtede hendes mørke Skønhed saa ringe.

„Hun drog mig ved sin Ynde, dog fuldstændig ubevidst," vedblev Stanhope efter en Pause, „thi hun var endnu kun et Barn. Ved det første Blik har hun betvunget mit Hjerte."

„Lykkelige Barn!" sukkede Flora White i sin inderste Sjæl.

„Det var under mit sidste Ophold i Bay-Ridge, hvor jeg i

Stilhed hengav mig nogle Uger til mine Studier. Jeg saa hende i en Allé under et stort Træ; paa Armen bar hun en tam, fortfjeret Fugl, — en underlig Kontrast til hendes lyse Alfeskikkelse i den hvide, fordringsløse Kjole. Men snart saa jeg ikke andet end hendes dejlige Ansigt, hvis i Sandhed rørende Udtryk uudslettelig har præget sig i min Erindring. Hun blev mit Livs Ledestjerne, og jeg vilde have tilbudt hende Haand og Hjerte, hvis ikke —"

Stanhope havde talt med stigende Ophidselse; nu holdt han pludselig inde.

„Hvad hindrede Dem?"

„Hendes store Ungdom. Hun var næppe fytten Aar gammel. Skulde jeg have draget mig hendes Uerfarenhed til Nytte!"

Flora betragtede ham forundret. Var han da ikke en Søn af en stor Statsmand, og kunde han ikke lægge den Pige, hvem han elskede, alle Jordens Goder for Fode?

„Om hun saa havde været sit Lands bedste og rigeste Borgers Datter," sagde hun, „vilde Deres Bejlen dog have været en Ære for hende."

„For dem, hvem vi elske, forlange vi ikke Ære, men Lykke," svarede Stanhope alvorligt.

Hvilken inderlig Ømhed laa ikke i hans Miner! Ingen Kvinde, som han elskede, vilde have vægret sig ved at byde ham sin Genkærlighed.

„Bor hun endnu paa det Sted — har hun en Moder, har hun en Fader?"

„Jeg ved ikke, men jeg skulde snart faa det at vide. Forstanderinden for det Institut, hvor hun var anbragt, havde lovet mig, at jeg, naar den unge Pige var fyldt atten Aar, gennem hende skulde faa at vide, hvor jeg kunde opsøge hende. Hendes Fødselsdag falder i November — Datoen husker jeg — men nu tør jeg ikke nærme mig hende. Alle saadanne Forhaabninger ere til Ende for mig, men dog vil Drømmen stedse omsvæve mig."

„Og vil ogsaa hun mindes Dem? Sørger hun ogsaa for Deres Skyld?"

„Jeg ved intet derom. Hun var saa ung, og jeg har aldrig sagt hende —"

„Saa De hinanden flere Gange?"

„Ja, hyppigt, men bestandig kun i Forstanderindens Nærværelse. Jeg maatte vide, om dette yndige Barn ogsaa havde en skøn Sjæl."

„Fandt De, hvad De søgte?"

„Jeg beder Dem selv dømme. I samme Institut var der en forvokset ung Pige; Sygdom og Melankoli havde vanfiret hendes Træk, hun var næsten afskrækkende styg. Mary, saaledes hedder mit Hjertes tilbedte, sluttede sig med al sin Ømhed til det stakkels Barn, plejede hende og sørgede for hende, indtil hun atter lærte at glæde sig ved Livet. Hun gik lange Spadsereture med hende, opfandt Lege og Beskæftigelser, som ikke trættede den syge, og nægtede sig mangen Fornøjelse, fordi Sofie ikke kunde dele den med hende. Jeg har selv set hende holde sig tilbage fra en Udflugt alene af den Grund, at hun vilde overlade Sofie sin Plads i Vognen."

„Hvor kønt," sagde Flora, „og hvor elskværdigt af hende!"

„Maaske vilde jeg have fundet Adskillelsen mindre tung," vedblev Stanhope tankefuld, „hvis jeg havde været vis paa, at hun var i gode Hænder. Men jeg frygter, at hendes Lod ikke var lykkelig. Undertiden var der noget saa sørgfuldt i hendes Blik, at det overskyggede hendes sædvanlige barnlige Munterhed, og berørte mig paa det pinligste. Hvad der foruroligede hende, har jeg aldrig faaet at vide, men det piner mig nu, fordi alle Midler til at bistaa hende ere mig berøvede."

Flora var sprungen op fra sit Sæde, hendes Kinder glødede. „Hvad hedder hun, Stanhope, sig mig — sig mig, hvad hun hedder?"

„Mary — Mary Evans."

„Og hvor er hendes Hjem? Hvorfra kom hun?"

„Jeg tror, fra Philadelphia."

„De ved det ikke bestemt?"

„Forstanderinden sagde mig, at hendes Faders Breve hyppigst kom derfra, men Faderen skiftede ofte Opholdssted; saa vidt jeg ved, havde Mary ikke noget egentligt Hjem."

„Men De vil kunne skaffe Dem hendes nuværende Opholdssted at vide?"

„Gennem Forstanderinden, ja."

„Saa gør det, Stanhope; hvis De ikke kan tage Dem af hende, saa vil jeg være hende en trofast Veninde — forlad Dem derpaa."

„Deres Ønske skal blive opfyldt," sagde han rørt i sit Inderste ved dette uventede Højmod, og han greb hendes Haand,

førte den til sine Læber og kyssede den med ærbødig Taknemmelighed. Mellem dem var et nyt Baand knyttet, — det erkendte de begge.

XI. En ny Interesse.

„Hvad skal nu det betyde?" udbrød Jack, der uden videre traadte ind til Stanhope og fandt ham bøjet over en aaben Kuffert.

„Jeg maa af Sted; allerede i Morgen tidlig agter jeg at tiltræde Rejsen. Luften her trykker mig, jeg føler mig ude af Stand til noget som helst. — Men hvad er det, du bringer mig?"

„Jeg har efter vor Aftale været i den paagældende Butik; Ekspedienten erindrede sig endnu nøje, at han havde solgt denne Pistol sidste Tirsdag Eftermiddag." Og Jack lagde den lille Pakke paa Bordet.

„Dagen før Faderens Død? Er det da ham selv, som har købt den?"

„Nej. Man beskrev mig Køberen som en høj Mand af statelig Vækst og med stærkt koparret Ansigt."

Josefine blev tilkaldt. Hun maatte vide, om den fremmede, der havde indfundet sig paa Bryllupsdagen, passede til denne Beskrivelse. Hendes Udsagn lod ingen Tvivl tilbage om Kendsgerningen.

Saa havde Herr White altsaa allerede Dagen forud ladet Pistolen købe ved et særligt Bud. — Af denne Omstændighed kunde man drage de forskelligste Slutninger, uden at de bragte Lys, men kun end større Mørke over denne i Forvejen uigennemtrængelige Hemmelighed.

Hvor ringe end Stanhopes Haab var om nogen Sinde at komme til Bunds i dette Mysterium, besvor han dog Jack, at han intet maatte lade uforsøgt for at udfinde denne koparrede Mands Spor.

Han ledsagede sin Ven ned ad Trappen og meddelte ham, hvorhen han agtede at rejse. Foran den unge Enkes Dør blev han uvilkaarligt staaende.

„Jack," sagde han med dyb Alvor i Stemme og Miner, „skulde det i Tidens Løb lykkes dig at erobre denne stolte Kvinde,

vil du i hende besidde en Skat, hvis virkelige Værd du hidtil næppe har anet."

Vennen maalte ham med et vantro Blik.

„Tænker du nu saaledes om Flora Hastings?" spurgte han i høj Grad forundret.

Et svagt Smil fløj over Stanhopes Træk. „Nej, men om Flora White," svarede han, „Flora White, hvis Sjæl Smerten har lutret. Maatte det blive dig bekjaaret, en Gang at kunne kalde hende din!"

* * *

Næste Morgen kørte Stanhope den nærmeste Vej til Bay-Ridge. Ved Fort Hamilton forlod han den Færge, der besørgede Overfarten, og gik i den smukke Efteraarsdag med Hjertet fuldt af dyrebare Erindringer til Fods ad den smalle Allé mellem de græsbevoksede Skraaninger.

Snart stod han atter i den rummelige, gammeldags Dagligstue, hvor han for næppe et Aar siden saa ofte havde set sin Marys kære Ansigt, og bitter Ve sammensnørede hans Bryst. Medens han endnu lod sine Blikke glide om i det ham saa velbekendte Rum, gik Døren op bag ved ham, og Frøken Grazia, Forstanderinden, traadte ind. Hendes gode, venlige Ansigt med de mange Smaarynker omkring Øjne og Mund lagde ved Synet af ham straks et bekymret Udtryk for Dagen, og kun tøvende besvarede hun hans Hilsen.

„De kommer vel," stammede hun, „for at spørge mig om den Adresse, som jeg for et Aar siden lovede Dem?"

Han bøjede Hovedet i Tavshed, ude af Stand til at fremføre et Ord.

„Jeg kan ikke give Dem den," vedblev hun med et ængsteligt Udtryk i det gamle Ansigt; „vi have ganske tabt Mary af Syne; i Løbet af de tre sidste Maaneder ere vore Breve forblevne ubesvarede."

„Hvorfor har De da ikke tidligere underrettet mig derom?" udbrød han heftig. „Jeg kunde maaske da endnu have fundet hende og maaske have frelst hende for en Fare. Hvem ved, om hun ikke er syg eller endog død?"

„Det var Uret af mig," indrømmede den gamle Frøken; „men jeg haabede jo hver eneste Dag at faa Efterretning fra hende. Da hun rejste, lovede hun at skrive hver Uge, og i Be-

gyndelsen kom hendes Breve ogsaa regelmæssigt. Men lidt efter lidt udebleve de, og vore Breve fik vi ofte sendte tilbage."

„Hvorfra har hun sidst tilskrevet Dem?"

„Fra Philadelphia; her er Adressen. Men paa det Sted er hun ikke mere at finde; jeg har gennem derboende Venner erkyndiget mig om hende og erholdt den Besked, at en ung Dame af dette Navn aldrig har boet i Huset."

Med skælvende Haand stak han det Kort, hvorpaa Gade og Nummer var betegnet, i sin Brystlomme.

„Modtag min hjerteligste Tak," sagde han, „for al den Godhed og Venlighed, som De har vist den unge Pige, og ogsaa for Deres Deltagelse med mig. Mary er mig det dyrebareste paa Jorden. Ganske vist har min Stilling, siden vi sidst saas, ganske forandret sig, og jeg maa nu betragte den Mulighed, at erholde hende til Hustru, som fuldstændig udelukket; men hendes Velfærd ligger mig desuagtet stadig paa Hjerte frem for alt andet."

„Deres Faders Død —" begyndte Frøken Grazia.

„Har pludseligt vendt op og ned paa mine Forhold," faldt Stanhope hende i Talen. „Jeg meddeler Dem dette, fordi jeg tidligere over for Dem har udtalt andre Hensigter. Mary er fortabt for os, maaske vi aldrig faa hende at se mere, men dog vilde jeg nødigt misforstaas af Dem. Jeg elsker og ærer hende, som en Mand elsker en Hustru efter sit eget Valg; men ægte hende tør jeg ikke. Vigtige Grunde forbyde mig det."

Han saa Skuffelsen i hendes Ansigt og sukkede. Hvor meget hun end bestræbte sig for at synes venlig og deltagende, var hun dog sikkert indvendig indigneret. Den Tanke laa kun altfor nær, at han nu, da han efter Faderen havde arvet en stor Formue, ikke mere ansaa den unge Pige af ubekendt Herkomst for svarende til de Fordringer, han havde Ret til at stille.

Alt hvad han havde kunnet sige for at forklare sine forandrede Beslutninger, vilde ikke have overbevist hende om, hvor meget hun gjorde ham Uret. Saa rettede han da endnu kun det Spørgsmaal til hende, om hun ogsaa, ifølge sit Løfte, havde tiet overfor Frøken Evans og intet meddelt hende om hans Følelser for hende.

Hendes Forsikring, at den unge Pige ikke gennem hende havde faaet noget at vide derom, beroligede ham synligt. I Begreb med at tage Afsked med den godhjertede Forstanderinde, spurgte han

endnu med Haanden paa Laasen, hvor Sofie var, og om hun ikke kunde give nogen Oplysning om sin Veninde.

„Sofie er endnu hos mig, Herr White, men meget sygere, end da De sidst saa hende. Det fik næsten hendes Hjerte til at briste, da Marys Breve udebleve. Skal jeg maaske føre Dem til hende?"

Stanhope betænkte sig et Øjeblik, men Gensynet vilde have været for smerteligt for ham.

„Jeg vil sende hende en Kurv med smukke Blomster. Sig hende, at de komme fra en Ven, der sørger ligesaa dybt over Tabet af Mary, som hun selv."

Paa Hjemvejen overlagde Stanhope, hvad han nu skulde gøre. Han havde besluttet at tage Bolig i det til hans Klub hørende Hotel, men først at begive sig paa en lille Rekreationsrejse mellem Bjergene. Nu følte han imidlertid en uimodstaaelig Trang til at begive sig til Philadelphia, og han besluttede en af de nærmeste Dage at tiltræde Rejsen til denne By. Under Overfarten paa Færgen tænkte han nærmere derover, alt imens han mekanisk lod Blikket glide over den Aftenavis, som han under Vejs havde købt. Hans Faders Navn blev hyppigt nævnt deri; med berømmende Ord mindedes man hans Fortjenester af Fædrelandet og beklagede hans bratte Død. Bladene bragte i disse Dage mange saadanne Artikler, men Stanhope følte sig ude af Stand til at læse dem. Tvivlen om Faderens Sindelag imod ham i Dødsstunden formørkede hans Gemyt og gjorde enhver Omtale af hans Navn til en Pine for ham. Han vendte Avisens første Side og studsede overrasket, da hans Øjne faldt paa følgende Linier:

Manden med Arrets hemmelighedsfulde Forsvinden.

Siden d. 20. dennes er Thomas Dalton ikke vendt tilbage til sin Bopæl paa Markham-Plads Nr. 6. Mr. Dalton er en Mand paa to og halvtredsindstyve Aar og bærer et mærkeligt Kendetegn paa venstre Haandflade: to Ar nemlig, der i skraa Retning krydse hinanden. Man anmodes indtrængende om at indsende Oplysninger om denne Mands nuværende Opholdssted under ovenstaaende Adresse til hans Datter.

Et saadant Ar som det her beskrevne havde Stanhopes Fader baaret paa venstre Haandflade. Et i Sandhed mærkeligt Sammentræf!

Og denne Dalton var oven i Købet forsvunden paa Herr Whites Dødsdag. Selv om det egentlig var Daarskab at tro, at dette ikke beroede paa et blot og bart Tilfælde, formaaede Stanhope dog ikke at frigøre sig fra Tanken om, at der mellem de to saa sælsomt mærkede Mænd maatte bestaa en eller anden Forbindelse. Hvorledes hans Fader var kommen til Arret, havde han aldrig vidst. Han erindrede sig kun, at da han en Gang som lille Dreng havde spurgt derom, havde Faderens ellers saa frejdige Ansigt overtrukket sig med Skyer, og endnu tænkte han med Skræk derpaa. Heller ikke Moderen havde vidst, ved hvilken Lejlighed hendes Mand var kommen saa uhyggeligt til Skade med sin Haand. Hun betydede kun Drengen, at han aldrig oftere maatte tale derom, hverken til hende eller til nogen anden i Verden.

Stanhope rettede sig efter denne Befaling; men i Tankerne beskæftigede han sig ofte med Arret, og nu, da hans Nysgerrighed paa saa sælsom en Maade var bleven vakt, lod den sig ikke let bringe til Ro igen.

Da han gik i Land fra Færgen, stod hans Beslutning fast. Han vilde ufortøvet begive sig til Markham-Plads og søge at erfare noget nærmere om den Mand, der paa venstre Haand bar nøjagtig det samme Ar, som hans Fader havde haft.

XII. Markham-Plads Nr. 6.

Tusmørket var allerede brudt frem, da Stanhope naaede tilbage til New-York. Snart skinnede fra alle Kanter flimrende Lygter, der mindede ham om, at han vilde gøre bedre i at opsætte sit Forehavende til næste Dag i Stedet for ved Aftentide at vove sig ind i et ham fuldstændig ukendt Kvarter. Men hans Utaalmodighed var for stor; det var ham ikke muligt at opsætte. Efter nogen Spørgen fandt han Vej til den affides liggende Bydel. Han havde ventet overalt at møde Synet af Armod og Nød og blev derfor behagelig overrasket, da han bøjede om Hjørnet af den lille Gade, der førte til den eftersøgte Plads, ved at se, at Bygningerne rundt om hørte til den bedre Klasse af Lejehuse og gjorde et propert og pynteligt Indtryk.

Nr. 6 var snart fundet; Stanhope ringede, og en halt

gammel Kone lukkede op for ham. Hun saa først forbløffet paa den statelige unge Herre, men saa snart han nævnede Navnet Dalton, førte hun ham yderst tjenstvilligt gennem en smal Gang til en Glasdør, der indvendig fra var dækket med et Forhæng.

„Der inde har han boet," sagde hun med et snu Smil; „men nu er han borte. En Dag gik han ud og kom ikke mere igen. Hans Datter ved ikke sine levende Raad."

Medens hun talte, troede Stanhope at høre et Udbrud som af Skræk, og bestyrtet saa han sig om.

„Frøken Dalton er bange for fremmede Folk," bemærkede den gamle, som ogsaa havde hørt Lyden.

„Var det Datteren, og er hun endnu et Barn?"

Den gamle gjorde en Grimace. „Aa ja, — hun er jo da saa temmelig ung."

„Jeg vilde nødigt gøre hende urolig," sagde Stanhope. „Er der ellers ingen her i Huset, som har kendt hendes Fader?"

„Min Mand kan give Dem Oplysninger, hvis han vil. Men som oftest er han i daarligt Humør, og saa maa man først løse Tungen paa ham. De har vel ingen Tobak hos Dem?"

„Nej, men det lader sig vel købe."

Han trykkede hende et Pengestykke i Haanden, og hun haltede foran ham ned ad Gangen til en Stuedør, gennem hvilken hun traadte ind.

I Begreb med at følge hende, saa han sig endnu en Gang tilbage. Hvad var det? Drømte han, eller saa han sig pludselig hensat til en Verden, hvor salige Aander møde hinanden? Der stod i Glasdøren hans tilbedte, hans Mary, med udstrakte Arme og Øjnene svømmende i Taarer. Nej, det var intet Sansebedrag; det var hende selv. Han havde genfundet hende — og paa dette Sted!

„Mary!" udbrød han, forglemmende alt omkring sig. I dette ene Ord laa en hel Verden af Længsel og Ømhed. Hun hørte det, og over hendes smukke Ansigt fløj et lyst Smil. Hun var i det forløbne Aar blomstret op til en fuldvoksen Jomfru.

„Gud sender mig en Ven, netop da jeg behøver ham haardest," udbrød hun og traadte igen tilbage i Værelset. Stanhope fulgte efter hende, men Døren bag dem blev staaende aaben.

„Jeg kom for at opsøge Thomas Dalton, der jo er forsvunden," sagde han; „at jeg i Stedet skulde finde Dem her —"

„Ham, som De kalder Thomas Dalton, er min Fader,"

stammede hun. „Jeg ved ikke hvorfor — jeg forstaar hverken dette eller saa meget andet underligt i vort Liv — men siden vi flyttede hertil, antog han Navnet Dalton."

Stanhope følte sig meget ubehagelig berørt. Var denne huldе Skikkelse en Eventyrers Datter? — Det Institut, hvori hun var bleven opdraget, havde et altfor godt Ry paa sig til, at en saadan Tanke nogen Sinde skulde være paakommen ham; og dog — — Hun læste Tvivlen i hans Øjne.

„Fader er en højt dannet Mand og ogsaa meget lærd," forsikrede hun; „men han er ikke som andre Folk, og derfor har hans Færden ofte været gaadefuld for mig, — maaske ogsaa for Dem."

Der var saa megen ægte Kvindelighed i den Maade, hvorpaa hun sagde disse Ord, at Stanhope følte sig dybt rørt derved. Havde han kunnet følge sit Hjertes Ønske, vilde han paa Stedet have taget hende med sig langt bort fra disse tvivlsomme Omgivelser, og hans Kærlighed vilde have beredt hende et Hjem, hvor hun kunde føle sig tryg. Men der laa jo en Afgrund imellem dem, som han ikke havde Ret at overskride, — det turde han ikke glemme.

„Fortæl mig, hvad der foruroliger Dem," sagde han med broderlig Hjertelighed, „maaske kan jeg hjælpe Dem at finde en Udvej? Har De ingen som helst Anelse om, hvorhen Deres Fader er gaaet?"

„Ikke den ringeste."

Han saa sig nu nøjere om i det underligt udstyrede Rum, hvori de befandt sig. Værelset var tarvelig møbleret, dog ingenlunde fattigt, og paa de brede Reoler, der bedækkede alle fire Vægge, stod mange Værker af betydelig Værdi, hvortil han straks ved første Blik havde lagt Mærke.

Hun iagttog ængsteligt, hvorledes hans Øjne vandrede fra det mørke Loft til de tæppeløse Gulvbrædder og derfra til Bordet, som var bedækket med mærkelige Sager af uhyggeligt Udseende, over hvis Væsen og Bestemmelse hun hyppigt selv havde brudt sit Hoved, naar hun saa Faderen arbejde og manøvrere med dem.

„Har De foruden Deres Fader slet ingen Slægtninge eller Bekendte?" spurgte Stanhope efter en Pause.

„Nej," lød hendes Svar, „vi staa ganske alene i Verden.

Mine Veninder fra Skolen ere de eneste, jeg nogen Sinde har haft. Jeg føler mig derfor meget ensom."

„Og er De nu, siden Deres Fader gik bort, forbleven ganske alene her?"

„Naturligvis," svarede hun med en synlig Skælven; „der var jo intet andet at gøre for mig. Jeg har maattet vente paa ham her, hvor han har forladt mig. Hvis han blot ikke havde skilt mig fra mine Venner — men saadan har jeg ikke Ret til at tale om Fader! Han har altid været Godheden selv imod mig. Saa længe han er hos mig, mangler jeg intet; kun naar han er fraværende, føler jeg mig nedtrykt. Hvorfor er han mon ogsaa gaaet fra mig uden et Ord til Afsked? Han maatte dog vide, hvor ængstelig jeg vilde føle mig. Tror De, at der er tilstødt ham en Ulykke?"

Hun betragtede ham med et bekymret Blik.

I Stedet for Svar svævede der Stanhope et Spørgsmaal paa Læberne, som han næppe kunde afholde sig fra at gøre. Kun Frygten for at krænke hende holdt ham tilbage.

„Hvorledes ser Deres Fader ud? —" sagde han endelig; „kan De beskrive mig ham — er han høj af Vækst?"

„Nej, han er snarere lille og af sygeligt Udseende, ikke saa høj som De."

„I Bladene staar omtalt et Ar, han skal have haft paa venstre Haand. Er der ellers ingen særlige Tegn, hvorpaa man let kan kende ham?"

„Jeg forstaar ikke, hvad De mener?"

„Har han aldrig lidt af en Hudsygdom, — er han ikke koparret?"

„Paa ingen Maade; hvorledes falder De paa det? Fader har smukke, fine Træk, et Ansigt som en lærd; men han ser ofte sorgfuld ud."

Stanhope indsaa, at han havde været paa et falsk Spor. Denne Mand havde altsaa ikke købt Pistolen for hans Fader. Han følte sig skuffet, men fattede sig dog hurtigt.

„Hvorledes syntes hans Stemning at være, før han forsvandt? Var han mere nedtrykt end sædvanlig?"

Taarerne, der havde perlet i hendes Øjne, rullede nu langsomt ned over hendes Kinder.

„Ak ja! Men jeg tør intet sige Dem derom, thi Fader har altid forbudt mig at tale til nogen om hans Anliggender; han maa

have været i en frygtelig Skræk, thi hans Ansigt —" hun holdt inde; den blotte Erindring derom fik hende til at gyse.

Men Stanhope turde ikke skaane hende; ikke blot for sin egen Skyld, men ogsaa i hendes Interesse maatte han fortsætte Forhøret.

„Hvis Deres Fader skal kunne genfindes, Frøken Evans (Navnet Dalton kunde han ikke faa over sine Læber), maa De intet skjule for mig," sagde han indtrængende.

Hun tøvede og vaklede, aabenbart havde hun vanskeligt ved at beslutte sig. Pludselig tog hun sig dog sammen.

„De skal faa alt at vide," udbrød hun. „Hvor kan jeg tie, naar hans Velfærd, maaske hans Liv staar paa Spil — han selv vilde ikke forlange det af mig! Ikke sandt, De vil respektere min Fortrolighed og hverken underrette Politiet eller —"

Hun tav pludselig og pegede ud mod Gangen. „De lytte derude," hviskede hun.

„Saa tale vi sagtere," raadede Stanhope; „jeg kan ikke lide at lukke Døren. Den gamle Kone, der tog imod mig, har et ondt Udtryk i Ansigtet, og De er for forsvarsløs til at kunne ringeagte Sladder."

„Vel sandt," sagde hun rødmende. „Kunde jeg blot gaa til Frøken Grazia. Men Fader vilde ikke synes om det. Sikkert stoler han paa at finde mig her ved sin Tilbagekomst — hvis han da nogen Sinde vender tilbage."

Stanhope havde andre Planer for med hende, men han var bestemt paa, endnu ikke at fremkomme med dem. Han havde stillet sig saaledes, at han kunde overse Gangen.

„Vil De ikke sige mig —" begyndte han atter.

„Hvad der i den Grad har forskrækket Fader? Ja, vidste jeg det blot selv! Han sad her ved Bordet," — hun pegede paa en gammel grøn Læderstol — „jeg hørte ham pludselig springe op, skyndte mig herind fra Værelset der bagved og fandt ham staaende netop paa det Sted, hvor De nu staar — skælvende som et Æspelov. Jeg havde ofte før set ham i en lignende Tilstand, men aldrig i saa stor Angst og med saa vilde Blikke. Endnu før jeg havde genvundet tilstrækkelig Fatning til at spørge ham, hvad han fejlede, havde han taget en Nøgle frem af sin Lomme og tilkastet mig den, hvorefter han ilede ud af Døren. Da jeg skyndte mig efter ham, var han allerede ude af Huset, og jeg kunde ikke mere opdage ham i Mylderet paa Gaden. Siden den Tid

har han været forsvunden; det altsammen forekommer mig saa sælsomt, saa skrækkeligt."

„Men," indskød Stanhope, „er han da gaaet barhovedet bort? Ved De, om han havde Penge hos sig?"

„Med Penge var Fader altid rigelig forsynet," bekræftede hun hviskende og med et Sideblik til det Hjørne af Stuen, hvor der stod en gammel Kasse. „Hatten havde han i Forbigaaende taget fra Bordet, hvor den stedse laa ham forhaanden; jeg maatte aldrig hænge den bort og heller ikke røre ved noget andet paa Bordet."

Stanhope betragtede nøje de Genstande, som i metodisk Orden stod opstillede paa Bordet.

„Deres Fader har beskæftiget sig med elektriske Forsøg," sagde han.

„Ja saa — tror De? Saa er dette vel ogsaa en elektrisk Maskine? Vil De ikke nok se paa den?"

Saa let som en Hind var hun ilet hen i den anden Ende af Værelset, hvor hun i det mørkeste Hjørne trak et langt Forhæng til Side, som han hidtil ikke havde lagt Mærke til. Han fulgte hende og bøjede sig frem for nærmere at betragte den Genstand, hun vilde vise ham.

„Rør ikke derved!" raabte hun bleg af Skræk og strakte Haanden ud for at holde ham tilbage; men derved kom hun til at slippe Forhænget, som straks igen faldt for, saaledes at Genstanden for hendes Frygt paany var skjult.

„Undskyld," stammede hun; „jeg var for hurtig i min Bevægelse, men Fader —"

„Der er dog vel ikke noget galt paa Færde, — jeg troede at høre et Skrig," lød nu en skarp Stemme bag ved dem; den halte, gamle Kone stod i Døren.

„Frøken Dalton blev blot en Smule forskrækket, da hun vilde vise mig sin Faders Apparater," forklarede Stanhope med hurtig Aandsnærværelse. „Vi ere gamle Bekendte, Frøkenen og jeg."

„Det træffer sig jo udmærket; maaske kan De trøste hende lidt," svarede den gamle med fremhyklet Godmodighed og haltede ud af Værelset.

Mary aandede lettet. „Jeg er glad over, at hun ikke fik Maskinen at se. Fader blev en Gang meget vred, da hun kom ind, medens Forhænget var trukket fra. Han har aldrig vist den Maskine til nogen, og naar der var Folk i Stuen, maatte

jeg altid passe paa, at ingen kom i Nærheden af den. Jeg selv er bange for den og undgaar saa meget som muligt det mørke Hjørne derhenne. Hvorledes jeg i Dag har faaet Mod til at vise Dem den, ved jeg ikke selv."

Stanhope vilde gerne have set Maskinen endnu en Gang, men dristede sig ikke ret til at bede derom.

„De har saa længe levet her alene sammen med Deres Fader, at det er nok til at forklare Deres nervøse Ængsteligheð," sagde han.

„De har vist nok Ret," indrømmede hun og faldt hen i sine egne Tanker.

Som hun stod der i sin tarvelige Kjole, formaaede han ikke at bortvende Blikket fra den fine, ham saa kære Skikkelse. Denne rene, hvide Pande, omrammet af en Fylde af guldlokket Haar, Øjnenes barnligt blide Blik, de fint svungne Linier om Næse og Mund, der gav Ansigtet et saa fornemt, beaandet Udtryk, Hagens og Kindernes bløde Rundinger — kort sagt, den hele henrivende Tilsyneladelse fængslede ham uimodstaaeligt.

I hendes Indre syntes at foregaa en Kamp. „Hvorfor spurgte De mig før," hviskede hun efter en Stunds Tavshed, „om Fader var koparret? . . . Kender De maaske en anden Mand, der er det."

Han følte, at Rødme steg ham op i Kinderne. Havde han virkelig aldeles glemt, hvorfor han egentlig var kommen til dette Hus? Var det ikke Uret af ham blot at tænke paa hende og hendes Sorg!

„Jeg vilde først gerne vide af Dem, om De kender en saadan Mand," svarede han forsigtigt.

„Nej; men saa snart Fader var gaaet bort, kom en koparret Herre her ind i Stuen og spurgte efter ham. Jeg tænkte, at De maaske havde hørt noget derom og formodet, at denne Mand paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med min Fader."

Ved disse overraskende Ord havde Stanhope Møje med at vedligeholde sin Fatning. „De har ganske Ret i, hvad De tænkte," sagde han, og hans Stemme rystede; „hvorledes saa denne Mand ellers ud? Kan De beskrive mig ham?"

„Han var meget høj og bredskuldret. Hans Øjne vare frygtelige at se paa — jeg troede, jeg skulde forgaa under hans Blik."

„Gik han straks bort igen, da han ikke fandt Deres Fader hjemme?"

„Ja, men først saa han sig om i Stuen; ogsaa mig betragtede han nysgerrigt og fortrak sit Ansigt til en hæslig Latter."

„Og det var straks efter, at Deres Fader var forsvunden, at han kom?"

„Ja; jeg traf ham allerede her, da jeg kom tilbage fra Gadedøren; Madam Braun var hos ham — den gamle Kone, som De fornylig saa."

„Altsaa var han allerede i Huset, da Deres Fader saa ilsomt forlod det. Maaske —" Han tav. Hvorfor skulde han opvække Mistanke og Frygt i den unge Piges Sind?

„Efterlod han nogen Besked, eller sagde han, at han vilde komme igen?" spurgte Stanhope videre.

„Nej, men endnu en Gang standsede han henne ved Døren og lo haanligt. Jeg følte mig allerede i Forvejen helt ilde til Mode ved hans Besøg, og da Fader ikke siden kom igen, begyndte jeg at blive bange for —"

„De maa ikke blive her," faldt Stanhope hende ivrigt i Talen. „Jeg vilde ikke kunne forsvare det for mig selv, hvis jeg lod Dem alene med Deres Angst. Pak de nødvendigste Sager sammen —"

Hun rystede sørgmodig paa Hovedet.

„Jeg tør ikke gaa bort herfra," erklærede hun forsagt. „Dem vilde jeg gerne sige Grunden, men det vilde være farligt, hvis nogen ellers fik det at vide. Kunde vi ikke i det mindste lukke Døren paa Klem?"

Stanhope saa ud i Gangen, hvor der ganske vist ikke var nogen at se, men Døren til det lige over for liggende Værelse stod ligeledes aaben. Han gav den et let Stød, saa at den næsten lukkedes. Derpaa betragtede han Mary spørgende, men den unge Pige syntes ikke ret besluttet paa, hvad hun skulde gøre.

„Jeg er for ung og uerfaren til at paatage mig et saadant Ansvar," sukkede hun. „Maaske begaar jeg en Uret mod Fader, hvis han endnu lever, men jeg frygter, at den gaadefulde Mand med de stikkende Øjne er Skyld i hans Forsvinden. Han har endnu en Gang ladet sig se her i Huset og — — — — her," sagde hun pludselig resolut, „tag denne Nøgle, den passer til Kufferten derhenne, og se, hvad den indeholder. Jeg har ingen rigtig Tillid til disse Brauns og vil imidlertid holde Vagt ved Døren."

Forundret over, hvad dette kunde have at betyde, gjorde Stanhope,

som hun forlangte af ham. Nøglen drejede sig let i Laasen paa den store, gammeldags Kuffert, og da han slog Laaget tilbage, saa han til sin Forundring ikke andet end en Mængde gamle Klæder, omhyggeligt udglattede og lagt over hele Kuffertens Bredde og Længde. Paa et Vink af Mary tog han dem op og fandt under dem en virkelig Skat. Guld, Sølv, Banknoter, Kuponer af Statspapirer, alt laa aabent fremme, sammenhobet paa et firkantet Stykke Tøj. Bestyrtet bredte Stanhope igen Klæderne derover, som om han frygtede, at Væggene kunde forraade Hemmeligheden og rovbegærlige Hænder udstrække sig efter Rigdommen.

„Kufferten kan De ganske vist ikke lade blive tilbage her," sagde han, idet han rakte Mary Nøglen tilbage; „vi maa tage den med os."

„Jeg har intet vidst om, hvad den indeholdt; aldrig før har jeg kastet et Blik i den, naar Fader undertiden har lukket den op," forsikrede hun. „Men da han havde været to Dage borte, aabnede jeg den endelig. Synes De ikke, det tyder paa, at han vil blive længe borte, siden han overlader mig alle de mange Penge. Eller er De maaske ikke af samme Mening som jeg?"

Stanhope holdt det for et Tegn paa, at Marys Fader maatte være gaaet i Døden, men han udtalte ikke denne sin Frygt. Tværtimod beroligede han Datteren med den Forsikring, at Faderen havde villet give hende fri Raadighed over sine Midler for det Tilfælde, at han skulde blive længere borte end formodet. Hun troede gerne Stanhope i dette, og han erkendte med Tilfredshed, i hvor høj Grad hun ærede og elskede sin Fader trods den Hemmelighedsfuldhed, hvormed han havde omgivet sig.

„Ja, ja," udbrød hun, „det kunde ganske ligne ham. Han var altid saa kærligt bekymret for mig og lod mig aldrig mangle noget. Dog har jeg aldrig haft Anelse om, at vi vare saa rige. Men Manden med Koparrene ved det maaske; han kunde komme tilbage — og saa —"

„Vilde han hverken finde Dem eller Kufferten mere," udfyldte Stanhope den paabegyndte Sætning. „Nu skal jeg lade en Vogn hente."

„Men hvis Fader saa vendte tilbage?"

„Saa sørge vi for, at han straks faar Deres Opholdssted at vide. Jeg bringer Dem til Fru White; hun er god og venlig og vil af Hjertet byde Dem velkommen."

Hvor bleg hun pludselig blev! Hun syntes en Afmagt nær.

Havde mon det Tryk været saa svært, fra hvilket hun nu følte sig befriet? Han vilde støtte hende med sin Arm, men hun tillod det ikke.

„Fru White?" kom det med Anstrengelse over hendes Læber. „Deres Hustru?"

Svimmelhed greb ham. Derfor havde altsaa Frøken Grazia betragtet ham med saa kolde Blikke! Mary elskede ham, og hun var intet Barn mere; hun var bleven klar over sit Hjerte, og dette Hjerte skulde han sønderknuse!

XIII. Nye Overraskelser.

„Hvor falder De dog paa det?" udbrød Stanhope, saa snart han igen havde fattet sig. „Jeg er ikke gift. Min Faders unge Enke var det, jeg talte til Dem om; hun er omtrent af Deres Alder og kan gøre mere for Dem, end jeg er i Stand til. Faar jeg saa Lov til at bringe Dem til hende?"

Han saa hendes Øjne straale og Farven vende tilbage paa hendes Kinder; med bitter Smerte tænkte han paa sin Faders sidste Befaling. Da hun havde indvilliget i at følge ham, slog han Døren op paa vid Gab.

„Jeg vil, medens De pakker Kufferten, forklare Portneren, hvad vi have i Sinde," sagde han. „Er De endnu de Folk noget skyldig, eller er alt betalt?"

„Madam Braun udbad sig i Gaar Huslejen for næste Kvartal og fik Pengene udbetalt."

„Saa meget desto bedre. Dog maa De forelobig lade Deres Faders Bøger og Apparatet derhenne blive staaende. Noglen til Lejligheden blive vi imidlertid nødte til at betro Portnerfolkene."

Mary vaklede endnu et Øjeblik og syntes at kæmpe med sin Samvittighed; dog viste det lykkelige Smil i hendes Øjne og om hendes Mund, hvor gerne hun føjede sig efter Vennen, til hvem hun nærede den fuldeste Tillid.

Da hun var gaaet ind i Værelset bagved, beredte Stanhope sig til at opsøge Braun. Men pludselig standsede han og lyttede. Han havde hørt en Larm, som ikke kom fra Værelset ved Siden af, hvor Mary pakkede sine Sager sammen; heller ikke var det den dæmpede Lyd af Ord, som lød over til ham fra Stuen hinsides

Gangen. Da han anspændt vilde høre efter, forstummede Lyden, men nu begyndte den paany, og han kunde ikke længer være i Tvivl om, at det var sagte listende Fodtrin, som nærmede sig fra Gadedøren. Det varede længe, før den kommende havde tilbagelagt den korte Strækning, saa forsigtigt kom han snigende. Hvem kunde det være, og hvad søgte han i denne Aftentime der i Huset? Uvilkaarligt maatte Stanhope tænke paa den koparrede Mand. Maaske vilde han allerede i næste Øjeblik staa Ansigt til Ansigt med det eneste Menneske, som kunde give ham Forklaring over den sande Aarsag til hans Faders Død?

Nu maatte Manden være ganske nær, thi Stanhope kunde indefra høre ham aande, men dog traadte han ikke ind. For den ventende var det ikke muligt at udholde Spændingen længer, rask aabnede han Døren og saa ud.

Han saa en Skikkelse, der ængsteligt trak sig tilbage, — men den koparrede Mand var det ikke. Et blegt, glat Ansigt skjulte sig halvt under den bredskyggede Hat; under svære buskede Øjenbryn blinkede et Par skarpe Øjne frem, og de fintskaarne Læber vare nervøst sammentrukne. Den fremmede var indhyllet i en løs Kappe, og hans brunlokkede Haar, der faldt ned over Kraven, viste, at han maatte være adskilligt yngre, end Udtrykket i hans Ansigt lod formode.

Men hvem var dette underlige Menneske? Stanhope var ikke i Tvivl om, at det jo maatte være Herr Dalton selv. Altsaa bøjede han sig ærbødig til Hilsen og vilde just til at forklare sin Nærværelse paa dette Sted, da den anden rettede sig op og med harmfuld Stemme, hvori man dog spørede en stor personlig Lettelse, udbrød:

„Hvem er De? Hvad har De her i min Bolig at skaffe? Hvor er min Datter?"

„Hvis De er Herr Dalton, som jeg formoder, tillader jeg mig at sige Dem, at Deres Datter just er beskæftiget med at træffe de nødvendige Forberedelser til i nogen Tid at tage Ophold hos en Dame af mit Bekendtskab, eftersom hun ikke saa snart ventede Deres Tilbagekomst. Men sikkert vil hun nu foretrække at blive her."

Den ældre Mands Harme og Mistillid syntes ikke hævet ved dette Svar. Han traadte rask ind i Værelset, og medens han lukkede Døren bag sig, saa han sig om til alle Sider, hvorved

han i Særdeleshed havde sin Opmærksomhed henvendt paa det forommalte Forhæng og den store Kuffert i Hjørnet.

Ogsaa den smukke unge Mands indtagende Udvortes betragtede han med betydningsfulde Blikke.

„Hvorledes kommer De til at interessere Dem for dette Anliggende?" spurgte han skarpt.

„Jeg har gjort Frøken Daltons Bekendtskab i Bay Ridge," lød Stanhopes Svar. „Imidlertid er jeg ikke kommen her for at opsøge hende; jeg havde andre Bevæggrunde for mit Besøg her i Huset, og Gensynet mellem Deres Datter og mig var altsaa ganske tilfældigt. Da jeg i Løbet af vor Samtale erfarede, i hvor vanskelig en Situation hun befandt sig, holdt jeg det for min Pligt at tilbyde hende min Bistand." Den unge Mands tillidsvækkende Væsen, hans aabne Frimodighed lod intet Rum aabent for Tvivl om Renheden af hans Hensigter.

„Jeg er Dem meget forbunden," svarede Dalton kort; „men som De ser, behøver min Datter ikke mere nogen Beskytter. Her kan hun ikke modtage Besøg, hvorfor jeg anbefaler mig paa det bedste."

Stanhope bukkede og greb efter sin Hat. „Undskyld, jeg beder Dem endnu blot bringe Frøken Evans — om Forladelse," stammede han rødmende, „men under det Navn lærte jeg hende at kende i Bay Ridge."

„Det er det Navn, der tilkommer hende; jeg beder Dem glemme, at hun nogen Sinde har baaret et andet. Hun tilhører en højere Selskabskreds, derfor har jeg ønsket, at hun bærer Navnet Dalton, saa længe vi have Bolig her."

„For mig vil hun altid vedblive at være Frøken Evans," udbrød Stanhope.

Den gamle Mand gik urolig frem og tilbage.

„Jeg har ikke spurgt Dem om Deres Navn," sagde han, „fordi Bekendtskabet under ingen Omstændigheder kan fortsættes; dog vilde jeg gerne bede Dem om, ifald De har Bopæl i denne By, og Tilfældet endnu en Gang skulde føre Dem sammen med min Datter, at De da optræder som en fremmed over for hende."

Højlig forundret over denne Anmodning tøvede Stanhope med Svaret. Vilde det i det hele taget ikke være bedst, om han aldrig gensaa Mary? De kunde ikke komme til at tilhøre hinanden; hans Livslykke var ødelagt, og ogsaa hendes indre Fred syntes truet, — det havde den korte Tid, deres lykkelige Sammentræf

havde varet, tydeligt nok vist. En Adskillelse for bestandig var for hende det eneste helbredende Middel. Men han vovede ikke at udtale det afgørende Ord og gaa fra hende uden Afsked.

„Jeg vil gøre, hvad De forlanger," sagde han endelig og saa den anden fast ind i Øjnene; „kun maa De først tillade mig at sige Frøken Evans, at det ikke er mit Ønske, men hendes Faders Vilje, der tvinger mig til at sige hende Farvel for evigt."

„Det er ganske unødvendigt," svarede Dalton; „jeg selv —" han holdt forskrækket inde. Døren bagved gik op og med Glædesraabet: „Fader, Fader!" kom Mary styrtende ind og trykkede sig til hans Bryst.

Stanhope kastede endnu et vemodigt Blik paa den elskede Pige. „Jeg ser, De ikke længer behøver min Hjælp, Frøken Evans," sagde han afmaalt. „Naar jeg er borte, spørg saa Deres Fader, hvorfor jeg saa pludselig forlader Dem, og hvorfor vi i Fremtiden kun tør møde hinanden, som om vi aldrig havde været gode Bekendte."

Han stod i Begreb med at fjerne sig, da et halvt vredt, halvt angstfuldt Udbrud af Dalton bragte ham til at standse paa Tærskelen.

„Indrykket i Bladene? Ulykkelige, hvad har du gjort! Hvorledes lød Inseratet, tal — sig mig det Ord for Ord."

Af Skræk formaaede hun ikke at frembringe nogen Lyd.

„Tal," vedblev han, „jeg kan ikke holde denne Spænding ud længer, hvilket Navn har du opgivet — Dalton eller Evans?"

„Dalton, Dalton," stammede hun. „Jeg vidste ikke, at jeg gjorde Uret deri; jeg var saa bange for, at der skulde være tilstødt dig noget ondt; — aah, se dog ikke saadan paa mig!"

„Sig mig Ordlyden af, hvad der stod; det er alt, hvad jeg forlanger at vide."

Hun saa sig forvirret og raadløs om; Hukommelsen syntes at svigte hende; da mødte hun Stanhopes medlidende Blik.

„Spørg ham," bønfaldt hun; „han maa have læst, hvad der stod i Bladene."

Rask trak Stanhope Avisen med den paagældende Efterlysning op af Lommen.

Daltons Vrede lagde sig; han gennemlæste de faa Linier uden at synes bevæget; kun da han fandt det mærkelige Ar omtalt, bemærkede Stanhope, at han krampagtigt knyttede den venstre Haand sammen.

„Det er ikke saa slemt, som jeg tænkte," beroligede han sin af Angst skælvende Datter. „Men sig mig, mit Barn, har ingen under min Fraværelse spurgt efter mig? Har der ingen været og besøgt dig?"

Stanhope betvang sig ikke længer. Maaske var Øjeblikket kommet for ham til at faa hans egen Tvivl opklaret.

„Jo, der har været en Mand her," udbrød han, „som nøje har set sig om i Værelset. Han var koparret over hele Ansigtet; hans dristige Optræden gjorde Frøken Evans saa forskrækket, at jeg alene af den Grund raadede hende til at søge Tilflugt i Huset hos en mig venligsindet Dame. Hun skælvede af Angst for, at denne Mand skulde komme igen."

Dalton syntes en Afmagt nær; kun med Møje holdt han sig oprejst og saa ængsteligt hen mod Døren.

„Naar var det?" stønnede han; „dog vel ikke i Dag?"

„Nej, det er allerede nogle Dage siden," svarede Datteren hurtigt. „Men i Gaar var han her igen i Huset; jeg saa ham gaa op ad Trappen og tror, at han har lejet et Værelse paa første Sal."

En vanvittig Skræk bemægtigede sig den aldrende Mand. „Hvorfor har du ikke sagt mig det straks!" udbrød han. „Ved du da ikke, at han er min Fjende? Ti kostbare Minutter ere gaaede tabte, i hvilke jeg havde kunnet handle."

Nu faldt hans Blik paa Stanhope, hvis Nærværelse han ganske syntes at have glemt. „De maa undskylde," stammede han, „men jeg har al Grund til at frygte denne Mand; — tror De, at nogen har hørt mig komme?"

„Portnerfolkene maaske," svarede Stanhope; „Døren til deres Værelse staar aaben, og vor Samtale har ikke været ført ganske sagte."

„Saa maa vi give de Folk Penge; de ere til at bestikke. Her er fem Dollars, ti, tyve — kun at de tie. — Men De, min Herre, sagde De ikke, at De vilde bringe min Datter til et sikkert Sted? Det er en god Tanke, og jeg viser ikke Deres Tilbud tilbage. Dersom De endnu kan udføre denne Plan, skal min Datter hurtig pakke sammen, hvad hun behøver, thi hun tør ikke blive her een Nat til, og jeg ikke heller."

Denne pludselige Tingenes Vending overraskede Stanhope saa meget, at han ikke formaaede at sige et Ord. Han bøjede sig kun tavs til Tegn paa, at han indvilligede.

„Vi skulle ikke lade Dem vente længe," udbrød den gamle Herre; „bliv De imidlertid her og pas paa; om fem Minutter skulle vi atter være hos Dem."

Og sammen med Datteren begav han sig ind i Bagværelset.

„Men," udbrød Stanhope, der atter havde genvundet sin Fatning, „vi behøve en Vogn, Frøken Evans Kuffert maa vi tage med."

„Jeg skal sørge for alt," svarede Dalton; „bliv De kun og vent os her."

Mary tilkastede Stanhope et glædesstraalende Blik, derpaa forsvandt hun med sin Fader ind i det bagved liggende Værelse.

Men allerede i næste Øjeblik kom den gamle Herre tilbage, gik rask hen til Kisten, som indeholdt den skjulte Skat, bøjede sig ned over den, kastede Klæderne paa Gulvet og forlod straks derpaa Værelset, uden at sige et Ord og med en lille Sæk i Haanden.

Ved Hjælp af en sindrig Indretning havde det firkantede Stykke Tøj paa Bunden af Kufferten forvandlet sig til en let transportabel Pengepose.

Stanhope befandt sig i en underlig Situation. Saa længe han vidste den unge Pige alene og uden Beskyttelse, havde det for ham været en Pligt at staa ved hendes Side. Men nu, da hendes naturlige Beskytter var vendt tilbage, var Sagernes Stilling bleven en ganske anden. At Herr Evans vilde betro ham sin Datter uden saa meget som at spørge om hans Navn, maatte synes ham højst forunderligt og stille Faderen i et endnu eventyrligere Lys, siden han saa letsindig satte sin Datters Velfærd og Lykke paa Spil.

Forurolget af saadanne og lignende Tanker, lagde Stanhope ikke Mærke til, hvor lang Tid der forløb. Endelig blev Ventetiden ham dog for lang; han saa paa sit Ur og lyttede. I Værelset bagved var alt stille, ikke engang Marys lette Trin lod sig høre. Med Uret i Haanden besluttede han at vente endnu fem Minutter. Men snart formaaede han ikke mere at betvinge sin Utaalmodighed, han ilede til Døren og bankede paa. Da intet Svar fulgte, traadte han ind.

Værelset var tomt, Døren paa den modsatte Væg stod aaben; den førte ud til Gangen, hvorfra man gennem en Bagdør kom ud paa Gaden. Stanhope erkendte øjeblikkelig, at det ikke vilde nytte ham at søge eller vente. Fader og Datter vare flygtede;

sandsynligvis vilde han aldrig saa den elskede Pige at se mere, — hans Livs Drøm var forbi.

Stanhope vilde til at forlade Stedet, men der laa jo endnu paa Bordet de Penge, som Dalton havde lagt fra sig. De vare bestemte til at købe Portnerfolkenes Tavshed. Hvad vilde de Mennesker ikke tænke om Faders og Datters pludselige Flugt saa umiddelbart efter den førstes uventede Tilbagekomst?

Den unge Mand holdt det for sin Pligt at komme til en Forstaaelse med Familien Braun, omendskønt denne Opgave var ham meget imod.

Den gamle Skoflikker, en hvidhaaret, gnaven Person, sad ved sit Arbejde i en Krog af Stuen uden saa meget som at se op, da Stanhope traadte ind. Desto beredvilligere gik hans sladdervorne Kone ind paa alt, hvad der blev forlangt af hende. Begærlig greb hun efter Seddelpengene og lovede at holde ren Mund angaaende Herr Daltons Kommen og Gaaen. Det var ganske rigtigt, at den smukke Frøken havde forudbetalt Lejen for det kommende Fjerdingaar; hun, Madam Braun, skulde nok lukke af for Lejligheden, og hvad enten Lejerne kom tilbage eller ej, skulde de stedse finde deres Møbler og Gods, som de havde forladt det; Herren skulde blot ikke være bekymret derfor; hun var en ordentlig Kone og vant til at tage sig af sine Lejeres Affærer.

„Endnu eet," sagde Stanhope, afbrydende hendes Talestrøm. „Der bor her i Huset en Mand, som jeg maa have i Tale. Jeg kan i Øjeblikket ikke ret komme paa hans Navn, — men han er høj, bredskuldret og koparret over hele Ansigtet."

Skoflikkeren havde rejst sig og aabnede allerede Munden for at tale, da hans Kone i Hast kom ham i Forkøbet.

„Saadan en Mand, som De der beskriver, bor ikke i dette Hus," skyndte hun sig at sige.

„Han har dog været her for nogle Dage siden, ved jeg for sikkert," svarede Stanhope. „Han havde vist et Værelse paa første Sal."

„Bevares," udbrød Madam Braun, „han saa kun paa det, men lejede det ikke. Det var ham ikke pænt nok, sagde han og gik igen."

„Hvad hedder den Mand?"

„Tror De, jeg spørger alle og enhver om Navn, som se paa mine Værelser?"

„Det var nogle Penge, jeg skulde betale ham," vedblev Stanhope, „saa hvis han kommer igen — — "

„Han synes jo ikke om Værelserne, saa det er ikke rimeligt, han endnu en Gang kommer og ser paa dem."

Efter at have sagt dette betragtede Konen ham med et Blik saa fuldt af overlegen Snuhed, at Stanhope indsaa, at det ikke vilde lykkes ham at fralokke hende noget, som hun var bestemt paa at fortie. Han indskærpede endnu en Gang Madam Braun omhyggeligt at drage Omsorg for Daltons Sager, da de sikkert vilde blive afhentede, hvis deres Ejermand ikke vendte tilbage; hvorpaa han forlod det Hus, hvor han i Løbet af faa Timer havde oplevet saa meget uventet.

Tredje Bog: Hjertekampe.

XIV. En Overraskelse.

Der gives Hændelser, der gribe saa dybt ind i vort Liv, at vi føle, at Fremtiden, hvorledes denne end vil forme sig, ikke mere kan komme til at staa som en naturlig Fortsættelse af vor Fortid. Til et saadant Livsafsnit var Stanhope nu kommen. Medens han gennem de nattemørke Gader kørte til sit Hjem, længtes han efter saa snart som muligt at undgaa Støj og Larm for at være i Stilhed i sine egne Værelser. Straks den næste Morgen vilde han kaste sig over et eller andet Arbejde og ved rastløs Virksomhed søge at glemme, hvad der endnu for kort Tid siden havde forekommet ham som den højeste Lykke paa Jorden.

Drømmen var til Ende; nu gjaldt det at træffe en Beslutning om, i hvilket Kald han vilde anvende sine Kræfter. Maaske gjorde han bedst i at vælge den politiske Løbebane, som hans Fader i de sidste Aar med saa stort Held havde betraadt. Men Kærligheden vilde han bandlyse fra sit Hjerte sammen med alle andre blide Følelser, som stedse tilfører Haabet ny Næring.

Opfyldt af saadanne og lignende Tanker naaede han endelig sit Hjem fuldstændig udmattet af Dagens mangehaande Indtryk, og han sank snart i en fast Søvn, der styrkede og vederkvægede ham.

Da han næste Morgen traadte ind i Spiseværelset, hilste

Fru White paa ham med et saa glædesstraalende Udtryk i sit smukke Ansigt, at han forundret spurgte sig selv, hvad det vel kunde have at betyde, thi Munterhed laa ham i Øjeblikket fjernest af alt. Hun vendte nu sine Øjne mod Vinduet, og da Stanhope uvilkaarlig ogsaa saa derhen, stod der en blond ung Dame med kruset Haar og elskværdige Træk, ved Synet af hvilke Blodet strømmede ham til Hjertet.

„Min nye Selskabsdame," sagde Flora og tilføjede derpaa venligt, idet hun traadte nærmere hen til den unge Pige: „Tillad, at jeg forestiller Dem Herr White, kære Mary. Den unge Dame hedder Frøken Dalton, og jeg kan takke min Veninde, Fru Delapaine, for hendes Bekendtskab."

Stanhope kunde knapt tro sine egne Øjne; en kort Stund spurgte han sig selv, om han var vaagen eller drømte. Overraskelsen fra i Gaar var for intet at regne i Sammenligning med denne vidunderlige Begivenhed. Der stod den unge Pige, hvem han for et halvt Døgn siden havde set under saa ganske andre Forhold, som Protegée af hans Faders Enke, i det rigt udstyrede Værelse og betragtede ham saa tillidsfuld og lykkelig, som om der nu var en Ende paa al hendes Kummer.

For at skjule sin Forvirring og Bestyrtelse bukkede han dybt og mumlede et Par Ord, der skulde klinge forbindtlige. Ak, for ham var dette uventede Gensyn ingen Lykke, kun en Genfornyelse af den kvalfulde indre Kamp, der rovede ham alt Livsmod.

Den halve Time, som de tilbragte sammen ved Maaltidet, forekom ham som en Evighed. Han selv talte kun lidt og hørte som i Drømme paa den Samtale, der førtes af de to Damer, der lige i Aand og Dannelse straks havde vidst at slutte sig fortroligt til hinanden. Mary viste sig hverken ængstelig eller forsagt over for ham, men dog syntes ogsaa hun at erindre sig Daltons Ord, at de, hvis Skæbnen atter nogen Sinde førte dem sammen, skulde møde hinanden som fremmede. Paa hans høflige Spørgsmaal, om hun altid havde boet i New York, svarede hun let rødmende, men med utvungen Aabenhed, at hun mest havde boet i Philadelphia. Først for nogle Maaneder siden var hun med sin Fader flyttet til New York, hvor de imidlertid havde haft Bopæl i et langt mindre behageligt Kvarter af Byen end dette.

Hendes naturlige Ynde og den lette, sikre Maade, hvorpaa hun passede sig ind i de nye Forhold, forøgede yderligere Stanhopes Forbavselse. Hvorfra havde hun dette Kendskab til Verden

og dens Omgangsformer? Havde hendes Fader haft Ret i sin Paastand, at hun var bestemt for højere Kredse? Hendes Tilstedeværelse her i Huset, Fru Whites Maade at være paa over for hende, — som var hun en Standsfælle af hende — alt dette kunde umuligt være et blot Spil af Tilfældet. Thomas Dalton havde ført dette igennem, men hvorledes — det blev for Stanhope en Gaade.

„Hvor taknemmelig jeg er den gode Fru Delapaine!" udbrød Fru White med synlig Glæde; „først fornylig talte jeg til hende om, at jeg kunde ønske mig en Søster eller i det mindste en jævnaldrende til Trøst i min Ensomhed. Hun sagde, at hun kendte en ung Dame, der var som skabt for mig, og nu har hun sendt mig denne kære unge Pige. Først i Gaar Aftes kom Frøken Dalton her i Huset, og allerede nu ved jeg, at jeg ikke kunde ønske mig nogen bedre Veninde."

Ved disse Ord hvilede Floras Blik med oprigtig Beundring paa Mary; hun anede ikke, hvilken underlig lunefuld Skæbne, der havde ført netop disse to Mennesker sammen ved dette Bord.

For at give Tjeneren en Befaling traadte Fru White et Øjeblik ind i Værelset ved Siden af; ogsaa Stanhope havde rejst sig; han greb just efter Morgenavisen, da han hørte Marys Stemme tæt ved sig.

„Det er Fader, som har bragt mig herhen," sagde hun sagte. „Mig er dette Tilfælde lige saa uforstaaeligt som for Dem. Jeg skal være Fru White til Selskab, køre ud med hende og læse højt for hende. Forraad mig ikke — jeg beder Dem — for min kære Faders Skyld."

Ordene havde hun sagtens overlagt med sig selv, da de sad ved Bordet, men den synlige Bevægelse, hvormed hun udtalte dem, og den liflige Rødme, der steg op paa hendes Kinder, udgjorde hendes Følelsers umiddelbare Udtryk.

Et Øjeblik endnu hvilede Stanhopes Øjne henrykt paa det guldskinnende Haar og de elskede Træk; derpaa bukkede han ærbødigt og uden paa nogen Maade at lade mærke, hvad der tidligere havde været imellem dem. Han lagde Bladet fra sig, bad Frøken Dalton undskylde ham hos Fru White, at hans Forretninger kaldte ham bort; hvorpaa han med en venlig Hilsen forlod Værelset.

Med Haanden paa sit bankende Hjerte fulgte den unge Pige

ham med Øjnene. At dette Gensyn for hende var uden Bitterhed, læste man tydeligt paa hendes lykkestraalende Ansigt.

XV. Mandsvilje.

Med den faste Beslutning at pakke sin Kuffert for straks at afrejse til Washington, havde Stanhope begivet sig til sit Værelse. Da han imidlertid deroppe gennemsaa de i Løbet af Morgenen og Gaarsdagen indløbne Breve, erkendte han snart, at han foreløbig maatte opsætte sit Forehavende. Han behøvede endnu en rum Tid til at ordne sin afdøde Faders Anliggender, og denne Pligt kunde han ikke unddrage sig.

I Løbet af Dagen erfarede han, uden direkte at spørge derom, adskillige Enkeltheder angaaende Frøken Marys Ankomst. En Vogn havde bragt hende til Huset, kun nogle faa Minutter før han selv var kommen. Hun maatte altsaa ufortøvet være kørt derhen fra Markham-Plads. Hun havde ikke haft nogen Kuffert med sig, men kort efter Frokosten ankom en saadan med Pakkevognen; den var ganske ny og ingenlunde tung, hvorom Stanhope selv overtydede sig. Fra hendes Fader indtraf der ingen Efterretning.

Hen imod Middag gik Stanhope ud for at besørge nogle Forretninger, og da Spisetiden, omkring Klokken seks, nærmede sig, begav han sig til sin Klub, hvor han tilbragte Tiden med at læse og skrive. Det kostede ham ikke ringe Overvindelse at holde sig borte fra det Sted, hvorhen hans Hjertes Attraa drog ham; men det korte Samvær om Morgenen med Mary havde belært ham om, at han kun turde haabe paa at blive Sejrherre i Kampen, naar han saa vidt muligt bestræbte sig for at glemme deres tidligere Bekendtskab og undgaa den elskedes Nærværelse saa meget, som det under de nuværende vanskelige Forhold var gørligt.

Denne første Aften var kun Begyndelsen til en lang, møjsommelig Selvovervindelse. Gerne var han undflyet Fristelsen og havde forladt det Hus, hvor han saa sig tvungen til i det mindste een Gang daglig at træffe sammen med de to Damer, men ubønhørligt fængslede Pligten ham ved hans Faders Skrivepult. Med nøjeregnende Ængstelighed undgik han at være alene sammen med Mary, og Flora, som vidste, i hvor sælsom en Stilling han

befandt sig over for hele Kvindekønnet, maatte jo finde det forstaaeligt, at han ikke fortrinsvis opsøgte hendes Selskab.

Skønt han saaledes med Flid holdt sig tilbage, var det dog ikke undgaaet ham, hvor hurtigt Mary var bleven hjemmevant i sine nye Omgivelsers Luksus og Rigdom, uden at hun derved syntes at have mistet noget af sin Naturlighed. I Floras Nærværelse syntes hun endnu mere indtagende af Væsen end ellers. De to unge Kvinder vare næsten uadskillige; bestandig saa man dem sammen, og den unge Enke fandt i sin elskværdige Ledsagerindes uberørte Sjæl og fint dannede Aand en saadan Nydelse, som ingen anden Omgang før havde haft for hende.

At Flora og Mary følte sig pinligt berørte af Stanhopes kolige Tilbageholdenhed, kunde ikke forblive skjult for den unge Mand. I Floras Øjne var han undskyldt; men hvorledes skulde Mary forklare sig hans mærkelige Maade at være paa?

Uger gik hen, og med Bekymring iagttog Stanhope den stigende Uro i Marys Væsen; hendes Munterhed forsvandt, og Blikket blev mattere. Tanken om, at han uden at ville det maaske beredte det stakkels Barn Sorg, smertede ham dybt, og han grundede paa, hvorledes han, uden at krænke hendes Finfølelse, kunde lade hende vide, hvorfor det ikke mere stod i hans Magt at bestemme over sin egen Fremtid.

En Dag, han var i Begreb med at gaa ud, traf han i Forstuen sammen med Fru White, der just vendte tilbage fra en Tur i Byen.

„Hvor det glæder mig, Stanhope," udbrød den unge Enke, „at se Dem et Øjeblik alene! De fordyber Dem ogsaa alt for meget i Arbejdet, saa at De ganske og aldeles berøver os Deres Selskab. Frøken Dalton maa virkelig undre sig over, at De aldrig tilbringer en eneste Aften hjemme. Naar De saaledes undgaar enhver venskabelig Berøring med os to Stakler, maa vi jo tilsidst tro, at De er bleven en sand Kvindehader."

Flora var, medens hun sagde dette, traadt ind i Dagligstuen, hvorhen Stanhope mekanisk fulgte hende. „Min Tid er nu saa stærkt optagen af andre Ting, at jeg foreløbig maa give Afkald paa Selskabelighedens Glæder," sagde han. „De maa imidlertid ikke udlægge dette som Uhøflighed fra min Side. Frøken Dalton vil sikkert ikke gøre det; i hendes Stilling kan hun jo ikke stille Fordringer af den Art."

„I hendes Stilling? Forestiller De Dem da, at jeg betragter denne elskværdige Pige som en betalt Selskabsdame? Hun er for

mig en kær Veninde, og Omgangen med hende udgør min største Fornøjelse. Undrer De Dem maaske derover?"

„Paa ingen Maade," svarede Stanhope, — „jeg finder det endog særdeles naturligt. Frøken Dalton er en meget indtagende ung Dame."

Han talte i en Tone, der vidnede stærkere om hans nedslaaede Stemning, end han selv vidste.

Den unge Enke betragtede ham forbavset. En Stund tav hun og vedblev derpaa med fuldstændig forandret Væsen:

„Jeg har længe haabet paa, at De vilde gøre mig en Meddelelse," — hun holdt forlegen inde, — „har De ikke i den unge Piges Væsen fundet Antydninger, som De —" Sætningen forblev ufuldendt, Ordene vilde ikke over hendes Læber.

„Spørg mig ikke," udbrød han heftig bevæget. „Jeg er tvungen til at stække mit Hjertes Følelser, og enhver Hentydning til det, som jeg for bestandig maa glemme, gør mig blot Kampen endnu tungere."

Flora for uvilkaarligt sammen; paa et saadant Udbrud var hun ikke forberedt. Hun kastede et trøstesløst Blik omkring sig; hvor øde og værdiløs forekom hende ikke i dette Øjeblik det Liv, den Verden, den Pragt og den Luksus, som omgav hende, og for hvis Besiddelse hun endnu for nogle faa Maaneder siden havde tinget med sit eget Selv.

„Undskyld," stammede hun endelig, „at jeg har gjort Dem ondt. Det skal aldrig mere ske. Jeg sagde det kun af Venskab for Dem."

„Og jeg talte fra Dybet af min bekymrede Sjæl. Tilgiv min Utaalmodighed. Langt hellere vil jeg selv lide end krænke nogen, der er saa god og ædel som De."

„Den Ros fortjener jeg ikke," afbrød hun beskæmmet og dog indvendig henrykt, „men jeg vil forsøge —"

Her bleve de afbrudte af Felix, der havde en Besked til Fruen. Flora benyttede gerne Lejligheden til at gøre Ende paa en Samtale, der i hendes Hjerte havde kaldt Følelser til Live, som hun for bestandig troede at have kvalt. Hun fulgte Tjeneren ud i Forværelset, og snart hørte Stanhope hende gaa op ad Trappen. Han drog et Lettelsens Suk og vilde just bortfjerne sig, da han i det mørkeste Hjørne af Salonen saa en slank Skikkelse rejse sig op fra den halvt af Tæpper skjulte Divan, og foran ham stod med blegt Ansigt den elskede Pige, som trods al Modstand vedblev at beherske hans Tanker.

Synet af hende overvældede ham. „Mary!“ raabte han i stor Overraskelse.

„Jeg har hørt, hvad De talte om med Fru White,“ sagde hun sagte. „Det var ikke min Skyld, men da jeg først havde hørt noget, skammede jeg mig for at give mig til Kende og forlade Værelset.“

Han følte, at hans Livs afgørende Øjeblik var kommet.

„Hvis De har hørt alt,“ svarede han, „saa ved De ogsaa, at jeg bærer en dyb, ulægelig Sorg i Hjertet. Den Følelse, jeg sagde, at jeg maatte rive ud af min Sjæl, er ingen anden end min Kærlighed til Dem, Mary.“

Et Udraab af Forbavselse undslap hendes skælvende Læber.

„Denne Kærlighed er min Forbandelse og min Salighed, den styrter mig i Fortvivlelse og bringer mig usigelig Smerte,“ vedblev han ude af Stand til længer at bevinge den Lidenskab, han hidtil med sin stærke Vilje havde holdt tilbage. „Fra det første Øjeblik, jeg saa Dem, elskede jeg Dem med hele mit Hjertes Glød. Men en grusom Skæbne nægter mig at kalde nogen Kvinde min Hustru. At kalde Dem min vilde være min højeste Lykke, og dog —“

„Jeg er ikke værdig til at være Deres Hustru,“ hviskede hun smertelig bevæget.

Det var ham uudholdeligt at se hende saa ydmyg forsagt. Han greb hendes Haand og besvor, at hun altid for ham havde staaet som den dyrebareste, attraaværdigste Kvinde i Verden.

„Men hvorfor —“ begyndte hun, og som forskrækket over sin egen Dristighed føjede hun sagte til: „Jeg kan tænke det — det maa være Fader? . . .“

Han tav et Øjeblik. Ja maaske vilde hendes Fader have staaet som en Hindring, hvis der ikke havde været nogen anden. Men nu var han ikke Anstødssten.

„Ikke Deres Fader — men min,“ sagde han endelig tungt sukkende.

Med sørgmodige Øjne saa hun op paa ham.

„Deres Fader er jo død!“

Hvorledes skulde han forklare hende det? Hvilke Ord skulde han vælge? — Hun kom ham imidlertid i Forkøbet.

„Jeg forstaar,“ sagde hun med ædel Stolthed; „Samuel Whites Søn kan ikke tage en Pige af dunkel Herkomst til Ægte. — Lev vel, Herr White!“

Han holdt hendes Haand fast.

„Nej," sagde han bønfaldende, „forlad mig ikke, før jeg har forklaret Dem, hvorfor jeg ikke tør følge mit Hjertes Trang. Før min Fader døde, havde han truffet et Valg for mig. Han gjorde det uden mit Vidende og Samtykke, men i et saa vigtigt Anliggende tør og kan jeg ikke handle imod hans Ønske. Skulde jeg nogen Sinde gifte mig, maa jeg ægte en Pige, som jeg endnu aldrig har set. Derfor gifter jeg mig ikke. — Ikke sandt, nu forstaar De, at jeg har været, som jeg er, over for Dem, Mary?"

I Stedet for Svar rystede hun kun paa Hovedet. Stolt og utilnærmelig stod hun foran ham, kun i Øjnenes milde Glans kunde han læse Spor af Deltagelse for hans Smerte. Et tungt Suk arbejdede sig frem fra hans Bryst, han bøjede sig ned over hendes kolde Haand.

„De ved ikke, hvad min Fader har været for mig," sagde han, „ellers vilde De forstaa, at jeg maa adlyde hans Ønske."

„Jeg tør ikke længer blive her," var hendes eneste Svar, og han erkendte, at hans Forklaring maatte være hende uforstaaelig.

„Ikke min Faders Rigdom binder mig," stammede han forvirret. „Havde han været fattig, vilde jeg lige saa ubetinget have vist ham Lydighed. Der var Grunde — —" Men om disse kunde han ikke tale til hende. Med sænket Hoved havde hun lyttet til hans afbrudte Ord; nu trak hun sagte sin Haand ud af hans.

„Det er meget venligt af Dem, at De vil indlade Dem paa nærmere Forklaringer over for mig," sagde hun; „men mig er det ene Faktum, som De først omtalte, tilstrækkeligt. O, hvorfor skal jeg nu først erfare dette!"

Længer formaaede hun ikke at beherske sine Følelser. Hun trykkede sine Hænder mod det bankende Bryst, store Taarer traadte hende i Øjnene og rullede langsomt ned over hendes Kinder. Overvældet af Lidenskab sluttede Stanhope hende i sine Arme.

„Du elsker mig," udbrød han, „du lider som jeg. O, Mary, Mary!'

„Ja, jeg elsker dig og lider som du. Lad det for denne ene Gang være tilstaaet. Men nu gaar jeg bort — bort herfra."

Spørgende saa han paa hende.

„Hvorhen?"

„Jeg ved det ikke; jeg troede her at have fundet et Hjem — noget andet ejer jeg ikke."

Det klang saa hjælpeløst og forladt. Hvad havde han gjort! Hvor turde han berøve dette stakkels Barn hende eneste Beskyttelse og Tilflugtssted.

„Deres Fader," mumlede han.

„Jeg ved ikke engang, hvor han opholder sig. I det Hus, hvor De traf mig, bor han ikke mere. Jeg er ganske alene. Men det gør intet," føjede hun hurtigt til. „Jeg vil se mig om efter andre Venner, se at finde mig et nyt Hjem. Fru White —"

„Nej," afbrød han hende heftigt, „hvis en af os skal forlade dette Hus, vil jeg være denne ene. De maa ikke staa vennelos og hjemløs i Verden. Slaa de Tanker om at rejse bort herfra af Deres Sind. Lov mig, aldrig mere at tænke derpaa."

„Men De er jo Herre i dette Hus. Det er Dem, der maa blive."

„Ingenlunde. Huset tilhører Fru White."

„Virkelig? Og ved hun —"

„At jeg elsker Dem? Nej, jeg har aldrig sagt hende, at De er Mary Evans."

„Ikke? — Saa er alt vel!" hviskede hun. „Men jeg hører Skridt, — det er Fru White, som kommer, lad mig komme bort."

„Først maa De love mig, at De ikke vil forlade dette Hus."

„Love Dem det kan jeg ikke, men i givet Tilfælde skal jeg først underrette Dem derom."

Da hun vendte sig fra ham, var der ikke mere Tid til at undløbe. Døren var gaaet op, og Flora stod i Værelset, maalløs af Overraskelse.

Med hurtig Aandsnærværelse traadte Stanhope hen til hende.

„Jeg har maattet undskylde mig for Frøken Dalton," sagde han med rolig Stemme. „Desværre havde Frøkenen hørt, hvad vi for kort Tid siden talte om her, men som De ser, har hun alligevel været saa god at tilgive mig mine tilsyneladende mindre ærbødige Ord om hende."

Den unge Enke var meget for verdenserfaren til at give sit Mishag til Kende paa nogen som helst udvortes Maade. Smilende hørte hun paa den Forklaring, han bød hende, og da Stanhope snart efter anbefalede sig, tog hun saa venligt Afsked med ham, som om intet var forefaldet.

Mary havde haft Møje med at genvinde sin Fatning, og

hendes bevægede Tilstand var naturligvis ikke undgaaet Flora. At skaffe sig Vished om Aarsagen dertil laa hende først og fremmest paa Sinde.

„En ung Mand som Stanhope White finder man ikke iblandt Tusinder," henkastede hun tilsyneladende uden Hensigt. Den stakkels Mary samstemmede med hende heri og bestræbte sig for at fortsætte Samtalen, saa godt hun kunde. Men hvor forskrækkedes hun ikke, da Flora nu pludselig, uden Forberedelse, stillede hende det Spørgsmaal, om hun nogen Sinde havde elsket.

Hun rødmede dybt af Forvirring og formaaede ikke at svare. Ved Synet af den unge Piges Beklemthed angrede Flora sin overilede Fremgangsmaade; hurtigt slyngede hun Armene om sin Veninges Hals og trykkede et hjerteligt Kys paa hendes Pande.

„Dersom jeg har gjort Dem ondt, Mary," udbrød hun, „o, saa tilgiv mig; jeg burde ikke have talt saa letsindigt, men hvor kunde jeg ane, at jeg berørte et aabent Saar. Stakkels Barn! Jeg ved kun altfor godt, hvilken Kummer Kærlighed kan bringe; enhver Kvinde, der elsker, indgyder mig Medlidenhed."

„O, saa bør De ogsaa have Medlidenhed med mig," hviskede Mary beklemt.

Flora blev bleg. „Hvem — hvem er det?" udbrød hun og greb den unge Piges Haand.

„Derom maa De ikke spørge mig," bønfaldt Mary ude af sig selv af Forlegenhed.

„Det skal jeg ikke gøre, hvis det volder Dem Sorg. Jeg vilde frem for alt ønske at bevare Dem for alt, hvad der kan forstyrre Deres Sjælefred. For at De kan se, hvor stor min Hengivenhed og Tillid til Dem er, vil jeg fortælle Dem en Historie om en, som De kender, en Historie, som endnu aldrig er kommen over mine Læber. Dog ikke nu og ikke her; men i Aften, naar vi sidde sammen i mit Boudoir ved Kaminen, skal De høre."

XVI. Forandrede Forhold.

Dagen forekom de to Damer endeløs lang. Mary maatte opbyde hele sin Sjælsstyrke for med ydre Ro at opfylde de hende paahvilende selskabelige Pligter; heller ikke Flora fandt det let at modtage Kondolencebesøg og hævde sin Stillings Værdighed, medens

hendes Tanker vare beskæftigede med helt andre Ting. Hendes Forældre indfandt sig til Middag, og Fru Hastings store Tungefærdighed, hendes ofte taktløse Bemærkninger syntes i Dag udholdelige endogsaa for Datteren. Mary var straks efter Bordet gaaet op paa sit Værelse, men Floras Taalmodighedsprøve fik først Ende, da hendes Moder, træt af en Samtale, som hun næsten var ene om at holde vedlige, begav sig hjem.

Nu sad den unge Enke tankefuld med Hænderne i Skødet i sit pragtfulde Boudoir for at vente paa Mary, der hver Aften her plejede at tilbringe nogle hyggelige Timer sammen med hende, før de begge begave sig til Ro.

Endnu en Gang drog Morgenens Optrin forbi Floras Sjæl, og hun gensaa de to lidenskabeligt bevægede Ansigter, hun havde mødt ved sin Indtræden i Salonen. Hvorfor havde mon ogsaa han lagt en saadan Sindsbevægelse for Dagen, da han dog hidtil havde vist sig saa kold og ligegyldig over for den fremmede unge Pige? Det var en Gaade, som hun ikke formaaede at løse, og hendes Higen efter at høre en Forklaring derpaa af Marys egen Mund blev heftigere og heftigere. Den unge Pige befandt sig under hendes Beskyttelse, var det da ikke hendes Pligt moderligt at staa hende bi med Raad og Daad?

Flora ventede dog forgæves; det var blevet sent, allerede forkyndte sølvklingende Slag fra Pragturet paa Kaminen den tiende Time, men endnu lod ingen Fodtrin sig høre. Maaske følte Mary sig for forsagt og for beskæmmet til at komme til hende; i saa Fald maatte Flora selv opsøge hende. Beslutningen var næppe fattet, før den ogsaa blev udført, og den unge Enke steg op ad Trappen til sin Selskabsdames Værelse. Da der ikke fulgte noget Svar paa hendes Banken, trykkede hun let paa Dørlaasen og traadte ind. Værelset var tomt, men i det bagved liggende Toiletværelse brændte Lys, og hun fulgte Skæret. Med Hovedet støttet i Haanden, hensunken i dybe Tanker sad Mary ved det lille Bord og vendte sig ikke en Gang om mod den Indtrædende, hvis bløde Fodbeklædning næsten gjorde hendes Nærmelse uhørlig. Som naglet til Stedet blev Flora staaende paa Tærskelen og spurgte sig selv, om hun var vaagen eller drømte.

Paa Bordet foran Mary laa hele Hobe af Seddelpenge og Mønter i en saadan Mængde, at Flora, der dog havde Tusinder og atter Tusinder til sin Raadighed, endnu aldrig havde set saa

stor en samlet Sum. Hvorledes kom denne unge Pige — hendes lønnede Selskabsdame — til en saadan Rigdom? Hvorfor stirrede hun med saa ubevægelige Blikke paa denne Skat? Hvad havde det altsammen at betyde?

Ved Siden af hende laa en aaben Pose, der maatte have indeholdt alle disse Banknoter, disse Guld- og Sølvmønter. Raadløs og forvirret stod Flora Ansigt til Ansigt med denne Gaade.

Et dybt Suk fra Mary løste endelig den Fortryllelse, som havde holdt dem begge fængslede. Rask traadte Flora nærmere, og hendes Veninde saa op. Over den ophobede Skat mødtes deres Blik.

„Undskyld," sagde Flora med blege Læber, „men De har vist ikke hørt min Banken.

Hendes Stemme var kold, hendes Holdning værdig. Mary sænkede Hovedet, og dyb Rødme bredte sig paa hendes Kinder.

„Jeg var falden i Tanker," svarede hun. „Disse Penge, som De saa forundret betragter, er saa meget, meget mere end jeg selv tænkte! Jeg vidste ikke, at jeg var saa rig, og er nu helt forskrækket derover."

Med usikker Haand begyndte hun at lægge Pengene tilbage i Posen, medens Flora forundret og bestyrtet saa til.

„Alle disse Penge er altsaa Deres Ejendom?" spurgte hun vantro.

„Det er de," lød Svaret. „Fader sagde til mig, at jeg straks skulde anbringe dem i en Bank, men jeg har hidtil opsat det, fordi jeg var bange for, at man skulde finde det paafaldende."

„Men naar De er Ejerinde af saa stor en Sum, hvorfor er De saa taget i Huset hos mig som Selskabsdame? Ønsker De maaske ved Deres Gage yderligere at forøge Skatten?"

„Nej, o nej!" Mary havde rejst sig; hun var vel vidende om, i hvor tvivlsomt et Lys hun stod over for Fru White. „Ikke for Gagens Skyld er jeg kommen til Deres Hus, men kun — fordi min Fader bragte mig herhen. Det er ham, som har givet mig alle disse Penge, men hvorfor jeg desuagtet har skullet tage mod Pladsen hos Dem, det er for mig ligesaa uforklarligt som for Dem." Hun sænkede Blikket, som om hun ikke formaaede at holde Stand mod de forskende Øjne, som hvilede paa hende, og flammende Rødme bedækkede hendes Ansigt. „De maa ikke tænke noget slet om mig, Fru White," bad hun sagte. „De har bevist mig saa meget godt — nu maa De ikke vende Dem fra mig."

„Jeg har optaget Dem venligt i mit Hus, fordi jeg fandt Behag i Dem og nærede Tillid til Dem," sagde Flora uden at lade sig røre. „Jeg ansaa Dem for en aabenhjertig og retskaffen ung Pige, men at se Dem i Besiddelse af en saadan Sum er mig ikke kærkomment, thi det passer ikke til Deres Stilling her i Huset og er i og for sig højst forunderligt. At De selv ikke formaar at forklare Gaaden, gør den kun endnu dunklere. Der maa svæve en Hemmelighed over Deres Liv. Tror De, at Fru Delapaine vil være i Stand til at give Oplysninger derom?"

„Jeg kender ikke den Dame nærmere."

„Hvor kan det være muligt! Det er jo paa hendes varme Anbefaling, at De er kommen her til mig. Er hun maaske en nær Bekendt af Deres Fader?"

„Kan muligvis være; over for mig har han dog aldrig nævnet hendes Navn."

„Ubegribeligt! Naa, jeg skal i Morgen spørge Fru Delapaine derom. — Men er Deres Fader virkelig saa velhavende en Mand, at han kan stille saa store Summer til Deres Raadighed?"

„Han er ikke uden Formue, men jeg tror dog, at han har givet mig næsten alt, hvad han ejer. Nej, De maa ikke tænke slet om ham," vedblev Datteren ivrig, da hun mente at spore Mistro og Mistillid i Fru Whites Ansigt. „Min Fader er en god Mand, De maa ikke gøre ham Uret."

„Fremfor alt ville vi gemme alle disse Penge igen," sagde Flora for at give Samtalen en anden Vending. Med hendes Hjælp blev Posen rask fyldt og lagt til Side; derpaa toge de begge Plads ved Bordet over for hinanden.

„Det bedste vil være, om De i Morgen beder Deres Fader komme til Dem og igen tage de Penge, som synes at være Dem til Gene, i sin Varetægt," bemærkede Flora.

„Jeg selv vil i Morgen ikke mere være her i Huset," var alt, hvad den stakkels Mary havde til Svar. Hendes aabne Natur var imod al Hemmelighedsfuldhed. Hun havde kun selv altfor gerne bragt Lys i det Mørke, som omgav hende; men frem for alt nærede hun nu et ivrigt Ønske om at forlade et Sted, hvor Kærlighed til hende havde forvandlet sig til Fortvivlelse og Venskab til Mistillid.

„De vil dog vel ikke forlade mig?" spurgte Flora ubehagelig berørt „Hvorledes skulde jeg kunne forblive længere her, siden jeg

ikke ved Svar paa Deres Spørgsmaal, som dog — det indser jeg kun altfor vel — ere baade naturlige og berettigede. Selv om jeg ogsaa endnu i mange Ting er et Barn, ved jeg dog, hvad jeg er mig selv skyldig. Dersom det var muligt, gik jeg endnu i denne Stund."

Havde ikke den Mistanke slumret paa Bunden af Floras Hjerte, at der mellem Stanhope og den unge Pige bestod en eller anden Hemmelighed, vilde hun sikkert have forjaget al Mistillid og sluttet Veninden i sine Arme for aldrig mere at skille sig fra hende. Men denne Formodning lod hende ikke i Ro; hun maatte have Vished.

„De bør i det mindste ikke gaa," sagde hun, „før jeg har fortalt Dem den Historie, hvorom jeg i Morges talte; maaske vil den give vore Tanker en anden Retning. Vil De høre, hvad jeg har at fortælle?"

„Hvis Deres Fortælling drejer sig om Herr White," stammede Mary, „saa beder jeg Dem, lad mig slippe —"

„Jeg har jo ikke nævnet noget Navn."

Den unge Pige skjulte hulkende sit Ansigt i sine Hænder. „Jeg har forraadt mig," hviskede hun et Øjeblik efter; „men hvad gør det? For mig er overhovedet ikke andet af Vigtighed end saa hurtig som muligt at forlade dette Sted."

„Men mig kan det paa ingen Maade være ligegyldigt," svarede Flora. „Har De fattet Tilbøjelighed for Stanhope White, er jeg paa en vis Maade ansvarlig derfor. Jeg burde straks have sagt Dem, at hans Hjerte ikke mere er frit, thi det er kun altfor naturligt, at en saa prægtig ung Mand som han bedaarer enhver Kvinde. Jeg bebrejder virkelig mig selv, at jeg ikke i Tide har advaret Dem. Men De og han saas jo saa lidet, at jeg troede — "

„De siger mig kun, hvad jeg allerede ved. Et Ægteskab mellem os er umuligt."

„Fuldstændig umuligt! De hørte jo selv vor Samtale. En Kvinde er bestemt for ham, og selv elsker han en anden, som han allerede har kendt, længe før De kom hertil."

„Jeg ved det," hviskede Mary.

Flora havde hidtil modigt bevunget sin Skinsyge, nu flammede den op med dobbelt Styrke.

„De ved det?" udbrød hun. „Har han sagt det til Dem? Medens jeg troede at maatte undskylde ham over for Dem paa

Grund af Mangel paa høflig Hensynsfuldhed, har De altsaa haft hemmelige Sammenkomster med ham —"

„Kun een," faldt Mary hende i Talen, „den nemlig, som De afbrød."

Flora saa paa hende med et vantro Blik. „De maa have fortalt hinanden grumme meget i Løbet af denne korte Samtale."

„Nok til at overbevise mig om, at jeg ikke længer kan forblive her. De ser jo, at jeg ikke er lykkelig; er det ikke det bedste Bevis for Indholdet af vor Samtale?"

Hendes trætte Smil, hendes Stemmes haabløse Klang lod ikke mere nogen Tvivl tilbage hos Flora, der lettet aandede op. Befriet for sin skinsyge Frygt syntes hun nu greben af en inderlig Medfølelse med det stakkels Barn, der ligesom hun selv havde erfaret Kærlighedens Lyst og Smerte.

Rørt vilde hun drage Mary til sig, men denne undveg hendes Omfavnelse og lod temmelig tydeligt forstaa, at hun ønskede at være alene. Saa var Flora da nødsaget til at overlade den unge Pige til sig selv og foreløbig give Afkald paa at faa mere at vide.

XVII. Forklaringer.

Efter en søvnløs Nat havde Flora netop begivet sig ind i Dagligstuen, da hun til sin Overraskelse saa Mary iført Hat og Kaabe træde ind til sig. Stanhope fulgte umiddelbart efter.

„Frøken Dalton vil forlade Huset," begyndte han efter en flygtig Hilsen. „Da jeg vilde gaa ned til Frokost, mødte jeg hende paa Trappen. Hun sagde, at en mellem Dem og hende opstaaet Misforstaaelse nødte hende til uden Opsættelse at fjerne sig herfra. Forholder det sig virkelig saaledes?"

„Dersom Opholdet i dette Hus ikke længer tiltaler Frøken Dalton," svarede den unge Enke med Værdighed, „tør jeg ikke anmasse mig til at holde hende tilbage. Eftersom Frøkenen sikkert i enhver Henseende kan siges at være uafhængig, maa hun alene tage Bestemmelse derom. Imidlertid maa det dog være mig tilladt at bemærke, at jeg finder det temmelig uvelegt for en ung Pige at begive sig ud paa New-Yorks Gader med en saa stor Sum Penge."

Hun hentydede til den lille Pose fra den foregaaende Aften, som Mary nu havde over sin Arm.

Stanhope kastede et Blik paa den, uden dog at synes forundret; aabenbart var han kun bekymret for hendes personlige Sikkerhed.

„Vilde det ikke være bedre, om De anbragte Deres Penge i en Bank?" spurgte han.

„Det var ogsaa Faders Vilje, men jeg har hidtil ikke gjort, som han bad mig," svarede Mary.

„Herr Dalton hører til de Mennesker, som helst opbevarer deres Penge inden for deres egne fire Vægge," føjede Stanhope forklarende til. „Jeg selv har hos ham set større Summer, end hans Datter nu kan have hos sig."

Flora kunde neppe tro sine egne Øren.

„De har altsaa kendt Frøken Dalton tidligere," udbrød hun, „og vidst, at hun ikke var den, jeg antog hende for, da jeg tog hende til mig."

„Jeg vidste, at De i hende vilde finde en god Veninde — thi, Flora, Frøken Dalton er Mary Evans."

Et Øjeblik stod den unge Enke som ramt af Lynet; dog hurtigt fattede hun sig igen.

„Er det muligt, at De — De — er Mary Evans! . . . Og jeg som har krænket Dem og tvivlet om Dem! O tilgiv mig," bad hun henvendt til Mary og gribende hendes Haand. „Han havde tilstaaet mig, at han elskede en Pige af dette Navn, og nu kunde jeg ikke udholde at se ham fatte Tilbøjelighed for en anden. Alt vilde være kommet anderledes, hvis jeg havde kunnet ane, hvorledes Sagerne i Virkeligheden stod. — Jeg har jo lovet at sørge for Mary Evans — ikke sandt, Stanhope? — og dette Løfte vil jeg nu holde, selv om det skal ske imod hendes Vilje."

Hun førte hende skyndsomst Hat og Kaabe og sluttede hende kærligt i sine Arme. Mary modstod ikke længer.

„Men jeg kan ikke blive her," hviskede hun, „De maa jo selv kunne indse, hvor tungt og smerteligt det vilde være for mig. Lad mig komme bort herfra, derved viser De mig den bedste Venskabstjeneste."

Stanhope var urolig gaaet op og ned. „Hvis min Nærværelse er Grunden til Deres Bortgang, Mary," sagde han endelig, idet han standsede foran hende, „kan jeg berolige Dem med, at jeg allerede har foretaget de nødvendige Skridt til at skaffe min

Faders Forretningspapirer bort herfra. Jeg forlader endnu i Dag dette Hus. Gud give, det stod i min Magt at ordne Sagen paa en anden — en ganske anden Maade."

Dybt eftertænksom havde Flora hørt til.

„Og hvorfor skulde De ikke følge Deres Hjertes Stemme, Stanhope?" sagde hun nu i en inderlig overbevist Tone. „Over Troskaben mod de døde maa vi ikke glemme vore Pligter over for de levende. Selv om ogsaa Deres Fader har forbudt Dem at tage nogen anden end Nathalie Yelverton til Ægte, ved De jo ikke engang, om der overhovedet i Verden gives nogen af det Navn. Vil De nu i blind Lydighed mod en Befaling, som Deres Fader maaske paa det bitreste vilde have beklaget, hvis han havde faaet Tid til Eftertanke, ikke blot lægge Deres egen Livslykke øde, men ogsaa for bestandig forstyrre denne uskyldige Skabnings Fred? Det vilde være et skæbnesvangert Misgreb — tro De mig, Deres Faders Enke."

„Kunde jeg blot!" sukkede Stanhope dybt bevæget.

„De baade kan og skal det," vedblev Fru White. „Det er Deres helligste Pligt ikke at lade Mary, hvem De elsker, og som har Tillid til Dem, være uden Beskyttelse og Hjem. I Livets største Spørgsmaal bør en Mand kun følge sin egen Samvittigheds Stemme og ikke tillade noget andet Menneske at foreskrive ham, hvad han skal gøre, — selv ikke hans egen Fader. Deres Fader, Stanhope, anede ikke engang, at De allerede havde andre Forpligtelser."

„De taler sandt! O Gud, De har maaske Ret!"

„Naar De indser det, saa kæmp ikke længer imod Deres Hjertes Tilskyndelse, som sikkert vil føre Dem til det bedste Maal."

Flora saa, at hendes Ord havde gjort Indtryk paa ham, og forlod derfor hurtigt Værelset, fast overbevist om, at hun trøstigt kunde overlade Mary at føre Sagen videre.

XVIII. Stanhope og Mary.

„Gennem hendes Mund taler min gode Engel!" udbrød Stanhope, da Døren havde lukket sig bag Flora. „Sig mig, elskede, kan du tilgive mig min Tøven, min Tvivl? Indvilliger du i at blive min Hustru?"

„Og Nathalie Yelverton?"

„Lad hende komme, naar hun vil, jeg har intet med hende at skaffe."

„Men hvorfor har Deres Fader forlangt, at De skulde gifte Dem med denne Pige?"

„Han har ikke givet Grunde derfor; dette Ægteskab vilde bringe mig Lykke og Ære, lod han mig vide."

„Mon De nu ogsaa vilde finde Lykke og Ære i en Forbindelse med mig? Der hviler en Skygge over mit Liv, som jeg endnu aldrig har formaaet at forjage. Hvor frygteligt vilde det være, om denne Skygge nu ogsaa skulde fordunkle Deres Fremtid og Navn?"

Den unge Mand var bleven bleg.

„Er Deres Fader kun en Særling, eller — tilgiv mig, Mary — ligger der maaske en eller anden Uret, et eller andet ondt til Grund for hans besynderlige Liv og Færden? Noget, som muligvis en Gang ogsaa kunde styrte os i Forsmædelse og Skændsel?"

„Fader har saa godt som været mit eneste Selskab og har lært mig, hvad jeg ved. Hvis man altsaa, som der siges, skal kunne kende Træet paa dets Frugter, saa kan De af min Aand og mit Hjerte danne Dem en Mening om min Faders Væsen. Han har kun lært mig, hvad godt er, og bestandig vist mig den omhyggeligste Omsorg."

„Han har gjort dig til en Engel, Mary," udbrød Stanhope og trykkede hende lidenskabeligt til sit Hjerte, „derfor kunde jeg tilgive ham alt. Maaske vil det ogsaa lykkes os at helbrede ham for hans uforstaaelige Frygt; i det mindste kan han sige mig —"

„Hvem ved, om De nogen Sinde faar ham at se mere. Han har for lang Tid taget Afsked med mig, og jeg er ikke vidende om hans Opholdssted, hvilket er en stor Sorg for mig."

„Sælsomt, højst sælsomt!" mumlede Stanhope; „det maa have været hans Hensigt —"

„Jeg skal sige Dem, hvad hans Hensigt har været: Han vilde give sin Indvilligelse til vor Forbindelse — en anden Forklaring paa hans Handlemaade finder jeg ikke. Tro mig, naar jeg siger, at dette aldrig vilde være kommet over mine Læber, hvis De ikke havde spurgt mig, om jeg vilde være Deres Hustru. Men nu skal De vide alt, hvad jeg selv ved."

„Det forstaar jeg ikke, Mary. Hvorfor undflyede han da

den Gang fra Huset paa Markham-Plads og lod mig forgæves vente paa hans Tilbagekomst? Han maa dog over for dig have anvendt et eller andet Paaskud til Forklaring af, hvorfor han forlod Huset uden mig."

„Han befalede mig kun, at jeg straks skulde følge ham; den fremmede Herre, sagde han, havde lovet at træffe alle nødvendige Forberedelser; siden vilde han selv komme efter. Saa gik vi da ud ad Bagdoren, hvor en Vogn ventede os."

„Virkelig! Skridtet maa altsaa allerede forud have været overlagt!"

„Ja, efter al Sandsynlighed, — ikke sandt? — Da vi sade i Vognen, talte Fader med mig, meget bedrøvet, men ogsaa meget kærligt. Han kyssede mig, og mine Kinder bleve vaade af hans Taarer. Vi havde allerede kørt længe, da han bøjede sig frem mod mig og hviskede — —"

„Tal videre, min elskede —"

„'Jeg bringer dig til et Hus', sagde Fader, 'hvor du vil finde en ung Dame og en ung Herre. Gør Damen — hun er Enke — til din Veninde'," — Marys Forvirring var saa stor, at hendes Stemme næppe mere kunde høres — „'og gift dig med den unge Herre, saa vil du gøre din gamle Fader lykkelig i hans Livs Aften'."

Paa Stanhopes Pande lagde sig mørke Skyer. „Og du, hvad svarede du?"

„Skal jeg ogsaa være nødt til at tilstaa det? — Hvad andet skulde jeg vel sige end: 'Hvor er Herr White? Jeg troede, Fader, du vilde bringe mig til den Dame, Herr White kendte?' At det netop var det, han gjorde, anede jeg jo ikke, og den Aften tænkte jeg kun paa Dem."

Stanhope trykkede et varmt Kys paa hendes Pande. Ja, hun var uskyldig og ren; hun havde ikke Del i sin Faders Beregninger.

„Det var godt og rigtigt; paa mig alene skal du altid tænke. — Og hvad svarede saa din Fader?"

„Han spurgte mig, om De var Herr White, og da jeg sagde ja, tav han længe; jeg tror af Overraskelse. Pengene gav han mig først, da Vognen holdt her foran Huset. Derpaa tog han Afsked med mig og sagde, at han nu uden Bekymring kunde forlade mig, da der var sørget for min Fremtid. Hvorhen han vilde gaa, turde han ikke betro mig, men han vilde stedse være i

Stand til at vaage over mit Velfærd og glæde sig ved min Lykke. Jeg skulde ikke søge efter ham, heller ikke tale med andre om ham, før han af sig selv igen kom til Syne. Jeg skulde kalde mig Frøken Dalton; under dette Navn ventedes jeg hos den Dame, hvorom han havde talt til mig. — Saaledes kom jeg da her i Huset og gensaa Dem — men hvor var ikke alt blevet anderledes!"

Hun havde løftet Blikket mod ham, hendes Læber skælvede Kinderne glødede af Skamfuldhed og Sindsbevægelse. Nu havde hun tilstaaet alt og lettet sit Bryst for den Byrde, der tyngede paa det. Hvor henrivende dette unge Ansigt saa ud, omrammet af de blonde, krusede Lokker og med de sjælfulde Øjne, hvis Tryllemagt han aldrig havde kunnet modstaa. Af hendes Kærlighed vilde han øse Haab, Daadskraft, Begejstring for alt stort og godt. Livet uden hende forekom ham nu utænkeligt.

De sælsomme Omstændigheder, der havde ledsaget hendes Ankomst til dette Hus, det Mørke, der omgav hendes Fader og ogsaa indhyllede hende selv i et hemmelighedsfuldt Slør, Tvivl og Ubehag — alt var i dette Øjeblik glemt.

„Mary, jeg elsker dig af mit ganske Hjerte," udbrød han, „og atter spørger jeg dig: vil du være min?"

Saa stor end den Salighed var, som hun følte ved disse Ord, lod hun sig dog ikke beruse af sit Hjertes Glæde. Sagtelig frigjorde hun sig fra hans Favntag, og samlende al sin Kraft svarede hun:

„I Dag formaar jeg endnu ikke at give Dem noget Svar. Lad mig forblive en Uge her i Huset; efter den Tids Forløb skal jeg have bestemt mig. Vakler De inden den Tid i Deres Forsæt, opstiger der nogen Sinde i Dem en Tanke, en Tvivl, der forstyrrer Deres Fred eller lader Dem angre, hvad De i Dag har sagt og gjort, — da forsøg ikke at holde paa mig. Langt heller vil jeg med brudt Hjerte gaa min Grav i Møde end nogen Sinde i min Ægtefælles Øjne læse Mistro angaaende min Fortid og Frygt for Fremtiden. Derfor beder jeg Himmelen bevare mig."

Hendes Ord undlod ikke at gøre Indtryk paa Stanhope. Han indsaa, at ethvert Forsøg paa at rokke hendes faste Beslutning vilde være forgæves, og han føjede sig derfor i den uundgaaelige Opsættelse af det, der skulde afgøre hans Skæbne.

XIX. En Krise.

Om Eftermiddagen den samme Dag udførte Flora White sin Plan og opsøgte Fru Delapaine i Haab om af hende at erholde en Forklaring paa de mærkelige Omstændigheder, som havde ført til Marys Optagelse i hendes Hus. Men hun opnaaede ikke denne sin Hensigt. Fru Delapaine, en værdig Dame og mangeaarig Veninde af Stanhopes afdøde Moder, iagttog en haardnakket Tavshed over for alle Spørgsmaal desangaaende. Da hun imidlertid af Fru Whites Beretning saa, at Stanhope, for hvem den unge Frue syntes at interessere sig som for sin egen Søn, havde fattet en dyb Tilbøjelighed for Froken Dalton, udtalte hun sin store Tilfredshed dermed og mente kun at burde ønske ham til Lykke med et saadant Valg, der forekom hende som en i enhver Henseende passende Forbindelse.

Denne hendes Udtalelse var Flora i høj Grad til Beroligelse, omendskønt hun maatte vende hjem med uforrettet Sag.

Tre Dage gik. I det statelige Hus i femte Avenue herskede ikke mere Melankoli og Nedslaaethed; Haab og Munterhed var flyttet til Huse. Selv Tjenestefolkene bemærkede Forandringen og tilkastede hverandre betydningsfulde Blikke. Stanhope kom hjem baade til Frokost og Middag, muntre Samtaler krydrede Maaltiderne, og som befriet fra en stor Tyngde udfoldede Mary hele sin naturlige Elskværdighed. Hun saa, hvor lykkestraalende og tilfreds Stanhope nu var i hendes Nærhed, og før hun om Aftenen lagde sit Hoved paa Puden, hviskede hendes taknemmelige Hjerte: ‚Atter er en Dag gaaet, og ingen Tvivlens Sky har formørket hans Pande.“

I den unge Mands Indre herskede dog ingenlunde den Fred, som hun troede paa og glædede sig over. Saa længe Mary var til Stede, udøvede hun ganske vist nu som før sit sædvanlige Trylleri over ham, men naar han var alene, grebes han af en indre Uro, over hvilken han ikke formaaede at blive Herre. Snart stod atter de skæbnesvangre Ord i Brevet fra hans Fader med Flammeskrift indbrændt i hans Sjæl. Hvor indtrængende var ikke deri Faderens sidste Ønske udtrykt — hvor streng var ikke Befalingen! Og nu vilde han, Sønnen, vove at handle imod sin afdøde Faders bestemt udtalte Vilje! Denne Tanke pinte ham stedse paany.

Kun naar han overlagde, at hans Fader, den ellers saa

rolige og forstandige Mand, var bleven dreven til en saa tyrannisk Beslutning ved et over for ham fuldstændig ugrundet Anfald af Skinsyge, blev det ham klart, at han ikke vilde gøre nogen Uret, eftersom jo det hele var opstaaet ved en ulykkelig Misforstaaelse. Den Omstændighed, at ingen Nathalie Yelverton lod sig se eller spore, bestyrkede ham yderligere i denne Tro; men desuagtet blandede der sig bitre Draaber i hans Glædes Bæger, og han kunde ikke frigøre sig for Frygt for en kommende Ulykke.

En i og for sig ubetydelig Hændelse skulde snart bringe ham til Bevidsthed derom, og ogsaa faa Mary til at se klarere paa Sagen. Søndag Morgen traf de paa Vejen fra Kirke sammen med nogle bekendte, blandt hvilke en fremmed ung Pige befandt sig. Pludselig saa Mary Stanhope blegne; med askegraat Ansigt og blodløse Læber spurgte han den Herre, der gik ved Siden af ham:

„Hvad var det, De kaldte den unge Dame? . . . Var det Froken Yelverton, De før sagde? —"

„Bevares, kære White," lød Svaret, „den Dame hedder Froken Antonie Silverstone og er fra St. Louis."

Stanhope drog et Lettelsens Suk, men paa Marys Bryst lagde sig som en tung Byrde. Var hans Frygt for at se hin ubekendte dukke op saa stor, vilde denne Nathalie Yelverton bestandig staa som en truende Sky paa deres Lykkes Himmel og rove dem deres Ro og Fred?

Hendes mørke Blikke forraadte kun Stanhope altfor tydeligt, hvad der foregik i hendes Indre.

„Mary," udbrød han, saa snart de vare komne hjem, „tilgiv mig, og lad saadanne Ubetydeligheder ikke gaa dig for nær til Hjerte."

„Det er ingen Ubetydelighed," svarede hun forknyt. „Et usynligt Baand fængsler Dem til denne Kvinde, uden at De maaske selv ved af det. De frygter hendes Tilsynekomst, og ogsaa jeg maatte svæve i bestandig Angst derfor, hvis jeg indvilligede i at blive Deres Hustru."

„Intet Baand i Verden kan binde saa fast som min Kærlighed til dig. O, Mary, hvorledes skulde vi kunne leve uden hinanden? Aldrig, ingen Sinde vilde jeg kunne sværge en anden Kvinde Troskab. Vil du da sønderrive vore Sjæles skønne Pagt? Nej, du formaar det ikke — du kan ikke forlade mig, — selv om du vilde."

Ønsket om at besejre al hendes Tvivl og samtidig bedøve den Smerte, han bar i sit eget Bryst, greb ham med saadan Magt, at han forglemte alt andet over dette ene. Stormende sluttede han hende i sine Arme.

„Du er min," udbrød han, „og ingen jordisk Magt skal kunne skille os fra hinanden."

Bonfaldende hævede hun Haanden i Vejret; men han, overvældet af heftig Lidenskab, bedækkede hende med Kys og Kærtegn. Da hun endnu bestandig ingen Lyd gav fra sig, bøjede han sig bekymret ned over hende. Kærlighed straalede paa hendes Ansigt, men det var dødblegt.

„Mary," raabte han fortvivlet, „tal til mig, sig, at du hører mig til."

Men hendes Læber vedblev at være lukkede, hendes Skikkelse laa tung og ubevægelig i hans Arme. Hun havde mistet Bevidstheden.

XX. Marys Beslutning.

To Dage laa Mary syg; den tredje Dags Eftermiddag følte hun sig imidlertid stærk nok til at forlade Sengen og se sin Skæbne lige i Øjnene. Hende ventede en tung Prøve, til hvis Opfyldelse ingen kunde hjælpe hende.

Flora havde længe været hos hende og havde kærligt bestræbt sig for at forskaffe hende Adspredelse. Paa et Bord ved Siden af Sengen stod en Buket pragtfulde Roser i et Glas; Stanhope havde selv udvalgt dem til hende, og fra ham kom ogsaa det lille Etui med hendes Navn, som havde ligget skjult mellem Blomsterne. Hvad dets Indhold var, vidste hun uden at aabne det; hun vilde ikke se den lille gyldne Ring, der for hende var Sindbilledet paa al jordisk Lykke, hvorfra hun maatte skilles for at gaa Pligtens og Forsagelsens Vej. Thi den Kamp, der nu rasede i hendes Indre — det vidste hun — vilde ende med, at hun om faa Timer forlod dette Hus for bestandig. Og hun maatte gaa uden et sidste Levvel, uden et Tryk af hans Haand, der kunde give hende Mod og Kraft til at fuldbringe det tunge Offer. Men hvorhen skulde hun vende sig? Hvilket Sted skulde hun vælge, hvorhen han ikke kunde følge hende? Kun eet Tilflugtssted forekom hende naturligt, men dog kunde hun ikke tænke paa at opsøge det

uden at gyse. Den elendige Bolig paa Markham-Plads forekom hende nu, efter at hun havde lært Livet under lykkeligere Forhold at kende, dobbelt elendig. Og dog var dette det eneste Sted, hvor hun kunde have Haab om at gense sin Fader. Der stod endnu hans Apparater og hans kære Maskine. Han havde jo lovet at vaage over sin Datters Vel, sikkert vilde han erfare, at hun ikke havde fundet Lykken, og snart vende tilbage til hende. Men ak, hvor frygtelig var ikke Beslutningen om at lade alt det tilbage, som havde været hendes Livs Solskin.

Hendes Penge stod sikkert i Banken; de kostbare Klæder og andre Luksusgenstande, som hun i Løbet af den sidste Maaned havde samlet sig, pakkede hun ned i sin Kuffert, som hun vilde efterlade. Med tomme Hænder var hun kommen til dette Hus, med tomme Hænder vilde hun gaa derfra. Der stod endnu kun tilbage at skrive Afskedsbreve til Stanhope og Flora, hvad der krævede lang Tid og kostede hende mange bitre Taarer.

Da denne tunge Pligt var opfyldt, lagde hun sig atter til Ro for at samle Kraft til det, som endnu forestod hende; thi i Løbet af Aftenen vilde hun iværksætte sin Flugt. Flora, det vidste hun, spiste i Dag til Middag hos sin Moder, og Stanhope vilde sikkert gaa i Klubben. Hun behøvede da kun at sende Bud efter en Vogn og saaledes, det haabede hun, uden Vanskelighed fuldføre sit Forehavende.

XXI. Stanhopes Plan.

Imidlertid havde Stanhope og Flora nede i Bibliotekværelset en alvorlig Samtale med hinanden. At Mary ikke vilde indvillige i den paatænkte Forlovelse, stod dem begge klart; tillige forekom hendes Vankelmodighed under de bestaaende Forhold dem meget let forstaaelig.

For at gøre en Ende paa denne for alle Parter pinagtige Tilstand, havde Stanhope fattet den Beslutning endnu en Gang at komme tilbage til et Tema, som han havde haabet aldrig mere at være nødsaget til at berøre.

„Flora," sagde han med synlig Modstræben, „jeg havde ikke tænkt mig, at jeg nogen Sinde oftere over for Dem skulde bringe de Omstændigheder, som ledsagede min Faders Død, paa Tale;

men den mærkelige Stilling, hvori jeg befinder mig, tvinger mig ikke desto mindre dertil. Hvis jeg med Sikkerhed kunde antage, at min Fader har skrevet det tit omtalte Brev under en falsk Forudsætning, kun i den Hensigt at forhindre en Forbindelse mellem Dem og mig — en Forbindelse, som jeg i ethvert Tilfælde vilde anse for en Umulighed — da vilde jeg ikke mere nære Betænkeligheder ved at handle imod hans Ønsker. Da vilde det sikkert lykkes mig at overbevise Mary om, at jeg med udelt Hjerte tilhører hende, og i Fremtiden skulde jeg vel vide at afholde hende fra at nære selv den ringeste Tanke om, at det er hendes Pligt at give Afkald paa mig for at befordre min Lykke."

Flora betragtede ham forventningsfuldt.

„Men," vedblev han, „Frygten for, at min Faders Befaling er udsprungen af en anden og vægtigere Bevæggrund, forfølger mig stadig. Gives der virkelig en Nathalie Yelverton, og byder af en eller anden Grund min Ære mig at ægte hende, saa tør jeg ikke følge mit Hjertes Ønsker. Min Ulydighed vilde maaske kunne skade Faders Minde, og mod den unge Pige, som tillidsfuldt hengav sig til mig, vilde jeg gøre stor Uret."

„Men hvorfor, Stanhope, berører De nu paany disse pinlige Spørgsmaal?"

„Ikke uden god Grund. Vi troede at vide, Flora, hvad der drev min Fader i Døden; men vor Formodning kan meget vel have været fejlagtig. Det er hidtil ikke lykkedes mig at udfinde den Mand, som købte Pistolen for Fader, og af hvem jeg haabede at erholde Klarhed i Sagen. Efter Beskrivelsen var det en høj Mand af kraftig Legemsbygning og med tydelige Kopar i Ansigtet. Nu er i det Hus, hvor Mary boede, før hun kom hertil, en saadan Mand bleven set, umiddelbart efter hendes Faders Forsvinden. Hvis disse to vare identiske — —"

„Men det er dog højst usandsynligt. Folk med Kopar ser man jo meget hyppigt."

„Ganske vist; imidlertid har jeg det nu en Gang paa Fornemmelsen, at det maa være ham."

„Da undrer det mig, at De ikke for længe siden har opsøgt denne Mand!"

„Jeg har gjort mit bedste derfor, men ikke opnaaet, hvad jeg vilde. Dog vil jeg nu gentage Forsøget. Om jeg end vanskeligt vil finde Manden i det omtalte Hus, kan jeg dog maaske der erholde Oplysninger, som kunde hjælpe mig paa Sporet."

„Og hvad vinder De derved?"

„Jeg haaber af ham at kunne erfare, om jeg ogsaa i Fremtiden har Grund til Frygt for, at Nathalie Yelverton en Dag skal komme til Syne."

„Af ham?"

„Jeg indser, at det lyder ufornuftigt, men hvem skulde jeg vel ellers henvende mig til? Mit Haab om at bringe Lys i dette Mørke vil sagtens vise sig forgæves, men dog vil jeg intet lade uforsøgt. Endnu i Aften begiver jeg mig til dette Hus."

„Gid De maa naa Deres Maal!"

„Flora, det gør mig ogsaa for Deres Skyld ondt, at jeg maa rive op i de gamle halvlægte Vunder, men jeg ser ingen anden Udvej."

„De har Ret. Tænk blot ikke paa mig, Stanhope, her drejer det sig i første Række om Deres og Marys Lykke."

De skiltes. Flora, for at køre til sine Forældres Hjem, Stanhope, for at indtage sit Maaltid i Klubben og derefter paabegynde sine Efterforskninger. Næppe havde man hørt de to Ekvipager rasle bort i forskellig Retning, før Mary i en mørk Hverdagskjole kom sagte ned ad Trappen. Ved nærmeste Gadehjørne holdt en Droske, hvori hun steg ind, efter at hun havde beordret Kusken til at køre hende til Markham-Plads. Kort Tid derefter blev i et andet Kvarter af Byen og af en anden Mund den samme Ordre givet:

„Til Markham-Plads!"

Fjerde Bog: Stefan Huse.

XXII. En fremmed Lejer.

Da Mary havde naaet sit Maal, bad hun Kusken, efter at have betalt ham, vente i ti Minutter; hvis hun ikke inden den Tid var vendt tilbage, skulde han blot køre videre. Derpaa styrede hun sine Skridt mod den gamle Bolig.

Hvem skildrer imidlertid hendes Forbavselse, da hun over sin

Faders Vinduer saa anbragt et Skilt, som, oplyst af Gadelygter, med store Bogstaver skinnede hende i Møde.

„Stefan Huse",
Galvanoplastisk Anstalt,

stod der at læse. En trosteslos Følelse af Forladthed og Hjemløshed paakom hende. Det fremmede Navn, Husets forandrede Udseende — skønt hun kun for nogle Uger siden havde forladt det — hensatte hende pludselig i en ubekendt Verden, hvori hun intet havde at søge, intet at fordre. Kun hendes berettigede Harme over Portnerfolkenes Troloshed bevægede hende til at træde nærmere for at komme til Bunds i Sagen. I den nye Lejers Værelse brændte endnu Lys, og Mary kunde gennem de halvmatte Vinduesruder se ind i Rummet, som hendes Fader saa omhyggeligt plejede at tilhylle for alle uvedkommende Blikke.

Den hele Indretning derinde var fuldstændig forandret; Rummet var lavet om til et Værksted. Den store elektromagnetiske Maskine, Flasken med den blaa Opløsning af svovlsur Kobberilte og endnu flere Genstande, hvis Anvendelse hun aldrig ret havde forstaaet, fængslede først hendes Opmærksomhed; men lidt efter lidt faldt endnu adskillige Genstande, hvormed hun fra gammel Tid var fortrolig, og som havde tilhørt Faderen, hende i Øjnene; fremfor alt den velkendte Pengekiste, som stod i det sædvanlige Hjørne, og det lange, mørke Forhæng i Baggrunden, som bestandig havde tilhyllet det hemmelighedsfulde Apparat. Var monstro ogsaa dette forblevet paa sin gamle Plads?

En aldrende, meget højskuldret Mand, som stod ved et Bord med Ryggen til hende, var netop beskæftiget med at indvikle forskellige, skinnende Genstande i Silkepapir. Nu vendte han sig og traadte hen til Vinduet. Mary saa et Øjeblik det høfft ejendommelige Ansigt, omrammet af graat kruset Haar; derpaa blev det mørkt for hendes Øjne — den gamle Galvanoplastiker havde rullet Gardinet ned.

„Lejligheden tilhører mig, jeg har lejet den for to Maaneder endnu," var Marys uvilkaarlige Tanke. Rask nærmede hun sig Gadedøren og trak i Klokkestrengen. En ubekendt lukkede op for hende og spurgte, hvad hun ønskede.

„Jeg ønskede gerne at tale med Portnerkonen, Madam Braun," sagde hun.

„Brauns ere flyttede herfra; det er nu mig, som er Vicevært Stedet," lød Svaret.

„Men Værelserne derhenne i Gangen tilhøre med Rette mig," udbrød Mary bestyrtet, „og nu ser jeg, der er flyttet en fremmed ind. Har Madam Braun bortlejet dem for anden Gang, eller har De maaske gjort det?"

„Jeg; men jeg troede, det ganske var i sin Orden. Den sidste Lejer skal saa at sige være rømmet fra Stedet. Undskyld — men De er maaske den unge Dame, som boede her sammen med sin Fader?"

Mary bevang sin voksende Angst.

„Det er mig," svarede hun. „Før jeg tog bort, betalte jeg Leje forud for det løbende Fjerdingaar. Jeg ventede at finde Lejligheden aflaaset, thi min Faders Møbler og Bøger beroede deri, og desuden — —"

„Beklager meget," svarede Manden; „jeg for min Part ved ikke noget om en saadan Betaling; Madam Braun har sagtens beholdt Pengene for sin egen Lomme."

Den unge Pige stod raadløs uden at vide, hvad hun skulde gøre; der var intet andet tilovers for hende end at forlade Stedet; men hendes Faders Apparat — hvad skulde der blive af det?

„I Værelset var der ogsaa en Maskine; en Model, som min Fader satte stor Pris paa; den har forhaabentlig ikke lidt Skade?"

„En Maskine? Sagtens den blanke Tingest bag Forhænget? Vi have saamænd endnu ikke dristet os til at røre ved den."

„I Morgen kommer jeg igen for at afhente den," svarede Mary og forlod Huset. Men et Øjeblik efter kom hun med en forskrækket Gestus styrtende tilbage gennem den aabne Dør. En let Jagtvogn rullede hen over Torvet, det smukke Forspand var hende ikke ubekendt.

„Hvad skal jeg nu gribe til!" udbrød hun i bange Angst. Hun følte kun altfor vel, at hvis Stanhope opdagede hende her, vilde hun ikke have Kraft til at modstaa ham. Men gav hun efter for hans Bønner, vilde det maaske blive til hans Fordærv. Til al Lykke gjorde Vognen Holdt ud for Genbohuset, hvor den klart oplystes fra Vinduet til et Apotek.

„Han kommer herhen og finder mig! Kan jeg da intet Steds skjule mig?" Hun saa sig hjælpeløs omkring. Viceværten havde allerede trukket sig tilbage, men nu hørte hun en Dør gaa — den, som førte ind til hendes Faders tidligere Værelser; og den

gamle Mand, som hun straks havde set gennem Vinduet, stod i den og betragtede hende med øjensynlig Forbavselse. Med opløftede Hænder løb hun hen imod ham. „Han kommer, han kommer!“ mere formaaede hun ikke at sige. Den gamle Mand derindefra syntes dog ogsaa uden Ord at forstaa hendes Ønske.

„Kom blot herind!“ sagde han med en underlig ru Stemme, greb hende i Armen, trak hende ind i Værkstedet og lukkede Døren efter hende. I samme Sekund forkyndte Entréklokkens Kimen, at Stanhope forlangte at blive lukket ind.

XXIII. Galvanoplastikeren.

I Stedet for rask at gaa videre i vor Fortællings Gang, maa vi desværre gaa nogle Uger tilbage for at berette noget nærmere om Stefan Huse og hans Indflytning i Lejligheden paa Markham-Plads.

Efter at Thomas Dalton paa en saa gaadefuld Maade var forsvunden med sin Datter, traadte to Dage senere en gammel Mand ind i det allerede omtalte Apotek, bad om at laane Vejviseren og gav sig til at blade deri.

Han var klædt som Haandværker, men hans fine Ansigtstræk syntes daarligt at passe til den vejrbidte Hud, ligesom den fuldstændige Mangel paa Øjenbryn gav ham et saa sælsomt Udseende, at Farmaceuten, der ekspederede Kunderne, fra Tid til anden betragtede ham forundret.

„Jeg søger nemlig en Bolig,“ sagde han og saa op, „som jeg kan indrette til Værksted for mine galvanoplastiske Arbejder. Jeg ser en Seddel udhængt der ovre, mon der er Værelser til Leje?“

„Det er der vist nok; i det mindste har den tidligere Beboer gjort sig usynlig,“ lød Svaret.

„Og Hjørnehuset ved Siden af er vel et Trykkeri med Lokomotorer til at drive Presserne? Derfra kunde jeg skaffe mig Motor-Kraft for en billig Penge. Jeg vil dog gaa der over og se paa Tingene.“

„De synes just ikke at være i Forfatning til at arbejde meget,“ bemærkede Farmaceuten med et betydende Blik paa Mandens Hænder, der begge vare omviklede med Lærredsbind.

„Aa, det gaar nok over,“ svarede den anden; „jeg har nylig

været saa uheldig at brænde mig med Svovlsyre, men den Salve, jeg bruger, skal nok snart kurere Skaden."

Farmaceuten nikkede og vendte sig mod en indtrædende Kunde, uden at bryde sig videre om den gamle. Denne forlod Apoteket, og medens han gik over til den anden Side af Pladsen, spillede et tilfreds Smil om hans Mund. Han ringede paa Døren til Nummer 6 og forlangte at se paa Værelserne. Viceværten var beredt til at vise ham dem, men bemærkede dog, at den forrige Lejer havde Sager beroende derinde, som endnu en Maaneds Tid maatte blive staaende, hvor de var, hvis deres Ejermand ikke forinden lod dem afhente.

„Maaske vil det Skrammel staa mig i Vejen," mumlede den fremmede, „men vi kunne jo altid se."

Kurtis, Viceværten, lukkede op til Lejligheden.

„Træd kun ind," sagde han; „alting ligger og staar nøjagtigt, som da de tidligere Lejere forlod det."

Den fremmede saa sig hurtigt omkring; hans første Blik søgte Forhænget, bag hvilket Bordet med Daltons Model stod. Værelset var halvmørkt, koldt og lidet indbydende, men syntes dog at behage den lejlighedssøgende.

„Her ved Vinduet kunde jeg arbejde med mine Plader og Aftryk; derhenne vilde der være god Plads for Beholderen med Kobberopløsningen og min Maskine. Naar jeg blot kunde faa Lov til at anbringe et Hul i Skillemuren ind til Nabohuset, hvor jeg kan høre, at Hurtigpressen staar, saa at jeg kunde benytte den som Motor, vilde jeg have det meget bekvemt her. Det er netop Trykkeriets Nærhed, som har bragt mig paa den Tanke at leje mig ind i dette Hus. Den forrige Lejers Sager vilde jeg foreløbig stille op ad Væggen der; paa Hylden deroppe er god Plads for de færdige Bestillinger, som vente paa Afhentning. — Men hvad befinder sig bag dette Forhæng? Er det maaske en Krog til at hænge Klæder op i?"

„Nej, der staar en Maskine," svarede Kurtis, „som vistnok maa være en farlig Tingest. Min Forgænger i Pladsen, Braun hed han, har udtrykkelig advaret mig imod at komme den for nær. Men De er jo Tekniker, maaske forstaar De Dem paa den Slags Sager?"

Han havde draget Forhænget til Side, og den fremmede betragtede med funklende Blikke den endnu ufuldendte Model, som stod paa et lille Bord foran ham. Med Øjnene prøvede han den

i alle Dele, som om han søgte at udgrunde Hensigten med hver enkelt Detaille. Først da Kurtis lod Forhænget falde, vendte han sig bort fra den mystiske Genstand.

„Naa, hvad er saa Deres Mening om Tingesten?" spurgte Viceværten.

„Sagtens en eller anden forrykt Opfindelse," svarede den fremmede, der imidlertid havde paataget sig en ligegyldig Mine og nu fortsatte Besigtigelsen af Værelset.

Han besluttede sig endelig til at leje Lejligheden og indrettede det forreste Værelse af den til Værksted. Saa snart han igen kunde bruge Hænderne, begyndte han paa sit Arbejde, og snart hørte man Dag efter Dag det store Hjul svirre ved Vinduet og saa den magre, ludende Skikkelse bøjet derover, beskæftiget med at afslibe eller polere snart denne, snart hin Genstand. Bestillingerne, som i Begyndelsen kun sparsomt vare indløbne, tog snart til, efterhaanden som den nye Industries Produkter vandt Anklang. Efter et Par Ugers Forløb var den gamle Galvanoplastiker allerede en bekendt Person i Nabolaget.

Punktlig Klokken otte om Aftenen stod Hjulet ved Vinduet stille, og Rullegardinet blev rullet ned; men indenfor hørte man det snart efter igen svirre og snurre til langt ud paa Natten.

At Stefan Huse ikke var af nogen selskabelig Natur, havde Naboerne snart udfundet. Ordknap og optagen af sine egne Tanker tog han ingen Del i, hvad der foregik omkring ham, og selv Kurtis, Viceværten, opgav endelig Forsøget paa at faa en nogenlunde ordentlig Samtale bragt i Stand med ham. Man saa ham bestandig flittig ved Arbejdet, og snart faldt det ikke mere nogen ind at bekymre sig om hans Gøren og Laden.

Havde Folk imidlertid kunnet iagttage ham, naar han i Skjul for nysgerrige Blikke sad ved Skinnet af sin Lampe bag de tæt tillukkede Vinduer, vilde hans forandrede Væsen sikkert have været enhver paafaldende. Det var ikke mere den jævne Haandværker af tarvelig Stand; et højere Aandsliv gav sig til Kende i hans Træk, hans Holdning blev mere selvbevidst, alle hans Bevægelser vare hurtigere og kraftigere. Den første Del af Aftenen brugte han til Avislæsning; dog synes mindre de politiske Begivenheder og ledende Artikler at interessere ham end Notitser om Familiebegivenheder og tvangløse Causerier fra rige og fornemme Selskabskredse, hvortil han dog næppe kunde antages at have haft Adgang. Sit tarvelige Maaltid tilberedte han selv i en lille Kogekakkelovn;

naar han havde fortæret det og undertiden derefter foretaget en lille Spadseretur, begav han sig igen til sit Arbejde. Han undte sig ingen Rekreation og maatte vel ogsaa kun behøve liden Søvn, thi ofte fandt Morgendæmringen ham endnu i fuld Virksomhed.

Hvad der saaledes Nat for Nat holdt ham vaagen og lod ham forglemme al Træthed, var imidlertid ikke Galvanoplastikken, men et vedholdende Arbejde paa Thomas Daltons Model, som han sikkert havde til Hensigt at fuldende. At han straks havde erkendt Hensigten med den mærkelige Maskine, og at Opfinderens Planer ikke vare ham fremmede, beviste den Beslutsomhed og den Sikkerhed, hvormed han gik til Værket. Efter meget kort Søgen opdagede han den hemmelige Skuffe, hvori alt forefandtes, hvad han behøvede til at fuldende Maskinen, saavel som samtlige dertil fornødne Redskaber. Nu arbejdede han rastløst, men som det syntes opfyldt af Ængstelighed; ved hver uventet Støj, der lod i Nattens Stilhed, for han sammen, som om han havde begaaet en Forbrydelse og frygtede for dens Opdagelse; tillige kastede han fra Tid til anden spejdende Blikke til Døren og Vinduerne, som for at vare sig mod imaginære Lurere.

Undertiden talte han ogsaa med Maskinen, som om det var et levende Væsen, han kunde betro sin Hemmelighed. Det maatte sikkert være frygtelige Ord, han saaledes tilhviskede den, thi hans Stemme skælvede derved, og han rystede paa alle Lemmer.

Endelig var den Stund kommen, da Værket stod færdigt foran ham, og med triumferende Blikke betragtede han det. Prøvende trykkede han snart paa den blanke Messingknap, der var anbragt paa den ene Side af Apparatet, snart paa en ganske lignende paa den modsatte Side, — men altid undgik han omhyggeligt at trykke paa dem begge paa een Gang. Han var jo vidende om, hvilken frygtelig Kraft Maskinen besad, og hvad for en forfærdelig Virkning der derved vilde opstaa.

Apparatets Gang syntes at tilfredsstille ham; han drog et Lettelsens Suk, gentog Forsøgene endnu et Par Gange, afbrød derpaa Ledningen, tog Remmen af, der hørte til den elektromagnetiske Maskine, og skjulte endelig det fuldendte Værk bag det mørke Forhæng.

Til Ro begav han sig dog ikke. Den hele Nat igennem gik han op og ned i Værelset som plaget af Samvittighedskvaler. Hvad han havde stræbt efter og haabet paa, var opfyldt, men dette syntes kun at berede ham Gru. Først da den frembrydende

Dags Lys forjog de sorte Skygger, bankede Blodet ikke mere saa heftigt i hans Aarer, og hans vilde Ophidselse stilnede af.

Tre Uger vare forløbne med vedholdende Arbejde i Værkstedet indtil denne begivenhedsrige Nat; omtrent to Dage senere hændte der ham noget frygteligt, noget, som gennemisnede ham med Skræk til Marv og Ben.

XXIV. Daltons Opfindelse.

Bojet over et Stykke Arbejde, som endnu samme Dag skulde afleveres, sad Stefan Huse ved sit Hjul med Ryggen ind mod Stuen. Han arbejdede med stor Flid og var usædvanlig munter stemt, hvad enten nu en Haabets Straale havde fundet Vej til hans formørkede Sind, eller det var Arbejdets Velsignelse, som jo hjælper at bære enhver Byrde. Da fornam han pludselig bag ved sig i Værelset en Stemme, ved Lyden af hvilken Blodet stivnede i hans Aarer; som lamslaaet sad han der ude af Stand til at røre et Lem.

Det var en blød, fuldtonende Stemme, men dødbringende for Stefan Huse. Det var, som om en kold Haand knugede sig om hans Strube og truede med at kvæle ham. Skulde hans sidste Time være kommen? Han lyttede aandeløs, om han endnu en Gang skulde høre Lyden.

„Nej, nej," tænkte han i vild Fortvivlelse, „det kan ikke være, jeg maa tage fejl, det er ikke Virkelighed. Nu er jeg ikke forberedt, hverken paa den ene eller paa den anden Maade. Jeg har kun i Drømme hørt denne Stemme, det er ikke ham selv."

Men det var ingen Drøm, det var Virkelighed. Igen fornam han den fuldtonende Stemme, den rystede ham som en Febergysen; han for krampagtig sammen, men vendte ikke Hovedet og saa sig ikke om.

Den længe ventede Begivenhed var kommen saa forfærdelig pludseligt; den røvede ham al Selvbeherskelse, han var knapt sig selv mægtig. Allerede ofte havde han forestillet sig dette; vaagen og i Drømme havde han vel hundrede Gange gennemlevet dette Møde og det, der skulde følge paa. Men nu, da Timen var der, overraskede det ham fuldstændigt som et Lyn fra klar Himmel. Aldrig havde han troet, at det vilde komme saa uanet, uden at

han var forberedt — og netop i et Øjeblik hvor Remmen var taget af Maskinen bag Forhænget. I hans Nød paakom der ham pludselig en frelsende Tanke. Var han ikke Stefan Huse, den gamle Galvanoplastiker, hvem ingen Fare truede? Denne Tanke gav ham den tabte Fatning tilbage, og han blev atter Herre over sine Bevægelser. Allerede i næste Øjeblik havde han genoptaget sit Arbejde; mekanisk holdt han den Genstand, der skulde poleres, mod det drejende Hjul, medens han samtidig med yderste Anstrengelse søgte at høre, hvad der foregik bag ved ham. Snart var han ogsaa i Stand til at skelne, hvilke Ord den frygtelige Stemme talte. At de ikke vare rettede til ham, følte han som en stor Lettelse; aabenbart maatte Viceværten ligeledes være traadt ind.

„Naa saaledes, De har altsaa gjort et Værksted ud af Værelset her," bemærkede den fremmede; „det ser jo ud, som om de ikke ventede den tidligere Lejer tilbage."

„Een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget," svarede Kurtis leende. „Herr Huse betaler punktlig og lader de efterladte Genstande roligt staa i deres Krog."

Den fremmede kastede et undersøgende Blik omkring i Værelset. Det var en høj bredskuldret Mand, en imponerende Personlighed, ved Siden af hvem vel de fleste Mænd vilde synes smaa og ubetydelige. Men endnu mere paafaldende blev hans Ydre ved den Omstændighed, at hver Plet i hans Ansigt var bedækket med Kopar.

„Gør Dem nu ikke mere Ulejlighed for min Skyld," sagde han henvendt til sin Ledsager. „Jeg vil imidlertid tale et Par Ord med Herr Huse." Medens Kurtis forlod Værelset, gik den anden langsomt hen mod Vinduet. Ved hverandet Skridt blev han staaende og betragtede alle de paa Bordet eller Væghylden opstillede Genstande, som vakte hans Opmærksomhed, ja, han tog endog en og anden af disse i Haanden for at betragte dem nærmere. For Huse, der under denne Besigtigelse var ved at forgaa af Dødsangst, blev de faa Minutter til en Evighed.

Den elektromagnetiske Maskine var i fuld Gang, og nede i Kobberopløsningen hang alle Slags Genstande af forskellig Form og Størrelse. Ved Beholderen standsede den fremmede igen og strakte just Haanden ud derimod, da en skarp, gennemtrængende Stemme henne fra Vinduet bød ham holde inde.

„Tag Dem i Agt," raabte Huse, „det er farligt at færdes for fremmede paa et Sted, hvor elektriske Batterier ere opstillede."

„Man kunde uforvarende bevirke en Udladning, mener De," svarede den ubekendte leende, medens han med stor Interesse betragtede de i Vædsken anbragte Sager.

„Ja, en Udladning," gentog Huse uden at vende Hovedet fra sit Arbejde.

Den anden rettede sig i sin fulde Højde; det brede Bryst, den stærke Knokkelbygning talte om en ubetvungen Mandskraft.

„Et Stød af den lille Tingest der," sagde han ringeagtende, „vilde vel næppe skade mig mere end et Myggestik."

„Kan være De har Ret, men dog siger jeg: kom ikke Maskinen for nær!"

Huse havde rejst sig; med Blikket mod Gulvet gik han forbi den besøgende, tog hurtigt Drivremmen fra den elektromagnetiske Maskine og bar den hen til det Forhæng, der skjulte Daltons Opfindelse. Hans Ansigt var askegraat, vild Forfærdelse afmalte sig i hans Træk, Øjnene truede med at træde ud af deres Huler. Han skjalv som i Feber, medens han lagde Remmen til Rette over Maskinen.

Galvanoplastikerens Ophidselse undgik den anden fuldstændigt. Han var traadt tæt hen ved hans Side.

„Hvad er det, De har der?" spurgte han nysgerrig.

„En ny Opfindelse, en Slags dynamo-elektrisk Maskine," lød det korte Svar. Derpaa indtog Huse atter sin Plads ved Polerhjulet, tilsyneladende kun optagen af sit Arbejde. Desuagtet lyttede han med tilbageholdt Aandedræt efter enhver Lyd, som derhenne fra naaede hans Øre, og navnløs Gru fyldte hans Sjæl.

Den fremmede betragtede den ubekendte Maskine med øjensynlig Interesse, saa dens Bevægelses rasende Hurtighed og befølte prøvende snart denne, snart hin Del af den.

„Jeg er ikke synderlig bevandret i Mekanik og forstaar mig kun lidet paa Meningen med alt dette. Hvortil tjene for Eksempel disse to Messingknapper —?"

Hvad var det dog for en underlig Lyd?

Den udgik fra Stefan Huse, — det lød, som om han skulde kvæles. Tænkte han mon, at den uvelkomne Gæst, som han aabenbart kendte og frygtede, samtidig skulde berøre de to Knapper og ved Strømmens Kraft blive slaaet død til Jorden? Kunde han mon ikke advare ham for den frygtelige Fare, fordi Stemmen af Skræk svigtede ham, eller — vilde han mon ikke? Ønskede han,

at Død og Ulykke skulde komme over den anden, eller gøs han tilbage for det frygtelige Øjeblik.

Hans Spænding skulde ikke blive af lang Varighed. Med en kort, sorgløs Latter opgav den anden sine Jagttagelser, nærmede sig Huse, der stadig havde siddet med Ryggen mod ham, og berørte hans Skulder.

„Undskyld," sagde han, da denne for sammen, „jeg har en Bestilling til Dem."

Galvanoplastikeren holdt inde med sit Arbejde, rystede paa Hovedet og mumlede temmelig uforstaaeligt, at han allerede havde flere Bestillinger, end han var i Stand til at udføre, og derfor ikke kunde modtage nye.

„Det drejer sig ikke heller just om en Bestilling," vedblev den anden; „men dog vil De kunne fortjene en smuk Skilling derved. Jeg søger nemlig Lejlighed til en Samtale med Thomas Dalton, hvis Værelse De i Øjeblikket beboer, som De jo for Resten selv ved."

„Det angaar ikke mig," svarede Huse og arbejdede ivrigt videre.

„Aa jo, alligevel," svarede den anden. „Omtalte Herre er pludselig forsvunden —"

„Jeg ved det," faldt Huse ham i Talen; „jeg har jo her hans Efterladenskaber staaende."

„Netop derfor vilde jeg tale med Dem." Hvor indsmigrende hans Stemme lød, og hvor højt hans mægtige Skikkelse ragede op over Huse's, der stod foran ham! „Hvis Dalton ikke er død — og jeg tror, at han endnu lever — vil han en Dag indfinde sig her for at afhente sine Sager. Sandsynligvis i al Hemmelighed, saa at ingen andre end De erfarer noget derom. Skulde det blive Tilfældet —"

Han tog en Banknote frem af sin Tegnebog for at give Huse den. Da denne imidlertid ikke gjorde Mine til at modtage Pengene, vedblev den fremmede med største Rolighed:

„Dalton er en gammel Bekendt af mig; det er aldrig gaaet ham rigtig heldigt i denne Verden, og nu har jeg ingen Ro paa mig, før jeg har tilbagebetalt ham en gammel Gæld, der længe har tynget paa mig. De kunde i den Retning hjælpe mig, hvis De — lad os sige telegrafisk — vil give mig Underretning derom, saa snart han indfinder sig her.

„De vil gøre ham noget ondt," mumlede den anden, „ellers vilde De ikke byde mig Penge."

„Hvor kommer De dog paa den Tanke? Jeg siger Dem jo, at vi ere gamle Bekendte, og at jeg kun har til Hensigt at betale en gammel Gæld til ham. Pengene kan De roligt tage imod — jeg har nok af dem."

Stefan Huse lagde Banknoten til Side og tog atter fat paa sit Arbejde.

„Jeg lover at telegrafere til Dem," mumlede han.

„De gør mig dermed en stor Tjeneste," sagde den fremmede med et nedladende Smil. „Kun et Ord under denne Adresse. Dalton selv vil være Dem taknemmelig, naar et Møde mellem ham og mig kan iværksættes, uden at han i Forvejen ved noget derom. Ikke sandt, De og jeg forstaa hinanden?"

I Stedet for Svar tog Huse den Banknote, som han havde lagt fra sig, og stak den i Lommen, medens han anbragte det Kort, der var blevet rakt ham, i Vindueskarmen. Derpaa arbejdede han ivrigt videre uden at se sig om efter den fremmede.

„Altsaa stoler jeg paa Dem," gentog denne med et veltilfreds Smil og beredte sig til at gaa.

Snart derpaa hørte Huse først Gangdøren, straks efter Gadedøren blive lukket op og i. Næppe vidste han sig i Sikkerhed for sin Fjende, før han sprang op med vild Glød i sine mørke Øjne. Derpaa fremtog han Banknoten af sin Tegnebog, krøllede den sammen i Hænderne, rev den i smaa Stykker og kastede den i Skarnkassen, som stod i Hjørnet. Møjsommelig slæbte han sig derpaa hen til Daltons Maskine og aftog atter Remmen.

„Altsaa ikke i Dag!" mumlede han; „men det saa vil ske i Morgen? Og hvis det sker — vil man da kalde det et Mord, eller —"

Ordet kom ikke over hans Læber. Den sidste halve Times frygtelige Ophidselse havde udtømt hans Kræfter, bevidstløs sank han til Jorden.

Da han atter kom til sig selv, var Tusmørket allerede indtraadt. Han gik hen til Vinduet og aabnede det for at trække frisk Luft; der faldt hans Blik paa det Kort, som den fremmede havde givet ham. Ved den nedgaaende Sols sidste Straaler læste han Navnet, som stod trykket derpaa.

'Oberst Robert Deering,

Brevoort-House.'

XXV. Uventet Gensyn.

Vi ville nu vende tilbage til Mary, som vi forlod i det Øjeblik, da hun havde søgt og fundet Tilflugt i sin Faders tidligere Bopæl. Med bankende Hjerte stod hun der, snart haabende, snart frygtende, at Stanhope skulde komme og finde hende. Hun hørte, hvorledes han trak i Klokkestrengen derude, hvorledes han meddelte Viceværten Grunden til sit Komme; derpaa trak han sig tilbage, og Gadedøren blev lukket efter ham. „Nu," tænkte hun, „kører Vognen bort igen," men hvor skarpt hun end lyttede, hørte hun ikke noget, der lignede en Vogns Raslen.

Med et dybt Suk vendte hun sig derpaa mod den fremmede Haandværker, der havde taget imod hende. Hun betragtede hans bøjede Skikkelse, hans tynde graa Haar, der faldt langt ned over den dybt furede Pande, de brunede, med Ar bedækkede Hænder, som nu vare ivrigt beskæftigede med at pakke polerede Genstande ind i Silkepapir. Flere Sekunder tav de, og ingen Lyd afbrød Stilheden inde og ude. Pludselig saa den gamle Mand op, betragtede hende med et langt Blik og hviskede omt:

„Mary!"

Med Raabet: „Fader, kære Fader!" kastede hun sig i hans Arme, og længe holdt han hende fast omslynget. Da de endelig gav slip paa hinanden, vare deres Øjne vaade af Taarer. Med forundret Blik betragtede hun den gamle Mand, som hun først havde troet ikke at kende.

„Det er fuldstændig en Gaade for mig," udbrød hun. „Er det virkelig dig, der har indrettet et Værksted her i dette Værelse? Du er min Fader og dog saa forandret, at jeg ikke vilde have kendt dig igen, hvis du ikke havde kaldt mig ved Navn."

„Gud være takket derfor!" mumlede han heftig bevæget. „Men sig mig," vedblev han, da han bemærkede, at hendes Blik atter uvilkaarligt rettede sig mod Vinduet; „for hvem er det egentlig, du er flygtet?"

„For Stanhope White," stammede hun. „Han elsker mig, men jeg kan ikke tilhøre ham. Jeg ved ikke, hvad der skulde være blevet af mig, hvis du ikke havde givet mig Skjul her. Men hvor har du kunnet forvandle dig saaledes? Dit brune Haar —"

Han rødmede for sit eget Barn.

„Jeg har farvet det for at gøre mig ukendelig."

„Men ogsaa dit Ansigt er saa helt anderledes, saa mørkt og ført."

„Jeg har, Mary, udrevet mine Haar eet for eet."

„Umuligt, Fader!"

„Hvad gør et Menneske ikke, naar hans Liv er truet?"

„Truer Faren dig fra det frygtelige Menneske med Koparrene? Har du, for at undfly ham, forandret dit hele Selv? Er du af den Grund bleven den Haandværker, du nu er?"

Hendes Fader nikkede bejaende, og pludselig som en Lynstraale, der bryder gennem Mørket, stod det klart for Mary, at det maatte være denne samme Frygt, der havde pint ham hele hans Liv. Saa længe hun kunde huske tilbage, havde han bestræbt sig for at undfly en truende Ulykke, som hang over hans Hoved. Den fuldstændige Forvandling af hans ydre Menneske var kun et nyt Forsøg paa at opnaa det samme.

„Men Fader," sagde hun nølende, „hvorfor kalder du ikke Politiet til Hjælp, hvis Pligt det dog er at beskytte fredelige Borgere? Du har lidt saa tungt og opofret alt, selv din Stilling i Samfundet, for denne underfundige Fjendes Skyld — er det ogsaa virkelig nødvendigt?"

„Du kender ikke min Fjende; han er ikke som andre Mennesker, og over for ham kan Politiet ikke hjælpe mig."

„Fra min tidligste Barndom har du været god mod mig, kære Fader. Jeg har altid agtet og æret dig og gør det endnu. Altsaa ved og erkender jeg, at du maa have gyldige Grunde til at ville udkæmpe denne Kamp alene. Men var det alligevel ikke bedre, om du skænkede mig din Fortrolighed. Fik jeg Sandheden at vide, vilde jeg efter bedste Evne kunne bistaa dig, medens jeg nu stadig løber Fare for at begaa Vildfarelser, som kunne være dig til Skade."

„Jeg kan ikke sige dig det — og det vilde intet nytte, om jeg gjorde det," svarede han heftig bevæget. „Du ser, at jeg frygter denne Mand og i Aarevis intet Middel har ladet uforsøgt for at skjule mig for ham. Mange Gange har jeg skiftet Bopæl, undertiden endogsaa, som du ved, paataget mig et andet Navn. Altsammen har dog ikke formaaet at bringe ham til at tabe mit Spor. Ogsaa her har han tilsidst udfundet mig, og da indsaa jeg, at jeg kun havde een Udvej til Frelse tilbage. Jeg besluttede at opgive mit eget Jeg, gøre mig fuldstændig ukendelig og under en anden Livsstilling træde aabent og frit frem for Menneskene. Af en mig bekendt Skuespiller har jeg lært den Kunst fuldstændig at forandre mit Ydre saa vel som mit Ansigtsudtryk. Aldeles

fortrinligt er det lykkedes mig. Naboerne have ikke genkendt mig, ja, min egen Datter betragtede mig for et Øjeblik siden med tvivlende Blikke, skønt jeg gav mig til Kende for hende. Fra min Ungdom af har jeg beskæftiget mig med Mekanik, derfor valgte jeg et beslægtet Haandværk. Arbejdet volder mig Tilfredsstillelse og bringer mig paa andre Tanker. Fra dig maa jeg imidlertid skilles, min kære Mary, thi din Skæbne maa ikke ligne din Faders. Jeg lever i Fornedrelse, men du er ung og smuk, dig venter en lykkelig, glimrende Fremtid!" Og han trykkede et kærligt Kys paa hendes Pande.

„O Fader, dine Hænder," udbrød hun pludselig forskrækket, „hvor du maa have forbrændt dem frygteligt!"

„Det gjaldt at skjule de grimme Ar, mit Barn!"

„Forfærdeligt! Stakkels, kære Fader! Hvor bærer du dig dog ad med at forrette dit Arbejde med dine syge, lemlæstede Hænder? — Hør, sig mig — er Modellen her endnu? — staar den endnu bestandig henne bag Forhænget?"

Hun betragtede ham saa deltagende med sine uskyldige Øjne. Sikkert, hun anede intet om denne dødbringende Maskines grufulde Bestemmelse.

„Ja," mumlede han, „den er her endnu; alene derfor maatte jeg flytte tilbage til denne Bolig."

„Det er jeg glad ved at høre," udbrød hun; „det vilde have faldet dig svært at undvære den."

Mary var traadt hen ved Vinduet. Holdt mon endnu Stanhopes Vogn henne foran Apoteket? Hun maatte have Visshed. Rask trak hun Rullegardinet i Vejret og saa endnu Vognen vente paa samme Sted. Faderen greb hende haardt i Armen.

„Barn, hvad er det, du gør?" udbrød han og drog hende forskrækket tilbage; „forglem ikke, at jeg er Stefan Huse, den farvelige Galvanoplastiker. Hvad vilde Naboerne vel tænke, hvis de saa saa fornemt Damebesøg hos mig!"

Hun betragtede ham forundret, derpaa kastede hun et Blik ned ad sin Kjole, der var meget ligefrem, men af fint Stof og Snit.

„Vær ikke vred, Fader," bad hun, „men jeg ved knapt, hvad jeg foretager mig, naar han er i min Nærhed. Tror du, han venter paa mig? Dersom han gør det, faar han vente længe — nu da jeg har genfundet min Fader."

„Elsker han dig, Mary, har han frit og aabent anholdt om din Haand?"

„Ja, endogsaa meget kort efter at jeg var flyttet til Fru White."

„Og hvorledes staar det med dit eget Hjerte? Sig det til din gamle Fader, mit Barn."

Hun kæmpede et Øjeblik med sin store Smerte og brast derpaa ud i Taarer.

„Jeg elsker ham saa højt," udbrød hun hulkende, „at jeg aldrig vil kunne gifte mig med ham. Har min Beslutning derom ikke hidtil staaet fast, saa har det, du i Dag har sagt mig, gjort en Ende paa al min Tøven. Min Plads er ved din Side. En saa udmærket Mand som han maa have en ulastelig Hustru! Desuden skiller et Bud af hans afdøde Fader os fra hinanden; Herr White har paa selve sin Dødsdag befalet ham at ægte en anden. Han har aldrig set hende — kender hende slet ikke, men — —"

„En anden — Herr White — umuligt!"

Han udstødte disse Ord i heftig Vrede og rystede samtidig vantro paa Hovedet.

„Det er, som jeg siger," gentog Mary; „hun bedder Nathalie Yelverton, og blev jeg hans Hustru, maatte vi leve i bestandig Frygt for, at —"

„Nathalie Yelverton," stammede den gamle og tav derpaa med Øjnene sænkede mod Gulvet. „Mary," tog han efter en Stunds Forløb atter til Orde, „du ved, hvor højt jeg elsker dig; at se dig lykkelig — selv om det ogsaa maa blive paa Afstand — er mit højeste Ønske; allerede Bevidstheden derom vil være mig nok. Vend tilbage til ham, du elsker, frygt intet; dig venter en Fremtid fuld af Glans og Solskin; endnu før en Maaned er omme, vil Stanhope White føre dig hjem som sin Hustru."

Mary var dybt rystet; hun havde haabet, at Faderen vilde hjælpe hende med at bringe det tunge Offer. Hvis hun nu ikke blot skulde kæmpe imod sit eget Hjerte, men ogsaa imod sin Faders Vilje, frygtede hun for at bukke under.

„Tal ikke saa," bønfaldt hun, „jeg behøver Kraft til at bevinge min Svaghed og gøre, hvad jeg indser er Ret. Jeg vilde ikke give efter for Fristelsen, derfor er jeg undflyet. Lad mig nu blive hos dig."

„Men Barn, ser du da ikke, at det er umuligt? Hvor kan du tænke at være bedre anbragt end hos Fru White? — Eller har du maaske andre Venner?"

Hun rystede tavs paa Hovedet.

„Dine Penge har du forhaabentlig i Sikkerhed?" vedblev han. „Penge er et fast Holdepunkt for enhver, der er henvist til sig selv. Tag vel vare paa dem indtil dit Bryllup. Og nu, ikke sandt, lader jeg sende Bud efter en Vogn, at du snareste kan vende tilbage, hvorfra du kom."

„Fader," udbrød hun, og Fortvivlelsen gav hende Kraft; „intet skal kunne bevæge mig dertil, hvis du ikke sværger mig, at der ikke paa din Fortid hviler nogen Plet, som en Gang vil kunne kaste Skygge paa Stanhope Whites Ære, hvis han vælger mig til sin Hustru."

En frygtelig Sindsbevægelse afspejlede sig i den gamle Mands ellers saa sympatetiske Træk.

„Og vil du paa din Side love at indvillige i at gifte dig med ham, hvis jeg gaar ind paa at sværge dette?"

I aandeløs Spænding betragtede hun ham; alt andet omkring hende var glemt.

„Ja, Fader!"

„Nu da — for Guds Ansigt sværger jeg dig, at hvis Stanhope White kunde overse mit Liv, vilde han vel finde megen Sorg og Ulykke deri, men intet, som behøver at skille dig fra ham."

Lykkestraalende betragtede hun ham.

„Altsaa er det ikke noget vanærende, ikke engang nogen stor Forseelse, som trykker dig. Gud være lovet og takket derfor!" I sin overstrømmende Glæde, som ingen Tvivl formørkede, kyssede hun med Inderlighed hans arrede Haand.

Men ved dette Kærtegn svandt det Udtryk af Højhed og Værdighed, hvormed han for et Øjeblik siden havde talt. Uvilkaarlig veg han tilbage for Datteren.

„Du har hørt min Ed," sagde han; „giv mig nu ogsaa dit Løfte."

„Jeg kan ikke," stammede hun med et bønfaldende Blik op paa ham; „det er, som stod jeg i Begreb med at begaa en Uret. Lad mig faa Lov at lade være."

I Stedet for Svar sluttede han hende i sine Arme.

„Du behøver intet at love," udbrød han; „jeg kan stole trygt paa din Kærligheds Styrke. Den Dag, der forener dig og ham, vil være den lykkeligste i mit Liv."

I hendes Hjerte oplukkede sig en Himmel fuld af Fred og Fryd. „Fader," udbrød hun, „du har sejret. Hvis du ikke havde

nægtet mig din Bistand, vilde jeg maaske have været stærk nok til at holde fast ved min Beslutning, hvor ondt det end gjorde mig."

„Ja, ja," svarede han, „jeg tager alt paa mig og vil gerne bære Skylden for din Lykke. Det gør mig igen ung at se dig glad, saa at jeg næsten glemmer, at jeg for stedse maa skilles fra dig. Du vil en Gang komme til at velsigne mig for denne Stund, hvad end du senere i Livet faar Anledning til at tænke om din gamle Fader. Men tøv nu ikke længer her, min kære Datter, vi maa tage Afsked fra hinanden. For min Skyld maa du ikke være bekymret; den Mand, som jeg frygter, har for to Dage siden været her i mit Værksted og har ikke genkendt mig. Farvel mit Barn, Gud være med dig!"

Hun kastede sig heftigt til hans Bryst.

„Skal jeg da aldrig gense dig mere, Fader? Tør jeg ikke skrive til dig, og ikke faa noget at vide om, hvordan du har det?"

„Nej, det gælder om at undgaa et Par vagtsomme Øjne; ethvert Samkvem med dig vilde forraade mig."

„Men hvis du skulde behøve mig?"

„Saa sender jeg dig Bud saaledes." Han skrev nogle sammenslyngede Bogstaver paa et Stykke Papir. „Naar du ser dette paa sidste Side af Bladet „Herald" under Familiefterretninger, saa ved du, at jeg venter dig her. Glem dette Sted indtil da. Thomas Dalton er for bestandig forsvunden, og med Stefan Huse har Stanhope Whites tilkommende Hustru intet at skaffe."

Han trykkede endnu et sidste Kys paa hendes Pande, skød hende lempeligt fra sig, og hun ilede bort. Men da hun aabnede Gadedøren og saa over til Vognen, der endnu bestandig holdt udenfor Apoteket, for hun atter forskrækket tilbage.

I det klare Lys fra Vinduerne derovre stod to Mænd og talte ivrigt sammen. Den ene var Stanhope, den anden — hendes Faders Fjende, Manden med Koparrene, for hvem ogsaa hun nærede Frygt og Gru. Medens hun endnu opfyldt af Forfærdelse spurgte sig selv, hvad dette vel kunde betyde, og hvert Øjeblik ventede, at de ville komme over og opdage hende, traadte de pludselig begge et Par Skridt ud paa Gaden, Vognen kørte frem, de steg ind, Vogndøren smækkedes i efter dem, og af Sted rullede de i rask Trav.

Da Mary havde genvundet sin Fatning, og alt var blevet stille paa Torvet, hørte hun en Stemme hviske: „Jeg har sendt

Viceværten efter en Vogn, kære Datter; sig til Kusken, at han skal køre saa hurtigt som muligt; thi du maa være hjemme før Herr White."

XXVI. Angreb og Forsvar.

Paa hin begivenhedsrige Aften var Stanhope, som vi vide, kørt til Markham-Plads for at søge at erfare den Mands Opholdssted, der efter hans Mening ene og alene var i Stand til at opklare den Hemmelighed, som omgav hans Faders Død. Da paa hans Ringen ved Gadedøren til Huset Nummer 6 ikke den sladdervorne Madam Braun, men den nye Vicevært Kurtis lukkede op for ham, indsaa han, at han næppe her vilde faa noget at vide.

Han stod just i Begreb med at køre hjem igen med uforrettet Sag, da han lige overfor i det klart oplyste Apotek saa en Mand af mægtig Legemsbygning, en sand Kæmpeskikkelse, hvis udtryksfulde Ansigtstræk vanfiredes af dybe Kopar.

Var det muligt — bedrog hans Følelse ham ikke — skulde dette være Manden, han søgte? En uimodstaaelig Magt drev ham til at forskaffe sig Vished.

Stanhope traadte ind i Officinet, og Oberst Deering vendte sig om mod ham. Det var et Møde mellem to hinanden fuldstændigt fremmede Mennesker, men det Blik, de vekslede med hinanden, lod formode alt andet. Medens Obersten tændte sig en Cigar, vedblev han at betragte den anden med en ham egen stolt og overlegen Mine.

Stanhopes Hjerte bankede næsten hørligt.

„Jeg beder Dem meget undskylde," sagde han, idet han nærmede sig Obersten, „men hvis jeg ikke tager fejl, er De den Herre, efter hvem jeg nu i flere Uger har søgt."

Obersten syntes ikke fattet paa en saa direkte Tiltale og formaaede ikke straks at se den unge Mand med de aabne, fængslende Træk frit ind i Ansigtet; men i næste Øjeblik svarede han i den venligt forbindtlige Tone, der for de fleste havde noget tiltrækkende ved sig:

„Jeg er Oberst Deering og bor i Brevoort House, hvor enhver, der søger mig, kan finde mig."

„Og mit Navn er Stanhope White."

Hvis Obersten havde været i Tvivl derom, vilde han for

modentlig ikke have undgaaet at lade sin Overraskelse skinne igennem; men han vidste, hvem han havde for sig, og bukkede derfor med fuldendt Høflighed.

„Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab," sagde han. „Deres Faders Navn er mig naturligvis ikke fremmed, og jeg regner det for en Ære at knytte Forbindelse med hans Søn."

„Altsaa kendte De min Fader?"

Oberstен pustede en tæt Røgsky ud i Luften. „Følger vel i Grunden af sig selv — hvem har ikke kendt Deres Herr Fader?"

Stanhopes Ansigt blev blegt af Sindsbevægelse. Han saa, at de vare alene i Officinet, og at ingen iagttog dem, thi den ekspederende Farmaceut havde faaet noget at bestille i Recepturen. Hurtigt svarede han:

„Jeg mener, om De var en personlig Bekendt af ham. Kom De f. Eks. ikke i hans Hus samme Morgen, han døde?"

Oberstен betragtede ham med et koldt Blik.

„Den omtalte Morgen aflagde sagtens mange Mennesker Visit i hans Hjem. Om jeg ogsaa har været der, har altsaa ikke noget besynderligt ved sig."

Stanhope var omtrent lige saa høj som Oberstен, men hans Statur var en Del spinklere; Bevidstheden om det gode Formaal, gav ham imidlertid Kraft og Mod, og uforfærdet svarede han, idet han betonede hvert Ord:

„Jeg spørger derom, fordi det var Dem, som hin Morgen bragte ham den skæbnesvangre Pistol, hvis Skud endte hans Liv."

„Ja saa, ved De det?" Oberstens Stemme klang rolig, ja hensynsfuld, men han var dog øjensynlig rystet og bragt ud af Fatning, hvad Stanhope tydeligt erkendte, omendskønt den anden beundringsværdigt bevarede Herredømmet over sig selv. Stanhopes Mistanke var derved vakt, og af ganske Hjerte ønskede han i dette Øjeblik at have Jack Hollister ved sin Side, for at Vennen i denne kritiske Situation kunde bistaa ham med sin klare Dommekraft.

„De indrømmer altsaa, at min Paastand beror paa Virkelighed? De har købt Vaabenet i Nassaugade og leveret min Fader det paa hans Bryllupsmorgen?"

„Meget rigtigt, hvorfor skulde jeg ikke have gjort det?"

„Havde han bedt Dem derom?"

Oberstен tøvede med Svaret. „Nej," sagde han derpaa med rolig Stemme. „Maaske vidste han ikke engang, at jeg befandt mig i Byen. Jeg vilde gøre ham en Forærings, som kunde erindre

ham om vort tidligere Kammeratskab. At denne ligefremme og naturlige Omstændighed har haft saa skæbnesvangre Følger, har naturligvis berørt mig paa det smerteligste. Jeg griber derfor Lejligheden til at udtrykke min Deltagelse for Dem, thi det gør mig virkelig meget ondt, at et ulykkeligt Tilfælde har gjort en for tidlig Ende paa et saa almennyttigt Liv som Deres Faders. Den afdøde kan ikke vækkes til Live derved, men det letter mit Sind at have udtalt mig til Dem desangaaende."

„I saa Tilfælde har De tøvet ret længe med at forskaffe Dem selv Lettelse."

„Det indrømmer jeg; jeg vilde overhovedet ikke have berørt dette Emne, hvis De ikke havde foranlediget mig dertil. Efter min Opfattelse vilde det have været bedre, om De aldrig havde erfaret, at mit altfor redebonne Venskab var den tilfældige Aarsag til Deres Faders Ulykke."

Hvor meget end Deering bestræbte sig for at skjule sin indre Bevægelse under et frejdigt, ja dristigt Væsen, lod Stanhope sig ikke skuffe deraf.

„Jeg maa bede Dem, Herr Oberst," sagde han med mosjommeligt tiltvungen Selvbeherskelse, „at tilstaa mig en længere Samtale paa et Sted, hvor jeg ugenert kan stille Dem forskellige Spørgsmaal, som længe har ligget mig paa Hjerte. Vigtige Grunde nøde mig til at skaffe mig fuldstændig Klarhed over min Faders sørgelige Endeligt. Tør jeg maaske bede Dem ledsage mig til min Klub? Vi ville der kunne forhandle fuldstændig uforstyrret."

„Men jeg har jo allerede sagt Dem alt, hvad jeg ved," svarede den anden forundret. „Jeg kan kun gentage, at jeg afleverede den omtalte Pistol i Deres Faders Hjem samme Morgen, som Brylluppet skulde finde Sted, og at jeg bragte den som en Gave til Minde om tidligere Dage. Hvad mere skulde jeg vel have at tilføje?"

„Grumme meget. De har set min Fader, endog talt med ham —"

Obersten havde ubehændig ladet Asken fra sin Cigar falde og strøg den nu omhyggeligt af sin velbørstede Frakke.

„Altsaa er ogsaa denne Kendsgerning kommen til Deres Kundskab," sagde han; „De maa ret grundig have undersøgt denne Sag, hvad jeg under de forhaandenværende Omstændigheder heller ikke kan fortænke Dem i."

„Ved Deres Hjælp haaber jeg at komme til Bunds i Sagen"

udbrød Stanhope i let forstaaelig Ophidselse. „Vil De ledsage mig til Klubben?"

Deering var ikke en Mand, der hurtigt besluttede sig; hvad han foretog sig, overvejede han først længe og nøjagtigt. Det, som denne Aften havde ført ham til Markham-Plads, var Ønsket om at opsøge Stefan Huse, Galvanoplastikeren, endnu en Gang. Deres Samtale for nylig havde ikke fuldt ud tilfredsstillet ham. At han maatte opgive dette for at gøre Stanhope White til Behag, var dog ikke den eneste Grund til hans Tøven; den unge Mands Forslag kom ham ubelejligt ogsaa af en anden og langt betydningsfuldere Aarsag. Hvis han sagde ja, vilde visse Ting blive dragne frem for Lyset, som han havde haabet paa at kunne holde skjulte; men paa den anden Side kunde man ikke ret vel afslaa den unge Mand et saa naturligt Ønske uden at opvække Mistanke. Sikkert vilde Stanhope White ikke lade ham i Ro, før han havde givet ham en Slags Forklaring. Efter at have overvejet alt dette holdt han det for det bedste at gøre, hvad der blev forlangt af ham.

„Hvis De ønsker det," sagde han i en i Sandhed faderlig Tone, „skal der fra min Side intet være i Vejen."

Køreturen til Klubben blev tilbagelagt i Tavshed; de to Mænd vare i lige Grad optagne af deres egne Tanker og Planer. Først umiddelbart før Vognen skulde holde, tog Stanhope til Orde:

„Vilde De have noget imod," sagde han, „om min Ven, Jack Hollister, kom til Stede under vor Samtale, eller vilde Tredjemands Nærværelse maaske gøre Dem mindre tilbøjelig til aabent at udtale Dem?"

„Hvis De ønsker at have en Tilhører," lød det rolige Svar, „maa det blive Deres Sag. Dog vilde jeg raade Dem til hellere at afgøre Samtalen under fire Øjne. Efter min Overbevisning bør saadanne Sager saa vidt muligt holdes borte fra Offentligheden."

Stanhope vaklede et Øjeblik, om han skulde rette sig efter dette Raad eller følge sin egen Tilskyndelse. Han besluttede at vælge en Mellemvej.

„Godt," svarede han, „lad os da paabegynde vor Samtale under fire Øjne; men jeg forbeholder mig at tilkalde min Ven, saa snart hans Nærværelse forekommer mig ønskelig."

„Som De vil," svarede Oberst Deering med tilsyneladende Ligegyldighed.

Ankommen til Klubben lod Stanhope sig anvise et særskilt Værelse og gav samtidig Tjeneren Ordre til at anmode Herr Hollister, som befandt sig i Læsesalen, om at tage Plads i Værelset ved Siden af, da han ønskede en Samtale med ham før hans Bortgang.

Det Værelse, som han nu sammen med Deering betraadte, var rigt møbleret. Lige over for Døren var anbragt et stort Pillespejl, som i fuld Størrelse kastede deres Billeder tilbage. Stanhopes Miner forraadte hans indre Bevægelse, Oberstens Ansigt var usædvanlig blegt.

De stode nu over for hinanden, Ansigt til Ansigt.

„De har set min Fader, Herr Oberst, om Morgenen til den Dag, han døde," begyndte Stanhope, forsmaaende enhver Indledning, „og De har været alene med ham i hans Studereværelse; sikkert har De ogsaa vekslet nogle Ord med ham."

„Ganske som De antager; der fandt en kort Samtale Sted imellem os."

„Jeg befinder mig i en underlig Situation, Oberst Deering! Over for Dem — De, som er en fremmed — ser jeg mig nødsaget til at afsløre en Hemmelighed, som under andre Omstændigheder ikke burde komme over mine Læber. Den vedrører imidlertid min Faders Død. Verden, den offentlige Mening, vore Venner ere af den Overbevisning, at Pistolen er gaaet af ved et Tilfælde; men vi, det vil sige hans Enke og jeg, frygte, at min Fader er død for egen Haand paa Grund af en hemmelig Sorg eller en eller anden hidtil uopklaret Aarsag. Herom er det, jeg søger at forskaffe mig Oplysninger."

„Jeg skal bevare Deres Hemmelighed," svarede Deering, „men forstaar iøvrigt ikke, hvorfor De betror mig den. Det tynger mig allerede svært nok paa Sjælen, at Deres Fader i et saa kritisk Øjeblik ved mig er kommen i Besiddelse af det dødbringende Vaaben."

„De ved ikke, Herr Oberst, hvor vigtigt dette Spørgsmaal er for mig. Min hele Livslykke afhænger af, om det lader sig konstatere, i hvilken Sindsstemning min Fader var hin skæbnesvangre Morgen. Faldt Skudet ikke som Følge af en forudgaaet Overvejelse, eller skete det af en Bevæggrund, der intet har at gøre med Deres Person, da er jeg berettiget til at følge mit Hjertes Stemme og hjemføre den Hustru, som Forsynet synes at have bestemt for mig. Er De derimod paa en eller anden Maade

indviklet i Sagen, da er denne for mig omhyllet af tusinde Gaader. Jeg maa da reddes for at foretage et afgørende Skridt, hvis Følger kunne blive uberegnelige saa vel for mig selv som for den uskyldige unge Pige, jeg elsker."

„Deres Forudsætninger er mig uforstaaelige," svarede Obersten tørt og afvisende. „Hvad i Alverden kan foranledige Dem til at tro, at jeg skulde have haft nogen som helst Indflydelse paa Deres Faders Sindsstemning hin Morgen?"

„Jeg taler ikke uden god Grund. Vi vide, at De omtrent Klokken ti var hos min Fader. Før den Tid syntes han munter, lykkelig og livsglad, som man kunne vente, han maatte være paa sin Bryllupsdag. Da jeg nogen Tid efter igen saa ham og kørte sammen med ham i hans Vogn, fandt jeg ham bleg, ordknap og i højeste Grad nedslaaet. Hvad er da naturligere end at antage, at Deres Besøg har haft Indflydelse paa denne hans Forvandling, thi andre end Dem har han ikke modtaget."

Obersten havde gaaet urolig op og ned i Værelset, nu standsede han over for Stanhope og betragtede ham længe og forskende, som om han vilde udgrunde den unge Mands hele Væsen og Væren og hans Forhold til den Fremtid, der ventede.

„De har ikke gjort Uret i at tage denne Omstændighed i Betragtning," sagde han endelig i en betænksom Tone; „ikke desto mindre vil det være nødvendigt for Dem at anstille betydeligt videregaaende Undersøgelser, hvis De vil udfinde den Aarsag, som har drevet en saa betydelig Mand som Deres Fader i Døden, dersom De da overhovedet har Ret i Deres Mistanke om, at han med egen Haand skulde have gjort Ende paa sine Dage. Hvad mig angaar, havde jeg kun til Hensigt at overrække ham min Gave, og de faa Ord, som vi vekslede, vare intet andet, end hvad der sædvanlig siges, naar gamle Kammerater træffe hinanden."

„Virkelig — ikke andet, Herr Oberst?"

Deerings Selvbeherskelse var ikke let at rokke, men dog følte han, at Rødmen ved dette Spørgsmaal steg ham op i Kinderne.

„De tvivler paa min Sanddruhed, Herr White? — Enten maa De have meget gyldige Grunde dertil, eller De er ikke den Gentleman, jeg ansaa Dem for."

I Stedet for Svar gik Stanhope hen i den anden Ende af Værelset og bankede paa Væggen.

„Jeg foretrækker, at min Ven er til Stede under Resten af vor Samtale," sagde han, med Magt bevingende sin Ophidselse.

Da Jack Hollisters slanke, fornemme Skikkelse et Øjeblik efter viste sig i Døraabningen, afventede Stanhope i sin Utaalmodighed efter at genoptage Samtalen ikke Vennens naturlige Spørgsmaal om, hvorfor man havde forlangt hans Tilstedeværelse.

„Skænk mig din Opmærksomhed, Jack," begyndte han uden anden Forberedelse. „Oberst Deering forlanger at vide, hvorfor jeg staar fast ved den Paastand, at han vil være i Stand til at give nøjere Oplysninger om min Faders sidste Timer. Obersten synes imidlertid ikke tilbøjelig dertil. Jeg vilde nu sætte Pris paa, at du er til Stede som Vidne, naar jeg giver ham mit Svar i den Retning. Vil du gøre mig den Tjeneste?"

Jack betragtede den fremmedes Kæmpeskikkelse, hans Ansigt med Koparrene og vidste, hvem han havde for sig. Deerings overfladiske og nedladende Tone beviste derimod, at han ansaa den moderne klædte unge Herre for altfor ubetydelig til at værdige ham sin Opmærksomhed. Denne Omstændighed var meget gunstig for Jack, thi den lettede ham den Rolle, som han agtede at spille.

„Jeg staar gerne til din Tjeneste," sagde han i en ligegyldig, halvsøvnig Tone og strakte sig velbehagelig i den mageligste Lænestol. „Sig kun Herr Obersten, hvad du har at meddele ham."

Stanhope kendte sin Ven og lod ham gøre og lade, som han selv vilde. Nu henvendte han sig atter til Obersten.

„Jeg gentager min Paastand," sagde han, „at De maa have meddelt min Fader noget, som pludselig har berøvet ham alt Haab og Livsmod, hvis da ikke alene Synet af Dem har været tilstrækkeligt til at kalde et frygteligt Minde til Live hos ham, et Minde, som har været i Stand til at nedslaa en Mand, hvem hverken Smerte eller Skuffelse nogen Sinde før har formaaet at bøvinge. Hvor rystende Virkningen af Deres Samtale med ham har været, beviser allerede den Omstændighed, at min Fader umiddelbart efter traf sine sidste Dispositioner. Desuden synes Deres Tilsynekomst i mere end dette ene Tilfælde at volde Skræk. Jeg kender et andet Menneske, som i den Grad gruer for et Møde med Dem, at han i sin Angst er flygtet fra sit Hjem for aldrig mere at vende tilbage."

„De er virkelig godt underrettet," svarede Deering med et megetsigende Smil. „De synes næsten, som om De allerede kender lige saa meget til mine Anliggender, som jeg forlængst kender til Deres."

„Paa ingen Maade. Jeg ved intet nærmere om Dem. Men

jeg kender Thomas Dalton. Hvorfor forfølger De denne Mand, og hvorfor bragte De min Fader paa hans Bryllupsmorgen en Pistol til Gave?"

Oberſten ſyntes forberedt paa ethvert Angreb.

„De to Mennesker, ſom De der nævner i eet Aandedræt," ſagde han, „have intet at ſkaffe med hinanden."

„Og dog beſtod der en Lighed imellem dem; jeg tænker herved paa et ejendommeligt Ar paa venſtre Haandflade. De paaſtaar at have været en Ungdomsven af min Fader. Var De ogſaa en Kammerat af Thomas Dalton?"

Ved dette Spørgsmaal for Oberſten øjenſynlig ſammen; paa hans Pande lejrede ſig dybe Folder, og det truende Blik i hans Øjne ſyntes advarende at tilraabe Stanhope, at han ſkulde holde inde med ſine Spørgsmaal. „Det, De her berører, ſtaar i intet Forhold til den Sag, hvorom vi tale," ſvarede han. „Samuel White er død, og Fortiden ſkulde og burde være begravet med ham. Naar imidlertid De, hans Søn, imod min Villie nøder mig til at aabenbare Dem noget om den, ſaa er jeg vel beredt til at forhandle med Dem om de Ting, ſom vedrører denne Sag; men angaaende mit Forhold til Thomas Dalton har De ingen ſom helſt Ret til at forlange Oplysninger af mig."

„Lad dette Spørgsmaal da falde. Det ſynes, ſom om vi ſkulle faa ſørgelige Ting nok at høre, naar Hemmeligheden om Deres Forhold til min ulykkelige Fader bliver afſløret. Det maa dreje ſig om Begivenheder, der næſten ligge tredive Aar tilbage i Tiden, thi jeg er fem og tyve Aar gammel, og ſaa længe jeg har levet, mindes jeg ikke at have ſet Deres Anſigt i vort Hus."

„Regningen ſtemmer, Herr White. For ni og tyve Aar ſiden har min Haand for ſidſte Gang berørt Deres Faders."

„Altſaa ikke under det Beſøg, De aflagde hos ham paa hans Bryllups- og Dødsdag."

Stødet var vel beregnet og gjorde ſin Virkning. For første Gang miſtede Oberſt Deering fuldſtændigt ſin tiltvungne Fatning og maatte vende ſig bort for at ſkjule ſin Forvirring. Stanhope indſaa, at han havde faaet Overtaget og tøvede ikke med at drage Fordel deraf.

„De har været en Kammerat af min Fader," ſagde han, „men var De ogſaa hans Ven? Eller var Deres genſidige Forhold ikke ſnarere hadſk og fjendſk, ſaaledes ſom ogſaa Valget af hin uſalige Bryllupsgave lader formode?"

Et Øjeblik havde været nok til at gengive Deering hans forrige Ro. Med et forbindtlig Smil traadte han atter hen til Stanhope og vilde maaske have udtalt sin Beundring og Højagtelse for ham, hvis Jack ikke uventet havde blandet sig i Samtalen.

„Det for dig pinlige Emne irriterer dig for stærkt," sagde han, idet han beroligende lagde Haanden paa Vennens Arm. „Hvis Herr Obersten ikke føler sig tilbøjelig til at besvare dit sidste Spørgsmaal, vilde jeg i dit Sted ikke trænge yderligere ind paa ham. Om Herr Obersten har næret Had til eller Venskab for din afdøde Fader, har i og for sig intet praktisk Værd. Jeg tror, du gjorde bedre i ikke at fortsætte din Samtale med Oberst Deering i Aften; eller mener du maaske ikke som jeg, Stanhope?"

Den saaledes tiltalte havde Møje med straks at blive Herre over sin Ophidselse, men da han saa Vennens Øjne hvile saa fast og alvorligt paa sig, gav han uden Modstand efter.

„Dersom du mener det, Jack," mumlede han; „du er lidenskabsløs og koldblodig, medens jeg maaske har ophidset mig selv mere end tilbørligt."

„Kun endnu et Spørgsmaal kunde du rette til Herr Obersten, og dets Besvarelse forekommer mig at være af Vigtighed: hvad Tid nemlig Herr Obersten forlod din Faders Hus den paagældende Morgen."

„Det vide vi jo allerede," svarede Stanhope, „ved Titiden er han bleven set. — De opholdt Dem jo ikke længe i Huset, saa vidt jeg har forstaaet, Herr Oberst?"

„Kun nogle faa Minutter," lød Deerings Svar. „Er det nu alt, hvad de Herrer ønske at vide?"

„For i Aften, ja. Men i Morgen tidlig vil jeg tillade mig atter at opsøge Dem, thi meget i denne Sag staar endnu for mig som Gaader."

„Meget vel. De har mit Kort; jeg bor som sagt i Brevoort-House."

Jack vendte ikke Blikket fra Manden, der nu med ubevægelig Mine og høfligt Buk forlod Værelset. Døren havde næppe lukket sig efter ham, før Stanhope hurtigt vendte sig mod sin Ven.

„Hvorfor har du afbrudt vor Samtale?" udbrød han. „Hvorfor vilde du ikke have, at han skulde besvare mit Spørgsmaal, om han var min Faders Ven eller Fjende."

„Han *havde* allerede besvaret det."

„Umuligt; jeg har intet hørt."

„Jeg heller ikke, men saa meget mere saa jeg. Han havde just vendt Ryggen til dig, men ikke til mig, og da du stillede dit Spørgsmaal, kom der pludselig et Udtryk af saa bittert, dødeligt Had over hans Ansigt, at jeg for bestemt vidste, det var din Faders Fjende, der stod for os. Under Samtalens videre Forløb var maaske hans Skyld kommen for Lyset, og det vilde jeg ikke."

„Hans Skyld? Hvad mener du dermed, Jack? Nu er det dig, der er ophidset og ikke mig — hvad er det for en Skyld, du taler om?"

„Hør mig, Stanhope — nej, se ikke mod Døren; jeg slipper dig dog ikke ud herfra, før han sikkert har forladt Huset. — Jeg er fast overbevist om, det vil sige saa fast, som man overhovedet kan være det om en Ting, man ikke har set med egne Øjne, at denne Mand ikke blot bragte det dødbringende Vaaben ind i Huset, men at han ogsaa har affyret det. Din Fader er død en voldsom Død, og Oberst Deering er hans Morder."

XXVII. En natlig Samtale og dens Følger.

Ikke uden Frygt og Bæven var Mary vendt tilbage til det Hus, hvorfra hun faa Timer forinden havde troet at skulle fly for bestandig. Hendes gode Stjerne vilde imidlertid, at Flora og Stanhope endnu ikke vare vendte tilbage, da hun naaede hjem igen. Efter at hun hurtigt havde taget de to Afskedsbreve til sig, som hun havde efterladt paa Fru Whites Skrivebord, trak hun sig tilbage til sit eget Værelse. Den hyggelige, stille Stue forekom hende som en længe savnet Fredens Havn, og overvældet af mange modstridende Følelser brød hun ud i en Taarestrøm, der lidt efter lidt skaffede hendes forpinte Hjerte Lettelse. Var virkelig nu den tunge Kamp overstaaet — skulde hun endelig finde et Hjem her — turde hun give efter for sit Hjertes Attraa og bære den Guldring, hendes elskede havde skænket hende?

Men hvor var Stanhope nu, og hvad havde han at skaffe med hendes Faders ubekendte Forfølger, i hvis Selskab hun for kort Tid siden havde set ham?

Opfyldt af en ubestemt Angst sad hun og lyttede til hver Støj, der kunde forkynde hans Hjemkomst. Henimod Klokken elleve hørte hun Floras Vogn køre for Døren, men Midnat var allerede

laaet, da Lyden af Stanhopes Trin paa Trappen naaede hendes Øren. Og han kom ikke alene — hvem var mon med ham? Skulde Manden med Koparrene have dristet sig til at betræde dette Hus?

Ved Tanken derom sprang hun forfærdet op og ilede hen til Gangdøren, hvor hun imidlertid snart maatte smile af sin altfor store Frygtsomhed, thi Navnet 'Jack' blev flere Gange udtalt af Stanhopes Mund. Hvad der end i en saa sen Nattetime førte Herr Hollister hid, vidste hun i ethvert Tilfælde den elskede i Sikkerhed. Med Hjertet opfyldt af Taknemmelighed søgte hun endelig til sit Leje. Medens Drømme om en lykkelig Fremtid omsvævede hende, sad de to Venner oppe i Stanhopes Dagligstue, fordybede i alvorlig Samtale.

Stanhope var nu kommen sig efter den første Bestyrtelse, hvori Jacks frygtelige Anklage havde hensat ham, og var beredt paa at høre og omhyggeligt prøve de Bevisligheder, som Vennen havde at anføre for Deerings Brøde. Straks ved Jacks første Meddelelse var han bleven i højeste Grad overrasket. Vennen paastod nemlig, at Herr White ikke, som man hidtil havde antaget, havde været alene i sin Dødsstund, og at den frygtelige Begivenhed havde haft et Vidne.

Den unge Jurist havde erfaret dette paa følgende Maade: En Dame af hans Bekendtskab, som boede lige over for Familien Whites Ejendom, havde under hans sidste Visit ganske tilfældig spurgt ham, hvem vel den høje, statelige Herre kunde være, som hun paa Samuel Whites Dødsdag, umiddelbart før Ulykken blev bekendt, havde set gaa ned ad Stentrappen foran Hovedindgangen til Huset. Da Jack svarede, at Familien, saa vidt ham bekendt, ikke til den angivne Tid havde modtaget noget Besøg, fortalte hun udførligt, at hun havde siddet i et Vindue paa første Sal og ventet paa at se de nygifte køre af Sted, da denne fremmede Herre ved sin usædvanlige Højde havde tildraget sig hendes Opmærksomhed, og faa Minutter senere var den sørgelige Nyhed bleven bekendt i Nabolaget.

„Frøken Morton beskrev mig den fremmede nøje," vedblev Jack, „og da jeg saa Oberst Deering i Klubben, tvivlede jeg intet Øjeblik om, at jeg havde den af hende omtalte Mand for mig, og tillige, at han maatte være identisk med den Person, som havde bragt Pistolen ind i Huset."

Stanhope betragtede Vennen med vantro Blik.

„Forstaar jeg dig ret?" spurgte han forundret. „Klokker var halv tre, da vi hørte Skudet, og Oberst Deering bragte Vaabnet lidt før ti. Vil du nu paastaa, at han har tilbragt alle disse Timer i Huset, uden at nogen har haft Anelse derom?"

„Umuligt er det ikke; saa vidt jeg ved, har ingen set ham forlade Huset."

„Men hvor skulde han have skjult sig? — Døren til Studereværelset stod aaben og —"

„Maaske i din Faders Soveværelse. Den, som vil tage Hævn over en Fjende, venter taalmodigt, selv i flere Timer."

„Har du Beviser for hans Tilstedeværelse der? Paa blotte Formodninger kan du dog ikke være kommen til saadanne Slutninger!"

„Du husker, Stanhope, at jeg paa din Anmodning foretog en nøje Undersøgelse af det Værelse, hvori din Fader var død, straks efter at Ligskuet var forbi. To Ting vare mig den Gang paafaldende. Først tydelige Spor af Tobaksrøg i Soveværelset, og dernæst paa Vinduesgesimsen flere Cigarstumper og afstrøget Tobaksaske."

„Mærkeligt! Fader røg aldrig mere end een Cigar om Dagen, sædvanligvis om Morgenen, naar han læste Bladene. Tillige er vor Stuepige for godt vænnet til Orden til, at hun i Dagevis skulde have ladet slige blive liggende."

„Saa hør videre At Obersten hadede din Fader, staar for mig urokkelig fast. Han er øjensynlig en af disse haardnakkede Naturer, der aldrig i Livet opgive et en Gang fattet Forsæt Aarsagen til hans Fjendskab maa sandsynligvis stamme fra den fjerne Tid før din Fødsel, da din Fader færdedes mellem Guldgravere i det fjerne Vesten. Langsomt og sikkert har Deering forfulgt sit Maal. At din Fader netop paa sin Bryllupsdag, paa Toppunktet af sin Lykke, skulde blive Offer for hans Hævnsyge, stod maaske i Forbindelse med en længe forberedt Plan. Gennem Deering kom Pistolen den Morgen i din Faders Hænder; hvorfor det dødbringende Skud ikke allerede den Gang blev affyret, skal jeg ikke kunne sige. Efter Mødet med sin Fjende var din Fader jo som forvandlet; ikke desto mindre blev Vielsen fuldbyrdet. Din Fader maa vel have vidst, at hans Liv var i Fare, men sikkert har han ikke troet, at Faren var saa overhængende, ellers havde han vel truffet Forholdsregler til at værne sig mod sin Modstanders videre Efterstræbelser."

„Og denne Modstander, tror du, har hele den lange Tid været skjult i Faders Sovekammer?"

„Ja, men uden hans Vidende. Ved sin Bortgang maa han have aabnet Sovekammerdøren i Stedet for Døren til Forværelset. Din Fader var for stærkt beskæftiget med sine egne Tanker til at bemærke dette. Ved Tilbagekomsten fra Kirken er han da truffen paa den lurende Fjende og er gaaet sit Fordærv i Møde."

„Hvis dette er rigtigt, maatte min Fader i hele den lange Mellemtid ikke mere have betraadt Sovekammeret. Dette er ikke umuligt; han har nemlig straks efter Frokosten villet omklæde sig til Vielseshøjtideligheden, thi han udsatte aldrig noget til sidste Øjeblik. Efter hin usalige Samtale har han endnu skrevet de tit omtalte Breve, og da jeg kom for at afhente ham til Kirken, stod han op fra sit Skrivebord, greb Hat og Handsker, som laa fremme, og fulgte mig uden at sige et Ord."

„Han maa sikkert have troet, at hans Dødsfjende forlængst havde forladt Huset."

„Men hvor kunde Obersten affyre Pistolen, naar han fire Timer i Forvejen havde leveret den til min ulykkelige Fader?"

„Maaske har din Fader afvist Gaven, og maaske har Obersten kun taget Pistolen ud af Kassen for at lade den glide ned i en af sine Lommer; dette forekommer mig virkelig højst sandsynligt."

„Og medens vi alle styrtede til hans Studereværelse, da Skudet drønede gennem Huset, har han uden at blive set af nogen fjernet sig gennem Gangen bagude og har kunnet undslippe gennem Entrédøren til Gaden. Det hele har kunnet lade sig gøre uden Vanskelighed."

„O, Jack, Jack, hvis dette er sandt — og Oberst Deerings hele Opførsel, hans øjensynlige Sindsbevægelse, synes at bekræfte det — hvorfor holdt du mig da tilbage? Det vilde have været mig en Tilfredsstillelse at kunne slynge ham en saa velbegrundet Anklage i Ansigtet."

„Hvilket kun vilde have indbragt dig Spot og Haan. Nej, Stanhope, hvis vi skulle beskylde ham for en saadan Forbrydelse, maa vi kunne forlade os paa Rettens Hjælp."

„Men ville vi ogsaa finde ham igen? Vil han ikke gribe Flugten, nu da han ved, at vi nære Mistanke til ham?"

„Jeg tror det næppe. Hans Ydre er for paafaldende til, at han tor haabe paa at undgaa Politiets Opmærksomhed. Forøvrigt har jeg allerede telegraferet til Politiinspektoren, som derefter vil

lade Deering staa under Opsigt. I Morgen Formiddag ville vi gaa til Stationen og nøjere sætte Politiinspektøren ind i Sagen. Hvis han da anser de af os givne Oplysninger for tilstrækkelige til at udstede en Arrestordre, vil det farlige Menneske snart være under sikker Bevogtning."

Da Husfællerne om Morgenen efter denne begivenhedsrige Nat forsamledes ved Frokostbordet, var ogsaa Jack Hollister til Stede. Endnu ganske opfyldt af det vigtige Anliggende, som ventede paa sin Afgørelse, havde han overvundet sig selv til for første Gang at hilse paa Fru White som Frue i dette Hus og være hendes Gæst. Stanhope havde ikke genset Mary siden hendes Sygdom, men hans Ængstelse for hendes Helbredstilstand forvandlede sig snart til de saligste Forhaabninger, da han saa, hvor Kærligheden straalede hende ud af Øjnene. Bar hun end ikke hans Forlovelsesring paa sin Finger, vidste han dog, at hans Hjertes Ønske ikke længer vilde støde paa Modstand fra hendes Side. Men dette glade Samvær var ikke af lang Varighed. Mary maatte nøjes med det flygtige Gensyn, og ogsaa Flora, som brændte af Begærlighed efter at erfare Resultatet af Stanhopes Efterforskninger fra foregaaende Aften, saa sig nødsaget til at lægge en Dæmper paa sin Utaalmodighed. De to Herrer anbefalede sig snart efter for at begive sig til de alvorlige Forretninger, der ventede dem.

Samme Dag ved Middagstid bragte en Tjener i Brevoort-House Stanhope Whites Visitkort op til Oberst Deering. Da denne kort efter betraadte det Gæsteværelse, hvor Mødet paa Stanhopes Ønske skulde finde Sted, forefandt han foruden de to Venner endnu en tredje ham ubekendt Herre, hvis Nærværelse øjensynlig overraskede ham.

„Tør jeg spørge," sagde Deering med rynkede Bryn, „hvem De der har medbragt? Jeg har ganske vist lovet at modtage Herr White, men ikke samtlige hans Venner."

„Tillad, at jeg forestiller mig for Dem," sagde den fremmede med rolig Fasthed. „Jeg er Politiembedsmand, Oberst Deering, og har at forevise Dem denne Arrestordre lydende paa Deres Navn. De er anklaget for at have myrdet Samuel White. Medens man hidtil almindelig har antaget, at den store Stats-

mand er kommen af Dage ved et ulykkeligt Tilfælde, er der fornylig fremkommet Omstændigheder, der synes at stemple denne Antagelse som en Vildfarelse. Jeg maa derfor bede Dem følge med mig til Hovedstationen."

Denne Anklage traf Deering fuldstændigt uforberedt, og han havde hele sin Viljekraft behov for at bevare den nødvendige Fatning. Nogle Minutter stod han uden at hæve Blikket fra Gulvet, uden at finde et Svar. Da han endelig talte, mærkede man dog ikke mere nogen Sindsbevægelse hos ham, hans Stemme havde sin sædvanlige faste Klang.

„At man har beskyldt mig for en saadan Forbrydelse," sagde han, „kom mig saa overraskende, at jeg først behøvede nogen Tid for at klare mine Tanker. Der maa vel foreligge vægtige Aarsager til Mistanke imod mig, ellers vilde sikkert ikke en Mand som Stanhope White bidrage til at berede mig en saadan Skændsel. Jeg skal derfor ikke gøre videre Omstændigheder, men følge Dem uden Modstand eller Indsigelse, sikker som jeg er paa, at min Uskyldighed allerede efter første Forhør vil ligge klar for Dagen."

„Det er ogsaa det klogeste, De kan gøre," svarede Politiembedsmanden.

XXVIII. Sjælekamp.

Klokken var henimod tre, da Stefan Huse rejste sig fra sin Arbejdsstol og traadte hen til det lange Bord ved Døren for at hente et Værktøj, som han just havde Brug for. Det allerede under sædvanlige Forhold triste Rum laa paa denne skyfulde Dag næsten hen i Tusmørke; kun ved Vinduet var der endnu lyst. Søgende overså han de forskellige Redskaber, Bøger og Aviser, som bedækkede Bordet, da pludselig en Glædesstraale lyste op i hans matte Øjne, og han strakte Haanden ud efter en halvt afblomstret hvid Rose, som laa foran ham. „Mary!" hviskede han sagte; „Blomsten maa komme fra hende; hun sender mig den som Tegn paa, at det gaar hende vel, og hun er lykkelig."

Glad indaandede han den søde Duft; kærlige Tanker strømmede gennem hans Hjerte, og hans Øjne bleve fugtige, medens han trykkede den smukke Blomst til sine Læber.

Han behøvede ikke at overlægge længe for at udfinde, hvem af hans Kunder fra i Dag der havde været Marys Budbringer

Uden Tvivl var det den gamle Kusk, der havde bragt ham et Seletøjsbeslag til Forsølvning. Efter at han havde stillet Rosen i Vand, tog han den hen til Vinduet og svælgede i det glade Haab, at hans Planer om at berede Datteren en lykkelig og sikret Fremtid var gaaet i Opfyldelse. Kort efter genoptog han atter sit Arbejde, men det gik ham tungt fra Haanden; hans Tanker svævede stadig udefter, og han ønskede, at Dagen snart maatte være forbi og Timen komme, da han plejede at hente sin Aftenavis fra Bladudsalget paa Hjørnet. Havde Mary virkelig givet Stanhope sit Ja ord, vilde hun sikkert drage Omsorg for, at Forlovelsesannoncen kom ham for Øje, thi kun gennem det Blad, han daglig læste, kunde han faa Underretning derom. Endelig var det forønskede Øjeblik kommet. En usædvanlig talrig Menneskemængde trængte sig om Avisudsalget. Der maatte vel være sket noget vigtigt, som opvakte Gemytterne; dog, hvis det ikke angik Mary, kunde det jo ikke have nogen Betydning for ham. Han greb hurtigt Bladet af Sælgerens Haand og ilede tilbage til sin Bolig.

Ilden var udbrændt, og Værelset blevet koldt; saa lagde han da Bladet fra sig og optændte en frisk Kulild. Da han atter tog Bladet i Haanden, faldt hans første Blik paa en med fede Typer sat Spalteoverskrift. Han læste:

„Oberst Deering arresteret som sigtet for Mord paa Samuel White, hvis Død man hidtil tilskrev et ulykkeligt Tilfælde."

Turde han tro sine egne Øjne, eller var det et Spil af hans ophidsede Fantasi? Nej, det var Virkelighed — der stod Ordene sort paa hvidt, og neden under mange flere, der nærmere udtalte sig nøjere om Arrestationen og anførte Bevisgrunde for den anklagedes Brøde. Han brød ud i en haanende Latter og stirrede graadigt paa Bladet, som om han vilde sluge hver Stavelse.

Han læste, at Beskyldningen udgik fra Stanhope, og at den anklagede var overbevist om at have været til Stede paa Gerningsstedet, samtidig med at Skuddet var blevet affyret. Arrestanten fralagde sig vel den mod ham rettede Sigtelse med stor Bestemthed, men havde dog indrømmet, at der i Aarevis havde bestaaet et gammelt Nag mellem ham og den afdøde. Den gamle Mand formaaede ikke længer at tilbageholde den Lidenskab, som denne Efterretning indgød ham.

„Fangen," jublede han, „fangen, som Ræven i Fælden! Hans egen Ubetænksomhed har bragt ham i Fordærv, og jeg er fri."

Atter fordybede han sig i Bladet. Et nyt Afsnit:

Politiet opretholder Anklagen for Mordet.
Anklagede vil ikke tilstaa.

Siden sin Arrestation har Oberst Deering kun stillet det ene Forlangende, at man straks skulde udfinde, hvor en vis Thomas Dalton opholdt sig, hvis Vidnesbyrd han vilde paaberaabe sig. Som allerede bekendt har samme Thomas Dalton omtrent for fire Uger siden hemmeligt forladt sin Bopæl paa Markham-Plads Nummer 6 og er ikke siden bleven set."

Bladet skælvede i den læsendes Haand. „Ha," udbrød han, „det skal ikke lykkes ham! Han haaber at drage mig med i sit Fald — men han formaar det ikke. Thi Thomas Dalton er borte, forsvunden fra Jordens Overflade. Selv hans egen Datter ved ikke, hvor han er at finde. Min Redningstime er slaaet. Alle Omstændigheder træffe sammen for at bringe min Dødsfjende i Fordærv og bevise, at han er skyldig. Deering er fortabt og kan ikke mere skade mig."

Han udraabte disse Ord som i en Glædesrus og kastede et triumferende Blik til Forhænget, som skjulte den dødbringende Maskine. Derpaa læste han den videre Beretning, i hvilken det samlede Bevismateriale og de detaillerede Grunde til Mistanke mod den anklagede vare opregnede. Lidt efter lidt blev hans Miner dog mørkere, og det Skin af Glæde, der formelig havde forynget ham, svandt af hans Træk. Snart gled Bladet ud af hans Haand, og uden Bevægelse stirrede han frem for sig som lammet af Forfærdelse. Pludselig sprang han op og gik med heftige Skridt frem og tilbage i Værkstedet. I hans Sjæl raasede en vild Kamp; snart vandt Frygt, snart Haab Overhaand hos ham.

„Hvorfor skal jeg ikke modtage den Redning, som frembyder sig for mig? — Hvad bekymrer jeg mig om den Mand, hvis Død bringer mig Forløsning! Tier jeg, opfylder hans Skæbne sig, for ham gives der ingen Hjælp. Fortid og Nutid rejse sig imod ham. Jo mere man forsker i hans Liv, desto gyldigere Grunde vil man finde til at udtale Dommen over ham. Selv hans urokkelige Selvbeherskelse og ubetvingelige Viljekraft vil ikke være

i Stand til at fri ham ud af det Net, der trækker sig sammen over hans Hoved. Han har været Skyld i en stor Mands Død og maa bøde derfor. At White ikke er omkommen netop paa den Maade, som man tænker sig, er for mig ingen Grund til at skride ind. I Aarevis har jeg arbejdet for min Befrielse, smedet Planer og bedt til Gud. Hvorfor skulde jeg da ikke glæde mig, nu da Befrielsen er der? Ja, jeg glæder mig, jeg aander nyt Liv, Frygt og Skam ere forsvundne. Saa snart denne Mand er overbevist og aldrig kan skade mig mere, vil jeg igen indtage den selskabelige Stilling, der sømmer sig for mig, og sammen med min elskede Datter nyde Livet. — Vil dette ske?"

Dette Spørgsmaal kæmpede sig som et Angstskrig frem fra hans Bryst. Vil dette ske? Han tænkte paa Marys Skønhed, hendes Uskyld og Renhed, hvis Sindbillede var den hvide Rose derhenne i Vinduet; han tænkte paa det Ægteskab, der skulde grundfæste hendes jordiske Lykke, og bestandig mere slukkedes Udtrykket af Lidenskab i hans Ansigt, indtil det saa graat og indfaldent ud, som om den sidste Straale af Haab var borte.

„Jeg behøver jo blot at tie og lade Retten gaa sin Gang," stønnede han endelig. „At jeg blander mig i Sagen mod ham, er ingen Tvang for mig. Endnu for faa Dage siden har jeg jo her paa dette Sted set ham lege med Døden uden med en Stavelse at advare ham. Nu gaar det lettere, langt lettere, thi jeg behøver ikke personlig at være Vidne til, at hans Skæbne bryder sammen over Hovedet paa ham. Og dog føler jeg en Brand i mit Indre, som truer med at fortære mig. Er det Guds Dom? Har hans Finger berørt mit Hjerte?"

Hvor meget han end kæmpede imod for ikke at opgive sit aarelange Forsæt, følte han dog, at han næppe vilde have Kraft til at føre det igennem. Endelig svandt Modet for den udmattede Stridsmand, han formaaede ikke at modstaa det, som drev ham. Men maaske fandtes der endnu en Udvej, et Redningsanker, hvortil han kunde klamre sig. Hvad havde han vel at befrygte? Var han ikke Stefan Huse? Og Stefan Huse havde jo intet at skaffe med de grufulde Scener, der en Gang vare udspillede i hine gamle Guldgravergruber i Kalifornien. Selv om Deering ikke modstod Fristelsen til at fortælle hele denne rædselsvækkende Historie, kunde det dog ikke skade ham — Huse. Det syntes en aabenbar Forelse af Forsynet, at alt traf sig saaledes.

Og dog var Muligheden af en Opdagelse ikke udelukket. Skulde det da virkelig være hans Pligt at sætte det ham paa ny skænkede Liv paa Spil for denne Mands, for sin Dødsfjendes Skyld? Mary vilde maaske besvare dette Spørgsmaal med et Ja Men Mary var en Engel, og han kun en træt, nedbrudt Olding.

Han overlagde frem og tilbage, men den Tanke, han en Gang havde fattet, lod ham ikke have Ro, den drev ham uimodstaaelig til Handling. Det var nu ganske stille; som drømmende saa han sig omkring i Værkstedet, Skuepladsen for hver Dags Arbejde. Alt forekom ham fremmed og betydningsløst. Mekanisk tog han Hat og Frakke fra Knagen og beredte sig til at gaa ud. Tilsidst tog han endnu den hvide Rose fra Vinduet og gemte den i sin Brystlomme. Efter at have slukket Lampen aabnede han sagte Døren og skyndte sig ud i Natten.

Siden han samme Aften havde taget Avisen i sin Haand, var han tilsyneladende bleven Aar ældre.

XXIX. Stefan Huse i Whites Hus.

I den sene Nattetime saa man en gammel Mand, klædt som Haandværker, trænge sig gennem den Menneskemængde, der i femte Avenue havde presset sig sammen foran Familien Whites Ejendom. En tilstedeværende Politibetjent vilde holde ham tilbage, men nogle faa forklarende Ord vare tilstrækkelige til at skaffe ham Passage, og uhindret steg den gamle Mand op ad Trappetrinene. Da Felix paa hans Ringen kom og lukkede op, skyndte han sig at meddele, at han ikke ønskede at tale med Herr White, men med Frøken Dalton, den unge Dame, som boede der i Huset. Samtidig overrakte han Felix et Forretningskort, i hvis ene Hjørne nogle underligt sammenslyngede Bogstaver stod skrevne.

Mary opholdt sig just i Biblioteksværelset, da Felix overrakte hende Kortet, og hun blev heftig forskrækket, saa snart hun saa det med Faderen aftalte Tegn. Hans Tilstedeværelse kom hende saa fuldstændig uventet, omendskønt hun just havde beskæftiget sig med Tanken om, hvilken Lettelse det maatte være for ham, at hans Fjende var sat under Anholdelse og saaledes for det første forhindret fra at krydse hans Veje. Men hvad der end førte Faderen hid, var hun glad over, at han var kommen, thi hun

bar Stanhopes Ring paa sin Finger og længtes efter at lade ham faa Del i den Lykke, som opfyldte hende.

Da hun traadte ind i det lille Modtagelsesværelse, hvor Faderen ventede hende, straalede hun af Ungdom og Glæde som ingen Sinde før. Men hurtigt forsvandt det lykkelige Smil fra hendes Ansigt, da hun mødte hans mørke, haabløse Blik.

„Hvad er dog sket?" spurgte hun forsigtigt hviskende. „Jeg troede dog, at denne Skurks Arrestation i Fremtiden skulde befri dig for al Frygt."

„Mary," udbrød han med næsten bønfaldende Stemme, som om han af hende ventede Frelse fra en truende Fare, „skal og bør jeg sætte mit Liv paa Spil for en Mands Skyld, der ikke selv kender til Medlidenhed? Jeg ved, at Oberst Deering ikke med egen Haand har berøvet Samuel White Livet. Skal jeg nu gøre dette bekendt, omendskønt hans Befrielse betyder min Død?"

Mary for gysende sammen. En kold Rimtaage lagde sig over hendes unge Lykkes Blomster.

„O, hvorfor sporger du mig derom," udbrød hun. „Jeg er din Datter, hvor kan jeg da dømme dig til Døden? Og dog, hvis han er uskyldig —"

„Vilde du holde af mig, selv om jeg tav?"

„Sandhed er mere end Livet," svarede hun dybt rystet. „Du vilde aldrig kunne føle dig lykkelig, dersom du lod din Fjende dø under en falsk Anklage."

„Tror du virkelig det? Tror du, at jeg vilde føle Anger; tror du, at Driften til det gode endnu er saa stærk i mig?"

„O, tal ikke saaledes! Du, som fra Barndommen har opdraget mig til at elske alt godt og sandt, hvor kan du tænke paa at handle mod din egen Ære! Vilde jeg vel have holdt saa inderligt af dig, hvis du ikke var Godheden selv?"

„Du ved ikke, hvor onde Tanker Frygten for denne Mand har vakt i min Sjæl. Endnu i dette Øjeblik, efter at jeg har tilstaaet dig, at han er uskyldig i den Forbrydelse, man anklager ham for, gyser jeg tilbage for at aabenbare denne Kendsgerning for Verden."

„Og du ved for ganske vist, at Oberst Deering ikke har foraarsaget Herr Whites Død?"

„Herr White er ikke falden for hans Haand."

„Men Obersten var dog i Huset?"

„Ja; men han har ikke affyret Pistolen."

„Det ved du altsaa for sikkert, Fader, og kan ogsaa overbevise andre derom?"

„Det kan jeg."

„Saa har du intet Valg."

„Er det min gode Engel, som siger mig dette?"

„Fader, kunde ikke Stanhope lette dig den tunge Pligt? Skal jeg kalde paa ham, at han kan raade og bistaa dig?"

„Stanhope White maa ikke vide, at jeg er din Fader — hører du? Jeg er Galvanoplastikeren Stefan Huse. Saa snart blot et eneste Menneske erfarer, at jeg er Thomas Dalton, gives der ikke mere nogen Redning for mig."

„Jeg skal ikke forraade dig, og sikkert vil du undgaa Faren. Denne Mand kan dog ikke være saa hævngerrig, at han skulde vedblive at forfølge den, som frelste hans Liv, med dødeligt Had."

„Af ham har jeg intet at haabe. Han tør end ikke ane, hvem han skylder sin Befrielse."

„Maaske formaar Stanhope at ordne alt dette. Han er saa god — hvis han vidste —"

„Godt, saa vil jeg tale med Herr White, men ikke i din Nærværelse. Sig ham, at jeg endnu bebor det Værelse, hvor han en Gang har truffet mig. Han har ganske vist set mig som Thomas Dalton, men vil næppe være i Stand til at kende mig igen."

„Sikkert ikke; endog over for mig gør du endnu Indtrykket af at være en fremmed."

„Saa kald da paa ham, og Guds Velsignelse ledsage dig, mit kære Barn!"

Hun vilde kærligt tage Afsked med ham, men han bad hende skynde sig.

„Gaa hurtigt," sagde han, „at min Beslutning ikke atter skal bringes til at vakle."

Da Stanhope traadte ind i Værelset, rejste den gamle Mand sig og kom ham værdigt i Møde.

„Undskyld Herr White," sagde han med Fasthed; „jeg har ladet Dem anmode om en Samtale, fordi jeg har en vigtig Meddelelse at gøre Dem. Aftenbladene meddele, at en Mand er bleven arresteret som sigtet for at have myrdet Deres Fader."

„Meget rigtigt. Ved De muligvis noget nærmere derom? Kommer De for at vidne i denne Sag? Jeg saa af Deres Kort,

at De bor paa Markham-Plads; — har Oberst Deering maaske opsøgt Dem der?"

„Ja, for ikke længe siden. Men derom drejer Sagen sig ikke." Han holdt inde et Øjeblik og samlede al sin Kraft sammen. „Oberst Deering har ikke skudt Deres Fader!" udbrød han derpaa med rask Beslutning.

„Hvorledes? Hvad siger De? Tør De med Sikkerhed staa fast derved?"

„Jeg saa Obersten den paagældende Dag komme ud fra Huset her, og netop da han bøjede om Hjørnet, lød Skuddet fra Deres Faders Værelse."

Stanhope skælvede i heftig Bevægelse. „Er det muligt — saa De med egne Øjne Manden — hørte De Skuddet? — Og hvor opholdt De Dem imidlertid selv?"

„I Kælderen over for Hjørnestedet. Oberst Deerings høje Skikkelse vakte min Opmærksomhed. Da Skuddet faldt, stod han et Øjeblik stille og saa i Vejret, saa at jeg havde god Tid til at overbevise mig om, at han var den samme Herre, som for nogle faa Dage siden havde indfundet sig i mit Værksted for at spørge efter Thomas Dalton."

„Ifølge Deres Overbevisning kan der altsaa ikke bestaa nogen Tvivl om Mandens Identitet. Deres Udsagn, Herr Huse, er for mig af største Vigtighed; det forskaffer mig en sand Lettelse. Jeg anser det for givet, at De vil være villig til at gentage det for Politiet."

„Hvis det er nødvendigt, ja. Men anser De det ogsaa for uundgaaelig nødvendigt?" Den gamle Mands Stemme skælvede hørligt, og hans Ben rystede under ham. Stanhope betragtede ham med et deltagende Blik.

„De føler Dem syg og angreben. Jeg skal lade Tjeneren hente Dem et Glas Vin."

„Nej, nej, behøves ikke. Sig mig kun, naar jeg skal gaa sammen med Dem til Politiet. Selv om jeg ikke kan nære nogen Interesse for den anklagede, ønsker jeg dog at gøre min Pligt."

„I Dag forekommer De mig ikke at være stærk nok, hvorfor jeg vil nøjes med foreløbig at underrette Politiet og i Morgen afhente Dem i Deres Bolig for at tage Dem med til Inspektøren. Oberst Deering skal ikke uskyldig lide Straf."

„Jeg staar ganske til Deres Tjeneste og venter Dem altsaa i Morgen, Herr White!"

Stefan Huse gik langsomt til Døren og lukkede op. Paa Tærskelen standsede han og saa sig omkring med et langt Blik, som om han til de mindste Detailler vilde indprente sig Værelsets Indretning. Stanhope forekom dette besynderligt, men han kunde jo ikke ane, hvilken smerteblandet Glæde det maatte være for en Fader, der for bestandig skulde skille sig fra en elsket Datter, i det mindste endnu en Gang at betragte de Omgivelser, i hvilke hun skulde leve og være lykkelig.

XXX. Opdaget.

Vendt tilbage til sin Bolig havde Stefan Huse rigelig Tid til at overveje de ulykkelige Følger af det Skridt, han havde foretaget. Saa snart Politiet begyndte at forske i hans Fortid, vilde hans Identitet ikke længer kunne lade sig skjule; derom gjorde han sig ingen Illusioner; men dog vaklede han ikke i sit en Gang fattede Forsæt. Da Stanhope næste Morgen til aftalt Tid traadte ind i hans Værksted, fandt han den gamle Mand beredt til at følge med. At han under Vejs forekom ham saa bleg og affældig, tilskrev han hans høje Alder; thi at hans Ledsager under denne Gang led alle en dødsdømt Forbryders Kvaler, derom havde han jo ikke ringeste Anelse.

For de forlod Huset, havde den gamle indtrængende anmodet Stanhope om at spare ham for et Møde med Oberst Deering, hvis dette paa nogen Maade var gørligt. Denne Mand, sagde han, havde i hans Værksted behandlet ham med stor Ringeagt, og det var kommen til et Ordskifte imellem dem. Han nærede nu stor Aversion mod Obersten og begærede ingen Tak af ham, ja, det vilde være ham kærest, hvis anklagede aldeles ikke erfarede, hvem han havde at takke for sin Løsladelse.

I Politikontoret, hvor man førte dem ind, saa de kun en Herre med venligt Ansigt og en tavs Skriver ved Pulten. Lettet aandede Huse op, det ængstelige Udtryk svandt af hans Træk, og han rettede sig i sin fulde Højde, medens han aflagde sin Forklaring for Politiinspektøren. Han fortalte sin Historie, nøjagtigt som han havde gjort Dagen forud, og da den beroede paa Sandhed, kunde han ikke bringes i Forlegenhed ved noget Krydsforhør. Obersts Uskyld lagdes derved klart for Dagen, og Politiinspektøren

gav øjeblikkelig Ordre til at bringe Arrestanten til Stede for at meddele ham hans Løsladelse.

Stanhope saa den gamle Galvanoplastiker fare sammen og skyndte sig at sige Inspektøren, at Herr Huse kun for Sandheds og Retfærds Skyld havde aflagt sit Vidnesbyrd, samt at han helst saa sig fritaget for enhver Taknemmelighedsytring fra Oberstens Side. Han anmodede derfor Politiinspektøren om at lade Vidnet gaa uden at nøde ham til at træffe sammen med Deering, som for ikke længe siden havde fornærmet ham i hans eget Hjem. Siden den Tid, forklarede Stanhope, afskyede Vidnet Herr Deering og ønskede ikke at staa over for ham som Velgører.

Efter at Huse paa Politiinspektørens Spørgsmaal ogsaa personligt havde fremsat dette sit Ønske, erklærede sidstnævnte, at det var umuligt at forhindre, at hans Navn blev offentlig bekendt; derimod vilde han ikke tvinge ham til at træffe sammen med Obersten, naar dette var ham imod. Han kunde imidlertid udhvile sig i det lille Sideværelse og vente, til den foreståaende Samtale med Obersten var forbi. Naturligvis tøvede den gamle intet Øjeblik med at opsøge det ham anviste Tilflugtssted. Stanhope ledsagede ham derind, og før han lukkede Døren for ham, tilhviskede han ham venligt: „Vær uden Frygt; saa snart han er borte, henter jeg Dem igen. Udhvil Dem indtil da, ingen vil forstyrre Dem."

Ved sin Indtræden i Politiinspektørens Privatkontor erkendte Oberst Deering let af de tilstedeværendes Miner, at hans Sag havde taget en for ham gunstig Vending.

Paa Inspektørens derom fremsatte Spørgsmaal svarede han, at han paa den Tid, da Skuddet var blevet affyret, just havde passeret Gaden nedenfor. Han vilde allerede tidligere have omtalt denne Omstændighed, hvis der ikke havde været altfor ringe Sandsynlighed for, at man vilde skænke hans Forsikring Tiltro.

„I Gaar fandtes endnu ingen, som kunde bekræfte Deres Udsagn," lød Svaret; „men i Dag har der indfundet sig et Vidne til Gunst for Dem."

Overrasket saa Obersten sig omkring i Værelset, og hans spørgende Blik heftede sig tilsidst paa Stanhope.

„Det er ingenlunde mig," erklærede denne; „jeg er kun her som Repræsentant for en Mand, der i det kritiske Øjeblik har set Dem paa Gaden."

„Vidste jeg ikke, at min Uskyld vilde komme for Dagen!“ udbrød Obersten.

„Oberst Deering,“ tog Politiinspektøren nu til Orde, „under de forhaandenværende Omstændigheder kan De vel næppe længer have nogen Grund til at fortie os, hvorledes det gik til, at De ved Tididen betraadte Herr Whites Hus for først at forlade det Klokken tre. Da De indrømmer, at der har eksisteret et gammelt Nag mellem Dem og den afdøde, maa der dog have været temmelig vægtige Bevæggrunde for, at De saa længe har opholdt Dem under et Tag, hvor man sikkert ikke har budt Dem velkommen. For Deres egen Skyld og af Hensyn til Herr White, for hvem denne Sag naturligvis er af største Vigtighed, anmoder jeg Dem om at forklare os de herhen hørende Omstændigheder.“

Obersten havde genvundet hele sin Selvtillid, saa snart Haabet om Frikendelse var vaagnet hos ham. Han antog sin gamle protegerende Mine og svarede i en nedladende Tone:

„Jeg giver Dem gerne de ønskede Oplysninger, efter at de Aarsager til Mistanke, som forelaa imod mig, have vist sig ubegrundede. Hidtil har jeg anset det for rigtigst at fortie, hvorledes det gik til, at jeg i fire Timer var indelukket i Herr Whites Soveværelse, efter som mine Forklaringer i saa Henseende rimeligvis vilde have forekommet Dem usandsynlige. Jeg kan nu frit udtale mig:

„Den Gave, som jeg bragte vor berømte Medborger paa hans Bryllupsdag, var ingen Vennegave, thi jeg hadede og afskyede ham af min inderste Sjæl. Dog vil jeg ikke tale til Dem om mine Følelser, de ere døde og begravne sammen med deres Aarsag, og mod hans Søn nærer jeg intet Uvenskab. — Jeg var gaaet op ad Hovedtrappen, og saa snart jeg hørte den tilbagevendende Tjenestepiges Skridt paa Bagtrappen, skyndte jeg mig uanmeldt og uventet at træde ind til ham. Den ubehagelige Overraskelse, som jeg vilde berede ham, lykkedes mig fuldkomment og var, det tilstaar jeg, mig til største Nydelse. Da han vendte sig om og mødte mit Blik, saa jeg, at han endnu nøje erindrede sig alle Omstændigheder ved vort sidste Sammentræf, og at hans Bryllupsglæde grundigt var bleven ham spoleret. Jeg havde dermed opnaaet, hvad jeg tilsigtede, og trak mig tilbage. White var staaet op, ganske vist uden at se mig, men han befandt sig mellem mig og den Dør, gennem hvilken jeg var traadt ind. Jeg vendte ikke Øjnene fra ham og vilde fjerne mig gennem den modsatte Dør.

Derved begik jeg det Misgreb at træde ind i Soveværelset i Stedet for ud i Forstuen, idet de to Døre — som den unge Mand her maa vide — ere anbragte tæt op til hinanden. Saa snart jeg havde erkendt min Fejltagelse, vilde jeg gøre den god igen, men da var Døren allerede bleven aflaaset. Jeg var saaledes afskaaret fra at trække mig tilbage — jeg var fangen. Om dette skyldtes Beregning eller et Tilfælde, formaaede jeg den Gang ikke at afgøre. At gøre Støj forekom mig under de forhaandenværende Omstændigheder urigtigt, og saa besluttede jeg da taalmodigt at vente, til min Modstander om kortere eller længere Tid vilde finde for godt at løslade mig. Jeg var rigeligt forsynet med Cigarer, som jeg røg, den ene efter den anden; naar Ventetiden faldt mig altfor lang, slentrede jeg frem og tilbage i Værelset og betragtede dets luksuriøse Udstyrelse. Jeg lagde Mærke til Kufferten og den aabne Rejsetaske — Herr White maatte altsaa komme tilbage igen i Løbet af Dagen, før han begav sig paa sin Bryllupsrejse; dette Øjeblik vilde jeg roligt afvente —

Endelig, Klokken halv tre hørte jeg raske Skridt nærme sig; Nøglen blev drejet om i Laasen, og Døren gik op. Det overraskede Udtryk i Herr Whites Ansigt var mig tilstrækkeligt Bevis for, at min Indespærring kun skyldtes en Tilfældighed. Saa spildte jeg da ikke et Ord paa den Ting, men fjernede mig gennem Studeværelset. Da jeg aabnede Døren til Forstuen, faldt mit sidste Blik paa ham. Han stod endnu paa det samme Sted, og i sin Haand havde han Pistolen, som jeg om Morgenen havde bragt ham. Jeg slap ubemærket ned ad Trappen og ud af Huset. Netop da jeg gik forbi Vinduet, hørte jeg Skuddet knalde — men at jeg ikke endnu en Gang vendte tilbage, vil De næppe kunne fortænke mig i."

Stanhope var traadt tilbage medens han hørte paa denne Forklaring. Han troede, at Deering talte Sandhed, og maatte gøre Vold paa sig selv for ikke at give den Afsky, som han følte for denne Mand, Udtryk.

Politiinspektøren havde med Interesse lyttet til denne lange Udvikling.

„Forvekslingen af Dørene forekommer mig dog meget mærkværdig," sagde han; „De maa jo øjeblikkelig have bemærket, at De var kommen ind i et Soveværelse og ikke ud i Forstuen."

„Jeg beder Dem ikke forglemme, at jeg baglængs trak mig tilbage," svarede Obersten med rolig Overlegenhed. „Her ser jeg

ligeledes to Døre, der ganske paa samme Maade ligne hinanden som der. Dersom jeg nu, med Øjnene rettede mod Dem, Herr Politiinspektør, vilde forlade dette Kontor, kunde det dog meget let ske, at jeg valgte den urette af de to Udgange."

For at gøre sine Ord mere anskuelige havde Deering, medens han talte, virkelig aabnet den ene af Dørene, og før Politiinspektoren kunde forhindre det, var han baglængs traadt ind i det lille Værelse, hvor Stefan Huse var bleven lukket ind.

Et uvilkaarligt Udraab lod sig høre bag ved Obersten, der i høj Grad overrasket vendte sig om.

„Ah," udbrød han, „hvem finder jeg her?" Han traadte tæt hen til den gamle Mand, der af Frygt syntes en Afmagt nær, og saa ham bestemt ind i Ansigtet. „Disse Træk er mig bekendte," vedblev han; „holdt, nu ved jeg, hvor jeg før har set Dem — i Thomas Daltons tidligere Bolig, hvor De har Værksted."

Ubehagelig berørt var Stanhope, og med ham Politiinspektoren, fulgt efter.

„Herren der er det Vidne," sagde sidstnævnte, „som saa Dem paa Gaden, da Skuddet affyredes."

„Virkelig?" udbrød Obersten og betragtede med stigende Opmærksomhed den gamle, indtil der tilsidst undslap ham et let Udraab af Tilfredsstillelse, hvorefter han i en spottende Tone bemærkede:

„Jo, jo, den Mand kender jeg."

Da de snart derefter forlod Politistationen, bøjede Oberst Deering sig med værdig Ro ned mod den gamle Galvanoplastiker og hviskede ham noget i Øret. De faa Ord, hvis Betydning Stefan Huse fuldtud fattede, lød:

„Bestem naar og hvor en Samtale mellem os to skal finde Sted!"

Svaret paa dette Spørgsmaal var ligesaa kort og fyndigt:

„I Eftermiddag Klokken tre i mit Værksted."

Femte Bog: Oberst Deering.

XXXI. En forfærdelig Angst.

Ved sin Hjemkomst var det Stanhopes første Tanke at meddele sin Faders Enke alt det, som i Løbet af de sidste Timer saa

heftigt havde bevæget hans Sind. Flora var aldeles af samme Mening som ham, at det maatte have været det uventede Syn af Dødsfjenden, der havde berøvet hendes Ægtefælle Sans og Samling og gjort hans Haand, som holdt Pistolen, usikker, hvorved straks efter det skæbnesvangre Skud var gaaet af.

„Jeg skal senere fortælle Dem mere detailleret derom," lovede Stanhope; „men først maa jeg gense Mary."

„De har Ret, gaa hurtigt op til hende," udbrød Flora ivrig. „Den stakkels Pige befinder sig i en skrækkelig Sindstilstand — af hvad Grund aner jeg ikke. Hun er bleg som en kalket Væg og farer sammen ved hver Lyd. Hvad der piner hende, vil hun ikke betro mig, men maaske vil det lykkes Dem at berolige hende."

Heftig forskrækket ilede Stanhope op i Biblioteksværelset, hvor han fandt Mary ventende i uforklarlig Angst.

„Hvad Efterretning bringer du?" raabte hun ham i Møde. „Var saa den Mand en Morder eller ikke?"

„Han var min Faders Fjende, og den Skræk, som Fader følte ved det pludselige Syn af ham, har sikkert sat ham i en saa heftig Bevægelse, at Ulykken derved er bleven foraarsaget. Men skudt min Fader har Oberst Deering ikke."

„Og var det den stakkels gamle Mand, til hvem jeg kaldte dig, som ved sit Vidnesbyrd bragte Lys i Mørket? Er det ham, som har friet Obersten fra Fængsel og Dom?"

„Ja, ene og alene; hans Udsagn vare af yderste Vigtighed."

Hun tav et Øjeblik, derpaa samlede hun al sin Kraft sammen. „Har Obersten vist sig taknemmelig mod sin Redningsmand for den af ham ydede Tjeneste?"

Stanhope rystede paa Hovedet.

„Nej," sagde han, „ved en tidligere Lejlighed er Obersten og den gamle Galvanoplastiker blevne Uvenner, og de ere, selv efter det, der er sket, paa ingen Maade venskabeligt stemte mod hinanden. Vi søgte at forhindre et Sammentræf imellem dem, men det lykkedes ikke — Mary, Mary, for Guds Skyld, hvad fejler du? Dine Læber blive hvide — du mister Bevidstheden — Flora, Flora! —"

„Stille, stille!" bønfaldt Mary; „kald ingen til. Du alene kan hjælpe mig — du maa frelse ham. Længer tør jeg ikke bevare min Hemmelighed. Den gamle Galvanoplastiker — Stefan Huse — er min Fader. Han er i overhængende Fare, thi Oberst Deering er hans Dødsfjende."

„Det er umuligt! Stefan Huse skulde være din Fader — skulde have gjort sig saa fuldstændig ukendelig! O, nu ved jeg, min elskede, hvorfor jeg midt i al din Glæde saa ofte har sporet stum Forfærdelse i dine Blikke."

Mosssommelig rejste hun sig og iførte sig mekanisk Hat og Overstykke.

„Vi maa hurtigt hen til ham," udbrød hun. „Han faar indvende, hvad han vil, men jeg lader ham ikke alene, nu da hans Fjende har set ham og ved, hvem han er. Ikke sandt, Oberst Deering har genkendt ham?"

„Jeg er bange for det, Mary. Betydningen af hans Blik og Ord var mig den Gang ikke klar, men nu begynder jeg at forstaa. Kom, elskede, lad os skynde os til Markham-Plads. Oberst Deering skal ikke gøre din Fader noget ondt, saa længe min Arm kan hæve sig til hans Forsvar."

XXXII. Ansigt til Ansigt.

Det var allerede langt ud paa Efteraaret, men den Dag var Atmosfæren lummerhed. Der maatte være et Uvejr i Anmarch, hvad der allerede mærkedes af en fjern Brummen, og paa det Halvmørke, der herskede i Stefan Huses Værksted. Kun hans udtærede Skikkelse og det blege Ansigt fremhævede sig fra det Tusmørke, der omgav ham.

Hjulet ved Vinduet stod i Dag stille, men dog hørtes en høj Svirren i Rummet, thi paa et Sidebord stod Thomas Daltons Maskine i fuld Gang.

I samme Øjeblik som Klokken slog tre, traadte Oberst Deering mørk og besluttet ind i Værelset. Det i aarevis frygtede Øjeblik var kommet.

„Jeg er punktlig, som De ser," sagde han, „maaske vilde jeg dog endnu have tvivlet, hvis De ikke til Trods for Deres Ed havde anvendt enhver optænkelig List for at undfly mig."

Ved disse Ord syntes Stefan Huse — eller skulle vi kalde ham Thomas Dalton — pludselig at have glemt al Frygt. Modigt svarede han:

„Da De for femten Aar siden kaldte paa mig, Robert Deering, mødte jeg til fastsat Tid og Sted. Det Bedrag, som De den

Gang fandt for godt at iværksætte, har fritaget mig for enhver Forpligtelse til ogsaa i Fremtiden at parere Deres Ordre. De lod os sige, at De laa for Døden. De døde have ikke mere nogen Ret over de levende. Desuden gav De os den Gang tydeligt at forstaa, at vi uhindrede kunde drage, hvorhen vi lystede."

„Deres Fælle har udlagt mine Ord anderledes. Saa snart han saa, at jeg endnu var i Live, adlød han min Befaling og fandt sig uden Indvending i at underkaste sig den skyldige Bod — og tilmed paa sin Bryllupsdag."

„Samuel Whites Begreber om Mod og Ære ere anderledes end mine. Jeg er en gammel og svag Mand, der elsker Livet og klamrer sig fast til det."

„Ogsaa De selv har forstaaet Meningen med mit Budskab fra den Gang," vedblev Obersten uden at lade sig forstyrre i sin Tankegang. „Ellers vilde De ikke i hele den lange Mellemtid have udspekuleret de jammerligste Udflugter for at undgaa den Straf, som De selv har erkendt med Rette tilkommer Dem."

„Jeg gjorde det, fordi jeg gennemskuede Deres affindige Plan, fordi jeg havde set Dem i Deres Skjul og vidste, at De var sund og kærsk. Naar De den Dag tillod os at forlade Deres Hus levende, var det, fordi De fremdeles vilde fryde Dem over vor Fortvivlelse og drive Deres Spil med vor Elendighed. De forberedte kun en fuldkommere og end mere glimrende Triumf for Deres Hævnsyge, da de indlod Dem paa at vente en Række Aar endnu. En loyal Modstander vilde jeg uden Indvending have ofret mit Liv og alt, hvad der havde Værdi for det; en Djævel i Menneskeskikkelse, der kun bestræbte sig for at indgyde os nyt Haab, for desto grusommere at sønderknuse os, naar han var træt af at vente, har jeg villet byde Trods til det yderste. White anede intet om Deres Underfundighed, han glædede sig over paany at kunne nyde Livet, og jeg bragte det ikke over mit Hjerte at forbitre ham de Aar, han havde tilbage. Saa lod jeg ham da blive i den Tro, at De var død; men jeg selv tænkte paa Midler og Udveje til min Frelse. For anden Gang forandrede jeg mit Navn og opsøgte mig et nyt Opholdssted under nye Forhold, hvori jeg haabede at kunne leve ene og afsondret fra Verden sammen med mit Barn. Men De har forstaaet at opspore mig, og nu hoverer De over mit Nederlag; thi som jeg forlængst har vidst, er De et Menneske uden Barmhjertighed."

Med Armene korslagte over Brystet stod Obersten ubevægelig som en Statte foran ham.

„Er det lykkedes Dem at fjerne Arrene i Deres Haand, eller ere Linierne endnu kendelige?" spurgte han med kold Ro. „De husker, hvad De højtideligt har lovet, og elendig Fejghed er det, hvis De nu blot tøver saa meget som et Øjeblik med at opfylde Deres Ed, saa snart jeg udtaler, at Deres sidste Time er kommen. Ræk mig Deres Haand, at jeg kan se, om Tegnet er der endnu."

Men Thomas Dalton blev staaende med sin venstre Haand fast sammenknyttet.

„Mente De maaske at kunne blødgøre mig og undgaa Deres retfærdige Straf, da De ved Deres Vidnesbyrd befriede mig fra Fængslet?" vedblev Deering. „Og hvorledes gik det til, at De just den Gang befandt Dem i Nærheden af Whites Ejendom?"

„Jeg havde Dagen forud set Dem paa Gaden, jeg anede Deres Hensigt og vilde advare min Lidelsesfælle. Det var imidlertid for sent — Hævneren havde allerede udfundet sit Offer."

„Troede De, at jeg af Taknemmelighed for Deres Hjælp skulde glemme at øve Retfærdighed?"

„Nej; jeg fulgte kun min Samvittigheds Stemme."

„Deres Samvittighed?" haanlo Deering, „er De i Aarenes Løb naaet saa vidt i Dyd og højsindet Tænkemaade?"

Hans Spot hidsede Dalton op til Raseri.

„Tror De, at enhver bedre Følelse er slukt i mit Bryst, fordi jeg en Gang, drevet af Sult og Fortvivlelse, begik en usalig Handling? Paa Deres Sjæl tynger ingen Forbrydelse, og dog vilde jeg sværge for den Guds Aasyn, hvis Torden ruller over os, at der den Dag i Dag bor større Kærlighed i mit Bryst til alt godt og helligt end i Deres. Hvem der i fem og tyve Aar kun har næret Tanker om Straf og Hævn i sit Hjerte, kender intet til Dyd og Højsind."

„De burde prise den Mildhed, hvormed jeg saa mange Aar igennem har ladet Dem leve ustraffet for en Forbrydelse, ved hvilken De berøvede mig, hvad jeg har haft kær paa Jorden."

„Havde jeg paa Stedet maattet bøde derfor, vilde det have været tusind Gange bedre."

„Kan være; men jeg lod Dem have frit Valg, og De foretrak at leve for at nyde Deres Rigdom."

„Det er aldrig lykkedes mig."

„Saa var heller ikke min Hensigt."

„Men min Datter skal mit Guld komme til Gode. Samuel Whites Søn og Mary elske hinanden. Heri synes Forsynet at have været mig naadig. Vil De i det mindste lade dem nyde Deres Lykke uforstyrret, naar jeg finder mig i min Skæbne — eller skal Deres Hævn ogsaa udstrække sig over mit Barn?"

„Med Kvinder kæmper jeg ikke. — Dog nu til Sagen: Jeg har givet Dem god Tid til at vælge Deres Vaaben. Vil ogsaa De gribe til Pistolen?"

„Hvor gerne jeg endnu en Gang vilde gense Mary!" hviskede den gamle Mand med et hjerteskærende Suk.

Da lød pludselig et Skrig bag ved Obersten, og Mary stod aandeløs paa Tærskelen til sit tidligere Værelse med Hænderne bønfaldende hævet mod sin Fader. Rask ilede hun forbi Deering og stillede sig modigt mellem de to Mænd.

„Min Fader maa intet ondt vederfares, som ikke først rammer mig," udbrød hun. „Længe nok har han maattet lide under Deres Had og Forfølgelse, Oberst Deering."

„De tager fejl," svarede Deering, „fra min Haand truer Deres Fader ingen Fare. Sker der ham noget menneskeligt, har han ene og alene —"

„Lige som min Fader i hans Dødsstund," afbrød en anden Stemme ham.

Obersten vendte sig hurtigt om og saa Stanhope med truende Mine over for sig.

„Jeg ser, jeg er lokket i en Fælde," udbrød Deering med tilvant Ro, „men føler mig iøvrigt ikke generet ved Frøkenens og denne Herres Nærværelse. De, unge Mand, skulde imidlertid først spørge, hvilken Forbrydelse Deres Fader har begaaet, og hvor stor en Syndeskyld, der tynger paa Thomas Daltons Sjæl, før De gør Forsøg paa at krydse mine Veje og hindre mig i at hævne uskyldig udgydt Blod."

„En Forbrydelse!" udbrød Mary og Stanhope som med een Mund.

„Ja, en halsløs Forbrydelse," gentog Obersten ubønhørlig som Skæbnen.

„Jeg har bedraget dig, Mary," stammede nu Thomas Dalton i bange Forvirring. „Jeg er ikke den skyldfrie Mand, du har anset mig for. Tanken om den Misgerning, jeg en Gang begik — endnu længe før din Fødsel — har i alle de mange Aar beredt mig Skræk og Gru. I blindt Raseri dræbte jeg —"

„Holdt!“ raabte Obersten med frygtindgydende Alvor. „Lad mig fortælle denne Historie. Jeg nærer intet Nag mod eder, I Børn af begge de skyldige. Havde I ikke selv søgt at løfte Sløret, vilde jeg endnu i mange Aar have bevaret Hemmeligheden for ikke at røbe eder noget, som næppe vil befordre eders Lykke. Begge synes I imidlertid bestemte paa at forske videre paa Sporet, — nuvel, I tvinge mig selv til at bryde min Tavshed. Saa vil jeg da tale i Navn af den Retfærdighed, jeg repræsenterer, og intet skal blive skjult for eder.“

Forvirret og bestyrtet stirrede Mary paa sin Fader; Stanhope var traadt et Skridt nærmere og saa Obersten fast ind i Øjnene.

XXXIII. Ved Sierra-Bjærget.

„Det er nu syv og tyve Aar siden,“ begyndte Obersten. „I den Lejr, som nogle Guldgravere havde opslaaet ved Foden af Sierra-Bjærget, herskede der Skræk og Forvirring. Om Natten var der faldet Sne, og de kullede Bjærgtoppe, hvis Kæmpemur hævede sig mod Vest, iførte sig lidt efter lidt det hvide Klædebon. Det truede med at blive et Ligklæde for de ulykkelige Mennesker, der i deres Nød vare Fortvivlelse nær. Allerede for to Uger siden havde et uhyggeligt Spøgelse holdt sit Indtog i Lejren — Manglen paa Næringsmidler. Bestandig værre satte dette Spøgelse sig fast og lod sig ikke mere fordrive.

Lejrens Beboere bestod af tolv Mænd, af hvilke de to her staar for eder — og en lille Dreng paa tolv Aar — min Søn. Et tolvaarigt Barn paa dette frygtelige Sted, der fik behjertede Mænd til at skælve! Han hed Bernhard og var en smuk Dreng. Alt det Besvær, vi maatte udstaa, havde ikke kuet hans Munterhed, ikke brudt hans Mod. Ogsaa den nye Fare, der truede os alle, saa han dristig i Ansigtet og bekæmmede uden at vide det de modløse Mænd.

Jeg elskede denne Dreng mere end mit Liv, og naar jeg tænkte paa, at jeg selv havde ført ham til denne øde Egn, til den visse Død, saa forbandede jeg den Guldfeber, der havde grebet mig, og lovede mig selv højtideligt, at hvis hans Liv skaanedes, vilde jeg ikke mere udstrække min Haand efter de rødglimtende Skatte, selv om Guldklumperne laa tæt for mine Fødder.

Endnu en anden Fjende truede os paa Livet: Koppesygdommen. For en Uge siden var vor Fører død deraf; vi havde ikke vovet at bringe Navnet paa hans Sygdom over vore Læber, men vi flyede ham, saa snart hans Aandedræt var standset. Vi kendte ikke Vejen, forvildede os ind i et falsk Gennembrud og spildte seks kostbare Dage med at søge, uden hvilket vi allerede vilde have været paa den anden Side Bjærget, før Snefaldet indtraadte.

Hin Morgen var atter en Mand blevet angreben af Feberen; vi saa det med Gysen, men det var ikke det største Onde, der truede os. Øjeblikkets mest brændende Spørgsmaal var, om vi skulde vove Overgangene over Bjærgene eller vente i Brudet, indtil man muligvis sendte os Hjælp og Undsætning.

Jeg holdt for, at vi skulde trænge videre frem, White ligeledes og ogsaa — denne Mand her; men andre af Lidelsesfællerne gyste tilbage for Faren, thi Sneen faldt tæt, og lidt efter lidt fyldtes Kløfter, Veje og Stier, og ingen vidste, hvor han gik. Hvem der vilde af Sted, maatte straks bryde op, thi Muligheden for, at Forehavendet skulde lykkes, blev ringere med hvert Kvarter, der gik.

Man besluttede endelig at dele sig. Seks Mand skulde gaa over Bjærgene, de andre seks, hvoriblandt den syge, skulde blive tilbage i Lejren. Midt imellem de to Grupper af forsagte, udhungrede Skikkelser stod min lille Søn. Med klar Latter, som gjaldt det en munter Leg, løb han snart til den ene, snart til den anden Side: 'Hvad Parti hører jeg til, skal jeg med, eller skal jeg blive?' spurgte han lystigt. Da jeg bebrejdende kaldte paa ham, fløj han som en Pil hen til mig og kastede sig om min Hals. 'Troede du, jeg vilde forlade dig, Fader?' sagde han. 'Jeg gjorde jo kun Lojer, — det gør jeg saa gerne.'

Af de sparsomme Levnedsmidler, der endnu vare tilovers, afgav de tilbageblivende et lille Forraad til hver af os, som skulde drage videre. Drengen fik mindre, end der tilkom ham, men jeg lod, som jeg ikke saa det. Hvis vi ikke ved et særlig heldigt Tilfælde fandt den rette Vej, vilde vi jo dog alle være viede til Døden, endnu før vi havde fortæret vore Brødrationer. Ved den lange Mangel paa kraftig Føde vare vore Legemskræfter desuden i den Grad svækkede, at vore skælvende Knæ næppe formaaede at bære os.

Saa toge vi da Afsked fra de tilbageblivende Kammerater og brøde op: White og Manden her, Dick Hughes, to Brødre fra

Kentucky, jeg selv og min Bernhard. Men næppe havde jeg paabegyndt Vandringen, før det blev mørkt for mine Øjne, som om Natten pludselig var brudt frem, og jeg formaaede ikke at løfte de blytunge Fødder fra Jorden. Hjælpeløs strakte jeg Armene ud, det var, som om jeg styrtede ned i en umaadelig Dybde, og min Bevidsthed svandt. Den smitsomme Syge havde ogsaa angrebet mig; de andre maatte lade mig tilbage for at drage videre.

Endnu i Dag bærer jeg Sporene af den frygtelige Sygdom paa mit Ansigt. Den raste med djævelsk Voldsomhed i mine Aarer. Ni Dage laa jeg hen i Feberglød i den lille Brøddehytte, som man havde opslaaet til mig. Da jeg endelig vaagnede til Bevidsthed og aabnede Øjnene, faldt mit første Blik paa min lille Søn, der snart jublede, snart græd af Glæde over, at jeg genkendte ham.

Han vedblev at kysse mine Hænder og de Dækkener, som man havde lagt over mig; men jeg kunde have skreget af Forfærdelse, thi jeg kendte min Sygdom og den frygtelige Fare for Smitte.

Jeg var imidlertid for svag til at give en Lyd fra mig, og da Drengen efterhaanden blev rolig, laa jeg stille og søgte i hans kære Træk at læse, hvad der havde tildraget sig i Lejren i den Tid, jeg havde været bevidstløs. Næppe noget godt, thi hans ellers saa runde, blomstrende Kinder vare indfaldne, og i de leende Øjne lurede det graadige Blik, som jeg tidligere har set hos Mennesker, der led af Sult.

'Er ingen Undsætning kommen?' fik jeg med Anstrengelse frem.

Han rystede paa Hovedet, saa sig med sky Mine om i den lille Hytte, bøjede sig derpaa ned over mig og hviskede mig i Øret: 'Nej, men vær ikke bange, jeg har Mad nok til dig.'

Forsigtig, med sagte Trin sneg han sig hen i et Hjørne af Hytten, satte sig paa Hug og begyndte at grave i Jorden, samtidig med at han ængsteligt saa sig omkring. Jeg anede ikke, hvad han havde for, før han pludselig sprang op og med et lykkeligt Smil holdt noget i Vejret, som forekom mig at være et Stykke Brød. Hede Taarer løb mig ned over Kinderne ved det rørende Syn.

Men Sulten sled i mig, og med Graadighed slugte jeg de Stykker, han brød af til mig. Ved hver Mundfuld, jeg spiste, straalede han af Glæde, og da mit heftigste Begær var stillet, og jeg træt vendte Hovedet om mod Væggen, hørte jeg endnu, før jeg faldt i Søvn, den lille Bøn, som han af et taknemmeligt Hjerte opsendte til Himmelen.

Jeg sov længe og fast; da jeg atter slog Øjnene op og saa mig om efter min lille Søn, kom han netop udefra ind ad Hyttens Dør. Han havde været i Lejren for at fortælle de andre, at jeg var i Bedring.

'O Fader,' raabte han, 'vi tør atter haabe! En fremmed Jæger er i Dag kommen og har sagt, at Folk fra Sletten ere dragne ud til os med Vogne og store Forraad af Levnedsmidler.'

'Saa maa jeg hurtigt se at blive rask igen,' svarede jeg. 'De, som komme, maa ikke finde nogen farlig Sygdom i Lejren eller dens Nærhed, for at de ikke skulle blive bange og drage bort igen. Er den anden syge død, Bernhard?'

Drengen lod Hovedet hænge, men saa derefter straks igen muntert op. 'Ja, men han havde heller ingen lille Søn til at pleje ham.'

'Og Folkene, som droge over Bjærget, har man siden hørt nyt fra dem?'

'For en Uge siden ere de komne tilbage, Fader. De have ikke kunnet finde Passet. Nu ønske de, at de ikke vare vendte tilbage igen.'

'Hvorfor, mit Barn? Staar det virkelig saa daarligt til i Lejren? Ere endnu flere blevne syge, eller er man Hungersdøden nær?' spurgte jeg.

'Det staar slet til, Fader, saa slet, at de ikke mere ere bange for noget, ja end ikke for at komme her i Hytten,' gav han mig til Svar.

'Og du, Bernhard, føler du dig frisk og rask?' spurgte jeg bekymret.

'Ganske rask,' svarede han saa tillidsfuldt, han kunde.

Jeg indsaa, at hvis der ikke snart kom Undsætning, vilde jeg ikke ret længe kunne haabe at beholde den Dreng, som var mit Livs Haab og Glæde. Snart derpaa maa jeg atter være slumret ind, thi jeg havde en Drøm. Den gamle Mand her — han er i Virkeligheden flere Aar yngre end jeg, hvor utroligt det end synes — kan bevidne, at jeg taler Sandhed.

I en Hulvej mellem himmelhøje Klipper saa jeg fem Mænd trænge sig frem med uhyre Anstrengelser gennem Sneen, der bestandig taarnede sig højere og højere op. Som skarpe Naale smertede Iskrystallerne, som Stormen hvirvlede dem i Ansigtet; møjsommeligt skrede de frem, og jeg saa, at deres svage Kræfter snart maatte være udtømte, hvis Elementernes Rasen ikke snart

lagde sig, eller en eller anden fremspringende Klippe ydede dem Værn. Den forreste Mand, Føreren for den lille Skare, var høj og kraftig bygget, modig og energisk. Med hævet Hoved trodsede han Stormen og tilraabte undertiden sine Fæller opmuntrende Ord. Nærmest ham gik en Mand af spinkel Skikkelse, men muskuløs og senestærk; hyppigt gled han, men rejste sig bestandig atter og blev aldrig tilbage for Kammeraterne. De vare dragne ud for at søge det Guld, hvorefter deres Sjæle tørstede, og kun Døden kunde sætte en Grænse for deres Tørst efter det røde Metal. De tre andre slæbte sig langsomt efter disse to, styrtede ved hvert tiende Skridt om i Sneen og maatte hvert Øjeblik hjælpes paa Benene af de to, der gik foran. Paa den øde Sti traf de kort efter paa tre Snehøje, der ragede op over den jævne, hvide Flade, og nu arbejdede kun de to kraftigste af Vandringsmændene sig videre gennem Sne og Storm. Pludselig udstødte den forreste et højt Skrig af Henrykkelse. De vare frelste. Til venstre for dem bød en stejl Stenvæg dem et Tilflugtssted; allerede i næste Sekund sade de paa Hug i den snævre Hule, hvor de i Læ for Vind og Snefog atter kunde aabne de blændede Øjne.

Den af Lidenskab grebne Guldgraver kender intet højere end sin Attraa. I Stedet for at synke paa Knæ og takke Himmelen for deres vidunderlige Redning, stirrede de to Mænd med graadige Blikke paa Fjældgruset foran Hulen. 'Guld!' lallede den ene med tørre Læber, 'Guld!' stammede den anden med Glød i Øjet.

Medens de stillede deres nagende Sult med de Brødrester, de endnu havde med sig, saa de uafladelig paa Stenvæggen over deres Hoveder og Gruset ved deres Fødder. Nu styrter den ene hen til en Klippevrå, hvor han ser noget glimte. Da han kommer tilbage, skælver han af Ophidselse over alle Lemmer og skjuler Haanden i sin Lomme.

'Vis frem,' befaler den anden, som er stærkere end han. Tøvende adlyder han; i den hule Haand holder han en lille Guldklump, som de begge ufravendt stirre paa.

Tæt trykkede op til hinanden for at varme sig og yde hinanden Støtte, tage de Plads paa Bunden af Hulen. 'Nu maa vi ikke bukke under; vort Liv har nu dobbelt Værd, vi maa søge at bevare det,' det er deres eneste Tanke, medens de beregne, hvor længe deres Brødforraad endnu kan strække til. Imidlertid falder Sneen tættere og tættere, bestandig hober den sig højere op foran

Indgangen til Hulen; det er nu næppe saa lyst, at de kunne skelne hinanden.

'Snefnugene blive større og falde langsommere,' sagde den ene, 'sikkert klarer Himmelen op i Nat, og i Morgen kunne vi vende tilbage. Hvad mener du — skulle vi holde vort Fund hemmeligt?'

'Ja ja,' svarede den anden, 'foruden os maa ingen vide noget derom. Det er os, alene os, som med Fare for vort Liv have opdaget Skatten her.'

'Lejren er et elendigt Sted, men vi ere der sikrere end her mellem Bjærgene. Skulle vi nogen Sinde have Nydelse og Ære af vor Rigdom, maa vi sætte alt ind paa at holde os ved Kræfter, til der kommer Hjælp. Skulle vi to slutte Kammeratskab for Liv og Død?'

'Ja, lad os holde sammen. Slipper Brødet op for os, mætte vi os ved Synet af Guldet. Hurra! Hurra!' var det hurtigt paafølgende Svar.

Men Glædesraabet havde en mat Klang, thi den en Gang saa stærke Mand var nær ved at bukke under. Hans Hoved sank ned mod Brystet, og han slumrede ind ved den andens Side. Udenfor havde Stormen lagt sig, der herskede Dødsstilhed, og bestandig langsommere faldt de tunge Snefnug til Jorden.

Tre Dage senere kom de begge tilbage til Lejren, langt svagere, end da de forlod den; men i deres Øjne funklede et unaturligt, vildt Begær, thi en Djævel var siden hin Stund draget ind i deres Bryst, deres Tanker drejede sig kun om den opdagede Skat i Klippehulen."

XXXIV. Bernhard.

„Saaledes drømte jeg. Eller var det maaske ingen Drøm — havde jeg virkelig hørt Stemmerne, som hemmelighedsfuldt hviskede uden for Hyttens Væg? De Taaber! De vare bange for, at nogen skulde høre, hvad de sagde, og tænkte dog ikke paa Aabningerne og Revnerne mellem de raat sammenføjede Bræder. De talte om store Skatte af Guld, som de paa Vejen gennem Bjærgene havde opdaget i en Hule, men jeg agtede i den Stund

kun lidet paa deres Ord; jeg lyttede kun til min lille Søns rolige Aandedrag, medens han laa indslumret ved Foden af mit Leje, hvor han var krøbet sammen for at varme mig. Og snart kom Drømmen igen over mig.

Pludselig for jeg op. Høje, vrede Ord lød i Hytten og derimellem klagende Skrig fra Bernhards Mund.

Endnu Dagen i Forvejen havde jeg knapt kunnet røre et Lem; nu sprang jeg op og saa, hvorledes de to rasende Mennesker stredes om et Stykke Brød, som var faldet ud af Drengens Haand. De havde overrasket ham, da han gravede det op af Jorden i Hyttens Krog. Hungersdøden nær, men affindige af Angst for deres Liv, hvilket den fundne Skat forlenede med gylden Glans, havde de kastet sig over ham og slaaet ham til Jorden.

'Han har stjaalet det!' brølte den ene. 'Han har listet Levnedsmidler bort fra det fælles Forraad!' istemte den anden. Og den skælvende Barnestemme lød svagt derimellem: 'Nej, jeg har opsparet det til min Fader. Det er mit Brød, som jeg ikke selv har spist!'

Store Gud — det var hans sidste Ord. De to Skurke havde slaaet Drengen ihjel. Et Minut efter døde han for mine Øjne. Forgæves kastede jeg mig over det udmagrede lille Legeme og raabte til Himmelen om, at det dyrebare Liv ikke maatte udslukkes. Han var død, hans venlige Øjne lukkede sig for stedse. Men hine Mennesker saa paa min Smerte og dræbte sig ikke paa Stedet af Forfærdelse over deres Ugerning, som havde bragt en saa grænseløs Jammer over mig.

To Timer senere kom Undsætningen; alle fik saa meget Brød at spise, som de ønskede. Men jeg sad Dag og Nat ved min Drengs Lig og følte ingen Trang til Spise. Jeg ventede med Utaalmodighed, at Morderne skulde lide deres Straf.

Jeg forsamlede hele Lejren om min Søns Lig — med den Skare, der havde bragt os Hjælp, vare vi tre og tyve Mand — og forlangte, at der skulde nedsættes en Domstol til at afsige Dommen over Misdæderne. Vel var ingen Dommer til Stede, men tolv ærlige Mænd bleve udvalgte; jeg fremførte min Klage, og Dommen lød paa, at Morderne havde fortjent Døden. Saaledes vilde Lejrens Lov, som enhver retslig Domstol anerkendte, thi ellers vilde Liv og Ejendom have været fuldstændig ubeskyttede og Mord og Røveri Dagens Orden.

De to Mænd hørte deres Dom i fortvivlet Tavshed; de

vidste, at det kun gik dem efter Fortjeneste. Man udleverede mig dem, thi det var besluttet, at de med egen Haand skulde tilføje sig Døden, og mig var det paalagt at være Vidne til denne Gengældelsens Akt.

Da Mørket indtraadte, begave vi os til et ensomt Sted, hvor Sorgespillets sidste Scene skulde udspilles. Men da vi betraadte den Sti, der førte til Hulvejen, hvor deres Guldskat laa, vaagnede deres Ønske om at leve i fuld Styrke.

'Und os en Frist, Deering,' bønfaldt de, 'vi have opdaget store Rigdomme i en Klippehule og ville dele Fundet med dig.'

'Jeg kender Stedet,' lød mit rolige Svar, 'og ikke for alt Guld i Verden lader jeg min Søns Mordere undslippe deres retfærdige Straf."

Men medens jeg talte saaledes, følte jeg, hvorledes den giftige Braad dybere og dybere borede sig ind i mit Hjerte. Jeg spurgte mig selv, hvilken Erstatning for mit livsvarige Tab disse to Mænds Død kunde byde mig! De ville med eet Slag være bortrykkede fra al den Kval, al den Mangel og Elendighed, hvormed vi andre maatte kæmpe, for maaske dog tilsidst at bukke under. Kunde overhovedet deres Død betragtes som en Straf; var den ikke snarere en Velgerning, en Udløsning fra frygtelige Lidelser?

Medens jeg Dag og Nat i Sorg og Savn maatte længes efter et kærligt Blik, et Haandtryk af min Dreng, skulde de, fredeligt som han, hvile i deres Grav under Snedækket.

Denne Tanke var mig uudholdelig. I øde Tomhed laa Livet foran mig. Jeg vilde give det Indhold, jeg vilde drage Omsorg for, at de to grusomme Mennesker, der havde dræbt mit uskyldige Barn, virkelig kom til at lide en Straf, som svarede til deres Brøde. De elskede Guldet; den ene, fordi det lovede ham Ære og Anseelse, den anden, fordi det bød ham Nydelse. De skulde faa deres Vilje — vinde Ære og Anseelse, have Lov at glæde sig over deres Børn. Men netop paa Lykkens Tinde, naar Tilværelsen syntes dem af højst Værdi, vilde jeg rive dem Glædens Bæger fra Munden og lade dem smage den Fortvivlelsens Bitterhed, som i Fremtiden var min Livslod.

Før vi naaede Rettergangspladsen, havde jeg vel overlagt alt, og min Beslutning stod fast. Jeg samlede først noget Træ, hobede det sammen og stak Ild i det. Forundret betragtede de mig, men vovede ikke at spørge, før jeg selv brød Tavsheden.

Da Flammerne knitrende slog i Vejret, traadte jeg hen til de to dødsdømte. 'Den Frist, som I have bedt mig om, skal blive eder tilstaaet,' sagde jeg med fast Stemme; 'dog kun, hvis I ere villige til at aflægge den Ed, som jeg vil foreskrive eder. Højtideligt maa I bekende, at I have fortjent Døden, og med Ed maa I sværge, at I med egen Haand ville fuldbyrde Straffen, saa snart den dertil bestemte Dag oprinder, og jeg opfordrer eder til at mindes eders Ed. Gaa I ind paa dette, giver jeg eder en Frist paa tolv Aar mindre fire Maaneder — saa gammel var min lille Dreng!'

De stirrede paa mig, som om et blændende Lys i mørk Nat havde vist sig for dem; de vaklede som drukne og formaaede knapt at sanse.

'Tolv Aar!' raabte den Mand, som staar her foran os; 'Tolv Aar er Tid nok til at nyde Livet, naar man har Guld i Overflod!'

White havde rettet sig i sin fulde Højde. 'Har jeg forstaaet dig ret, Deering? Skal den Dom, der i Dag er udtalt over os, forblive ufuldbyrdet i tolv Aar, og skulle vi paa en fastsat Dag forpligte os til at berøve os Livet med egen Haand?'

'Ja, jeg skænker eder et Aar for hvert Aar, min Søn har levet. Tage I imod Tilbudet?'

'Ja, ja — vi tage imod det,' svarede begge som med een Mund.

'Saa hør da Eden!' Jeg udtalte Ordene for dem, og begge svor de med Haanden hævet mod de evige Stjerner.

White var den første: 'Jeg, Samuel White,' sagde han, 'lover og sværger, at jeg den 13. Juli 1863, netop tolv Aar mindre fire Maaneder, regnet fra den Dag i Dag, vil indfinde mig paa et af Robert Deering bestemt Sted for der med egen Haand at fuldbyrde den Dødsdom, som i Dag retfærdigt er udtalt over mig.'

Da ogsaa den anden havde svoret den samme Ed, lod jeg mig deres Pistoler udlevere og affyrede dem i Luften, saa at Knaldet gav Genlyd i Bjærgene. Derpaa holdt jeg begge Mundingerne ind i Ilden, til de bleve rødglødende, hvorpaa jeg rakte Pistolerne tilbage til deres Ejermænd og sagde:

'Til Bevis paa, at I besidde Mod nok til at opfylde eders Ed, befaler jeg eder at tage dette glødende Staal og i eders venstre Haand indbrænde et Kors til Tegn paa den kommende Gengældelse.'

De veg gysende tilbage, men jeg var døv for deres Bønner og Modstræben. Efter faa Sekunders Betænkning adlød de min Befaling og trykkede som Segl paa deres Løfte det glødende Metal i deres skælvende Hænder.

Mine Kammerater havde hørt de to Skud runge mellem Bjærgene og saa med Forundring, at vi alle tre vendte levende tilbage. Dog indrømmede de mig, at vi i denne Nødens Tid kun vanskeligt havde kunnet undvære de raske, stærke Mænds Hjælp, og de indvilligede i atter at optage dem i vor Kreds.

De to Misdædere bleve forskaanede for Sygdommen, medens lidt efter lidt de andre brave Kammerater bukkede under som Ofre for Sygdommen, saa at vi tilsidst vare de tre eneste overlevende. Jeg frygtede dog intet Øjeblik, at jeg ogsaa skulde se dem dø, thi den evige Retfærdighed, hvortil jeg havde Tillid, kunde umuligt tillade, at den Bod, som jeg havde paalagt dem, forblev ubetalt. Det vidste jeg den Gang saa godt som nu. Det har varet længe, meget længere end jeg ventede, før Gengældelsens Dag kom.

Samuel White har sonet sin Brøde, just som han stod paa Højden af sin Berømmelse og Lykke, og nu skal ogsaa denne Mand her, trods al sin Snedighed, efter fem og tyve Aars Sjæleangst lide sin Straf."

XXXV. Hævnen.

Deering havde endt sin Fortælling, og ingen Lyd afbrød den dybe Tavshed, før Oberstén atter vendte sig mod sit ulykkelige Offer:

„Skal jeg vise Deres Datter den Arrestordre, som jeg lod udstede i San Francisko?" spurgte han med truende Stemme. „Jeg var Distriktsforstander der og har endnu den Dag i Dag Ret til at sætte dem under Anholdelse."

Thomas Dalton saa Marys i Angst knugede Hænder og hendes dødblege Ansigt. Den skrækkelige Fortælling havde ikke forfejlet sin Virkning. Martret af Kvaler og dreven til Afsind styrtede han med et Spring hen til den susende Maskine.

„Nej, nej, denne Skændsel skulle I spares for!" raabte han, og med et sidste Blik op mod Himmelen greb han med Hænderne om Messingknapperne.

„Fader — min Fader dør!" skreg Mary og ilede til ham, men Deering, som nu vidste, hvad denne Maskine havde at betyde, holdt hende med jærnhaardt Greb tilbage, medens hans Blik triumferende hvilte paa hans Fjendes skælvende Legeme.

Ved Marys Angstskrig var ogsaa Stanhope vaagnet op af den Lammelse, hvori Oberstens Fortælling havde hensat ham.

Rask nærmede han sig Dalton og saa, at i hans askegraa Ansigt kun stod den dybeste Sjælesmerte, ikke Dødskval at læse.

„Alt forgæves!" stønnede den gamle Mand; „Virkningen er for svag!"

Overvældet af Skam og skuffet Forventning vaklede han bagover og vilde kraftløs være sunken sammen, hvis ikke Stanhope med sin stærke Arm havde holdt ham oppe.

Obersten havde sluppet Marys Haandled og traadte nu med Haanlatter hen til Maskinen.

„Jeg vidste jo, at dette var et unyttigt Stykke Legetøj," udbrød han ringeagtende og lagde begge Hænderne paa Metalknapperne.

I samme Nu svirrede et Lyn, et frygtelig Tordenskrald rullede, Virkningen af Maskinen forstærkedes tidobbelt, og den kæmpestærke Mand slyngedes til Jorden, hvor han stiv og livløs blev liggende for de tre tilstedeværendes Fødder.

Det varede flere Minutter, før de andre, der vare som bedøvede af Rystelsen, kom til klar Bevidsthed om, hvad der var sket.

Stanhope fattede sig først; rask bøjede han sig ned over den døde og udtog af hans Brystlomme et gammelt, gulligt Papir, som han hurtigt gennemlæste. Et Skrig af Overraskelse undslap ham, og henvendt til den gamle Mand, der drog Omsorg for den afmægtige Mary, udbrød han:

„Hedder De Dalton eller Yelverton? Denne Arrestordre lyder paa Stefan Yelverton, medens han, som er død, kaldte Dem Dalton!"

Den gamle Mand saa paa ham med et forvirret Blik.

„Dersom Deres Navn er Yelverton, og Deres Datter er døbt Nathalie," vedblev Stanhope med nyfødt Haab, „kan alt endnu blive godt."

„Siden sit tredje Aar hedder hun Mary," mumlede den ulykkelige Fader, „men hendes egentlige Navn er Nathalie — Nathalie Yelverton. White vidste det og ogsaa Deering, men ellers ingen — ikke en Gang hun selv."

XXXVI. Slutning.

Uger hengik, før Mary og hendes haardt prøvede Fader blot nogenlunde overvandt Følgerne af hin frygtelige Stund. Stanhope havde øjeblikkelig ladet dem befordre til Ejendommen i femte Avenue, hvor Flora viste sig som en trofast Sygeplejerske.

Stor var hendes Glæde, da hun saa, at Marys blege Kinder lidt efter lidt farvedes røde, og at Aandens Lys atter begyndte at lyse i den gamles glansløse Øjne. Angaaende Begivenhederne paa Markham-Plads erfarede den unge Enke af Stanhopes Mund tilstrækkeligt til at vække hendes inderligste Deltagelse; kun den sande Aarsag til sin Faders ulykkelige Endeligt fortav han skaansomt for hende.

Men med dyb Rørelse mindedes han selv den Mand, der i sit Livs lykkeligste Øjeblik modigt havde set Døden i Øjnene og uden Tøven sonet den Skyld, han i sin Ungdom havde paadraget sig ved en Misgerning. Med hvilken Selvbeherskelse og Sjælsstorhed havde Faderen ikke gemt sin egen Fortvivlelse over sit forspildte Liv for at træffe Anordninger, der kunde skaane de efterlevende for unødig Lidelse. I den korte Frist, der var levnet ham, havde han med klart og roligt Sind tænkt paa og sørget for sine nærmeste. Han havde i sin sidste Stund ført den elskede Brud til Alteret, givet hende sit Navn og sikret hendes Fremtid. Sønnens Lykke troede han bedst at befordre ved at befale ham at gifte sig med Datteren af den Mand, der truedes af samme Skæbne som ham selv. Hun alene i den hele Verden vilde aldrig kunne gøre ham en Bebrejdelse for hans Faders Forbrydelse.

Alle de Gaader, som saa længe havde pint Stanhope, vare nu løste. Selv den Omstændighed, at Herr White i sit sidste Brev til sin Søn havde udtrykt sig saa dunkelt angaaende den Pige, han bestemte til Hustru for ham, selv det, at han havde kaldt hende Nathalie Yelverton og saaledes nær havde foranlediget en ulykkelig Misforstaaelse, fik snart efter sin naturlige Forklaring.

Fru Delapaine, Stanhopes Moders gamle Veninde, indfandt sig en Dag for at bringe de forlovede sin Lykønskning. Hun ytrede tillige sin særlige Glæde over, at ved dette Ægteskab opfyldtes det sidste Ønske, som Herr White havde næret paa denne Jord. Paa Stanhopes forundrede Spørgsmaal om, hvorfra hun vidste dette, fremtog hun et Brev, som hun havde erholdt hin ulykkelige Dag — det var det tredje Brev, som Herr White havde skrevet før sin Død — og lagde det i den unge Mands Haand. Deri stod med tydelige Ord at læse, at en Forbindelse mellem hans Søn og Nathalie Yelverton — der nu bar Navnet Mary Dalton og boede hos sin Fader paa Markham-Plads — havde været Herr Whites inderligste Ønske. Han bad sin afdøde Hustrus gamle Veninde at søge Bekendtskab stiftet mellem de unge Folk.

Et paa Tilbøjelighed grundet Ægteskab mellem disse to, stod der, vilde ganske være efter Stanhopes Moders Sind, og han selv vilde velsigne den Stund, da hans Søn hjemførte hende som sin Brud.

„Da jeg efter Herr Whites pludselige Død satte mig i Bevægelse for at efterkomme hans Vilje, fandt jeg, at Begivenhederne af sig selv vare komne mig i Forkøbet," erklærede Fru Delapaine. „Som Fru Whites Veninde og Selskabsdame havde Mary Dalton den bedste Lejlighed til at lære den for hende bestemte Brudgom at kende, og snart erfarede jeg, at deres Hjerter ogsaa uden min Medvirkning havde fundet hinanden."

Stanhope trykkede tavs hendes Haand; hun kunde jo ikke ane, hvor megen Lidelse der vilde være sparet ham, hvis han tidligere havde faaet at vide, at Nathalie Yelverton ikke var nogen anden end hans elskede Mary.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Bryllupsdagen var oprunden, Vielsen var forbi.

Brudens Fader, Thomas Dalton, som han vedblev at kalde sig, havde ganske vist vægret sig ved at bivaane den kirkelige Højtidelighed, men ventede nu de nygiftes Tilbagekomst. Endnu svag efter den nys overstaaede Sygdom og skælvende af overstrømmende Glæde stod han midt i Værelset for at modtage Mary. Da traadte hun ind ved sin Mands Side, omstraalet af Ungdom og Skønhed, iført den hvide Brudedragt. Et lykkeligt Smil for over den gamles forgræmmede Træk. „O," udbrød han, „at opleve denne Glædesdag har jeg ikke fortjent!"

Da følte han sig kærligt omslynget af Datterens Arm, og sagte hviskede hun til ham:

„Jeg har noget at sige dig, Fader. Midt under Vielsen, i det Øjeblik Præsten højtideligt spurgte, om nogen havde noget at indvende mod denne Pagt, grebes jeg af en taabelig Frygt. Jeg følte mig til Mode, som om en truende Stemme — en vi begge kende — skulde hæve sig bagved mig og gøre Indsigelse. Endnu skælvede jeg ved Tanken derom, da jeg pludselig saa et Engleansigt — det kan kun have været Bernhards — svæve forover mig med et Smil, som vilde han velsigne vort Ægteskab."

Den gamle Mand sluttede hende rørt i sine Arme, og en Tid lang herskede der hellig Stilhed omkring dem.

Ende.

Mrs. Bray:

Bedstefaders Kone.

I. Tre Nevøer.

„Det er ikke til at holde ud mere," sagde den elleveaarige Geoffrey Vincent, der sad paa Bordet i Barnekammeret og sparkede med Fødderne i Luften, med et meget fortrædeligt Udtryk i Ansigtet. „Det er allerede slemt nok, overhovedet at have et Pattebarn i Huset, saadan et uartigt, brølende lille Kreatur, der er ganske ildrød i Ansigtet af at græde — men naar det saa oven i Købet skal være vor Tante —!"

Her svigtede Stemmen ham, saa vred var han; han sprang ned fra Bordet og kom herved til at vælte et højt Taarn af Byggeklodser, som hans smaa Brødre havde opført; det faldt om under stort Spektakel, der forøgedes endnu mere ved de to smaa Bygmestres høje Klageraab.

„Ville I være stille, I uartige Drenge," raabte en ærgerlig Stemme i Værelset ved Siden af; „nu have I igen vækket eders Tante, der netop var faldet i Søvn."

„Vor Tante, ja vel!" udbrød Geoffrey. „Jeg siger dig jo, jeg vil ikke høre, at hun bliver kaldt Tante, og hvis du ikke lader være med det, saa vil jeg gøre et saadant Spektakel, at den lille Tosse slet ikke kommer til at sove hele Natten."

Svaret paa denne Trussel blev det, at Barnepigen, efter Ammens Ordre, jagede Master Geoffrey og hans smaa Brødre ud af Barnekammeret og sendte dem ind i Skolestuen, hvor de kunde gøre saa megen Larm, som de lystede.

Geoffrey, hvis Ansigt forøvrigt i Almindelighed havde et meget muntrere og gladere Udtryk, stampede i nogen Tid med mørk Mine rundt i Værelset.

„Har man nu nogensinde hørt noget saa skammeligt, som at

en Dreng paa min Alder skal have en Tante, der er et Pattebarn! Hør nu engang, Lance og Jack, jeg taler alvorligt til eder — hold dog engang op med eders Sludder og hør paa mig!"

„Ja, Geoff," svarede de to Smaadrenge og lagde Byggeklodserne, som de havde taget med sig, da de bleve forviste fra Barnekammeret, til Side; thi naar Geoffrey talte i denne Tone, saa vidste de, at det var hans Alvor.

„Naa, Drenge, hør nu, hvad jeg siger: hvis vi ikke nu gøre Oprør imod denne Galskab, vil det snart være for sent!"

„Hvad for en Galskab, Geoff?"

„Det, at vi skulle kalde den lille derinde 'Tante'; det har nu allerede været saadan i en hel Maaned, og jeg for min Del er nu fast besluttet paa, ikke længere at finde mig deri."

„Jeg ved ikke, hvad vi skulle gøre," sagde Lance; „jeg hørte før Ammen sige til Jane, at Bedstefaders Kone havde sagt, at hun forlangte det."

„Forlangte det, nu vel. Jeg vil se den, der prøvede paa at forlange det af mig!"

„Ja, men hun sagde ogsaa," vedblev Lance, „at Bedstefader kunde sende os bort, hvis han vilde, og at vi saa intet Hjem havde mere."

„Aa, jeg skulde nok sørge for eder," sagde Geoffrey i en faderlig Tone, „og saa vilde vi alle tre kunne gøre, hvad vi havde mest Lyst til."

„Ja, men jeg vil ikke bort herfra," begyndte den lille Jack, hvis Ansigt havde lagt sig i betænkelige Folder, den sædvanlige Forløber for et højt Brøl, der imidlertid straks blev standset i Fødselen af Geoffrey, „og du ved jo ogsaa godt, at vi aldrig faa Lov at gøre, hvad vi selv ville, naar vi ere sammen med dig — vi skulle altid kun gøre, hvad du vil."

„Aa hvad, jeg forstaar mig jo ogsaa bedst paa Sagerne," svarede Geoffrey vigtig. „Vil du forresten dermed sige, at du hellere vil adlyde Bedstefaders Kone og kalde den lille Skrighals Tante?"

Der laa en bidende Foragt i Geoffs Stemme.

„Det er egentlig en nydelig lille Genstand," sagde Lance; „sommetider lader Ammen mig faa Lov til at bære den et Øjeblik, og den er saa fin og saa let som en Kattekilling."

„Din lille Nar," udbrød Geoffrey, „du har da vel ikke rørt ved den; jeg vilde ikke røre ved den med en Ildtang; — du

skulde skamme dig; hvor komisk vilde det ikke se ud, om en Nevø bar sin Tante paa Armen."

„Men hun kan jo ikke gøre for, at hun er vor Tante," indvendte Lance; „jeg spurgte Ammen, om hun virkelig var det, og hun sagde Ja."

„Aa din lille Taabe, hun kunde jo langt snarere have været vor Niece. Saa skulde jeg saamænd ikke ærgre mig saa meget over hende, og saa skulde hun kalde mig 'Onkel Geoffrey'."

Denne Tanke syntes Drengen ikke var saa ilde; han gentog Ordene: „Onkel Geoffrey" flere Gange med stor Tilfredshed.

„Forøvrigt," vedblev han, „har det intet med Sagen at gøre; I ere mine yngre Brødre og have altsaa at adlyde mig. Jeg forbyder eder at kalde den tossede Unge 'Tante'; hvis I gøre det, have I at vælge mellem Bedstefaders Kone og mig, men jeg synes, at vi tre skulde holde sammen."

I disse Drengens sidste Ord laa der en vis Højtidelighed, thi han holdt meget af sine smaa Brødre og følte sig som deres Beskytter fra den Dag af, da deres Forældre paa Hjemvejen fra Indien havde fundet deres Død i det graadige Hav.

For seks Aar siden vare han og hans to Brødre, der den Gang vare tre og fire Aar gamle, blevne sendte hjem fra Indien for at bo hos deres Bedstefader, der forgudede og forkælede dem saa meget, som de vel kunde ønske sig. Sir Francis havde ikke andre Børn end Sønnen Leonard, der var i Indien, og da nu, to Aar efter, den ovenfor omtalte sørgelige Efterretning indtraf, bleve Drengene ham endnu kærere, i Særdeleshed Geoffrey, der nu blev Arving til Bedstefaderens Godser. Ingen uden hans Guvernante sagde ham nogen Sinde imod, og havde der ikke været en saa god Bund i Drengen, vilde den Opdragelse, som blev ham til Del indtil hans niende Aar, ganske og aldeles have ødelagt hans Karakter. Til alt Held havde imidlertid Drengene en Guvernante, Miss Ainslie, der elskede dem højt og behandlede dem med stor Klogskab. Hun havde levet sammen med dem i flere Aar og havde faaet de forældreløse Børn, der trods al den Luksus, der omgav dem, dog forekom hende mere forladte end mangt et fattigt Barn i en ussel Hytte, meget kær. De havde en gammel Amme, der forkælede dem altfor meget; men i Miss Ainslie havde de deres bedste Veninde; hun havde ligefrem gjort sig det til et Studium at udgrunde Drengenes Karakterer og Anlæg, og de vare ogsaa alle tre saa grundforskellige fra hin-

anden, at et Forsøg paa at behandle dem alle ens vilde have været ganske ørkesløst. Enhver af dem besad en strengt individuel Karakter, og det vilde have været en stor Ulykke for dem, om de vare voksede op i en Familie, hvor alt blev skaaret over een Læst.

Lance var en indadvendt, drømmende lille Fyr, der altid levede ligesom i en Verden for sig selv. Han var en af hine sjældne Karakterer, hvem det falder lettere at gøre Ret end Uret, en saa elskværdig og uegennyttig Natur, at man i Begyndelsen maatte være tilbøjelig til at anse ham for svag og eftergivende, indtil man paa et Punkt, hvor det gjaldt Ret eller Uret, opdagede, at han var urokkelig i det, han ansaa for det rette.

Jack var i mange Henseender ganske forskellig fra Broderen — en lystig og munter lille Fyr, noget letsindigt anlagt men af en godmodig Karakter, der under ingen Omstændigheder nogen Sinde kom ud af Fatning. Han havde ikke Geoffreys lidenskabelige eller Lances følsomme Natur; Sorger berørte ham kun lidt, og han saa al Ting fra den lyse Side. Der var dog een Omstændighed, som Jack led under, og det var den, at han havde et ganske fortræffeligt Helbred. Han blev aldrig forkølet og havde aldrig ondt i Halsen; saadanne Ting som Hovedpine, Ørepine og Tandpine — alle disse smaa Lidelser, som Børn saa ofte ere underkastede, vare ham aldeles fremmede.

Men det, aldrig at være syg, betød for Jack det samme som aldrig at blive saa forvænt og forkælet som Lance, der var af et noget sart Helbred. Jack var til sidst paa det rene med, at det var meget ubehageligt altid at være saa rask, og at Livet ikke var til at holde ud, naar man ikke engang imellem fejlede et eller andet. Han erklærede derfor i nogen Tid hver Morgen, naar han stod op, at han havde Hovedpine og ondt i Halsen, men Ammen kom meget snart under Vejr med, at der ikke laa noget særlig alvorligt til Grund herfor, skønt han virkelig erhvervede sig en vis Færdighed i at se saa syg ud, at man nemt kunde blive skuffet.

Miss Ainslie fandt saa tilsidst paa, at det var bedst at lade som om man tog Jacks Sygdomme alvorligt. Naar han nu kom ind til hende og klagede over Hovedpine, lod hun ham være fritaget for at deltage i Undervisningen den Dag; men samtidig sørgede hun for ogsaa at forbyde ham noget, som han havde stor Lyst til, saa at han snart lærte at indse, at det ikke altid var

saa fornøjeligt at være syg, men at det i Reglen endogsaa medførte store Ulemper. Dette havde en meget gavnlig Virkning, og i utrolig kort Tid blev Jacks Helbred atter lige saa fortræffeligt som før.

Tilfældigvis fik han og hans to Brødre omtrent samtidig hermed Mæslinger; han havde nu den Tilfredsstillelse at føle sig virkelig syg, men fandt, at det ikke var nær saa morsomt, som han havde ventet, og fra den Tid af opgav Jack aldeles at spille syg. Han nøjedes nu med med en vis Tilfredshed at tænke tilbage paa sin virkelige Sygdom og sige: „Den Gang jeg havde Mæslinger."

II. Geoffrey fer en Solformørkelse.

Geoffrey havde begyndt at samle paa Fugleæg og var meget ivrig hermed. Da Gartneren, Jones, en Dag fortalte ham, at et Par Ugler havde bygget Rede i et hult Træ, havde han ingen Ro paa sig, før han havde faaet fat paa Æggene.

Det havde været en let Sag for Jones at hente dem til ham, men det vilde have spoleret hele hans Fornøjelse; han vilde absolut selv have Æren af at have skaffet dem til Veje.

„Du, Jack," hviskede han med en hemmelighedsfuld Mine, „jeg har noget at foreslaa dig, som kan blive meget interessant."

Jacks Øjne straalede; det var rigtig noget for ham.

„Jones har fortalt mig, hvor der er en Uglerede, og jeg har besluttet at gaa ud og undersøge den i Morgen tidlig. Men du maa ikke sige noget om det til Lance, for jeg ved, at han ikke gaar med, og han vilde maaske endogsaa søge at forhindre os deri."

„Hvordan skulle vi vaagne saa tidligt, Geoff?"

„Hm, det bliver vanskeligt, da vi jo begge to sove saa forskrækkelig fast; jeg har derfor tænkt mig, at vi kunde tage Sarahs Vækkeur — saa tror hun, at en Tyv har stjaalet det. Jeg stiller det paa Klokken 5 og skal saa komme ind og vække dig."

„Det bliver prægtigt, Geoff! Tror du, at vi ville finde mange Æg?"

„Din lille Klodrian! Ved du da ikke, at Uglerne kun lægge to Æg ad Gangen? — Hvor Graham dog vil blive misundelig

paa mig; han har nu samlet i to Aar og har alligevel kun eet Ugleæg, som hans Broder har givet ham, og det er oven i Købet knækket."

Geoffrey stillede altsaa Uret paa fem — saaledes troede han i det mindste —, og da det begyndte at ringe, var han øjeblikkelig ude af Sengen. Han tænkte ikke paa at se paa Uret, ellers vilde han have bemærket, at det kun viste paa halv tre.

Han listede sig ind i Jacks Værelse og fik ham med megen Besvær vækket. Han maatte anvende saa mange Overtalelser for at faa Broderen op, at han blev ganske ængstelig for, at Lance ogsaa skulde vaagne.

Endelig vare da begge Drengene paaklædte; de listede sig ned ad Trappen, fik med Besvær Havedøren lukket op og vandrede saa ud over Markerne. Det var meget koldt, men ganske lyst; der hvilede et underligt, spøgelseagtigt Skær over al Ting, og alle Skyggerne vare mørkere, end de plejede.

Geoffrey var fast besluttet paa at finde alt vidunderligt.

„Sikken en dejlig Morgen," sagde han — „nu staar Solen netop op."

„Jeg har aldrig vidst, at Solen saa akkurat ud ligesom Maanen," sagde Jack.

„Ja, det kommer af, ser du, at du aldrig før har været saa tidlig oppe."

„Sikken en Mængde Stjerner!"

„Naturligvis — du har da vel hørt Tale om Morgenstjerner? — Jeg er meget glad over at være kommen saa tidlig op," vedblev han, „jeg har længe ønsket en Gang at se Solen staa op."

„Det er koldt," sagde Jack, da de vare komne ind i Skoven. „Ere vi ikke snart ved Træet? — Hvordan vil du faa Æggene ud af den hule Stamme, Geoffrey?"

„Jeg har naturligvis taget noget med, der kan bruges dertil," sagde Geoffrey en Smule vigtig. „Du kan da nok tænke, at jeg ikke var saa dum at gaa herhen uden det. — Se her," vedblev han og tog en lille Stok frem, som han havde gemt under Overfrakken; i dens ene Ende var et Stykke glinsende Metal fastbundet.

Jack tog den ud af hans Haand og betragtede den opmærksomt. „Hvad i Alverden er det, Geoff? Det ser jo ud som en Ske."

Geoffrey hviskede smilende til ham:

„Det er Bedstefaders Sølv-Sukkerske."

„Hvad for noget! Den gamle, som han holder saa meget af, og som har været i Familiens Besiddelse i saa mange Aar! — Mon han kan lide, at du har taget den?"

Dette var et Spørgsmaal, som Geoffrey næppe værdigede noget Svar.

„Den kommer jo ikke til noget, og jeg vil naturligvis skynde mig med at lægge den tilbage paa dens Plads."

„Men hvis du nu taber den?"

„Det er umuligt, den er bundet meget fast til Stokken." —

Nu havde de naaet Træet, og Geoffrey, der var en flink Gymnastiker, klatrede hurtigt op til en gaffelformet Gren, hvor der var et Hul i Stammen. En stor, graa Ugle fløj ud af Hullet lige imod hans Ansigt og forskrækkede ham saaledes, at han nær var falden ned af Grenene; Jack begyndte at græde.

„Det er ikke noget at græde over," raabte Geoffrey ned til ham, „jeg blev bare noget bange, da den store Tingest fløj løs paa mig. Nu skal jeg til at have fat i Æggene!"

Han stak sin Sukkerske ned i Hullet og følte sig for.

Det var meget sværere, end han havde ventet. Hvert Øjeblik trak han den op i det Haab at finde et prægtigt Æg deri, men ak! den var hver Gang ganske tom.

„Jeg tror, at det dumme Dyr slet ingen Æg har lagt," raabte han ærgerlig. Han stak Stokken derned endnu en Gang og rodede dygtigt om dernede; men hvor stor var ikke hans Forskrækkelse, da han trak den op igen og opdagede, at Sukkerskeen var blevet tilbage nede i det hule Træ.

„Naa da, Jack — nu er den borte!"

„Hvad for noget er borte? Er det Reden?"

„Nej, Sukkerskeen; det er meget kedeligt, og jeg ved, at jeg havde bundet den saa fast, saa fast!"

„Hvad vil du nu gøre, Geoff?"

„Der er ikke andet at gøre end at bede Jones om at hjælpe mig. — Men hvad er det? Det er jo blevet ganske mørkt! — Hvor kan Solen være bleven af?"

„Jeg tror, at den er gaaet ned," sagde Jack; „den er stadig sunket dybere og dybere paa Himmelen i den Tid, vi have været her."

„Gaaet ned! Din Dumrian! Som om Solen kunde gaa ned, straks efter, at den er staaet op!"

„Een Ting er vist, at den er borte, og at det er ganske forskrækkelig mørkt. Kom nu ned, Geoff," og Jacks Stemme lød mismodig og ængstelig.

„Jeg kommer saa hurtig, jeg kan — men jeg kan slet intet se. Sig noget, Jack, for at jeg kan vide, hvor du er."

Jack nævnede hans Navn et Par Gange, og til hans store Glæde stod Geoffrey snart ved hans Side.

„Hvordan skulle vi nu finde Vej?" sagde Jack.

„Aa, det er ikke saa vanskeligt," svarede Geoffrey, der ikke vilde lade Broderen mærke med, at han selv nærede nogen Tvivl med Hensyn til dette Punkt.

De stødte flere Gange mod Træstammer og bleve ofte indviklede i et helt Net af Brombærranker. Tilsidst tabte Jack Modet og begyndte at græde.

Geoffrey skændte ikke paa ham derfor, et Bevis paa, hvor forknyt han selv var; thi foruden at han frygtede for at være faret vild i Skoven, havde han jo ogsaa den store Sorg, at han havde mistet den kostbare Sukkerske.

„Jeg kan ikke begribe det," sagde han, „hvad kan der dog være hændt Solen? Maaske det er noget meget vidunderligt, som Folk saa ville skrive om i Bøgerne; i saa Tilfælde kunne vi prise os lykkelige, at vi have set det. Ja," vedblev han, synlig lettet, „jeg tror, det er en Solformørkelse."

„Hvad er en Solformørkelse, Geoff?"

„Jeg kan ikke saa nøje sige det, men jeg tror, det bestaar i, at en Stjerne eller noget andet kommer imellem os og Solen og skjuler den for os."

„Mon den nogen Sinde bliver synlig igen?" spurgte Jack ganske ængstelig til Mode; „det vilde være frygteligt, hvis vi nu aldrig mere fik Solskin og ikke kunde finde ud af denne Skov."

„Blive synlig igen! Din lille Tosse, naturligvis kommer den igen — se der! der har vi den vist allerede!"

Der saas virkelig et svagt Lysskær nede i Horisonten.

„Nu gaar Stjernen vist sin Vej," sagde Jack.

„Ja, det tror jeg ogsaa. Det er rart — saa kunne vi snart se at finde ud af Skoven."

Efterhaanden blev det lysere og lysere, og Drengene kunde nu fortsætte deres Vej uden hvert Øjeblik at støde paa et Træ.

De opdagede nu, at de i Mørket havde fjernet sig mere og mere fra deres Hjem. Da de endelig naaede ud af Skoven, befandt de sig i Nærheden af Kirken, hvis Ur i det samme langsomt og højtideligt gav sig til at slaa Timeslagene.

„Hvor besynderligt," sagde Geoffrey; „Uret maa gaa forkert. Det slog nu først fire, og jeg er sikker paa, at vi have været flere Timer hjemme fra. Klokken kan da ikke være fire nu, eftersom den var fem, da vi stod op."

„Maaske har Uret ikke kunnet gaa, saa længe Solformørkelsen varede," mente Jack.

„Aa, hvor du vrøvler," sagde Geoffrey; „men nu ville vi skynde os hjem saa hurtigt, som muligt, for at Barnepigen ikke skal savne os."

Det varede ikke længe, før de naaede Hjemmet, meget varme af det hurtige Løb. Da de kom Huset saa nær, at de kunde skimte det store Taarnur, saa de til deres Forundring, at det viste et Kvarter over fire. De gik ind i Dagligstuen og ind i Spisestuen — men alle Urene viste det samme.

Da de kom op ovenpaa, var ingen af de andre endnu staaet op; de gik derfor i Seng igen, da de vare meget trætte, men anede endnu fremdeles ikke, at de vare gaaede ud i Maaneskin for at finde Fugleæg.

Barnepigen blev meget forundret ved om Morgenen at finde dem i den dybeste Søvn. Stuepigen kom ind, aabnede Vinduet og rullede Gardinet op som sædvanligt; Lance var straks vaagen og sprang som et Egern ud af Sengen, men Geoffrey og Jack sov endnu, da Frokostklokken ringede, og selv da de endelig vare vaagne, bleve de ved at se ud, som om de sov indvendig.

„Jack," hviskede Geoffrey, „du understaar dig ikke i at sige et eneste Ord om det, du nok ved. Jeg formoder, at alle Bladene ville fortælle om Solformørkelsen, men hvis Bedstefader læser det højt for os, maa du ikke lade dig mærke med, at vi have set den!"

De vare i stærk Spænding, da Aviserne kom. Bedstefader kiggede dem igennem, men sagde til Drengenes store Skuffelse ikke et Ord om Sagen. Men selv om de altsaa ikke kunde tale derom, var det alligevel en stolt Følelse at have set noget saa vidunderligt; og dog tænkte Geoffrey, at naar han bare havde den Sukkerske igen, vilde han fortælle sin Bedstefader alt. Saasnart Skoletiden var forbi, vilde han gaa ud til Jones og betro sig til

ham, thi han var ganske sikker paa, at Jones paa den ene eller den anden Maade vilde kunne skaffe Sukkerskeen tilveje.

Men ak — hans Haab blev til Skamme; fra Klokken elleve regnede det saa stærkt, at der ikke var den mindste Udsigt til at kunne komme ud i Dag. Hvad var der nu at gøre? Han syntes ikke, han vilde fortælle det til Bedstefader, førend Skeen var funden. Bedstefader var altid saa venlig og rar imod ham, at det var meget sværere at sige det, end om han havde vidst, at han vilde blive rigtig vred. Havde han dog bare ikke taget netop denne Ske! Der var jo flere andre af samme Slags, men han havde netop valgt denne, fordi den var blevet liggende fremme efter Aftensbordet, og fordi den var noget større end de andre. Den var antik, og Geoffrey vidste, at Bedstefader satte megen Pris paa den, fordi den hørte til et Sølvservice, som i over hundrede Aar havde været i Familiens Besiddelse.

Han maatte i det mindste se Tiden an; maaske vilde man ikke faa Brug for den ved Aftensbordet og saaledes ikke savne den. Han tænkte slet ikke paa, at den maaske alligevel kunde blive savnet af Tjenerskabet, og at een af Tjenerne vilde komme til at undgælde derfor. Og dette blev virkelig Tilfældet.

Purley, den gamle Tjener, var meget ilde til Mode. Han bar Ansvaret for Sølvtøjet, der hver Aften omhyggeligt blev gemt i et ildfast Skab, som stod i Fadeburet. I Almindelighed besørgede han dette selv, og kun nu og da blev det betroet til den anden Tjener, en retskaffen og paalidelig Fyr, om hvem han plejede at sige: „Jeg kan stole paa ham som paa mig selv.“ Denne Tjener, der hed Edvard, havde saa igen Drengen James, Gartnerens Søn, under sig, og denne var ogsaa fuldstændig paalidelig.

Ulykkeligvis havde nu Purley den foregaaende Aften overladt til Edvard og James at gemme Sølvtøjet. Først da Aftensbordet skulde dækkes, lagde han Mærke til, at Sukkerskeen var borte.

„Hør, James,“ sagde han, „gaa ud og sig til Edvard, at han ikke har taget alt Sølvtøjet ud af Skabet. Tag Nøglen med og giv ham den.“

James gik, og straks efter kom Edvard ind; han saa meget urolig ud.

„Jeg er overbevist om, at den maa være her, Hr. Purley; den er ikke i Skabet, og jeg lægger den altid ned i Kurven sammen med de andre Skeer.“

„Husker du, at du gemte den i Aftes?“

„Jeg kan ikke bestemt sige det, men jeg tror det sikkert, thi der blev intet Sølvtøj liggende tilbage paa Bordet."

„Ak," sukkede Purley ved sig selv, „man kan heller ikke betro noget som helst til andre. Jeg var igaar Aftes noget træt, — og Edvard plejer jo ogsaa altid at passe saa omhyggeligt paa. — Skeen maa formodentlig have forputtet sig et eller andet Sted."

Man søgte overalt; man saa efter paa Spisebordet, i Fadeburet, i Køkkenet — men Sukkerskeen var og blev borte.

Purley fortalte det til den gamle Husholderske.

„Den kan ikke være blevet borte," sagde han; „det er umuligt. Imidlertid vil jeg ikke straks fortælle det til Sir Francis; thi han vil blive meget vred derover. Jeg vil vente til i Morgen, men hvis den saa ikke er funden, bliver jeg jo nødt til at sige det til Herren."

„Men hvis han nu selv opdager, at den mangler."

„Ja, det er jo netop det, jeg er bange for. Jeg har derfor tænkt, om vi ikke kunde indrette det saaledes, at vi i Aften kun faar Retter, hvortil der ikke behøves Sukker — eller ogsaa kan du forsyne alting saa rigeligt med Sukker ude i Køkkenet, at man ikke faar Brug for mere herinde."

Hvor vilde Geoffrey ikke være bleven glad, hvis han havde hørt denne Samtale om det, som netop voldte ham saa stor Bekymring. Hele Eftermiddagen sødte det ned i Strømme, ligesom om Formiddagen, og Geoffrey indsaa til sin Sorg, at der ingen Mulighed var for at faa hentet den ulykkelige Ske før næste Dag.

Endelig gik man da til Bords, og Geoffrey var naturligvis meget ilde til Mode. Det lettede en Sten fra hans Hjerte, da han saa, at Dessérten bestod af en Crême, der ikke trængte til Sukker, samt af en Budding, der i Forvejen var saa sød, at Bedstefader ikke engang kunde spise op. Tilsidst blev der serveret Druer, kandiserede Frugter og Kager.

„Jeg synes, Benson sagde, at Melonerne nu vare modne, og at han vilde sende nogle op i Køkkenet. Ikke sandt, Smaadrenge, I ville jo gerne have Melon i Dag? Gaa ud og se ad, om der er nogle!"

Purley blev lige saa forskrækket som Geoffrey. Til Meloner skulde der nemlig bruges Sukker. Aa, hvor Geoffrey dog ønskede, at der ingen Meloner var sendt op.

Purley sendte altsaa Edvard ned i Køkkenet. Han gjorde det med tungt Hjerte, thi han vidste godt, at Melonerne vare

komne — og ganske rigtig; et Øjeblik efter kom Edvard ind med en stor Melon paa et Fad.

Geoffreys Hjerte bankede heftigt, da han saa sin Bedstefader tage et stort Stykke.

„Hvor er Sukkeret? Jeg synes ikke, der er noget paa Bordet."

Nu var alt Haab ude!

Aa, havde det dog bare ikke regnet, saa vilde Sukkerskeen have været paa sin Plads!

Purley rakte sin Herre Sukkerskaalen. Sir Francis opdagede straks, at den rigtige Sukkerske ikke var der.

„Hvor er den store Sukkerske? Denne her plejer vi jo ikke at bruge."

Purley tøvede noget med Svaret, og Sir Francis bemærkede det.

„Jeg haaber da ikke, at der er noget i Vejen med den — den er da ikke brækket, Purley?"

„Nej, ikke det jeg ved, naadige Herre!"

„Ja, men det maa du vide. Hent den straks. Den Ske er noget af det værdifuldeste, jeg ejer."

„Maaske jeg tør udbede mig en Samtale med Dem siden, naadige Herre?" svarede Purley i en ydmyg Tone.

Geoffrey lyttede forundret til. Mon Purley virkelig vidste, hvad der var sket? Hvorfor sagde han ikke straks, at den var borte? Geoffrey tænkte ikke paa, at Purley var ansvarlig for Servicet, og vidste ikke, at han nu gjorde sig Bebrejdelser, fordi han ikke selv havde gemt det den foregaaende Aften, og at det var dette, hvorom han gerne vilde tale med sin Herre i Enrum.

„Godt, Purley; men hvis Skeen er kommen noget til, bliver jeg alvorlig vred."

Da Geoffrey om Aftenen laa i sin Seng, havde han en Følelse af, at det hele var gaaet rigtig godt; thi endnu var intet opdaget, og naar han nu næste Dag fik fat i Skeen, vilde han straks fortælle Bedstefaderen det hele, og saa vilde hurtigt alt være glemt.

Men næste Morgen ventede der ham en ny Overraskelse. Klokken ti blev nemlig Politibetjenten nede fra Landsbyen hentet op til hans Bedstefader.

Geoffrey skyndte sig straks ud til Edvard for at faa at vide, hvad Politiet skulde her.

„Ja, det er en meget trist Historie, Master Geoffrey," sagde Edvard. „Sølv-Sukkerskeen, som Deres Bedstefader sætter saa stor

Pris paa, er forsvunden. Og det mærkeligste ved Sagen er, at Sarah har fortalt, at hun i Gaar Morges Kl. 6 fandt Havedøren aaben, og hun ved ganske bestemt, at hun havde lukket den den foregaaende Aften."

Geoffrey blev blussende rød i Hovedet.

„Men hvorfor er Politibetjenten kommen?" spurgte han.

„Jo, vi kunne nu ikke tænke os andet, end at en Tyv maa have sneget sig herind i Løbet af Natten, og at Skeen maa være forsvunden paa den Maade. Men mærkeligt er det, at der ellers ikke savnes noget i Huset. Det er forresten en slem Historie for James og mig, thi netop i Forgaars Aftes havde Purley overdraget os at sætte Sølvtøjet ind i Skabet, og det er slet ikke saa morsomt, da vi jo nu i høj Grad have Skinnet imod os."

„Man tror da ikke, at du har stjaalet den, Edvard?"

„Hvem ved, hvad Folk kan finde paa at tro. Mere end een uskyldig, Master Geoffrey, er blevet hængt for noget, han slet ikke havde gjort."

Geoffrey saa ganske forskrækket ud.

Han forlod Edvard og begav sig lige til Bedstefaderens Værelse.

„Jeg kan ikke tale med dig nu," sagde Sir Francis; „du ser jo, at jeg er beskæftiget."

„Ja, men det er ganske nødvendigt," sagde Geoffrey. „Jeg kommer nemlig for at sige, at alt er i Orden med Hensyn til den gamle Ske."

„Hvad for noget!" raabte Sir Francis glad. „Du er en prægtig Dreng! Hvor er den?"

„Jeg er ikke nogen prægtig Dreng," svarede Geoffrey oprigtigt, „og Skeen ligger nede i en Uglerede i et hult Træ inde i Skoven."

„I en Uglerede i et hult Træ!" sagde Sir Francis. „Hvad mener du dog, Dreng?".

Efter nogen Stammen fik Geoffrey saa hele Historien fortalt og kunde ikke være bleven straffet paa en mere eftertrykkelig Maade end ved den hjertelige Latter, som Bedstefaderen tog sig over hans Beretning om Solformørkelsen, som han ikke forsømte at faa med under den Forudsætning, at denne Begivenhed vilde give hele Ekspeditionen et interessant Skær.

„En Solformørkelse! — Ja vist!" sagde Bedstefaderen leende. „Det maa have været Maanen, som I have set." Og han lo igen saa hjerteligt, som han ikke havde gjort i mange Aar.

Geoffrey følte sig overordentlig flov og ydmyget, især da hans Bedstefader nu sendte Bud efter Purley og fortalte ham Sagens Sammenhæng.

Om Eftermiddagen blev det hule Træ fældet og Solvskeen fundet, helt oversprøjtet af Æggeblomme, thi Geoffrey var kommet til at knuse begge Æggene under sine frugtesløse Forsøg paa at faa dem op.

Geoffrey blev rød i Hovedet og slog Øjnene ned, hver Gang Historien om hans Maaneskinsekspedition blev fortalt, men i sit stille Sind ansaa han det for umuligt, at han kunde have begaaet en saadan Fejltagelse, og var aldeles overbevist om, at det alligevel havde været en Solformørkelse, som kun han og Jack havde haft den Lykke at faa at se.

III. Bedstefaders Kone.

Efter et Par Maaneders Forløb blev Geoffrey atter ramt af et haardt Slag: hans Bedstefader giftede sig igen.

Hvis Tjenestefolkene og frem for alle den gamle Amme ikke havde været saa taabelige at kritisere dette Skridt fra hans Bedstefaders Side temmelig skarpt i Børnenes Paahør, vilde Geoffrey ikke have tænkt videre om denne Sag og have været lige saa fornøjet som før. Men da han nu mærkede, at han altid var Genstand for Medlidenhed, da alle talte om „de ulykkelige, tilsidesatte Børn," begyndte han hurtigt at anse sig selv for en Slags Martyr og at opelske en uudslukkelig Harme i sit Hjerte mod den smukke, unge Dame, som hans Bedstefader havde valgt til Hustru. Selv Miss Ainslie var ikke i Stand til at formilde hans Vrede; alt, hvad hun kunde gøre, var at forhindre en Eksplosion af Drengens tilbagetrængte Harme i Bedstefaderens Nærværelse.

Drengene ansaa deres Bedstefader for at være umaadelig gammel, simpelthen fordi han var deres Bedstefader; i Virkeligheden var han ikke mere end tresindstyve Aar, og Naboerne blev derfor ikke særlig overraskede, da han ægtede sin smukke Myndling Sybil Conway og saaledes i Stedet for hendes Formynder blev hendes Ægtefælle.

Havde det endda været en fremmed Dame, vilde Geoffrey rimeligvis have taget Sagen med mere Ro; men at Sybil, som Drengene hidtil havde betragtet næsten som en Legekammerat, at

hun nu for Fremtiden skulde se dem over Hovedet, som Geoffrey udtrykte sig, det var mere, end han kunde finde sig i.

Nu kom det Spørgsmaal: hvad Drengene skulde kalde hende; at bruge de rigtige Benævnelser var lige saa svært for Sybil som for Drengene.

Simpelthen at kalde hende „Sybil" kunde der ikke være Tale om. Den unge Kone ønskede at bevare en vis Autoritet, men at blive kaldt Bedstemoder i en Alder af 22 Aar, det var jo næsten latterligt.

Geoffrey løste Knuden ved simpelthen at kalde hende: „Bedstefaders Kone". Det var ikke nogen heldig Benævnelse, men dog allenfals bedre end den anden.

Altsaa antog Sybil Titlen „Bedstefaders Kone" med saa megen Anstand, som det var hende muligt.

Og nu vilde Drengene have kunnet leve lige saa lykkeligt som hidtil, hvis ikke Geoffrey havde opført sig taabeligt. Sybil havde den bedste Vilje til at staa paa en god Fod med Drengene, og de to mindre gik ogsaa med Glæde ind paa at betragte hende som en Slags Moder, men dette satte Geoffrey sig bestemt imod. Han udfordrede hende paa enhver tænkelig Maade og opmuntrede sine Brødre til at gøre det samme. En Bøn eller Befaling fra hende var nok til at faa hans Uartighed og Ulydighed til at bryde ud i lys Lue, og Straffe gjorde ikke det ringeste Indtryk paa ham. Havde Sybil blot sagt et eneste Ord herom til Bedstefaderen, vilde Geoffrey straks være falden i den dybeste Unaade, men det vilde Sybil ikke. Hun havde en høj Mening om sin egen Indflydelse paa Drengene og vilde selv tæmme Geoffreys heftige Sind, og desuden — selv om hun maatte lide nok saa stærkt derunder, vilde hun dog ikke være Aarsagen til, at han kom til at staa paa en spændt Fod med sin Bedstefader.

Uheldigvis formaaede Geoffrey hverken at forstaa eller at skatte denne Højmodighed fra hendes Side; han betragtede den som Svaghed og troede, at hun var bange for at klage over ham.

„Jeg tror, hun indser, at hun ikke evig og altid kan løbe med Historier om mig til Bedstefader. Naa, han vil naturligvis heller ikke høre derpaa. Jeg, hans egen Sønnesøn og Arving, maa da ogsaa være mere værd end hans anden Kone!"

Saaledes levede Sir Francis altsaa rolig og tilfreds uden at ane, hvor meget hans unge Hustru havde at gaa igennem med de stædige Drenge.

Det maa indrømmes, at Sybil havde en vanskelig Opgave. I Begyndelsen havde Drengene haft Lov til at tumle sig frit i Gaard og Have. Naar de blot mødte punktligt til deres Undervisningstimer og lærte deres Lektier med nogenlunde Flid, var Miss Ainslie tilfreds. Her var nu visse Forbedringer nødvendige, men Sybil anvendte maaske nok ikke den allerklogeste Metode, idet hun søgte at gennemføre dem. Uheldigvis maatte samtidig hermed Miss Ainslie rejse, fordi hendes Moder pludselig var bleven syg, ellers var det vel ikke gaaet saa galt, som det gik, — men i saa Tilfælde var denne Fortælling sandsynligvis heller ikke bleven skrevet.

Lady Vincent var meget punktlig og ordentlig, og hun syntes derfor aldeles ikke om, at Drengene mødte til Maaltiderne med uvaskede Hænder, smudsigt Fodtøj og ukæmmet Haar. Bedstefaderen derimod glædede sig ved at betragte de sunde, rødmussede Ansigter, og deres Levevis havde under hans Overopsigt været saa fri og ubunden, at det som oftest i høj Grad gik ud over de ydre Former.

Hos Lance var der ikke meget at klage over, det laa i hans Natur at være renlig og net, og han vilde aldeles ikke have syntes om at møde med sine Hænder i en saadan Forfatning som den, Jack og Geoffrey ynded mest. —

Det haardeste Slag for Drengene var imidlertid, da Lady Vincent bestemte, at de skulde klæde sig om hver Aften. Lance og Jack skulde gøre det før Te og derpaa komme ind i Dagligstuen, hvor de nok maatte lege, naar de ikke gjorde for megen Støj. Geoffrey skulde derimod allerede klæde sig om før Middagsbordet.

„Ja, men vi have jo ikke noget andet Sæt Tøj at tage paa," indvendte Geoffrey.

„Saa maa vi lade det sy," svarede Sybil, „det vil ikke volde Vanskeligheder; desuden vil du vel ogsaa gerne se ud som en rigtig fin Herre."

„Klæder alene skaber ikke en fin Herre," sagde Geoffrey i en foragtelig Tone.

„Nej, maaske ikke," sagde Sybil, „men paa Klæderne kender man Manden."

Disse sidste Ord sagde hun med en vis Vægt.

Geoffrey blev rød i Hovedet.

„Jeg opfører mig altid som en fin Herre."

„Maaske have vi her noget forskellige Anskuelser," sagde

Sybil; „sig mig engang, hvad mener du, der skal til for at være en fin Herre?“ Hun forsøgte at anslaa en spøgende Tone. „Jeg er enig med dig i, at Klæderne alene kunne ikke gøre det, og dog mener jeg, at de ofte ere et ydre Tegn derpaa.“

Geoffreys Tanker angaaende denne Sag vare ikke ganske klare, og han var ikke forberedt paa at fremsætte dem i Ord. Han nøjedes derfor med at sige:

„Bedstefader er en fin Herre.“

„Ja, ganske rigtigt,“ svarede Sybil, „og hvis du blot vilde stræbe at efterligne ham i alt, vilde jeg være glad. Jeg vil ikke plage dig, min lille Ven, men ser du ham nogen Sinde komme ind til Maaltiderne med snavsede Hænder og ukæmmet Haar eller vise sig ved Middagsbordet uden at have klædt sig om?“

„Han er jo ogsaa en voksen Mand.“

„Det ved jeg, og jeg er af den Mening, at naar voksne Folk kunne gøre sig den Ulejlighed at klæde sig om, saa kunne I Smaadrenge ogsaa gøre det. Og saa er der endnu eet, Geoffrey! Du ser aldrig, at han lader en Dame forlade Værelset uden at aabne Døren for hende, eller at han ikke rejser sig og byder hende en Stol, naar hun kommer ind. Jeg holder slet ikke af at skænde paa eder, men jeg maa sige, jeg finder det ikke meget høfligt, naar to eller tre Drenge storme foran mig ud ad Døren.“

Geoffrey var en meget opvakt Dreng, og det var en let Sag at bibringe ham saa gode Manerer, som ønskes kunde. Saasnart han altsaa var bleven gjort opmærksom derpaa, maatte han indse, at Lady Vincent havde Ret, men det berørte ham paa det pinligste, at det netop var hende, der skulde gøre ham opmærksom derpaa. —

Drengene bleve altsaa sendte hen til en Skrædder, og nyt Tøj blev bestilt til dem. Sybil havde tænkt sig, at de alle tre skulde have en Dragt af blaat Fløjl med hvid Matroskrave, men Geoffrey blev saa oprørt ved Tanken om at skulle „se ud som en Baby“, at hun maatte nøjes med at give ham en „Eton*-Dragt“, og da det var den første af den Slags, han nogen Sinde havde ejet, erklærede han, at den „ikke var saa ilde endda“.

Imidlertid blev Resultatet, at Drengene alligevel kun sjældent klædte sig om til Aftensbordet, i hvert Tilfælde de to yngste. Sybil var ofte træt og brød sig ikke om at have dem i sin Nær-

* En Latinskole i Nærheden af London.

hed. Efter at hun havde set dem et Par Gange og beundret Lance, hvem det ny Tøj klædte bedst, og efter at Jack næsten helt havde ødelagt sin Dragt ved at spilde Blæk paa den, drev det mere og mere over, og til Drengenes store Glæde skulde de nu kun ved særligt festlige Lejligheder bære den forhadte Pynt. Geoffrey derimod vænnede sig lidt efter lidt til at klæde sig om for Middagsbordet, ganske vist ikke uden at knurre lidt engang imellem. Havde Geoffrey ikke været, vilde Sybil og Lance snart være blevne de bedste Venner. Men nu var Lance altfor vant til at adlyde sin ældre Broder og til at anse alt, hvad han gjorde, for at være det rigtigste, og derfor tillod hans trofaste Karakter ham ikke at svigte Geoffrey, især da denne sidste sagde, at han, Lance, forraadte ham og gik over til Fjenden, naar han stod paa en venskabelig Fod med Sybil.

Det var tilvisse haardt nok for Sybil, men hun kunde gøre, hvad hun vilde — det var og blev umuligt for hende at komme ud af det med Geoffrey. Det hændte endogsaa ofte, at hun maatte foreslaa et eller andet for derved at foranledige Geoffrey til at foretrække det modsatte.

En Dag troede hun at gøre Drengene en Fornøjelse ved at indbyde nogle af deres Venner til at komme og lege med dem om Eftermiddagen. Det skulde være en Overraskelse, og derfor meddelte hun dem det først samme Dags Formiddag.

En Skygge gled hen over Geoffreys Ansigt, da han hørte det, og han mumlede til Jack: „Hvorfor mon hun dog ikke først har spurgt os, om vi havde Lyst dertil. Jeg bryder mig ikke om at blive tvunget til at lege med saadan en Flok Drenge, enten jeg vil eller ej!"

„Aa, Geoff! Det kan jo blive umaadelig morsomt!"

„Du kan gøre, som du vil; jeg gaar min Vej."

„Ja men Geoff, naar de nu engang ere indbudte," sagde Lance, — „det vil jo se saa underligt ud."

„Kan ikke hjælpe; jeg vil ikke lege i Eftermiddag; jeg gaar ud at botanisere."

„Det vil ikke være rigtigt mod Bedstefaders Kone."

„Saa kan hun lære, en anden Gang at spørge mig, før hun indbyder nogen."

„Men vi andre to maa jo nok lege med dem?" spurgte Jack.

Geoffrey tøvede et Øjeblik med Svaret, medens Lance og Jack ventede i stor Spænding. Men da han kom i Tanker om,

hvor stor Ulejlighed han kunde have af Jack, medens han botaniserede, gav han naadigt sin Tilladelse.

„For min Skyld maa I gerne blive!"

Ved Middagsbordet spurgte Sybil venligt, hvorledes de havde tænkt at more deres Kammerater og med hvilke Lege.

„Det ved jeg ikke," sagde Geoffrey kækt; „jeg gaar min Vej."

„Hvad mener du med det?"

„Jeg gaar ud at botanisere i Eftermiddag."

„Men Geoffrey dog, du kan da ikke gaa, naar de fremmede Drenge komme."

„Jeg har ikke indbudt dem og bryder mig ikke om at lege med dem."

„Du maa imidlertid blive hjemme; jeg kan umuligt tillade dig at gaa. Det vilde være meget uopdragent af dig at gaa bort i Stedet for at blive og lege med dine Gæster."

„Leg du selv med dem," sagde Geoffrey heftigt; „du har ikke spurgt mig, om jeg vilde have dem her, ellers vilde jeg have sagt dig, at jeg ikke brød mig om det. Forresten bliver Lance og Jack jo hjemme."

„Jeg forbyder dig paa det bestemteste at gaa ud at botanisere i Eftermiddag," sagde Sybil og forlod Stuen.

Men Geoffrey var nu en Gang — uheldigvis — i sit uartige Hjørne, og da han en Gang havde sagt, at han ikke vilde blive hjemme, besluttede han at gaa ud, komme saa, hvad komme vilde!

Han hentede sin Botaniserkasse og forlod Gaarden. —

Klokken blev fire, og Drengene kom. — Sybil havde ikke et Øjeblik tænkt, at Geoffrey virkelig vilde opføre sig saa uartigt og ulydigt.

„Drenge ere og blive jo Drenge," sagde hun ved sig selv; „men Geoffrey er virkelig næsten ikke til at styre."

Da de smaa Gæster kom, og Geoffrey ikke var med nede for at tage imod dem, blev hun ikke saa lidt forskrækket.

„Hvor er Geoffrey?" spurgte hun Lance.

I hans Sted var derimod Jack parat med Svaret:

„Han er gaaet ud at botanisere, han sagde, at han ikke brød sig om at være hjemme, medens 'de Fyre' vare her."

Jack rødmede, da han havde sagt dette, thi han var gammel nok til at vide, at han ikke burde have gentaget Geoffreys Ord.

„Geoffrey er en uartig og uhøflig lille Knægt," sagde Lady

Vincent meget ulykkelig, thi Moderen til de tre af Smaadrengene, Mrs. Rawdon, var fulgt med dem for at tilbringe Eftermiddagen sammen med sin Veninde.

Hun vidste ikke, hvorledes hun skulde undskylde Drengens Opførsel; Mrs. Rawdon smilede ganske vist deraf, men det var aabenbart, at de fremmede Drenge bleve meget forundrede derover.

Det var altid blevet betragtet som en ganske særlig Fornøjelse at komme herop i Besøg, og Geoffrey blev almindeligt beundret for sin Evne til altid at kunne finde paa morsomme Lege.

„Jeg tror ikke, at Geoffrey har ment det saa slemt," sagde Lady Vincent, der indsaa, at der ikke var andet for end at forklare, hvordan det hele var gaaet til, „og hvis Jack havde været noget ældre og ikke saa barnagtig," (her blev Jack meget rød i Hovedet og saa rasende ud) „vilde han ikke have gentaget Broderens Ord. Sagen er den, Mrs. Rawdon, at Geoffrey ikke altid er saa let at gøre tilpas, og i Dag fandt han saaledes paa at blive vred over, at jeg havde indbudt nogle fremmede til ham uden først at indhente hans Tilladelse dertil, og derfor er han nu gaaet sin Vej. Det gør mig meget ondt, Smaadrenge, thi jeg er bange for, at I nu vil faa en kedelig Eftermiddag. — Dog, der falder mig noget ind: lad os tage den store Vogn, forsyne os med en Madkurv og saa køre en lille Tur til Beacon-Head."

Dette Forslag blev hilst med Jubel. Beacon-Head laa omtrent halvanden Mil derfra, og det ansaas som en stor Fornøjelse at gøre en Udflugt dertil, idet man her havde en smuk Udsigt over Skov og Sø.

Dette erstattede rigeligt Geoffreys Fraværelse, og Sybil følte i sit stille Sind en vis Tilfredsstillelse ved Tanken om, at Geoffrey vilde blive meget skuffet, naar han hørte, at man havde været der uden ham.

Det blev bestemt at køre derhen hurtigst muligt, og snart saa man det lystige Selskab anbragt i den store Vogn. To af Drengene klatrede op paa Bukken, og de øvrige tilligemed Lady Vincent og Mrs. Rawdon sade indeni. —

Geoffrey var det imidlertid ikke gaaet rigtigt efter hans Hoved. Det var umaadelig varmt, og han blev hurtig træt af at trave omkring. Han smed sig da ned i Græsset i en meget ærgerlig Sindsstemning, og her blev han liggende, indtil Sulten begyndte at nage ham. Han besluttede da endelig at gaa hjem, drikke sin Te og derefter give sig til at lege med de fremmede Drenge. Da

han kom i Nærheden af Gaarden, blev han forundret over ikke at høre eller se noget til Kammeraterne.

„De er nok gaaet ind at drikke Te," tænkte han og begav sig ind i Spisestuen, men der var heller ingen. Det forstod han ikke; hvor kunde de dog være henne?

Han gik ind i Skolestuen. Her stod et Bord dækket med en Kande Mælk, noget Brød, Smør, en Tallerken og en Kop.

Geoffrey havde ventet en ganske anden Opdækning og trak ærgerlig i Klokkestrengen.

„Hvad skal dette betyde, Jane?" sagde han, da Stuepigen viste sig.

„Den naadige Frue har befalet, at der skulde dækkes til Dem paa denne Maade. Hun og alle de unge Herrer ere kørte en Tur til Beacon-Head."

„Uden at tage mig med! Og Bedstefaders Kone ved dog, hvor umaadelig gerne jeg vil til Beacon-Head! Det har hun gjort med Vilje, fordi hun ikke vilde have mig med. — Og hvad skal saa det betyde at give mig en saadan Aftensmad! Gaa straks ud og lav Te til mig og giv mig saa ogsaa nogle Kager!"

„Den naadige Frue har sagt, at De ikke skulde have andet, og jeg tør ikke handle mod hendes Ordre."

„Og jeg vil ikke have dette her!" raabte Geoffrey. „Er jeg da et Pattebarn, siden jeg skal nøjes med at drikke Mælk?"

Han gik en Stund utaalmodig frem og tilbage i Værelset; men da han var meget sulten og tørstig, kom han til det Resultat, at det vilde ærgre Lady Vincent langt mere, naar hun hørte, at han havde spist sin Mad, „for jeg er vis paa, at hun vilde være glad, hvis jeg sultede," tilføjede han ved sig selv.

Mælken var udmærket, og Brødet friskt og godt; da Geoffrey var mæt, var der ikke mere tilbage paa Bordet. Og dog hagede han sig fast i den Forestilling, at han var blevet meget slet behandlet og havde været udsat for Hungerens Kvaler.

Det var heller ikke meget behageligt for ham, da Lance senere fortalte ham, hvad Jack havde sagt i de fremmedes Paahør. Han maatte jo nu formelig skamme sig ved at møde nogle af de andre Drenge.

Master Jack fik sig om Aftenen en god Dragt Prygl af Geoffrey, og man maa tilstaa, at han virkelig ogsaa havde gjort sig fortjent dertil. —

I Stedet for nu at indse, hvor taabeligt han havde baaret

sig ad, og gøre et Forsøg paa, for Fremtiden at opføre sig fornuftigere og bedre, blev det bestandig værre med Geoffrey; han blev mere og mere hensynsløs og uartig.

En Dag saa Sybil, at hendes Yndling, en lille hvid Malteserhund, var malet ildrød over hele Kroppen. En anden Gang var alle Strikkepindene trukne ud af hendes Strikketøj osv. osv. Da til sidst disse Uartigheder tog ligefrem Overhaand, var det forbi med hendes Taalmodighed.

Desværre maa det siges, at det var Lance, der havde været Mester for sidst nævnte Spilop. Ogsaa han var kommen fuldstændig under Geoffreys Paavirkning og hjalp med ved alle Lejligheder, hvor Brødrene havde „en Spøg" for.

Hvad der særligt ærgrede Geoffrey — og sandelig uden den mindste Grund — var, at Lady Vincent havde pyntet op i Dagligstuen, som, da hun blev gift, virkelig saa ud, som om der ikke var blevet rørt ved den i de sidste hundrede Aar.

„Den var god nok til Bedstefader," sagde Geoffrey ærgerlig; „hvorfor skulde den saa ikke ogsaa være god nok til hende?"

Han saa til sin store Misfornøjelse, at der blev lagt et prægtigt Parketgulv, og trøstede sig kun ved Tanken om, hvilken udmærket Glidebane, der kunde blive ud af det.

Endelig var alt færdigt, og Sybil glædede sig meget til at faa Besøg af sin Moder og sin Broder Wilfred, der skulde tilbringe Ferien paa Godset. Hun kørte til Stationen for at hente dem, og det sidste, hun gjorde, før hun tog af Sted, var at pynte Stuerne med Blomster.

„Hvor Moder dog vil blive henrykt," sagde hun til sig selv, „jeg glæder mig til at vise hende mine smukke Stuer."

Stationen laa omtrent tre Fjerdingvej borte; der vilde altsaa gaa en Time, inden hun kom tilbage igen. Uheldigvis kom i Mellemtiden de tre Smaadrenge ind i Dagligstuen for at se sig grundigt om derinde.

„Hvor her dog er smukt!" sagde Lance.

„Det synes jeg slet ikke," svarede Geoffrey.

Han trak et Stykke af Gulvtæppet til Side, tog et kort Tillob og gled hen ad Parketgulvet, hvorved der fremkom en dyb Ridse i det bonede Træ.

„Aa, Geoffrey, hvor det dog var slemt!"

Geoffrey syntes selv at blive bestyrtet derover, thi han vidste, at Parketgulvet havde kostet mange Penge.

„Det gør ikke noget; jeg lægger blot Tæppet over igen. Se saa, nu er alting i Orden igen!"

„Men Geoff dog, Du har jo vendt den forkerte Side af Tæppet opad!"

Jeg ved ikke, hvad der gik af Lance, thi saa uartig havde han aldrig været før, og for Resten heller ikke senere; men nu syntes han pludselig at være besat af en ond Aand.

„Hør, vilde det ikke være forfærdeligt morsomt at vende Vrangen op paa alle Tæpperne?"

„Storartet!" raabte Geoffrey.

I selv samme Øjeblik gik Drengene til Værket, og det lykkedes dem i kort Tid at forandre hele Værelsets Udseende. De tog ogsaa Bordtæppet af Bordet, bredte det paa Gulvet og satte saa Blomsterglas, Nipssager osv. ovenpaa det. To Stole og en Skammel bleve satte op paa Bordet, alle Fotografierne bleve stillede paa Hovedet og et stort Portræt af Lady Vincent blev vendt med Ansigtet ind mod Væggen.

Tilsidst saa Værelset ud, som om en Flok vanvittige havde været holdt indelukkede der; Drengene sade paa Gulvet, varme og trætte af det strenge Arbejde, og saa med Tilfredshed paa det fuldbragte Værk.

„Tys," raabte Geoffrey pludselig, „jeg hører Vognen komme! Lad os nu skjule os!"

Han og Jack skjulte sig bag Portiererne, medens Lance krøb ind under Sofaen. Døren stod aaben, og de kunde høre Lady Vincents Stemme ude i Korridoren.

„Jeg har en Overraskelse til dig, kære Moder; jeg er vis paa, at du vil blive henrykt, naar du ser, hvor smuk min Dagligstue er blevet."

Jack var lige ved at komme til at le, men betvang sig, da han fik et Par Puf i Siden af Geoffrey.

„Se, Moder!" raabte Sybil, da de naaede Dagligstuen, men standsede i samme Øjeblik forfærdet.

„Hvad kan der dog være skeet!" raabte hun.

Hendes Moder var noget nærsynet og tog sine Briller paa. Wilfred, der under Vejs havde hørt et og andet om Geoffreys Bedrifter, begyndte at ane, hvem der vare de skyldige, men lod som ingen Ting.

„Henrivende!" raabte han. „Hvad jeg særlig beundrer,

kære Sybil, er den Dristighed, hvormed du har sat dig ud over Skik og Brug. Enhver kan pynte et Værelse paa den almindelige Maner; men dette her er genialt. Hvem andre end du vilde kunne finde paa at lægge Tæpperne med Vrangen op ad? Hvem andre vilde sætte Stolene oven paa Bordet og stille Blomstervaserne paa Gulvet? Hvor originalt, hvor pragtfuldt! Jeg gratulerer, Sybil!"

Sybil var nær ved at græde.

„Ti stille, Wilfred; dette er sikkert den skrækkelige Geoffreys Værk. Ingen anden end han kunde have udtænkt en saa uartig Streg."

„Det var ikke Geoff — det var mig!" lød en Stemme under Sofaen. „Det var mig, der fandt paa det," og Lance krøb frem med et meget ynkeligt Udseende. „Ja, det var virkelig mig."

„Hvorledes? Har du gjort alt det?"

„Nej, kun noget af det; men jeg fandt paa det og meddelte min Plan til Geoff."

„Men Lance dog! Jeg troede bedre om dig!"

Drengens Øjne vare fulde af Taarer, han var meget bedrøvet over, hvad han havde gjort. Først nu, da Lady Vincent talte til ham, indsaa han, hvor uartig han havde været.

Wilfred opdagede i samme Øjeblik, at Portièrerne bevægede sig. I et Nu havde han opdaget de to smaa Syndere og trak dem frem i Værelset.

„I havde fortjent nogle ordentlige Prygl!"

Geoffrey slog med Nakken og gjorde sig Umage for at se fræk ud. Jack gav sig til at le.

„Du kan ikke prygle os!"

„Og hvorfor ikke, min Herre? Tror du ikke, jeg er stor nok til at kunne bukke begge Ender sammen paa saadan en lille Fyr som dig?"

„Nej, det er netop det, du ikke kan," svarede Jack haardnakket.

„Og hvorfor ikke?"

„Nej, du er for stor. Geoffrey siger altid: 'Prøv aldrig Kræfter med andre end dem, der er lige saa store som du selv'; derfor kan du ikke prøve Kræfter med mig."

„Denne Gang har du Ret," sagde Wilfred og slap Drengen. „Og hvad har du at sige til dit Forsvar, Geoffrey? Lance har udtænkt Planen, men han vilde aldrig have udført den, hvis du ikke havde tilskyndet ham og hjulpet med dertil."

„Ja, naturligvis har jeg Uret, det har jeg jo altid," sagde Geoffrey. „Hun der," sagde han i en foragtelig Tone og pegede paa Sybil, „hun der siger jo altid, at jeg er en slem Dreng."

Wilfred gav Geoffrey et kraftigt Ørefigen.

„Din uartige Knægt," sagde han, „vil du være saa god en anden Gang at omtale min Søster paa en mere sømmelig Maade ikke sige 'hun', naar du taler om hende."

„Jeg kan da virkelig ikke sige 'han'," svarede Geoffrey haanligt. „Slaa du mig bare, saa meget du vil, men du skal faa at se, jeg har Ret alligevel."

Med disse Ord sled han sig løs og løb ud af Værelset. Han brød sig aldeles ikke om det Ørefigen, han havde faaet, men var meget vred over, at Wilfred havde kaldt ham en uartig Knægt. Han vidste, at Wilfred var en af de øverste i sjette Klasse, og havde sat sig for at bibringe ham en fordelagtig Mening om sig som en kæk og mandig Dreng, — og nu havde han kaldt ham en „uartig Knægt!" Han gad ikke engang nævne de forhadte Ord en Gang til. —

I de følgende Dage opførte han sig ret godt. Han iagttog Wilfred med stor Opmærksomhed og lurede ham en hel Del gode Manerer af, hvilket han aldrig før havde gjort ved nogen anden. Han lagde Mærke til den Høflighed, som Wilfred altid viste sin Søster, og vovede ikke at opføre sig slet eller at planlægge nye Spilopper, saa længe Wilfred opholdt sig i Huset.

Det varede ikke længe, før han kom til at holde meget af Wilfred. Han fulgte ham som en Hund, og Wilfred, der altid var meget venlig mod Børn, blev ganske indtaget i ham; han kendte ham jo næsten kun fra hans gode Sider og begyndte at synes, at Sybil var noget for streng imod Drengen, der kun skulde behandles paa den rigtige Maade for at blive en rigtig flink og brav Dreng.

IV. Den lille Tante.

Efter Wilfreds Afrejse indtraadte der en Reaktion, og endskøndt Geoffrey aldrig mere var aabenlyst uartig over for Sybil, opførte han sig dog stadig saa uelskværdigt, som det overhovedet

var muligt. Det var en stor Sorg for ham, at Ammen „gik over til Fjenden", som han udtrykte sig. Sybil blev nemlig om Efteraaret meget syg, og det var nok til at vinde Ammen for hende. Da Kammerjomfruen var meget ung, var Sybil glad ved at have en ældre og erfaren Kone om sig, og saa snart Ammen saaledes havde faaet Kommandoen i Sygeværelset, var hendes Hjerte ogsaa vundet for den syge. Hun kunde nu se paa sin Yndling, Geoffreys, Uartigheder med et mere fordomsfrit Blik, og Tabet af hans tidligere Velynderinde havde en meget ugunstig Indvirkning paa Drengens Karakter.

Saa kom det værste af alt, den lilles Ankomst; nu var Geoffrey saa gnaven som aldrig før, saa meget mere, som man vilde have, at Drengene skulde kalde den lille for Tante. Selv Bedstefaderen vænnede sig til over for Drengene altid at kalde hende „eders Tante" eller „Tante Phyllis", indtil Geoffrey tilsidst ligefrem ikke kunde taale at høre det længere, især naar der var fremmede til Stede. Blodet steg ham til Hovedet, han blev blussende rød, og jo mere man lo af ham, desto ærgerligere blev han.

Sybil havde i sin første Moderstolthed haft Fornøjelse af at kalde sit Barn „den lille Tante", og senere, da hun saa, hvor meget Geoffrey ærgrede sig derover, holdt hun fast ved dette Navn, som hun oprindelig kun havde brugt i Spøg, fast bestemt paa at tvinge Geoffrey til Eftergivenhed; saaledes stod da nu ogsaa i denne Sag de to egensindige Naturer lige over for hinanden, uden at nogen af dem havde i Sinde at give efter.

„Er det Umagen værd, Sybil?" spurgte hendes Moder, der endnu opholdt sig hos Familien; hun havde set, hvilket vredt Udtryk Geoffreys Ansigt havde faaet, da Sybil rolig bad ham om at lukke Døren op for Ammen, der skulde bære „hans Tante" ovenpaa; han havde stampet i Gulvet og hurtigt skyndt sig ud af Værelset.

„Er det Umagen værd at ærgre Drengen for en saadan Ubetydeligheds Skyld?"

„Det er ingen Ubetydelighed, Moder," svarede Sybil; „det betyder, at enten Geoffrey eller jeg maa give efter. Han har trodset mine Ønsker, og han skal give efter; det er mig naturligvis ganske det samme, om han kalder den lille 'Tante' eller ikke, — men jeg vil have, at han skal underkaste sig min Myndighed, og derfor holder jeg fast derpaa. Naar han blot een Gang har givet

efter og rettet sig efter mit Ønske, vil jeg lade min Fordring falde. Du forlanger sikkert ikke af mig, Moder, at jeg skal bøje mig for en lille Dreng, der — der" — Sybils Læber skælvede, „aa Moder, du ved ikke, hvordan han behandler mig!"

„Jeg tror, at heller ikke du behandler ham rigtigt," svarede hendes Moder. „Du synes paa den ene eller den anden Maade at misforstaa ham, thi der er vist i Virkeligheden en rigtig god Grund i ham. Er det nu ogsaa ene og alene hans Fejl, at han er bleven i den Grad forandret? Endogsaa hans Ansigtsudtryk er blevet et andet. Han ser jo saa trodsig ud, som om han vilde føre Krig med hele Verden."

„Hans Bedstefader har forkælet ham," svarede Sybil noget egensindigt, men hun var ivrigt af en altfor sandhedskærlig Natur til ikke at ville indse, at Fejlen ogsaa for en Del laa hos hende.

„Jeg ved, at han forkæler ham, og finder det meget uheldigt, at du aldrig har talt med ham om den Maade, hvorpaa Drengen behandler dig; et Par Ord fra hans Side vilde lige fra Begyndelsen af have givet Sagen en anden Vending. Du kender jo Geoffrey godt nok til at være overbevist om, at han med ærlig Vilje vilde have bekæmpet sine Fejl, hvis hans Bedstefader selv havde sagt til ham, at han ikke opførte sig som en Gentleman. Nu er han imidlertid blevet aldeles forhærdet i sine Uartigheder mod dig, og den lille Kløft imellem eder, som med Lethed kunde være udjævnet, er nu kun blevet udvidet og uddybet."

„Han maa og skal bøje sig for mig," var alt, hvad Sybil svarede hertil, og Moderen sukkede, thi hun vidste helt vel, at det ikke nyttede at diskutere med Sybil om denne Sag. — — —

Jeg vender nu tilbage til de tre Smaadrenge, som vi have forladt i Skolestuen, hvor de drøfte det vigtige Spørgsmaal.

„Husk paa," sagde Geoffrey, „jeg forbyder eder at kalde det Pattebarn for 'Tante'. Naar Bedstefaders Kone beder eder om at gøre et eller andet vedrørende Barnet, saa skulle I gøre det, saafremt hun har brugt Udtryk som 'den lille' eller lignende; men naar hun taler om eders 'Tante', maa I aldeles ingen Notits tage deraf og ikke engang svare. Naar Ammen taler om 'Tante', skulle I sørge for at gøre et vældigt Spektakel, naar Barnet næste Gang skal til at sove. Paa den Maade haaber jeg, at det skal lykkes os at føre vor Krig igennem; men husk paa, hvor nødvendigt det er, at vi holde ubrødeligt sammen!"

„Men naar det nu er Bedstefader, der kalder hende saaledes?" spurgte Lance.

Geoffrey vidste et Øjeblik ikke, hvad han skulde svare. „Jeg vil," begyndte han, „jeg vil — — skrive til ham," kom det pludseligt som ved en Indskydelse. „Ja," fortsatte han nu i en bestemt Tone: „det er det eneste rigtige. Jeg har saa ofte hørt Bedstefader sige, at den Slags Ting skal man sige skriftligt."

„Vil du skrive til ham nu i Aften?" spurgte Jack, hvem det: at skrive et Brev, forekom at være et meget vanskeligt Foretagende; „men hvis han saa ogsaa siger, at vi skulle kalde hende 'Tante', hvad saa?"

Geoffrey var saa fornuftig at overhøre dette Spørgsmaal.

„Nu vente vi og se Tiden an. Men maaske det alligevel er bedst at skrive til Bedstefaders Kone i Stedet for. Vi ville sende hende en Slags Krigserklæring, og hvis hun saa ikke giver efter, har hun jo hele Skylden."

Geoffrey hentede et stort Ark linieret Papir og begyndte, beundret af sine smaa Brødre, at skrive:

„Til Underretning for Bedstefaders Kone, Ammen og alle Husets Folk:

Vi undertegnede erklære herved, at vi ikke mere ville finde os i, at man kalder den lille 'Tante'; vi stille os fjendtligt over for enhver, der kalder hende saaledes, og hvis f. Eks. Ammen nogen Sinde bruger denne Benævnelse, ville vi gøre alt for at vække Barnet, saa snart det er faldet i Søvn.

Geoffrey Vincent. Lancelot Vincent. Jack Vincent."

„Tror du, hun vil vise det til Bedstefader?" spurgte Lance.

„Nej," svarede Geoffrey, „jeg har for længe siden opdaget, at hun aldrig taler til ham om os. Jeg tror, hun er bange derfor."

Han foldede Papiret sammen, bandt en Traad om det, adresserede det til „Bedstefaders Kone og Ammen" og forseglede det med en overdaadig Brug af Lak.

„Værs'god, Jack, tag du det!"

„Nej, maa jeg ikke være fri," bad Jack, „jeg tør ikke!"

„Hvorfor bringer du det ikke selv til hende?" skyndte Lance sig at sige, thi han var vis paa, at Turen nu vilde komme til ham.

„Jeg kan naturligvis ikke," svarede Geoffrey; „et Brev maa altid overbringes af et Bud. Den, der har skrevet et Brev, overbringer det aldrig selv."

„Kunde Purley ikke bringe hende det?" sagde Lance. „Bedstefader er nu gaaet ud, saa han vil ikke faa det at se."

„Ganske vist, det kunne vi gøre," sagde Geoffrey; „lad os gaa ud og ringe paa Dørklokken, saa kommer han nok."

De tre Smaadrenge løb nu ned i Forstuen, og snart efter hørtes Klokkens Ringning over hele Huset. De smaa Hjerter bankede stærkt, da Purleys Trin hørtes paa Stenfliserne. Geoffrey overrakte ham Brevet i dybeste Alvor.

„Vær saa god at give det til Lady Vincent," sagde han.

„Hvad er det nu for Narrestreger, I har for?" sagde den gamle Tjener.

„Det er en vigtig Efterretning, som vi ønske bragt til hendes Kundskab, og ingen 'Narrestreger'."

„Godt," sagde den godmodige, gamle Mand, der, da han saa Udskriften, havde Møje med at undertrykke et Smil. „Jeg skal nok besørge det i de rigtige Hænder," tilføjede han og gik sin Vej med det.

Drengene følte, at nu var Terningen kastet.

V. En Krigserklæring.

Lady Vincent sad sammen med sin Moder og Wilfred i Dagligstuen, da det anseelige Dokument blev overbragt af Purley.

„Hoho, det ser jo ud, som var det Statshemmeligheder," sagde Wilfred.

„Igen et Paafund af de skrækkelige Drenge," sagde Sybil, idet hun langsomt aabnede Brevet. Under Læsningen rynkede hun Brynene, men formaaede dog paa samme Tid ikke at undertrykke et svagt Smil. Hun rakte Brevet til Wilfred, idet hun sagde:

„Det er virkelig næsten ikke til at holde ud med de Drenge; her er nu igen en ny Uforskammethed."

Wilfred brast i en høj Latter, da han havde læst Brevet op for sin Moder.

„Jeg maa virkelig give de Fyre Ret, Sybil; hvis jeg var i dit Sted, vilde jeg lade Sagen falde."

„Det har jeg allerede forlængst raadet hende til," sagde Mrs. Conway, „men det synes, som om Sybil har gjort sig det til en Samvittighedssag."

„Ja, det har jeg," svarede Sybil. „Enten maa jeg eller Geoffrey sejre, og jeg tror, at du, Wilfred, kender mig tilstrækkeligt til at vide, at jeg ikke vil give efter."

„Det er kedeligt, at du en Gang har begyndt paa den taabelige Historie."

„Ja," svarede Sybil, „men det er nu engang saa, og havde jeg vidst, hvor meget Bryderi det vilde volde mig, havde jeg heller ikke begyndt derpaa. Men naar man har sagt A, maa man jo ogsaa helst sige B — ellers vilde Drengene tabe al deres Respekt for mig."

„Jeg synes ikke, der er saa forskrækkelig megen Respekt for Øjeblikket," sagde Wilfred, og hans Ord traf Søsteren dybere, end han havde tænkt sig. „Naa, hvilke Forholdsregler vil du nu tage?" spurgte han. „Jeg tilstaar, at Kampen interesserer mig, og jeg faar næsten Lyst til engang at forsøge at stille mig paa Drengenes Side."

Det var for meget for Sybil. Hun rejste sig og trak i Klokkestrengen.

„Send de unge Herrer ned til mig," sagde hun til Purley, da han viste sig.

„Overil dig nu ikke, Sybil," sagde Mrs. Conway. „Sagen er vigtigere, end du tænker. Hvis du nu taler haardt til Drengene, vil du kun gøre Sagen værre. Lad, som om det hele var en Spøg, sørg at faa et hæderligt Forlig i Stand og giv efter paa den Betingelse, at Drengene for Fremtiden ere lydige imod dig; saa vil du sikkert vinde deres Hjerter."

„Aldrig!" raabte Sybil.

„Det er en Lejlighed, som maaske aldrig kommer igen."

„Jeg vil intet Forlig have — kun ubetinget Underkastelse!"

Sybil vovede ikke at møde Moderens Blik, thi hun vidste, at hun virkelig lod en gunstig Lejlighed til Overenskomst gaa fra sig.

Døren blev revet op, og de tre Drenge traadte ind, Geoffrey med løftet Pande og et ligegyldigt Udtryk i sit kønne lille Ansigt, medens Lance og Jack derimod holdt sig tæt sammen, som om de søgte gensidig Understøttelse hos hinanden, thi nu syntes de, at de havde gjort noget meget slemt. Geoffrey var ikke glad ved at

bemærke, at Wilfred var til Stede, thi han havde mere Respekt for Onkelen end for nogen som helst anden.

Sybils Stemme skælvede, idet hun kaldte Drengene hen til sig, men hendes faste Vilje overvandt denne øjeblikkelige Svaghed.

„Geoffrey," sagde hun og viste ham Brevet; „jeg vil have at vide, hvad denne Uforskammethed skal betyde."

„Det er ingen Uforskammethed," mumlede Geoffrey; „vi ville have, at alle skulle vide, hvad vi mene, og vi ville ikke længere finde os deri."

„Hvad ville I ikke længere finde eder i?" spurgte Sybil, fast bestemt paa at fremtvinge en Erklæring, som hun vidste, at Geoffrey kun ugerne vilde fremkomme med, eftersom han ikke kunde gøre det uden at bruge det forhadte Ord.

„At den lille skal være vor Tante."

Geoffrey saa hende ufravendt ind i Ansigtet og lod, som om han ikke bemærkede, at Wilfred var til Stede, idet han jo ikke anede, at denne stod paa hans Side.

„Er hun da maaske ikke eders Tante?" spurgte Sybil i en spottende Tone.

„Hun er ikke vor rigtige Tante, og hvis du ikke var Bedstefaders Kone, vilde hun overhovedet slet ikke være vor Tante."

„Muligvis ikke," sagde Sybil. „Men da jeg nu engang er hans Kone, saa er hun ogsaa eders Tante, og jeg forlanger af eder, at I skulle kalde hende saaledes."

„Det kan du ikke forlange," sagde Geoffrey.

„Det vil gaa eder galt, hvis I ikke adlyde mig!"

„Det er mig det samme," svarede Geoffrey; „det kan ikke blive værre, end det allerede er, og jeg siger dig: jeg gør det ikke; du maa før dræbe mig, end at jeg skulde give efter."

„Hør nu engang, Dreng," sagde Wilfred, der begyndte at se Sagen fra den alvorlige Side og ønskede at faa en god Udgang af Sagen, „fortjener Sagen virkelig, at der gøres saa mange Omstændigheder deraf? Jeg vil give eder et godt Raad: giv efter, og lad saa det være godt!"

„Jeg giver aldrig efter," sagde Geoffrey, saa fuldstændig i samme Tone som den, Sybil selv havde slaaet ind paa, at Mrs. Conway sukkede og spurgte sig selv, hvorledes dog en Strid mellem to saa egensindige Personer vilde ende.

„Godt, Geoffrey," sagde Sybil langsomt; „du skal da fra nu

af hver Aften gaa en halv Time tidligere i Seng, indtil du faar i Sinde at give efter. Du —"

„Det vil Bedstefader ikke finde sig i," sagde Geoffrey, idet han afbrød hende; „han vil have, at jeg skal tilbringe Aftenen sammen med ham som sædvanligt."

„Naar jeg siger til ham, at det er mit Ønske, vil han ikke sætte sig derimod," svarede Sybil.

Geoffrey svarede ikke, thi han vidste godt, at hun havde Ret.

„Jeg vil kun give dig Halvdelen af dine sædvanlige Lommepenge," vedblev hun, „og desuden vil jeg sige til din Bedstefader, at jeg ikke ønsker, at du faar Tilladelse til at lære at skyde, saaledes som han har lovet dig."

Dette sidste var i Særdeleshed et haardt Slag for Geoffrey, thi det var blevet lovet ham, at han skulde faa en lille Riffel paa sin tolvaarige Fødselsdag, og at Skovfogden da maatte lære ham at skyde. Han bed Tænderne sammen, men sagde intet; han vilde ikke lade Sybil se, hvor haard denne Straf var for ham.

„Hvad de to andre Drenge angaar," vedblev Sybil, „tager jeg ingen Notits af dem, og jeg raader dig til, Geoffrey, ikke at ophidse dem mod mig, saafremt du ønsker, at de ikke skulle straffes for din Uartigheds Skyld. Hvis du imidlertid alligevel gør det, skal jeg tænke over, hvilke Forholdsregler jeg maa tage over for dem."

Geoffrey saa paa hende med et Ansigt, der blussede af Vrede. Han havde hidtil tvunget sig selv til at være forholdsvis rolig, men nu kunde han ikke dy sig længere.

„Jeg hader dig," raabte han, „og jeg hader dit Barn og ønsker, at det maatte dø —"

Sybil gyste og blev bleg ved disse Drengens Ord.

„— eller ogsaa vilde jeg ønske, at du vilde dø, og at saa dit Barn fik en Stedmoder, der behandlede det paa samme Maade, som du behandler os. Vi vare saa lykkelige, lige indtil du kom!"

Da han havde sagt dette med graadkvalt Stemme, løb han ud af Værelset, fulgt af Lance og Jack. Han skyndte sig op paa sit Værelse og lukkede Døren i Laas efter sig. De to andre stode grædende med hinanden om Halsen udenfor.

I Dagligstuen blev der et Øjeblik dyb Tavshed. Sybil var forfærdet over den Lidenskabelighed, som Drengen havde lagt for Dagen, især over hans Udtalelser om det lille, ufkyldige Barn, og hun frygtede næsten for, at han paa en skæbnesvanger Maade skulde lade sin Vrede gaa ud over hendes Barn. Nu var hun,

mere end nogen Sinde før, tilbøjelig til alligevel at give efter, men uheldigvis lagde Wilfred sig imellem med disse Ord:

„Du har ikke baaret dig rigtig ad, Sybil; hvis Drengen nu ikke er fuldstændig spoleret, saa er det i hvert Tilfælde ikke din Skyld — han, som før har været saadan en prægtig Dreng!"

Wilfred slentrede langsomt ud af Værelset, og Sybil, der ikke følte Lyst til ogsaa at høre Bebrejdelser af Moderen, pakkede sit Haandarbejde sammen og forlod ogsaa Stuen.

Hun steg langsomt op ad Trapperne og lagde næppe Mærke til de to Smaadrenge, der hulkede fortvivlet, fordi Geoffrey ikke svarede dem og ikke vilde lukke dem ind. Hun gik forbi Barnekammeret — hun vovede ikke at gaa derind og se til sit eget lille, uskyldige Barn — hun, der havde behandlet en anden Moders Børn med saadan Haardhed — hun gik ind i sit eget Værelse og lukkede Døren i Laas efter sig ligesom Geoffrey. Havde hun blot kunnet græde ligesom han, vilde det have lettet hendes Hjerte og bragt Mildhed og Overbærenhed ind i hendes Sind; men hendes Stolthed var som en ond Aand fulgt med ind i Værelset og beholdt Overhaand over hendes bedre Følelser.

Geoffreys Vrede og Fortvivlelse lagde sig efterhaanden; efter nogen Tids Forløb aabnede han Døren og lod sine Brødre komme ind. Sybils Ord havde gjort deres Virkning, og da den første Vrede var blevet dæmpet noget, begyndte han at indse, at den Kamp, han nu saa for sig, vilde overstige Brødrenes Kræfter.

„Hør nu engang, Lance og Jack, I skul'e ikke tage Hensyn til, hvad jeg før sagde om Barnet; lad bare mig være alene om det hele, det vil jeg ogsaa helst."

Jacks Ansigt opklaredes, men Lance sagde:

„Du har jo sagt, at vi skulle holde med dig, Geoff."

„Ja, men det gaar ikke saa let, som jeg havde tænkt mig, og vi risikere, at hun ogsaa vil give sig til at straffe eder." —

Han følte sig baade bedrøvet og syg. Han havde en Fornemmelse af, at hans Brødre havde svigtet ham, og han kunde ikke indse, det stakkels, forvildede Barn, at han selv havde bragt al denne Sorg over sit Hoved.

Hvis han ikke fra Begyndelsen af uden egentlig Grund havde stillet sig saa fjendtlig over for Sybil, vilde hele denne Kamp, som han ikke saa nogen Udvej til at faa Ende paa, aldrig være opstaaet.

VI. Aabent Oprør.

De følgende Dage bragte ingen Forbedring i Tilstandene. Hverken Sybil eller Geoffrey viste det ringeste Tegn til Eftergivenhed, og dog var Sandheden den, at de begge i Hjertet havde en pinlig Følelse af at have Uret. Sybil var overbevist om, at Geoffrey aldrig vilde give efter og havde en stærk Formodning om, at han paa en eller anden Maade forstod at omgaa hendes Ordre til at gaa tidligt i Seng. Præcis Kl. 8 rejste han sig og ønskede sin Bedstefader Godnat, idet han fuldstændig overså hende; da Bedstefaderen ikke vidste noget om det spændte Forhold imellem dem, troede han, at Grunden hertil var den, at hun senere, naar hun kom ind i Barnekammeret, plejede at sige Godnat til Drengen.

En Aften fik hun da i Sinde at gaa ind i hans Værelse og se, hvorledes det stod til. Hun bankede paa Døren, men fik intet Svar; hun forsøgte at lukke den op, men opdagede da, at den var aflaaset indvendig fra. Flere Gange kaldte hun ham ved Navn, men fik stadig intet Svar. Hun tog da noget Overtøj paa og gik ned i Haven; herfra saa hun, at hans Vindue stod aabent, samt andre tydelige Tegn paa, at han var krøbet ud paa Balkonen, der løb rundt om hele Huset, og herfra ved Hjælp af Espaliertræerne var klatret ned paa Jorden.

„Meget vel," tænkte hun, „jeg vil dog se, om det ikke skal lykkes mig at gøre en Ende herpaa for Fremtiden."

Hun gik ind i Huset igen, men sagde intet; først senere hen paa Aftenen, da hun selv skulde til at gaa til Ro, omtalte hun Sagen for Ammen.

„Ved De," sagde hun, „hvad den unge Herre gør, naar han om Aftenen er kommet ind i sit Soveværelse?"

„Nej, naadige Frue. Jeg ved kun, at han har sagt til James, at denne ikke mere behøvede at komme ind og lægge hans Tøj til Rette; han ønskede ikke at blive forstyrret."

„Jeg tror, at han slet ikke gaar til Sengs," sagde Sybil. „Gaa engang ind i hans Værelse og se efter, om han er der. Klokken er nu over ti."

Ammen blev noget forundret over denne Anmodning og kom straks efter tilbage med den Besked, at hun havde fundet alt i Orden og Drengen liggende i dyb Søvn.

„Var Døren da ikke lukket af?"

„Nej, naadige Frue — hvorfor skulde han ogsaa lukke Døren af?"

Sybil tog et Lys og gik, fulgt af Ammen, ganske stille ind i Geoffreys Værelse.

Ja, ganske rigtigt, Drengen sov fast, om han end laa noget urolig. Sybil betragtede ham stift, medens hun med Haanden skyggede for Lyset. Det trodsige Udtryk var nu forsvundet fra hans Ansigt, han saa under Søvnen ud som en lille Engel.

Hendes eget Ansigt fik ogsaa et mildere Udtryk, medens hun betragtede ham. Hvorfor mon det fra Begyndelsen af havde været hende saa vanskeligt at finde Vej til denne Drengs Hjerte? Før Brylluppet havde hun sat sig for at være en sand Moder for Børnene. Hvordan var det gaaet til, at dette var slaaet saa fuldstændig fejl? Endog de to yngste holdt ikke af hende, selv om de vare lydige mod hende, al deres Kærlighed og Agtelse tilhørte „Geoff", og hun vidste godt, at Geoffrey, hvis han vilde, kunde faa dem til at være lige saa trodsige og uartige over for hende, som han selv var. Maatte hun egentlig ikke agte ham, ja næsten være ham taknemmelig, fordi han saaledes havde lettet hendes Opgave over for de yngre Brødre? Han var sikkert ingen lav og ædel Natur. Hun blev mildere stemt over for ham, medens dette blev hende klart. Vilde det alligevel ikke være muligt at slaa en Bro over Kløften, uden at miste noget af sin Værdighed? Kunde hun ikke næste Morgen sige, at hun havde opdaget, at han ikke straks gik i Seng, naar han var gaaet op paa sit Værelse, og da, i Stedet for at straffe ham, yde ham fuld Tilgivelse og saa se, om de nu ikke kunde blive bedre Venner?

Hun bøjede sig ned over ham og kyssede hans krøllede Haar. Geoffrey for sammen ved Berøringen; han vaagnede ikke, men hans Ansigt fik et fortrædeligt Udtryk, og han mumlede nogle Ord i Søvne. Hun bøjede sig igen ned over ham og hørte da disse Ord:

„Jeg hader hende, hader baade hende og Barnet; jeg vilde ønske, det maatte dø snart!"

Sybil for tilbage; alle blide Følelser vare forsvundne paa et Øjeblik. Den uartige, onde Dreng! Tilgive ham — nej! Men hun skulde lære ham at give efter!

Hun vendte sig bort fra ham og saa sig om i Værelset.

„Sig mig en Gang," sagde hun til Ammen, „hvilket Tøj havde han paa, da han gik ned til Aftensbordet?"

„Sin sædvanlige Aftendragt, den samme, som han altid plejer at have paa."

„Hvad betyder da dette?"

Sybil pegede paa en uordentlig Bunke Klæder, der laa paa Gulvet; det var hans gamle Tøj, medens hans nye, sorte Tøj laa sammenlagt paa en Stol.

„Han har jo ikke været udenfor en Dør i Aften," sagde Ammen, „og dog, hvorfor skulde han ellers have taget det gamle Tøj paa?"

„Jeg tror," sagde Lady Vincent, „at han er ude hver Aften siden den Dag, da det blev paalagt ham at gaa tidligt til Sengs. Jeg har altid undret mig over, at han fandt sig saa villig deri, og derfor gik jeg i Dag Kl. 9 op til hans Værelse, men fandt Døren lukket i Laas; han var aabenbart ikke derinde."

„Hvem skulde dog have tænkt det," sagde Ammen. „Hvad vil De nu gøre, naadige Frue?"

„Hvad jeg vil gøre?" sagde Sybil, „jeg vil se at forhindre ham i saadant noget for Fremtiden. Der er mange Maader, paa hvilke man kan tæmme et uartigt Barn."

De forlode nu Værelset og lukkede Døren sagte efter sig.

„Gaa ned og sig til James, at jeg ønsker at tale med ham."

Ammen tøvede et Øjeblik; hun holdt ikke af at modsige sin Frue, som hun var kommet til at holde meget af.

„Kunde De alligevel ikke eftergive ham Straffen, naadige Frue?" spurgte hun tøvende.

„Nej, vist ikke; jeg kan ikke tillade, at han saaledes trodser mine Befalinger."

„Han har dog saadan et godt Hjerte," vedblev Ammen, „endskøndt han i den sidste Tid har været noget egensindig; men blot et venligt Ord —"

Sybil afbrød hende:

„Her er der ingen Grund til at komme med venlige Ord," sagde hun i en Tone, som Ammen godt kendte; — „gaa nu ned og kald paa James, saaledes som jeg har sagt."

Faa Minutter efter viste Tjeneren sig.

„Jeg ønsker at vide," sagde Sybil, „i hvor lang Tid den unge Herre har skiftet Klæder, efter at han er kommet op paa sit Værelse for at gaa i Seng."

„I over en Uge."

„Ved du, hvorfor han gør det?"

Tjeneren svarede ikke straks. Lady Vincent gentog derfor sit Spørgsmaal.

„Jeg tror, at han gaar ud; jeg har hørt Jones sige, at han har været nede hos ham."

Der gled en Skygge over Lady Vincents Ansigt. Hun gav Tjeneren Tegn til at gaa.

Næste Morgen sendte hun Bud efter Jones. Han kom og saa ikke saa lidt urolig ud; thi han var, mere end nogen anden, Geoffreys fortrolige og var bange for, at det skulde gaa ud over ham, hvis det, som han udtrykte sig, „skulde komme til Spektakler".

Sybil talte imidlertid med ham i en meget rolig Tone, og han erklærede senere over for de andre Tjenestefolk, at han langt hellere havde set, at en sand Storm var kommet over hans Hoved, end disse rolige, kolde Ord, der ligefrem gennemisnede ham.

„Jones," sagde hun, „jeg hører, at den unge Herre har været sammen med Dem i Aftes. Vidste De, at han ikke havde Tilladelse dertil?"

„Hm, nej, naadige Frue, det vil jeg ikke sige — men der er ikke tilstødt ham noget som helst. Han kom blot ned og saa paa, at jeg stillede Fælder op for Kaninerne."

„Fortalte han Dem, at han skulde have været i Seng, men at han i Stedet for var sprunget ud af Vinduet og var klatret ned ad Espaliertræerne?"

„Han talte noget om en Straf, som han ikke vilde finde sig i, og sagde, at han paa ingen Maade vilde i Seng endnu."

„De vidste altsaa, at han var ulydig."

Lady Vincents Tone var kold som Is, og Jones følte, at det løb ham koldt ned af Ryggen.

„Jeg vidste ikke, at der var noget urigtigt deri. Jeg passede paa, at han ikke kom noget til, og han forlod mig altid igen Kl. 9."

„Og De vover at sige, at De ikke saa noget urigtigt deri, at en lille Dreng saaledes strejfer omkring i Have og Skov paa en Tid, da han forlængst skulde ligge i sin Seng? — Jeg ønsker ikke at have Folk i min Tjeneste, som jeg ikke kan stole paa, og da De nu har vist, at man ikke kan stole paa Dem, maa De forlade mit Hus."

Jones havde ikke drømt om, at hans Venskab for Drengen skulde have saadanne Følger. Skulde han nu virkelig af den Grund miste en Plads, hvor han holdt af sit Herskab, fik en høj Løn og desuden havde to Karle under sig! Og det netop nu, da han just tænkte paa at gifte sig! Han var jo for nylig bleven enig med Nancy Horley, og om fjorten Dage skulde der lyses for dem!

„Forlade Deres Hus?" stammede han. „Miste min Plads —? O, naadige Frue, det mener De ikke! Jeg kan have mange Fejl, men mit Herskab er jeg tro. Jeg har altid arbejdet fra tidlig Morgen til sildig Aften — det ved Sir Francis. Baade min Fader og min Bedstefader have tjent her paa Gaarden — og saa skal jeg jages bort — det er haardt, meget haardt! —" Den stakkels Mands Stemme skælvede, og han fik Taarer i Øjnene. „Og nu er det snart den første Oktober, saa havde jeg glædet mig til, at Herren vilde sige, at der endnu aldrig havde været en saadan Mængde Fasaner — kan De ikke tilgive mig denne ene Gang, naadige Frue?"

Han sendte hende et bedende Blik, men hun fortrak ikke en Mine, endskøndt hun i Virkeligheden havde ondt af Manden, der stod og krammede sin Hat imellem Hænderne. Endelig sagde hun:

„Jeg vil ikke være haard imod Dem, men paa denne Maade kan det ikke blive ved."

Jones's Ansigt klarede op.

„Nu skal jeg sige Dem, hvad jeg vil gøre; jeg vil ikke omtale Sagen for Sir Francis, men De maa selv sige til ham, at De ønsker at rejse til Skiftedag; paa den Maade undgaar De at faa et daarligt Skudsmaal af ham."

„Ja, men jeg bryder mig jo slet ikke om at rejse," sagde stakkels Jones ganske forvirret.

„Kan De da ikke indse," sagde Lady Vincent noget utaalmodig, „at den af mig foreslaaede Udvej er den bedste. De vil jo nu faa et godt Skudsmaal af Deres Herre og kan da let faa en anden Plads."

Jones's Pande, den eneste Del af hans Ansigt, der ikke var stærkt solbrændt, blev ganske mørkerød.

„Nej, nej, naadige Frue, naar jeg selv siger, at jeg vil rejse, saa lyver jeg jo, og saa dybt er jeg dog ikke sunken. Jeg har maaske gjort Uret i at tillade den unge Herre at følge med mig om Aftenen, men jeg lyver aldrig, selv om jeg derved opnaar at faa et godt Skudsmaal. Hvis De ønsker det, saa rejser jeg, naadige Frue — men lyve, det er noget, jeg hidtil aldrig har givet mig af med."

Lady Vincent rødmede nu ogsaa. Hun skammede sig over, hvad hun havde sagt, thi hun var selv en sandhedskærlig Natur, men det var ikke faldet hende ind, hvor lavt hendes Forslag var, før Jones nu gjorde hende opmærksom derpaa.

„Jeg mente, at det vilde være til Deres eget Bedste," sagde hun, men Stemmen havde nu mistet sin haarde, kolde Klang.

„Jeg ved det, naadige Frue, og jeg er Dem trods alt taknemmelig derfor. Men jeg vil helst finde mig i min Afskedigelse som det sømmer sig en Mand, og saa gaa herfra med en god Samvittighed."

„Lad os da se Tiden an en Ugestid," sagde Lady Vincent. Hun havde gerne givet et Aar af sit Liv til, at hun ikke havde opført sig saaledes over for ham, som hun havde gjort. Hun følte, som han stod der foran hende, at han var mere ærekær end hun selv, og haabede, at der paa den ene eller den anden Maade vilde indtræde noget, der kunde ændre Tingenes Gang.

„Tak, naadige Frue," sagde Jones og forlod Værelset, efterladende Lady Vincent endnu mere ydmyget end nogen Sinde før.

Da Geoffrey om Aftenen kom fra Skole, løb han som sædvanlig op paa sit Værelse for at klæde sig om til Te. Men til sin store Forbavselse fandt han Døren aflaaset.

„Hej, Lance," raabte han, „hvem har lukket min Dør af? Har du været Mester for det?"

„Jeg tror nok, at det er Ammen, der har gjort det," sagde Lance; „jeg ved ikke hvorfor, men hun og James have taget alle dine Sager ud af dit Værelse og bragt dem op paa Kvistværelset."

„Hvilken Uforskammethed! Hvor tør de gøre det? Det skulde du ikke have fundet dig i, Lance!"

„Ja, jeg sagde ogsaa til Ammen, at du vilde blive meget vred, og spurgte, hvorfor hun gjorde det, men hun svarede blot, at det skete efter Ordre af Bedstefaders Kone."

Geoffrey skyndte sig op ad Trappen til Kvistværelset. I det Øjeblik, han traadte ind, standsede han forundret og syntes, at han stod i sit eget gamle Værelse. De to Værelser vare nøjagtig af samme Størrelse, Sengen og alt det andet var ordnet saa omhyggeligt, at han, hvis han ikke havde vidst det i Forvejen, vilde have troet at befinde sig i sit gamle Værelse. Hvad skulde nu den Flytning betyde? Vilde Bedstefaders Kone kun tilføje ham en ny Ærgrelse?

Geoffrey gik hen til Vinduet og saa ud. Ak, i een Henseende var dette Værelse forskelligt fra det andet! Hvor var nu den dejlige Balkon, som han havde været saa glad over, og som han havde benyttet, naar han ubemærket vilde ned i Haven? — I samme Øjeblik faldt det ham ind, at man havde opdaget hans Aftenudflugter

„Det finder jeg mig ikke i," raabte han, „jeg har haft det Værelse, lige siden jeg kom hertil, og jeg lader mig ikke saaledes fordrive derfra."

Han løb ned i Barnekammeret.

„Hvad betyder det?" raabte han til Ammen. „Hvor tør du vove at røre mine Sager og at flytte dem ud af mit Værelse? Jeg forlanger, at de straks flyttes tilbage igen; luk øjeblikkelig Døren til mit Værelse op!"

„Jeg adlyder kun den naadige Frues Befaling," svarede Ammen; „hun forlangte, at jeg skulde foretage denne Flytning, og hvis De vil have Nøglen til Deres Værelse, maa De henvende Dem til hende, thi det er hende, som har lukket Døren af."

Ammen var noget kort for Hovedet, thi efter at hun den foregaaende Aften ængstelig havde spurgt sig selv, hvilken Straf man vel havde tiltænkt Geoffrey, fandt hun nu, at man var gaaet frem imod ham med stor Mildhed, og da Værelset akkurat lignede det gamle, kunde hun ikke indse, hvorfor der skulde gøres Ophævelser over den Sag.

„Hvorfor har hun gjort det?"

„Det er mere, end jeg tør sige Dem. Jeg har faaet Ordre til, intet at sige, men blot henvise Dem til Fruen."

Geoffrey gik langsomt ud af Stuen. Spørge hende? — Nej, saa hellere dø! Hun troede maaske at kunne ydmyge ham? Nej, saa vidt var det dog ikke kommet endnu. Han steg igen op ad Trappen, fulgt af Lance, der ikke vovede at tale til ham, thi Geoffreys Ansigt havde et Udtryk, som han endnu aldrig havde set, og som gjorde ham bange. Han havde langt hellere set, at Geoffrey havde faaet et af sine sædvanlige Anfald af rasende Trods, under hvilke han stampede i Gulvet og slog til alt, der stod ham i Vejen. Disse Anfald varede aldrig længe, og naar de vare forbi, var Geoffrey allerrareſt, aldeles som naar et Uvejr har renset Luften. Men denne Gang var Geoffrey aldeles rolig — det forstod Lance ikke.

Efter at Geoffrey var kommen ind i sit nye Værelse, satte han sig ved Bordet, lagde Haanden under Kind og tænkte. Saaledes sad han, lige til det begyndte at gøre ondt i Hovedet af lutter Tænken. Han tog ingen Notits af Lance, ja, syntes næppe at ane, at han var til Stede.

„Jeg vilde ønske, jeg kunde tage Livet af mig selv," sagde han endelig.

„Geoff!“ raabte Lance, ganske bleg af Angst.

„Er du her?“ sagde Geoffrey og syntes først nu at bemærke Broderens Nærværelse. „Du behøver ikke at være bange, jeg skal nok lade være at gøre det. Hun vilde jo bare blive glad derover, og hvorfor skulde jeg dog gøre hende den Fornøjelse?“

„Hvorfor har hun gjort det?“ spurgte Lance.

„Aa,“ sagde Geoffrey, „jeg formoder, det er, fordi hun saa, at jeg ikke vilde give efter. Hun sagde, at jeg skulde gaa i Seng Kl. 8, men det gjorde jeg aldrig. Jeg krøb ud af Vinduet og gik ud sammen med Jones. Det var umaadelig morsomt, kan du tro, langt morsommere end at sidde inde i den kedelige Dagligstue.“

„Men var det egentlig ikke meget uartigt af dig, Geoff?“

„Og om saa var, er det saa min Skyld? Hvis jeg har begaaet noget galt, er Skylden alene hendes. Hun er den værste af os to.“

Lance var en meget fornuftig Dreng og overvejede nøje Geoffs Ord.

„Ja, men jeg indser ikke, Geoff, at hendes Fejl kunne retfærdiggøre dine. Uret maa jo altid være Uret og Ret altid Ret.“

„Jeg tror ikke, at en lille Fyr som du skal spekulere over den Slags Ting, som du dog ikke forstaar. Du vilde først lære at forstaa det, hvis du blev behandlet saaledes, som jeg bliver det.“

„Det forekommer mig, at du i flere Henseender ligner Apostelen Paulus,“ sagde Lance, der ofte kunde faa de besynderligste Indfald.

„Aa, du er en Tosse!“ raabte Geoffrey; „først siger du, at jeg er uartig, og dernæst, at jeg ligner en Apostel.“

„Jeg mener naturligvis Paulus, før han blev en Apostel, medens han fandt det saa svært at stampe imod Braadden. Jeg tror, at du skader dig selv meget mere, end du skader Bedstefaders Kone; hun kan gøre dig al mulig Fortræd, men du kan ikke gøre hende Fortræd til Gengæld.“

„Naa, saa det kan jeg ikke?“ sagde Geoffrey, „vent bare, saa skal du se!“

„Men hvad vil du da gøre med Hensyn til dette Værelse?“

„Ja, det var jo netop det, jeg sad og spekulerede paa. Hun vil blive forfærdelig skuffet, naar hun mærker, at jeg aldeles ikke tager mig det nær. Hun troede, at hun kunde faa mig til at

sige, at jeg fortrød det, bede hende om at faa mit gamle Værelse tilbage og love, aldrig mere at gaa ud om Aftenen. Men hun skal ikke faa at vide, at jeg er ked deraf, hun skal ikke mærke en Smule!"

Han rejste sig nu, vadskede sine Hænder, børstede sit Haar og gik ned til Te, som om intet var forefaldet. Lance, der følte sig let om Hjertet, da han saa, at der ingen Scener kom ud deraf, gik ogsaa ned for at lege med Jack.

Sybil blev ikke lidt forundret over Geoffreys Opførsel, men blev absolut ikke mildere stemt over for ham. Hun saa straks, at hans Munterhed var paataget, en Slags Praleri, og anede, at denne hans Optræden ikke varslede noget godt, men var langt farligere, end om han havde lagt aabenlys Vrede og Trods for Dagen, thi hun var sikker paa, at han nu blot ponsede paa at hævne sig paa en eller anden Maade. Dog var dette Havblik før Stormen ret behageligt, thi Geoffrey var mere elskværdig over for hende end sædvanlig; hun var derfor ogsaa venlig imod ham, hvorfor Dagen forløb fredeligere og bedre, end det sædvanligvis var Tilfældet.

Kl. 8 rejste Geoffrey sig som sædvanligt. Han havde aldeles ikke i Sinde at gaa i Seng, han vilde blot skifte Klæder og derpaa snige sig ned ad Bagtrappen og ud i det frie.

Han gik altsaa op i sit nye Værelse og aabnede Skabet for at tage sit gamle Tøj ud. Hvis han havde været ældre, vilde han rimeligvis have været forberedt paa, at Stedmoderen havde gjort Skridt til at forhindre hans natlige Udflugter. Men nu blev han forundret over ikke at finde sit gamle Tøj paa dets Plads.

„Hvor gement!" raabte han; „godt, saa gaar jeg med mit nye Tøj paa, og hvis det saa kommer noget til, er det hendes Skyld."

Han tog sin Hat paa, gik hen til Døren og tog i Laasen paa sin sædvanlige raske Maade, men Døren gik ikke op. Han var lukket inde.

Han ringede paa Klokken af alle Kræfter, men der kom ingen. Tilsidst rev han Klokkestrengen ned, og nu var altsaa ogsaa dette Middel til at komme i Forbindelse med Omverdenen berøvet ham. Han skar formelig Tænder af Harme. Var virkelig Sybil nu blevet den stærkeste?

Hans Vrede kendte ingen Grænser. Han væltede Møblerne,

slog Spejlet i Stykker og satte sig tilsidst paa Kanten af Sengen og betragtede sit Værk med en Slags Velbehag.

„Hun vil snart blive ked af at behandle mig saaledes," tænkte han, „naar hun ser, at jeg hver Aften bærer mig saadan ad. — Jeg vilde ønske, jeg kunde komme ud af Vinduet — jeg indser ikke, hvorfor jeg ikke skulde kunne skære Lagnerne i Strimler og ved Hjælp af dem klatre ned paa Balkonen. Det har mange gjort for mig, saa kan jeg ogsaa gøre det."

Han tog sin Kniv, begyndte at skære Lagnerne i Strimler og følte ligefrem Fornøjelse ved dette Ødelæggelsesværk. Da han var færdig dermed, bandt han de enkelte Strimler sammen med stærke Knuder.

„Aa, hvor det skal blive morsomt at komme ned som sædvanligt," sagde han ved sig selv; „desuden kan jeg saa ogsaa komme igennem Vinduet ind i mit gamle Værelse og sove derinde."

Han befæstede sit Reb til Vinduesposten og tog saa fat paa at aabne Vinduet med en Energi, der var en bedre Sag værdig. Han fik det til at give efter forover, men det var ogsaa alt. I sin Iver kom han til at slaa en Rude ud og skar sig derved slemt i Haanden. Alle hans Anstrengelser vare forgæves; baade det øverste og nederste Vindu var fastskruet med store Skruer, som trodsede ethvert Forsøg paa at løsne dem. Geoffrey var og blev lukket inde.

Naar jeg nu skal til at fortælle den fulde Sandhed, maa jeg først opfordre Læserne til ikke at bedømme Geoffrey for strengt. Naar alt kommer til alt, var han jo kun 11 Aar gammel og desuden ude af sig selv af Ophidselse og Harme. — Da han opdagede, at alt var frugtesløst, kastede han sig ned paa Gulvet og brast i en lidenskabelig Graad. Han hulkede, saa hele det lille Legeme rystede, i Begyndelsen fordi han var vred, og senere af Medlidenhed med sig selv. Han tænkte sig selv som en fremmed Dreng, et stakkels, forladt Barn, hvis Fader og Moder vare døde og som havde en ond Bedstemoder, der forbitrede ham hans Liv; derpaa tænkte han paa sin smukke, unge Moder, som han kun utydeligt kunde erindre. Han forestillede sig siddende paa hendes Skød med Hovedet lænet til hendes Bryst. Ak, kunde han dog nu læne sit Hoved til hendes Bryst i Stedet for at hvile det paa det haarde, kolde Gulv!

„Moder, Moder, du maa hjælpe mig, kom og tag mig bort

herfra; slyng dine Arme om mig, kys mig og hold lidt af mig! Hvis du var her, vilde jeg ikke være saa uartig!"

Ja, han var rigtignok uartig, meget uartig! Ammen havde engang sagt, at hans Moder var i Himlen, og at han, hvis han var en god Dreng, ogsaa selv engang vilde komme op til hende i Himmelen. Men han var ikke nogen god Dreng, — og det var saa længe siden, han havde bedt sin Aftenbøn. Tidligere havde han altid gjort det, og han huskede, hvorledes han i gamle Dage havde knælet ved Siden af sin Moder og bedt til Gud, at han vilde gøre ham til en rigtig god og brav Dreng og holde sin Haand over ham, han havde bedt til Gud hver Aften, indtil hun — Bedstemoderen — var kommen. Fra nu af brød hans tidligere Veninde, Ammen, sig kun om den lille nyfødte, ingen brød sig mere om ham. Han gad vide, om Jack og Lance bade deres Aftenbøn. Han vilde ønske, han kunde komme ud og krybe op i Lances Seng, det var skrækkeligt at ligge saaledes ganske alene paa det haarde Gulv. I sin egen Seng vilde han ikke lægge sig; han havde jo ogsaa skaaret Lagenerne i Stykker, og Dyner og Puder laa i den vildeste Uorden — hans Haand gjorde saa ondt — og — og —. Han holdt lidt efter lidt op med at hulke, de trætte Øjne lukkedes, og Geoffrey sov ind, liggende sammenkrøbet paa Gulvet. —

En Timestid senere blev Døren sagte aabnet, og Sybil traadte ind. Et Øjeblik standsede hun forfærdet ved Synet af al denne Forvirring. Var det hendes Værk? Havde hun drevet den lille Dreng til Fortvivlelse? Da hun saa ham ligge der paa Gulvet, blev hun et Øjeblik ganske rædselsslagen. Saaret i hans Haand havde blødt stærkt; han havde tørret Taarerne af med den saarede Haand, og hans Ansigt saa derfor ganske uhyggeligt ud. Hun kom til at tænke paa, hvor sød han den foregaaende Aften havde set ud, da han laa i sin Seng. Var det mon den virkelige Geoffrey, og var denne Forandring hendes Værk? Hun bøjede sig ned over ham og følte sig beroliget ved at høre hans sagte, regelmæssige Aandedræt.

Hendes Blik faldt paa Vinduet og det Tov, han havde lavet sig af Lagenerne — atter et Bevis paa, hvor fortvivlet han havde været.

Hvad skulde hun nu gøre? Hun vilde nødig kalde paa Ammen, men paa den anden Side kunde han da heller ikke blive liggende den hele Nat paa Gulvet i denne Tilstand.

Hun gik altsaa ud og kaldte paa Ammen. De fleste af Husets Folk havde hørt Geoffreys Skrig, og den senere paafølgende Stilhed havde foruroliget Ammen mere end alt det andet.

„Ak, naadige Frue, jeg er saa glad over, at De er kommen. Vi vidste ikke, hvad vi skulde gøre — men De havde jo udtalt Ønsket om, at vi ikke skulde blande os deri," sagde hun, idet hun fulgte med ind i Værelset.

„Hvad skulle vi nu gøre?" sagde Sybil.

„Det er bedst at se at faa ham bragt til Sengs uden at vække ham," svarede Ammen. „Men hvad har han dog gjort ved Sengen?"

Sybil svarede ikke, men pegede paa Vinduet.

„Du gode Gud! — Hvilken Lykke, at Vinduerne vare fastskruede!" sagde Ammen. Hun hentede i en Fart andre Lagener, gjorde Sengen i Stand paa ny, stillede sagte al Ting paa sin Plads igen og samlede Skaarene sammen. Tilsidst hentede hun noget varmt Vand og en Svamp.

„Du vil da vel ikke vække ham?" spurgte Sybil ængstelig.

„Stol bare paa mig, naadige Frue. Han sover saa fast, at der ingen Fare er for, at han skal vaagne, og det er da ikke værd, at han i Morgen tidlig skal blive forskrækket ved at se sit eget Ansigt."

Med stor Forsigtighed vadskede hun hans Ansigt, uden at han vaagnede. Derpaa løftede de ham i Fællesskab op og lagde ham i Sengen. Næppe var hans Hoved kommet til at hvile paa den bløde Pude, før hans Ansigt fik et Udtryk af Velbehag, som om han i Søvne mærkede den behagelige Forandring. Efter at have dækket ham godt til, forlode de Værelset.

I Aften vovede Sybil ikke at kysse ham.

VII. Sejr.

Da Geoffrey næste Morgen vaagnede, varede det noget, inden han erindrede sig, hvad der var sket. Han opdagede straks, at han laa med Klæderne paa. Hvad skulde dog det betyde? Lidt efter lidt stode imidlertid Aftenens Begivenheder klart for ham.

„Ammen har rimeligvis været heroppe og bragt mig i

Seng," tænkte han, glad over at finde alt i Værelset i bedste Orden.

Sybil lagde Mærke til hans matte Øjne ved Frokostbordet og saa ogsaa, at han næsten ingen Ting spiste. Hun fulgte efter ham, da han hentede sine Bøger for at begive sig til sin Lærer.

„Saa vidt jeg kan se, er du ikke rigtig oplagt til at arbejde i Dag," sagde hun.

„Aa, jeg fejler intet," skyndte han sig at svare.

„Har du ikke Hovedpine?" hun lagde et Øjeblik sin Haand paa hans brændende Pande. „Lad være med at læse i Dag; jeg skal sende Bud til Mr. Fellowes og lade sige, at du ikke er rigtig rask."

„Bedstefader vil vist blive forundret derover."

„Nej, vist ikke, jeg fortæller ham, at du har Hovedpine. Gaa nu op paa dit Værelse og se at komme til at sove."

I det samme kom hun til at tænke paa, at Drengen jo ikke længere havde sit gamle Værelse, og følte en vis Selvbebrejdelse ved Tanken derom.

„Kom herind," sagde hun og fulgte Geoffrey, der følte sig for syg til at gøre Modstand, ind i hendes eget Værelse. Drengen var glad ved at lægge sit tunge Hoved til Hvile paa den bløde Sofa og faldt straks i Søvn.

Om Eftermiddagen var Smerten i Hovedet omtrent forbi, og han fik Lyst til at gaa lidt ud sammen med Lance og Jack. Sybil gav ham Lov dertil; hun kunde for Resten ikke blive rigtig klog paa ham; han gik saa stille og sørgmodig om og løb ikke muntert omkring som sædvanligt, men det kom vel af, at Hovedpinen endnu ikke var ganske overstaaet.

„Se der," sagde Jack, „der staar Jones og Nancie. Jeg gad vide, om han har skændt paa hende, for hun græder jo."

Jones gik sin Vej, da Drengene nærmede sig; men Jack, der holdt meget af Nancie, løb hen til hende og spurgte, hvorfor Jones havde skændt paa hende.

„Han har slet ikke skændt paa mig," sagde hun, idet hun satte sig paa en fældet Træstamme; „Jones skænder aldrig paa mig."

„Men saa har du jo ikke noget at græde for," sagde Lance. „Ammen siger, at du er en lykkelig Pige, fordi du faar en saa god og brav Mand som Jones."

Under denne Samtale havde Geoffrey staaet noget for sig

selv uden at gøre noget Spørgsmaal. Han syntes at være i en halvt drømmende Tilstand; først de følgende Ord af Nancie vækkede ham.

„Ja, jeg har været den lykkeligste Pige i Verden, men nu er jeg det ikke mere, thi Jones forlader mig." Her holdt Nancie atter Forklædet for Øjnene.

„Forlader han dig?" spurgte Lance.

„Ja, han forlader mig, forlader sit smukke lille Hus, hvor vi skulde have boet — han er jaget bort herfra, og Gud ved, om han nogen Sinde igen faar en saa god Plads som denne. Han sagde, at vi maatte aflige Tillysningen i Kirken." Her brast den stakkels Pige i Graad.

Geoffrey havde lyttet opmærksomt til hendes sidste Ord.

„Men hvorfor skal han dog bort?" spurgte han.

„Fordi Lady Vincent er meget vred over noget, som han har gjort for at hjælpe Dem."

„For at hjælpe mig?" spurgte Geoffrey.

„Ja, han tillod, at De ledsagede ham om Aftenen — eller saadan noget. Hun sagde, at man nu altsaa ikke længere kunde stole paa ham. Det er haardt, ikke sandt, meget haardt! Han har nu været fem Aar i Deres Bedstefaders Tjeneste, og saa bliver han jaget bort paa den Maade!"

„Vil du dermed sige," sagde Geoffrey langsomt, „at Bedstefaders Kone har jaget ham bort alene af den Grund?"

„Ja, saaledes forholder det sig! — Ak, bare De dog kunde gøre noget for at faa hende til at forandre sin Beslutning! Mit Hjerte er ved at briste af Sorg."

Nancie brast igen i en heftig Graad, men Geoffrey hørte det ikke. Hans Hovedpine var med eet forsvunden, og som en Pil løb han hen for at indhente Jones.

„Jones!" raabte han ganske aandeløs. „Hvad vil det sige, at du skal bort? Det er da vel ikke sandt?"

„Naa, Nancie har altsaa alligevel talt om det," sagde Jones. „Jeg vilde helst have haft, at De intet havde hørt derom, førend jeg havde forladt Gaarden."

„Ja, men jeg maa have Sagens Sammenhæng at vide, Jones! Er det sandt, at det er, fordi du lod mig gaa ud om Aftenen sammen med dig?"

„Ja, ser De, unge Herre, jeg giver hende Ret i, at det var

galt af mig. Men saa sagde den naadige Frue, at jeg af den Grund skulde rejse min Vej."

„Det er ene og alene min Fejl," sagde Geoffrey dybt rystet; „jeg troede, at hun, naar det blev opdaget, vilde straffe mig, og ikke dig. Aa, Jones, mon hun virkelig mener det? — Ved du hvad," sagde han, og hans Ansigt opklaredes, „jeg vil gaa ind til Bedstefader og spørge ham til Raads. Hvad siger du til det? Jeg er sikker paa, at han ikke vil tillade, at du rejser."

„Han kender slet ikke noget til Sagen. Det vil næppe nytte noget at gaa til ham, ja, det vil maaske endogsaa gøre Sagen værre. — Men nu maa De ikke være bedrøvet derover, Tingen lader sig ikke ændre, og jeg maa se at faa mig en anden Plads."

„Jones," sagde Geoffrey, „jeg giver dig mit Ord paa, at jeg aldrig havde gjort det, hvis jeg havde anet, at det vilde ende saaledes, og kan jeg paa en eller anden Maade forhindre, at du mister din Plads, vil jeg gøre det."

Med disse Ord forlod Geoffrey ham og gik langsomt hjemad. Han tog sig det meget nær, at han var Skyld i, at Jones fik sin Afsked; og var det ikke ogsaa meget uretfærdigt at straffe den stakkels Jones for hans, Geoffreys, Fejl? Men det lignede Bedstefaders Kone! De blidere Følelser mod denne, der vare vaagnede i Barnets Hjerte, forsvandt igen. Han vilde gaa ind til hende og tale med hende om Sagen; det var haardt at maatte bede hende om en Gunst, men det var jo ikke for ham selv, og han havde lovet Jones at gøre, hvad han kunde.

Han begav sig lige op til hendes Værelse, thi han følte, at hvis han ventede med det, vilde det falde ham sværere.

Hun saa op, da han kom ind, og skulde lige til at spørge til hans Hovedpine; men i samme Øjeblik saa hun, at der var noget særligt i Vejen. Hun satte sig uvilkaarligt straks i Forsvarsstilling; ogsaa Geoffrey var forberedt paa en haard Dyst, og det var just ikke i den forsonligste Tone, han tiltalte hende.

„Jeg hører, at du har afskediget Jones," begyndte han. „Det kan da ikke være dit Alvor, han har jo været her paa Godset, siden han var Barn."

„Saa meget desto mere Grund havde han da til at opføre sig godt og ikke bestyrke dig i din Ulydighed," svarede hun koldt.

„Han bestyrkede mig ikke deri — jeg alene bærer Skylden," sagde Geoffrey i en hidsig Tone, „og hvis han ikke var gaaet med mig, var jeg simpelthen gaaet alene. Jeg finder det ikke smukt

at afskedige ham paa Grund af noget, han ingen Skyld har i — ja, jeg finder det ligefrem gement at lade ham undgælde for min Ulydighed."

„Det er noget, som jeg bedst kan dømme om," svarede Sybil. „Jones er gammel nok til at vide bedre Besked. Dig derimod betragter jeg kun som en uartig Knægt, der trænger til at lære, hvad Lydighed er."

„Jeg vil ikke adlyde dig, du vil aldrig kunne faa mig dertil," mumlede Geoffrey. Det faldt ham imidlertid i det samme ind, at dette ikke var den rigtige Fremgangsmaade, naar hans Hensigt skulde opnaas, og han fortsatte derfor i en roligere Tone: „Men du tilgiver ham jo, ikke sandt? Hvis du gør det, saa lover jeg, at jeg aldrig mere vil snige mig ud om Aftenen, men altid gaa i Seng paa Slaget 8. Det skal være ganske bestemt!"

Sybil tøvede med Svaret. Maaske havde hun givet efter, hvis hun havde set Drengens bønfaldende Blik; men uheldigvis havde hun Blikket fæstet paa Gulvet, medens hun overvejede, om hun kunde give efter uden at sætte noget til af sin Værdighed.

Da Svaret udeblev, fortsatte Geoffrey: „Men hvis Du ikke tilgiver ham, saa vil jeg — saa vil jeg for Fremtiden være endnu uartigere, end jeg hidtil har været."

Disse Ord gjorde Udslaget.

„Jeg indvilliger i dit Ønske, Geoffrey, men kun paa een Betingelse, og jeg tror, Du kan forstaa, hvad det er. I flere Maaneder har du trodset mig i et enkelt Punkt; hvis du nu giver efter her, vil jeg tillade Jones at blive."

Hun gav sig igen til at læse i sin Bog saa roligt, som om intet var forefaldet.

Den stakkels Geoffrey stod som ramt af Lynet; han havde ikke tænkt sig noget blot halvt saa slemt. Nu at skulle give efter med Skam og Skændsel og kalde den afskyelige, lille Unge for „Tante" — og det efter alle de stærke Ord, han havde brugt, og efter alt hans Praleri over for sine Brødre! — Han blev blussende rød i Hovedet. — Nej, det kunde han ikke gaa ind paa! End ikke Jones kunde forlange, at han skulde ydmyge sig selv i den Grad. Han maatte jo skamme sig ved at se Folk i Øjnene! Hans Skolekammerater vilde sikkert ogsaa faa det at vide. Ingen kunde forlange, at han skulde give efter paa denne Maade, nej, saa vilde han jo faa Udseende af at være en Kryster.

Han stod længe og krammede sit Lommetørklæde; Sybil skottede

hemmeligt hen til ham og var vis paa, at hun vilde vinde Sejr. Hun følte en vis Triumf. Hvad vilde Wilfred nu sige? Han, der altid tog Geoffreys Parti?

Den ene Tanke for igennem Geoffreys Hoved efter den anden. Han vidste, at det var hans Pligt at give efter, han var hele Tiden klar over, at han maatte ofre sin Stolthed for Jones's Skyld. Han havde desuden lovet ham det, og sit Ord vilde han holde, koste saa, hvad koste vilde.

Og dog, skulde han virkelig trække det korteste Straa, skulde hun virkelig have Lov til at triumfere over ham? Han vilde aldrig tilgive hende det! I Morges, da hun var saa venlig imod ham, var han nær ved at glemme al sin Bitterhed. Hvis hun havde tilgivet Jones, uden at stille den skrækkelige Betingelse, kunde de endnu være blevet gode Venner — men nu!

„Godt!" sagde han med hæs Stemme, „jeg giver efter."

„Sejr!" sagde Sybil ved sig selv, „jeg gjorde rigtigt i at holde ud. Nu vil jeg næppe længere faa saa mange Bryderier med ham." Til Geoffrey sagde hun kun: „Det glæder mig at høre dette; det er blot Skade, at du ikke for længst har givet efter."

„Under almindelige Omstændigheder vilde jeg aldrig have givet efter," svarede Geoffrey, „men saa slet kunde jeg dog ikke være, at jeg tillod, at Jones blev straffet for en Fejl, som han slet ikke havde gjort sig skyldig i."

Hvilken Foragt laa der ikke i Drengens Stemme!

Sybil rejste sig, gik hen til Skrivebordet, tog et Stykke Papir og skrev noget derpaa. Hun gik derpaa hen til Geoffrey igen, og denne saa, at hun holdt den Krigserklæring, som havde medført hele Ulykken, i Haanden.

„Hør, Geoffrey, siden du nu har underskrevet dette Dokumen for din egen Fornøjelse, er det ikke mere end rimeligt, at du ogsaa underskriver et for mig."

Geoffrey tog det Papir, hun havde skrevet paa, og læste det igennem; der stod:

„Jeg lover at adlyde min Bedstemoder og at kalde den lille Tante'; jeg lover fremdeles altid at være artig og aldrig gøre Skoj."

Det var en best Pille, men Geoffrey greb straks Pennen og underskrev uden at sige et Ord. Derpaa tog Sybil hans Krigserklæring og rev den midt over.

„Vil du meddele Jones det i Aften?" spurgte Geoffrey.

„Ja, jeg vil sende Bud til ham med Meddelelse derom. Og nu, Geoffrey, mener du nu ikke, at vi skulde være Venner?"

Geoffrey slog med Nakken.

„Jeg vil aldrig være gode Venner med dig," sagde han. „Jeg har givet et Løfte, og det vil jeg holde, men jeg vil aldrig komme til at staa paa en god Fod med dig — jeg vil aldrig tilgive dig."

— I Aften var Geoffrey glad ved at skulle gaa tidligt i Seng. Hans Hovedpine havde taget fat igen efter den Ophidselse, han havde været i. At alle hans Sager igen vare blevet bragt ned i hans gamle Værelse, var noget, der i høj Grad bidrog til at berolige ham. Da han havde klædt sig af, kaldte han paa Lance.

Denne var allerede i Seng og nær ved at falde i Søvn, men fulgte dog straks Broderens Kalden.

„Hør nu, Lance, jeg vilde blot sige dig, at jeg har givet efter med Hensyn til den lille; forstaa mig ret, ikke af egen Drift, men Bedstefaders Kone sagde, at Jones maatte blive i sin Tjeneste, hvis jeg gjorde det, og jeg vilde naturligvis ikke være en saadan Skurk, at jeg vilde lade ham miste sin Plads for min Skyld."

„Nej, naturligvis," sagde Lance; „men vil du nu virkelig kalde den lille 'Tante'?"

Geoffrey trak paa Skuldrene.

„Aa, jeg er i Grunden aldeles lige glad, hvad den saa bliver kaldt." Han lagde sit trætte Hoved tilbage paa Puden.

Lance havde sat sig paa Sengekanten.

„Stakkels Geoffrey! Gør det meget ondt i dit Hoved?"

„Frygteligt. Jeg har en Følelse, som om det skulde sprænges. Jeg tror, jeg vil forsøge paa at sove."

Lance rejste sig.

„Sig mig en Gang, Lance," sagde Geoffrey tøvende, „beder du altid din Aftenbøn?"

„Ja — gør du ikke?"

„Jeg vilde saa gerne, men jeg kan slet ikke komme ud af det. — Hvordan beder du saa?"

„Skal jeg bede her?" spurgte Lance. „Jeg har allerede bedt min Aftenbøn, men det gør ikke noget, jeg kan godt bede den en Gang til."

Han knælede ned ved Siden af Sengen, foldede sine Hænder og bad en lille, barnlig Bøn, som forekom Geoffrey saa underlig

bekendt. Derpaa bad han: „Fadervor", medens Geoffrey halvt Dromme hørte til, indtil han kom til disse Ord: „Forlad os vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere." Resten hørte Geoffrey slet ikke.

„Sig mig en Gang, Lance, tror du, det er meget vigtigt — jeg mener det med at tilgive?"

„Ja, naturligvis er det det, Geoffrey; jeg tænker ofte paa, om der er nogen, som jeg har noget at tilgive, men ved du hvad, jeg tror slet ikke, der er nogen, som jeg behøver at tilgive."

Geoffrey vendte sig om mod Væggen.

„Godnat, Geoff!"

Geoffrey svarede ikke, og Lance troede, at han allerede var falden i Søvn. Men Geoffrey var vaagen og laa og tænkte over nogle Ord, han havde sagt i Dag:

„Jeg vil aldrig tilgive dig."

Nej, han kunde ikke tilgive hende endnu.

Hans Stolthed var lige saa utæmmelig som nogen Sinde før.

VIII. Baby tiltvinger sig Indflydelse paa Tingenes Gang.

Uvilkaarligt maatte Geoffrey indse, at Livet var meget behageligere nu, da han havde underkastet sig Lady Vincents Ønsker. Første Gang han skulde til at udtale det frygtelige Ord „Tante", sad det ham fast i Halsen, og han havde en uhyggelig Fornemmelse af, at alle, som hørte det, maatte le; men han holdt sit Løfte som en Mand, og Sybil kunde ikke lade være at agte ham derfor, endskøndt hun saa, at det nu var hende vanskeligere end nogen Sinde før at faa en Plads i hans Hjerte.

Efter fjorten Dages Forløb betragtede hun hans Underkastelse som tilstrækkelig og meddelte ham, at han fra nu af maatte lade være at bruge den forhadte Titel. Dette lettede en umaadelig Byrde fra Geoffreys Sind, hans gode, gamle Lune begyndte at komme igen, og hans Ansigt mistede sit trodsige Udtryk.

Jones og han vare blevne bedre Venner end nogen Sinde, og den brave Mand var i Stand til at gaa i Døden for ham. Havde ikke Geoffrey været Skyld i, at han beholdt sin Plads? Hvorledes det var gaaet til, fik han aldrig rigtig Besked om, men

at det var Geoffreys Værk, derom var der ingen Tvivl. Hans Taknemmelighed i den Anledning kendte ingen Grænser, og han syntes ganske at glemme, at det jo oprindelig var Geoffreys Uartighed, der nær havde bragt ham til at miste sin Plads.

Det bedste var imidlertid, at Miss Ainslie kom tilbage, og med hendes Nærværelse syntes Freden at have holdt sit Indtog i de ophidsede Gemytter. Lady Vincent fortalte hende den hele Historie om Geoffreys Uartigheder, i Overensstemmelse med Sandheden, idet hun ikke undlod at dadle sig selv for mange Ting, som hun nu bagefter ønskede ugjort.

„Dog, nu er det jo for sent," sagde hun bedrøvet; „jeg har bragt det til, at han hader baade mig og den lille og næppe nogen Sinde vil komme til at fatte Godhed for os mere."

„Det tror jeg dog ikke saa bestemt," sagde Miss Ainslie. „Drengen er meget godmodig af Naturen og vil nok engang lære at indse, hvor uartig han har været; da vil Angeren komme, og da, derom er jeg overbevist, vil han ogsaa komme til at holde af Dem og Deres Barn."

„Jeg tvivler dog derom," sagde Sybil. „Han er mig i mange Henseender en Gaade, og naar jeg tror at virke opdragende paa ham, forleder jeg ham tvertimod som oftest til at være uartig. Hvordan bærer De Dem egentlig ad med at komme saa godt ud af det med ham?"

„Maaske fordi jeg aldeles ikke lægger an paa at komme godt ud af det med ham," svarede Miss Ainslie smilende.

„Ja, det er godt nok altsammen, men er De da ikke enig med mig i, at en lille Dreng maa lære at være lydig? En saa selvstændig Natur som Geoffreys maa lære at underkaste sig andres Autoritet, ellers duer det ikke."

„Ja, ganske vist," sagde Miss Ainslie, „men —" hun tøvede et Øjeblik, „tillader De mig at tale ganske aabent?"

„Ja, saa gerne," svarede Sybil, „jeg vilde ønske, at De sagde alt, hvad De tænker. Sig mig nu, hvad De vilde have gjort i mit Sted."

„Jeg ved ikke, om jeg dømmer ganske rigtigt," sagde Miss Ainslie, „men jeg tror, at jeg først vilde have forsøgt at vinde Drengens Kærlighed, saa vilde Lydigheden følge af sig selv uden Vanskelighed."

„Det har jeg ogsaa forsøgt; i Begyndelsen gjorde jeg mig al mulig Umage for at glæde ham og gøre ham lykkelig."

„Paa hans eller paa Deres egen Maade?" spurgte Miss Ainslie. „Drenge ere nogle vanskelige Skabninger, og maaske det, som De troede vilde volde ham Glæde, aldeles ikke var efter hans Sind. Omstændighederne have gjort, at De er bleven ham i Moders Sted, nu vel — men en rigtig Moder behøver aldrig at spekulere over, hvorledes hun skal gøre sine Børn glade og lykkelige. Hun elsker dem simpelthen, saa kommer alt det andet af sig selv."

Sybil sad et Øjeblik i dybe Tanker.

„Jeg tror, De har Ret," sagde hun med et Suk. „Men Geoffrey er nu engang saa vanskelig at have med at gøre. Jeg ønsker saa tit, at hans Bedstefader vilde sende ham til en større Skole; jeg er sikker paa, at han vilde have godt af det, og naar han saa kom hjem i Ferierne, vilde det være let at faa den rette Tone ind i vort Forhold. Men min Mand er fast besluttet paa at beholde ham hjemme, vistnok fordi han ikke kan undvære Drengen. Først naar han bliver 14 Aar, skal han til Harrow. — Naa, der har vi min lille Skat!" raabte hun, idet Ammen i det samme kom ind med den lille Phillis paa Armen. „Har De nogen Sinde set noget saa yndigt?"

Phillis var nu omtrent 9 Maaneder gammel og var virkelig et yndigt Barn med mørkeblaa Øjne, sorte Øjenvipper og et smukt, mørkebrunt Haar.

„Hvor hun dog ligner Geoffrey!" raabte Miss Ainslie noget ubetænksomt. „Ganske de samme Øjne og de samme Farver"

„Jeg ved det nok," svarede Sybil i en halvt ærgerlig Tone. „alle sige det samme; men saadan bærer Geoffrey sig aldrig ad," og hun pegede paa den lille, der strakte Armene ud efter Moderen med glædestraalende Øjne og hele det lille Ansigt i eet Smil. Hun tog nu Barnet fra Ammen.

„Min egen søde, lille Pige!"

Miss Ainslie sukkede. Geoffrey havde virkelig engang set saadan ud. Hun havde set det samme Udtryk i hans Ansigt, det samme Smil; men nu saa man det aldrig mere. Lady Vincent hørte hendes Suk og syntes at gætte hendes Tanker.

„Jeg har aldrig set ham saaledes," gentog hun i en noget trodsig Tone, „og tror ikke, at han nogen Sinde har kunnet set saadan ud."

„Findes der ikke et Fotografi af ham sammen med hans Forældre?" spurgte Miss Ainslie. „Der har tidligere staaet et

her paa Bordet, men da Ulykken indtraf, tog Sir Francis det væk, fordi han, som han sagde, ikke kunde taale at se paa det."

„Aa, det vilde jeg gerne se," sagde Sybil; „jeg vil spørge Sir Francis, hvor det er."

Hun rakte Barnet til Miss Ainslie og forlod Værelset. Kort efter kom hun tilbage med en lille Æske i Haanden. Da hun aabnede den, syntes hendes eget Barns Øjne at smile til hende fra Billedet.

Det var et ualmindelig godt Fotografi. Geoffrey var omtrent i samme Alder som lille Phillis nu; han saa op paa sin Moder med det samme Udtryk, hvormed Phillis saa ofte saa paa hende. Miss Ainslie kastede blot et Blik derpaa og forlod saa sagte Værelset. Sybil betragtede det ufravendt, indtil en Taage viste sig for hendes Øjne og tilslørede Billedet. Var det virkelig Geoffrey, Barnet med det mørke, trodsige Ansigt? Var det muligt, at hendes søde, lille Phillis engang kunde komme til at se ud saaledes som han nu?

Sybil gyste og trykkede Phillis tættere ind til sig.

„Er det min Fejl," hviskede hun, „er det virkelig alene min Fejl?"

Geoffreys Moders blide Øjne syntes at se bebrejdende paa hende, hun troede at høre en Hvisken fra længst forsvundne Dage: „Geoff, min Geoff!" Hun kyssede Billedet. „Saaledes var det ikke ment; tilgiv mig og se ikke paa mig med det bedrøvede Blik. O, tilgiv mig! Jeg kan maaske endnu vinde hans Kærlighed."

Hun lagde Fotografiet ned i en Skuffe. „Jeg vil beholde det som en Paamindelse," sagde hun. —

Om Aftenen kom Miss Ainslie efter Teen ind i Børnekammeret.

„Lad mig faa den lille et Øjeblik," sagde hun. „Det forekommer mig, at jeg først har rigtig Fornøjelse af hende, naar jeg kan tage hende med over i Skoleværelset."

„Den unge Master Geoffrey er altsaa ikke derovre," spurgte Ammen.

„Jo, jeg tror, han er derovre; hvorfor det?"

„Man ser dem aldrig i samme Værelse; han hader den lille i den Grad, at Barnet aldrig er sikkert, naar de ere i Stue sammen. Jeg kan ikke indestaa for, hvad han i saa Tilfælde kunde finde paa."

„Men hvad mener De dog?" raabte Miss Ainslie oprørt;

„De vil da ikke dermed sige, at Geoffrey vilde gøre den lille Fortræd?"

„Naar det kom til Stykket, tror jeg alligevel ikke, at han vilde gøre det; men De skulde have hørt, hvilke Udtryk han har brugt om den lille. I den senere Tid har han ikke været saa slem, men det er min faste Tro, at han ikke tager mere Notits af hende end af —"

„Tillader De," afbrød Miss Ainslie hende og tog den lille paa Armen. „Jeg tager Ansvaret paa mine Skuldre."

Hun tog Barnet med over i Skolestuen, som om det var den naturligste Sag af Verden og syntes ikke at lægge Mærke til, at Geoffrey mumlede: „Skal Baby nu ogsaa herover?" Han fordybede sig i en Bog, og Miss Ainslie satte sig i en Lænestol og begyndte at lege med den lille.

Lance listede sig straks hen til hende, thi han og Baby var gode Venner, og snart lo den lille over hele Ansigtet, begravede sine Hænder i hans Haar og trak i det af alle Kræfter. Efter nogen Tids Forløb bemærkede Miss Ainslie, at Geoffrey, der lod som om han læste ivrigt, i det skjulte iagttog Phillis, og en Gang saa hun ligesom et Smil, da Phillis rev en hel Tot Haar af Lances Hoved.

Hun beholdt imidlertid ikke den lille længe derinde; da hun havde bragt hende tilbage til Ammen, gav hun sig til at spille det sædvanlige Parti Trik-Trak med Geoffrey. Men hver Dag efter Te bar hun Baby ind i Stuen, og da var Geoffrey altid til Stede. Han iagttog Barnet med mere og mere Interesse, men sagde aldrig noget derom. En Gang, da ingen af de andre var til Stede og Phillis havde kastet den Bold, med hvilken hun legede, hen i den anden Ende af Stuen, tog Geoffrey den op og gav hende den igen. Den lille tog den, kastede den i Overgivenhed bort igen og saa med et skælmsk Smil paa Geoffrey. Dette vedblev en Tid lang, og Miss Ainslie vovede ikke at tage Notits deraf, end ikke da Phillis til sidst strakte sine smaa Arme ud imod Geoffrey og raabte: „Dreng, Dreng," som om hun havde Lyst til at faa ham paa nærmere Hold for at kunne lege med hans krøllede Haar.

Lidt efter lidt begyndte han øjensynligt at faa Interesse for hende, men sagde intet. En Aften hørte Miss Ainslie, at der blev kaldt paa hende; hun satte da i Tanker Phillis paa Geoffreys Knæ og sagde:

„Hold hende saa længe — jeg skal straks være tilbage igen.“

Det var netop, hvad Baby ønskede, og Geoffrey, der nu var alene i Værelset og i Bunden af sit Hjerte altid havde holdt af det lille, uskyldige Barn, trykkede hende op til sig og kyssede hendes fremrakte Ansigt, men kun efter først at have set sig forsigtigt om.

I samme Øjeblik var imidlertid Babys Hænder der, hvor de saa længe havde ønsket at være, nemlig i Geoffreys krollede Haar, og da Miss Ainslie kort efter kom tilbage, vare de begge i fuld Leg, og hun skulde nok vogte sig for at afbryde den. Fra dette Øjeblik var det noget, der fulgte af sig selv, at naar Baby og Miss Ainslie var alene, kom Geoffrey og legede med Barnet — medens han, naar der var andre til Stede, ikke saa til den Side, hvor den lille var. Miss Ainslie var klog nok til ikke at tale derom til nogen, thi hun vidste, at hvis Geoffrey fik blot det ringeste Nys om, at man kendte hans forandrede Opførsel, vilde han straks trække sig tilbage igen ligesom en Snegl i sit Hus, og saa vilde det være meget vanskeligt at faa det gamle Forhold oprettet igen.

Ved flere Lejligheder hændte det, at Baby, naar hun saa ham inde i Dagligstuen, gjorde de hæftigste Anstrengelser for at tiltrække sig hans Opmærksomhed, strakte Armene ud imod ham og raabte „Dreng, Dreng!“

„Det er besynderligt,“ sagde Sybil da ofte, „jeg tror, at Barnet holder mere af Geoffrey end af nogen anden i hele Huset, og det uagtet han ikke bryder sig det mindste om hende.“

„Det er netop Grunden,“ sagde Veninden. „Børn føle sig ofte mest tiltrukken af den, der ikke bekymrer sig om dem.“

„Jeg forstaar ikke, hvor han kan modstaa hende,“ sagde Sybil, der jo ikke kendte noget til deres varme Venskab i Skolestuen.

Saaledes gik det, indtil Phillis var omtrent halvandet Aar gammel, og endnu vidste ingen undtagen Miss Ainslie noget om hans Kærlighed til Barnet, der var taget saaledes til, at han hele Dagen gik og glædede sig til den halve Time om Aftenen, som han for ingen Pris vilde undvære. Tanken om, hvor lidt Sybil drømte om, at Phillis holdt saa meget af ham, gjorde det hele blot endnu mere tillokkende for ham. Han havde en Følelse af, at hun vilde ærgre sig derover, hvis hun vidste det, og hvert

Kys, som Barnet gav ham, ydede ham den samme Tilfredsstillelse, som om han havde stjaalet noget fra en Fjende.

Sybil fandt det haabløst at søge at vinde hans Venskab, om hun end gjorde sig ærlige Anstrengelser for paa alle Punkter at komme ham i Møde.

Geoffrey var nu ikke mere uartig eller uforskammet over for hende, men han behandlede hende stadigt med en Kulde, der syntes at danne en uoverstigelig Skranke imellem dem. Han var næsten overdrevent høflig imod hende; han sprang altid hen og aabnede Døren for hende, naar hun forlod Værelset, og svarede hende med den største Høflighed, naar hun talte til ham; men om der havde været rejst en Mur imellem dem, kunde de ikke have været hinanden fjernere.

En Morgen kom Sybil ikke ned til Frokost.

„Lady Vincent vil spise Frokost paa sit Værelse," sagde Sir Francis til Miss Ainslie. „Hun har næsten hele Natten maattet vaage hos den lille."

„Barnet er da forhaabentlig ikke syg?" sagde Miss Ainslie.

Geoffrey spiste saa roligt, som om Sagen slet ikke angik ham, men ventede desuagtet spændt paa Svaret.

„Jeg haaber det ikke," svarede Sir Francis. „Ammen mener, at hun blot har ondt for Tænder; men vi har dog sendt Bud efter Doktor Freeman."

Sir Francis lod virkelig til at være ængstelig — han holdt jo saa meget af sit Barn. Han spiste ikke meget og forlod straks efter Værelset. Ogsaa Miss Ainslie skyndte sig op for at se, om der ikke var noget, hvormed hun kunde hjælpe, og Geoffrey rejste sig med tungt Hjerte for at hente sine Bøger og begive sig til sin Lærer. Han havde saadan en Lyst til at blive hjemme. Var han virkelig nødt til at gaa? Mon han ikke kunde finde en Undskyldning til at blive hjemme, saa at han kunde faa at vide, hvad Lægen sagde?

Nej, det var umuligt, alle vilde jo lægge Mærke dertil, man troede jo endnu, at han hadede Barnet. Og dog — han kunde ikke gaa, før han fik nøjere Besked.

Han løb ovenpaa, sneg sig sagte ind i Børnekammeret og liggede derfra ind i Sovekammeret, hvortil Døren stod paa Klem.

Lille Phillis laa grædende paa Ammens Skød, han kunde akkurat se hendes røde, ophovnede Ansigt. Miss Ainslie stod ved

Siden af og betragtede hende. „Jeg haaber, at Lægen snart kommer," sagde hun.

„Ja," svarede Ammen, „jeg formoder, at han vil skære hende i Tandkødet."

Geoffrey blev ganske bange. Hvad var dog Ammens Mening med det? — Da faldt ham pludselig de Ord ind, som han forhen saa ofte havde udtalt, naar Talen faldt paa den lille:

„Jeg hader hende; jeg vilde ønske, hun maatte dø."

Hvor skrækkeligt! Nu vilde Gud sikkert straffe ham ved at lade den lille dø — netop nu, da han var kommet til at holde saa meget af hende.

„Geoff, Geoff!" raabte Jack i det samme; „Jones har allerede ventet længe med Ponyen. Du kommer for sent, hvis du ikke skynder dig!"

Geoffrey gik atter nedenunder. Lance, der mødte ham, lagde Mærke til hans drømmende Udtryk.

„Hvad er der i Vejen, Geoff, Du ser saa underlig ud?"

„Du, Lance, Ammen har sagt, at Lægen vist vil skære i den lilles Tandkød."

„Hvad skal det sige, Geoff?"

„Jeg tror, at han vil skære det helt af; saa vidt jeg ved er der en bestemt Slags Knive, som man bruger dertil."

„Saa maa hun være meget syg," sagde Lance forskrækket.

„Ja, hun dør maaske," hvislede Geoff. — „Ved du hvad," vedblev han, „jeg vilde forfærdelig gerne vide, hvorledes det staar til, naar jeg kommer fra Skole. Du kan skaffe dig det at vide, men du maa ikke plapre ud med, hvad jeg her har sagt dig. Hvis det er bedre med hende, saa tag dit Lommetørklæde og vift med det, saa at jeg kan se det, naar jeg kommer op paa Bakken; du kan sagtens se mig, naar jeg er naaet dertil."

„Ja vel, Geoff — men sig mig en Gang, hvorfor er du saa bedrøvet derover; jeg troede, at du slet ikke kunde lide Baby."

„Pas dig selv," svarede Geoff i en ualmindelig affejende Tone; „jeg holder naturligvis ikke af, at hun er syg."

Han vovede ikke at sige mere, det var, ligesom om han havde faaet noget i Halsen, men han vidste ikke, hvad det var. Han skyndte sig ud, sprang op paa sin Pony og galoperede bort, saa hurtigt, Hesten kunde løbe.

Geoffrey glemte aldrig denne Formiddag; hans Uro og Be-

kymring var saa stor, at man ikke kunde undgaa at mærke det paa ham. Læreren troede til sidst, at han var syg og bar derfor over med hans Uopmærksomhed.

Endelig var da Undervisningen forbi, og Geoffrey sprang op paa sin Pony, længselsfuld efter at komme hjem. Da han naaede op paa Bakken, saa han Lance i det fjerne, viftende med sit hvide Lommetørklæde, og udstødte et Lettelsens Suk. Faa Minutter efter stod han ved Broderens Side.

„Har Lægen gjort det?" spurgte han aandeløs — „gjorde det meget ondt?"

„Jeg ved ikke, hvad han har gjort," svarede Lance, „men jeg tror, at han har gjort det; han kom Klokken 10, og da jeg lidt efter spurgte Jane, hvordan det gik, sagde hun, at det vist var bedre. Mere turde jeg ikke spørge om." —

Lady Vincent kom ned til Frokost Kl. 1, og aldrig før havde Geoffrey med saa stor Opmærksomhed betragtet hendes Ansigt. Han syntes ikke, at hun saa videre ængstelig ud, saa Phillis maatte rimeligvis have det bedre.

„Spørg du," hviskede han til Lance.

„Hvordan har Baby det?" spurgte Lance.

„Bedre, min kære, lille Ven," svarede hun og kyssede ham; „du er bekymret for, hvordan det gaar hende, ikke sandt?"

Hun sendte Geoffrey et halvt bebrejdende Blik, men denne lod, som om han ikke saa det.

„Jeg tror, at han er glad over, at Barnet er sygt," sagde hun ved sig selv, ikke uden Bitterhed. Hun blev endnu mere bestyrket i denne Tro ved at se ham lege under Jubel og Spøg om Eftermiddagen — men dette var kun en Reaktion oven paa den Spænding, hvori han havde gaaet hele Formiddagen.

Om Aftenen, da han skulde til at gaa i Seng, tog han Mod til sig og spurgte Miss Ainslie, hvorledes det stod til med den lille.

„Det er nu meget bedre, efter at Lægen har skaaret i Tandkødet."

„Gjorde det frygtelig ondt?" spurgte Geoffrey. Hans Stemme rystede.

„Men kære Geoffrey," udbrød hun, „hvor kan du dog tage dig den Sag saa nær!" Hun skulde lige til at trøste ham og fortælle ham, at al Fare var forbi, da Lady Vincent i det samme kom ind i Skolestuen.

„Aa, Miss Ainslie, vær saa god at følge med ind i Barne-

kammeret," sagde hun; „hvad Geoffrey angaar, er det bedst, at han nu gaar i Seng."

Geoffrey begav sig op paa sit Værelse i den sikre Tro, at Phillis nu var bleven daarligere igen. Han anede jo ikke, at Barnet sov fast, og at Lady Vincent kun vilde bede Miss Ainslie om at sidde lidt hos det, medens Ammen spiste sin Aftensmad.

Geoffrey havde paa Følelsen, at Barnet nu vilde dø, og at han var Skyld deri. Godt! saa vilde han bede Vorherre om at gøre det rask igen. Han havde ikke bedt til Gud siden hin skrækkelige Dag, men nu vilde han gøre det. Idet han knælede ned ved Siden af Sengen, faldt det ham pludselig ind, hvorfor han ikke havde bedt i saa lang Tid. Det var, fordi han havde sagt til Bedstefaders Kone, at han aldrig vilde tilgive hende, og altsaa kunde det slet ikke nytte noget, at han bad. Hvad skulde han nu gøre? Han vilde kalde paa Lance; maaske kunde han finde paa Raad. Lance var endnu ikke faldet i Søvn og kom derfor straks.

„Du, Lance, har du tænkt paa at bede til Gud om, at Phillis maa blive rask?"

„Ja, naturligvis, Geoff; jeg beder ham hver Aften om at velsigne den lille."

„Det er meget rigtigt gjort af dig," sagde Geoffrey i saa ligegyldig en Tone som muligt. „Jeg vilde ogsaa gerne bede derom, men jeg kan ikke; jeg har jo nemlig, den Gang Bedstefaders Kone vil give Jones hans Afsked, sagt, at jeg aldrig vilde tilgive hende, og af den Grund kan jeg naturligvis ikke bede."

„Det er jo forfærdeligt," sagde Lance, „men kan du virkelig ikke tilgive hende?"

„Jo, jeg kunde maaske nok alligevel, nu er jeg jo ikke saa vred paa hende som den Gang, men jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal bære mig ad dermed. Ser du," vedblev han, „hvis jeg blot havde sagt det til mig selv, saa vilde jeg ganske simpelt tage mine Ord tilbage i al Stilhed, men jeg har jo sagt det til hende selv, og nu ved hun det."

„Ja, Geoff, jeg forstaar det nok. Jeg tror, at du er nødt til at sige det til hende, saa vil du bagefter kunne bede til Gud om, at Phillis maa blive rask."

„Men saa maa jeg gøre det endnu i Aften."

„Ja, ikke sandt! Hun er nede i Dagligstuen."

„Nej, jeg vil vente, til jeg hører, at hun gaar ovenpaa. Gaa du nu imidlertid i Seng, det kan maaske vare længe."

„Ja, Geoff, men saa skal du komme ind og fortælle mig det — det gør ikke noget, at du vækker mig, men nu er jeg forfærdelig søvnig."

Lance gik altsaa i Seng, og tre Minutter efter laa han i dyb Søvn. Geoffrey sad og ventede; Tiden faldt ham meget lang, og dog varede det knap en Time; Lady Vincent var nemlig meget træt, eftersom hun havde vaaget den foregaaende Nat.

Hun blev noget forundret ved, kort efter at være kommet ind i sit Soveværelse, at høre en banke paa Døren, og endnu mere, da hun saa, at det var Geoffrey.

„Jeg troede, at du allerede for længe siden var gaaet i Seng," sagde hun, men Tonen var ikke uvenlig, thi hun saa straks, hvor bleg han var, og troede, at der var hændt ham noget slemt.

„Jeg kunde ikke gaa i Seng, førend jeg havde talt med dig — jeg har noget at sige dig."

„Kunde du ikke vente med det til i Morgen, Geoffrey, jeg er nemlig meget træt i Aften?"

„Nej, jeg maa sige det nu i Aften — jeg vil sige dig, at jeg tilgiver dig — jeg er bleven oppe for at sige dig det."

Sybil blev baade forvirret og ærgerlig til Mode. Det var saa længe siden, at hendes Tanker havde beskæftiget sig med Geoffreys Affærer, at hun ikke rigtig forstod, hvad han egentlig mente. Hun fandt, at hun selv havde meget at tilgive Geoffrey, og det, at han nu kom og sagde, at han havde tilgivet hende, især nu, medens hun var saa udmattet og længtes efter at komme i Seng, forekom hende, med et mildt Udtryk, at være den forkerte Verden. Der var derfor noget sarkastisk i hendes Tone, idet hun svarede:

„Det glæder mig meget at høre, Geoffrey; det er sikkert meget pænt af dig, men du kunde dog maaske have valgt et gunstigere Øjeblik til at underrette mig om din allernaadigste Tilgivelse; du tillader mig derfor maaske at sige, at det havde forekommet mig langt mere passende, om du var kommet til mig og havde spurgt mig, om jeg vilde tilgive dig."

„Det vilde aldeles ikke have nyttet noget," svarede Geoffrey, idet han søgte at tale saa roligt som muligt — „det havde slet ikke nyttet lille Phillis noget." Disse sidste Ord kom over hans Læber mod hans Vilje. Han glemte fuldstændig sin Hemmelighed

og betænkte ikke, at disse Ord ville være aldeles uforstaaelige for hende.

„Lille Phillis? Hvad mener du dog med det? Hvad har Barnet med den Sag at gøre?"

„Ellers kunde hun ikke blive rask," svarede Geoffrey, der paa Grund af Søvnighed og Træthed næppe vidste, hvad han selv sagde.

„Nu vil jeg ikke længere høre paa din Snak," sagde Sybil utaalmodig. „Jeg finder hele din Opførsel meget uforskammet — gaa nu straks i Seng!"

„Du vil altsaa slet ikke have, at jeg tilgiver dig?" sagde Geoffrey med Graaden i Halsen.

Lady Vincent skubbede ham lempeligt udenfor og lukkede Døren. Han brast i Graad, listede sig ind i Lances Værelse og vækkede ham.

„Det nytter ikke noget, Lance, hun bryder sig ikke om det, og nu kan jeg ikke bede om, at Phillis kan blive rask!"

„Ja, men er det ikke nok, at du selv vil tilgive hende, Geoff? Jeg synes, det maa være tilstrækkeligt."

„Tror du?" sagde Geoffrey lettet.

„Vi kan jo spørge Miss Ainslie derom i Morgen," sagde Lance.

„Nej, nej, det vil jeg ikke have."

„Hun er jo altid saa rar, og hun er saa nem at tale med."

„Ja, du forstaar at tale med hende, men jeg ikke. Ved du hvad, jeg har virkelig ikke Lyst til at fortælle hende, hvor længe det er siden, at jeg har bedt min Aftenbøn. Hun har tidligere mange Gange talt med mig derom, men i den senere Tid har jeg altid undgaaet at tale om den Sag med hende."

„Prøv dog alligevel derpaa," bad Lance.

„Ja — maaske," svarede Geoffrey, „— men jeg vilde dog saa gerne have haft, at Bedstefaders Kone havde givet mig Lov til at tilgive hende."

IX. Felandet.

Næste Morgen var Baby igen ganske rask, kun noget gnaven. Geoffrey var ganske forbløffet. Han havde altsaa maaske slet ikke behøvet at græmme sig saa meget, „men i hvert Tilfælde har jeg tilgivet hende," sagde han ved sig selv, „hvad enten hun nu

bryder sig om det eller ikke," og han syntes, at der var vældet en Sten fra hans Hjerte.

Sybil var vedblivende meget kølig imod ham. Hun havde jo stadig misforstaaet ham og ansaa hans forandrede Opførsel for en ny Uforskammethed. Hun var meget optaget af Phillis, der endnu var noget medtaget efter sin Sygdom. Barnet syntes at have en fiks Ide, som ikke var til at faa ud af hende; hvad man saa gjorde, og hvad man saa gav hende at lege med, vedblev hun dog stadig at raabe: „Dreng, Dreng!" Sybil sendte Bud efter Lance, men efter at Baby havde leget et Par Minutter med ham, stødte hun ham bort fra sig og raabte igen: „Dreng, Dreng!" Nu forsøgte man med Jack, men det gik ikke, hun slog blot efter ham med sine smaa Hænder og havde slet ikke Lyst til at lege med ham.

Ligesom hun i sit Ydre lignede Geoffrey, saaledes lignede hun ham ogsaa i Karakter, havde den samme Viljestyrke og Energi. Engang gik Moderen hen til Vinduet med hende, da holdt hun pludselig op med at skrige, et Smil gled hen over det lille Ansigt, hun strakte Armene ud og raabte henrykt: „Dreng!"

Geoffrey var i det samme redet forbi Vinduet.

„Umuligt," sagde Sybil og rynkede Panden, „hvad kan Barnet dog mene?" Hun forlod atter Vinduet, men dette havde kun til Følge, at Barnet gav sig til at skrige igen. Sybil kaldte da paa Ammen.

„Jeg ved ikke, hvad der er at gøre med det Barn," sagde hun, „det skriger altid, og Lægen siger, at vi skulle sørge for, at det forholder sig saa roligt som muligt. Hun var kun rolig et Øjeblik, da hun saa Geoffrey ride forbi, men det maa have været et Tilfælde, — maaske var det Hesten, der interesserede hende."

„Skal jeg alligevel ikke hente ham," spurgte Ammen; „Barnet bliver jo sygt af at græde saa meget."

„Aa, han kommer saamænd ikke alligevel," sagde Sybil, „han er gladest, naar Barnet er rigtigt sygt, det ved jeg godt."

„Jeg er sikker paa, at han vil komme," sagde Lance, der var til Stede, „og han var meget bedrøvet, da Phillis var syg."

Lady Vincent kom nu til at tænke paa hans besynderlige Opførsel den foregaaende Aften.

„Naa, saa hent ham da," sagde hun, men i en modvillig Tone.

Lance løb ud og raabte: „Geoff, du skal komme op til den lille; den græder saa meget og længes efter dig."

Geoffreys Ansigt fik et triumferende Udtryk.

„Bedstefaders Kone sagde, at hun troede ikke, du vilde komme, men jeg sagde, at jeg vidste, du vilde komme."

Geoffrey tænkte kun paa Barnet, han skyndte sig op og gik lige hen til den grædende Phillis.

Sybil følte et Stik i Hjertet, da hun saa, hvorledes den lilles Udtryk forandrede sig og blev til et glad Smil.

Geoffrey lagde sig paa Knæ, og straks vare hendes smaa Hænder begravede i hans Haar, medens hun af og til kærtegnede hans Ansigt, noget, som Phillis yderst sjældent gjorde overfor andre end netop Moderen.

Sybil saa til med Forundring. Hun kunde neppe kende Geoffrey igen, det haarde Udtryk var veget fra hans Ansigt, der nu lignede den lilles paa det mest slaaende. Lidt efter lidt trak Geoffrey Barnet ned til sig, og til sidst sade de begge to paa Gulvet. Sybil vovede ikke at forstyrre deres Leg. Til sidst blev den lille træt, hendes Hoved hvilede i Geoffreys Skød, og hun sov, for første Gang den Dag.

Sybil syntes, at det hele var Hekseri, og var slet ikke glad til Mode. Drengen sad ganske stille og vovede næppe at aande af Frygt for at vække Barnet. Da der var gaaet et Par Minutter, anbragte Sybil forsigtigt sin Arm under Barnet og løftede det op, uden at det vaagnede.

„Tak, Geoffrey," sagde hun i en ikke uvenlig Tone; men Geoffrey mumlede blot: „Aa, ingen Aarsag," og var forsvunden, inden hun kunde komme til at sige mere. —

Nu vilde det have været mig en stor Tilfredsstillelse at kunne sige, at Sybil og Geoffrey fra denne Dag af vare Venner. Men desværre var det ikke Tilfældet, og som sædvanligt laa Fejlen paa begge Sider.

Geoffrey var nu ikke længere nødt til at skjule sin Kærlighed til Phillis, og han gik derfor straks over til den modsatte Yderlighed. Hans Skolegang forhindrede ham i at være sammen med Barnet til Stadighed, og det var altsaa ganske naturligt, at han, hver Gang han viste sig, blev modtaget med stor Begejstring. Sybil gjorde sig alvorlige Bestræbelser for at lade som ingenting; men naar hun saa, hvorledes Phillis skottede hen til Døren paa den Tid, Geoffrey plejede at komme, og mærkede den Jubel, hvormed hun modtog ham, var hun virkelig ofte af den Mening, at hun havde været gladere, om Geoffrey fremdeles ikke havde brudt

sig om Barnet. Geoffrey syntes instinktmæssig at vide dette og fandt i Stilhed en Tilfredsstillelse ved at vise Barnets Kærlighed til ham; jo mere Lady Vincent ærgrede sig derover, desto mere Glæde fandt han deri.

„Hvem holder Baby mest af?" spurgte han ofte.

„Geoff!" raabte Barnet.

Og endskønt Sybil vidste, at hun vilde faa Svaret „Mor!" naar hun stillede det samme Spørgsmaal, bar hun dog et vist Nag til Geoffrey af den Grund og misundte ham hvert Kys, som Barnet gav ham.

Lidt efter lidt fik hun det indrettet saaledes, at Geoffrey sjældnere fik Barnet at se. Men, som det altid gaar, jo flere Hindringer der blev lagt ham i Vejen, desto ivrigere blev han. Han trøstede sig stadigt med den Tanke, at han havde tilgivet Sybil, idet han ikke betænkte, at en Tilgivelse, som han kun havde givet for at vinde noget derved, ikke fordi han angrede noget, slet ikke var nogen Tilgivelse. De kom derfor snart igen tilbage til det gamle Forhold, uden at det egentlig blev ham ganske klart og uden at nogen af dem egentlig mærkede det, fordi det ikke, som før, udartede til et aabent Oprør.

Efter at nogle Uger vare gaaede, og efter at Geoffrey havde begyndt at indse, at han neppe nogen Sinde mere vilde kunne indbyde sine gamle Legekammerater, blev han mere end nogen Sinde opsat paa at lege med Barnet. Sybil havde virkelig ikke kunnet gøre noget bedre for at faa hans Kærlighed til Phillis til at vokse, end da hun lagde ham Hindringer i Vejen.

„Det er en stor Skam," sagde han til Jack; „det er umuligt at gøre hende tilpas. Først var hun vred over, at jeg ikke brød mig om Phillis, og nu er hun vred over, at jeg holder saa meget af hende."

„Hvad har du i Sinde at gøre?" spurgte Jack, der kunde se paa Geoffreys Ansigt, at han gik og spekulerede paa noget. Lance var ikke til Stede, og det var ogsaa et sikkert Tegn, thi medens Geoffrey altid henvendte sig til Lance, naar han befandt sig i en Forlegenhed, saa var det altid Jack, som han gjorde til sin fortrolige, saa snart det gjaldt en eller anden mere eller mindre eventyrlig Plan.

„Hør blot," sagde Geoffrey, „jeg maa hviske det til dig, thi det er en stor Hemmelighed — du understaar dig ikke til at fortælle et eneste Ord derom! Jeg vil —" her gjorde Geoffrey en

stor Pause for rigtig at spænde Jack paa Pinebænken, „— jeg vil stjæle hende."

„Vil du stjæle Barnet?" spurgte Jack og saa ikke saa lidt forskrækket ud. „Er det ikke noget, du kan blive straffet for? Jeg hørte for nogen Tid siden Bedstefader læse op af en Avis om en, der havde stjaalet et Barn, og jeg kan huske, at han talte om, at vedkommende nok vilde blive sat i Fængsel paa Grund af — ja, nu kan jeg ikke længere huske, hvad han kaldte det."

„Han har nok sagt: Barnerov," svarede Geoffrey. „Jeg tror nu imidlertid ikke, at jeg kommer i Fængsel af den Grund, og jeg vil heller ikke stjæle Barnet helt, men kun en eneste Eftermiddag og kun for Spog."

Nu, da Tanken om Fængslet ikke mere indgød Jack Skræk, var han meget opsat paa at høre mere om Geoffreys Plan.

„Hør nu en Gang," sagde denne, „hvad siger du om at komme med til en Skovfest, hvor vi skjule os paa et Sted, hvor ingen Mennesker komme, og saa holde alt det Halløj, vi kunne?"

„Storartet," sagde Jack. „Men hvordan vil du bære dig ad, Geoff — og hvordan vil du faa fat paa Barnet?"

„Ja, det er netop det vanskelige," svarede Geoffrey, „thi hun er jo aldrig alene et Øjeblik, som du ved. Foreløbig har jeg imidlertid tænkt mig, at vi en Eftermiddag, naar Sara er nede i Haven med hende, lokker Sara bort under et eller andet Paaskud og saa løber vor Vej med den lille."

Sara var en ny Barnepige, der tit om Eftermiddagen gik ud med Baby, fordi Ammen begyndte at blive gammel og derfor ikke holdt af at komme ud to Gange om Dagen.

„Hvad skulle vi saa tage med til Festen?" spurgte Jack, der var langt mere optaget af dette end af Planen om at stjæle deres Tante.

„Jeg kan faa en Flaske Mælk i Mejeriet — du ved, at Mary altid er parat til at give mig Mælk —, og saa vil jeg ogsaa købe nogle Sukkerstænger til Phillis, dem holder hun saa meget af. Heldigvis har jeg for Tiden nogle Penge i min Sparebøsse. Vi kan ogsaa købe noget Brød og Smør og et Par Flasker Limonade. Jeg har tænkt, at vi skulle gaa ud til „Felandet" og skjule al Ting der i Forvejen. Saa løbe vi derhen med Phillis, og ingen Mennesker ane, hvor vi ere gaaede hen."

„Felandet" var en aaben Plads paa en lille Bakke midt inde i Skoven, hvor Børnene holdt meget af at komme.

„Jeg vil forsøge at gøre det paa Lørdag, da det er den eneste Dag, paa hvilken jeg er hjemme om Formiddagen, og da Sagerne jo maa bringes derhen i Forvejen."

„Det vil blive vanskeligt at faa Barnet bragt derhen."

„Ja, ganske vist — men en Del af Vejen bærer jeg hende paa Ryggen, og Resten af Vejen maa hun se at gaa paa sine egne Ben."

Lørdagen kom, og alt viste sig gunstigt for Drengenes Forehavende. Vejret var saa smukt, som man kunde ønske sig det. Lady Vincent kørte en Tur om Eftermiddagen og havde spurgt, om Drengene vilde med, men kun Lance havde taget imod Indbydelsen. Ingen af dem brød sig om at køre, men Lance syntes, at han var nødt til at sige „Ja tak", endskønt han hellere var bleven hjemme hos sine Brødre. Disse tænkte ved sig selv: hvor herligt, at Lance i Dag har Lyst til at køre med, og de lagde ikke Mærke til det længselsfulde Blik, som Lance sendte dem, da han saa dem løbe ned for at lege i Haven, medens han selv maatte gaa op og pynte sig.

Lance vidste ikke, at det var et Offer, han bragte; det laa i hans Karakter, altid at tage Hensyn til andre. —

Alle Forberedelserne til Festen i „Felandet" vare fuldførte om Morgenen. En Krukke Mælk var blevet gravet ned i Jorden, da Geoffrey havde hørt, at dette var det bedste Middel til at holde den kølig. Kager, Brød, Smør, Limonade og nogle Druer, som de havde tigget sig til hos Gartneren, fuldstændiggjorde Forraadet. Desuden havde de faaet fat i nogle Tallerkener, Kopper og en Kniv, og Geoffrey tog endog et stort Tæppe med derud, hvorpaa Phillis kunde sidde.

Efter Middagsbordet kom det kritiske Øjeblik: vilde Ammen eller Sara gaa ned i Haven med Barnet?

De to sammensvorne vare i den største Spænding. Det var et skrækkeligt Øjeblik, da Lady Vincent talte om at tage Phillis med i Vognen; men hun forandrede heldigvis sin Beslutning, eftersom det var meget varmt, og Barnet derfor havde bedre af at lege nede i Haven under de skyggefulde Træer.

Klokken halv fire kørte hun bort sammen med Lance.

Geoffrey udstødte et Lettelsens Suk. „Fjenden er borte," hviskede han til Jack. Han havde læst saa mange Historier om Børn, der vare reddede ud af Indianernes Hænder, at han mere og mere havde sat sig i Hovedet, at det, det nu gjaldt om,

var en Befrielse af den lille Phillis, og denne Forestilling beholdt han.

Nu kom Jack aandeløs styrtende ned ad Trappen.

„Alt i Orden, Geoff! Jeg hørte Ammen sige til Sara, at hun skulde give Phillis Hatten paa og gaa ned i Haven med hende."

Endnu et Par Minutter i stærk Spænding — saa saa man Sara og Phillis nede paa Græsplænen.

„Hvorledes skulle vi nu faa fat paa hende?" spurgte Jack ængstelig.

„Aa, det har ingen Nød," svarede Geoffrey vigtig. „Jeg holdt Krigsraad i Gaar og lagde en god Plan. Jeg vil sige til Sara, at hun skal gaa ind og hente mit Kricket-Spil; det vil vare længe, fordi hun ikke vil kunne finde Bolden, som jeg har skjult. Saa snart hun er gaaet, løber vi bort med Phillis."

Da de vare komne ned i Haven, løb Phillis straks hen til Geoffrey med et højt Frydeskrig. Efter at han havde leget en Stund med hende og indrettet det saaledes, at de mere og mere nærmede sig Skovranden, sagde han til Sara:

„Aa, vær saa god at gaa ind og hente Kricket-Spillet, men husk at tage Bolden med."

Geoffrey gav ofte den Slags Ordrer, og Sara vægrede sig derfor ikke ved at adlyde ham. Hun vidste, at Barnet var i gode Hænder hos ham, og at det ikke kunde komme noget til i det bløde Græs.

„Pas endelig godt paa Barnet, unge Herre, og lov mig, ikke at forlade det."

„Nej, vist ikke, jeg skal nok passe paa — skynd dig nu!"

Nu var Øjeblikket kommet.

„Vil Baby ikke skjule sig?" sagde han til Barnet. „Løb hen og skjul dig for Sara!"

Phillis klappede i de smaa Hænder af Glæde. Geoffrey tog hende ved Haanden og løb, saa hurtigt som de smaa Fødder kunde bære hende. Faa Minutter efter vare de ude af Syne og havde slaaet ind paa en smal Sti, der førte ind igennem Skoven til Højen.

„Sara ikke finde Phillis," sagde den lille henrykt og saa sig om.

„Kom nu," sagde Geoffrey, „Baby skal gaa langt, langt bort og faa saadan nogle dejlige Sukkerstænger."

Lidt efter klagede Phillis over Træthed.

„Kom, nu skal du sidde paa Geoffs Ryg!" Men et Barn paa 2 Aar vejer ikke saa lidt, og Geoffrey mærkede, at han ikke kunde holde ud at bære hende ret længe. „Lad os hvile os lidt," sagde han. „Herhen vil ingen Fjende forfølge os. Holdt!" raabte han til Jack. Denne, der nødig anstrengte sig mere end højst nødvendigt, standsede straks.

„Nu klatrer jeg op i et Træ for at rekognoscere," sagde Geoffrey. Efter et Par Minutters Forløb kom han ned igen og raabte:

„Det er storartet! Sara løber omkring, som om hun var gal, jeg kan høre hende raabe og skrige. — Saa, Jack, nu maa du bære Phillis et Stykke."

„Jeg taber hende vist," sagde Jack, thi han var varm og brød sig ikke om at overanstrenge sig.

„Nej, vist ikke, jeg skal nok passe paa. Du maa krybe paa alle fire, saa kan Phillis ride paa din Ryg."

Det syntes Jack godt om, og hvad Phillis angaar, saa fandt hun denne Befordringsmaade langt morsommere end at sidde i en Barnevogn, især da Geoffrey gav hende en Kæp til at piske paa Hesten med.

Jack kravlede omtrent hundrede Alen, saa kommanderede Geoffrey atter „Holdt"! Phillis kunde nu igen gaa et lille Stykke, men blev hurtig træt og raabte paa sin „Hest". Jack havde ondt i sine Knæ af at kravle saa meget; de forsøgte derfor at bære hende et Stykke paa den Maade, at Geoffrey holdt hende om Livet og Jack i Benene.

Der kunde ikke tænkes noget Barn, der var lettere at stjæle end Phillis; alt, hvad de gjorde, morede hende, og endskønt de tabte hende et Par Gange, græd hun alligevel ikke.

Endelig naaede de da langt om længe „Felandet".

„Hurra!" raabte Geoffrey, da han satte sig ned paa Tæppet ved Siden af Phillis, som han nu først for Alvor kunde lege med. „Hallo, Jack, hvad bestiller du?"

Jack havde lagt sig paa en hel lille Høj af Puder, der ikke havde været der, da Geoffrey sidste Gang havde været ude i „Felandet".

„Ser du, Jorden er saa forfærdelig haard," svarede Jack uden i mindste Maade at skamme sig. „Da jeg saa, at du havde

taget Tæppet herud til den lille, fik jeg Lyst til ogsaa at gøre det rigtig bekvemt for mig selv og hentede derfor disse Puder herud."

„Jeg vilde ikke have gjort mig den Ulejlighed i dit Sted," sagde Geoffrey. „Men da Puderne nu en Gang er her, skal Phillis ogsaa have en af dem."

Trods Jacks Protest fik Phillis altsaa den største og blødeste Pude at sidde paa, og der tronede hun nu, medens hun spiste nogle Druer, som Geoffrey havde givet hende til at forfriske sig paa efter Rejsen.

Da Klokken nu imidlertid var bleven halv fem, syntes de alle tre, det var forfærdelig længe siden, at de havde spist til Middag, og at det nu maatte være Tetid.

Phillis saa med den største Interesse paa, hvorledes Geoffrey gravede Krukken med Mælk op af Jorden, og der gik senere lang Tid hen, i hvilken det ikke var muligt at faa hende til at tro, at Mælken kom fra Koerne; hun blev ved at paastaa, at man gravede den op af Jorden.

Maden smagte herligt. Phillis slugte uhyre Masser af Smørrebrød; hun holdt selv Koppen med Mælk i Haanden og hældte lige saa meget ned over sine Klæder som ind i sin Mund. Men det var der ingen, der brød sig om. Børnene frydede sig af Hjertenslyst og tænkte aldeles ikke paa, hvilken Angst og Sorg deres Forsvinden havde foraarsaget.

Som man nok kan tænke sig, havde Sara ikke kunnet finde Geoffreys Bold. Hun saa efter alle Vegne, ledte hele Skolestuen igennem og stod endogsaa op paa en Stol for at kigge efter den oven paa Skabet. Til sidst opgav hun sin Søgen, da hun ikke turde være længere borte fra Phillis.

Der var nu gaaet omtrent et Kvarter, og da hun kom ned i Haven igen, var der ikke Spor af Børnene at opdage. Først troede hun, at de havde skjult sig et eller andet Steds i Buskene og nøjedes derfor med at spadsere langsomt rundt i Haven, idet hun af og til kaldte paa dem; men det varede ikke længe, inden hun blev alvorlig bange. „Master Vincent har maaske taget hende med ind i Køkkenhaven," tænkte hun og løb derind, men der var de heller ikke — hun løb ud paa Kricketpladsen og raabte og kaldte — forgæves!

Hun var ked af at fortælle det til Ammen, thi hun vidste, at hun vilde faa mange Skænd, og det, uagtet denne ofte havde overladt Phillis til Lance alene. Sara havde ikke bemærket den

store Forskel, der var mellem Brødrene; hun antog, at man sagtens kunde betro Geoffrey, som den ældste, at passe paa Barnet.

Men da der var gaaet en halv Time, uden at der endnu havde været det mindste Spor at opdage, blev hun alvorlig forskrækket og gik ind til Ammen.

„Bliv ikke bange — men der er hændt noget forfærdeligt," sagde hun og brast i Graad.

„Hvad er der sket?" raabte Ammen. „Phillis er da ikke kommet noget til?"

„Det er min Fejl, jeg ved nok, at det er min Fejl," hulkede den stakkels Sara; „jeg gik bare ind et Øjeblik for at hente noget til Master Geoffrey — og da jeg saa kom tilbage, var hun forsvundet."

„Forsvundet? Hvad mener du?"

„Jeg er vis paa, at det er sket ved Hekseri," svarede Sara. „Jeg har søgt efter Barnet alle Vegne — se en Gang, hvor varm jeg er af at løbe rundt og lede!"

„Giv mig min Hat!" sagde Ammen rolig og bestemt. „Jeg skal snart finde hende. — Hvor turde du ogsaa forlade hende?"

„Master Geoffrey og Master Jack vare hos hende."

„De skjule hende for Spøg, det er aabenbart. Master Geoffrey er altid oplagt til gale Streger, men han er god imod hende, og der vil ikke tilstøde hende noget ondt, saa længe hun er hos ham."

Hun løb ned i Haven og raabte af alle Kræfter: „Phillis — Master Geoff — Master Jack!" — forgæves! — Det varede noget, inden Ammen for Alvor gjorde Allarm; det forekom hende umuligt, at der kunde være forefaldet noget alvorligt, men hun vilde dog helst have den lille Phillis i god Behold, inden Moderen kom tilbage.

Tjenestefolkene bleve sendte ud i alle Retninger, en til Mejeriet, en anden til Skoven; de søgte alle Vegne, men uden Resultat. Der var ingen, der tænkte paa at gaa hen til „Felandet".

Midt under al denne Forvirring kom Lady Vincent tilbage.

„Hvad er der i Vejen?" raabte hun, da hun saa det ængstelige Udtryk i Ammens Ansigt. „Er der tilstødt mit Barn noget?"

„Nej, det haaber jeg ikke, men vi kunne ikke finde det."

„Kunne I ikke finde Barnet?" spurgte Sybil mistroisk.

„Vi have søgt overalt, naadige Frue. Hun var et Øjeblik alene med Master Geoffrey og Master Jack, og nu kunne vi ikke finde hende."

„Atter en af Geoffreys Spilopper," sagde Lady Vincent. „Det gaar for vidt! Det skal han komme til at undgælde for."

Igen bleve Tjenestefolkene udsendte i alle Retninger. Lady Vincent lod ringe med den store Klokke, som kunde høres milevidt; men Følgen deraf blev blot, at Omegnens Beboere troede, at Gaarden stod i Flammer, den halve Landsby mødte med Sluffer og Spande, og efter et Kvarterstids Forløb kom Omegnens Sprøjter kørende.

Geoffrey og Jack, der laa og gjorde sig Livet behageligt i „Felandet", hørte ogsaa Klokkeringningen.

„Tys!" sagde Geoffrey, „kunne I høre, at de ringe med den store Klokke for at kalde paa os!"

„Tys!" sagde Jack og „ys!" sagde den lille Phillis, der nu begyndte at opfange sine Nevoers forskellige Udtryk.

„Bravo, Phillis," sagde Geoffrey, og den lille vedblev med sit „ys, store Klokke!"

Sir Francis blev endnu mere forskrækket end Sybil, thi han kendte ikke saa meget til Geoffreys gale Streger. — Klokken var under alt dette bleven seks, og nu blev Sybil ogsaa ængstelig for, at Phillis skulde savne sin Aftensmad; hvor kunde Drengene dog have bragt hende hen?

Pludselig fik Lance en Indskydelse. „De ere maaske gaaede til „Felandet"; Geoffrey har ofte sagt, at det var et udmærket Skjulested."

Sybil greb denne Tanke, og under Lances Anførsel dannedes der nu en stor Procession, bestaaende af Sir Francis, Lady Vincent, Ammen og den gamle Purley; nogle Gartnere og den grædende Sara fulgte bagefter i respektfuld Afstand.

Geoffrey anede intet og var netop i Færd med at mane til Opbrud. Pludselig saa han noget, der maatte bringe selv ham ud af Fatning.

„Fjenden nærmer sig — en Spion maa have forraadt os!" raabte han.

Det var for sent at flygte, og i næste Øjeblik stod Sybil oppe paa Højen og greb Phillis i sine Arme.

„Mit Barn, min Phillis!"

„Mama, — ys! store Klokke!" var alt, hvad den lille svarede.

Uheldigvis forekom denne Bemærkning Sir Francis saa morsom, at han brast i en hjertelig Latter. Efter dette var det umuligt at straffe Drengene saa strengt, som de havde fortjent det,

og alt, hvad der blev gjort, var, at de bleve sendte paa Hovedet i Seng uden Aftensmad som Straf, fordi de havde bortført deres Tante.

X. Et Ulykkestilfælde.

Denne Aften foreholdt Lady Vincent paany sin Mand, hvor nødvendigt det var at sende Geoffrey i Skole. Det var længe siden, hun havde berørt dette Emne, og hun mente, at han nu, efter hvad der var passeret, vilde være mere tilbøjelig til at gaa ind derpaa. Men dette var alligevel ikke Tilfældet. Næsten i alle Ting var hendes Ønsker ham en Befaling, kun i dette ene Punkt var han omtrent urokkelig.

„Forlang det ikke af mig," sagde han, „maaske handler jeg urigtigt, men jeg kan nu en Gang ikke skille mig ved min stakkels Leonards Søn. Geoffrey ligner sin Fader saa meget, kun har han et noget haardere Udtryk og smiler ikke saa ofte som Leonard. Jo ældre han bliver, desto mere forsvinder Ligheden, og jeg spørger ofte mig selv, hvad Grunden kan være dertil."

Sybils Samvittighed begyndte at anklage hende; maaske vidste hun mere om denne Sag end nogen anden. Det var sjældent, at Sir Francis talte om sin Søn; i Dag syntes han imidlertid med Forkærlighed at dvæle ved Fortiden.

„Siden Leonards Død har jeg faaet Geoffrey saa kær, at jeg aldrig vil kunne nægte ham noget. Jeg var meget strengere mod Leonard, — mod Geoffrey er jeg snarest for svag, ja, jeg er maaske ikke langt fra at forvænne Drengen. Men bær over med mig, du kære, og lad mig beholde Geoffrey. Jeg tænker tit og mange Gange, at det maaske ikke varer saa længe, inden jeg atter faar Leonard at se."

„O, Francis, tal dog ikke saaledes!"

„Bedrøver det dig, du kære? Naa, saa skal jeg ikke gøre det en anden Gang. Du har gjort mig og Smaadrengene meget lykkelig."

Atter mærkede hun Samvittighedens Stemme. Havde hun handlet rigtigt over for Geoffrey ved altid at skjule hans Fejl for Bedstefaderen? Maaske ikke; men nu vilde det være hende umuligt at tale.

„Jeg vil forsøge at være kærligere over for Geoffrey — ja, det vil jeg," tænkte hun.

Hun mente, hvad hun sagde; og dog blev det ved at gaa paa samme Maade som forhen, og Sybil havde endnu meget at lære. En Maaned senere vilde hun have givet alt, hvad hun ejede, for at fortjene den Ros: at have gjort Leonards Sønner lykkelige. —

En Dag red Sir Francis som sædvanligt ned til Mejeriet, da hans Hest pludselig blev sky. Den stejlede og kastede ham af. I sin Ungdom havde han været en fortrinlig Rytter, men nu var han ikke længere ung, og det hele kom ham aldeles uventet. Forvalteren og nogle af Folkene kom straks til; de fandt ham liggende bevidstløs paa Jorden.

„Mon han er død?" spurgte en af Folkene; „han er saa ligbleg."

„Jeg tror det ikke," svarede Forvalteren, „hurtigt! En af eder skynder sig at hente Lægen, og en anden meddeler det til min Kone, for at hun kan underrette Lady Vincent derom."

Derpaa bare de Sir Francis langsomt og forsigtigt op paa Slottet. Han var ikke død, og da Lægen kom, var hans Bevidsthed omtrent vendt tilbage, saa at han kunde smile til Sybil, der bøjede sig over ham, bleg og forskrækket.

„Han vil snart blive rask igen, ikke sandt?" spurgte hun Lægen, idet hun fulgte ham ud.

„Jeg kunde have Lyst til at konferere med en Læge fra London," svarede han undvigende.

„Er der da Fare paa Færde?" raabte Sybil; „han er jo ved sin Bevidsthed og synes allerede at befinde sig bedre."

„Jeg er bange for, at han har faaet en indvendig Skade."

„Er det meget farligt?"

„Ja, jeg formoder det; det er min Pligt at sige Dem, Lady Vincent, at jeg nærer alvorlige Bekymringer."

„Vil det medføre et langt Sygeleje?"

„Nej, Lady Vincent," svarede Lægen og greb hendes Haand, „jeg tror ikke, at det vil vare længe."

Han sagde dette i en saadan Tone, at Sybil for sammen og ikke turde spørge mere.

Londonerlægen kom, og han bekræftede Dr. Freemans Anskuelse; Sir Francis's Dage vare talte.

Saaledes gik en Uge. Sybil forlod ham hverken Nat eller

Dag. Han led ingen Smerter, hvilket Lægerne imidlertid erklærede for et ugunstigt Tegn, og kunde kun tale en lille Smule, men havde dog altid et venligt Smil til Drengene, naar de listede sig ind for at se til ham. Phillis blev i Følge hans Ønske baaret ind til ham mange Gange om Dagen.

Geoffrey sørgede dybt. Bedstefaderen var ham jo baade Fader og Moder. En Dag var han inde hos ham og maatte som sædvanligt med Magt trænge den Hulken tilbage, der altid paakom ham, naar han saa det blege, elskelige Ansigt hvilende der paa Puden.

„Geoffrey, min Dreng," hviskede Sir Francis og lagde sin Haand paa hans krøllede Hoved, der hvilede paa Sengekanten. „Du vil jo være hendes Støtte." Han hentydede til Sybil.

„Ja, Bedstefader."

„Og du vil altid holde af hende."

Geoffrey nikkede, thi tale kunde han ikke mere. Sir Francis greb Sybils Haand. Var det muligt, at han her paa sit Dødsleje for første Gang anede det Væv af Misforstaaelser, der adskilte de to Mennesker, som han elskede højest paa Jorden?

Han lagde sin Hustrus Haand i Geoffreys og sin egen ovenpaa. Aldrig forhen havde disse Hænder været saa kærligt og trofast forenede.

„Phillis, lille Phillis," hviskede han, „ogsaa hende, Geoffrey."

„Jeg vil holde af hende hele mit Liv," sagde Drengen med fast Stemme.

Sir Francis smilede: „Lev vel, Geoffrey; lev vel!"

Geoffrey bøjede sig ned over ham, kyssede ham paa Panden og ilede derpaa ud.

Det var sidste Gang, han saa sin Bedstefader; om Natten døde nemlig Sir Francis; blidt og uden Smerter sov han hen. Sybil var som bedøvet. Det var kommet saa pludseligt, at hun næppe kunde fatte det endnu. Hun tænkte tilbage paa sit korte Ægteskab — al hendes falske Stolthed stod nu klar for hende, hun saa nu sin Opførsel i et helt andet Lys, end det hidtil havde vist sig for hende.

Gud havde betroet hende meget, men hun havde vist sig uværdig til hans Tillid.

Lille Phillis var i nogen Tid hendes eneste Trøst. Hun fik Besøg af sin Moder, men denne vakte kun sørgelige Minder om den Maade, hvorpaa hun havde behandlet Geoffrey; hun kom til

at tænke paa, hvor mange Gange hendes Moder havde advaret hende, uden at hun dog havde agtet derpaa. Nu angrede hun det; havde hun dog blot kunnet gøre ham Afbigt, kunde hun dog blot faa sig til at bede om Tilgivelse og saa begynde helt forfra paany! Ak, det var hende desværre umuligt.

Ofte kom hun til at tænke paa hin Aften, da Geoffrey var kommen ind til hende og havde sagt, at han tilgav hende. Nu begyndte hun at forstaa ham og at indse, at der var mange gode Egenskaber hos ham, som hun hidtil ikke havde agtet paa.

Sorgen er en streng Læremester, men den lutrer Hjertet fra Grunden af. Geoffrey og Sybil havde begge lært meget i den sidste Tid.

XI. Sir Geoffrey.

„Undskyld, Sir Geoffrey — Teen staar og venter paa Dem inde i Skolestuen."

Det var Sara, der talte, og Geoffrey for op, som om Lynet var slaaet ned ved Siden af ham. Der var nu gaaet to Dage siden Sir Francis Død, men det var endnu ikke med en Tanke faldet Geoffrey ind, at han havde arvet Bedstefaderens Titel. Ved disse Saras Ord gik det imidlertid pludselig op for ham. Hans første Følelse var dog ikke Stolthed, men snarere Sorg og Vrede, idet han sagde:

„Hvor tør du understaa dig til at tiltale mig saaledes, Sara?"

„Men det er jo rigtigt, Sir," svarede Sara med et enfoldigt Smil; „jeg kan da ikke længere kalde Dem Master Vincent."

„Det er det samme — jeg vil ikke have, at du kalder mig saaledes, og jeg er meget vred paa dig, fordi du er den første, der har gjort det."

Geoffrey rørte sig ikke af Pletten, da Sara var gaaet, og syntes ganske at glemme sin Te. Han var ganske vist ofte blevet kaldt Bedstefaderens Arving og havde endogsaa tit og mange Gange selv talt derom, men han havde aldrig gjort sig rigtig klart, hvad det egentlig vilde sige.

Hvori bestod det nu egentlig?

Var dette Hus hans? Var hele Godset og alle Tjenestefolkene, Kuskene, Gartnerne og Hestene hans? Tilhørte det virkelig

altsammen ham? Geoffrey rejste sig lige som i Drømme og gik hen til Vinduet.

Her fra var der en herlig Udsigt, og i det første Øjeblik bankede hans Hjerte af Glæde ved Tanken om, at han maaske var Ejer af alt dette. Men straks efter kom han til at tænke paa, at det ikke var rigtigt af ham.

Alt dette var maaske hans — men kun paa Grund af Bedstefaderens Død.

„Aa, jeg hader det altsammen!" raabte han, „jeg vil ikke have det! Bedstefader, kom tilbage! Du ved jo, hvad jeg mener, ved, at jeg aldeles ikke ønsker mig det. Jeg vil ikke have det, jeg vil ikke hedde Sir Geoffrey!"

„Geoffrey, vil du da slet ikke drikke Te i Aften?" Det var Jack, der stak Hovedet ind ad Døren.

„Dit Uhyre, hvor kan du tro, at jeg nu kan tænke paa at spise og drikke?"

Jack blev flov og gik sin Vej. Han havde i det Øjeblik aldeles glemt, at Bedstefaderen var død; men hvorfor skulde han ogsaa gaa og tænke paa det hele Tiden? Som om man ikke kunde være bedrøvet over Bedstefaders Død, fordi man spiste og drak som sædvanligt. Han kunde da ikke gøre for, at han var sulten!

„Jeg tror ikke, Bedstefader tager os det ilde op, at vi leger lidt," sagde han i al Fortrolighed til Lance. „Han brød sig aldrig om, at vi gjorde lidt Spektakel, medens han levede, og nu, da han ikke kan høre det, og vi altsaa ikke forstyrre ham, hvad kan det saa gøre?"

„Man er altid saa stille som muligt, naar en er død," sagde Lance.

„Ja, men det er noget kedeligt noget — og saa er alle Rullegardinerne rullede ned, saa her er ganske mørkt i Værelserne. Jeg vil rulle et af dem op — Bedstefader vilde vist ogsaa helst have, at Solen fik Lov til at skinne ind. — Saa, nu befinder jeg mig meget bedre," sagde Jack, og Lance maatte give ham Ret. —

„Naa, det maa jeg nok sige!" Det var Sara, der kom. „Hvem har trukket Rullegardinet op?" Med et heftigt Ryk rullede hun det ned igen, og Værelset laa igen i Halvmørke.

„Aa nej, Sara," sagde Jack, „jeg trak det op, og Lance sagde, at jeg havde Ret: Bedstefader vilde sikkert ogsaa helst have haft det saaledes."

„Master Lance skulde skamme sig! At tale saaledes, medens der endnu næppe er gaaet en Uge siden eders stakkels Bedstefaders Død! Men saadan er det altid — Børn har aldrig nogen Følelse. Og hvor kan man saa vente andet?"

Hun gav sig til at tage Tetøjet ud og bringe Værelset i Orden igen, medens hun vedblev at tale i samme Tone.

Lance sukkede. Man misforstod ham ogsaa altid. — Men saa kom han til at tænke paa, at hans Bedstefader oppe i Himmelen i hvert Tilfælde ikke misforstod hans Handlemaade, og han blev atter vel til Mode.

„Lance, kom lidt ind i mit Værelse, jeg vil tale med dig."

Geoffrey havde slet ikke været nede til Te; han havde været saa optaget af sine Betragtninger, at han slet ikke havde haft Tanke for andet.

„Lance, jeg har noget at sige dig, men jeg er bange for, du skal synes, det ikke er rigtigt af mig at tale derom."

Lance satte sig paa Sengekanten, og Geoffrey vedblev:

„Kan du tænke dig, hvad Sara kaldte mig? Af mig selv var jeg aldrig kommet til at tænke derpaa. Sig mig engang, Lance, ved du, hvem jeg er?"

„Ja naturligvis, du er Geoffrey Vincent."

„Ja, det ved jeg nok, men jeg er ogsaa noget andet. Ser du, Bedstefader kaldtes jo Sir Francis, og altsaa — ja, jeg kan ikke lide at sige det, men nu, da han er død, kan man ikke længere kalde mig Master Vincent."

„Hvad da?"

„Jo, nu er jeg jo Sir Geoffrey," — han skammede sig næsten ved at nævne Ordet.

„Er du?! — Aa, hvor det lyder komisk!"

Lance var en saa enfoldig lille Fyr, at det slet ikke gik op for ham, hvad denne Titel egentlig vilde sige.

„Ja — men det var slet ikke det, som jeg vilde tale med dig om. Ser du, jeg er altid blevet kaldt Bedstefaders Arving, uden at jeg egentlig nogen Sinde har tænkt over, hvad det vil sige; men det betyder naturligvis, at al Ting her tilhører mig, baade Huset og Haven og Skoven."

„Er du nu Husets Herre?"

Geoffrey nikkede. Nu var det ham næsten umuligt at lade være med at anse sig selv for en meget vigtig Personlighed.

„Kan du gøre alt, hvad du vil?"

„Jeg formoder det," svarede Geoffrey, „og det er det, der giver mig saa frygtelig meget at tænke paa. Jeg maa jo se at bringe al Ting i den rette Gænge igen."

„Men, Geoff — —"

„Naa?" Geoffreys Tone var ikke saa lidt gnaven, thi han brændte ligefrem af Utaalmodighed efter at tale om sine Planer.

„Er du ganske sikker paa, at du alene skal ordne al Ting?"

„Ja, naturligvis er jeg det. Hvad mener du dermed?"

„Jeg kom til at tænke paa en Historie, som jeg en Gang har læst."

„Hvad i Alverden skal jeg med dine Historier. Du har ogsaa altid saa mange underlige Ideer."

„Ja, men hør nu alligevel; det har virkelig noget at gøre med det, vi tale om. Det drejede sig om en lille Pige," vedblev Lance, „hvis Forældre døde, og siden blev hun en voksen Dame og ejede en Masse Penge, men hun fik ikke Lov at raade over dem, førend hun blev en og tyve Aar gammel, for da blev hun noget — jeg kan ikke rigtig huske, hvad det var, men det var noget med 'Mønt' eller 'myndig' eller saadan noget lignende."

„Hør, Lance, du vrøvler! Du kan ikke huske noget af det, og saa kommer du alligevel her og taler om 'Mønter', eller hvad det nu var! — Desuden drejede din Historie sig jo om en lille Pige, men med Drenge er det naturligvis noget helt andet."

„Nej, Geoffrey, der er vist ingen Forskel alligevel. I Begyndelsen troede hun det samme som du, indtil man viste hende et Skriftsted. Nu skal jeg hente Bogen og vise dig det; jeg tror, jeg ved, hvor det staar."

Geoffrey stampede i Gulvet. „Som om Bibelsteder skulde have nogetsomhelst med den Sag at gøre!"

Lance svarede ikke, men bladede blot ivrigt i Bogen.

„Se, her er det: Men jeg siger eder, at saa længe Arvingen er et Barn, skal der ingen Forskel være mellem ham og et Tyende, uagtet han er Herre over alt Godset. Men han skal være under Formyndere og Opdragere, indtil han naar den af Faderen bestemte Alder. — Hører du," sagde Lance triumferende, „her er jo slet ikke Tale om Pigebørn."

„Aa, det er jo kun den gamle jødiske Lov," svarede Geoffrey, „den har vist ingen Betydning i vore Dage. Og du kan da ikke mene, at jeg er 'et Barn'. Jeg er i hvert Tilfælde Bedstefaders

Arving, og derfor er alt nu min Ejendom. Desuden har jeg paataget mig at sørge for hans Kone og for lille Phillis."

„Bad han dig om det?" Lance var ikke længer saa sikker paa at have Ret.

„Ja, det sidste, han sagde til mig, var: 'Sørg for hende og lille Phillis', og jeg lovede ham at gøre det."

„Hør, ved du hvad, det er ganske morsomt! Skal du nu befale over Purley og alle Tjenestefolkene?"

„Jeg formoder det. Det vil give mig frygtelig meget at tænke paa. — Bedstefaders Kone kan altsaa ikke blive boende her uden min Tilladelse. Hun er vist meget ulykkelig, naar hun tænker paa, at jeg maaske vil jage hende paa Porten."

„Men det vil du da aldrig gøre, Geoff?"

„Nej, naturligvis; jeg siger til hende, at hun kan blive boende her ganske ligesom hidtil, og jeg formoder, at det vil være det bedste, at hun ogsaa for Fremtiden staar for Husholdningen og har Opsyn med Pigerne og de øvrige Folk."

„Hvor har du dog kunnet samle alt det i dit Hoved?"

„Ja, og dernæst maa jeg betale dem deres Løn; det gjorde Bedstefader altid. Jeg ved, at han gjorde det paa den Maade, at han udstedte en Check."

„Hvad er en Check for noget, Geoffrey?"

„Aa, det er en Tingest af rødt Papir; derpaa skriver man blot Vedkommendes Navn og den Sum, han skal have — det er det hele. Det værste er imidlertid, at jeg ikke saa nøje ved, hvordan man skal skrive det; men det kan jeg nok faa en til at vise mig. — Jeg er nysgerrig efter at vide, hvor mange Penge jeg har faaet, thi jeg vil dele dem mellem os allesammen. Du og Jack maa jo have noget, og saa er der Phillis, hun maa have mest, fordi hun er en lille Pige."

„Jeg havde slet ikke tænkt mig, at Jack og jeg ogsaa skulde have noget — hvor du dog er god, Geoff!"

„Naturligvis har jeg tænkt paa eder. Jeg har i det hele taget tænkt saa meget, at jeg er bleven ganske træt. Jeg kan heller ikke lade Bedstefaders Kone —" her standsede Geoffrey pludseligt, thi en ny Tanke faldt ham ind. „Hør, hvad skal vi nu kalde hende, Lance? Nu er hun jo ikke længere Bedstefaders Kone, eftersom Bedstefader ikke mere er til. — Aa, hvordan skal jeg dog faa alt det bragt i Orden?"

Stakkels Geoffrey var ganske fortvivlet og led tillige af Sult, uden at han selv vidste af det. Han saa alt i det mørkeste Lys og følte sig ganske overvældet af det uhyre Ansvar, der var lagt paa hans Skuldre.

Han havde hidtil ikke set noget til Sybil. Hun var endnu saa angreben og vilde helst være i Ro, indtil Begravelsen var forbi. Derefter maatte hun jo saa igen tage Kommandoen i Huset og blandt andet se at faa en alvorlig Samtale med Geoffrey — maaske vilde de saa blive bedre Venner, end de hidtil havde været.

En vanskelig Opgave var lagt paa hendes Skuldre, det vidste hun. Testamentet var blevet aabnet, og til hendes Skræk var hun deri blevet udnævnt til eneste Formynder for de tre Smaadrenge. Geoffrey skulde først tiltræde Ejendommen, naar han var fuldmyndig; for hende selv og Phillis saa vel som for de andre Drenge var der truffet de mest omhyggelige Bestemmelser baade med Hensyn til Nutid og Fremtid.

Blandt Sir Francis' Papirer fandt hun et kærligt Brev med Udskriften: „Til min kære Hustru. At aabne efter min Død."

Deri havde han udførligt fremstillet Grundene til, at han havde bestemt hende til at være Drengenes Formynder, bl. a. stod der et Sted: „Ingen kan jeg med roligere Samvittighed overlade Omsorgen for mine tre Sønnesønner end den, der allerede forlængst har vist sig som en sand Moder for dem."

Bedrøvet lod Sybil Brevet synke ned i Skødet. „Jeg har jo faaet en næsten umulig Opgave. Geoffrey vil aldrig finde sig i at staa under min Opsigt. O, Francis, Francis, da du skrev dette, anede du ikke, hvilken tung Byrde du lagde paa mine Skuldre!"

Hun besluttede sig til at tale med Geoffrey; hun vilde i det mindste forklare ham, at hun var uden Skyld deri, thi det var ikke umuligt, at han kunde tro, at hun havde overtalt Bedstefaderen til at træffe disse Bestemmelser.

Hun længtes saadan efter Ro, og nu fik hun hele dette store Ansvar. Ligesom Geoffrey følte hun sig overvældet deraf.

XII. Forsoning.

Endelig var da Begravelsen overstaaet og Sir Francis bragt til Hvile paa den stille Kirkegaard. Tjenestefolkene listede sig ikke

længere lydløst omkring, Rullegardinerne bleve trukne, op og Jack begyndte igen paa sine Spilopper.

Sybil tog Mod til sig og sendte Bud efter Geoffrey — dog ikke uden en vis Ængstelse. Hun havde en Følelse af, at al hendes Lykke i Fremtiden afhang af denne Samtale. Al Stolthed, Kulde og Haardhed var forsvunden fra hendes Hjerte, det var en svag, bævende Kvinde, der nu sad og ventede paa Geoffrey.

Drengen traadte ind; ogsaa han følte sit Hjerte banke. Men hun var vred og vilde kalde ham en uforskammet Dreng, saaledes som hun tidligere engang havde gjort det, da han forsøgte at nærme sig hende? Et Blik paa hendes blege, bedrøvede Ansigt var imidlertid nok til at overbevise Geoffrey om det modsatte.

Han gik hen til hende og kyssede hende — for første Gang af egen Drift — og følte sig ved dette næsten som en Mand. — Havde Bedstefader ikke overgivet hende i hans Varetægt? Var han ikke en Beskytter baade for hende og lille Phillis? Det var forøvrigt ikke saa underligt, at hun saa bedrøvet ud — hun vidste jo ikke, om han vilde lade hende blive boende her i Huset og lade hende faa, hvad hun behøvede til sit Ophold.

„Kære Geoffrey," sagde Sybil, „jeg maa tale lidt med dig. Du er jo nu en stor Dreng og vil kunne forstaa alt det, som jeg har at sige dig."

Hvor forandret var ikke hendes Stemme! Men hun vilde bede ham om ikke at jage hende bort? Hvor det maatte være tungt for hende at være nødt til at bede derom! Han maatte tale først.

„O, ogsaa jeg har ønsket at komme til at tale med dig," sagde han, „allerede i flere Dage har jeg ønsket det. Jeg vilde sige dig, at I, du og Phillis, naturligvis skulle have Lov at blive boende her ligesom hidtil."

Sybil saa forundret paa ham; hvilke besynderlige Ideer den Dreng dog altid havde! Hun hørte imidlertid rolig paa, hvad han havde at sige.

„Det falder mig vanskeligt at faa sagt, hvad jeg har i Sinde at sige," fortsatte Geoffrey, „fordi du maaske ikke synes om det; men da Sara sagde det, og jeg indsaa, at det virkelig ogsaa forholdt sig saaledes, stod det mig klart, hvad Bedstefader mente, da han paalagde mig at sørge for dig og lille Phillis."

Sybil forstod ikke, hvad han mente, og hvorfor han talte om Sara; hun saa imidlertid mild og venlig ud, hvorfor Geoffrey rolig fortsatte:

„Da jeg nu erfarede, at hele Godset var mit, saa var det, jeg ønskede at sige dig, at det ogsaa skal være dit, og at du ikke behøver at rejse bort; jeg vil give dig en hel Mængde Penge og alt, hvad du behøver."

Ordene strømmede ustandseligt fra hans Læber, og han vidste næppe, hvad han selv sagde. Sybil blev nu imidlertid klar over, hvad det var, Drengen mente.

„Du mener altsaa med det, du der siger, at du er Bedstefaders Arving, og at alt tilhører dig?"

Geoffrey nikkede. „Ja, men al Ting skal alligevel vedblive at være, som det har været før."

„Tak, Geoff, du er en højmodig, lille Dreng."

Hun drog ham ind til sig og lagde Armen om hans Hals.

„Og du skal blive her og Phillis ogsaa."

„Ja, min kære Dreng, jeg bliver her. Men, Geoffrey, jeg er bange for, du bliver skuffet — det forholder sig nemlig ikke ganske saaledes, som du tænker dig." Hun talte i en venlig Tone, thi det gjorde hende virkelig ondt for Drengen. „Du har ganske Ret i, at Huset og alt det andet vil komme til at tilhøre dig; men det tilhører dig ikke endnu, kære Geoffrey."

„Hvorfor ikke?" spurgte Geoffrey og saa forbløffet paa hende.

„Jo, ser du, du er jo endnu for ung til at kunne styre et saa stort Gods. Med Tiden, naar du en Gang bliver en voksen Mand, vil du være i Stand dertil; men indtil den Tid kommer, er det Bedstefaders Ønske, at en anden skal bestyre det for dig og sørge for dig og dine Brødre."

Geoffrey var bleven ganske tavs. Lances Ord lød i hans Øre. Altsaa var han endnu ikke Husets Herre, Godsets Ejer.

„Har jeg da slet ikke noget med det at gøre?" spurgte han endelig, „jeg vilde dog saa gerne sørge for dig, saaledes som Bedstefader paalagde mig det."

Det var en bitter Skuffelse for Drengen. Det vilde have været ham en stor Glæde at gøre godt mod andre, og han vilde have haft langt lettere ved at holde af Sybil, hvis han var kommet i den Situation, at hun modtog alt af hans Haand.

„Hvad vil der da nu ske?" spurgte han. „Hvem vil nu sørge for al Ting, og hvad bliver der af os?"

„Jeg er bange for, at du ikke vil synes om det, Geoffrey; men, ser du, Bedstefader vidste ikke, at du og jeg —" her tøvede

hun et Øjeblik, „at vi ikke holdt af hinanden, og da han nu mente, at jeg var som en Moder for dig, bestemte han —"

„Skal du være min Formynder?" afbrød Geoffrey hende.

„Ja, det er din Bedstefaders Ønske."

„Hvor længe?"

„Indtil du bliver voksen."

Der opstod nu en trykkende Pause, som Sybil ikke vovede at afbryde. Hendes Hjerte bankede stærkt; ogsaa Geoffrey var i en heftig Sindsbevægelse. Hvorledes kunde han nu holde af hende og sørge for hende? Han var jo kun et umyndigt Barn og under hendes Kontrol og Opsyn. Og hvor taabeligt maatte det ikke have lydt, da han gjorde hende dette Tilbud og sagde, at hun kunde blive ved at bo i hans Hus? Geoffrey var meget omfindtlig for det latterlige — han kunde, nej, han kunde ikke bære det! Han vilde løbe bort, gaa til Søs, alt muligt, naar han blot kom bort herfra.

„Geoffrey!"

Det bedende i hendes Stemme og hendes taarefyldte Øjne jog hurtigt alle disse Tanker paa Flugt.

„Geoffrey, du kom en Gang ind til mig og sagde, at du vilde tilgive mig, men jeg vilde ikke høre dig. Geoffrey, vil du nu tilgive mig?"

Hendes Stemme kvaltes i Graad, og førend Geoffrey var klar over, hvad han egentlig gjorde, var han knælet ned ved Siden af hendes Stol.

„Det tilkommer ikke mig at tilgive dig, nej, nej! Jeg har været saa uartig! — Kan du tilgive mig?"

„Lad os gensidig tilgive hinanden, Geoffrey, og begynde paany!"

Han kyssede hende hjerteligt til Svar, og i dette Kys fandt to sørgfulde Hjerter Trøst.

XIII. Baby finder det forløsende Ord.

„Men hvad skulle vi nu kalde dig?"

Det var den første Dag, paa hvilken Lady Vincent havde forladt sit Værelse efter hendes Mands Død. En dyb Fred havde fyldt hendes Sind siden hin Morgen, da hun forsonedes med Geoffrey; hendes Sorg var vel den samme som før, men forekom hende nu lettere at bære.

Hun sad med lille Phillis paa Skødet ved det aabne Vindue

og havde sendt Bud efter Drengene, der, den ene efter den anden, kom listende ind, fulde af Ærefrygt over for hendes stille Sorg. Geoffrey havde fortalt de andre, hvorledes det forholdt sig, og at han skulde være hendes Støtte og holde af hende, selv om han ikke straks kunde være saa ædelmodig mod hende, som han havde tænkt sig.

Jack var meget spændt paa, hvad hun nu skulde kaldes. Lance havde indprentet ham, at han nu under ingen Omstændigheder mere maatte sige „Bedstefaders Kone"; han havde forsøgt at sige „Babys Moder", men det vilde slet ikke gaa.

Medens de nu sade saaledes sammen, dukkede Spørgsmaalet op igen: „Men hvad skulle vi nu kalde dig?"

Stilheden, der fulgte efter, blev afbrudt af Baby, der raabte: „Moder!"

Sybil sendte Geoffrey et betegnende Blik. Havde Barnet ikke, uden at vide det, besvaret Spørgsmaalet?

Geoffrey tøvede ikke et Øjeblik. Han omfavnede Sybil og Phillis paa een Gang og gentog Ordet:

„Moder!"

Saaledes blev den lille Tante med eet fine Nevøers Søster.

„Bedstefaders Kone" forsvandt for bestandig — og med Mødernavnet holdt ogsaa Moderkærligheden sit Indtog.

Ende.

F. Frankfort-Moore:

Claude Hadleys Hustru.

Første Kapitel.

„Mon hun virkelig skulde komme?"

Dette Spørgsmaal syntes en Mand, hvis Navn var Stuart Farrest, at rette til den gyngende Bøje, som han opmærksomt betragtede gennem det aabne Vindue fra sin Kahyt paa Styrbordssiden af Damperen „Demerara".

Bøjen nikkede alvorligt og beroligende, men gjorde straks derpaa et højt Spring og gebærdede sig paa en Maade, der mindede om en kortskørtet Danserindes kokette Bevægelser, naar hun efter en fem Minutters lang kedelig Dialog tilkendegiver sin Glæde over, at Turen endelig igen er kommen til hende.

Hans Blik vedblev at dvæle ved den hvirvlende Bøje, som om han hvert Øjeblik ventede at se et Par sirlige, smaa Fødder under den dryppende Nederdel — hvormed han sammenlignede Bøjen — dukke frem af Merseyflodens grumsede Vande. Men Bøjen blev atter alvorlig, og da han gentog sit Spørgsmaal: „Mon hun virkelig skulde komme?" svarede den atter med et beroligende Nik.

Bøjen var et noget mindre gaadefuldt Orakel end et bankende Bord, der bliver benyttet som Forbindelsesled mellem et i Mørke hyllet Selskabsværelse og en Verden, hvor der ikke bruges Grammatik.

Han ventede intet Svar af Bøjen og var sig ikke engang bevidst, at han vedblev at stirre paa den, førend den paa en egen fortrolig Maade nikkede til ham; men da tog han ogsaa dens Svar for det afgørende: „Jo vist kommer hun!"

Og han vedblev at stirre ud over Flodmundingens gule, sørgmodige Flade. En plump, tungt arbejdende lille Damper slog Vandet langs „Demeraras" Side til Skum og sendte nogle Bølge-

sprøjt helt op til Køjens Vindue, medens den pustende og stønnende drog forbi, og et stort Sejlskib med brune Sejl kæmpede sig møjsommeligt op imod Strømmen.

Ønskede han, at hun skulde komme?

Dette Spørgsmaal syntes en Stemme bag ved ham at hviske — paa en saa liden fortrolig Fod kan et Menneske være med sin egen Samvittighed — medens han stod her ved Vinduet, hvis Messingindfatning indrammede hans Ansigt som et Billede. Havde det været et Kvindeansigt, vilde en noget fantasifuld Jagttager maaske have kaldt denne Messingring for en Helgenglorie. Thi hvor ofte hænder det ikke, at det rent hverdagsagtige bliver iklædt et Skær af det overnaturlige, og disse Forvanskninger gaar saa videre i Arv fra Slægt til Slægt.

Ønskede han, at hun skulde komme?

I dette Øjeblik dukkede Bøjen atter op og bevægede sig saa at sige med en Balletdames hele Energi, naar hun gør sig lystig over Elskerparrets Sentimentalitet.

Han vendte Ryggen til disse ganske utidigt anbragte Bevægelser, satte sig paa Køjekanten og gav sig med sand kunstnerisk Interesse til at betragte Bohavet i sin Kahyt samt de brogede Jærnbanemærker paa Siderne af hans Kuffert. Oppe fra Dækket lød Trampen og Larmen; Kister skubbedes frem og tilbage, og Tovværk slæbtes med en skurende Lyd langs med Dækket. Baade laa ved Faldrebstrappen og andre trængte paa for at kunne bringe de rejsende om Bord. Med Stentorstemmer udvekslede man fra „Demeraras" Dæk Bemærkninger over højst ligegyldige Genstande med dem, der sade i Baadene, og i alle disse forskelligartede Udslag af en larmende Travlhed blandede sig bestandig stærkere Kulrogen fra en af Damperens Skorstene og gav det hele Billede denne uhyggelige, triste Blanding af Liv og Forstemthed, som er egen for en Oktoberdag paa Merseyflodens Munding.

Fra Køjen, ved Siden af den, hvor Stuart Farrest i en ikke ublandet uhyggelig Stemning befandt sig, lød en Kvindes Graad og en Mands Stemme, der søgte at berolige hende, derpaa Hvisken af begge. Farrest forstod, at det var et Ægtepar, der tog Afsked, og at Manden søgte at gøre Hustruen begribeligt, at et Aar vilde løbe lige saa rask, som Damperen løb gennem Bølgerne; han kendte denne overbevisende Tone, hvormed Manden fremførte sine Trøstegrunde, en Mand, der, uagtet han var Ægtemand, var naiv

nok til at tro, at Varigheden af en Kvindes Taarer afhænger af den Overbevisning, hvormed Trøstegrundene fremføres.

„Hver Time, hvert Minut, Dag og Nat, vil jeg tænke paa dig, du elskede Mand," lød de Ord, som hun krampagtigt og under Afbrydelser hulkede frem.

Stuart Farrest følte sig noget pinligt berørt, og jo større hans Ubehag var, des klarere blev det ham, at det næppe var ganske hæderligt at sidde her og lytte til et Ægtepars Hjerteudgydelser; thi han havde visse, skarpt begrænsede Begreber om det hellige i Forholdet mellem Mand og Hustru. Derfor hængte han nu sin Hat — som han stadig bar — paa en Knage, tog en Rejsehue paa og løb ad Kahytstrappen op paa Dækket.

Her trængte de rejsende og deres Venner sig sammen i Grupper, hver især kun optaget af sig selv, uden at bekymre sig om de andre. En alvorlig Fader, der sendte sin unge Søn ud i Verden, for at han kunde lære at staa paa egne Ben, gav denne gode Raad og Formaninger med paa Vejen, og Sønnen lod, som om han med ærbødig Andagt lyttede til Faderens Ord, medens han i Virkeligheden var optaget af at betragte en ung, mørkøjet Pige, der nok saa fornøjet tog Afsked med sin Broder. Enhver kunde paa den lette Maade, hvormed de tog Afsked, forstaa, at de vare Søskende, og imedens den alvorlige Fader paalagde sin Søn at være forsigtig i Valget af sin Omgang særlig med Hensyn til den kvindelige Del, der i Følge en almindelig udbredt Overtro skulde give Selskabslivet en egen Tillokkelse, begyndte Sønnen at forstaa, at en Rejse til Vestindien dog ikke var saa helt slem, naar der om Bord paa Damperen iblandt de øvrige Passagerer befandt sig en ung Pige med saadanne Øjne.

En spansk Købmand gav sin Repræsentant de sidste Oplysninger angaaende forskellige Dokumenter i hans uhyre Brevtaske, der spærrede sit Gab op, som om den vilde sluge baade Vekseler og Gældsbeviser. En Dreng og en Pige tog Afsked med deres Forældre, der skulde vende tilbage til en af Øerne for at lade Børnene blive her under en ældre Tantes Varetægt; denne lagde fuldstændig Beslag paa Forældrenes Opmærksomhed, idet hun paa den korte Sejlads fra Havnen til Skibet havde faaet et heftigt Anfald af Søsyge, og de vare nu ivrigt optagne af at faa hende bragt saa vidt, at hun hurtigst muligt kunde komme i Land igen. Drengen syntes mest tilbøjelig til at tage Tantens Uheld fra den gemytlige Side og blev kun nu og da alvorlig, naar den Mulighed

dukkede op i hans Tanker, at Faderen kunde glemme at give ham det Guldstykke, som efter hans Erfaring var det bedste Middel til at lindre Afskedens Smerte, og som endnu aldrig var udeblevet.

Farrest stod paa den ene Side af Dæksruffet og betragtede de forskellige Grupper, endskønt de alle vare ham fuldstændig ligegyldige, han var atter ganske optaget af Spørgsmaalet: — mon hun vil komme?

Det vilde være saa absolut kvindeligt handlet, hvis hun ikke kom, hvis hun i sidste Øjeblik forandrede sin Beslutning. Rigtignok havde hun forsikret ham om, at hun elskede ham og vilde gøre alt, hvad han forlangte, og han havde simpelt hen bedt hende møde sig om Bord paa „Demerara", for at de under en Rejse til Vestindien kunde tale om deres Fremtid og blive enige om, hvorledes de skulde bære sig ad for saa vidt muligt at undgaa Ubehageligheder. Hun havde lovet ham at ville møde om Bord paa Damperen i Aften, og dog var han i Tvivl om, hvor vidt hun vilde holde Ord.

Han havde gjort omfattende og meget forskelligartede Erfaringer over for Kvinderne, og Resultatet var, at han nu var i Tvivl over for hende, paa hvem han tænkte.

I Virkeligheden vilde han ikke have elsket hende saa inderligt eller indbilde sig at gøre det — hvad der kommer ud paa et —, hvis han ikke følte, at der forelaa nogen Grund til at tvivle paa, om hun vilde holde sit Løfte, og hvis hun brød det, saa vilde han — dette staar urokkelig fast — vedblive at elske hende inderligt, indtil en skøn Dag en Kvinde dukkede frem for ham, i hvis Øjne han læste Dybder, som han endnu ikke kendte.

Ja, saa højt elskede han hende, at et Haab, som han ikke turde tilstaa for sig selv, om, at hun vilde retfærdiggøre hans Tvivl og ikke komme, slumrede dybt i hans Sjæl. Men dette Haab var dog kun halvt oprigtigt. Det var de stakkels Rester af hans bedre Natur, Resterne af en aflagt Livsanskuelse, som grundet paa manglende Udøvelse efterhaanden helt var forsvunden.

Da der endnu var forløbet fem Minutter, vandt Sandsynligheden for, at hun ikke vilde komme, Overhaand. I saa Fald vilde han blive nødt til at gøre Rejsen alene, og dette var en højst ubehagelig Udsigt, hvis da ikke — — —

„Gud ved, om den unge Pige med de store, violblaa Øjne og de lange Øjenhaar hører til de rejsende?" tænkte han og begyndte at betragte hende med saa stor Interesse, at Kahyts-

drengen, der kom løbende hen imod Trappen belæsset med en Haandkuffert, en Hatteæske, en Plaidrem, hvori der temmelig ubehændigt var viklet en Parasol og en Paraply, maatte sige: „tillader De, min Herre," for at komme forbi ham.

Stuart Farrest traadte til Side, og Kahytsdrengen gik videre. Efter ham fulgte en Dame i meget smagfuld Rejsedragt med en dertil svarende Hat. Hendes Slør var ikke tættere, end at en Gennemsnitsmand jo kunde se, at hun havde henrivende Ansigtstræk, og at hun var meget bleg.

Stuart Farrest var maaske en Gennemsnitsmand, i hvert Fald havde han allerede længe vidst, at hendes Ansigtstræk var henrivende, ja der gaves Øjeblikke, hvor han mente, at hun havde det sødeste lille Ansigt paa hele Jordkloden. Men helt saa bleg som nu, da hun forsvandt ned ad Kahytstrappen, havde han dog aldrig før set hende.

Det Spørgsmaal, som han i Løbet af Eftermiddagen saa ofte havde rettet til sig selv, var besvaret: Hun var kommet!

Han trak Vejret dybt. Var det et Lettelsens Suk?

Andet Kapitel.

En Time senere stode de begge ved Rælingen paa „Demeraras" Dæk og betragtede Lysene i Land, der, efterhaanden som Skibet hurtigt dampede ud ad Havet til, skrumpede ind til at blive af Størrelse som Ildfluer. Vandet omkring dem, som i Dæmringen havde haft et gulligt Udseende, blev nu ganske sort, undtagen agterude, hvor Skruen piskede det til Skum, og rundt om fra det fjerne sendte Fyrskibene deres klare Lysstraaler gennem den sorte Nat.

„Nu er du min, endelig er du min!" sagde han med sin bløde Stemme, der ligesom bævede af tilbagetrængt Ømhed, uden at dette dog kostede ham særlig Anstrengelse. Denne Ejendommelighed ved hans Stemme, foruden nogle andre smaa Egenskaber, havde bidraget sit til at berige hans Erfaringer over Kvinden og hendes Væsen.

„Ja, jeg er din," sagde hun, „men sig ikke endelig! Har jeg ikke altid været din? Kun Kærlighedens Baand kan binde en Kvinde til en Mand, og har der nogen Sinde været en Tid, hvor vi ikke elskede hinanden?"

„Jeg for min Del behøvede kun at se dig, Agnes," hviskede han, „ja, ved Gud, jeg tror, at selv om jeg ikke havde set dig, hvis jeg blot var kommen i din Nærhed, uden at mine blændede Øjne nogen Sinde havde hvilet paa dit fortryllende Ansigt, dette Ansigt, som nu er hele min Verden, denne og den kommende, saa vilde jeg have følt, at jeg havde fundet mit Livs eneste Kærlighed."

„Jeg ved det, jeg ved det," sagde hun, da han greb hendes Haand, „og jeg takker Gud, at det er kommet saaledes, inden det blev for sent. Hvad der end maatte være os bestikket, vi have følt Kærligheden, vi have levet."

„Saaledes føler du, saaledes føler jeg! Ethvert Ord, du siger, synes at strømme fra mit Hjerte, samtidig med at det kommer fra dit."

„Ja, dette er Kærlighed!"

Han vidste det lige saa godt som hun, maaske bedre; hun havde elsket meget, han mange.

„Dette er Kærligheden!" hviskede han, med denne Sikkerhed i Stemmen, som er Manden egen, naar han holder den elskede Kvindes Haand i sin.

„Du kender vel Shelleys Vers, du kære:

'Og hans egen Sjæls Stemme var hendes.'

Ak, Shelley vidste, hvad det betød at elske. Hans Liv og hendes — Hustruen, Marys — var en Kærlighedens Højsang, det mægtigste Udtryk for den Kærlighed, der gør Jorden til et Paradis — vor Kærlighed."

Den hule Pathos, den usande Svulst, der klang igennem hans Ord, hørte hun ikke; thi hun elskede ham. Hun klamrede sig til hans Henvisning til Shelley og hans Mary, det gav hendes Hjerte Mod, da det var ved at forsage. Havde hun ikke været sig denne Forsagthed bevidst, vilde hun ikke have holdt det for nødvendigt at give sig Luft i disse noget forcerede Udtalelser om visse Anskuelser, som hun nærede med Hensyn til den menneskelige Kærlighed. Derfor var denne Hentydning til Shelleys »menage« hende en stor Trøst.

„Mary havde Ret; ak ja, hvor jeg dog altid har følt, at hun havde Ret!" udbrød hun, „endog Aar førend jeg havde en Anelse om, at jeg selv en Gang — —"

Hun vilde sige, inden hun havde en Anelse om, at Marys

Eksempel en Gang vilde være hende selv en Trøst, men Stemmen svigtede hende. Hun skjulte Ansigtet i sine Hænder og græd.

Som allerede omtalt havde Stuart Farrest sørgelige Erfaringer over for Kvinderne, dog gjorde denne nyeste Vending ham forbavset, den passede ikke ganske ind i hans Kram.

Hvorledes kunde en Kvinde græde, naar han var ved hendes Side, en Kvinde, som endnu for et Øjeblik siden havde givet sine Anskuelser om Kærlighed saa træffende Udtryk?

Han var forbavset.

Det maatte være Søluftens Skyld, tænkte han — ja naturligvis, Søluften og det triste Syn af Damperens Dæk i Forening med den Os, der udstrømmede fra Skorstenene og en af Kabysserne, hvor der kogtes Mad. Hvor taabeligt af ham at foreslaa hende netop denne Rejse, hvorfor ikke have fulgt alle trofaste elskendes Vej, den, der farer lige til Italien uden Ulemper. I Stedet for nu at være her i Merseyflodens Munding om Bord paa en Damper, der i Sammenligning med andre Nutids Dampere knapt nok kunde henregnes at høre til første Klasse.

„Min egen Ven, lad dog ingen Taare formørke dine søde Øjne," hviskede han, idet han trak hende til sig og lagde Armen om hendes Liv, „tænk paa, hvad der ligger foran os, Kærlighed og atter Kærlighed. Det er den Synskreds, der omslutter os, vi staa i Midten og se udover! Videre og bestandig videre gaa vi; men det er stille omkring os, thi denne Ring, der omslutter os, er hellig, det er vor Kærlighed, du elskede!"

Men hun vedblev at græde, længe endnu, med Hænderne presset foran Ansigtet, og da hun endelig holdt op, skete det med samme Pludselighed, som naar et Tordenvejr er forbi. Hans trøstende Ord syntes ikke at have det mindste at gøre med, at det Maal, som de havde tilstræbt, blev naaet.

„Hvorfor er jeg en Kvinde, en Taabe?" sagde hun, som om hun mente, at disse Ord vare ensbetydende, „og dog — dog — det var lige saadan paa Jærnbanen, jeg kunde ikke lade være. Der maa vel gives Øjeblikke i det menneskelige Liv, hvor man ikke er ansvarlig for sine Taarer, saa lidt som for sin Latter. De første fem Aar, de vare dog ikke netop slemme — — og senere af og til — — —"

„Lad dine Tanker ikke dvæle ved den sørgelige Fortid, du kære! — Tænk paa Fremtiden! Den vil ikke bringe dig enkelte

lykkelige Øjeblikke, ikke et 'af og til', nej, der vil det hedde: altid og altid Kærlighed."

„Jeg ved det, jeg ved det." Der var virkelig et sørgmodigt Tonefald i hendes Stemme, nok til at sige ham, at hun dvælede ved Fortiden og ikke ved den Fremtid, som han med en Kunstners behændige Pensel havde udmalet for hende. Han var en Kunstner i at forstaa Kvindens Temperament, og hans Læretid laa langt tilbage. Derfor følte han nu en vis Usikkerhed; og opmuntrende er det jo ikke for en Mand, der fremtryller Skyggebilleder paa en udspændt Lærredsvæg, naar han mærker, at hans unge Venner drøfte Virkningen af det, der allerede har været, i Stedet for at geraade i Henrykkelse over det, han i Øjeblikket med veltalende Ord fører frem for dem.

„Jeg tror paa dig, og jeg kender mit eget Hjerte," vedblev hun, „og dog — — vil jeg nogen Sinde kunne glemme den hjemlige Arne? Ethvert Træ i dens Nærhed er mig en kær Ven. Og saa — ak, Jim, min stakkels Jim! En saadan Foxterrier findes der ikke Mage til i Verden! Den saa mig gaa og vilde med. Ak, hvor gerne havde jeg ikke taget den med mig! Og Ronald, Mynden — saa saa bedrøvet paa mig, da jeg sagde den Farvel, jeg blev ordentlig angst, den syntes at forstaa det hele. Og saa Ruby og Cora, de to smaa Grævlinge."

„Hunde, kære, Hunde! Du skal faa de smukkeste Hunde, som kan købes for Penge."

At en Mand, der var en Kunstner i at forstaa Kvindens Temperament, kunde begaa det Misgreb at love hende nye Hunde i Stedet for de gamle, er vistnok forbavsende; men det er ogsaa yderst nedstemmende for en Mand, der vandrer med sin Kærlighed paa de høje Vidder, at se den Kvinde, han elsker, færdes nede i den trange Dal i Følge med en Foxterrier og andre Hunde.

„Stakkels Jim, stakkels Jim!" svarede hun, „naar den i Morgen tidlig kommer til mit Paaklædningsværelse og ser, at jeg ikke er der — — —"

Atter begyndte hendes Taarer at flyde. Den unge Mand betragtede hende tavs, medens der i ham opstod en dunkel Følelse af, at han maatte have sprunget et Kapitel over, da han studerede Bogen om Kvinden. Det var ham umuligt at fatte, at en Hustru med oprejst Pande kunde forlade sin Mand og græde bitre Taarer ved Tanken om, at hendes Foxterrier vilde kradse paa Døren til et tomt Værelse.

„Ak ja, jeg er kun en stakkels Kvinde," sagde hun endelig, idet hun tørrede sine Øjne. „Jeg har betraadt en ny Vej, Vejen til en ny Verden, og tør ikke tænke paa Fortiden, den ulykkelige Fortid."

„Han har aldrig forstaaet dig," beroligede Stuart Farrest, „aldrig har han forstaaet den Sjæl, som han havde kunnet knytte til sin."

„Det er sandt, deri ligger det!" raabte hun. „Aldrig har jeg i Virkeligheden været hans Kammerat, han vilde ikke gøre mig dertil. Oh, han har aldrig kendt mig, aldrig forstaaet mig. En Dag gik jeg ind i hans Arbejdsværelse og tilbød mig at hjælpe ham. Han var netop i Færd med at forberede sig paa en Tale over et ganske simpelt Spørgsmaal, som ethvert Menneske kan forstaa, Nødvendigheden af Bimetallismen som Grundlag for Møntfoden, tror jeg det var, eller maaske Aarsagerne for Landbefolkningens Udvandring. Jeg fortalte ham, at jeg havde Lyst til at hjælpe ham, og han svarede mig leende: 'du kan virkelig hjælpe mig ret væsentlig; sørg for, at Bedekollen ikke kommer slet saa raa paa Bordet som forleden.' Se saaledes optog han mit Tilbud om at ville være ham en virkelig Livsledsager."

„Oprørende! Han kan da ogsaa kun tilskrive sig selv, hvad der nu er sket," svarede Farrest i Overbevisningens fulde Brysttone.

„Havde han svaret mig som en sand Ægtefælle, en Ægtefælle, der forstaar den Kvindes Væsen, som er knyttet til ham, vilde hele mit Liv være blevet anderledes," vedblev hun; „men da han svarede saaledes — ja, kære Ven, jeg spørger Dem, hvad kunde jeg da gøre?"

„Jeg saa lige straks, hvor fjernt fra hinanden I i Grunden levede, at der intet fælles var imellem eder. Du store Gud, Agnes, kunde han virkelig tro, at du vilde leve videre med ham under saadanne Betingelser? Kunde han virkelig indbilde sig, at en Sjæl som din — — men hvorfor fremmane al denne gamle Elendighed? Af alle de Ulykker, der kunne møde et Menneske paa denne Jordens Jammerdal, er vistnok et saadant Ægteskab den allersørgeligste, et Ægteskab, der kun i Kraft af visse kirkelige og borgerlige Love forene Mand og Kvinde."

„Nej, det er ikke værd at fremmane den skrækkelige Fortid; for den have vi for bestandig frigjort os, og den døde Fortid maa nu selv begrave sine døde. Til dig har jeg betroet mig, du forstaar mig, og i din Haand lægger jeg min Fremtid."

„Og den skal blive storartet, det lover jeg dig! Men her behøves ingen Løfter, ingen Forsikringer. Som jeg har forstaaet dig, saaledes forstaar du ogsaa mig."

„Ja, Stuart, og det er det Baand, der knytter os til hinanden, det føler jeg daglig, ja, hver Time paa Dagen. At blive forstaaet, det er jo netop det, vi Kvinder forlange, det gør vor Opgave lettere. Lettere, siger jeg, nej, det lader den forsvinde, burde jeg sige; thi der gives paa hele Jorden ikke den Kvinde, som ikke med Glæde Dag og Nat vilde arbejde for den Mand, hun elsker, naar hun ved, at han forstaar hende. Paa mine Knæ kunde jeg takke Gud, at han har ladet os finde hinanden, førend det var for sent. Selv en Ægtefælle som min har ikke været i Stand til at dræbe Evnen i mig til at elske."

„Og hele denne din Kærligheds rige Skat tilhører mig, du min søde Agnes!"

„Ja det alt! Jeg kender mig, og jeg kender dig."

Hun rakte ham sin Haand, som han trykkede inderligt. Allerhelst havde han trykket hende selv i sine Arme, men medens de talte sammen, var der efterhaanden kommen flere Passagerer til op paa Dækket. Tilhyllede i de mest forskelligartede Draperinger gik de frem og tilbage, og alle syntes at have Øjne og Øren vidt opspærrede, som det i Reglen er Tilfældet om Bord paa en Oceandamper de første Timer af Rejsen.

Han var enig med hende i, at hun, saa længe de vare paa „Demerara", ikke burde føre hans Navn, og at de her kun skulde omgaas som Venner; hvis han derfor nu, inden Lysene langs Kysten af Cheshire endnu vare forsvundne, havde omfavnet hende, vilde Virkningen heraf over for de øvrige rejsende have været aldeles uberegnelig.

Da hun vendte sig fra ham og gik hen imod Kahytstrappen, kunde han ikke lade være at tænke, at han vistnok havde begaaet et Fejlgreb, da han valgte en Oceandamper som Midlet til at komme bort fra England, og at hans næste Dumhed havde været at vælge Midten af Skibet som Plads for deres første Samtale. Han burde forud have gjort sig bekendt med de rejsendes Sædvaner og Skikke, have iagttaget, paa hvilke Pladser de helst opholdt sig om Bord og derefter sikret sig Lejligheden til en Omfavnelse eller hvad der ellers havde budt sig, for at vinde den unge Kone, hvem han havde overtalt til at forene sin Skæbne med hans. Da han, efter at hun var forsvunden, tændte sig en Cigar og begyndte

at vandre frem og tilbage, spurgte han sig selv, om hun vel havde bemærket den Dumhed, han havde begaaet, idet han afskar sig selv Muligheden af at kunne slutte hende i sine Arme. Hans Erfaringer over for det kvindelige Køn bragte ham til at tillægge denne Forsømmelse en Vigtighed, som en mindre erfaren maaske vilde finde for overdreven.

Du milde Himmel! Nu havde han anvendt saa mange Aar paa Studiet af Kvinden og maatte alligevel ærgre sig over sin egen Mangel paa Omsigt i dette Tilfælde; hvorfor ikke forudse, at denne Samtale kunde tilspidse sig saaledes, at den eneste logiske Afslutning vilde blive en Omfavnelse, ja hvorfor ikke en Lavine af Kys.

En Del af denne Samtale havde tilmed drejet sig om Mandens rigtige Forstaaelse af Kvinden, i Særdeleshed denne Kvindes Mand, og hun havde tilstaaet ham, Stuart Farrest, at hun troede paa hans Evne til at forstaa hende. Og derfor ærgrede han sig nu over, at han havde baaret sig ad som en Daare — nej, ikke som en Daare; thi ingen Kvinde vilde holde ham for en Daare — men dog højst kejtet, lige saa kejtet som nogen Ægtemand.

At han turde tillægge det Kys, der som den logiske Afslutning paa denne Debat om Mangel paa Forstaaelse, om højere Livssyn, om Digteren Shelley og deres egne Sjæle var udeblevet, en saadan Vigtighed kan forekomme mangen anden latterlig; men Stuart Farrest var en erfaren Mand og havde sikkert sine gode Grunde til at tage sin Mangel paa Konduite alvorlig.

Havde da hans Kendskab til Kvinden bibragt ham den Tro, at den bedste Maade, hvorpaa man kan bevise hende, at man forstaar hende, er at give hende et Kys? Var han virkelig kommen til den Overbevisning, at den logiske og eneste rimelige Afslutning paa en lang Samtale om Kvindens Sjæl var et Kys?

Han havde imidlertid naaet en Del af Dækket helt bag om Hækken, der laa uden for det elektriske Lys's Rækkevidde. En Baad, der hang inden for Rælingen, gjorde dette Sted endnu mørkere. Hvorfor havde han dog ikke haft tilstrækkelig Omsigt til straks at føre Agnes hen til denne venlige Plet for her at tale med hende? Hvis han havde gjort det, behøvede han nu ikke at rette saa stærke Bebrejdelser imod sig selv; thi her paa denne Del af Dækket spadserede ingen rejsende frem og tilbage.

Han blev staaende et Øjeblik og saa ud over Havet, saa vendte han sig om.

Hun kom gaaende hen imod ham, han kendte straks hendes Skikkelse, omendskønt hun gik med sænket Hoved og en egen usikker Gang, som næppe kunde skyldes Skibets ubetydelige Bevægelser. Det saa næsten ud, som om hun vaklede.

Hans første Tanke var, at han her havde en Lejlighed til at gøre sin Forseelse god igen. Ja, han forstod hende. Hurtigt kastede han Cigaren over Bord og gik hende med raske Skridt og et halvt undertrykt Glædesudraab i Møde. Hun klamrede sig stønnende til hans Arm, og han følte, at hun skælvede. Der forløb nogle Minutter, førend hun var i Stand til at tale.

„Han er her — her — om Bord paa dette Skib."

Var hun pludselig bleven vanvittig?

„Store Gud!" hviskede han, idet han for tilbage og betragtede hende skarpt.

Saa mørkt var her ikke, at han ikke kunde se hendes Ansigt, det var kridhvidt, medens han havde haabet, at det i dette Øjeblik skulde være dækket af Undseelsens fine Rødmen.

Der forløb nogle Minutter i Tavshed, og han bemærkede, hvor ængstelig hun saa sig om til alle Kanter.

„Du mener ham — ham — din Mand?"

„Jeg gik ned i min Kahyt og derfra ind i Salonen, hvor jeg søgte Jomfruen for at give hende en Besked. Der saa jeg ham. Han stod ved Enden af det lange Bord, den elektriske Lampe hang lige over hans Hoved. Ak, det var ingen Fejltagelse, intet Bedrag, han er her!"

Atter gled hendes Blik spejdende hen over Dækket, medens hun i den dødeligste Angst pressede sine Hænder mod hinanden.

„Det er aldeles umuligt! Du har jo selv fortalt mig, at han for tre Dage siden rejste til London! Har han talt med dig? Aa, du har bestemt taget fejl."

„Nej, nej," svarede hun med ængstelig hviskende Stemme, „talt til mig har han ikke. Jeg stod som naglet fast og stirrede paa ham. Han saa kun hen paa mig, jeg besvimede ikke; men der hengik flere Minutter, førend jeg kunde røre mig af Pletten."

Farrest trak Vejret dybt. Han havde vel hørt Tale om Genfærd, i Særdeleshed om levende Menneskers Genfærd, der pludselig i givne Øjeblikke vise sig for Folk, hvis Nerver forud

ere stærkt anspændte. Som alle fornuftige Mennesker, troede han fast paa saadanne Gensærd, der vise sig for deres kæreste og nærmeste Venner og Slægtninge; men naar Mænd, over for hvis Nervesystem man ikke kunde være i Tvivl, fortalte ham, at de havde haft Besøg fra en anden Verden, mente han simpelthen, at de havde nydt lidt vel rigeligt til Middag.

„Min egen elskede," sagde han, idet han tog hendes sammenpressede Hænder mellem sine. „Min egen elskede, hvor flink og tapper en lille Kone, du end er, du har haft formeget at kæmpe med, du har overvurderet dine egne Kræfter. Lad mig bringe dig nedenunder. Og saa tager du lidt Kognak. — Jovist, jeg forlanger det, jeg er jo nu din Beskytter."

„Du? du?" sagde hun, og hendes Hvisken blev ganske hæs. „Er du det virkelig? — — Se, der er han, han kommer lige hen imod os."

Og saaledes var det.

Stuart Farrest saa i den af hende antydede Retning. Han bemærkede ikke, at hun kastede et hastigt Blik bag sig over Nælingen, ellers havde han vel holdt hendes Haand fastere, i Stedet for at slippe den; thi hendes Blik var angstfuldt, som et jaget Vildt, der ikke ser nogen Udvej til Flugt. En Ed svævede ham paa Læberne, men Stemmen svigtede ham, han saa, at hun havde Ret: den Mand, der kom hen imod dem, var Claude Hadley, Agnes's Mand.

Fuldstændig rolig og naturlig kom han nærmere, rygende paa en fin duftende Havanna. At Stuart Farrest i dette Øjeblik — maaske det vigtigste i hans Liv — ikke kunde frigøre sig for den Tanke, at denne Cigar var en Upmann og rimeligvis — dog var han ikke helt sikker heri — af Høsten 1890 — det grænsede næsten til Vanvid.

„Nej, se dog, Farrest, De ogsaa her?" udbrød Hadley og blev staaende med et halvt forbavset Udtryk. Det var lyst nok til, at Stuart Farrest og Agnes Hadley kunde se hans Træk.

„Det var dog et mærkeligt Træf, at De ogsaa skulde være her om Bord paa 'Demerara', det maa jeg sige! De har formodentlig i Sinde, ligesom vi, at flygte bort fra den afskyelige engelske Novembermaaned? Naa, ret beset, er saadant et Møde slet ikke saa mærkeligt, thi Rejsen til Vestindien kommer jo med hvert Aar mere og mere i Mode, og med Rette finder jeg; thi Øerne derovre ere virkelig fortryllende. Jeg har rigtignok altid

holdt Dem for en vældig Nimrod for Herren; men maaske gaar De i Aar ud paa ædlere Vildt?" Han lo, idet han sagde disse Ord. „I saa Fald maa De rejse videre, til Brasilien f. Eks. Hvad siger De til en lille Tur op ad Amazonfloden? Min Ven," han vendte sig venligt og med en god Ægtemands Beskyttermine til sin Kone, „jeg har lagt Mærke til, at du i Løbet af nogle Minutter to Gange er faret sammen," — det var ganske rigtigt — „er dit Overstykke ogsaa varmt nok? Aa ja, det klæder dig særdeles nydeligt, men er det ogsaa varmt nok — Vestenvinden er lumsk, selv om Shelley kalder den for Høstens milde Aande. Shelley er som Digter ofte noget dristig — som Menneske og Familieforsørger — — vil du gaa nedenunder? Vel, min Ven, din Kahyt er, som du ved, lige over for min. Tag min Arm, vi ere allerede inde i Kanalen og kunne begynde at mærke det korte Bølgeslag. Det der er Nordvest-Fyrskibet."

Hun tog hans Arm, hun kunde ikke undgaa det, og derpaa gik de begge hen over Dækket, som et Mønsterægtepar fra Treserne — hvor hun endnu slet ikke var født.

Stuart Farrest saa efter dem. Han kunde høre, hvorledes Hadley gjorde Agnes opmærksom paa de forskellige Fyr langs med Kysten og forklarede hende, hvor stor en Lysstyrke de dioptriske Linjer, ved den forskellige Maade, hvorpaa de anbragtes, kunne udvikle; han var en ualmindelig kundskabsrig Mand. Saa forsvandt de begge ned ad Kahytstrappen, og Farrest saa ikke Agnes mere den Aften.

„Fordømt!" hvislede han mellem Tænderne, just det samme Ord, som en vis Herre med Hestefod benytter, naar han har Grund til at tro, at en Sjæl er undsluppen ham. Et Menneske og en Djævel betragte ofte en Sag, hvori de have fælles Interesse, fra samme Synspunkt; thi der stikker i et Menneske et godt Stykke af en Djævel, og lige saa sikkert har en Djævel en hel Del menneskeligt ved sig.

Tredje Kapitel.

To Gange var hun faret sammen, medens hendes Mand talte, Stuart Farrest havde bemærket dette lige saa vel som han; men da Hadley blandede Shelleys Navn ind i Samtalen, var det

ikke hende, men Farrest selv, der var faret sammen. Han kunde ikke lade være at yde Hadleys Geni, som dog næsten grænsede til det uhyggelige, sin Anerkendelse, idet han ligefrem maatte have paa Fornemmelsen, at dette Navn Shelley var nævnet i den Samtale, som han, Farrest, havde haft med Frn Hadley, førend den anden endnu var kommen til.

Saaledes tænkte Stuart Farrest, og han følte, at hvor skarpsindig han endog selv var, kunde han dog paa ingen Maade maale sig med Hadley, i det mindste ikke her ved denne Lejlighed. Og alligevel var det lykkedes ham at overtale denne Mands Kone til at forlade sin Ægtefælle for at forene sin Skæbne med hans, en Mand, hvis Skarpsindighed var den andens langt underlegen.

Der var naturligvis noget trøstende i denne Synsmaade, endskønt denne Trøst ved nærmere Overvejelse og i Løbet af Tiden næppe vilde have staaet sin Prøve, og endnu inden Farrest var gaaet et halvt Dusin Gange op og ned ad Dækket, følte han Trang til et kraftigere Styrkemiddel end det, den Tanke ydede ham, at han havde haft Skarpsindighed nok til at faa Claude Hadleys Hustru til at indvillige i at møde ham her om Bord paa en vestindisk Damper og til, med en Del smukke Talemaader om Shelley og Kvindens Sjæl (hvortil han forøvrigt havde givet Stikordet), at lægge sin Haand i hans.

Allerede flere Uger tilbage i Tiden havde han forudset denne Rejse; siden den Dag nemlig, hvor han paa Claude Hadleys Bekostning spiste til Middag i Claude Hadleys Hus, og bag efter forsikrede Claude Hadleys Hustru, at han elskede hende, forstod hende og havde den dybeste Medfølelse med hendes ulykkelige Stilling som Ægtehustru, ja endog var beredt til at vie hende Resten af sit Liv. Siden den Dag, at hun havde ladet sin Haand dvæle i hans og sagt ham, at hun holdt det for sin Pligt mod sig selv, mod sin Værdighed som Kvinde, mod sin Anskuelse om sand Kærlighed, mod sin Opfattelse af et virkeligt Ægteskab i Himlens Øjne — hvorved hun sendte et andægtigt Blik fra sine blaa Violøjne op til den lille pluskæbede Amor, der var malet i Loftet paa hendes Dagligstue — ja, selv imod sin Pligt over for den Mand, der kaldte sig hendes Ægtefælle, at forlade ham og det Hjem, han havde skabt hende, siden den Dag havde Stuart Farrest forudset Rejsen til Vestindien.

Selvfølgelig havde han den Gang endnu ikke truffet nogle Forberedelser, men han havde al Grund til at antage — thi som

tidligere nævnt var hans Erfaringer over for Kvinderne omfattende og mangfoldige — at Mrs. Hadley vilde tillade ham at træffe Forberedelser til en eller anden Rejse —, og han havde ikke skuffet sig. Hun skrev til ham i en Tone, som hun upaatvivlelig holdt for meget original. Der gives en Del Kvinder, som ere ærlig overbeviste om, at de ere i Besiddelse af en særlig Individualitet, der berettiger dem til at være anderledes end de fleste andre Kvinder; men nu traf det sig tilfældigvis, at den Mand, med hvem Mrs. Hadley begyndte sin Brevveksling, allerede ejede en hel Samling lignende Breve, skrevet i samme Tone og ud fra samme Synspunkt.

Han havde endog ejet endnu flere saadanne Breve, men havde set sig nødsaget til at returnere dem til de smukke Affenderinder for at faa de Svar udleveret, han i sin Tid havde sendt. Denne Udveksling af Krigsfanger — hvis dette Udtryk er tilladt — var den naturlige Følge af saa og saa mange Felttog.

At han ikke tøvede med at besvare Mrs. Hadleys første Brev, behøver vel ikke at omtales. For at affatte et Svar, der ikke paa nogen Maade forfejlede sin Virkning, behøvede han intet videre end at udsøge de Punkter i hendes Brev, hvorpaa hun havde lagt særdeles Vægt. Af den Slags Breve havde han skrevet mange i Løbet af de sidste ti Aar, og det vilde have været rent utilgiveligt, hvis han ikke havde kunnet klare dette her. Hurtigt bragte han det da ogsaa paa Papiret, hvorved han selvfølgelig tog Hensyn til det, han holdt for at være netop hendes „individuelle Tænkemaade". Hendes Henvisning til den store Sandhed, at det var Kærligheden, som gjorde et Ægteskab helligt, og at Præstens Velsignelse var ganske betydningsløs, holdt hun uden Tvivl — det forstod han — for et iøjnespringende Udslag af hendes „individuelle Tænkemaade".

Var den det i Virkeligheden? Han vidste det bedre. Denne smukke Tanke — og han fandt det var en smuk Tanke, hvis Skønhed forøvrigt aldrig var traadt ham klarere for Øje end nu igennem Mrs. Hadleys Breve — var bleven fremført i de tre sidste Skrivelser af lignende Indhold, som han opbevarede i et dertil bestemt Rum af sit Skrivebord.

Derpaa kom en Sætning, hvori hun aabent tilstod, at enhver Kvinde trænger til at dele sit Hjerte med en Mand. Hun tilstod sin Svaghed paa det Punkt. Forsynet havde jo nu desværre en Gang indrettet det saaledes, at Kvinden, kun ved at leve sammen

med en Mand, kunne leve sit Liv „fuldt og helt ud". Hun saa heri en Naturlov, og selv om hun betvivlede dens Berettigelse, ansaa hun det dog som sin Pligt at bøje sig for den. De aandelig stærke Kvinder, der kunne leve Livet uden at dele deres Hjerte med nogen Mand, misundte hun ikke. Kan være, at de vare store Aander, men det var ikke Aanden, men Hjertet, som var „den afgørende Faktor" i hendes Liv. Kærlighed og atter Kærlighed, det var alt, hvad hun kunde give en Mand, og Kærlighed og atter Kærlighed var alt, hvad hun forlangte igen.

Laa der ikke noget individuelt i denne Tænkemaade?

Uagtet han vidste, at han lige paa Øjeblikket kunde fremlægge i det mindste fem lignende Breve, der næsten ordret indeholdt de samme Udtalelser, saa gjorde dog det ægte kvindelige i denne Bekendelse et vist Indtryk paa ham. Ja, der var ingen Tvivl derom, hun var den eneste Kone i hele Verden, der passede for ham. Ofte tidligere var han bleven skuffet, naar han mente at have truffet den eneste rette Kvinde; thi om end det er en bekendt Sag, at Ægteskaber sluttes i Himlen, saa maa dog ogsaa Mand og Kvinde gøre deres til at understøtte Forsynet i dets velmente Bestræbelser for at bringe de rigtige sammen. I Følge disse Forsynets gode Hensigter skulle der jo et eller andet Sted sidde en Grethe og vente paa enhver Hans; men at finde denne Grethe bliver dog paa en vis Maade overladt samme Hans's Forstand eller rettere Hjerte, og ofte begaar han de mærkeligste Misgreb i sin Søgen.

Ogsaa Stuart Farrest havde i sit Liv ofte gjort saadanne Misgreb, og da han bragte Brevet til Mrs. Hadley — med Forslaget om Rejsen til Vestindien — til den nærmeste Postkasse, følte han, at han fortjente den inderligste Medlidenhed, grundet paa de mange Skuffelser, der allerede vare overgaaede ham, Skuffelser over for Kvinder, som han havde indbildt sig at elske med en Kærlighed, der vilde trodse Tidens Magt.

Ja, han var næsten af den Anskuelse, at Forsynet skyldte ham en Slags Oprejsning for alt, hvad han havde gennemgaaet i sine Forsøg paa at finde den for ham bestemte Kvinde, nu da han endelig mente at have truffet den rigtige. Hvis Agnes Hadley blot vilde lade sig overtale til at gøre denne Rejse til Vestindien med ham, saa følte han, at han vilde være i Stand til ikke at gaa i Rette med Forsynet for, hvad det muligvis havde forskyldt ved tidligere Lejligheder.

Agnes var den eneste Kvinde paa hele Jorden, der passede for ham. En indre Stemme sagde ham, at det denne Gang ikke var noget Misgreb. Den Kærlighed, der fik hans Hjerte til at banke raskere ved den blotte Tanke paa hendes Ynde, hendes Skønhed og de lange Øjenhaar, der skyggede over hendes violblaa Øjne, det var den rigtige Kærlighed.

Hvis hun indvilligede i at gøre denne Rejse med ham, saa vilde han vise hende, hvor uegennyttig hans Kærlighed var. Han vilde omgive hende med de ømmeste Opmærksomheder og vie hende hele sit Liv.

Brevet forsvandt i Postkassens brede Gab, og Stuart Farrests Øjne vare blevne ganske duggede af Rørelse ved Tanken om hans egen Højmodighed over for Skæbnen og det evigt kvindelige. Mangen en anden Mand, som havde oplevet lignende Skuffelser i sine smaa Hjerteanliggender, vilde være bleven en Kyniker og en Kvindehader, uden nogen Tillid mere til det falske Køn. Men dette var ikke Tilfældet med ham; han beviste paa det tydeligste, at han endnu ikke havde opgivet ethvert Haab om Kvinden, og han skjulte ikke for sig selv, at han fandt dette højst ædelt handlet.

Han havde allerede før i Tiden overtalt to Koner til at forlade deres Mænd for at gaa paa Rejse med ham. Den ene af dem var snart efter løbet fra ham med en anden Mand, en Mand, der havde samlet sig nogle Millioner ved at gøre i Diamanter, og den anden var en Morgen bleven funden død i sin Seng med en tomt Chloralflaske ved Siden. Med begge disse Kvinder havde han gjort et Misgreb, de havde begge skuffet ham, og dog var han hverken bleven Kyniker eller Kvindehader. Nej, tværtimod, han var fuldt beredt paa at bortføre en tredje Mands Kone og for hendes Skyld at udsætte sig for alle de Ubehageligheder, for ikke at sige Farer, som en Rejse til Vestindien medfører. Og det var Tanken paa dette Højsind, der drev ham Taarerne i Øjnene, den Gang han fjernede sig fra Postkassen, til hvilken han havde betroet Mrs. Hadleys Brev.

Hun havde altsaa erklæret sig villig til at forlade sin Ægtefælle. Hun følte, det var hendes Pligt at gøre dette Skridt og at møde Stuart Farrest om Bord paa „Demerara" — skrev hun. Hun vilde belægge sin Køje som Mrs. Clarence — hendes Pigenavn — og saa længe de vare om Bord, vilde de omgaas som to gode Venner, siden naar de vare komne i Land, laa hendes Liv i hans Haand.

„Min elskede," saaledes sluttede hun, „det er ikke alene mit Hjerte, som jeg overgiver dig, det er ogsaa min Sjæl. Man siger jo — som du vel ved — om Kvinderne, at de ere beredte til at sælge deres Sjæl for at opnaa noget. Nu vel, vor fælles Flugt er en Sjæls Salg — min Sjæls. Hvad kan en Kvinde forlange som Vederlag for sin Sjæl? Kun eet: Kærlighed! Du vil give mig Kærlighed, du, min bedste Ven, den Kærlighed, som gør Livet til Liv og ikke til en langsom Hendøen, en aandelig Død."

Saaledes gik det altsaa til, at de vare trufne sammen om Bord paa „Demerara", og nu vandrede Farrest alene op og ned ad Dækket, idet han fra Tid til anden mumlede dette stygge Ord mellem Tænderne, som før blev nævnet. Maaske havde han en Følelse af, at den Sjæl, han havde været lige ved at tilegne sig, var ved at glide over i andre Hænder, ihvorvel han forsikrede sig selv, at han endnu var fuldt villig til at betale Ejerinden den forlangte Pris. Hvem ved, maaske vilde denne Sjæl endog helt forsvinde af Markedet.

Fjerde Kapitel.

Hadley førte sin Hustru ned i hendes Kahyt. Ved et mærkværdigt Sammentræf, som han paa Dampskibsselskabets Kontor havde ledet, laa Dørene til hans og hendes Køjer lige over for hinanden, kun adskilte ved den smalle Gang, langs hvis Sider de rejsendes Kahytter befandt sig.

„Du er jo saa mærkværdig ophidset," begyndte Hadley, da de vare komne til hendes Kahyt. „Har du ingen Kognak? Du store Gud! hvor kunde du dog tænke dig at tilbringe en Nat i Kanalen uden Kognak? Men det var, som jeg troede, og derfor har jeg ogsaa foruden min egen Rejseflaske bragt din med. Vent et Øjeblik, saa skal jeg hente den."

Dermed aabnede han den lige over for liggende Dør og drejede op for det elektriske Lys i sin Kahyt, medens hun blev staaende stum og forstenet. Kun et eneste Blik kastede hun ind i hans Lukaf, men det var tilstrækkeligt til at vise hende, hvor hyggeligt han allerede havde indrettet sig. Han havde haft rigelig Tid dertil, medens hun oppe paa Dækket saa veltalende havde udbredt sig over Shelley og Kvindens Sjæl. Dette var hendes første Tanke, da hun lagde Mærke til en lille Boghylde, der var hængt

op paa Væggen over for hans Køje, i en Højde, saa at han bekvemt kunde naa den. Hun saa paa Bindene, at det var en Samling af hans Yndlingsdigtere. At tænke sig, at han havde givet sig Tid til at gøre et Udvalg af sit Bibliotek, forinden han forlod sit Hjem for at følge efter hende.

Hvad skulde man dog tænke om en Mand, der var koldblodig nok til at forsyne sig med Materiale til aandelig Underholdning, forinden han tog af Sted for at forhindre sin Hustrus Flugt med en anden Mand? Der paa Sofaen laa en hel Stabel af de sidste Blaabøger, og hun saa tydelig, at Bladet var bøjet om som Mærke i en af dem, der laa opslaaet; han havde altsaa læst i Kupeen. Medens han forfulgte hende, havde han gjort Randbemærkninger i en Blaabog, som maaske behandlede ubemidlede aandssvages Opdragelse, det var i hvert Fald hans Kæphest, og han havde sine ganske særegne Meninger i det Kapitel.

Han viste sig nu med en lille Feltflaske af Sølv, en Bryllupspresent fra en af hendes Søstre.

„Ja, jeg tænkte mig jo nok, at du vilde glemme Kognakken," sagde han, idet han rakte hende Flasken, „vær ikke for ængstelig, tag en dygtig Slurk og gaa straks til Køjs, saa vil du rimeligvis føle dig helt vel i Morgen. Det manglede blot, at du skulde gaa hen og forskertse dig det interessante og romantiske ved en Rejse til fremmede Lande ved et Anfald af Søsyge. Og nu, god Nat!"

Han strejfede hendes Pande med sine Læber, medens hun bleg, stum og overvældet stod foran ham og fandt sig i, at han kyssede hende. Hvor hjælpeløs var hun ikke over for ham, han forekom hende som selve Legemliggørelsen af hendes Skæbne. Hvad kunde hun gøre over for en Mand, der nok saa flot hentydede til det interessante og romantiske ved hendes Flugt med en anden Mand?

Hun traadte ind i sin Kahyt, trak Døren til sig, hældte Halvdelen af Flaskens Indhold i Bægeret og tømte det. Saa klædte hun sig af og sov ind uden Taarer, ja endog uden Aftenbøn. Nogle Timer senere vaagnede hun dog pludselig op, og efter nogle Øjeblikkes Forvirring erindrede hun, hvor hun var. Rigtigt, hun var om Bord paa en Damper. Under hende rullede en rimeligvis halvhundrede Favne dyb Sø; derpaa faldt det hende ind, at hun Aftenen forud havde glemt at bede sin Aftenbøn, og hun skyndte sig at indhente det forsømte.

Hun var en Kvinde.

Efter at Hadley havde forladt sin Hustru ved Døren til hendes Kahyt, tændte han sig en Cigar og gik op paa Dækket. Kaptajnen paa „Demerara" var en gammel Bekendt af ham.

For nogle Aar tilbage havde han gjort en Rejse med ham til Sydamerika og derved faaet allehaande Oplysninger, som han senere benyttede i en Tale i Underhuset over Lovene for de forskellige Søveje og deres Hemmeligheder, en Tale, der fik ham til at synes et helt Vidunder af Sagkundskab.

Nu opsøgte han Kaptajnen i hans lille hyggelige Krog i Læ af Kommandobroen og bød ham en Cigar, der ved sin Størrelse, Aroma og andre gode Egenskaber var en Sømand værdig, som i aarevis har sejlet paa Havanna. Gaven blev modtagen med tilbørlig Højtidelighed, dens Fødselsaar debatteret, medens Modtageren kærligt drejede den frem og tilbage mellem Tommeltot og Pegefinger, og med halv tillukkede, prøvende Øjne holdt den op til Næsen; thi en ægte Tobakskender ved at værdsætte det udmærkede og er forsigtig i Valget af sine Ord. Fuld af Rørelse gjorde Kaptajnen nogle Bemærkninger over den „store Morales", stor i de Aar, da virkelig Storhed, som Følge af Forhandlernes Opkøb af umodne Varer og Købernes utilladelige Lettroenhed, der lod sig dupere af et Guldpapirs Bælte og et højtravende Navn, var saa uhyre vanskelig at faa fat paa.

Hadley rystede paa Hovedet og rakte Kaptajnen sin Cigarkniv, som denne tog med et Suk, der mindede om Præsten ved Guillotinens Fald; derpaa hørte man Kniven arbejde.

„Med dette Mærke er De ikke narret, min gode Mand," begyndte Kaptajnen efter nogle Øjeblikkes Pause, under hvilken han til Dels syntes at have været oppe i Skyerne. „De er heller ikke den Mand, der nemt lader sig narre. Et halvt Dusin Kister, siger De? Saa gratulerer jeg Dem ærbødigst. Men i Himlens Navn, forær ingen af dem bort!"

„De kan være ganske rolig, de ere kun for mine allerbedste Venner."

Kaptajnen kvitterede for denne Kompliment ved at føre Haanden til Huen.

„Jeg kunde lide at vide, om De har formet Dem nogen bestemt Anskuelse om Signallys for Dampere?" spurgte Hadley.

„Ja, det har jeg rigtignok, og kan give Dem Oplysninger, hvoraf fremgaar, at ni Tiendedele af de værste Sammenstød i

Løbet af de sidste ti Aar kunde være undgaaede, dersom hvert Skib vidste, hvilken Kurs det andet styrede."

„De er min Mand, Kaptajn Baseden," sagde Hadley.

Og i Løbet af de følgende Par Timer bleve de siddende sammen, tittede igennem Spejlglasruderne ud paa Kanalens urolige Bølger og debatterede Nødvendigheden af at have et Signallys, der kunde angive en hvilken som helst Forandring i en Dampers Kurs. Hadley mente at være paa et Spor, der skulde give Præsidenten for Handelskamret nok at tænke paa under Parlamentets næste Samling; thi medens han sad i Toget, der førte ham til Liverpool — Væg om Væg med sin Kone, uden at han vidste det — havde han taget den Beslutning, at denne Rejse skulde bære Frugt ogsaa med Hensyn til Signallys-Spørgsmaalet.

Hadley var en usædvanlig praktisk Mand, og mange paastode endog, at han var selvskreven til at komme ind i det næste Kabinet. Ja, uden Tvivl, hvis han blot forstod at ægtre Præsidenten for Handelskamret tilstrækkeligt, var han sikker paa en af de første ledigblevne Ministertaburetter!

Da Mrs. Hadley, en halv Time førend Frokostklokken lød, vaagnede og tog imod en Kop Kaffe af Jomfruens Haand, følte hun, at hvad der end maatte være bestikket hende af Romantik og Interesse paa denne Rejse — og visse Oplevelser i Løbet af de første Par Timer tydede paa, at begge Dele vare i Vente — saa vilde Søsygen intet Afbræk gøre deri.

Kunde det vel være muligt, at hun følte noget, der lignede Taknemmelighed imod sin Mand, fordi han havde været saa forsynlig at tage Kognak med? Stuart Farrest havde rigtignok ogsaa foreslaaet Kognak, men han havde ikke selv haft nogen med.

Medens hun drak sin Kaffe, ægtrede hun sig over, at hun saa hurtigt havde givet Rum for denne Taknemmelighedsfølelse, Taknemmelighed imod en Mand, hvis Skarpsindighed havde vanskeliggjort hende Udsigten til at blive uendelig lykkelig med en anden Mand, en Mand, der forstod hende, selv om han havde glemt at tage Kognak med til hende.

Men nu var hun ogsaa styrket, fattet og beredt til ordentlig at læse sin Mand Teksten.

Medens hun endnu blev liggende en Stund, førend hun begyndte at klæde sig paa, morede hun sig over, at hun havde været saa taabelig at indbilde sig, at hun kunde flygte fra Hjemmet, uden at hendes Mand skulde mærke det og følge efter. Hun

havde jo saa utallige Beviser for hans Skarpsindighed, at det nu forekom hende ganske taabeligt, at hun havde kunnet tro det vilde være muligt at slippe bort fra ham, selv med Hjælp af den Mand, der forstod hende.

Derefter begyndte hun at undre sig over, at hun havde været svag nok til at finde sig i, at han saa koldblodig benyttede sig af sin Ret over hende, saaledes som han havde gjort Aftenen forud paa Dækket. Hvad havde hun egentlig tænkt paa, da hun saa beredvillig gik ind paa at spille den lydige Hustru over for den gode Ægtefælle — thi det var just den Rolle, hun havde udført, da hun ganske sønderknust tog hans Arm og tillod ham at kysse sig paa Panden?

„Det manglede blot" — hviskede hun ophidset, „at jeg til syvende og sidst heller ikke skulde være andet end en Kvinde."

Kun den blotte Mulighed af denne Tanke var ydmygende. Nej, nej, alt andet, kun ikke det, kun ikke det! Hvad hun end var, ingen havde Ret til at bebrejde hende for kun slet og ret at være en Kvinde. Nej, — ihvorvel hun maaske havde haft sine svage Øjeblikke — og hun havde virkelig ikke haft saa faa, saa laa de nu langt bag hende. Hun var atter sig selv, beredt til at forfægte sin Sag over for sin Mand. Uden at blinke med Øjnene vilde hun træde frem for ham. Hun følte, at hun havde Kraft til at sige ham, at det var hende aldeles umuligt at faa sin Tilværelse til at smelte sammen med hans. Hun vilde gøre ham klar, at selv om det var lykkedes hans Skarpsindighed at forpurre hendes Flugt, saa vilde det dog være ham umuligt at tvinge hende tilbage til ham igen. Han kunde vel slæbe hende tilbage til hans Hus, men at formaa hende til, saa længe han eller hun levede, at anerkende ham som Ægtefælle, nej, saa vidt rakte hans Magt ikke! En Afgrund havde aabnet sig imellem dem, en Afgrund, dybere og sortere end det dybe og sorte Vand, hun af og til saa der udenfor, naar Skibet slingrede.

Ja, hun var beredt til, hvilket Øjeblik det skulde være, at træde frem for ham og forsvare det Skridt, hun havde gjort. Vist nok laa det uden for Mulighedens Grænser, at det ikke vilde lykkes hende at faa ham til at se Sagen i samme Lys som hun, og det vilde i saa Tilfælde kun være et nyt Udslag af hans Mangel paa Forstaaelse over for hende. Sandheden forandres dog ikke, selv om Mænd ere ude af Stand til at erkende, hvad

der er sandt. Vel vidste hun, at hun selv havde brugt Aar til at komme til Erkendelse af en stor Sandhed, men nu da hun først en Gang var kommet saa vidt, var det ikke meget sandsynligt, at hun atter vilde opgive den, blot fordi hendes Mand ingen Sans havde for dens Storhed.

Og denne store Sandhed, som hun mente at have fundet, var følgende: at Himlen havde forordnet, at et Ægteskab af sig selv skulde være ugyldigt og opløst, (i Himlens Øjne), saa snart de Betingelser, hvorunder det oprindelig (i jordisk Betragtning) var afsluttet, undergik en Forandring.

Hun var fire og tyve Aar gammel, hendes Mand fem og tredive.

Femte Kapitel.

Første Steward anviste den Dame, der var indskrevet paa Passagerlisten som Mrs. Clarence, Plads ved Bordet ved Siden af den unge Pige, der havde vakt Stuart Farrests Opmærksomhed, medens han ventede paa Agnes Hadley. Til venstre for hende sad en Herre, der beklædte et højere Statsembede i Jamaika; hans Kone, der paafaldende optraadte som »grande dame«, havde sin Plads til højre for Kaptajnen oppe for den øverste Bordende.

Hadleys Stol stod ved Kaptajnens anden Side, saa at han altsaa sad skraas over for sin Kone.

Han hilste paa hende over Bordet som paa en god Ven og vovede at udtale det Haab, at det var lykkedes hende at finde nogle Timers Søvn.

Jo Tak, hun havde sovet udmærket hele Natten og følte endog Appetit til Maden, svarede hun i hjertelig Tone; thi den fulde Erkendelse af den store Sandhed udelukkede paa ingen Maade en venskabelig Omgang mellem Mand og Kone (efter jordisk Betragtning). Derpaa lod Hadley sine Øjne glide videre langs Bordet for at se, hvor Stuart Farrest sad; men han var der ikke. Ogsaa Agnes saa sig om, hvilket ikke undgik hendes Mands Opmærksomhed; ligeledes iagttog han, at hendes Ansigt antog et uroligt Udtryk, da hendes Blik utilfredsstillet vendte tilbage.

Om hun maaske indbildte sig, at Farrest i Løbet af Natten var sprunget over Bord? tænkte han. Rakte hendes Indbildningskraft virkelig ikke videre end til kun at kunne finde denne ene

Forklaring for hans Udeblivelse? Havde hun aldrig hørt Tale om Ildebefindender til Søs, der ofte med en vis Ondskabsfuldhed overfalder den smægtende Tilbeder fremfor den flegmatiske Ægtemand? Var hun saa lidet i Stand til at gennemskue Mænd, at hun kunde indbilde sig, at Stuart Farrest hørte til dem, der gør en Ulykke paa sig selv, fordi Omstændigheder, over for hvilke de staar magtesløse, hindrer dem i deres Planer med Hensyn til den „eneste rette Kvinde"?

Han sandt det ganske tjenligt saa hurtigt som muligt at afklæde ham denne Helteskikkelse i hendes Øjne, og han spurgte derfor Stewarden med en Stemme saa tydelig, at den ogsaa kunde høres paa den anden Side af Bordet, om Mr. Farrest var tvungen til at holde sig i sin Køje?

„Ja, Mr. Farrest lider meget," svarede Stewarden med dette sørgmodigt deltagende Smil, som er egen for alle Stewarder, naar de taler om en Medrejsendes Lidelser med en Herre, der har en Portion duftende Lammesteg foran sig.

„Stakkels Fyr! stakkels Fyr!" sagde Hadley, „giv ham endelig ikke andet end den tørreste Champagne, Greenaway. De har dog vel tør Champagne om Bord?"

Stewarden forsikrede Mr. Hadley, at Mr. Farrest ikke skulde faa andet end de tørreste Mærker, saa snart han blot forlangte Vin.

„Men vi have dog langt fra haft nogen slem Nat," mente Kaptajnen.

„Nej, Søen har været saa rolig som en Mølledam," svarede Hadley, „men selv en Mølledam kan være farlig for en Mand med en Smule Indbildningskraft."

Kun Kaptajnen hørte disse Ord og lo. Men Agnes var ogsaa i Besiddelse af nogen Indbildningskraft, hun hørte denne Latter, og hun rødmede. Hadley vidste, at selv om hun ikke gættede de Ord, der havde vakt Kaptajnens Munterhed, saa var hendes Indbildningskraft stærk nok til at vise hende Billedet af en Mand, der snarere lignede en Mongol end en Angelsachser, liggende i sin Køje med et Par tomme Sektflasker ved Siden af sig, hvis Halse stødte sammen med en egen uhyggelig Klirren.

Billedet af Mongolen med det gule Ansigt, som forøvrigt heller ikke manglede en blaagrøn Farvetone, var den Mands, til hvis Beskyttelse hun vilde have været henvist under Rejsen, hvis

ikke den anden Mand med den duftende Portion Lammesteg foran sig uventet i Gaar Aftes havde vist sig om Bord.

Claude Hadley forstod, at han ikke havde undervurderet sin Kones Indbildningskraft og lod Frokosten smage sig.

„Nej, gaa endnu ikke op paa Dækket," sagde hun til ham, da han efter Maaltidet, iført Hue og Overfrakke, traadte ud af sit Lukaf.

Han tog den endnu ikke antændte Cigar ud af Munden og stirrede nogle Øjeblikke spørgende paa hende.

„Godt, saa gaar jeg ikke paa Dækket," svarede han, „men hvorfor egentlig?"

„Fordi jeg maa udtale mig over for dig," sagde hun med fast Stemme, „lad os gaa ind i Salonen."

Han fulgte hende ganske ydmygt, og en uindviet Jagttager vilde kunne have troet, at det var en i Flugten attraperet Ægtemand, over hvis syndefulde Hoved den dybt krænkede Hustru nu skulde udgyde den velfortjente Straffeprædiken.

De gik helt op i Enden af Salonen og tog Plads saa langt som muligt fra Køjerækkerne under det hvælvede Skylight, hvori der var anbragt nogle Palmer.

„Saa, her kunne vi tale uforstyrret sammen," sagde han, „jeg glæder mig virkelig over, at du ikke er blevet et Offer for — Søsygen. Du drak din Kognak, og jeg vil give dig det gode Raad aldrig nogen Sinde at rejse uden din Flaske. Vist nok kommer det jo ikke altid til det værste, men man bør dog altid være fattet derpaa og gøre sine Forberedelser. Er det ikke en Sagopalme, der staar deroppe? Jeg gad vide, om den kan taale Vinterrejsen?"

„Jeg gad vide, hvad du egentlig har ment med at følge efter mig?" spurgte hun med Strenghed i Tonen, og det var tydeligt, at hun vilde drage sin Mand til Regnskab for at han ikke uhindret havde ladet hende løbe sin Vej. Han forstod det og smilede.

„For at være ganske nøjagtig maa jeg sige dig, at jeg ikke er fulgt efter dig, min kære, men at jeg var i samme Tog, kun i en anden Kupé end du," svarede han stadig smilende. „Men dette udelukker ikke Nødvendigheden af en Forklaring, vil du sige, og du har rimeligvis Ret. Spørgsmaalet er kun, om det er fra mig eller fra dig, Forklaringen skal udgaa."

„Du kender min Stilling," sagde hun, „du ved, at jeg har forladt dig, fordi du ikke er min Ægtefælle!"

„Aha, er jeg ikke din Ægtefælle?"

„Nej, det er du ikke, ikke i Himlens Øjne."

„Hvorfor blande Himlen ind i denne Historie, kære Agnes? Kan du ikke lade den gode, gamle Himmel ude af Spillet? Du vil saamænd snart faa nok af det hele. Saa vidt min Erfaring rækker, er jeg mest tilbøjelig til at tro, at dine Bundsforvandte, de overspændte saavel som de mere nøgterne — ere meget stemte for at skyde den slemme Dag — nej, jeg mente den gode Dag ud saa langt som muligt. Vi ere nu tilfældigvis endnu paa Jorden."

„Af Himlen venter jeg mig Retfærdiggørelsen for min Handlemaade, i hvor skarp en Modstrid den end staar med Samfundets vedtagne Anskuelser. Du er ikke min Mand, og jeg vægrer mig ved længer at leve sammen med dig."

„Men du har ikke noget imod at leve med en anden?"

„Jeg vil leve med en Mand, der elsker mig, og som jeg elsker."

„Naa, det vil du? Hvoraf ved du egentlig, at du elsker denne anden?"

„Ak, hvis du vidste, hvad Kærlighed var!"

„Selv om jeg vidste det, kunde jeg dog rette det Spørgsmaal til dig, som du endnu ikke har besvaret. Tør jeg maaske erindre dig om, at du en Gang har forsikret mig, at du elskede mig?"

„Den Gang var jeg endnu et Barn og indbildte mig, at du — at du — at du forstod mig."

„Jeg forstod, at du sagde, du elskede mig, og jeg troede dig. Vi have giftet os af Kærlighed — eller er det maaske ikke saa?"

„Jeg var den Gang endnu et Barn og kendte ikke mit eget Sind."

„Dit eget Sind, siger du? Hvorledes havde det sig da med dit Hjerte?"

„Jeg takker for Berigtigelsen, jeg skulde have sagt Hjerte."

„Aa, jeg synes, det er ganske træffende at blive ved Sind, det behager mig bedre. Den Mand, der har udtalt, at Hjertet var det mest bedragerisk af alle Ting, har lige saa sikkert været ledet af Sandhedens Aand, som at han har været en Mand med et omfattende Kendskab til Kvinden. Naar en Kvinde vil gaa i Hundene, vender hun sig til sit Hjerte, for at det skal vise hende Vejen og udruste hende for Rejsen, og det lader hende sjældent i

Stikken; det viser hende den korteste Vej, besørger Salget af hendes Sjæl og gnider Hænderne haanleende over den gjorte Forretning."

Hun for sammen. Hvorledes gik det dog til, at han ogsaa betjente sig af denne Vending, som hun havde benyttet i det Brev til Stuart Farrest, der saa træffende afspejlede hendes Ejendommelighed. Ogsaa hun havde talt om sin Sjæls Salg, og hun vidste, at denne Benævnelse var særdeles udtryksfuld og betegnende, og at den Mand, til hvem den var rettet, forstod at værdige dens dybe Betydning. Og nu gjorde hendes Mand Brug af den til sine egne forkastelige Formaal!

„Tiden for at gøre lignende haarfine Sammenligninger er forbi for dit og mit Vedkommende," sagde hun koldt, da hun var kommet sig af sin Overraskelse. „Vi have næsten levet sammen i fem Aar, og dog har du aldrig gjort dig Umage for at lære mig andet end højst overfladisk at kende. Jeg indrømmer, at du foruden mine egne Penge endnu har sat en ganske køn Portion Naalepenge ud for mig, som Kvinderne kalde det; du har ikke ligefrem været uelskværdig imod mig, nej, du har endog været god, saa vidt du forstaar det, og dog ere vi hinanden fremmede. Du har aldrig forstaaet mig, Claude, og det er Grunden til, at jeg forlader dig."

„Du milde Himmel, hvad storartet er der da at forstaa ved dig, Agnes?" sagde han i en saa spøgefuld Tone, at hun følte sig paa det yderste krænket.

Hun selv var fuld af Alvor, men han syntes absolut ikke at fatte Situationen. Det var i et Sorgespil, han spillede med, og han bar sig ad, som om det var et Lystspil, for ikke at sige en Farce. „At du i det hele taget kan rette et saadant Spørgsmaal til mig, er i og for sig det mest slaaende Bevis for Rigtigheden af min Paastand: du har aldrig forstaaet mig."

„Maaske ikke," svarede han efter en temmelig lang Pause. „Maaske har jeg ikke forstaaet dig. Hvorfor ikke? Jeg gad vide, hvorfor ikke."

„Din Interesse for mig var ikke stærk nok til at foranledige dig til at gøre et Forsøg," svarede hun hurtigt.

„Jeg har altid følt den varmeste Interesse for dig, Agnes, og endnu i dette Øjeblik forekommer du mig interessant, ja endog yderst interessant."

„Du har altid anset mig for at være en Kvinde, der ikke i nogen Maade adskilte sig fra alle de andre."

„Det kan du da ikke paastaa; thi jeg har jo ægtet dig og ikke en af de andre."

„Du burde have ægtet en af de andre; jeg vilde ønske, du havde gjort det."

„Det vilde jeg ikke, og du ikke heller. Hvis jeg havde ægtet en anden, saa vilde du maaske nu være løbet bort fra en anden Mand, der ikke forstod dig tilstrækkeligt til at hindre dig deri, og du vilde nu allerede halvvejs være gaaet i Hundene. Hvorledes kan du paastaa, at jeg ikke forstaar dig, efter at jeg har gjort det Kunststykke at rejse til Liverpool i en Kupé ved Siden af den, hvori du sad? Og hvordan havde det sig med Kognakken? Hvis jeg ikke havde forstaaet dig, vilde du nu rimeligvis vride dig i de grædseligste Kvaler efter en gyselig Nat. Har han maaske haft Kognak med, han, den tilbedte, den Mand, der for Øjeblikket intet højere Ønske har, end at han aldrig havde skuet dit Aasyn, den elendige Karl! Han har ikke en Gang taget Kognak med til sig selv, og dog kan du være forvisset om, at han i første Linie tænker paa sig selv. Naa, du mener altsaa, at han forstaar dig?"

„Ja, du gør det i hvert Fald ikke, ellers vilde du ikke være fulgt efter mig og bilde dig ind, at du vilde være i Stand til at overtale mig til at vende hjem med dig."

„Jeg rejste med samme Tog som du til Liverpool, fordi jeg er din Mand, fordi du er min; jeg taler nu ud fra et jordisk Synspunkt, uagtet du jo rigtignok har blandet den snukke Talemaade 'i Himlens Øjne' med ind i Sagen. Har jeg virkelig ikke forstaaet dig? Maaske! Er da en Kvinde som du en i et fremmed Sprog skrevet Bog, et Sprog, hvortil Nøglen er gaaet tabt?"

„Nøglen — ja, ja — Nøglen!"

„Det er Kærligheden, vil du sige, og du vil endvidere selvfølgelig paastaa, at jeg aldrig har elsket dig, ellers vilde jeg have forstaaet dig, eller for at udtrykke mig nøjagtigere, du vilde have følt, at jeg forstod dig. Men er det da kun af Betydning i den fælles Overenskomst, i Følge hvilken Mand og Kone lever sammen, at Manden forstaar Konen? Har Spørgsmaalet ikke ogsaa en anden Side? Hvorledes forholder det sig med Konens Forstaaelse af Manden? Eller er dette maaske en Biting? Skal Manden anvende hele sin Fritid til Studiet af Konen for endelig en Gang —

skal vi sige i det Øjeblik, hun løber bort med en anden — at forstaa hende, medens hun aldeles ingen Anstrengelser behøver at gøre sig, for at forstaa ham, indtil han styrter sig imellem hende og den bundløse Afgrund, som hun i rivende Fart iler i Møde? Kvinder, som du, styrte sig med opadvendte Blikke og et Bibelsprog paa Læberne i denne Afgrund."

„Nu har du talt nok," raabte hun med flammende Øjne. „Ved hvert Ord, du siger, beviser du mig tydeligere og tydeligere, at du ikke har Spor af Begreb om min Natur. Havde du virkelig indbildt dig, at du ved Hjælp af din Overtalelseskunst kunde faa mig til at vende tilbage?"

„Nej, saadan en Dumrian er jeg ikke. Muligvis forstaar jeg mig ikke paa Kvinderne; men jeg er dog heller ikke saadan en Taabe, at jeg bilder mig det ind. En Tilbeders Overtalelsesevner kan maaske bringe en Kone til at løbe væk fra sin Mand, men en Ægtemands Overtalelsesevner, hans Forstand og Erfaring har endnu aldrig bragt nogen Kone til at vende tilbage til ham. Jeg forlanger i dette Øjeblik ingen Forklaring af dig; det var dig, der førte mig herind i Salonen for at foreholde mig min Dristighed at følge efter dig."

„Jeg har bedt dig om at komme herind, fordi jeg straks, ved Rejsens Begyndelse, vilde give dig at forstaa, at intet i Verden nogen Sinde kan faa mig til atter at blive din Hustru. Jeg har ikke gjort dette Skridt uden modent Overlæg, uden alvorlig Prøvelse, ja ej heller — du maa tro mig eller ej — uden Bøn."

„Naturligvis tror jeg dig. Har jeg ikke allerede nævnet noget om et Bibelsprog? Men til syvende og sidst har du glemt Biblen lige saa vel som Kognakken."

„Hvorfor er du fulgt efter mig? Hvorfor? Hvorfor? Du skulde snarere glæde dig over at være bleven af med mig; jeg var jo dog intet andet end en Fredsforstyrrer i dit Arbejde, og en Hemsko for din Ærgerrighed."

„Jeg er her hos dig, fordi jeg er din Ægtefælle, og du min Hustru. Aa, jeg beder dig, kom ikke atter med dine Betragtninger set med 'Himlens Øjne'; det ægteskabelige Baand er i væsentlig Grad et jordisk, det brister straks, naar du blander Himlen ind deri. Du skulde have taget din Bibel med, der vilde du have fundet Bekræftelse for — og der ligger en vis Trøst dert — at i Himlen anerkendes Ægteskabet ikke; thi der staar

skrevet: i Himlen tages ikke til Ægte. — Altsaa jeg er her, fordi du er min Hustru og endnu ikke har gjort noget Forsøg paa at forstaa mig. Du forstaar ikke din Mand, men du forstaar ham i hvert Fald langt bedre, end du forstaar hans Kone, dig selv nemlig. Jeg er her, fordi jeg, trods dine Udtalelser, altid har elsket dig, og fordi en Sørejse er saa uhyre gavnlig for Sundheden. Endnu førend denne Rejse er tilendebragt, vil du have lært baade din Mand, din 'Ven', og dig selv grundigt at kende. Tro endelig ikke, at jeg vil forlange af dig, at du skal undgaa Stuart Farrest; saa taabelig er jeg ikke. Tværtimod: omgaas ham ret meget, anvend din Tid saa meget som muligt paa ham; thi jo grundigere du lærer ham at kende, des bedre. Han har endnu aldrig kysset dig."

Hun rødmede lige til Haarrødderne og blev saa atter ligbleg, medens hun med aaben Mund stirrede paa ham; thi hun begyndte at frygte ham. Hvorfra kendte dog dette Menneske alle hendes Hemmeligheder?

„Han har endnu aldrig kysset dig, og han vil heller ikke gøre det, saa længe vi er om Bord paa dette Skib." vedblev Claude Hadley, „du hører til de Kvinder, der, saa længe de befinde sig under deres Mands Tag, have for megen Selvagtelse til at bringe det videre end til at veksle Breve med en anden Mand; men i et Øjebliks Utilregnelighed løbe de deres Vej for at kaste sig i Armene paa det nye Liv, de indbilde sig der venter paa dem — et Liv i ubegrænset Kærlighed; men naar de ere som du, da springe de, den sidste Dag af Rejsen, naar de staa Ansigt til Ansigt med dette nye Liv, over Bord."

„Aha!"

„Du vender dig bort, og om dine Læber spiller et Smil; men medens jeg talte, har du følt en kold Haand lægge sig om dit Hjerte — og derfor sukkede du. En Mand skulde aldrig forlange af en Kvinde, at hun skulde forstaa ham, men kun sig selv. Men i Almindelighed forstaar hun ham først; thi han er saa langt lettere at gennemskue, som du nok ved. Du holdt dig for stærk nok til sammen med Stuart Farrest at kaste dig i Armene paa Synden; men du havde dog ikke Mod nok til at kalde dig Mrs. Farrest, da du kom om Bord. Daglig vilde du have talt med ham om den Glæde, det var for dig endelig en Gang at blive forstaaet og om alle de Herligheder, der ventede eder i det nye Liv, der skulde begynde ved Rejsens Slutning; men den sidste

Nat vilde du være listet op paa Dækket og langsomt have ladet dig glide over Bord."

Hun stirrede med store, forfærdede Øjne paa ham, men hun var bleg som Døden og lige saa stum.

Med et sælsomt Udtryk hvilede hans Blik paa hende. De havde rejst sig fra deres Plads under Palmerne og stode nu Ansigt til Ansigt over for hinanden.

„Jeg er nysgerrig efter at vide, om du nogen Sinde vil bede mig om at dræbe ham," sagde Hadley hvisken de.

Hun udstødte et let Forfærdelsens Skrig og hævede Hænderne, som om hun vilde afværge Synet af dette frygtelige Billede.

„Hvad du trænger til, er til at græde dig ordentligt ud," sagde han efter en lang Pause.

„Hvad siger du — jeg?"

Hun saa først krænket paa ham, saa lo hun ham lige op i Ansigtet, det var den Mand, der paastod, at han forstod hende, og saa bildte han sig ind, at hun nu var i en Stemning, hvor Taarer ville skaffe hende Lindring.

„Bliv her og græd dig ud," foreslog han hende.

Han lod hende blive staaende i Salonen og gik op ad Trappen, der førte til Dækket; hun hørte tydelig, hvorledes han deroppe strøg en Svovlstik.

Atter lo hun.

Hun var allerede i Begreb med at gaa tilbage til sin Kahyt, da hun hørte en egen puslende Lyd paa Trappen, og et Øjeblik efter skød en Foxterrier ind i Salonen, fik Øje paa hende og, logrende med Halen og gebærdende sig ganske vanvittigt af Glæde, sprang den hen imod hende.

„Jim, Jim, Jim, min egen Jim!" skreg hun og sank ned paa en Stol. Jim sprang op paa hendes Skød og slikkede henrykt hendes Ansigt, indtil den pludselig mærkede, at de Taarer, hun udgød over ham, vare salte og alt andet end velsmagende.

Sjette Kapitel.

Dampskibet „Demerara" havde naaet en Breddegrad, hvor en skyløs Himmel hvælvede sig over en spejlblank Sø, og de rejsende i Salonen vare hurtigt blevne bekendte med hverandre. To Dage

havde for fleres vedkommende været tilstrækkelige til i andres Paahør at underkaste deres alvorligste Overbevisninger, angaaende visse almenvigtige Genstande, en fornyet Prøvelse. Ynglingen, der med saa paafaldende Opmærksomhed havde lyttet til sin alvorlige Faders Raad om at undgaa kvindelig Omgang, for saa vidt det lod sig forene med en Verden, hvor det kvindelige Køn ikke alene bliver taalt, men endog behandlet med en vis Udmærkelse, ofrede hele sin Tid paa at finde Paaskud til at komme til at tale med den unge Pige med de store Øjne, hvis Glans afgav et saa uudtømmeligt Samtalestof. Den unge Mand foregav forøvrigt at være fuldt optaget af at studere det spanske Sprog i Handelsformaals Interesser. At den unge Pige var ledsaget af en gift Søster, hvis Øjne havde en vis Skarphed, der fra et praktisk, omend lidet romantisk, Synspunkt bødede paa deres Mangel paa Glans, betragtede han som et særligt Uheld. Men en Del af de øvrige Passagerer, der ellers ikke vare utilbøjelige til at tale med Begejstring om den unge Piges Øjne, sluttede dog i Reglen med at sige, at det vist nok var langt bedre, at visse Øjne havde Skarphed end andre tiltrækkende Egenskaber. Forældreparret, der havde sagt begge deres Børn Farvel, endnu førend Damperen havde forladt sin Ankerplads i Mersey, tilbragte de første Par Dage af Rejsen med at betragte deres Fotografier og at fortælle alle, som vilde høre paa dem, deres Børns mange mærkelige Egenskaber, hvorved Faderen lagde mest Vægt til den aandelige Del, medens Moderen som Genstand for sine Betragtninger valgte enkelte Egenskaber, hvis Udvikling muligvis kunde være Symptomer paa visse Sygdomme, over hvilke hun derefter gav en nøjagtig Beskrivelse iblandet Vink om deres virksomste Behandlingsmaade. Paa den anden Dag af Rejsen viste Fader og Moder sig enkeltvis, og man antog i Almindelighed, at der havde været en lille ægteskabelig Skærmydsel; men henimod Aften forsonede de sig atter og fortalte paany alle medrejsende om deres Børn. Den tredje Dag vare de atter Uvenner og sade fjernt fra hinanden.

Den øvrige Handelsmand forsøgte at agere den elskværdige over for den Dame, der almindelig benævnedes som Mrs. Clarence. Efter først at have sørget for sin egen Bekvemmelighed — det gøre alle handelsivrige Herrer i første Linie — tillod han sig ogsaa at bekymre sig om hendes Bekvemmelighed, idet han befalede Stewarden at bringe endnu en Pude til Mrs. Clarences Dækstol, omendskønt hun forsikrede, at den kun vilde være hende til

Besvær. Da den desuagtet blev bragt af Kahytsdrengen, afslog hun den og beviste derved, at hun havde ment, hvad hun sagde, hvorpaa den handelsivrige Herre tog imod Puden til eget Brug og derved ogsaa beviste, at han mente, hvad han sagde.

Han gjorde sig Umage for at komme i Samtale med Mrs. Clarence ved at gøre hende nogle venlige Forespørgsler om hendes Mand og hans Stilling i Samfundet; men hendes Svar vare saa ubestemte, at han følte sig foranlediget til at betro Mr. Stuart — der nu ganske havde overvundet sit Anfald af Søsyge — at det vist ikke hang rigtigt sammen med denne Dame, og at der maatte stikke noget andet bag ved hende, end det tilsyneladende saa ud til. Hvorledes skulde Farrest tilbagevise disse Hentydninger? Han kunde dog ikke fortælle den handelsivrige Herre, at samme under Navnet Mrs. Clarence bekendte Dame var løbet bort fra sin Mand for at mødes med ham, Stuart Farrest, her om Bord paa „Demerara", indtil bemeldte Ægtemand viste sig paa Tapetet.

Ejendommeligt! Ja, maaske vilde en Herre, hvis kritiske Sans var bleven særlig udviklet igennem Handelsaffærer i Syd- og Mellem-Amerikas Republikker, kunne have betegnet Situationen med dette Ord.

En vis Forlegenhed — der forøvrigt var temmelig gennemskuelig og en til hans øvrige Væsen slet ikke passende, kun ved rent usædvanlige Grunde fremkaldt Absurditet, lod Stuart Farrest de første Dage efter hans Helbredelse vise sig i et absolut ikke klædeligt Lys.

Det hænder jo, at en Mand, der er grebet i Flugten med en anden Mands Kone, føler sig lidt trykket i denne Mands Nærværelse. Situationen er dog saaledes, at den kan fremkalde en vis Forlegenhed, uden at dette behøver nærmere at forklares.

Men da Farrest forstod, at Hadley aldeles ikke havde i Sinde at gøre større Ophævelser af det forefaldne — en Ting, der ellers nok kan bringe to Herrer paa en spændt Fod — begyndte han at føle sig noget mindre trykket. Hadley var virkelig overordentlig venlig imod Stuart Farrest, da han første Gang viste sig ved det fælles Spisebord i Salonen. Han vendte sig til den højere Embedsmandsfrue med det Spørgsmaal, om hun ikke fandt, at Mr. Farrest saa forholdsvis rask ud. Da Damen derefter holdt sin langskaftede Lorgnet op for Øjnene og et Øjeblik monstrede ham skarpt samt svarede: „Nej — det vil sige jo," fandt Farrest,

at han ikke kunde være andet end højst tilfreds med denne Modtagelse.

Dette Maaltid var Frokosten, og da den var endt, og Mr. Hadleys Foxterrier — der lagde en paafaldende Kærlighed til Mrs. Clarence for Dagen — var bleven ført, blev Agnes alene tilbage med Stuart i Salonen, efter at de øvrige rejsende vare gaaet op paa Dækket. Hun følte, at der var noget særlig højtideligt udbredt over ham, da han stod der foran hende. En upartisk Jagttager vilde maaske have sagt, at han saa noget kejtet ud.

„Vi sidde net i det!" begyndte han.

„Sidde net i det?" sagde hun spørgende.

„Hvorfor rejse vi i det hele taget til Vestindien?" fortsatte han, „vi skulde være blevne hjemme."

„Jeg har haft en Samtale med ham og har sagt ham lige op i hans aabne Øjne, at det for os ikke forandrer Sagen, om han er fulgt efter os," sagde hun.

„Store Gud! har du sagt ham det?" udbrød han. „Sagde du 'for os' og mente dig og mig dermed?"

„Ja, naturligvis har jeg ment dig og mig dermed, og han har ogsaa fuldkommen forstaaet det. Jeg har faaet ham overbevist om, at intet, hvad han saa gør eller siger, faar mig til atter at leve med ham som hans Hustru."

„Har du sagt det, og hvad svarede han?"

„Aa, en hel Del dumme Talemaader: at det var hans Pligt som Mand at følge mig og lignende fortærsket Snak. Han bebyldte mig for aldrig at have gjort Forsøg paa at forstaa ham; men han har nok alligevel indset, at min Beslutning var urokkelig; thi kun det har vel kunnet bringe ham til at erklære, at han ikke vilde hindre mig i at omgaas dig, saa længe vi vare om Bord."

„Har han virkelig sagt det? Himlen maa vide, hvad han mener dermed?"

„Hvad han mener dermed? Og derom spørger du? Ligger det da ikke nær at antage, at han, efter hvad jeg har sagt, har indset, at ethvert Forsøg paa at holde mig tilbage fra mit Maal, vilde være frugtesløst?"

„Dit Maal?"

Der var en vis Usikkerhed i hans Stemme, som irriterede hende. Vidste han da ikke, hvad hendes Maal — hendes Maal og hans var?

„Det kender du dog, Stuart, du har da læst mine Breve. Tror du, jeg havde kunnet skrive dem, hvis ikke mit Hjerte havde været opfyldt af et eneste Maal: min Stræben efter at leve et rigere og smukkere Liv, hvor Kærligheden ikke kun er en forbigaaende Tilfældighed, men Begyndelse og Ende, et Liv, hvori jeg daglig føler, at jeg bliver forstaaet — saaledes som det vilde blive Tilfældet ved din Side."

„Han er virkelig en forbandet klog Mand," svarede Stuart Farrest.

Hendes Stemme havde hævet sig, og havde til sidst næsten en Profetindes Klang. Naar hun i tidligere Tider havde talt paa denne Maade, havde han end yderligere animeret hende ved at anslaa en endnu mere højstemt Tone, nu svarede han kun i den allermest hverdagsagtige Samtaletone, som havde noget højst afkølende ved sig.

„En fordømt klog Mand!" gentog han eftertænksomt. „Hvilken Dumrian jeg har været, netop at falde paa en Rejse til Vestindien! Paris eller Monte Carlo havde været bedre. Vestindien! Du store Gud! Men jeg tænkte, det var sikrere, i Europa løber man altid i Armene paa Folk, som man kender."

„Men hvad kan det gøre os, Stuart?" spurgte hun stille.

„Hvad det kan gøre os?" raabte han. „Min kære Agnes!" disse Ord undslap ham, inden han selv vidste af det; han saa sig ængsteligt omkring og dæmpede sin Stemme til en Hvisken, en Hvisken, hvori der ikke laa Spor af Ømhed. „Bilder du dig da virkelig ind, at han er den Mand, der roligt med Hænderne i Lommen staar og ser til, medens du forfølger dit Maal?"

„Han kender mig tilstrækkeligt til at vide, at intet kan holde mig tilbage, intet bringe mig bort fra mit Maal," svarede hun. „Nu ved han jo ogsaa, hvad du alt længst ved, at jeg ikke mere betragter mig som hans Hustru. Kærlighed og kun Kærlighed er det eneste Grundlag for et virkeligt Ægteskab. Kunstige Lænker, hvormed Mand og Kvinde under visse Ceremonier og smukke Talemaader smedes sammen, kan ikke alene hidføre et virkeligt Fællesskab. Det har jeg før sagt dig, og derfor ere vi sammen her, og jeg har forklaret ham, at fra dette Synspunkt betragter jeg det alvorlige Skridt, jeg gjorde, da jeg forlod ham for at flygte med dig, og kun derigennem kan det finde sin Retfærdiggørelse."

„Dersom jeg blot vidste, hvad han egentlig fører i sit Skjold,"

sagde Stuart Farrest grublende, „vi skulde være blevne i Evropa, jeg kender nok af stille og fortryllende smaa Pletter i Tyrol. Hvilken Djævel har ogsaa bragt mig paa den Ide med Vestindien?"

Hun gjorde intet Forsøg paa nærmere at udfinde ham denne djævelske Majestæt, hvis overnaturlige Indflydelse han syntes at ville gøre ansvarlig for denne Rejse.

„Maaske er det alligevel godt, at det er kommet saaledes," begyndte hun efter en Pause.

„Hvad siger du — hvad mener du?" spurgte han forbavset. Der var endnu et lille Skær af safrangult tilbage i hans Øjne, og Agnes fandt, at det i Grunden var en Skam, thi hun havde netop altid fundet hans Øjne saa særdeles udtryksfulde. „Ah saa, jeg glemte, at du ikke har været søsyg — jeg var det unægtelig."

„Hvad jeg vilde sige, det er ganske godt, at min — at Mr. Hadley kender min Bestemmelse fuldt ud. Dette Hemmelighedskræmmeri har hele Tiden været mig saa yderst ubehageligt. Man bør altid være aaben og ærlig i sin Færd."

Han havde bortført to andre Koner, han forstod sig altsaa derpaa, og nu kom denne Kone og forsikrede ham, at den Slags altid burde gøres uden Hemmelighedskræmmeri.

Han stirrede paa hende med et mat og lidende Smil, som mindede om Søsyge.

„Aaben og ærlig!" mumlede han. „Jeg tror, jeg vil trække mig tilbage til mit Lukaf — — — aaben!"

„Det er altid bedst, naar vore Bevæggrunde og vore Grundsætninger foreligge helt klare," sagde hun, „jeg gyser ved den blotte Tanke om, at man skulde holde mig for en af de Kvinder, der forlade deres Mænd, fordi de ere kede af dem. Det sidste, hvad jeg gjorde, inden jeg forlod mit Hjem, var at skrive et Brev til min — Mr. Hadley, hvori jeg sagde ham, at det var mig umuligt at blive længer under hans Tag. Naturligvis har han ikke faaet dette Brev; men jeg haaber, at den Samtale, jeg nu har haft med ham, vil virke endnu mere overbevisende end de skrevne Ord."

„Og han har haft din Hund med?" spurgte Farrest temmelig umotiveret. „Jeg hørte, hvordan du kyssede det Kreatur — det var netop i et Øjeblik, hvor det ikke gik mig helt slet."

„Ak ja, den kære Jim!" svarede hun. „Ikke sandt, min Ven, vi ville altid beholde Jim hos os?"

Han saa paa hende, og hun syntes, hans Øjne antog en dybere Safranfarve.

„Jeg gad vide, om jeg nogen Sinde vil forstaa dig saa godt som han," sagde Stuart Farrest.

„Som Jim?" spurgte hun.

„Saa godt som — — ja, som Jim!"

„Min stakkels, trofaste Jim! Ak Stuart, du har altid forstaaet mig, derfor er jeg jo nu hos dig — for bestandig."

Hun rakte ham sin Haand, og han trykkede den uden synderlig Varme.

„Vare vi dog blot rejste til Tyrol!" hviskede han hen for sig, vendte sig om og gik henimod sin Kahyt. Selv ved rolig Sø var han ikke altid sikker paa sig selv, og der var Øjeblikke, hvor han martredes af de frygteligste Længselser — Spøgelser i gule Klædebon.

Den samme Dag, medens Kaptajnen og Hadley sade sammen ved deres Cigarer, nævnede denne, at det var hans Fødselsdag, og da Desserten ved Middagsbordet blev baaren ind, blev paa et Vink af Hadley adskillige Champagneflasker trukne op og fordelte rundt paa Bordet.

„Mine Damer og Herrer! Vi fejre i Dag Kaptajnens Fødselsdag, og jeg beder Dem om at fylde Deres Glas!" sagde Hadley.

Da dette var sket, rejste han sig og udbragte i en af de bedste Bordtaler, Selskabet nogen Sinde havde hørt, Kaptajnens Skaal; det var en Tale fuld af Vid, Ynde og Originalitet, hvis Virkning yderligere forhøjedes ved et beundringsværdigt Foredrag. Uagtet Hadley var Medlem af Parlamentet, var han en glimrende Taler, i Stand til at behandle det ubetydeligste Tema paa en Maade, der gjorde det lige saa interessant som nogen Blaabog, eller rettere for en vis Kreds af Tilhørere endnu interessantere. Denne sjældne Gave var det da ogsaa, der hidindtil havde gjort ham umulig for ethvert Kabinet; thi Sans for Humor og Evne til at være vittig er ikke særlig skattet i Underhuset, medens en Gennemsnitstaler med tilstrækkelige Lader og Fagter kan bringe det til at fremkalde rungende Latterskalver.

Hadleys Tale havde en ligefrem elektrisk Virkning paa de ved Bordet forsamlede, og lod saa at sige en behagelig Smag tilbage paa Tungen, saa at den paa denne Maade supplerede Champagnen fortrinligt. I Løbet af hele den følgende Aften hørte

Mrs. Clarence intet andet end begejstrede Lovtaler over Mr. Hadleys Tale.

„Hvilken fortryllende Mand han dog er!“ sagde den højere Embedsmands Frue til Agnes, da de efter Bordet sade oppe paa Dækket. „Hvilken fortryllende Mand! Hvad skulde vi egentlig stille an, hvis vi ikke havde ham? Alle de andre Herrer ere nogle kedsommelige Torvetrillere! Handelsmanden er næsten lige saa gyselig som denne ubehagelige ube — aa, hvad er det nu han hedder, han, der lige straks blev søsyg og alligevel stadig forsøger at faa os til at tro paa Virkningen af hans 'knusende Blikke'. Han er bestemt ogsaa Handelsrejsende. Nej, Mr. Hadley det — —“

Agnes hørte tavs til, og saa kom den fortryllende Mr. Hadley selv og fortalte begge Damer et Par smaa, lystige Anekdoter. Lidt efter lidt bleve andre Stole rundt om fra Dækket skubbede hen til Gruppen, og snart var Hadley Midtpunktet for en Kreds af Beundrere.

Med den ham egne Takt lykkedes det ham imidlertid efter en halv Times Forløb at gøre sig fri, og nu gik atter Snakken om denne „fortryllende Herre“.

Syvende Kapitel.

„Alle Kvinder ere ens, tro De mig, bedste Mr. Hadley,“ sagde den højere Embedsmands Frue i den Kreds, der den følgende Dag ganske af sig selv havde dannet sig ved Eftermiddagsteen under Solsejlet oppe paa Dækket.

„Meget rigtigt,“ istemmede Kaptajnen. „Alle Kvinder ere lige fortryllende, kun er enkelte endnu mere fortryllende.“

„Sømandsgalanterier!“ svarede Damen, som vi forøvrigt med det samme kan præsentere som Mrs. Darrell. „De er ingen upartisk Dommer, Kaptajn Basøden, thi som tilhørende den engelske Handels-Marine, tilbeder De Kvinden rent af Princip. Men hvad siger De, Mr. Hadley?“

„Jeg er af den Anskuelse, at Kvinden er en Hieroglyphindskrift, som endnu ingen har tydet,“ svarede Hadley beskedent.

„Meget godt! men er enhver Kvinde en særegen Indskrift for sig?“ spurgte Damen. „Det er netop det Spørgsmaal, vi i

Sammenhæng med Thomas Hardys Romaner — som De jo ogsaa har læst — debatterer."

„Hvad Værd ligger der paa, om enhver Kvinde er en særegen fra de andre forskellig Skrift, naar Nøglen til disse Hieroglypher dog endnu ikke er funden," mente Kaptajnen.

„Kvinden er en endnu ikke tydet Hieroglyph," fortsatte Hadley. „Eva var Originalindskriften, og enhver Kvinde, der senere har levet, er et Aftryk af Originalen."

„Sandere Ord ere aldrig blevne sagt," lød pludselig en Stemme fra de bageste Rækker. „Har De nogen Sinde været i Sydhavet?"

„Nej, ikke just det; men jeg har læst 'Sydhavsøen', hvis det er det, De hentyder til," svarede Hadley. „Kom dog nærmere, Mr. Paddleford, og fortæl os alt, hvad De ved om Sydhavet og Kvinden i og for sig!"

„Alt! sagde De alt, Mr. Hadley?" spurgte Mr. Paddleford og lo stille hen for sig. „Det er et noget omfangsrigt Begreb; Sydhavet alene kunde afgive Stof til en Uges Underholdning."

„Og over Kvinden har Mændene allerede i flere tusinde Aar ført letfærdige Talemaader," svarede Mr. Hadley.

„Hvis man skulde slutte af de moderne Romaner og Noveller, i hvert Fald de fleste af dem, saa er Kvinden først bleven opdaget i Løbet af de sidste Par Aar," bemærkede Mrs. Darrell. „Men jeg paastaar, at dette er en Fejltagelse, og jeg gentager: Kvinden er altid og har altid været, som hun er nu."

„Ogsaa Argon er der altid og har altid været der, det er nemlig den nyopdagede Bestanddel af Luften," sagde en Stemme fra Baggrunden.

„Det samme kan siges om Jargon — Jargon er nemlig den nye Bestanddel af Romaner og Noveller," svarede Mrs. Darrell, der havde Grund til at antage, at Stemmen tilhørte hendes Mand.

„Mr. Paddleford vil fortælle os om Sydhavet," erklærede Mr. Hadley, „og vi ville lade ham have Ordet, hvis vi da ikke skulle finde, at hans Fortælling intet har med Kvinden i og for sig at gøre."

„Den har uendelig meget dermed at gøre, Mr. Hadley," sagde Paddleford og sendte sin Cigar et vemodigt Blik, medens han hurtigt drak Resten af sin meget stærke Te, der blev tilberedt særligt for ham; hans mangeaarige Rejser i Australien og paa

Sydhavsøerne havde gjort ham meget fordringsfuld med Hensyn til Te.

„Jeg maa forudskikke den Bemærkning, at jeg var 'Prospektor', førend jeg blev Ejer af min Skonnert," begyndte Mr. Paddleford, efter først et Øjeblik at have overvejet, hvorledes han skulde indlede sit Foredrag.

„En Prospektor er nemlig en Mand, der gaar omkring og søger efter Grundlag for et senere Prospektus," bemærkede Hadley.

„Iblandt andet har jeg arbejdet i Ny-Zeeland og levet tre eller fire Aar mellem Maorierne," fortsatte Mr. Paddleford. „Derefter tiltraadte jeg Rejsen til Sydhavet paa min Skonnert. Sydhavsøerne hører til de faa Steder i Verden, hvor Kvinden endnu er, saaledes som hun oprindelig var. Jeg mener naturligvis ikke de Øer, der ere blevne ødelagte af Missionærerne. Den første Missionær var den fremmede, der krøb over Indhegningen omkring Edens Have og sagde til Kvinden, at hun skulde bære Klæder, og jeg tager vist næppe fejl, naar jeg mener, at enhver Ægtemand indtil den Dag i Dag sporer Virkningen af denne Ur-Forbandelse."

Mrs. Darrell hævede forfærdet Hænderne, den højere Embedsmand lo stille i Baggrunden, og Mrs. Sargent, Salonens farlige Enke — enhver Passagerdamper har saavel en ung Enke som en Læge om Bord — lo ganske ufordulgt. Mr. Hadley var alvorlig.

„Gaa videre, Mr. Paddleford," sagde han roligt. „De talte om de Øer, hvor Kvinderne endnu befandt sig i deres oprindelige Tilstand, førend de ved Moralens Indførelse demoraliseredes."

„Rigtigt! og jeg siger, at jeg har haft Lejlighed til at se Kvinden, saaledes som hun er udgaaet fra Naturens Haand, og er tilbøjelig til at erklære, at hun besidder hele den Ynde og Tiltrækningskraft, som man i Almindelighed forbinder med Begrebet 'Kvinden'."

„Meget smukt sagt, Mr. Paddleford," bemærkede Mrs. Darrell.

„Og jeg er endvidere af den Anskuelse, at jo mere den civiliserede Kvinde nærmer sig Sydhavsøerne, desto sødere og mere attraaværdig bliver hun i Mandens Øjne. Vi søge nu til Dags den naturlige Kvinde, det er hende, der mangler os. Vi søge Kvinder med Hjerte, ikke med Principper. Du store Gud! naar jeg ser mig om i England og i Amerika, naar jeg tager en Avis, et Tidsskrift eller en Bog i Haanden (jeg har altid læst meget, endskønt jeg foretrækker Studiet af det levende Menneske), med andre Ord, naar jeg læser eller hører om Kvinder med Lære-

sætninger, Kvinder med en særegen Opfattelse af Ægteskabet, Kvinder, som fordrer Ligeberettigelse med Manden, med Regler for, hvorledes man skal behandle Manden og lade sig behandle af ham, ja, saa er det mig ikke vanskeligt at begribe, hvoraf det kommer, at den ægteskabelige Institution er paa Veje til at forsvinde. Hvorledes kan en Mand vide, naar han ægter en saadan Kvinde, om hun ikke efter nogle Aars Forløb er kommen til den Slutning, at det er rigtigt at forlade ham og at leve sammen med en anden (Hør! Hør!). Er det vel til at undres over, hvis han spørger sig selv, om det ogsaa virkelig er Umagen værd at tage en Kone, der om nogle Aar forlader ham, fordi hun er kommen til den Overbevisning — maaske ogsaa paavirket af en anden Kvinde — at det f. Eks. er Uret at leve sammen med en Mand, der bærer sit Haar skilt paa venstre Side i Stedet for paa højre. Som det forekommer mig, har nemlig den moderne Kvinde sine ganske egne Anskuelser om Moralen, Mandens Moral, og denne Anskuelse gaar endogsaa ud over hans Fortid."

„Og hvorfor skulde en Kvinde ikke have Ret til at træde i Skranken for det, hun anerkender som Sandhed, og handle derefter?" spurgte Agnes, endnu forend Latteren, der fulgte efter Paddlefords Ord, var forstummet.

Alle saa overrasket hen paa hende, thi de havde alle holdt Mrs. Clarence for en stille, noget frygtsom Natur.

„Hvorfor skal en Kvinde ikke have Ret til at leve efter sin Overbevisning?"

„Nu, dertil kunde man f. Eks. svare, at denne Ret maa nægtes hende, hvis hendes Overbevisning er Resultatet af Mangel paa Kendskab til Verden og til Livet," svarede Mr. Paddleford. „Jeg siger jo ikke, at det er saaledes, jeg bestrider aldeles ikke hendes Ret til at have sin egen Overbevisning; men det vil jeg fastholde: Sandsynligheden for at hun har Overbevisninger eller i hvert Fald vil faa Overbevisninger, der indgiver Mændene Frygt for Ægteskabet og for Kvinderne i det hele taget er større, end omvendt er Tilfældet. Vi søge det naturlige, ikke det kunstlede i Kvinden."

„Aa, Kvinden har dog vel ikke faaet Livet for at skulle gaa op i en Mand? Hun har da ogsaa en egen Personlighed, og hun har bevist, at hun formaar at drage ligesaa rigtige Slutninger over hvilken som helst Genstand som Manden."

Der laa en vis ringeagtende Spot i Agnes Stemme, da hun rettede disse Ord direkte til Mr. Paddleford.

„Hvis denne Anskuelse fandt almindelig Udbredelse, vilde Ægteskabernes Antal svinde endnu betydeligere," svarede han. „De synes at mene, Frue, at en Kvinde er færdig, hører op med at være, naar hun gaar op i en Mand. Gaar et Stykke Sukker tabt, fordi det opløses i en Kop Te? Aldeles ikke! Teen kunde snarere beklage sig over, at den gik op i Sukkeret. Hvad Teen mister ved denne Forbindelse er sin Skarphed og Bitterhed; den bliver mildere og mere velsmagende. Et sandt Ægteskab mellem Mand og Kvinde er Te og Sukker. Manden er Teen, Kvinden Sukkeret. Hun betager ham hans Skarphed og gør ham i enhver Henseende til et mere behageligt Menneske. De nævnede, at Kvinden havde sin egen Personlighed, som hun ønskede at se anerkendt! Nu vel! Naar et Stykke Sukker for Alvor forlanger at gøre sine Evner gældende, kan det ikke gøre noget klogere end at sænke sig i en Kop Te. Mand og Hustru bliver ved Ægteskabet til eet, siger Biblen, og vi ere, trods vor saa berømte Dannelse, dog ikke komne stort længere end den gode gamle Bibel. At blive til eet forudsætter Sammensmeltning, og Mandens og Kvindens Sammensmeltning er — nu velan, hvorfor ikke — en ideal Kop Te."

„Med den behørige Tilsats af den fromme Tænkemaades Mælk, der gør begge mildere," faldt Kaptajnen ind, idet han rejste sig.

„De Erfaringer, der foranlediger Dem til at tale saaledes om Kvinderne, ere uden Tvivl interessante," sagde Agnes; „men en Kvinde, hvis Erfaringer tvinge hende til at forlade den almindelige Vej, der kan være god nok for Gennemsnitskvinden, fortjener efter min Anskuelse al Agtelse. Hun har udfundet, hvad Sandheden er, og hun er modig nok til at handle efter sin Overbevisning. En saadan Kvinde vil De næppe have truffet i Sydhavet, Mr. Paddleford."

„Jeg har ogsaa været i andre Farvande end i det stille Ocean," svarede denne leende, „og jeg har truffet Kvinder, hvis Overbevisning har tvunget dem til at forlade deres Ægtefæller for at følge andre Mænd, der ikke vare deres Ægtefæller. En Kvinde af denne Art er for nogle og tyve Aar siden i Amerika løbet bort med mig, og derefter tvang et System nye Overbevisninger hende — Gud være lovet — til at løbe bort fra mig med en Cowboy. Det var da ogsaa Cowboyen, der stødte sammen med den oprindelige Ægtefælle, og Virkningen af dette Sammenstød var saa voldsomt,

at en endog ualmindelig kraftig Konstitution gik i Spaanerne. Den Overbevisning, der foranlediger en Kone til at forlade sin Mand, er i ni og halvsems af hundrede Tilfælde den, at hun, uagtet hun lever i en lidenskabsløs Lykketilstand, som hun imidlertid kalder Ligegyldighed og Tilsidesættelse, endnu besidder Evnen til at kunne vække lidenskabelig Kærlighed. I Almindelighed er denne Overbevisning vel begrundet; men sædvanlig vil hun da ogsaa finde, at den nye Mand besidder den samme ulykkalige Tilbøjelighed til det, hun kalder Ligegyldighed, som den oprindelige Ægtemand, og hendes Stilling vil da kun blive langt værre end før."

„Du store Gud! Hvis jeg havde anet, at min uskyldige Bemærkning over — ja, hvad var det nu, jeg gjorde en Bemærkning over?" udbrød Mrs. Darrell.

„Over det ægte kvindelige, Frue!" svarede Mr. Hadley.

„Rigtigt, og jeg vilde kun sige, at det samtlige Kvindekøn besidder en god Del af det ægte kvindelige, og at Mændene gjorde vel i at lægge sig dette bag Øret, og saa skulde min beskedne Bemærkning fremkalde en saadan Storm."

„En Gnist er fængelig," — svarede Hadley, „men — —"

„Og en Elsker behøver kun at være seks Fod høj; — —" blandede Mrs. Sargent, Enken, sig pludselig i Samtalen.

„Jeg tror, jeg vil tage mig en Azimut," sagde Kaptajnen efter en Pause, hvor alle Medlemmerne inden for den lille Kreds skyldbevidst havde stirret ned i Dækket.

„En Azimut? Det lyder som det kunde være en ny amerikansk Drik, noget, der bliver suget op gennem et Straa," sagde Hadley, „men Kaptajnens Hensigt behøver ikke at forurolige Selskabet. At tage en Azimut er en af de uskyldigste Fornøjelser i den praktiske Søfartskundskab. Jeg tror alligevel ikke, at jeg vil hjælpe Kaptajnen dermed; jeg vil heller høre, hvad Mr. Paddleford mener om Arbejdersporgsmaalet iblandt Kanakerne."

Han gik agterud med den omtalte Herre, og nu opløste den lille Gruppe sig efterhaanden; Mrs. Darrell hviskede dog endnu en Bemærkning til Agnes.

„Herrerne vilde rimeligvis være gaaede langt videre, hvis Kaptajnen ikke skulde haft sin 'Azimut'. Denne Mr. Paddleford gik lige vidt nok, og særlig interessant var han ikke. Man burde maaske alligevel have ladet ham fortsætte, skønt saa havde han vist forglemt sig selv eller os, hvad der kommer ud paa et. Man taler nu til Dags med en Utvungenhed, som nok kan tage Vejret

fra et lidt gammeldags Kvindemenneske. Men De overlod da heller ikke denne Sørøver Terrænet helt ubestridt."

„Kan man tænke sig noget mere smagløst, end en Kreds dannede Mennesker, der hører paa en saadan Grobian, som om han prædikede Evangeliet," udbrød Agnes. „Jeg tror, at han aldrig bevæger sig i godt Selskab, undtagen naar han gør en Rejse om Bord paa en Passagerdamper."

„Deri har De rimeligvis Ret," svarede Mrs. Darrell, „men ved De hvad, min kære Mrs. Clarence, jeg tror ikke, at hele Verdens Visdom kun findes i første Klasse Jærnbanekupeer og om Bord paa Passagerdamperes Salondæk. Denne Mr. Paddleford har uden Tvivl lært Livet at kende i dets mangfoldigste Former, og har iagttaget alt, hvad der er kommet ham for Øje. Mr. Hadley har opdaget ham. Hvis han ikke havde været fiffig nok til at bringe ham til at krybe ud af sig selv, saa havde han i al Evighed kunnet sidde stum der oppe for sin Bordende."

„Aa, denne Mr. Hadley skammer sig ikke for at kaste sig over enhver, af hvem han mener at kunne faa den forønskede Udtalelse over den Genstand, der netop for Tiden interesserer ham," sagde Agnes ærgerligt.

„Naturligvis gør han det, det er jo netop af den Grund, at han er en saa tiltalende Mand," svarede Mrs. Darrell. „Har De nogen Sinde truffet en mere tiltalende Mand?"

Agnes tøvede.

„Tiltalende?" sagde hun eftertænksomt. „Tiltalende? aa nej, maaske har jeg ikke truffet en saa tiltalende Mand før."

„De har fortalt mig, at De kender ham fra England," vedblev Mrs. Darrell. „Jeg har bestandig villet spørge Dem, om han var gift. Dette Spørgsmaal forekommer Dem maaske noget besynderligt; men De maa ikke glemme, at min Mand og jeg i Løbet af de sidste fem Aar kun har været hjemme i England paa meget korte Besøg, og endskønt Mr. Hadleys Navn selvfølgelig er os bekendt, saa have vi dog aldrig truffet ham selv eller hørt noget om hans private Forhold. Har han en Hustru?"

„Nej!" svarede Agnes efter kort Overvejelse. Var det muligt, at der laa et Stænk af Vemod over hendes Stemme? „Nej, han har ingen Hustru!"

„Det gør mig ondt," sagde Mrs. Darrell alvorligt. „Ja, det gør mig endogsaa meget ondt; thi jeg har lagt Mærke til, at denne Mrs. Sargent har kastet sine Øjne paa ham, og jeg ved

ogsaa rent tilfældigt, at de i Aftes spadserede næsten en halv Time sammen paa Dækket. Jeg stod henne ved Kahytstrappen, noget i Skyggen, og saa dem og, hvad der var endnu mere mistænkeligt, hørte, at hun gjorde en Bemærkning om Maanen."

Agnes smilede; men ikke førend hun var sig bevidst at have følt noget, hun tidligere aldrig havde kendt. Skinsyge kunde det da umuligt være; det vilde dog være altfor latterligt, om en Kone, der er i Begreb med at løbe bort fra sin Mand, skulde føle Skinsyge, fordi hun hører, at denne er bleven set spadserende med en anden Dame.

Hun smilede.

„Ja, smil De kun, min kære, unge Veninde," vedblev Mrs. Darrell, „men ingen dødelig kan forudsige, hvor let selv en usædvanlig klog Mand kan gøres til den største Nar af en Enke, der efter Middagen om Bord paa en Passagerdamper spadserer paa Dækket med ham og taler om Maanen. Se blot en Gang, hvorledes denne — hvad er det nu han hedder, Farrest, ikke sandt? — bøjer sig over hende! Hun lader, som om hun kun har Øje for Illustrationerne i den Bog, han viser hende, medens hun i Virkeligheden iagttager Mr. Hadley og haaber paa, at han skal forlade sin ny Ven, Prospektoren, for at komme hen til hende. Aa, jeg kender den Slags Enker! Om Bord paa enhver Damper, hvormed jeg har rejst, har jeg truffet en af Arten."

Agnes smilede.

Samme Aften, efter at Whistpartierne i Salonen vare komne i Gang, sad Agnes læsende med Ryggen imod Bordet. Hun hørte, hvorledes hendes Mand, der spillede Skak med en af Herrerne, erklærede ham „mat" og efter nogle faa Udtalelser om Spillet sagde, at han vilde gaa op paa Dækket for at ryge sig en Cigar.

Straks efter at han var forsvunden op ad Trappen, hørte man en Silkekjoles Raslen paa den anden Side af Bordet, og da Agnes saa op fra sin Bog, fik hun lige netop set et Glimt af Mrs. Sargents Skikkelse, som forsvandt ud af Salonen.

Mrs. Darrell, som netop gav, var ikke mere optaget af sine Kort, end at hun fik Tid til at tilkaste den Dame, som hun kaldte Mrs. Clarence, et betydningsfuldt Blik. „Aa, jeg kunde for Resten have Lyst til at vide, hvornaar Maanen i Aften staar op?" spurgte hun straks efter sin Makker.

„Vi have omtrent Fuldmaane, altsaa vil den vel allerede henad halv ni være over Horisonten."

„Og det er noget siden jeg hørte, den slog otte," sagde Mrs. Darrell. „Ja, den er tre Kvarter til ni. Hvem spiller ud?"

Ottende Kapitel.

Agnes havde, som hun mente, god Grund til at være ærgerlig. Grund? Ja, hun havde endogsaa flere! To Dage og to Nætter vare forløbne, siden Mrs. Sargent uden Sky — ogsaa med Hensyn til sin Hals, der var temmelig blottet — var fulgt efter Mr. Hadley op paa Dækket. I Mellemtiden havde Damperen naaet endnu varmere Breddegrader. Salonen var ophedet, og der blev derfor spadseret meget paa Dækket, selv førend Maanen var staaet op, og iblandt de forskellige Grupper, der ved Eftermiddagsteen dannede sig paa Dækket, var der megen hemmelighedsfuld Hvisken og mange smilende Hentydninger.

Denne Hvisken var en Kilde til ny Ærgrelser for Agnes; thi nu og da naaede Navnet Hadley, og ikke alene det, men ogsaa Farrest hendes Øre.

Det ærgrede hende, at disse Mennesker vare dumme nok til at indbilde sig, at Mr. Hadley og Mr. Farrest virkelig vare tilstrækkelige Taaber til at lade sig fordreje Hovedet af en Kvinde, er havde Øjne som Underkopper, og tilmed som daarligt malede Underkopper. At hendes Ægtefælle ikke var den Mand, der gjorde sig til Nar for et Par Øjne, det vidste hun naturligvis, og hvad Mr. Farrest angik, naa ja — vidste hun maaske ikke, hvad der opfyldte hans Hjerte? Havde ikke gensidig Forstaaelse bragt dem begge om Bord paa „Demerara"? Aa jo, hun forstod ham, og han hende.

Og dog var Mrs. Sargents Øjne hende bestandig en ny Kilde til Ærgrelse; den larmende Raslen af Mrs. Sargents Middagskjole — hvor Silkestoffet forøvrigt i Garneringerne var taget ud med den største Økonomi — forhøjede endnu den ubehagelige Virkning som denne undertrykte Hvisken, hvori nu og da en ung Mands eller Piges Latter blandede sig, havde paa hende.

Hvad der dog allermest ærgrede hende, var den Ligegyldighed,

hvormed disse dumme Mennesker — og paa det Punkt var Mrs. Darrell ikke bedre end de andre — behandlede Farrest, naar han en Gang imellem beskæftigede sig med dem, i Stedet for at spadsere med Mrs. Sargent.

Medens Hadley hvert Øjeblik blev anmodet om at afgøre en Uoverensstemmelse i Underholdningen, og medens hans Mening, som han altid forstod at fremføre med en saadan Takt, at begge Parter følte sig tilfredsstillede, bestandig blev taget for den afgørende, syntes ingen at holde det for Umagen værd at henvende sig til Farrest. Da han et Par Gange vovede at udtale sin Mening uopfordret, var der ingen, der tog Notits deraf. Ja, den Plads, som Mrs. Darrell paa sin arrogante Maade havde anvist ham — hun slog ham jo sammen med den handelsivrige Herre — syntes ogsaa af de andre rejsende at blive anset for den, som med Rette tilkom ham.

Han var et fuldstændigt Nul om Bord. Ingen hentydede en Gang til, at han var smuk. Naturligvis havde Agnes ikke for dette smukke Ydres Skyld følt sig hendraget til ham, men kun simpelthen fordi hun følte, at han forstod hende, og fordi at han, da endnu intet andet Menneske havde set noget mere i hende end netop Hustruen af det overordentlig lærde Parlamentsmedlem fra Stapleheerst, der altid ærgrede Præsidenten i Handelskamret saa udsøgt, havde vist hende, at han anerkendte hendes individuelle Personlighed, og fordi at han havde talt til hende i en snart halv forglemt Tone af Ømhed og Tilbedelse. Men selv om hun følte, at det ikke var hans tiltalende Ydre, som havde besejret hende og overbevist hende om, at det var hendes Pligt at forlade sin Ægtefælle, saa lukkede hun dog ikke Øjnene for, at han var smuk, og at dette blev oversat af de øvrige i Salonen, var en videre Kilde for hende til Ærgrelse.

I hin Samtale paa den første Morgen af Rejsen, havde hendes Mand sagt hende, at det aldeles ikke faldt ham ind at give hende Forskrifter, ja, end ikke Raad med Hensyn til den Maade, hvorpaa hun skulde omgaas Farrest om Bord, hun kunde for hans Skyld tale og spadsere med ham, saa meget hun vilde.

Dette havde hun, som Læseren ved, triumferende meddelt Stuart Farrest. Mr. Hadley forstod hende maaske ikke; men han kendte hende tilstrækkeligt til at vide, at det intet vilde nytte ham, om han forsøgte at paalægge hende Forbud med Hensyn til Farrest. Mr. Hadley anerkendte, at hun besad Karakterstyrke og

havde en Sjæl, der upaavirket fulgte sit Hjertes Bud, koste hvad det vilde, og til Trods for enhver Modstand.

Men Stuart Farrest havde ved denne Lejlighed lagt en beundringsværdig Selvbeherskelse for Dagen og forstaaet at undertrykke den Jubel, han dog maatte føle derved. Med dyb Taknemmelighed følte hun, hvor forsigtig han opførte sig i hele denne Sag, og hans Forsigtighed var senere ikke bleven mindre anerkendelsesværdig. Aldrig nogen Sinde havde han i deres Samtaler, selv naar de vare alene paa Dækket eller i Salonen, forraadt de Følelser, der slumrede i ham. Han forstod mesterligt at beherske sig, han vilde ikke give de medrejsende Anledning til at hviske upassende om hende.

At det hang saadan sammen, sagde en indre Stemme hende, og hun anstrengte sig ædelt for ogsaa i sit Hjerte at lade ham den store Anerkendelse blive til Del, som hans Forsigtighed fortjente. Hun følte, at det vilde være aldeles umuligt for selv den mest sladderagtige Kvinde om Bord — hun tog ikke Mændene med i Betragtning paa dette Punkt — at bringe hendes Navn i Forbindelse med Stuart Farrest, og hendes Følelse bedrog hende ikke. Ikke en af Herrerne om Bord var mere korrekt i sin Opførsel over for hende end Farrest; det var storartet, hvor han havde Magt over sig selv.

Men hans Forsigtighed gik endnu videre. Det var ham ikke nok, at de rejsende ikke fik Anledning til at bringe hendes Navn i Forbindelse med hans; nej! han var saa klog at mage det saaledes, at han fik givet deres Tanker og deres Mistro en hel anden Retning. Og heller ikke paa det Punkt var hans Bestræbelser omsonst. Han var snedig nok til i de rejsendes Øjne at udmærke Mrs. Sargent paa enhver Maade, at vise hende allehaande Smaatjenester og gøre Kur til hende — eller rettere, lade som han gjorde Kur til hende — og de rejsende vare gaaede i Fælden, det vidste hun.

Da hun saa, hvorledes han bar Mrs. Sargents Dækstol fra Plads til Plads, ordnede hendes Puder og Tæpper, gav hende gode Raad med Hensyn til de Cigaretter, hun skulde ryge og stillede sin egen Cigarkasse aaben hen paa hendes Skød, hentede Bøger fra Biblioteket til hende, ja endog — hvad der hændte en Gang — i hendes Kahyt hentede et Par brune Sko med nogle uhyre høje Hæle, som hun pludselig fik Lyst til at tage

paa, fordi de dækkede hendes Svikkelstrømper noget mindre og derved gav Anledning til nogen mere uhindret Beundring af disse, da Agnes saa alt dette og bemærkede, hvorledes enkelte af de rejsende puffede hinanden i Siden og saa derhen, medens andre rømmede sig, da ærgrede hun sig, det vil sige kun i Begyndelsen; siden smilede hun. Mr. Farrest spillede en Rolle, det forstod hun, og han gjorde det fortrinligt, med mærkværdig Naturlighed.

Morgenen efter den Dag, hvor han havde hjulpet Mrs. Sargent med Skoene, smilede hun yderst elskværdigt til ham og sagde et Par venlige Ord, idet han gik forbi, hvad han gengældte med et Smil — det skulde i hvert Fald betyde et Smil — hvorpaa han med stor Opmærksomhed gav sig til at betragte sin Cigarspids.

„Det var virkelig smukt af Dem at tale med ham, min kære," sagde Mrs. Darrell, da Agnes tog Plads ved Siden af denne Dame.

„Smukt?" sagde Agnes med store, spørgende Øjne. „Smukt?"

„Aa, De ved jo nok, hvad jeg mener," vedblev Mrs. Darrell. „Det var virkelig meget smukt af Dem; thi man maa snarere beklage end dadle denne Mr. — Mr. — Herre Gud, hvad hedder han nu — i Gaar vidste jeg hans Navn. De har et godt Hjerte, fuldt af Medfølelse for selv den ringeste Skabning. Enke! Naa ja, hvorfor ikke! Enke! Det er af den Slags, hvor man først maa forhøre sig, om Manden er død, eller om han i det hele taget nogen Sinde har eksisteret."

Atter ærgrede Agnes sig, og atter smilede hun; thi hun følte, at hun maatte have Overbærenhed med Mrs. Darrell, hun kunde da umuligt vide, med hvilken Finhed Mr. Farrest spillede sin Rolle for at værne hende — Agnes — imod Sladder.

Saaledes forløb tre Dage. Mrs. Sargent, den ulykkelige, der naturligvis ikke anede, at Stuart Farrest holdt hende for Nar for at bevare Mrs. Clarences Navn rent for enhver Plet, behandlede den snedige Farrest som sin personlige Tjener, sendte ham med den største Ugenerthed snart derhen, snart herhen, og tog imod hans Opmærksomheder med samme Ligegyldighed som den, hvormed Hunkatten tager imod den Hyldest en forelsket Hankat bringer hende i Aftenkolingen neden for Havemuren.

Sin Plan om at gøre Maanen til Underholdningstema i sine Samtaler med Hadley, syntes hun at have opgivet; thi efter at de i to paafølgende Aftener havde spadseret sammen paa Dækket,

havde han pludselig faaet en ren Lidenskab for Skak, og de Partier, han spillede med Skibslægen, trak i Reglen saadan i Langdrag, at der knap nok blev Tid til at faa sig en Cigar, inden man søgte til Kojerne.

Rigtignok stod hele Dagen ham til Disposition over for Mrs. Sargent, men han drog ingen Fordel deraf. Aldrig placerede han sin Stol ved Siden af den fortryllende Enke, og da hun en Gang satte sig paa en tom Stol i Nærheden af den Plads, hvor han stod, og rettede sine store, straalende Øjne paa ham for at begynde en Samtale, lagde han Mærke til, at Kaptajnen gjorde Tegn til ham om at følge sig ind i Korthuset, og han ilede saa derfra med en Pludselighed, der var paafaldende, for ikke at sige uhøflig.

Da nu Mrs. Sargent bemærkede, — og det gjorde hun hurtigt ved Hjælp af hine store, straalende Øjne — at nogle af Passagererne, naturligvis Damer, havde iagttaget denne lille Episode, og smilende tilhviskede hverandre Bemærkninger derover, var hun yderst unaadig imod Stuart Farrest, der kom slentrende hen til hende.

Ny Smilen og ny Hviskeri iblandt Damerne beviste, at heller ikke denne lille Episode var gledet ubemærket forbi.

Stuart Farrest surmulede en hel Time.

Saa blev hun atter venlig imod ham. Hun tog nok saa gemytligt et Glas Sodavand med Kognak og et stort Stykke Is i, som klirrede imod Glassæt, fra ham.

„Stakkels Fyr!“ sagde Mrs. Darrell.

Rimeligvis mente hun Mr. Stuart Farrest; thi ser du, kære Læser, hun var fuldstændig uvidende om den Rolle, som Mr. Farrest med saa megen Alvor og Klogskab spillede.

Niende Kapitel.

„De havde ganske Ret,“ sagde Mrs. Darrell, da hun fortalte Agnes, der ikke havde været paa Dækket, om Hadleys Optræden over for Mrs. Sargent, og hvorledes samme Dame derefter havde været højst unaadig imod Mr. Farrest. „De havde fuldkommen

Ret, Mr. Hadley er ikke den Mand, der lader sig gøre til Nar af en Kvinde som hun."

„Aa!"

„Jeg har taget Fejl, omendskønt jeg, der har set saa meget i Verden, allerede forlængst er kommen til den Overbevisning, at ofte de klogeste iblandt Mændene allerletteste lader sig bedaare af en Kvinde, som vi andre Kvinder straks ved første Blik gennemskuer. Men De kender jo Mr. Hadley bedre end jeg og er derfor bedre i Stand til at udtale en sikrere Dom over ham," (rigtignok havde Agnes aldrig med et Ord udtalt sig om ham; hun havde kun smilet). „Men De vil dog indrømme, at Skinnet var imod ham, og at jeg havde en vis Berettigelse til at dømme ham, som jeg gjorde. Tre Gange i Løbet af en Dag — det vil sige, tre Gange saa jeg det — har han sat sig hen ved Siden af hende, og hvor ofte han ellers har været sammen med hende, uden at jeg har lagt Mærke til det, kan jeg naturligvis ikke sige."

„Aa!"

„Og saa talte hun til ham om Maanen! Nu ser jeg jo nok, at det kun har været hans medfødte Høflighed, der foranledigede ham til at skænke hende nogen Opmærksomhed. Ja, ja — Krage søger Mage, Fruentimmer som hun finder saamænd bestandig Selskab, der passer for dem, og hun gør ingen Undtagelse fra Reglen. En Krage parrer sig ikke med en Turteldue, og man kan ikke plukke Druer af Torne, eller er det Blommer, der staar i Biblen? Naa, det kan være det samme, det kommer jo kun an paa Betydningen af Lignelsen. Og saa bagefter drak de Forsoning i et Glas Sodavand og Kognak. Du store Gud! hvad er Mr. Paddleford dog for et komisk Menneske! Han sagde, at man med denne Persons Øjne kunde bore et Skib i Sænk."

Senere hen i Underholdningen talte hun atter om, hvor behændigt Mr. Hadley havde forstaaet at opdage Mr. Paddleford. De fleste af Salonpassagererne vilde have nøjedes med at lade denne Herre, der ikke syntes at være andet end en ganske almindelig Gennemsnitskøbmand, og bar Frakker, som ingen, blot nogenlunde ærgerrig Skrædder kunde have syet, blive siddende ved sin Bordende, uden saa meget som at give ham Anledning til en eneste Gang under Rejsen at lukke sin Mund op; men Mr. Hadley havde heldigvis været klogere end som saa. Han havde givet sig i Kast med Mr. Paddleford, og derved var denne Herre bleven opmuntret til, under Mr. Hadleys skærmende Vinger, at fortælle

sine medrejsende om sine mange og rige Erfaringer over Mennesker og Sædvaner. Hans Historier vare de morsomste, hun nogen Sinde havde hørt, og hun havde dog i sit Liv hørt saa mangen morsom Historie, sagde Mrs. Darrell.

Netop i dette Øjeblik kom Mr. Paddleford i egen Person til, og paa Mrs. Darrells Opfordring fortalte han begge Damer nogle af sine Oplevelser i Sydhavet, uden dog at komme tilbage til den naturlige Kvindes Ynde og Tiltrækningskraft, hende, som han efter sine tidligere Udtalelser kun mente at finde komplet paa en Baggrund af Kokuspalmer og Pisang.

Han fortalte om sine første Forsøg paa at knytte Handelsforbindelser, da han havde anskaffet sig en Skonnert og faaet store Ladninger Kopra i Bytte for et Par Dusin Silkehatte, hvis Form i England var ude af Mode, og som endogsaa vare blevne forsmaaede af Guldgraverne, der i den Tid drog til Melbourne og i Reglen købte alt, hvad man forelagde dem. Han havde anbragt en bred Stribe af hvidt Bomuldsstof omtrent midt paa Hattene, saa at de saa ud som en Dampskibslinies Skorstene, der jo ogsaa hyppigt ere sorte med hvide Striber, og at være Ejer af en saadan Hat opfyldte en Kanak med saa uhyre Begreber om hans Civilisation, at han forhaanede en Missionær, der bar en blød Filthat.

I Reglen, sagde han, kom han (Fortælleren) og Missionærerne meget godt ud af det sammen. Ja, en iblandt dem havde endog bevist ham, at Missionær og Handelsmand aldeles ikke behøver at staa fjendtlig over for hinanden, men derimod saa at sige kan arbejde Haand i Haand. Naar Missionæren først havde gjort det indlysende for en Ø's Beboere, at det var uhyre syndefuldt at gaa uden Klæder, saa var naturligvis Efterspørgselen efter Bomuldsvarer steget uhyre, og naar der da kom en Købmand til Øen med et Par Hundrede sammenriede Bomuldskjoler, kunde han i en Haandevending tjene en Formue; det var dog klart nok. Efter denne Forklaring havde han taget bemeldte Missionær til Agent, fortalte Mr. Paddleford, og deres fælles Omvendelsesforsøg over for Øboerne i det stille Ocean havde været kronet med de mest sejrrige Resultater.

Derefter havde han gjort glimrende Forretninger i gamle Sporer med de indfødte. Men en ganske særdeles lykkelig Tanke af ligefrem forbavsende civilisatorisk Virkning havde det været, da han, medens han opholdt sig blandt de blodtørstige Kanaker, havde

ladet forfærdige Briller med røde Glas. Naar de tørstede efter Blod, behøvede de kun at sætte saadan et Par Briller paa, og de følte sig straks tilfredsstillede. Selv i de mest blodige Øjeblikke, endog ved et længere Felttog, havde de ikke kunnet haabe paa at se mere Blod, end de nu ved Hjælp af disse Briller kunde foregøgle sig paa en ganske kort Aftentur til en af Naboerne.

Under hele denne Skildring af Handelsforholdene blandt et Naturfolk iagttog Agnes Mr. Farrest, der sad ved Siden af Enken med de straalende Øjne, og hun var rasende paa sig selv, fordi hun ærgrede sig over en saadan Bagatel, som at Mrs. Sargent drak af samme Glas som Farrest.

Forgæves forsikrede hun sig selv, at han kun spillede Komedie, at han kun for hendes — Agnes Hadleys — Skyld gjorde sig latterlig i de rejsendes Øjne — ja, for flere endog foragtelig; det var hende umuligt at blive en højst ubehagelig Følelse kvit.

„Simpelt Pak!" udbrød Mrs. Darrell, „det næste, de gør, er at bytte Hatte. De bilder sig nok ind, at Atlanterhavet er en af Sverne i Hampstead. Kom, lad os vende os bort!"

Hun vendte sin Stol helt om, og ogsaa Agnes rykkede sin samme Retning; men kun for at undgaa at se den Mand gøre sig latterlig, med hvem hun haabede at skulle henleve Resten af sit Liv, den Mand, der mente at forstaa hende, der havde holdt hendes Haand i sin, medens hun talte om sin ideale Stræben, den Mand, for hvis Kærlighed hun havde givet sin Sjæl i Bytte.

I et Øjebliks Smerte sænkede hun sine Øjenlaag, og en Tid lang holdt hun dem lukkede. En stor Del af hendes Lidelser fremkaldtes dog ved, at hun var tvungen til at høre paa Mrs. Darrells Bemærkninger om Dannelse og Simpelhed. Mr. Paddleford, som vist ikke gjorde Fordring paa at kaldes en Gentleman, havde uden Tvivl en Gentlemans Instinkt, medens dette Menneske — hun pegede med Tommelfingeren over sin Skulder henimod Farrest — rimeligvis vilde føle sig højst krænket, hvis nogen vilde paastaa, at han ikke var en Gentleman, og desuagtet kunde hun, Mrs. Darrell, ikke se andet i ham end en vel klædt Londoner-Kommis. Da Mrs. Darrell kort efter rejste sig og gik ned i Salonen, sprang Agnes op.

„Oh, min Gud, min Gud! det er mere, end jeg kan udholde. Hvilken Sjælekval! — Kvaler — Kvaler!" hviskede hun og strøg sig med Haanden over det blege Ansigt.

Da klang en hæslig Latter i hendes Øre, det var Parret,

der sad bag ved hende og legede med Isstykket, der var blevet tilbage i Glasset. Uvilkaarlig for Agnes sammen og gik noget usikker hen over Dækket til Rælingen, hvor hun gav sig til at stirre ned i det blaagronne Hav. Hvor herligt kølende og forfriskende det dog saa ud; og hvor uskyldigt og sødt klang ikke Bølgernes Latter, helt anderledes end — hu, der lød den igen!

„Du ser saa bleg ud, du er dog vel ikke syg?"

Hun for sammen ved at høre sin Mands Stemme; han stod pludselig ved Siden af hende.

„Bleg ser jeg maaske ud, men jeg føler mig ganske vel — mange Tak!" svarede hun.

„Det synes mig dog ikke at være Tilfældet," vedblev han. „Jeg lagde Mærke til, at du to Gange lukkede Øjnene, medens du sad derhenne paa Stolen, og da du gik hen over Dækket, var din Gang ikke helt sikker."

Altsaa havde han iagttaget hende skarpt!

Var det en Følelse af Tilfredsstillelse, der ledsagede denne Tanke?

„Jeg er fuldstændig rask," sagde hun. „Maaske tror du, at jeg er en Kvinde, der for en Latters Skyld opgiver sin Plan?" tilføjede hun efter en kort Pause, der var bleven udfyldt af ny Latterssalver henne fra de to bevidste Dækstole.

„At sige hvad jeg tror, vilde være rent frugtesløst," svarede han, „du hører til de Kvinder, der kun gennem egen Erfaring bliver klog, andres Erfaring har ingen Betydning for dig. Du har jo sagt, at jeg ikke forstaar dig."

„Ja, og med de Ord er al Ting sagt," svarede hun. „Og du er i dette Øjeblik saa langt fra at forstaa mig som vel nogen Sinde før. Jo, ellers vilde du ikke netop i dette Øjeblik været kommet hen til mig."

Langsomt gik hun tilbage til sin Stol og satte sig atter. Hun følte, at hun ikke længere kunde bære sine Sjælekvaler uden at vakle, og den Tilfredsstillelse at se hende lide, vilde hun dog ikke forskaffe ham. Lide! Hvor taabelig hun dog var, at være saa svag, kun fordi Stuart Farrest gjorde sig al mulig Umage for at hindre disse skrækkelige Mennesker, disse hviskende, ondskabsfulde, sladderagtige Mennesker, i at komme efter Sagens rette Sammenhæng.

(Der var jo kun den ene Sammenhæng, at han havde viet hende sit Liv, at han var det eneste Menneske i den hele vide

Verden, der forstod hende, og at hun havde indvilliget i at give sin Sjæl for hans Kærlighed.)

Hvor naturligt spillede han ikke sin Rolle! Ingen havde kunnet spille den bedre! Ingen anede Sandheden, ingen! ikke een!

Hun smilede helt fornøjet, som hun troede, for straks at overbevise sin Mand om, hvor unyttigt det var at indbilde sig, at hun vilde vige fra sin engang tagne Bestemmelse.

Hun saa op for at iagttage, hvilken Virkning dette Smil havde paa hendes Mand.

Men han saa slet ikke paa hende, hans Øjne vare rettede paa Agterdækket, og omkring hans Læber spillede et sælsomt, næppe mærkeligt Smil, et Smil, der alligevel var helt anderledes end hendes. Derpaa vendte han sig pludselig bort og saa ud over Havet. Efter nogle Øjeblikkes Forløb var hans Blik dog atter paa Agterdækket, og det sælsomme Smil vendte atter tilbage. Han blev staaende ved Skibets Ræling indtil det Øjeblik, hvor Mrs. Sargent fandt det passende at sende Stuart Farrest i et eller andet Ærinde ned i Salonen. Saa snart han var forsvunden ned ad Kahytstrappen, slentrede Hadley hen til Agterdækket og blev staaende foran Mrs. Sargent. Sagte sagde han hende et Par Ord, hvorpaa hun lo og skælmsk truede ham med sin lille nydelige Pegefinger. Saa hentede han sig en Dækstol, slog den fra hinanden, og stillede den tæt hen ved Mrs. Sargents. For at gøre Plads for Mr. Hadley, stødte hun med Foden den Stol til Side, hvorpaa Farrest havde siddet og viste derved et unødvendigt stort Stykke af Broderiet paa sin Strømpe.

Og atter klang denne modbydelige Latter — som Agnes kaldte den — i hin ulykkeliges Øre, der sad alene paa sin Dækstol.

Denne Lyd var uudholdelig. Agnes rejste sig — men ikke uden Besvær — og gik med et Udtryk af ubeskrivelig Haan hen imod Nedgangen til Kahytstrappen.

Da hun var kommet ned i sin Kahyt, kastede hun sig paa Sofaen og begravede Ansigtet i sine Hænder.

Lad mig dø! Oh, min Gud! Lad mig dø, lad mig dø!

Tiende Kapitel.

Mrs. Darrell mente, at hun havde tilbragt en meget behagelig Eftermiddag, omendskønt hun mere end en Gang havde været „oprørt"; det er imidlertid ikke altid en helt ubehagelig Følelse at være oprørt, ja ofte endog en ret gavnlig. Den har en egen inciterende Virkning paa Nerverne og fører i Reglen til, at man tænker bedre om sig selv, rigtignok under Tiden ogsaa noget ringere om sine Medmennesker.

Mrs. Darrell viste sig atter paa Dækket, kort efter at Agnes var forsvundet, og i det Øjeblik hun nedlod sig i sin Stol med den Bog, som hun havde hentet sig, naaede ogsaa den Latter, der havde været Agnes uudholdelig, hendes Øren. Dog var det nu ikke mere den raa Duet, der for et Kvarters Tid siden var i Gang; thi Mr. Hadley lo ikke saaledes, at man uvilkaarlig maatte tænke paa en af Londons nordlige Forstæder paa en Helligdag.

Mrs. Darrell vendte sig om og følte sig paa ny oprørt; thi hun saa, hvorledes Mr. Hadley paa det ihærdigste var beskæftiget med at gøre sig til Nar, Mr. Hadley, hvem hun dog lige netop havde givet et saa godt Vidnesbyrd, Mr. Hadley, hvem hun — som hun tilstod kun af Mangel paa Kendskab til hans Natur — havde anklaget for at have betraadt den Vej, der fører til Daarskab. Og nu sad denne samme Mr. Hadley her paa Stolen tæt ved Mrs. Sargent og gjorde sig virkelig til Nar.

Da hun senere drak Te med Agnes, fortalte hun hende det hele.

„Aldrig i mit Liv har jeg været saa oprørt, kære Mrs. Clarence," forsikrede hun; men det var en Overdrivelse, da hun havde rig Erfaring i at være oprørt. Ingen, der rejser over Oceanet med en Passagerdamper, kan gaa af Vejen for denne Følelse, navnlig ikke den, der er anlagt til at slutte overilet Venskab med unge Koner, hvis Mænd ikke er nærværende.

„Saa oprørt! Jeg havde dog lige sagt Dem, at jeg havde bedømt Mr. Hadley uretfærdigt."

„Ja, De sagde, at han havde vist, at han var hævet over en Mrs. Darrels Sirenekunster," svarede Agnes smilende. Nu kunde hun smile; thi hendes Ven Jim stod med Forpoterne paa hendes Knæ, medens den forstaaende lagde Hovedet paa Siden og var saa elskværdig at tage imod Kagestykker af hendes Haand.

„Og det bildte jeg mig virkelig ogsaa ind. Men der sad

han og meddelte hende nok saa fortroligt noget af sit Liv; noget rædsomt maa det have været af den Maade at slutte, hvorpaa hun lo; den Slags Fruentimmer ler aldrig af andet, end hvad der er rædsomt, og jeg kunde ogsaa se det af den Maade, hvorpaa han fortalte, Mænd taler aldrig fortroligt med en Kvinde, uden naar de fortæller noget horribelt. Hun lo og truede ad ham med sin tykke Finger." (Mrs. Sargents Venner kaldte hendes Fingre nydelige, hendes Uvenner kaldte dem tykke.) „Jeg synes næsten, jeg kunde høre, at hun sagde, han var uartig og skulde blot skynde sig at gaa sin Vej. Saa lo han naturligvis. Aa, det var skandaløst! Og saa kom den anden Mand til og saa paa dem — saadan!" Hun spærrede Øjnene saa højt op, som hun kunde. „Men Mr. Hadley tog med den største Sindsro imod dette Blik. Personen havde sat sine Fødder paa den andens Stol, og da han nu kom og lagde Haanden paa Ryggen af Stolen — hans egen Stol vel at forstaa — sagde hun ham rent ud, at han kunde gerne gaa, hun var i de bedste Hænder og savnede ham ikke. Ja, det hørte jeg selv, Mrs. Clarence!"

„Og gik han?" spurgte Agnes. Hun var ganske sikker paa, at hvor meget Stuart Farrest end ønskede at gennemføre sin snedigt udtænkte, om end frivillig paatagne Rolle, saa vilde han dog ikke lade sig fornærme af dette Fruentimmer.

„Han? Det faldt ham ikke med en Stavelse ind!" svarede Mrs. Darrell. „Han gik ikke; men sagde noget, jeg ikke kunde høre; af Udtrykket i hans Ansigt forstod jeg dog, at det maatte være noget meget bittert, meget bidende. Men de andre lod, som de ikke hørte det, og saa surmulede han, — for anden Gang i Dag. Aa, han er en rigtig daarlig Person!"

„Men naar hun har fornærmet ham saa groft?" indvendte Agnes.

„Hvad? De tager ham i Forsvar? Aa, men kære dog, et Menneske som han! Jeg synes, det var rigtig kont af Dem, at De i Morges i Forbigaaende sagde ham et Par venlige Ord; en Smule Høflighed koster jo ingen Penge, det har altid været min Leveregel; men at De kan tage hans Parti, nej — ved De hvad!"

„Jeg indser ikke, af hvad Grund Mr. Hadley skal fornærme ham, det er det hele," svarede Agnes.

Hun vidste, at hun ikke kunde forklare Mrs. Darrell, at Mr. Farrest var en yderst klog Mand, der med uforlignelig Dygtighed spillede en meget vanskelig Rolle; til Trods for Udbruddet

i hendes Kahyt, var det dog atter lykkedes hende at komme tilbage til sin tidligere Opfattelse af Stuart Farrests Maade at være paa.

„Det var hende — Personen — som fornærmede ham, hvis der overhovedet kan være Tale om Fornærmelse i en Sag som denne," vedblev Mrs. Darrell. „Jeg for min Del indser ikke, hvori Fornærmelsen ligger. Mænd som han bør man ikke betragte fra vort Standpunkt. Naar man kaster Smuds paa en Nilhest, glor den kun paa en, men et eneste Gadestænk vilde foraarsage denne nydelige Foksterrier en ubehagelig Fornemmelse. Nej, det Menneske er der ikke noget ved! Men det var jo slet ikke om ham, jeg vilde tale, men om Mr. Hadley. Almægtige Himmel! hvor han har skuffet mig! At han kunde synke saa dybt! Men er det ikke det, jeg altid har sagt; ikke engang de klogeste og fineste Mænd kan man være sikker paa, naar et saadant Fruentimmer viser sig — et Fruentimmer med saadanne Øjne og en saa dekolleteret Selskabskjole og saa oven i Købet Enke — naturligvis Enke! Jo, Mr. Hadley har rigtignok bittert skuffet mig. Selvfølgelig vil hun ikke taale den anden ved sin Side, naar hun kan faa Mr. Hadley."

„Hvorfor ikke?" spurgte Agnes, som blev dristigere.

„Hvorfor ikke? Fordi hun har Øjne og hvad for nogle," svarede Mrs. Darrell. „Men selv om hun var slagen med Blindhed, saa maatte hun dog kunde mærke Forskellen paa Mr. Hadley og den anden. De bilder Dem dog vel ikke ind, at nogen Kvinde vilde være idiotisk nok til at vælge dette Menneske, hvis hun kunde faa Mr. Hadley?"

Hvad skulde Agnes svare? Hun kunde da ikke sige denne kloge Dame med sin store Verdenserfaring, at hun havde været i Stand til at give sin Ære, sin Ægtefælle, ja endog sin Sjæl til Pris for denne Mand? Hvorledes kunde hun forklare, hvorfor hun havde valgt Stuart Farrest, dengang hun blev stillet imellem Valget af disse to Mænd, og hendes Ære og hendes Sjæl endog havde ligget i samme Vægtskaal som Mr. Hadley?

Et Øjeblik følte hun, hvorledes hendes Lidelser begyndte paa ny; men saa kom hendes tidligere Synsmaade hende atter til Hjælp: kun hun alene af alle disse Mennesker her om Bord paa „Demerara" forstod Farrest „helt og fuldt ud", alle de andre vare nødte til at lade sig nøjes med Skinnet; thi paa Skibet her kunde han ikke vise sig som han var. Hvorledes kunde man ogsaa forlange det? Maatte han dog ikke alene tage Hensyn til

sig selv, men ogsaa til hende. Om vel nogen Sinde en Mand havde befundet sig i en saa vanskelig Situation?

Lidt efter gik Mr. Hadley forbi, fulgt af en Kahytsdreng, der bar en Sølvkurv med Kager; paa et Vink af Mr. Hadley stillede han den paa en Stol ved Siden af Mrs. Sargent. Denne Dame udstødte et Henrykkelsens Skrig og erklærede med just ikke sagte Stemme, at Mr. Hadley var en Engel, der fik Bageren til at lave saa allerkæreste Tebrød ene og alene for hendes lille jeg. Ja, saaledes udtrykte hun sig, og hendes Tale stod fuldstændig i Samklang med hele hendes tillavede Væsen og med den naive Maade, hvorpaa hendes lille Fod næsvist stak frem under den hvide Battistes Kjole.

Men Mr. Hadley hviskede sit Svar saa tæt hen ved hendes Øre og saa sagte, at ingen kunde opfatte det, endskønt de allesammen kun altfor gerne vilde have hørt det.

„Oprørende! ligefrem oprørende!" udbrød Mrs. Darrell, og det saa tydeligt, at enhver, der var i hendes Nærhed, ja endog lidt paa Afstand, kunde høre det.

Agnes havde ligeledes iagttaget det lille Lystspil, der opførtes henne paa Agterdækket, og i hendes Øje flammede et Vredesglimt, da Hadley lagde sin Mund tæt ind til Mrs. Sargents Øre; at denne Opførsel var skamløs, det var hun beredt til at indrømme.

„Hvad i Alverden bestiller De med Deres Serviet?" spurgte Mrs. Darrell.

Agnes, hvis Øjne netop havde flammet, saa nu med et tomt Blik paa den lille Bold af frynset Lærred, som hun holdt i sin Haand; thi denne Form havde den lille Serviet antaget, der, medens hun drak Te, havde ligget udbredt paa hendes Skød.

Hun kastede den hen ad Dækket.

„Jeg føler mig ikke vel," sagde hun. „Jeg lider, aa, hvor jeg lider!"

„Jh, du min Skaber! Lad mig dog hjælpe Dem," raabte Mrs. Darrell og gjorde Mine til at rejse sig.

„Nej, nej," afværgede Agnes, der var sprunget op. „Nej, nej, jeg vil gaa ned. Om nogle Øjeblikke er det forbi. Jeg beder Dem, Mrs. Darrell, væk ingen Opsigt, jeg har oftere før haft — disse — disse smaa Anfald."

Hun klamrede sig med Haanden fast til Rygstødet af sin Stol og sendte et vildt Blik til Gruppen paa Agterdækket.

„Lad mig dog gaa med Dem," hviskede Mrs. Darrell.

„Nej Tak, paa ingen Maade," svarede Agnes. „Jeg har Kraft nok dertil — og til — til endnu meget — meget mere!"

Det havde hun ogsaa; thi hun gik med faste Skridt hen over Dækket.

Men da hun for anden Gang i Løbet af en Time havde kastet sig paa Sofaen i sin Kahyt, var hendes stille Nødskrig ikke længer en Bønfaldelse om Døden, nej, om Livet — om Livet, for at hun kunde rive denne Kvinde i Stykker, og da dette Ønske vaagnede i hende, borede hendes Fingre sig ubarmhjertigt ind i Pudens Frynser, medens hendes Tænder sønderrev Broderiet.

Havde Mr. Paddleford set hende i dette Øjeblik, vilde hans Erfaringer fra Sydhavsøerne, hvor Naturen i Frembringelsen af Planter og Kvinder yder sit højeste, have bragt ham til at indrømme, at hun viste alle ønskelige Tegn paa at være i Besiddelse af Hjerte og Gemyt. Ved at ønske at rive den Kvinde i Stykker, som blev foret med Slikkerier oppe paa Dækket af hendes Mand, viste hun en ganske sund Selvagtelse; ja, selv den Heftighed, hvormed hun symbolsk gav dette Ønske Udtryk, var et Tegn paa Sundhed.

Og Mr. Paddleford vilde have haft Ret.

Men for en anden, der kender de Forhold, som har bragt hende om Bord paa „Demerara", vilde denne fortærende Skinsyge maaske kunne se lidt besynderlig ud. Mr. Paddleford vilde imidlertid ogsaa her have vidst, at dette Udbrud var et sundt Udslag af et ægte kvindeligt Instinkt. Han vilde have vidst, at al den megen Tale om en Kvindes Sjæl, en Kvindes ideale Stræben, en Kvindes Kærlighed, som er bleven Mode i en unaturlig kunstlet Selskabelighed, dog ikke er i Stand til at dræbe det gode, sunde, skinsyge, vilde Instinkt, som ligger i enhver Kvinde, der er skabt til at elske sin Mand og elskes af ham.

Og Mr. Paddleford vilde have haft Ret.

Ellevte Kapitel.

Salomo som Samtaleemne er paa langt nær endnu uddybet, uagtet det i de sidste tre tusinde Aar er blevet belyst og debatteret fra alle mulige Sider. Naar man bringer denne Kendsgerning i Forbindelse med lignende Tilfælde af ringere Betydning, som er

forefaldne i Tidernes Løb og optegnet paa Historiens Blade med tilbørlig Opmærksomhed, saa beviser dette, at der næppe gives et Samtaleemne, der har større Interesse for Menneskenes Børn og deres Herrer Forfædre end Fortællingen om en viis Mand, der gør sig til Nar.

De rejsende om Bord paa „Demerara" havde ganske usædvanligt Held: ikke alene at deres Opmærksomhed blev fængslet ved Fortællingen om en viis Mand, der gør sig til Nar; nej, der blev saa at sige daglig leveret dem Illustrationer til Fortællingen, og at Illustrationerne netop ved en saadan Fortælling i høj Grad forøger Interessen, er nok som bekendt. De er langt mere fængslende end de Illustrationer, der følger den langt mindre interessante Fortælling om den taabelige Mand, der pludselig bliver viis.

Da Stuart Farrest lod sig sende herhen og derhen af Mrs. Sargent, var det noget, der snart var blevet hele Selskabet en Dagsordning; han stod ikke i Ry for at være nogen viis Mand, saa hvad Vægt laa der paa, om han gjorde sig til Nar eller ikke. Men saa snart Mr. Hadley havde skubbet ham til Side, hvilket han gjorde med megen Levemaade, men ikke desmindre med eftertrykkelig Virkning, saa var straks Interessen vakt hos hele det om Bord paa „Demerara" forsamlede Selskab.

Naturligvis mente enhver, at det var ret sørgeligt at maatte se paa, hvorledes en saa klog Mand som Mr. Hadley kunde komme paa saadanne Afveje, thi enhver Dumrian kunde gennemskue Enken; alligevel gik Sorgen ikke dybt, og man var paa ingen Maade trøsteløs.

To Aftener i Træk ofrede Hadley endog sit Skakparti for den Fornøjelse at kunne spadsere ved Damens Side oppe paa Dækket under de Stjerner, der skinnede her paa disse Breddegrader, og de øvrige rejsende vare ikke paa nogen Maade tilbageholdne med deres Bemærkninger over det, de saa.

Selv Ynglingen og den ganske unge Pige rystede sørgmodigt paa Hovedet over denne Opførsel af Mennesker, hvem man dog skulde have tiltroet noget bedre. Ynglingen tog Anledning til at belyse denne Opførsel til Gavn og Opbyggelse for den meget unge Pige, dog maa det betvivles, om hun virkelig drog Nytte heraf og blev noget mere from.

Mrs. Darrell var i disse Dage meget alvorlig, rimeligvis fordi hun var fast opsat paa ikke at ville gaa glip af den mindste

Enkelthed i dette Skuespil, hvor den viise gjorde sig til Nar, og hun blev i disse sine Bestræbelser paa det bedste understøttet af Mrs. Sargent. Hun havde vendt Ryggen til, den Gang Mr. Farrest og Enken opførte sig paa Londoner Forstadsmaner, men det faldt hende aldeles ikke ind nu at vende Ryggen til samme Dame og Mr. Hadley. Hendes alvorlige Ansigt opklaredes kun, naar hun saa Mr. Farrests brede Blik, der søgte samme Retning som hendes. Hans Brede morede hende uhyre.

Om Aftenen, den anden Dag efter at Hadley saa aabenlyst havde ladet sig besnære af den smukke Enke, stod han sammen med Kaptajn Baseden oppe paa Kommandobroen.

„Jeg gad nok vide, hvad De i Grunden har for, kære Ven?" sagde Kaptajnen, idet han tog Cigaren af Munden.

„Har for? Hvad jeg har for?" svarede Hadley. „Min kære Baseden, jeg staar foran det vigtigste Vendepunkt i mit Liv."

„Store Gud! De vil dog ikke dermed sige, at De har alvorlige Hensigter?" raabte Kaptajnen.

„Jeg har de alleralvorligste Hensigter, som jeg nogen Sinde i mit Liv har haft," svarede Claude Hadley.

„Alvorlige Hensigter? Pokker i Vold med alvorlige Hensigter! Gaa saa hellere straks hen og spring i Søen! Alvorlige Hensigter! Naa, det maa jeg sige!"

„Nej, saa hensynsløs vil jeg ikke være imod Dem og Deres Skib. De maatte jo saa dreje bi og sætte Baad ud."

„Det falder mig aldeles ikke ind; — at tænke sig, at De — Naa ja, naar man vil se alle Mænd lige ynkelige, behøver man kun at slippe saadan et samvittighedsløst Fruentimmer ind imellem dem! Menneske dog, denne Mrs. Sargent, som hun kalder sig —"

„Naa, hvad er det saa med denne Mrs. Sargent?"

„Det kunde jeg vel nok sige Dem, hvis De endelig tvinger mig dertil."

„Nej, jeg forlanger ingen Oplysninger, jeg er fuldstændig underrettet om hende; naa, maaske ikke helt, men i hvert Fald tilstrækkeligt. Jeg kom herop for at trække lidt frisk Luft, ikke for at snakke om Mrs. Sargent. Tre stive Timer har jeg nu siddet ved Siden af hende, nu maatte jeg have frisk Luft."

„Men Mand — hvad i Herrens Navn — — — —"

„Ak, min gode Baseden, hvis De kunde se det Sørgespil, der spilles her paa Deres Dæk — medens Menneskene dernede tror, at det er en Farce — De vilde være forfærdet i Stedet for forarget."

„Hvad siger De dog? Taler De Alvor?"

„Fuldt Alvor! Min Gud, jeg har hidtil ikke vidst, hvad Alvor vilde sige. Jeg forsikrer Dem for, de næste Par Dage betyder Liv eller Død for mig — Liv eller Død."

Kaptajnen saa, hvorledes Hadley skælvede, og stirrede uforstaaende paa ham.

„Saa give Gud, det maa blive Liv," sagde han derpaa og rakte Vennen sin Haand. „Jeg har ikke set mere, end hvad enhver maa have bemærket. Dette Kvindemenneske — — men lad os hellere lade være at tale om hende."

„Ja, lad os ikke tale om hende. Hun spiller ingen Rolle i det Sorgespil, jeg lige hentydede til," svarede Hadley.

„Naa, en Gang vil jeg vel nok erfare det hele?" spurgte Kaptajnen.

„Det er næppe sandsynligt!" svarede den anden.

Endnu en rum Tid blev Hadley staaende oppe paa Kommandobroen hos sin Ven; men ingen af dem vekslede et Ord mere. Tavse stode de lidt fjernede fra hinanden og røg deres Cigarer.

Efter at Hadley var gaaet ned ad Trappen, der førte til Dækket, ilede han forbi sin Hustru, uden saa meget som at værdige hende et Blik, lige hen til Mrs. Sargent. Han havde væddet med Enken om, hvor mange Mil Skibet havde løbet i det sidste Døgn, og han meddelte hende nu, at hun havde vundet Væddemaalet, han havde netop forhørt sig hos Kaptajnen, sagde han. Derefter fulgte en livlig Debatteren om, hvilket Handskenummer Mrs. Sargent brugte, ledsaget af allehaande Maalinger, der var uhyre fornøjelige for det øvrige Selskab.

Efter Middagsmaaltidet løb Agnes pludselig paa Stuart Farrest. Han stod alene temmelig langt agterude og lænede sig rygende over en af Redningsbaadene.

I Løbet af flere Dage havde de ikke talt et Ord med hinanden, og da hun nu traadte hen til ham, for han overrasket sammen.

„Hvor besynderligt, at Tilfældet netop fører os begge herhen til denne Plads," begyndte hun. „Jeg ved, at vi begge ere besjælet af samme Ønske, Ønsket om at komme bort fra disse utaalelige Mennesker."

„Ja ja, deri har du Ret," svarede han.

„Det gør mig saa ondt for dig, Stuart," vedblev hun.

„Ondt? Hvad mener du?" spurgte han.

„Tror du da ikke, jeg ser, hvad du altsammen for min Skyld maa gaa igennem?"

„Saa, gør du det? Har du da set, hvorledes denne Mand, blot fordi det morer ham, gør alt for at stikke mig ud? Naturligvis, han er Parlamentsmedlem, og Folk, der ikke ved, hvad for en jammerlig Bande Parlamentet bestaar af, bilder sig ind, det maa være noget ganske særlig storartet. Det benytter han sig af, den Vigtigper! Ja, du har jo selv set det."

„Naturligvis har jeg det; det foregaar jo lige for mine Øjne. Men til syvende og sidst har han jo dog kun befriet dig fra en ubehagelig omend frivillig paataget Opgave."

„Opgave? Hvad for en Opgave, mener Du?"

„Aa, jeg har jo set det hele og haft den største Medlidenhed med dig. Jeg har set, hvorledes du — — hvorledes du altid har sat dig hen til dette græsselige Kvindemenneske, altid har talt med hende, blot for at disse utaalelige Passagerer ikke skulde mærke, at vi to, du og jeg, at vi — for evig vare knyttede til hinanden."

„Naa, hvad det angaar — —"

„Tal ikke saa ringeagtende derom! Det maa have været skrækkeligt for dig; men du har spillet din Rolle fortræffeligt. Jeg tror for Resten ikke, du behøver at gøre dig Ulejlighed mere, han har fritaget dig for den Byrde. Nu sidder han nede i Salonen og drikker Champagne med hende."

„Saa skulde da ogsaa — — —"

„Vi ved jo, hvilket Menneske han er. Tænke sig for mine Øjne! Saadan en Kvinde! Saadan en Skabning! Den Slags Fruentimmer hører til paa Gaden!"

Han gav intet Tegn paa Samstemning, men vendte sig om, lænede sig med Armene til Redningsbaaden og syntes at overveje.

„Agnes!" sagde han derpaa, idet han pludselig drejede sig imod hende, „jeg har aldrig tvivlet paa dig, det maa du indrømme mig?"

„Tvivlet paa mig?" gentog hun spørgende.

„Ja, jeg har aldrig tvivlet paa dig! Og selv om du nu kom og sagde mig, at du var kommet til den Overbevisning, at du havde handlet overilet, vilde jeg ikke gøre dig nogen Bebrejdelse. Nej, ved Gud, intet bebrejdende Ord skulde komme over mine Læber."

„Overilet?" sagde hun. „Overilet? Hvad mener du, Stuart?"

„Jeg mener kun, at hvis du ønsker endnu en Gang rolig og lidenskabs os at overveje Sagen og saa kommer til det Resultat hellere ikke ved min Side at ville træde op imod Samfundet — dette Samfund, der, som du ved, er saa grusomt, saa ubarmhjertigt, saa ubønhørligt og saa hyklerisk — ja, saa vil jeg være stærk nok til at bære dette Slag. Gud velsigne dig, vil jeg sige; thi jeg er en Mand! Jeg vilde ikke gyse tilbage for at tage denne tunge Byrde paa mine Skuldre, endskønt jeg ved, at jeg vilde tage den med mig i Graven. Agnes, det er endnu ikke for sent, du kan endnu betænke dig."

Hendes Hjerte begyndte at banke heftigt; hun fik en Fornemmelse, som om en Vej pludselig viste sig for hende, en Vej, der førte hende væk fra alle de Lidelser, hun udstod; det var, som om der blev vist hende en Dør, en Sidedør, men dog tilstrækkelig bred til, at hun kunde smutte igennem den ud i den friske, herlige Luft, der var paa den anden Side af de Fængselsmure, der nu omsluttede hende. Men saa bruste pludselig en anden Følelse op i hende. Var det Forfængelighed? Maaske! I hvert Fald syntes hun at se en Finger, der spottende pegede ad hende: „Dette er altsaa Kvinden med den ideale Stræben! Hvad er der kommet ud af denne Stræben? Den er som Sne, forgængelig Dunst, der vejres bort for et eneste Vindpust!" Nej, nej, tusind Gange nej! Hun kunde ikke blive sig selv, ikke sin Beslutning utro.

„Det er for sent," svarede hun. „Jeg hører ikke til de Kvinder, der tror at være stærke, og saa ikke kender deres eget Sind, deres Hjerte. Dig vil jeg blive tro, og mig selv, min Stræben og min Beslutning. For otte Dage siden fortalte jeg Mrs. Darrell, at Mr. Hadley ingen Hustru havde. Og han har heller ingen!"

„Ved han, at jeg ikke endnu har kysset dig? Det har du dog vist sagt ham?" spurgte han.

„Ja, det ved han."

„Og, hvis du med næste Damper vender tilbage med ham, saa vil ingen være klogere, ingen vilde ane, at du nogen Sinde havde forladt ham, for at leve sammen med mig. Betænk det vel, Agnes! betænk det vel!"

„Nej, nej, jeg vil intet betænke — ikke et Øjeblik," svarede hun heftigt; thi hun syntes at ane, at det kunde blive skæbnesvangert for hendes Beslutning, hvis hun ogsaa kun for et Øjeblik gav dette Forslag Rum. Ved hans Ord havde hun ængsteligt

klynget sig til hans Arm, og hun bemærkede, hvorledes han saa sig om; thi han frygtede, at hendes Uforsigtighed skulde blive set.

„Nej, nej, Stuart," begyndte hun endelig med roligere Stemme, „nej, jeg vil ikke træde tilbage; han har bevist mig, at jeg intet betyder for ham."

„Men han er dog fulgt efter dig her om Bord," indvendte han.

Forbavset saa hun paa ham. Forfægtede han ikke hendes Mands Sag? Forsøgte at overtale hende til hellere at elske ham? Men kun et Sekund foraarsagede denne Tanke hende Skræk, saa begyndte atter den rette Forstaaelse af hans Bevæggrunde at dæmre op i hende.

„Jeg forstaar din ridderlige Tænkemaade," sagde hun. „Jeg ved, at du fuldt ud værdsætter Alvoren i det Skridt, jeg gør, og du frygter, at jeg ikke tilstrækkeligt har overvejet Følgerne. Hvad du har sagt mig, kunde maaske have gjort Indtryk paa almindelige Kvinder, dem, der intet andet Livsmaal har end at blive forsørget, og for hvem Ægteskabet kun er en retslig Overenskomst, hvorved en Mand forpligter sig til at skaffe Hustruen et Hjem, imod at hun skal være ham til Selskab, være ham lydig og hengiven og omgive ham med en vis Hygge. Af den Slags Kvinder findes der jo Masser; men jeg hører ikke til dem, Stuart. Du og jeg har betraadt en ny Vej, og vi vil modigt følge den. Vor Forbindelse er intet Ægteskab, det er en Sjæl, der har solgt sig. Jeg har en Gang for lang Tid siden brugt disse Ord, du har hørt dem, og du forstaar, hvad de betyder."

Hun rakte ham sin Haand, og han greb den, ikke ømt eller hjerteligt, men slapt — et nyt Bevis paa hans ridderlige Tænkemaade.

Rask vendte hun sig bort og gik, uden at sige et Ord videre, hen over Dækket.

Naar en Kvinde en Gang er kommen til den Overbevisning, at hun ikke er som andre Kvinder, saa er hun i Stand til at jage enhver sund Tanke paa Flugt. Hun bliver som et Barn, der paastaar, at Dag er Nat, og beviser Rigtigheden af sin Paastand ved at lukke Øjnene et Par Minutter. Deraf kommer det, at disse Kvinder, naar de rigtig vil se til Bunds i sig selv, for det meste tager Fejl.

At alle de Mennesker, der var omkring hende, holdt Stuart Farrest for at være et temmeligt sølle Eksemplar af en Mand,

gjorde aldeles intet Indtryk paa Agnes; thi hun havde for længst bidt sig fast i den Ide, at han var den eneste Mand, der forstod hende. Og at de andre ikke vare i Stand til at skatte ham, det beviste netop, at han var forskellig fra dem, bedre end de.

Hun mærkede ikke, eller vilde ikke mærke det, at en kold Gysen gennemrislede hende, da Stuart slapt havde ladet hendes Haand glide ud af hans. Den Overbevisning, at han var en Mand af ridderlig Tænkemaade, sad allerede saa fast i hende, at hun næsten følte det som en Mangel paa Finhed fra hendes Side, naar hun kunde tro, at den Slaphed, hvormed han havde besvaret hendes varme Haandtryk, kunde være andet end et Udslag af denne Ridderlighed, et Bevis for hans Forsæt om ikke at anvende noget som helst Middel, der kunde virke til Fordel for hans Ønske; og dette Ønske var dog saa naturligt: at have hende ved sin Side!

Men heller ikke det foranledigede hende til Eftertanke, at hun hele den følgende Nat i den frygteligste Skinsyge kastede sig frem og tilbage paa sit Leje, martret ved Tanken om, at denne Kvinde, hvis Koje var nær ved hendes, rimeligvis om nogle faa Maaneder skulde køre med hendes Ponyer, og at hendes Boudoir, som hun, Hadleys Hustru, havde ladet indrette fuldstændig i fransk Stil, nu maaske skulde indrettes i en Stil efter egen Opfindelse — hun vidste, hvilken gyselig Smag dette Fruentimmer havde.

Ved denne Tanke knyttede hun Hænderne, saa at Blodet piblede frem, der hvor Neglene gravede sig ind i Kødet.

„Lad hende dø, lad hende dø! Oh, min Gud, lad hende dø!"

Og dog var denne Kvinde, hvad Øjeblik det skulde være, beredt til at takke Gud for, at hun (Agnes) ikke var som andre Kvinder.

Tolvte Kapitel.

Da Agnes den følgende Dag vaagnede efter en urolig og lidet forfriskende Søvn, der først hen ad Morgenstunden havde sænket sig over hendes smertende Øjne, mærkede hun, at Damperen rullede stærkt i en oprørt Sø. Der rasede en frygtelig Storm, og Dækket var overskyllet fra forud til agter. Dagen var uhyggelig og stod i den skarpeste Modsætning til det prægtige Vejr, som indtil nu havde begunstiget Rejsen.

Kaptajnen, som vel vidste, at de rejsende om Bord paa en

Oceandamper altid holder dens Chef for ansvarlig for Vejrets Beskaffenhed, var klog nok til fornemlig at holde sig paa Kommandobroen og i sin egen Kahyt, hvor ingen anklagende Stemmer kunde naa ham.

I Salonen, i Rygekahytten og andre Steder afholdtes Protestmøder, og uden Indsigelse vedtoges forskellige Resolutioner imod Stormens Vedbliven.

Et saadant Vejr opfordrer just ikke til Udveksling af ømme Talemaader mellem et Par elskende. Nogle regnfulde Dage kunne forvandle de mest forhaabningsfulde Hvedebrødsdage til en Forsagelsens Ørken og begrave to Menneskers Fremtid, fordi disse to Mennesker lidt for hurtigt lærte hinanden at kende. Derfor ofrede Hadley ikke alene den fortryllende Enke det, der tilkom Menneskeheden, eller i hvert Fald den Del deraf, der fandtes i Salonen paa „Demerara"; han forsøgte ikke at underholde Mrs. Sargent med Forbigaaelse af de andre rejsende, og det blev almindelig indrømmet, at det ene og alene var hans gode Lune, der holdt Humøret oppe. Hans Munterhed virkede smittende, og han spillede sin Rolle som sangvinsk Vejrprofet fortræffeligt. Stormen, sagde han, var kun et Lune, en let forbigaaende Meningsforskel mellem Luftens Aander; Æolus havde faaet et let Influenzaanfald, det var intet alvorligt. Rigtignok var det lidt ubehageligt, saa længe det stod paa! Men hvor længe vilde det staa paa? Som en Tyv om Natten var det kommet og vilde forsvinde med samme Pludselighed. Ved næste Morgendæmring vil der ikke være Spor af Uvejrets Gang at se over Havet.

Agnes kunde ikke lade være med at beundre det Humør, hendes Mand hele den Dag forstod at opretholde, og heller ikke hun kunde helt frigøre sig for hans Indflydelse. Det var hende umuligt at staa imod, og førend Aftenen kom, var hun ganske ulykkelig over sin egen Svaghed.

Men Gud, det kunde da ikke være muligt, at hun — Agnes Hadley — ikke var anderledes end alle disse Kvinder, der lod sig smitte af Hadleys Munterhed?

Denne Tanke gjorde hende helt fortvivlet; da hun efter Middagen med dens mangfoldige Uheld med oprørske Suppetallerkener og rebelske Fade, havde trukket sig tilbage til sin Kahyt, fandt hun, at hendes Elendighed nu havde naaet det Maal, hvor Taarer tiltrængtes. Hun begravede sit Ansigt i Puderne og græd, ikke i Vrede, men af Medlidenhed med sig selv.

Hvor svag havde hun dog ikke været; at lade sig henrive af denne Mand, der — som hun kun altfor vel vidste — aldrig nogen Sinde havde forstaaet hende, den Mand, der ikke vilde indrømme det berettigede i hendes Stræben efter en individuel Personlighed, en Mand, som forlangte af hende (endskønt han vel aldrig havde udtalt det), at hun helt skulde gaa op i ham! Og nu græd hun bitre Vredestaarer over sin egen Svaghed, der havde gjort det hende umuligt at unddrage sig hans Indflydelse. Hele hendes gamle Beundring for ham, fra den Gang han gik paa Frierfødder, var atter vakt i hende, og derfor græd hun.

I hine gamle Dage havde han besejret hende, fordi hun — som hun mente — den Gang endnu ikke var moden nok til at se og forstaa Forskellen mellem en ung Piges Trang til Beundring over for en Mand, der forstaar at sætte hendes Fantasi i Bevægelse, og en ung Piges Trang til at elske en Mand, og dette mente hun, var det skæbnesvangre Fejlgreb, hun havde gjort.

Men nu kendte hun denne Forskel!

Pludselig fandt hun sig siddende paa Kanten af sin Køje og stirre forvirret op imod Ruden, hvor Bølgerne hvert Øjeblik blendende slog over; det var, som hørte hun en Stemme hviske hende de samme Ord i Øret, som Sydhavsmanden forleden havde udtalt oppe paa Dækket: „Den Overbevisning, der foranlediger en Kone til at forlade sin Mand, er i de 99 af 100 Tilfælde den, at hun endnu besidder Evnen til at vække lidenskabelig Kærlighed."

Og derpaa syntes en anden Stemme at sige: „Det var din Overbevisning, det var din ideale Stræben, det var altsaa dit ophøjede Maal.!"

„Du er akkurat som de andre Kvinder," snerrede en Stemme i høj Falset. „Forfængelighed — Forfængelighed — Forfængelighed! Din kvindelige Overbevisning var Resultatet af slet og ret kvindelig Forfængelighed. Du har aldrig kendt dig selv, men du er nu i Begreb med at lære dig selv at kende; Erkendelsens Time er ved at oprinde for dig."

Det var denne lidet opbyggelige Terzet, der klang i hendes Øren, medens hun sad her i Mørket og i navnløs Skræk stirrede op imod det graa Vinduesglas, hvor Bølgerne larmende sloge forbi. Og det værste ved Sagen var, at hun syntes allerede før at have hørt disse Stemmer, kun havde ingen af dem nogen Sinde lydt saa højt, saa indtrængende og saa overbevisende som netop

nu. Den Gang havde de talt i hviskende Tone, og hun havde ikke ænset dem. Allerede for lang Tid siden havde en Stemme hvisket hende i Øret: „Forsængelighed! Forsængelighed!“ og en anden havde sagt: „Fordi din Ægtefælle kender dig bedre, end du kender dig selv, derfor føler du Trang til at forlade ham;“ medens en tredje hviskede: „Den, der er skinsyg, er en ægte Kvinde!“

Men hun havde ladet alle disse Stemmer uænset; nu kunde hun ikke længer overhøre dem.

Hun sprang op, kastede en Kaabe om sig og ilede ud af Kahytten, men selv i dette Øjeblik hørte hun en Stemme spottende raabe efter sig: „En Kvinde, en Kvinde, en ægte Kvinde! Kun en Kvinde forsøger at løbe fra sin Samvittighed, fra sit sande Selv!“

Saaledes flygtede hun fra sin Køje, som hun aldrig mere skulde betræde.

Oppe paa Dækket stod hun Ansigt til Ansigt med det dybeste Mørke, og hun, der lige netop var gaaet igennem den klart oplyste Salon, fik en Følelse af, at hun aldrig før havde vidst, hvad Mørke var. Nogle Øjeblikke blev hun staaende ved Dækhuset, og klamrede sig til den der anbragte Messingstang. Vist nok var Stormen taget noget af, men man hørte dog endnu dens skarpe Hylen i Takkelagen, og Skibet slingrede voldsomt i den oprørte Sø. Nu og da maatte hun gribe kraftigere fat, for ikke at miste Fodfæstet, naar Skibet krængede paa Siden efter først at være løftet højt op paa Bølgerne. Saa skummede Vandet hen over Dækket og ud gennem Spygatterne, og ved næste Dønning sprøjtede det højt op over Dækhuset.

Hvad var det for en Tanke, der opsteg i hende, medens Skibet et Øjeblik svømmede paa ret Køl?

Hvad vilde der ske, hvis hun ved næste Dønning slap Taget?

„Jeg vilde i dit Sted ikke slippe Stangen; den øjeblikkelige Stilhed betyder intet.“

Hun for sammen. Hvorledes kom han her? Var han fulgt efter hende, da hun gik igennem Salonen? Hvorledes havde han gættet den Tanke, der et Øjeblik for igennem hendes Hoved?

„Er du kommen herop for at forhindre mig i at springe over Bord? spurgte hun med vildt klingende Latter.

„Hvis du ikke havde let, vilde jeg maaske være gaaet ned igen,“ svarede han. „Nu bliver jeg her.“

„Du sagde for nogen Tid siden til mig, at du holdt mig for at være en af de Kvinder, der Dagen før Damperen har naaet sit Maal, springer over Bord — derfor lo jeg," sagde hun.

„Ja, det har jeg sagt!"

„Men vi ere endnu fulde tre Dage fjernet fra Land," vedblev hun; „aah gaa, hører du, gaa, ellers maa jeg le igen."

Han svarede intet. Damperen skælvede, idet den uhyre Bølge gled væk under dens Køl, skælvede og krængede saa stærkt, at Vandet strømmede fra Spygatterne over Rælingen i Læsiden. Mand og Hustru klyngede sig til Messingstangen. Straks derefter var Dækket atter lige; men Vandet bruste under Tremmeværket, hvorpaa de stode.

„Hvad vil du mig nu igen?" spurgte hun efter en lang Pause; men han gav intet Svar.

„Hvad vil du mig?" gentog hun og vendte sit Ansigt imod ham. I det svage Lysskær, der trængte igennem Ruden til Dækhuset, kunde hun dog ikke skelne hans Træk; han svarede stadig ikke.

„Hvorfor har du fulgt mig?" vedblev hun. „Hører du ikke, hvad jeg siger? Du maa høre det; thi Vinden hyler ikke mere. Du har forudsagt, at den vilde lægge sig, og Damerne i Salonen have troet dig. Efter den Maade, hvorpaa de tale om dig, skulde man tro, de tilskrev dig stor Indflydelse over Luftens Aander. Hvorfor har du fulgt mig?"

„Fordi jeg elsker dig, og fordi du elsker mig," svarede hendes Mand endelig.

Næsten aandeløs af Forfærdelse stirrede hun paa ham, og den bitre Tone, hvori hun havde talt, genlød endnu bitrere i den Latter, hun nu udstødte.

„Du er en Taabe!" raabte hun. „Jeg har sagt dig, at jeg ikke elsker dig, og jeg ved, at du ikke heller elsker mig. Gaa bort fra mig, jeg kan ikke taale din Nærhed! Gaa væk, og hvisk hellere dette Fruentimmer, som saa ganske har fængslet dig, nogle beroligende Ord i Øret! Jeg trænger ikke til din Beroligelse, den har ingen Værd for mig."

„Du har altsaa endnu ikke erkendt Sandheden!" svarede han roligt.

„Sandheden? Aa jo, det er længe siden, jeg er kommen til Sandhedens Erkendelse, det er Maaneder, ja Aar siden."

„Og jeg paastaar, at du endnu ikke kender Sandheden. Du er alligevel kun en Kvinde."

„Er det det, som er Sandheden?"

„Fordi du er en Kvinde, har du endnu ikke erkendt, hvad der bor i dit Hjerte."

„Sig, hvad du har at meddele mig; men paastaa ikke atter, at jeg elsker dig."

„Hvad vilde du sige, hvis jeg havde opsøgt dig for at meddele dig, at jeg gav dig Frihed til at følge den nye Livsplan, som du har lagt dig?"

„Hvad siger du?"

„Slip ikke Stangen!"

„Men hvis nu min nye Livsplan netop var det at slippe Stangen?"

„Hør paa mig, Agnes! Naar en Hustru forlader sin Mand og lever med en anden Mand, tillader vort Lands Love Ægtefællen efter 6 Maaneders Forløb at søge Skilsmisse. Dette er en fornuftig Ordning; thi det gør det muligt for Kvinden paa ny at kunne begynde sit Liv som den Mands Hustru, for hvis Skyld hun har forladt sin oprindelige Ægtefælle. Skal jeg give dig denne Frihed? Skal jeg med næste Damper vende tilbage til England og lade dig blive hos — — hos din Ven?"

Omendskønt Skibet i Øjeblikket aldeles ikke slingrede, greb hun dog efter Messingstangen og kom derved til at berøre hans Haand med en af sine. Med et Skrig trak hun Haanden til sig, og idet Skibet nu atter duvede, passede hun at stive sig saaledes af, at hun intet Støttepunkt behøvede, men pressede begge Hænder mod sit Hjerte.

„Du gør mig dette Forslag, du, der dog for et Øjeblik siden forsikrede mig, at du elskede mig?" sagde hun. „Men jeg forstaar, hvad det betyder. Vort Lands Love tillader ogsaa Ægtefællen at gifte sig igen, saa snart Skilsmissedommen er faldet, og du har allerede gjort dit Valg. Dette Fruentimmer! En saadan Kvinde, som smigrer dig, og som daglig lytter til dine Smigrerier, hende er det, som du lige for mine Øjne har udkaaret til din nye Hustru."

„Og denne Bebrejdelse retter du til mig, Agnes?" spurgte han.

„Aah, jeg ved, hvad du vil sige dermed: du mener, at jeg er den sidste i Verden, der har Ret til at komme med en saadan Bebrejdelse. Men dette Fruentimmer — saadan et Fruentimmer! At nedværdige dig i Alverdens Øjne! Du har allerede gjort dig

til Latter for hele Skibet! Nej, nej, nej — nej Claude! Jeg vil gøre alt, hvad du forlanger, vende tilbage med dig, alt, alt vil jeg gøre for at fri dig fra denne Skam, for at faa dig ud af denne Kvindes Kløer — denne, denne Vampyr!"

„Og hvis jeg nu vægrede mig ved at tage dig med tilbage igen?"

„Saa dræber jeg hende — jeg myrder hende!"

„Og dette føler du — — — du føler, at du kunde myrde hende, og dog paastaar du, at du ikke elsker mig? Store Gud, hvilken Kvinde du dog er! Min elskede, forstaar du ikke, at du elsker mig? Kom, Agnes, min Hustru, kom til mig!"

Hun saa med forundrede Øjne paa ham. Saa var det, som om der flammede et Lysskær op foran hende, og med et let Skrig bedækkede hun sit Ansigt.

Han slyngede begge Arme om hende; men kun for et Øjeblik, da omfattede han begge hendes Hænder med sin venstre og pegede med den højre paa det lille Vindue i Dækhuset, der stod paa Klem; og en Latter — en Kvindes halvt undertrykte Latter naaede Agnes Øre. Allerhelst var hun ilet derfra; men hans Haand holdt hendes som i en Skruestik, medens hans anden Haand omklamrede Messingstangen. Fra Dækhuset trængte tydelig Stemmerne af to Personer, der talte sammen.

„De er en Taabe!" hørte de Herren sige. „De bilder Dem ind, at han elsker Dem."

„Og hvorfor skulde han ikke det, naar han vil det, og jeg intet har derimod, min kære Ven?" svarede Damens Stemme. „Tror De maaske, at De har noget at sige i denne Sag, Mr. Farrest?"

„Har De maaske ikke lovet mig, at De vilde gaa i Land med mig paa den første Ø, vi anløb?" spurgte han.

„Saa! har jeg det?" svarede hun leende. „Naa ja, det var, førend han viste sig paa Tapetet; og i Mellemtiden har jeg bestemt mig om. Forholdene forandrer Situationen, Mr. Farrest! Behold Deres Haand for Dem selv, unge Mand!"

„Jeg sværger Dem til, at jeg mener det ærligt," sagde han. „Den anden lyver."

„Saa, saa! Ved at bagtale gør De ikke Deres Sag bedre Mr. Farrest."

„Han er gift, og hans Hustru er endog med her om Bord."

„For hvilket Blad skriver De?"

„Daare, som De er! De fortjener at føres bag Lyset, fordi De giver mig Løbepas. Gud give blot, at jeg ikke elskede Dem saa højt, som jeg gør! Men hør en Gang paa mig! Gaa i Morgen hen til den Dame, som kalder sig Mrs. Clarence og tiltal hende som Mrs. Hadley — og læg saa Mærke til hendes Ansigt."

„Almægtige Himmel! Ja, ved Gud, jeg vil gøre det."

Agnes hørte intet mere. Den samme Haand, der havde tvunget hende til at blive ved Vinduet, trak hende nu bort. Hendes Hænder hvilede paa hans Skuldre, deres Ansigter vare tæt ved hinanden — da — — —

Da dukkede pludselig ud af Mørket grønne og røde Lys, en Dampfløjte skingrede, og man hørte Raaben af mange Stemmer og heftig Telegrafering i Maskinrummet.

Claude Hadley lagde sin Hustrus Hænder over Messingstangen og styrtede hen imod Rattet.

„Roret haardt Bagbord! For Guds Skyld, Roret haardt Bagbord!"

Under de Skrækkens Skrig og de frygtelige Eder, som Mennesker udstøde, naar de staa Ansigt til Ansigt med Døden, løb den fremmede Damper sin Stævn ind i „Demerara" og knuste Skansekladningen agter for Skorstenene.

Trettende Kapitel.

Sammenstødet skete i det Øjeblik, da „Demerara" atter løftede sig op, efter at have ligget paa Siden, og i denne samme Side var det, at den blev truffet.

Claude Hadley følte, hvorledes Jærngelænderet, som han greb fat i, da han vilde løbe op paa Kommandobroen, blev revet bort under Hænderne paa ham, som om det kunde være Staaltraaden paa en Sodavandsflaske. Selv blev han nogle Minutter slynget frem og tilbage, indtil han endelig havnede paa Dækket.

Damperen blev ved den døde Vægt af denne Masse, der arbejdede sig ind i den, trykket helt ned paa den modsatte Side, saa at Enden af Rærne berørte Vandet; Hadley klamrede sig fast, saa godt han kunde. En Bølge styrtede over Rælingen og kastede ham omkuld, men han holdt fast, og da Damperen atter

langsomt rejste sig med samme skælvende Bevægelse, som naar en Uhyre søger at befri sig for en Ulv, fik han Fodfæste igen.

Han fandt sig midt i en Verden af Skrig — frygtelige, vredovende Skrig, hvori den uhyggelige, gennemtrængende Susen af Dampen, der strømmede ud igennem Ventilerne, saa at sige dannede Grundtonen, og fra denne Grundtone sondrede sig atter alle de mange andre Toner, raat, skarpt, uregelmæssigt, afbrudt og begyndende nyt: Ildens Hvislen fra Maskinrummet, hvor Vandet trængte frem til Ildstederne, de ulykkelige, ihjelskoldede Fyrbøderes Dødsskrig, der gennemrystede Skibets Indre, Kvindernes hysteriske Hvinen, der lignede de saarede Hestes Skrig paa Slagmarken, dertil Baadsmandspibernes skingrende Signaler — og over alt dette Kaptajnens Stemme, der tordnede sine Befalinger frem. Det var, som om alle Helvedes Aander vare slupne løs — et sandt Pandæmonium.

Dampmasserne, der væltede frem igennem Risterne ned til Maskinrummet, bredte sig over Dækket og hyllede alt i en tæt Taage, hist og her med et rødligt Skær af Genskinnet fra Ildstederne, medens Lanternerne i Mastetoppen og paa Dækket skinnede hvidt i den varme Damp.

Hadley løb imod en Mand og genkendte Overingenioren.

„Er Maskinrummet oversvømmet?"

„Ja," svarede Ingenioren, „en Plade er trykket ind, vi kan kun flyde et Kvarter endnu."

En anden Mand tornede ned fra Kommandobroen lige hen imod dem; det var Kaptajnen.

„For Guds Skyld, Hadley, kryb ind i min Kahyt og stik en Revolver til Dem. Forsøg at sætte Mod i Passagererne. Baadene bærer os alle. Vi kunne vel flyde en halv Time endnu — alle Skodderne ere lukkede."

„Og den fremmede Damper?"

„Har søgt Havet — som sædvanlig!"

Den Ed, der ledsagede disse Ord, gentog Hadley ogsaa. Derpaa ilede Kaptajnen videre fulgt af anden Officer, der bar en Lanterne i Haanden — det elektriske Lys var ved Maskinens Standsning pludselig slukket — de skulde undersøge Beskadigelsen i Skansekladningen oven over den læderede Plade, der ved Lampens Skær saa ud som en sammentrykt Papæske.

Imidlertid var Hadley ilet ind i Kaptajnens Kahyt, samlede

paa Væggen efter en Revolver, fandt den, stak den i Lommen, og idet han vilde ud, løb han atter paa Kaptajnen.

„Hvad nyt?" spurgte Hadley.

„For var det en halv Time, nu har vi kun seks og tyve Minutter igen. Har De Revolveren?"

„I Lommen — ja! Hvor mange ere vi om Bord?"

„Hundrede og to og tyve, alt i alt! Seks Baade."

„Plads nok?"

„Lige akkurat! Men tal til Passagererne, de har Tillid til Dem, og hvis det skulde være nødvendigt, saa spar ikke Revolveren. Først Kvinderne og Børnene, een Baad ad Gangen. Skyd enhver Mand ned, der vil trænge sig frem."

Claude Hadley gik hen til Dækhuset, hvor de rejsende trængte sig sammen; kun et Par af Damerne græd krampagtigt, de andre vare rolige. Enkelte af Herrerne bandede i deres fejge Raseri alt, hvad der havde noget med Søen at gøre, og andre søgte at tage Sagen let for at berolige Kvinderne, der, som de troede, ikke forstode, hvad der var sket.

Det elektriske Lys var som allerede sagt gaaet ud, men der var blevet tændt Lamper i Stedet. Saa snart Mr. Hadley viste sig, og man kendte ham, blev han bestormet med Spørgsmaal.

„Det er en alvorlig Historie," raabte han — han maatte raabe for at blive hørt — „en meget alvorlig Historie; men det havde kunnet være værre endnu. Maaske bliver det nødvendigt, at tilbringe et Par Timer i Baadene, men de have Plads til os alle. Der er dog ikke et Øjeblik at spilde. Kvinder og Børn først, naturligvis! Gaa ned i Kahytterne for at hente noget — derpaa er ikke at tænke; ethvert Minut kan betyde et Menneskeliv! Glem ikke, at alt afhænger af Deres Mod og af Deres rolige, beherskede Holdning."

Denne Tale paafulgtes af Skrig og Raab, sentimentale Udbrud, taabelige, latterlige Vredesord, ja endog en rasende Trusel om at ville skrive til „Times" — en Trusel, som der ikke engang blev let af, enkelte lidenskabelige Bønner og hundrede vilde Eder.

„Ro, for Himlens Skyld, Ro!" raabte Hadley. „Hen til Baadene, men ingen Trængsel! Hvert Ord af Kaptajnen maa lystres!"

„Hvem er De egentlig?" spurgte en mandlig Stemme. „De er dog ikke Kaptajnen? Enhver er sig selv nærmest, siger jeg."

„Hvem jeg er? En Mand med en Revolver," svarede Hadley, „og ved den gode Gud, jeg gør Brug af den, hvis De ikke lystrer."

„Her er jeg med!" lød nu Sydhavsmandens Stemme. „Og her endnu en Revolver, Mr. Hadley, og det vil sige det samme som Ordren."

„Paddleford, gaa hen til den lange Baad der, indtil Kaptajnen befaler at sætte den i Vandet — De forstaar Dem paa Tingene."

„Ja, det kan De stole paa!"

Damperen, der ved Maskinernes Standsning var bleven fuldstændig hjælpeløs, rullede omkring paa Bølgerne og sank bestandig dybere med Agterstævnen. Larm og Skrig midtskibs fyldte Luften, medens forude en af Baadene blev løsnet fra Daviderne og sænket i Vandet. Nu traadte første Officer fulgt af fire Matroser hen til Passagererne.

„Jeg har Kommandoen, Mr. Hadley," sagde han.

„Hvor er Kaptajnen?"

„I Baaden, som lige er gjort flot. Kaptajnen blev truffet i Hovedet af en Baadshage — et frygteligt Saar, han er bevidstløs. For nogle af Kvinderne forud, der er Giggerne. Klar ved Baadene, Mandskab!"

Hadley og Skibslægen var knap nok i Stand til at følge Mængden, der ved Officerens Ord var styrtet forud. En vild Kamp opstod ved en af Baadene, der hang i sine Davider lige bag ved Kommandobroen, og Virkningen af denne Ophidselse begyndte at gøre sig kendelig iblandt Salonpassagererne. En Panik syntes at være umiddelbart forestaaende, Kvinder puffede andre Kvinder tilbage, Mænd trængte sig frem i deres Sted og rev i Sejldugen, der bedækkede Baaden.

Claude Hadley og tredje Officer, en ung Mand med Sener og Muskler som Staal, kastede sig imellem Mændene og Baaden, slaaende om sig til højre og til venstre. Et halvt Dusin Matroser trængte sig frem igennem den tilvejebragte Aabning, saa knaldede et Skud — endnu et — og et tredje fra en anden Del af Skibet, hvor Tumulten var endnu større. Virkningen viste sig øjeblikkelig; Claude Hadley rev sin Revolver op af Lommen, og ogsaa Officeren viste sin.

„Tilbage! Jeg skyder, naar jeg tæller tre —," raabte Hadley, „tilbage alle Mand! — En — to —"

Mængden bølgede tilbage, Matroserne trak Baaden i Vejret,

svingede den om og vare med Linerne i Haanden parate til at lade den glide ned paa Vandet. Da den laa dernede, holdt to Matroser Stævn og Agterdel fast med Baadshager, medens Kvinderne bleve løftet over Skibssiden og af Officeren anviste Plads i Baaden.

„Tre endnu og saa — sæt fra!" raabte han.

I et Nu var Mrs. Darrell, Opvartningsjomfruen og en ung Pige bragt ned i Baaden, og den skød bort i Mørket.

De øvrige Kvinder nølede ikke, efter at Officeren havde erklæret Baaden for fyldt, men løb hen til en anden Baad, der netop blev sat i Vandet og naaede akkurat at faa Plads med. Hadley kom til i det Øjeblik, den stødte fra, fyldt med Mænd og Kvinder. Rask løb han tilligemed nogle andre Herrer hen til den femte Baad, der blev gjort flot midtskibs paa Styrbordssiden; men Mændene vare allerede sprunget ned og Baaden stødt fra, inden han naaede derhen. Han var alene paa denne Del af Dækket.

„Her er endnu en Plads!" raabte første Officers Stemme henne fra den sjette Baad.

Hurtigt fulgte Hadley Raabet; men da jog en Mand forbi ham, og nu gjaldt det et Løb paa Liv og Død. Baaden var allerede stødt fra og nogle Fod fjernet fra Skibet; men den anden Mand — Claude Hadley saa nu, at det var Stuart Farrest — sprang op paa Rælingen og styrtede sig, uden at betænke sig et Minut, hovedkuls ud i Vandet.

Med et højt Hurra blev han halet om Bord i Baaden.

Nu stod Claude Hadley alene paa den synkende Dampers Dæk. Han saa straks, at Baaden vilde kæntre, hvis der kom endnu en Mand i den; thi den laa allerede dybt i Vandet.

„Almægtige Gud!"

Hun var pludselig traadt ud af Mørket hen ved hans Side.

„Vi ere sammen!" sagde hun stille.

Som bedøvet stirrede han et Øjeblik paa hende; men sprang saa i et Sæt op paa Rælingen.

„For Gud i Himlens Skyld! kom tilbage! Her er endnu en Dame om Bord!" raabte han.

„Baaden er allerede overfyldt!" svarede et Kor af Mands- og Kvindestemmer; thi de vidste, at Døden lurede bag ved dem.

„En Kvinde!" gentog Hadley. „Vil ikke en Mand overlade hende sin Plads? Findes der da ikke en eneste Mand i den Baad? Stuart Farrest, den Kvinde, De har lokket bort fra hendes Hjem,

er her paa Dækket. Red hendes Sjæl ved at afstaa hende Deres Plads!"

„Ro til, for Guds Skyld, ro til!" skreg Stuart Farrest.

„Fejge Hund! Usling! Du har myrdet en Kvinde!" raabte Hadley.

Aarerne plaskede i Vandet.

Da opstod pludselig en Bevægelse i Baaden, efterfulgt af en Pusten og en Plasken i Vandet.

Det var kun en Hund, som fra denne Baad fyldt med Mænd, var sprunget i Vandet.

„Jim! Jim! min egen Jim, jeg hører dig," sagde Damen og tilraabte Hunden opmuntrende Ord, medens hendes Mand ved Hjælp af et Toug lod sig glide ned langs Skibssiden, og idet en Bølge bragte den lille Terrier hen imod ham, lykkedes det ham at faa fat paa den og at entre op paa Dækket med den.

„Min trofaste Jim!" og saa udbrød de begge:

„Kun en Hund!"

Fjortende Kapitel.

„Endelig, endelig, min elskede!" hviskede hun i sin Ægtefælles Arme.

„Ja endelig!" svarede han. „Kaptajnen mente, vi havde seks og tyve Minutter, deraf ere de ti forløbne. Hvorfor gik du ikke med de andre Kvinder, Agnes?"

„Hvorfor skulde jeg overleve dig? jeg, som har ført dig i Døden! Jeg vidste, at du vilde være den sidste om Bord, og jeg gemte mig i Dækhuset for at være hos dig tilsidst."

„Seksten Minutter! Nu vel, du er hos mig. Hørte du ikke, at Officeren raabte, der var Plads til en til i Baaden?"

„Jo, og jeg bad til, at denne ene maatte blive dig; men det blev det ikke."

„Nej, det blev ikke mig — Gud være lovet, at vi ere sammen."

„Ak, Claude, du maa leve, Døden bør alene træffe mig. Har der vel nogen Sinde eksisteret en slettere Kvinde end jeg? Aldrig, aldrig! Og har der nogen Sinde eksisteret en Godhed saa stor som din? Ak Gud, hvor var jeg dog taabelig, naar jeg sagde, at jeg forstod dig! I denne Nat har jeg for første Gang lært en

Mand at kende. Blind, blind har jeg været, slagen med Blindhed indtil denne Nat; ak, min elskede Ven!"

Hun laa i hans Arme, og han kyssede hende, fuld af Beundring. Ikke den mindste Skælven sporedes i hendes Legeme, endskønt hun maatte forstaa, at Døden var nær.

Døden? Var det da ikke en ganske uhørt Grusomhed af Skæbnen at bringe dem sammen, at forene deres Hjerter, kun for at føre dem i den fælles Død?

„Store Gud! Ere vi da aldeles afmægtige?" raabte han. „Kunne vi ikke forlænge disse Minutter, der er undt os, til Timer? Selv en eneste Time af et Liv som dette vilde rumme mere Lykke, end Gud ofte beskærer en anden i et helt Liv. Synker Skibet under os?"

Ja, vist nok sank det, omend langsomt. Hækken laa nu kendelig dybere end for ti Minutter siden; men de vandtætte Afdelinger syntes endnu at være ubeskadigede. Ingen af Skodderne havde givet efter, om end Vandet igennem den knuste Plade var trængt ind i Maskinrummet og havde oversvømmet det.

„Hvis vi blot kunde holde os flot en Time endnu," udbrød han. „Ak Gud, giv mig en Time, kun en eneste Time!"

„Gud er barmhjertig, han giver os nok en Time!"

Han kom til at tænke paa, at hun aldrig nogen Sinde havde undladt at bede sin Aftenbøn. Saa stod han et Øjeblik hensunken i Tanker, medens hun strøg Foksterrierens Hoved.

„En halv Time — kun en halv Time!" raabte han. „Men Mod, blot Mod, det vil nok lykkes os at blive frelste!"

„Aa, giv mig noget at bestille. Jeg har altid ønsket at kunne hjælpe dig med dit Arbejde, du kære!"

„Ja, nu kan du hjælpe mig. Løb ind i Dækskøjerne og bring Korkmadrasserne herud. Madrasser og Luftpuder vil kunne bære os paa Vandet, hvis vi blot faar Tid til at lave os en Slags Flaade i Stand."

Endnu førend han havde talt færdigt, var hun paa Vej til Køjerne. Han blev staaende et Øjeblik for at overveje, hvad han først skulde gøre, saa sprang han med sin Kniv opslaaet i Haanden op paa Rælingen, drejede Daviderne fra en af de løsgjorte Baade indefter og skar med et Par raske Snit Pendeltræet løst, saa at det buldrende faldt ned paa Dækket. I et nu var han saa paa den anden Side af Skibet og sikrede sig der ligeledes et Pendeltræ — og to andre leverede Daviderne i Forstævnen. Disse fire

Bjælker lagde han nu med Enderne over hinanden og surrede dem fast sammen, saa at de dannede en firkantet Ramme af femten Fod i Firkant. Derefter tog han fire Redningsbøjer og befæstede en i hvert Hjørne, bandt derefter fire Aarer — hvoraf der laa nok omkring paa Dækket, de vare kastede ud af Baadene for at give mere Plads — paa tværs inde i Rammen, og oven paa dette stærke Underlag anbragte han endnu et halvt Dusin Træstænger, som han befæstede til Aarerne og Underlaget. I Midten lagde han nogle sammenklappede Dækstole.

Nu tog han Korkmadrasserne, som Agnes havde bragt, og med hendes Hjælp stillede han dem paa Kant omkring Flaaden, idet han ved Hjælp af Stropperne bandt dem sammen og derpaa atter fastgjorde dem til Underlaget. Midten lod han fri, saa at der opstod et firkantet Rum, som det saakaldte Hanehul i Dækket af en lille Yacht. Oven paa de sammenklappede Dækstole smed han et Dusin Luftpuder og bredte derover et Par svære Præsenninger af tjæret Sejldug. Til allersidst bandt han en Aare fast oven paa Madrasserne for at have den parat til at støde fra med.

Dette Arbejde havde optaget en hel Time, men heldigvis flød Damperen længer, end Kaptajnen havde holdt det for muligt.

Claude Hadley havde bygget Flaaden saaledes, at dens ene Side laa paa Rælingen under Daviderne. Tougene med deres Trosser svingede frem og tilbage og klirrede ved hver en Bevægelse af Skibet imod dets Side. Det lykkedes ham at gribe Trosserne og at gøre Hagerne fast paa begge Sider af Flaaden, derpaa trak de begge to samtidig i Tougene, indtil Flaaden svævede uden Bords; den første Bølge, der slog langs med Skibet, greb den og førte den ned i Vandet, saa at den nu svømmede ved Siden af Damperen. Nu firede Hadley sig ned i et af Tougene fra Daviderne. Afstanden var ikke stor; thi Agterstævnen laa allerede dybt i Vandet. Agnes løftede Hunden op over Rælingen, og han fangede den i sine Arme.

„Vær nu forsigtig og lad dig glide ned ad Touget," raabte han til hende, „jeg skal nok hjælpe dig og passe paa, at det ikke svinger."

Hun behøvede ingen Opmuntring; rolig gled hun ned i hans Arme, og han lagde hende i Fordybningen i Midten og løsnede saa Hagerne fra Flaaden. Hurtigt greb han nu Aaren for at værne det skrøbelige Fartøj mod et Sammenstød med Damperen;

men i samme Øjeblik løftede en Bølge den lille Flaade som en Prop op paa sin Kam, og bar den bort fra det synkende Skib. Han trak Aaren ind og gjorde den atter fast.

Nu satte han sig hen ved hendes Side, og trak Presenningerne op over Hovederne paa dem begge for at skaane hende for Synet af det oprørte Hav. Vist nok var Søgangen i Nattens Løb blevet betydelig mindre, og fra Damperens Dæk havde Bølgerne ikke gjort noget overdrevent ængsteligt Indtryk, men her paa Flaaden kunde man kun med Skræk betragte dem. De saa ud som rullende Bjærge, der vilde kaste sig over det stakkels lille Fartøj.

Agnes bedækkede sit Ansigt med Hænderne, og da han lagde sin Arm om hende, mærkede han, at nu skælvede hun.

„Ak, hvilken frygtelig Tanke, min elskede," hviskede hun og trykkede sig tæt op til ham, „hvilken frygtelig Tanke, at det er mig, som har bragt dig i denne Fare! Hvorfor kunde jeg ikke dø alene? Men Gud er god, han vil lade mig sone alt ved min Død."

„Vi ere sammen nu," svarede han, „og jeg ønsker ikke at blive reddet uden dig. Enten med dig, eller slet ikke! Vi have lige saa gode Udsigter som Baadene. Vær uden Frygt, vi blive nok optagne; og naar Solen staar op, vil der ikke røre sig en Bølge mere."

Hvilken Nat var det ikke! Mere end een Gang var Flaaden ved at blive kastet overende paa Kammen af en Bølge, og de maatte klamre sig fast til Tougene, der holdt det hele sammen for ikke at blive slyngede ud i Havet. Uophørligt sprøjtede Bølgerne hen over Sejldugen, der dækkede deres Hoveder, og under Tiden hvirvledes Flaaden som afsindig omkring, saa at det kunde se ud, som om vældige, rasende Hænder eller vilde Dyrs Tænder stredes om at komme i Besiddelse af dem og deres stakkels Fartøj.

I flere Timer kastedes de saadan omkring; men straks efter Midnat kunde man bestandig tydeligere mærke, at Havet stilnede.

Den ubehagelige Slyngning fra en Bølgekam til en anden hørte op, de behøvede ikke mere uafbrudt at omfatte de vaade Touge, og Vandet sprøjtede ikke mere hen over deres Hoveder; tilsidst blev Flaadens Bevægelser lig en Vugges.

Hun laa i hans Arme og trykkede sig op til ham, som et træt Barn til sin Moder, hvem det helt og holdent forlader sig paa. Han talte til hende, men hun svarede ikke, og da han bøjede sit Ansigt over hende, følte han hendes varme Aandedræt og saa, at hun sov fast med lange, regelmæssige Aandedrag.

Som om han vilde holde enhver Fare fjern fra hende, lagde han sin Arm fast om hende, og hans Tanker vandrede tilbage til den Stund, da hun første Gang hvilede ved hans Hjerte. Havde hun Ret? Havde det sattedes ham paa Forstaaelse for hendes Væsen og det, som hun behøvede for at føle sig tilfreds? Hun havde taget Fejl, taget frygtelig Fejl, det vidste han; men var han helt uden Skyld?

Havde han ikke slaaet sig til Ro med at give hende det, som plejer at være tilstrækkeligt for andre rige Mænds Hustruer, uden at tænke paa at knytte hende nærmere til sig ved daglig at vise hende, at hans Hjerte og Højagtelse tilhørte hende? Burde han ikke have vidst, at hver en Dag, der hengaar uden at føre Mand og Hustru nærmere sammen, fjerner dem fra hinanden?

Da det var gaaet op for ham, at hun begyndte at føle sig utilfreds med sin Tilværelse, havde han da gjort sig Umage for at gøre denne mere indholdsrig for hende? Rigtignok havde han foreslaaet at gøre en længere Rejse med hende til Italien; men da hun ikke syntes at ville gaa ind paa hans Forslag, havde han blot nøjedes med at svare: „Godt, saa blive vi hjemme," og han havde atter kastet sig over sine Arbejder, ganske optaget af det Maal, han havde sat sig, af at tilfredsstille sin egen Ærgerrighed, uden at gøre noget Forsøg paa at udgrunde hendes Væsen og finde Aarsagen til hendes Misstemning. Han havde ganske overladt hende til hendes egne Drømmerier; denne uklare, ubegribelige og ubestemte Længsel, som enhver ægte Kvinde føler, og som saa ofte fører hende ind paa vildsomme Veje, der bærer bort fra hendes egen bedre Natur, bort fra hendes Ægtefælle.

Han havde ikke forstaaet hende, ikke forsøgt at lede hende, at gøre hende til eet med sig, han havde ikke taget hende i sine Arme og fjernet enhver Fare fra hende.

Tværtimod! han havde set Faren nærme sig, og han havde givet hende værgelos til Pris, saa at hun tilsidst kun med yderste Nød var bleven reddet.

Og nu — — —?

Ja, nu laa hun i hans Arme.

Allehaande Tanker og Forhaabninger, Ængstelser og Planer beskæftigede ham hele Natten, medens hun sov ved hans Bryst. Havet lagde sig mere og mere, indtil Flaaden endelig vuggede paa en Sø, hvori enhver Lidenskab var slumret hen.

Mere end een Gang i Løbet af den lange Nat havde han

ladet sit Repeterur slaa, og endelig forkyndte det ham, at Morgenrødmens Time var nær. Straks efter bevægede Agnes sig og vaagnede. Med et let Skrig slyngede hun Armene om hans Hals og kyssede ham.

Da han kastede Presenningen til Side, gled Solen op af Havet og sendte sine første rødmende Straaler hen over dets Flade, og han saa nu, hvor bleg Agnes var. Ængstelig skuede han ind i hendes Aasyn, men hun saa forbi ham, og i hendes Øjne flammede en Glans, der ikke var Genskinnet af Solen; uvilkaarlig vendte han sig om.

Og der, ikke hundrede Fod fra dem, vuggede et Skib paa Bølgerne.

„Reddet! Vor Nat er omme, og med Dagen er Lykken kommen! Skib! o hoj!" raabte han hen over Vandet; men der fulgte intet Svar, lige saa lidt som efter hans næste Raab.

Nu bemærkede han, at Skibet havde mistet en Mast. Sejlene hang i Laser omkring Rærne, og Skroget laa saa dybt i Vandet, at Soerne om Natten maatte være slaaede over Rælingen. Intet Tegn paa noget levende Væsen om Bord var at opdage.

„Et forladt Skib!" udbrød han. „Hvilken Skuffelse! Men vi ville gaa om Bord, alt er bedre end dette!"

Han gjorde sin Aare løs og roede sig frem, et Kvarterstid derefter laa de paa Siden af det forladte Skib. Der fandtes ingen Trappe, ved Hjælp af hvilken de kunde bestige det; men dette var ogsaa unødvendigt; thi Skroget laa i Vandet lige til Dækket. Hadley hjalp nu sin Hustru til Rette og løftede derefter Hunden op paa Rælingen, saa klatrede han selv op og fik hjulpet Agnes op paa Dækket.

Skibet var øjensynlig et Vrag, der drev paa sin Trælast, thi dens Dækslast bestod af Mahognitræ, og enkelte af Stammerne rullede omkring i Vandet, som Natten forud var slaaet over Skibet uden at finde sit Afløb gennem Spygatterne.

Det havde en usædvanlig høj Skanse, og Trappen derop var endnu ubeskadiget. Dækket var oversvømmet, men Skansen laa over Bølgernes Rækkevne og frembød et tørt Tilflugtssted. Claude Hadley hjalp sin Hustru her op.

„Maaske kunne vi finde noget til at spise, noget bedre end de der —" udbrød han og pegede paa en Mængde Rotter, der løb omkring paa Dækket og under Tiden satte sig paa Bagbenene som Egern.

Men det var ikke Rotterne, der fik Foxterrieren til at gø som rasende, det maatte være noget ude i Vandet paa den anden Side

af Skibet, som de endnu ikke kunde se. Da nu Hadley og hans Hustru gik hen over Skansen, opdagede de tæt under Bakken en kæntret Baad, til hvis Køl en Mand krampagtigt klamrede sig. Gjort opmærksom ved Hundens Gøen, saa han i Vejret.

Med et Rædslens Skrig stirrede Agnes paa Baaden; der fulgte en lang Pause under den frygteligste Tavshed, medens Agnes klamrede sig til sin Mands Arm.

„Skyd ham ned, skyd ham ned!" raabte hun vildt.

Claude Hadley traadte tæt hen til hende og stirrede ned i Stuart Farrests ligblege Ansigt.

Med sin venstre Haand omfattede han begge hendes Hænder hans højre søgte ned i Frakkelommen og omfattede Revolverens Greb.

„Jeg gad vide, om du nogen Sinde vil bede mig om at dræbe ham?" disse Ord, som han havde udtalt ved deres første Samtale om Bord paa „Demerara", stod pludselig for ham. Usikker nølede han nogle Øjeblikke; men i disse Øjeblikke viste sig grelt for ham hendes Liv, saaledes som det vilde være blevet, hvis det ikke var lykkedes ham i rette Tid at træde imellem hende og denne Mand.

„Ja, ved Gud, han skal dø for min Haand!" raabte Claude Hadley, rev Revolveren op af sin Lomme og spændte Hanen.

Hun udstødte et Skrig; thi i dette Øjeblik svigtede Kræfterne den ulykkelige, der klamrede sig til Baaden, og med et Ligs ubehjælpelige Tyngde forsvandt han i Bølgerne. Claude Hadley mumlede en Ed og slyngede Revolveren over Bord, den faldt paa Baadens Køl, og Skuddet løsnede sig af sig selv. I dyb Tavshed blev Claude staaende en Tid lang, saa satte han sig paa en Kiste og bedækkede Ansigtet med sine Hænder. Hans Hustru sank ned foran hans Fødder og lagde sit Ansigt paa hans Knæ.

Takkede hun Gud for al hans Naade?

Da pludselig slog den skingrende Lyd af en Dampskibsfløjte imod deres Øren, og fik dem begge til at springe op.

Et stort Dampskib styrede lige hen imod det forladte Skib, og en halv Time senere befandt de sig paa dettes Dæk, omringet af de Ansigter, der var dem bekendte fra „Demerara".

I den første Morgendæmring var fem af deres Baade blevne optagne af Damperen „San Domingo". Kun een manglede, og den svømmede nu med Kølen i Vejret omkring det forladte Skibs Stævn.

Ende.

M. Carruthers:

Det lille japanesiske Skab.

I. Flygtet.

„Maa jeg faa bede Frøkenen om Deres Billet, at jeg kan faa Bagagen udleveret? Der er endnu en halv Time til Togets Afgang."

Med disse Ord henvendte en Jærnbanedrager sig til en ung Dame, der undselig og ubehjælpsom stod i Pakhallen. Det altfor bevægede Liv paa den store Viktoria-Banegaard, det frem og tilbage bølgende Menneskemylder, Jærnbanefolkenes raske Trin og høje Raab, travle Passagerer og skrigende Avisdrenge syntes i den Grad at forvirre hende, at der kom Taarer i hendes Øjne, og hun kun skælvende kunde svare:

„Her har De Billetten. Glem nu ikke, at Kufferten skal til Paris. Hvad er Deres Nummer? Seksten? Jeg venter i anden Klasses Ventesal, til Toget afgaar; vil De bringe mig min Garantiseddel og Billetten derind."

Viktoria-Banegaarden i London hører til de livligst frekventerede og mest larmende i Verden. Det var da ikke at undres over, at en ung Pige følte sig ubehagelig til Mode i den store Trængsel og det øredøvende Spektakel, og at hun saa hurtigt som muligt søgte at blive fri derfor. Uden at se op, med det tætte, graa Slør for Ansigtet, skyndte hun sig gennem Mængden og aandede først frit, da Ventesalens Dør lukkede sig efter hende.

„Gud være lovet, at her ingen er," hviskede hun, slog Sløret tilbage og tog Plads i den mest afsides Krog. Hun var usædvanlig smuk. Paa den slanke, gracieuse Skikkelse sad et ægte Tizianhoved med det herligste Øjepar under Solen. Det var af

disse levende, med den øjeblikkelige Stemning vekslende graagrønne Øjne, som Jokai saa træffende har kaldt „Havøjne“. Just nu saa de meget bedrøvede ud i Verden, der var noget rørende hjælpeløst over den hele Skikkelse, som maatte vække Medlidenhed. Taare efter Taare rullede ned over de runde, nu noget blege Kinder, medens en undertrykt Hulken rystede det unge Legeme. —

„Isa, Isabella! Gud ske Lov, at jeg i rette Tid fik dig indhentet, du kære Flygtning!“

Da hun hørte sit Navn nævne af den hende velbekendte Stemme, sprang hun op med et glad Udraab. Men straks beherskede hun sig, trykkede Haanden mod sit heftigt bankende Hjerte, som om hun derved kunde tvinge det til Ro, rynkede Brynene og sagde med kølig Tilbageholdenhed:

„Se, er det Dem, Herr Dennyson? De her? Hvorfor er De fulgt efter mig?“

„Isa, for Himlens Skyld, ikke denne Tone! Jeg ved alt og har skyndt mig efter Dem for at hente Dem tilbage eller i det mindste forhindre Dem i at rejse videre.“

Isabella von Feldau gjorde sig al Umage for at spille den ligegyldige, men hendes Stemme beviste det modsatte.

„Jeg maa fortsætte min Rejse, Herr Dennyson, intet og ingen kan afholde mig derfra. Det er blot Skade, at De har gjort Dem Ulejlighed,“ sluttede hun, men undgik omhyggeligt at møde hans Blik, som med kærlig Beundring, dog iblandet et Stænk af Uvilje, hvilede paa hendes indtagende unge Ansigt.

„Herr Dennyson!“ udbrød han bittert. „Dersom De vidste, Isa, hvor De piner mig! De ved jo kun altfor godt, at jeg ikke ønsker at være Herr Dennyson for Dem. Aa, du lille Pige, hvor kan du dog være saa grusom! Efter hvad der er sket mellem os to, havde jeg end ikke i Drømme tænkt mig, at der saa snart skulde komme en Dag, da jeg i den Grad var dig imod, at du ikke kunde se mig ind i Ansigtet!“

Hun løftede Øjelaagene med de lange silkebløde Vipper, og fra hendes i Taarer svømmende Øjne traf ham et Blik, som jog Blodet hastigere gennem hans Aarer.

„Isa, kære Isa! Hvor kunde du bringe det over dit Hjerte saa grusomt at forlade mig?“ spurgte han, idet han lidenskabeligt trykkede hendes lille Haand til sine Læber.

„Min Pligt saa vel som Deres forlangte, at vi øjeblikkelig skiltes,“ lød hendes sørgmodige, men bestemte Svar.

„Pligt? Din Pligt var det at blive min Hustru, min elskede lille Hustru, og min Pligt at gøre dig lykkelig og opfylde alle dine Ønsker, som det sømmer sig en forelsket Ægtemand. Dersom du virkelig holder af mig, som du endnu for faa Dage siden forsikrede, maa du ikke vende dig fra mig for en Misforstaaelses Skyld, som det vil være mig den letteste Sag at opklare."

„Deres Søster har vel næppe talt Usandhed til mig!"

„Isabella, hvorfor denne Bitterhed? Min Søster er den bedste, sødeste og mest forkælede Skabning i Verden. Hendes livlige Fantasi er, som saa ofte før, løbet af med hende. Hun har blæst noget stort op af en Ubetydelighed, og du har ladet dig skræmme. I det Stykke ligne alle I Kvinder hverandre. Vær nu god, og lad mig faa Lov at give dig en Forklaring!"

Isabella, der havde fattet den heroiske Beslutning af Pligtfølelse at frasige sig den Mand, som hun elskede med hele sit jomfruelige Hjerte, kunde i Længden ikke modstaa hans Bønner. I sit stille Sind haabede hun, at det vilde lykkes ham at retfærdiggøre sig, saa at det ikke mere stod for hende som en Pligt at vægre sig ved at følge ham til Alteret. Thi hvor elskede hun dog ikke denne høje Yngling med de blaa Øjne og det mørkebrune Fuldskæg, som omrammede det kønne, godmodige Ansigt. Helst vilde hun have slynget Armene om hans Hals og tilraabt ham: „Tag mig, tag mig, jeg elsker dig jo og kan ikke andet end elske dig!" Men det tillod hendes Pigestolthed hende ikke, hvorfor hun kun rolig svarede: „Tal kun, jeg hører."

„Da jeg for nogle Dage siden anholdt om denne lille Haand, rakte den mig en Kurv; du sagde, du var fattig, og at din Families Stilling var meget daarlig; derfor kunde du ikke blive min Hustru. Det lykkedes mig endelig med stor Anstrengelse at overbevise dig om, at alt dette ikke behøvede at være nogen Hindring for vor Forbindelse, da jeg selv ejede nok til at kunne give Afkald paa Medgift fra min tilkommende Hustrus Side. Jeg lovede dig at anvende min Indflydelse til at forskaffe din Fader en til hans Fødsel og Stilling svarende Post; dine Indvendinger bleve derved besejrede, og du indvilligede i at blive min, naar min Søster erklærede sig i Overensstemmelse med mit Valg."

„Men det gjorde hun ikke, og desuden —"

„Tør jeg bede Dem, Frøken, ikke at afbryde mig. Jeg maa have Lov at tale ud. Altsaa, du indvilligede i at blive min lille Kone, og jeg var den Dag det lykkeligste Menneske paa Forderig.

Men endnu før jeg kunde faa Tid til at skrifte for min Søster, blev jeg ved et Telegram kaldt til en Vens Dødsseng, og da jeg saa i Morges vendte tilbage til Rocklands, opfyldt af Længsel efter en vis Dame, fandt jeg den taabelige Pige bortfløjet, uden at hun saa meget som havde fundet det Ulejligheden værd at efterlade mig en Linie til Forklaring. Finder du det rigtigt, Isabella? Er en saadan Flugt dit gode, venlige Hjerte værdig? Naa — er det?"

Isabella maatte kæmpe med sin heftige Sindsbevægelse, før hun kunde svare.

„Da jeg indvilligede i at blive Deres Hustru, troede jeg naturligvis, at De var fri; men Deres Søster, Lady Maitland, belærte mig om noget andet. Af hende fik jeg at vide, at De allerede var saa godt som forlovet."

„Men jeg sværger dig, at det ikke er Tilfældet. Jeg er lige saa fri, som du selv er. Jeg kunde lige saa godt bebrejde dig for at være forlovet, fordi det faldt den pukkelryggede Greve i Bretagne ind at forfølge dig med sine Tilbud. Fortæl mig nu hellere, hvad der egentlig har tildraget sig, siden jeg forlod Rocklands."

„Jeg tænkte, De vidste alt," svarede den unge Pige spottende.

„Det meste vistnok. Medens du nemlig talte med Alice i Sovekammeret, synes den lille Daisy, som just hentede sin Dukkevogn fra Toiletværelset, at have lyttet en Smule. I talte temmelig højt, hendes Angst og Nysgerrighed gjorde det af med hendes barnlige Skrupler, og hun lyttede til Resten af eders Samtale."

„Aa, det uartige Barn! Jeg havde dog haabet, det var lykkedes mig at vænne hende af med den afskyelige Vane!" udbrød den unge Opdragerinde med Indignation.

„Heldigvis er det ikke lykkedes dig," sagde Dennyson smilende. „Som sædvanlig, naar jeg vender tilbage fra en Rejse, begav jeg mig ogsaa i Morges straks op i Børnekammeret, og traf der i Stedet for de sædvanlige smaa Vildkatte to bitterlig hulkende, ulykkelige Børn. Du var rejst for en Time siden. Jeg spurgte, hvorfor de græd, og hvor du var henne — en uhyggelig Følelse af Angst greb mig; jeg var bange, jeg ved ikke selv hvorfor. Længe fik jeg intet Svar; paa mine gentagne Spørgsmaal og Bønner fik de dog endelig fremstammet: 'Hun er borte!' hvorefter de græd endnu stærkere.

'Borte?' spurgte jeg forbløffet. 'Hvad skal det betyde? Svar,

Daisy, hører du!' Og vistnok temmelig heftigt ruskede jeg det stakkels Barn i Armen.

'Ja, hun er borte — rejst langt bort — til Paris, tror jeg — og det er din Skyld, grimme Onkel Edward!' hvæsede den lille som en vred Kat og saa arrigt paa mig.

'Jeg kan heller ikke mere lide dig, Onkel, fordi det er din Skyld,' hulkede nu Emil, saa det maatte røre en Sten. 'Ikke det mindste kan jeg lide dig, og naar jeg bliver stor og har Penge nok i min Sparebøsse, rejser jeg til Isa i Paris! Det kan du stole paa, jeg gør, Onkel!' truede Knægten.

Jeg var ude af mig selv, thi jeg fattede ikke, hvad der kunde have foranlediget dig til at tage bort. Jeg satte Daisy paa mit Skød, og ved Kærtegn og Løfter om, at jeg straks vilde rejse efter dig og tage dig med tilbage, lykkedes det endelig at faa at vide af hende, hvad hun vidste. Først maatte jeg dog højtideligt love, ikke at fortælle Mama, at hun havde luret. Jeg fik, som du ser, akkurat Stunder til at komme i rette Tid."

„De har altsaa slet ikke faaet talt med Lady Maitland?"

„Nej, det var der ikke Tid til. Forvrigt vilde jeg heller ikke se hende, thi jeg var bange for i min Vrede at sige hende Ting, som jeg senere kunde komme til at fortryde. Du ved, jeg holder meget af min Søster, fordi hun er klog og god; hun har kun den Fejl endnu bestandig at ville spille Moder for mig. Hun glemmer, at jeg ikke længer er noget Barn, men min egen Herre . . . Hvad vil De?"

Disse sidste Ord vare henvendte til Drageren, som meldte, at Toget til Dover var kørt frem.

„Hvor fatalt! Hvad er derved at gøre? Nej, saadan lader jeg dig ikke slippe! . . . Der, min gode Mand, skaf mig hurtigt en anden Klasses Billet til Dover — Resten er til Dem selv."

Nummer „Seksten" kom faa Sekunder efter farende med den forlangte Billet, og ikke et halvt Minut forløb, før Toget dampede fra Banegaarden.

Det var lykkedes Dennyson at bevæge Konduktøren til at lade ham alene i en Kupé sammen med sin Flygtning lige til Dover. Isabella gjorde sig det bekvemt og afventede sin Ledsagers yderligere Forklaring. Betænksom kiggede denne en Stund ud gennem Vinduet, og først da London fortonede sig i det fjerne, satte han sig ved Siden af sin smukke Rejsefælle.

„Fortsæt Deres Fortælling," sagde Isabella.

„Nej, nu er det din Tur at fortælle, hvad der har tildraget sig efter min pludselige Afrejse. Kun Aabenhjertighed fra begge Sider kan føre til Maalet."

„Jeg har ikke meget at berette. I Forgaars kom Deres Søster hjem fra et Besøg hos en Veninde og lod mig kalde til sig. Jeg lagde straks Mærke til, at hun maatte have hørt noget, som bragte hende i Oprør . . . Hun var meget uvenlig imod mig, gjorde allehaande Hentydninger og sagde mig sluttelig lige i Ansigtet, at . . . at hun havde faaet at vide, at De —" En pludselig Rødme skød op i Isabellas Kinder, og af lutter Forlegenhed fik hun ikke et Ord mere frem.

„Naa, hvad var det saa? . . . Skal jeg hjælpe dig? Alice havde faaet at vide, at jeg er forelsket i dig. Det er utroligt, hvor hurtigt saadanne Ting rygtes!"

„Ja," hviskede Isa med nedslagne Øjne. Ikke for alt i Verden kunde hun have set ham ind i Ansigtet.

„Og hvad svarede du saa dertil, min Skat?"

„Jeg sagde naturligvis Sandheden."

„Det vil sige, at du bekræftede hendes Mistanke?"

„Ja."

„Du tror altsaa paa min Kærlighed?"

Isa betragtede ham med Forundring og svarede naivt:

„Naturligvis tror jeg paa Deres Forsikringer. De har jo da gentaget dem ofte nok!"

„Aa, du kære Pige, du ved endnu ikke, hvor højt jeg elsker dig! Forhaabentlig bliver det mig forundt at bevise dig det ved et helt Liv i fælles Lykke, du lille Uskyldighed!"

Han vilde omfavne hende, men hun undrog sig hans Kærtegn.

„Næsten Ord for Ord fortalte jeg Deres Søster, hvad der er foregaaet imellem os, og tilføjede, at De kun ved Deres pludselige Afrejse var bleven forhindret i selv at sige hende det. Hun faldt da i en formelig Krampegraad, erklærede mig, at alle Mennesker, iberegnet hele Familien, ansaa Dem for saa godt som forlovet med Frøken Northbury, og at det vilde knuse den unge Piges Hjerte, dersom De trak Dem tilbage."

„Hvor elskværdigt af min Familie og 'alle Mennesker' at beskæftige sig med mine Sager," udbrød den unge Mand oprørt. „Hvad Frøken Northbury angaar, saa sværger jeg dig, at der mellem os aldrig har været Tale om Forlovelse. Den unge Dame forfulgte mig i den Grad med Opmærksomheder, at jeg saa mig

tvungen til at forlade mit eget Hjem og paa ubestemt Tid tage Ophold hos min Søster. Jeg dadler ikke gerne Kvindekønnet, men da min Fremtid afhænger af, at der bliver talt rent ud imellem os, maa jeg sige dig den usminkede Sandhed. Søster Alice behøver ingenlunde at være urolig for, at bemeldte unge Dame skal komme til at gaa omkring med et knust Hjerte, thi samme Hjerte er særdeles elastisk og føjer sig vidunderlig let efter Omstændighederne. Jeg føler mig endogsaa overbevist om, at det allerede har fundet Erstatning i et andet Sværmeri."

„Men De indrømmer dog, at De har gjort Kur til hende?" spurgte Isabella. For første Gang i hendes Liv rørte sig noget, som lignede Skinsyge, i hendes Hjerte.

„Min kære Pige, Kurmageri er desværre en almindelig Svaghed hos Mandkønnet, og jeg vil ikke gøre mig bedre end de andre. I Særdeleshed naar der ikke eksisterer nogen dybere Tilbøjelighed, falder det just ikke let at bekæmpe denne Svaghed, navnlig da ikke over for kokette Damer."

„De vil dermed sige, at Frøken Northbury har koketteret med Dem?"

„Akkurat! Hun har formelig forfulgt mig. Jeg kunde gaa, hvorhen jeg vilde, altid var jeg sikker paa at træffe hende — paa Baller, Koncerter, Regattaer, paa Spadsere- og Rideture. Og saa kan det jo nok være hændet, at jeg har tilladt mig smaa Fortroligheder over for hende, som muligvis kan have givet Anledning til Rygter om en Forlovelse."

„Men De maa dog have elsket hende, siden De har haft Lyst til at tillade Dem smaa Fortroligheder."

„Det Faktum, Isa, at jeg højagter og elsker dig, du, som er den personificerede Renhed og Beskedenhed selv, maa være dig en Borgen for, at jeg ikke har kunnet nære nogen Tilbøjelighed for denne kokette Frøken. Hun har leget med mig, og jeg er gaaet ind paa Legen, som desværre de fleste unge Mænd i mit Sted vilde have gjort. Tror du iøvrigt virkelig, at nogen Mand, der er ved sine fulde fem, vilde indlade sig paa at gifte sig med en Pige, der formelig kaster sig i Armene paa ham og ved sit Koketteri ægger ham til at tillade sig en Fortrolighed, der ikke tilkommer ham? Tror du, at en Mand, der blot besidder en Gnist af Æresfølelse, kan agte en saadan Kvinde? Og en Mand af Ære maa ikke blot elske sin Hustru, men ogsaa agte hende."

Der opstod en Pause. Isabella syntes at tænke over, hvad

hun havde hørt, og med ængstelig Spænding iagttog Dennyson hendes udtryksfulde Mienespil, som forraadte enhver af hendes Tanker. Han fortrød næsten at have staaet saa aabent Skrifte, hvorved hendes Tillid til ham betænkelig kunde være bleven rokket.

„Hvad grunder du over, Skat?" afbrød han endelig den pinlige Tavshed.

„Over forskelligt, men især over, hvorledes Deres Søster, som selv er saa streng i Sæder, kan ønske, at De skal tage en Pige til Hustru, som . . . som . . ."

„Min Søster kender ikke denne Dames sande Karakter, eftersom Froken Northbury i Dameselskab er snu nok til at spille den hellige. Saa ondt det gør mig, maa jeg imidlertid berøve hende hendes Glorie, selv om Alice vil føle sig nok saa smertelig berørt ved Desillusionen. Dette vil dog kun være en retfærdig Straf for hende, fordi hun har blandet sig i mine Sager og dristet sig til Forsøg paa at skille mig fra den Pige, jeg har udvalgt."

„Og saa har jeg ogsaa tænkt paa," vedblev Isabella alvorlig og uden at gaa ind paa hans sidste Bemærkning, „om De ikke alligevel bedømmer Froken Northbury forkert. Det, som De kalder Koketteri og Mangel paa Kvindelighed, er maaske ikke andet end Uerfarenhed og barnlig Tankeløshed. Hun er vel endnu meget ung?"

„Tre Aar ældre end jeg," bemærkede Dennyson leende. „Det kan man vel ikke, selv om man er nok saa villig til at tage Hensyn, kalde meget ung."

„En Dame paa ni og tyve Aar burde ganske vist handle forstandigere og alvorligere."

„I det Stykke er jeg ganske af din Mening, lille Viismand, men iøvrigt foreslaar jeg, at vi een Gang for alle slutte af med dette lidet opbyggelige Tema og henvende vor Opmærksomhed paa et ulige interessantere Emne, nemlig vor fælles Fremtid. Forelobig har jeg en bitter Bebrejdelse at gøre dig: saa længe vi have talt sammen, har du hele den udslagne Tid tiltalt mig med 'De'. Herr Dennyson eksisterer ikke mere for dig — ere vi enige derom? Jeg hedder Edward. Navnet har før forekommet mig skrækkelig banalt, men i Løbet af de sidste Dage har jeg formelig faaet en Faible for det og finder det højst musikalsk. Vær sød, — jeg vilde saa forfærdelig gerne høre det igen af din Mund." Med disse Ord søgte han atter at anbringe sin Arm om hendes Liv. Og denne Gang modsatte hun sig ikke, men skjulte skam-

fuldt sit Hoved ved hans Skulder, medens hun næppe hørligt hviskede:

„Edward! Min kære, kære Edward!" Der laa en Verden af Ømhed og Kærlighed i disse Ord.

„Min lille Kone!" jublede han og trykkede hende til sit Hjerte, hvis Slag ogsaa fik hendes til at banke højere. Det var et af disse lykkelige Øjeblikke, hvoraf der gives saa faa i Livet. Et skingrende Fløjt fra Lokomotivet satte dem kun altfor hurtigt tilbage til Virkeligheden.

„Ja saa, vi ere allerede i Chatham!" udbrød Dennyson og saa ud gennem Vinduet. „Hvor forfærdelig hurtigt Tiden er fløjet. Nu vilde det vist være bedst, om vi stege ud her og med næste Tog dampede tilbage til Rocklands. Hvad mener du, Flygtning?"

„Jeg kan ikke, Edward," forsikrede Isa rødmende lige til Haarrødderne. „Nej, du kan umulig forlange af mig, at jeg ukaldet skal vende tilbage til et Hus, hvor man saa godt som har sat mig Stolen for Døren — i al Høflighed og Venlighed naturligvis, men — du forstaar mig nok?"

„Hvor taabeligt af Alice at handle saa ubetænksomt, men du har jo endnu slet ikke fortalt mig, hvorledes eders Samtale videre forløb. Hvad have I egentlig haft for med hinanden? Naar jeg først ved alt, ville vi se til, hvad der lader sig gøre. I London kan jeg dog umuligt lade dig alene tilbage, medens jeg i Rocklands skaffer Klarhed i Sagen med min Søster!" sluttede han, idet han vredt drejede paa sin Knebelsbart.

„Lad mig faa Lov til at rejse til Paris, Edward," bad Isa indsmigrende. „Jeg har nu i mere end et Aar ikke besøgt min Familie og længes efter at se dem alle hjemme, navnlig min kære Moder. Aa, naar du først lærer hende at kende, og den praktiske, nydelige Nelly, den gode Aand i Huset, og Papa, og den morsomme Knægt, Walter! . . . Du maa kunne forstaa, at jeg ogsaa langt bedre mundtlig kan forklare dem det altsammen? Ikke sandt, saa faar jeg Lov til at rejse til Paris?"

Hun betragtede ham saa forførerisk og skælmsk med sine „Havøjne", at han snart maatte erklære sig besejret.

„Ja, maaske vil det være det bedste, min lille Pige, at du tager hjem til dine egne, medens jeg ordner alt. Men det vil falde mig tungt igen at skilles fra dig, efter at vi for saa kort Tid siden have fundet hinanden."

„Ikke barnagtig, Edward, det er jo kun for kort Tid, saa blive vi for et helt Liv sammen. For at det skal falde dig lettere, vil jeg nu videre fortælle, hvorledes din Søster har behandlet mig. Hvor var det, jeg slap? Ved Krampegraaden, ikke sandt? Altsaa: efter at Lady Maitland saa nogenlunde havde fattet sig og set mit forstyrrede Ansigt, begyndte hun at trøste mig. Hun forsikrede, at hun med Glæde vilde se mig som sin Svigerinde, hvis ikke Ægten og Selskabet gjorde det til en Pligt for dig at hjemføre bemeldte Frøken. Hun venter med Bestemthed, at jeg, saa snart dit Bryllup er overstaaet, skal vende tilbage til hende igen. Allerede Tanken om den korte Adskillelse fra mig gjorde hende ondt, thi hun havde faaet mig kær som en Søster; men dog maatte jeg indse, at i Øjeblikket var min Plads ikke der i Huset. Du kan tænke dig, hvordan jeg var til Mode . . . Min Afsked fra Børnene var hjerteskærende. Emil, den kære Dreng, var slet ikke til at berolige og vilde absolut have, jeg skulde tage ham med til Paris. Daisy fandt hans Idé storartet og løb øjeblikkelig ind i Børnekammeret for at pakke sine Sager. Den Tid benyttede jeg til at komme af Sted."

„Men derfor skal du ogsaa snart som en Dronning holde dit Indtog igen paa Rocklands; Børnene ville trøste sig med den nye Tante. Lov mig, Isa, at du straks vil komme tilbage, saa snart min Søster beder dig derom!"

„Det lover jeg dig, du kære!"

„Og du har altsaa tilgivet mig, at jeg maaske har gjort mine Øjer lidt vel grønne hos Frøken Northbury?"

Han benyttede denne Vending med en saadan Patos, at Isabella højt leende faldt ham om Halsen.

„Ja," sagde hun, „jeg har tilgivet dig, omendskønt du vistnok ikke fortjener det."

„Og du holder ikke mindre af mig nu, da du kender alle mine Synder?"

„Tværtimod, jeg elsker dig tusinde Gange mere, fordi du har været oprigtig imod mig."

„Forhaabentlig vil den Fyr ikke besvære dig i Paris," sagde han alvorligt efter en kort Pause.

„Hvilken Fyr?"

„Naturligvis den pukkelryggede russiske Greve fra Bretagne — hvad er det nu, han hedder?"

„Grev Pohitonoff? Gør dig ingen Bekymringer! Jeg vil kun gaa lidt ud — slet ikke, hvis det kan berolige dig."

„Du maa have frisk Luft; min lille Pige maa se sund og munter ud, naar jeg afhenter hende i Paris . . . Ved du hvad, — jeg følger med dig lige til Calais!"

„Det kan der ikke være Tale om; tænk dog paa, hvor din Søster maa være urolig for dig, eftersom hun jo allerede i Morges tidlig ventede dig tilbage. Men du maa faa Lov til at følge mig om Bord paa Skibet i Dover, det maa du."

Saaledes gjorde han da og blev staaende paa Kajen, lige til Damperen lagde fra Land.

„Længe vil vor Adskillelse ikke vare, du min Skat!" sagde han, da han for sidste Gang omfavnede den unge Pige.

„Forhaabentlig ikke," svarede Isabella med taarekvalt Stemme. „Lev vel, Edward!"

„Lad os ikke sige hinanden lev vel; det lyder jo som en Afsked for Maaneder eller Aar, og det vil dog kun blive nogle faa Dage. Altsaa 'Paa Gensyn', Skat!"

„Paa Gensyn! Snart!"

II. I „Olympen".

Isabellas Familie bestod af hendes Fader, hendes Broder, Stedmoder og en Stedsøster. Hendes Fader, Baron Gundaccar von Feldau, havde for anden Gang giftet sig, da Isabella var ti og Walter otte Aar. Den nuværende Baronesse Feldau var Enke efter en General, som rigeligt kunde have været hendes Fader.

Familien Feldau beboede en femte Etage paa Boulevard Saint Germain paa seks »Pièces«, som Franskmændene kalde det; de bestode af en diminutiv Salon, en ikke meget større Spisestue, to Soveværelser, en Entré og et lille Køkken med rødt Mursten-gulv, hvori der knapt var Plads til at vende sig. Salonen maatte forvandles til Dagligstue og Spisestuen til Soveværelse for Herr og Fru Feldau.

Baronen havde, før „uventede Begivenheder" indtraf, været Lejer af en bekvem Lejlighed i samme Ejendoms anden Etage. Disse „uventede Begivenheder" — som dog ingenlunde kom uventede, men, saaledes som Forholdene en Gang vare, tidligere eller

senere maatte indtræffe — nødte Familien til at flytte de tre Etager højere op. „Til Olympen" benævntes det af Walter, hvis gode Humør aldrig fornægtede sig.

Den Dag, vor Fortælling tager sin Begyndelse, befandt Feldaus sig i en usædvanlig pinlig Situation. Det var Torsdag, og Familiens samlede Formue beløb sig siger og skriver til fem og firsindstyve Centimer! Vel at mærke Centimer, ikke Franks. Og dermed skulde de fire forvænte Menneskebørn komme ud af det lige til Søndag. Til „Déjéuner" havde de to Damer og den unge Baron nydt stegte Kartofler — uden Smør. Herren i Huset spiste Frokost i Byen, naar hans „Forretninger" krævede det. Om Eftermiddagen, efter at Walter igen var gaaet paa Kollegiet, afholdt Moder og Datter stor Raadslagning om, hvad der kunde skaffes til Dineren. Dette Maaltid maatte bestandig være lige saa rigeligt som fortrinligt, thi Feldau deltog deri, og han var en Mand, som ikke forstod Spøg, naar det angik Mad og Mave. Hans aristokratiske Gane var betydelig forvænt, og en daarlig, utilstrækkelig Menu var i Stand til at fordærve hans bedste Humør.

„Tro du mig, Moder, vi forvandle ikke vore Sousstykker til Franks ved atter og atter at tælle dem," bemærkede Husets gode Aand, den lille Tusindkunstnerinde Nelly, da Fru von Feldau for Gud maa vide hvilken Gang lod de grimme Kobbermønter glide gennem sine Fingre. „Der bliver ingen anden Udvej, end at vi igen tage vor Tilflugt til „ma tante"*). Frisk Mod, Madame, ikke sætte et fortvivlet Ansigt op, saa længe vi endnu eje noget, som vi kunne betro til mont-de-piété's trofaste Varetægt."

„Men jeg kan heller ikke ret tænke mig, hvad — — —."

„Ej, det lader jo paa dig, som om vi slet ikke mere ejede noget . . . Hvad mener du om vore Broncekandelabre? Rigtignok ere de noget tunge at slæbe paa, men jeg har Gud ske Lov kraftige Arme — og desuden ved jeg saamænd heller ikke, hvad jeg ellers i de nærmeste Dage skulde forvandle til Déjéuners og Diners."

„Er det virkelig nødvendigt at skille os af med de prægtige Stager? Papa vil straks mærke det, naar han kommer hjem, og det vil gøre ham ondt at se Tingene forsvundne. Du ved, han hænger saa stærkt ved de gamle Familiestykker."

*) Assistentshuset kaldes af Pariserne „ma tante".

„Men det vil gøre ham endnu mere ondt, hvis han ikke faar noget ordentligt til Middag," bemærkede Nelly tørt.

Derimod lod sig intet indvende, og den franske Republik blev atter betroet til at opbevare nogle af Familien Feldaus gamle Arvestykker. To Timer efter vendte Nelly Thorwald, forpustet og rødkindet af den hurtige Gang op ad Trapperne med den tunge Kurv, hun bar paa, tilbage fra sin „Spadseretur", som hun kaldte det.

„Puh, lille Moder, her har du mig igen! Det er utroligt, saa længe man maa antichambrere hos 'Fru Tante', naar man vil opnaa noget af hende! Det er ogsaa ret en afskyelig gammel Dame! Jeg vilde saamænd ønske, at vi aldrig mere behøvede at anmode hende om en Tjeneste."

„Stakkels Barn, jeg kan tænke mig, hvor surt det maa være for dig at gaa den Slags Ærinder! Jeg begyndte allerede at blive bange for, at der skulde være tilstødt dig noget, siden du blev saa længe borte," bemærkede Fru von Feldau med et mildt Smil. „Kun en Smule Taalmodighed endnu, Nelly; Papa haaber snart at komme ud af disse Kalamiteter — — —"

„Den rare Papa! Naa, Moder Lisa, vi ville ikke slippe Haabet om bedre Tider," udbrød Nelly, idet hun rask gav sig i Færd med at pakke Kurven ud. „Der gives større Ulykker end at vente en Time i Laaneafdelingen. Egentlig, lille Moder, er den franske Republik meget hensynsfuld; Bænkene i mont de piété's Ventesal ere fortrinlige, og Municipalgardisterne, som vise en Vej, høflige. Her er Laanesedlerne."

„Nej, har du kun faaet fem og tyve Franks for dem? Stagerne have dog mindst kostet hundrede og halvtreds!" udbrød den lille Dame oprørt.

„Ja, men det er ogsaa hundrede og halvtreds Aar siden! Og hvis du vidste, Moder Lisa, hvilke Formaliter man maa underkaste sig — saamænd meget værre end ved et Bryllup eller en Begravelse. 'Hvad er Deres Navn, Madame? Deres Familie- og Dobenavn, om jeg maa bede? Deres Adresse og Deres Beskæftigelse . . . Er De maaske gift? Nej? Enke? Tak Frøken! Her er Seddelen'."

Med overvældende Komik efterlignede den unge Pige Embedsmandens Tale og Miner, saa at Moderen trods det alvorlige i Situationen ikke kunde lade være at le hjerteligt.

„Se saadan, Moder Lisa, kan jeg lide at se dig. Tro mig,

du er skabt til at le." Samtidig omfavnede hun Moderen og gav sig derpaa atter i Færd med Kurven.

Nelly Thorwald kaldte som oftest sin Moder ved Fornavn. De to omgikkes med hinanden snarere som Søstre end som Moder og Datter. Fru von Feldau talte seks og tredive Aar, men saa ud, som hun næppe var tredive. Hendes lille, sirlige Skikkelse, hendes rødkindede, barnlige Ansigt med de store, spørgende, blaa Forglemmigejøjne, hendes hengivende Væsen, som manglede al Energi, lod hende synes yngre, end hun i Virkeligheden var. Paa Husholdning og Madlavning forstod hun sig ikke mere end et Barn paa seks Aar, men hun var overordentlig godmodig og mild, en trofast, øm Ægtefælle, en kærlig, opofrende Moder, kort sagt, et Menneske, man kun behøvede at se for at synes om.

Husholdningssorgerne hvilede da ogsaa alene paa den praktiske, kloge, livlige Nelly, som trods sine sytten Aar prægtigt skilte sig ved sin Opgave. Man kunde ikke kalde hende smuk, næppe nok køn, men hendes lødige Humør, hendes sunde Forstand og fremfor alt hendes Hjertensgodhed holdt hende i rigt Maal skadesløs for Mangelen paa ydre Fortrin. Hun var, hvad man kalder en livlig og tiltrækkende ung Pige, der ikke let lod sig paavirke af mindre gode Forhold, og som vidste at finde sig til Rette i alle Livets Situationer.

„Hvad skal saa Menuen i Dag lyde paa, min Turteldue?" spurgte Fru Lisa, efter at Kurven var pakket ud.

„Saint Germain-Suppe, Kalvesteg med Grønærter, nyplukkede og søde som Sukker. Meget delikat! De skal blive tilfreds, Madame," svarede Nelly i Kelnertone.

Fru von Feldau sukkede.

„Ikke hænge med Hovedet, Moder Lisa," udbrød den unge Pige energisk og lod sin frejdige Latter høre. Men pludselig afbrød hun og lyttede: „Bankede det ikke? Vist saa! Een, to, tre! Kendte Folk! Naturligvis Walter, som kommer fra Kollegiet." Sporenstregs skyndte hun sig til Døren og lukkede op for den unge Latinskoleelev.

Familiens Medlemmer benyttede aldrig Ringeapparatet; dette overlodes til Kreditorerne, der vare de eneste besøgende, som vovede sig op i „Olympen". Naar det ringede, blev Døren kun sjældent aabnet, men hortes de omtalte tre Slag, fløj den øjeblikkelig op paa vid Gab.

Walter von Feldau var en meget ung Mand paa sytten Aar

og lignede sin Søster Isabella overordentligt. Han havde de samme regelmæssige, fine Træk; kun vare hans Øjne brune og hans Haar mørkt, medens Isabellas Haarfarve var den rødgyldne, som Tizian med Forkærlighed malede.

„Er du sulten, min Dreng?" spurgte den stedse omhyggelige Stedmoder efter hjerteligt at have kysset ham.

„Sulten som en Ulv! Helst spiste jeg hele Søster Nelly lige paa Stedet!"

„Det vilde du komme snavs fra, mon garçon. Vil du have et Stykke Smørrebrød?"

„Hvis det ikke er til for stort Besvær, elskværdige Hebe," lod det leende Svar. „Men hvad ser jeg; anede jeg det ikke nok, at de antike Stager ikke længe holdt ud at være skilte fra det antike Ur. Gratulerer ma tante!"

„Ja, min Dreng, vi ere i en øjeblikkelig Forlegenhed —".

„Kun øjeblikkelig, kære Moder? Saa vidt mig bekendt, have vi nu i de sidste seks Aar lidt af kronisk Lommekatarrh! Hvis vi pludselig kom til Penge, vilde det forekomme os højst uvant og højst vidunderligt, ikke sandt, Nelly?"

„Det vilde ligefrem forekomme os unaturligt," gav Nelly til Svar. „Der har du et Køkkenforklæde og nu, march, hen at bestille noget! Det gaar ikke at være doven her. Men nej dog — ikke spilde de kostbare Grønærter paa Gulvet, Herr Kokkedreng!"

„Hvor jeg dog er glad ved, at Isa ikke ved noget om vore Misère! Hun synes at være langt mere tilfreds med sin Stilling paa Rocklands end hos den russiske Grevinde i Bretagne," mente Fru von Feldau.

„Hun fører ogsaa et helt andet Liv i England end paa det kedsommelige château i Bretagne, hvor den pukkelryggede Greve plagede Livet af hende med sit evindelige Frieri."

„Det er alligevel Skade, at hun afviste det glimrende Parti. Trods sin Skrøbelighed skal Greven være et ganske net Menneske, og nu kunde hun den Dag i Dag være Grevinde Pohitonoff! Betænk dog, Børn, hvad det vil sige!" sluttede Fru von Feldau.

„Da Isa nu en Gang ikke holdt af den Greve, gjorde hun efter min Mening kun vel i ikke at gifte sig med ham. Jeg for min Part kunde aldrig bekvemme mig til at tage en pukkelrygget —"

I dette Øjeblik lød Klokken og afbrød den livlige Samtale.

Nelly sneg sig paa Fodspidserne ud i Entréen og spejdede forsigtigt gennem Kighullet.

„Telegrafbudet!“ raabte hun ud i Køkkenet og aabnede rask Døren. Fru von Feldau sank skælvende og ligbleg om paa en Stol.

Nelly afærdigede Budet og traadte derpaa i Forening med de andre ind i Dagligstuen, hvor hun aabnede Telegrammet og hurtigt gennemlæste det.

„Hvor bleg du bliver, Moder Lisa! Du skal ikke være bange, Telegrammet er fra Isa. I Morgen tidlig kommer hun til Paris.“

Baronesse Feldau stirrede uforstaaende paa sin Datter, medens Walter af lutter Overraskelse nær havde ladet Fadet med Ærter falde paa Gulvet.

„Vi have nok malet Fanden paa Væggen,“ vedblev Nelly. „Just som vi vare glade ved, at Søster Isa ikke var hos os og behovede at dele vore Sorger, kommer hun dampende til Paris som sendt fra Skyerne!“

„Hun tror naturligvis, at vi endnu bo i vor konne Lejlighed paa anden Sal, ellers kom hun ikke med saa kort Varsel. Gud dog, hvis hun nu har mistet sin gode Plads? Hvad mon der dog kan føre hende til Paris?“ sukkede den let bevægelige Dame.

„Hvorfor bryde sit Hoved med saadanne Spørgsmaal, Moder Lisa! Naar hun først er her, siger hun os nok, hvad der har bragt hende til Paris. Først og fremmest maa vi tænke paa at faa hende anbragt. Paa tredje Sal er et møbleret Værelse til Leje! Saa snart jeg har faaet Maden sat over, skal jeg gaa ned og se paa det.“

Nelly forsvandt ud i Køkkenet og rumsterede syngende ved Komfuret. Lidt over Klokken syv kom Familieoverhovedet hjem. Fru Lisa lukkede op for ham som sædvanligt. Han omfavnede hende kærligt, kyssede Nelly paa Panden og rakte Walter Haanden, hvorefter han som i stor Udmattelse lod sig synke ned paa Sofaen, lænede sig tilbage og lukkede Øjnene.

„Hvor træt du ser ud!“ sagde Fru Lisa omt, idet hun satte sig ned ved hans Side og klappede hans slanke hvide Haand.

„Ja, jeg er træt og udmattet og har snart nok af dette elendige Liv, min Ven!“ gav han sin Verdenssmerte Luft.

„Men kære Mand, tal dog ikke saaledes; det gør mig saa ondt,“ bad den lille Frue. „Tro mig, der kommer nok bedre Dage for os.“

„Naturligvis gør der det!“ samstemmede Nelly, der kom ind med Suppen. „Fremtiden er en stor Bog, som er lukket med syv Segl . . .“

„Og efter Regn kommer Solskin,“ føjede Walter til.

„Vil man behage at tage Plads. Efter Bordet tage Tingene sig sædvanlig lysere ud. En varm Skefuld Suppe i Maven har ofte nok forjaget mørke Tanker,“ docerede den utrættelige Nelly.

„Ja, ja, lille Mand, Barnet har Ret; lad os gaa til Bords, det vil opmuntre dig. Har du nu ikke igen arbejdet altfor strengt?“

„Som en Negerslave!“ forsikrede den interessante Martyr.

„Og formodentlig faaet en daarlig Frokost — —“

„Under al Kritik, siger jeg dig! Men hvad kan man ogsaa vente sig for halvanden Franks? Forhaabentlig har vor Turteldue tænkt paa at holde mig skadesløs derfor ved en saa meget desto bedre Middag?“

Baron Gundaccar von Feldau var Aristokrat fra Isse til Fodsaal og holdt ikke alene af at leve godt, men satte megen Pris paa det Ydre, beflittede sig paa en udsøgt fin Konversationstone og iagttog endog over for sin Kone og Børn strengt alle Etikettens Love. Man hørte aldrig et barsk Ord af hans Mund, over for enhver var han høflig og forekommende. Dertil saa han meget yngre ud, end han var, og ingen skulde have anet, at denne slanke, elegante Mand, hvis silkebløde blonde Skæg vakte almindelig Beundring, kunde være Isas Fader.

Efter endt Maaltid bemærkede han, at Stagerne manglede.

„Ah! Jeg ser, at du atter har maattet gaa den frygtelige Gang til mont-de-piété,“ henvendte han sig til sin Steddatter.

„En sand Tornevej! Men hvad er derved at gøre? Hvad skal til, maa til!“ svarede hun rolig.

„Stakkels Barn! Jeg beklager oprigtigt — —“

„At vi ingen Penge have? Det gør jeg ogsaa, Fader,“ afbrød hun ham smilende.

„Vor Nød vil snart faa Ende, Børn!“ vedblev Familieoverhovedet, hvis Lune synligt havde bedret sig under Maaltidet, med stigende Liv: „I Dag trækkes Nizzaer-Præmieobligationerne, og jeg har det paa Fornemmelsen, at det store Lod tilfalder mig. I Morgen udkommer de officielle Trækningslister —“

„Jeg vilde saamænd være glad, om det kun var et af de smaa Lodder,“ afbrød hans Hustru ham. „Selv to eller tre

Hundrede Franks vilde være en sand Velsignelse for os i vor nuværende Situation."

„Jeg kan paa ingen Maade dele denne din Anskuelse, kære Veninde! Enten det store Lod eller slet intet! En lille Gevinst vilde mere ærgre end glæde mig!"

Nu fandt Nelly det heldigt at afbryde Samtalen.

„Apropos, Papa, vi have ganske glemt at fortælle dig, at der i Morgen kommer en Gæst til Huse."

„Forhaabentlig ingen Kreditor!" lød Svaret.

„Som man tager det! Det er i alt Fald en, hvem vi skylder stor Tak — —"

„Og som kommer fra England," føjede Walter til.

„Fra England?"

„Fra England, min Ven," gentog Husets Frue, som nu, da Isen var brudt af Nelly, fandt Mod til at meddele sin Mand den vigtige Nyhed. „Isa har telegraferet, at hun kommer i Morgen tidlig."

„Dumheder!" mumlede Feldau, der ikke just syntes at glæde sig over Meddelelsen. „Jeg havde haabet at kunne modtage min Datter paa en værdigere Maade ved hendes næste Besøg. Ved I, hvad der fører hende til Paris?"

„Vi have ingen Anelse derom!" lød det i Kor.

„Hun skulde da vel ikke have opgivet sin glimrende Plads? Eller stikker der maaske atter en forelsket Nar bagved?"

„Hun opklarer os nok selv Mysteriet, kære Gundy. I ethvert Tilfælde ville vi søge at gøre Isa Opholdet saa behageligt som muligt i hendes Forældres Hjem. Nelly har lejet et møbleret Værelse paa tredje Sal til hende."

„Du er en prægtig Kone, som tænker paa alt! Ja, min Isa skal under alle Omstændigheder være os hjertelig velkommen."

III. Feldaus „Spekulationer".

Feldaus havde kun det sidste Par Aar befundet sig i saa mislige Forhold. Begge Ægtefællerne besad før den Tid hver især en betydelig Formue. Gundaccars Fader havde været rig Godsejer i det Hannoveranske. Han døde tidligt og efterlod sit

eneste umyndige Barn en Aarsindtægt af omtrent 100,000 Mark. Sin i Østprossen boende Broder, Stamhusbesidderen Georg von Feldau, indsatte han som Formynder for Sønnen. Gundaccar, en smuk, begavet og elskværdig ung Mand, som vandt alles Hjerter, var kun i Besiddelse af een Kardinalfejl, der imidlertid skulde blive ham skæbnesvanger, — han var en lidenskabelig Kortspiller og holdt store Paréer paa Væddeløbsbanerne. Allerede i Jena, hvor han hørte juridiske Forelæsninger, maatte Onkelen gentagne Gange betale særdeles betydelige Gældsposter for sin Nevø, hvilket altid havde heftige Scener til Følge. Den flotte Student lovede hver Gang højt og helligt ikke at røre et Kort mere, men hans Lidenskab for det grønne Bord var stærkere end hans Vilje, og ved næste Lejlighed bukkede han atter under for Fristelsen. Da han blev myndig, kom han i Besiddelse af en rund Sum paa omtrent en Million Mark. Stamherren, hans Formynder, havde nemlig givet efter for hans Ønske og solgt Godserne i det Hannoveranske, da Gundaccar ingen Tilbøjelighed sporede for Landvæsenet, men foretrak den diplomatiske Løbebane. Han vilde nyde Livet i fulde Drag, og da han besad tilstrækkelige Midler dertil, lykkedes det ham fuldkomment. Han havde Adgang til Hovedstadens fornemste Familier og blev snart det fornemme Selskabs erklærede Yndling. Men for letlevende unge Mænd er Berlins Brosten af Gløder. Der gaves kun altfor ofte Lejlighed til et Spilleparti, og hvor Lejligheden ikke tilbød sig, søgte Gundaccar den selv. Sine Ferier benyttede han til at besøge Kursteder med Spillebanker, eller han begav sig til fashionable Væddeløb — begge kostbare Fornøjelser — saa meget kostbarere, som han altid havde Uheld. Paa denne Maade blev hans Formue mindre og mindre. Hans Onkel Georg advarede ham fra Tid til anden, naar han levede altfor vildt, men prædikede for døve Øren, thi Spillelidenskabelen slap ikke mere sit Offer.

I Wiesbaden, hvor Gundaccar tabte en kon Sum i Trente-et-quarante, gjorde han Bekendtskab med en meget smuk ung Pige. Han forelskede sig dødelig i hende og anholdt om hendes Haand. Helene Gruber, der var Datter af en fattig Embedsmandsenke, følte sig hædret ved den smukke, fornemme Kavalers Frieri, og da ogsaa hendes Hjerte slog højere ved Synet af ham, blev de snart et Par. Moderen døde kort efter Brylluppet, og de unge Folk tilbragte deres Hvedebrødsdage i Italien.

Flere Maaneder helligede den forelskede Ægtemand sig ude-

lukkende sin unge Frue og undgik Spillebordene, men snart greb Lidenskaben ham saa meget desto heftigere, og han blev Stamgæst paa Monte Carlo.

At tabe en Million Mark ved Spillebordet, navnlig naar man sidder i notorisk Uheld, kræver ingen overdreven lang Tid. Kun tre eller fire Aar lykkedes det Feldau at holde sig oven Vande. Med Kone og Barn drog han snart til det ene, snart til det andet europæiske Badested, hvor der gaves Spillebanker, indtil et fuldstændigt Sammenbrud i hans pekuniære Forhold gjorde en Ende paa hans vanvittige Levevis. Dette skete i Wiesbaden. I sin Fortvivlelse henvendte han sig til sin Onkel Georg om Hjælp. Først vægrede den strenge, karakterfaste Mand sig ved at præmiere Nevoens Letsindighed, men da Helene rejste til ham med sit Barn, gav han efter for den uskyldige, haardt prøvede Kones Bønner og udsatte en Aarsrente paa 6000 Mark for dem, paa den Betingelse, at de straks skulde begive sig til et lille Landgods, som Baron Georg ejede i Svejts. I Thun, denne henrivende Plet Jord, hvor Gundaccar ikke blev ledet i Fristelse til at pleje sin Last, forvandlede han sig til en mønsterværdig Ægtemand og Fader. Hans i Grunden gode Hjerte bød ham igen at gøre godt mod Kone og Børn, hvad han i sin taabelige Forblindelse havde syndet mod dem alle de mange Aar. Til hans grænseløse Fortvivlelse varede det idylliske Liv, som han førte ved den herlige Søes Bredder, kun to Aar. Helene, som siden Walters Fødsel vedvarende skrantede, udaandede en Dag i hans Arme. Den nærmeste Tid derefter viede Gundaccar sig til sine Børns Opdragelse og alvorlige Studier. Han levede som en Eneboer og holdt sit til den afdøde givne Løfte om at skye Kortbordene, indtil en Begivenhed indtraf, som gav hele hans Liv en ny Vending.

Et Aar efter sin oprigtig savnede Hustrus Død gjorde han Bekendtskab med Elisa Thorwald, der ligeledes tilbragte Sommeren i Thun. Den nydelige unge Generalenke havde lejet sig ind i en Villa, der umiddelbart stødte op til det Feldauske Landgods. Bekendtskabet mellem Nabofolkene blev indledet gennem Børnene. Den livlige lille Nelly, som ingen Søskende havde, kedede sig til Døde. Da hun en Dag saa, hvor lystigt Isa spillede Bold med sin tre Aar yngre Broder Walter, klatrede hun, uden at spørge om Tilladelse hverken af sin Mama eller sin Guvernante, over Hegnet og deltog i Legen. Fra den Dag vare Børnene uadskillige. Den hjertensgode Lisa tog de moderløse Børn under sin Beskyttelse,

og snart vare de mere i Villaen end hjemme. Verdensmand, som han var, ansaa Gundaccar det for sin Pligt at aflægge Besøg hos den elskværdige Naboerske. Besøget gentog sig hyppigere og hyppigere, og de to bleve gode Venner. Venskabet forvandlede sig efterhaanden til en ømmere Følelse, og før Høst drog over Land, anholdt Gundaccar om den ungdommelige Enkes Hjerte og Haand. Frieriet blev modtaget uden mange Omsvøb, thi Lisa havde for første Gang i sit Liv lært den sande Kærlighed at kende. Sin første Mand, som var fulde fyrretyve Aar ældre end hun, havde hun giftet sig med af barnlig Taknemmelighedsfølelse. Som treaarigt Barn var hun bleven adopteret af General Thorwald, hvis Ægteskab havde været barnløst. Lisa var endnu ikke fyldt sit sekstende Aar, da Generalinden døde og paa sit Dødsleje tog det Løfte af hende, at hun skulde gifte sig med hendes endnu livskraftige Mand.

Dette Løfte opfyldte hun og levede trods den store Aldersforskel i lykkeligt Ægteskab med ham. Generalen bar sin smukke unge Frue paa Hænderne, og ved kærlig Omhu og Pleje forskønnede hun ham hans Alderdom. En Hjærneaffektion gjorde pludselig Ende paa hans Liv, og den næppe fem og tyveaarige Enke, der ikke kendte det ringeste til Livet, stod nu alene tilbage med sin lille Datter. General Thorwald havde efterladt sig en meget betydelig Formue og indsat hende til Universalarving. Vinteren tilbragte hun ifølge gammel Sædvane i Berlin, hvor hun i Thiergarten beboede en allerkæreste Villa, som hun selv ejede. Om Foraaret, naar de første Svaler svirrede, ilede hun bort fra Bylivets Larm og flyttede paa Landet, hvert Aar et forskelligt Sted. Thun var af Venner blevet hende anbefalet som en henrivende lille Rede, hvor der kunde leves i Fred for Verden. Hvor lidet anede hun, da hun flyttede ind i Villaen ved Søen, at hun her skulde opleve sin første Roman. Snart efter det første Møde med Gundaccar rørte sig i hendes Hjerte en salig, hidtil ukendt Følelse, og denne voksede sig stærkere og stærkere. Længe vægrede hun sig ved at tilstaa for sig selv, at hun elskede sin Nabo og tilskrev sin Tilbøjelighed for ham alle mulige andre Aarsager, men i Længden lod hendes varme, overstrømmende Hjerte sig ikke skuffe; den sent vaagnende Lidenskab vandt Sejr, og Generalinde Thorwald blev Baronesse von Feldau.

Gundaccar havde ved sit Frieri aabent tilstaaet hende, at han var en fattig Djævel, der maatte leve af en lille Aarsrente,

som en Onkel tilstod ham, efter at han ved „ulykkelige Spekulationer" havde opbrugt sin egen anselige Formue.

„Det gør intet," svarede den uerfarne og forelskede Frue; „jeg har mere end nok, og fra nu af tilhører alt, hvad jeg ejer, ogsaa dig."

Brylluppet fandt sent ud paa Efteraaret Sted i Berlin. Det nygifte Par rejste snart derpaa til Ægypten, efterladende Børnene til en gammel Tantes Omsorg. Gundaccar troede, at hans strenge Onkel, nu da han havde gjort et saa glimrende Parti, vilde inddrage hans Aarsrente, men heri tog han fejl. Ved Siden af andre gode Egenskaber besad Stamherren ogsaa en udpræget Familiestolthed, og det var ham imod, at hans Nevø skulde være afhængig af en Kvindes Naade, selv om ogsaa denne Kvinde var hans Hustru. Paa Brylluppsdagen forhøjede han da Aarsrenten fra seks Tusinde til otte Tusinde Mark.

Henimod Paaske vendte Feldaus hjem fra deres Rejse i Orienten. Imidlertid var Villaen i Thiergarten bleven monteret paa ny, og man kunde næppe forestille sig noget behageligere og elegantere Hjem end dette. Gundaccar lagde sig en prægtig Stald til. Da han var en lidenskabelig Rytter, og Lisa ogsaa sad godt til Hest, købte han kostbare Rideheste, og hvert af Børnene blev udstyret med en nydelig Crème-Pony. Naturligvis manglede det heller ikke paa Koreheste, en Brougham og en Phaëton bestiltes hos den bedst renommerede Vognfabrikant. Fru Lisa følte sig helt stolt af sin Mand, der saa fortræffeligt forstod at leve. De musikalske Matinéer, Soiréerne og Ballerne i det Feldauske Hjem gjorde Opsigt i selv Rigshovedstaden; men hvilke uhyre Summer, den Slags Fester slugte, derom havde den lille Fru Lisa ingen Anelse. Hun levede uden at tænke paa den Dag i Morgen og glædede sig som et Barn over sin Succes i Selskabslivet.

Gundaccar var bleven sit Løfte tro og undgik det grønne Bord, men til Gengæld grebes han med dobbelt Magt af en anden Lidenskab, som længe havde slumret i ham. Han tabte uhyre Summer paa Væddeløbsbanerne. Ikke blot Tyskland og England, men ogsaa Berny, Longchamp og Chantilly beærede han i Væddeløbssæsonen med sin Nærværelse og havde der lige saa stort Uheld med sine Paréer som tidligere med sit Kortspil. Det varede længe, før Øjnene oplodes paa den lille Frue, og hun

gjorde den overraskende Opdagelse, at de to Tredjedele af hendes Formue allerede var uhjælpelig gaaet tabt.

Det var et frygteligt Slag for hende, og kun hendes store Moderkærlighed gav hende Mod til at tale et alvorligt Ord med Manden. Som Helene havde gjort for Aar tilbage, besvor nu ogsaa hun Feldau om at opgive sin fordærvelige Lidenskab for ikke at styrte dem alle i Ulykke. Han hørte taalmodigt paa hende, bebrejdede sig selv sin elendige Svaghed, lovede højt og dyrt at forbedre sig og holdt ogsaa sit Ord en hel Maaned. Saa kom Væddeløbene i Hoppegarten, Gundaccar von Feldau pareredе paany som en gal Mand og — tabte atter.

For anden Gang havde han ved sin Letsindighed totalt ruineret sin Familie. Villaen med Møblement, Vogne og Heste, kort sagt alt, kom under Hammeren, og kun med stor Møje frelste Feldau nogle Tusind Mark fra Skibbrudet. Han var sønderknust, fortvivlet, og kun hans lille Frues milde Trosteord afholdt ham fra Selvmord.

„Ved du hvad, Lisa?" sagde han en Dag, efter at han havde bragt Affærerne i Berlin saa vidt i Orden, at han kunde rejse bort, „vi ville nu trække os tilbage til en lille kedsommelig og fredelig By, hvor vi i Ro og Beskedenhed kunne leve af vor lille Rente."

Hans Valg faldt paa — Paris! Det var den lille kedsommelige, men fredelige By, hvor ingen kendte ham! Der forsøgte han i Spilleklubberne — hvoraf der gives adskillige mellem Madeleinekirken og Bastillepladsen — paany sin Lykke, men heller ikke her vilde den tilsmile ham, og han havde kun Tab at notere. Saaledes skete det, at Feldaus i deres Ægteskabs syvende Aar maatte lade sig nøje med den beskedne Lejlighed paa femte Sal og ene og alene være henviste til at leve af den Rente, som den første i hver Maaned udbetaltes dem af Stamherrens Advokat. Den lille Fru Lisas lidenskabelige Kærlighed til sin smukke, elegante og elskværdige Mand var til Trods for hans letsindige Streger paa ingen Maade afkølet — tværtimod elskede hun ham mere nu end nogen Sinde.

Kort efter deres Ankomst til Paris søgte Isabella, som imidlertid var bleven sytten Aar gammel og havde nydt en fortræffelig Opdragelse, uden Forældrenes Vidende og Vilje sig en Stilling, som hun da ogsaa erholdt hos den gamle russiske Grevinde Pohitonoff. Med den temmelig høje Gage, hun fik som Selskabs-

dame, understøttede hun sin Familie og gjorde den det lettere at finde sig i sin Skæbne. Hendes egen var paa ingen Maade misundelsesværdig; thi ikke nok med at Grevinden daglig satte hendes Taalmodighed paa en haard Prøve, blev hun tillige forfulgt af hendes Sønnesøn Grev Wladimir Pohitonoff, som absolut vilde gifte sig med hende. Grevinden, der ikke havde noget større Ønske, end at Wladimir skulde indtræde i Ægtestanden, for at ikke Navnet Pohitonoff med ham skulde uddø, trængte ind paa Isa, at hun skulde modtage hans Frieri. Paa den Tid befandt de sig just i Trouville, hvor Isabella havde stiftet Bekendtskab med Lady Maitland. Til denne betroede hun sig, og da Alice havde faaet den smukke, kloge Pige kær, tilbød hun hende Pladsen som Guvernante i sit Hus, hvilken hun med Glæde tog imod.

For Isabella tog til England, besøgte hun sine Forældre i Paris. Disse beklagede i deres Hjertes Inderste, at hun saa brat havde afvist Grevens Frieri, thi Familien Pohitonoff gik for at besidde en uhyre Formue. De ejede i den aristokratiske Saint Dominique-Gade et pragtfuldt Palæ, en henrivende Villa ved Lago Maggiore, et Slot i Bretagne, et andet i Vogeserne og vældige Ejendomme i Rusland. Desværre var den unge Mand vanfiret af en Skævhed i Ryggen og havde Kopar i Ansigtet; men desuagtet vilde Hundreder af Damer af den fine Verden med Kyshaand have taget Pukkel og Ar med i Købet for at blive Grevinde Pohitonoff.

Efter Datterens Afrejse tænkte Feldau for Alvor paa at finde et eller andet, hvorved han kunde fortjene noget. Denne ham fuldstændig nye Idé formelig begejstrede ham. Fortjene! Gundaccar von Feldau fortjene noget! Lod det ikke som en komisk Paradoks? Ganske vist, men det var ogsaa karakterfuldt. Da han havde bortødslet sin Hustrus og Datters Formue, maatte han i det mindste til Gengæld sørge for, at de ikke lede ligefrem Nød. Give Undervisning i Tysk og Engelsk? Brrr! Hellere feje Gader eller pudse Støvler! Forgæves grublede han over at finde en for en Adelsmand passende Stilling. Da han ikke i Hast kunde finde nogen, lod han sig naturalisere. Kort derpaa kom Tilfældet ham til Hjælp. En Dag standsede han uden for et Vindue til en Galanteributik, og det faldt ham da ind, om han ikke kunde male paa Vifter, Kasetter, Brevkort og andet Stads. Fra sin Ungdom var han jo vant til at haandtere Pensel og Palet med Færdighed. Rask besluttet traadte han ind i Butikken og kom et Kvarter efter

ud igen med en Pakke under Armen. Husets Chef, der netop søgte en duelig Maler og Tegner, havde givet ham nogle Vifter med til Prøve. To Dage efter var han fast engageret. Han behøvede ikke at anstrenge sig over Evne for daglig at tjene ti til femten Franks, thi han arbejdede meget hurtigt. Rigtignok gaves der ogsaa Dage, hvor han intet tjente, og andre, hvor Fortjenesten var betydeligt større — men da var det ikke ved Maling, men ved Pareer ved Væddeløbene. Det ærgerligste af det hele var, at nu, da han kun kunde risikere nogle faa Franks, vandt han, medens han tidligere, da det drejede sig om Tusinder, regelmæssig tabte. Samtidig havde en ny Passion grebet ham — han købte Præmieobligationer og var fuldt og fast overtydet om, at tidligere eller senere vilde en Hovedpræmie tilfalde ham. Denne Spekulation drev han en gros; f. Eks. havde han lidt efter lidt anskaffet sig ni og halvtredsindstyve Lodder i Nizzaer-Lotteriet.

„Jo flere Lodder jeg køber, desto større er Udsigten til Gevinst. En maa det store Lod dog falde paa — hvorfor skulde ikke jeg blive denne ene?" plejede han at sige til sin Hustru.

Der fandtes ikke et Skab, ikke en Skuffe, ikke et Chatol i Huset, som ikke indeholdt Præmieobligationer.

IV. Nellys „Rideskole".

Baronen og hans Søn afhentede næste Morgen Isabella paa Banegaarden, og alle Bekymringer i Anledning af hendes uventede Hjemkomst forsvandt straks som Dug for Solen, da de saa hendes lykkestraalende Ansigt. Der laa idel Solskin derover, og Feldau var ganske stolt af at kunne kalde en saadan Pige sin Datter.

„Saprelotte, hvor du er bleven smuk, Isa!" undslap det Walter, straks han saa hende.

Isa smilte stille fornøjet og glædede sig allerede til den Overraskelse, som Meddelelsen om hendes Forlovelse med Edward Dennyson vilde fremkalde. Under Køreturen hjem bemærkede Feldau i en let henkastet Tone, at de vare flyttede op paa femte Sal, men uden at gaa ind paa Grundene til denne Forandring, og Isabella paa sin Side var for hensynsfuld og fintfølende til at opholde sig ved dette pinlige Tema. Hendes Stedmoder og Nelly ventede hende med Utaalmodighed.

„Velkommen, kære Barn! Tusinde Gange velkommen hjem!" udbrød Baronessen og omfavnede kærligt Isa.

„Du søde, gode Moder! Du kæreste, bedste Søster Nelly!" jublede Isa og kyssede dem efter Tur. „Jeg glæder mig som et Barn over at gense jer!"

„Moder Lisa, følg hende ind i dit Værelse, at hun kan faa Rejsestøvet ryster af sig og forfrisket sig lidt!" kommanderede den purunge Husmoder. „Imidlertid serverer jeg Frokosten. Den stakkels Isa maa jo være helt forkommen af Sult og Udmattelse."

Stedmoder og Steddatter forsvandt straks ind i Soveværelset, hvor Isa lod til ikke at bemærke, at just de bedste Møbler, som tidligere pyntede op derinde, vare forsvundne. Frokosten forløb uden mange Ord, thi samtlige Familiemedlemmer følte sig mere eller mindre trykkede af Situationen. Forældrene vilde kun altfor gerne erfare, hvad der førte Isa til Paris, men de vilde ikke direkte sporge hende derom, fordi dette vilde have syntes ukærligt og ugæstfrit. Isa paa sin Side vilde hellere end gerne straks have forkyndt dem sin Lykke, men for det første generede hun sig for i Walters Nærværelse at tale om sin Kærlighed, og desuden, fintfølende som hun var, faldt det hende tungt at tale om sine lyse Fremtidsforhaabninger, da hun dog saa, at hendes kæres Stilling aabenbart var pinlig fortvivlet.

„Du er just kommen tilpas, Søster Isa," afbrød Nelly en trykkende Pause. „Det er i Dag en begivenhedsrig Dag, som forhaabentlig vil blive understreget med rødt i de Feldau'ske Annaler!"

„Hvad mener du dermed?" spurgte den nyankomne.

„Papa har i Sinde at vinde det store Lod i Dag!"

„Tal dog ikke saa taabeligt, Nelly!" skændte Moderen.

„Taabeligt! Sporg selv Papa, om jeg taler hen i Vejret!" riposterede den unge Pige.

„Nelly hentyder til Trækningen af Nizzaer-Obligationerne, hvoraf jeg ejer en Del," forklarede Faderen.

„Vilde det ikke være grandiost, om Fader virkelig fik det store Lod?" udbrød Walter ivrig.

„Hvor meget kan der vindes paa det?" spurgte Isa nysgerrig interesseret.

„En halv Million — 500,000 Francs," svarede Baron Feldau.

„En hel Formue!" bemærkede Lisa.

„Saadan synes det dig nu, kære Veninde. Men der var en Gang, da du disponerede over mere end det dobbelte."

„Har du virkelig været saa rig, Moder?" spurgte Nelly naivt forbauset.

„Skal du ikke snart paa Skolen, Walter?" afledede Feldau den ubehagelige Vending, Samtalen havde taget.

„Jeg har kun ventet paa, at du skulde bryde op, Fader," svarede den unge Mand.

Fader og Søn plejede nemlig i Fællesskab at forlade Huset efter Frokost.

„I Dag maa du gaa alene, min Dreng; for en Gangs Skyld tager jeg mig fri fra Forretningen."

„Forretningen? Hvor underligt det lyder at høre dig tale om 'Forretningen', Fader!" bemærkede Isa smilende.

„Og dog forholder det sig, som jeg siger, mit Barn. Jeg er fast engageret Tegner for Huset Méchant."

„Hvor i den hele vide Verden gives der monstro en saa elegant, en saa smuk — —"

„Vil du tie, du Piphøne!" afbrød Feldau sin Datter, idet han velbehagelig kneb hende i Kinderne.

Næppe havde Walter lukket Døren efter sig, før Isa skamfuldt rykkede ud med sin Hemmelighed.

„Edward vilde straks skriftlig have anholdt om min Haand hos dig, Fader; men da han pludselig kaldtes til en døende Ven, blev han forhindret deri, og saa skete der det mellem hans Søster og mig, som jeg lige har fortalt jer — —"

„Den unge Englænder synes altsaa at have været lykkeligere med sit Frieri end sin Rival, Grev Wladimir Pohitonoff?" drillede Feldau sin Datter.

„Jeg beder dig, Papa, ikke nævne de to Mænds Navne i samme Aandedræt!" bad den dybt rødmende Isa. „Aa, Edward er et helt andet Menneske — I ville komme til at holde af ham, det ved jeg bestemt!"

„Naar du elsker ham, min Datter, skal det ikke komme til at mangle paa min Velsignelse. Det er dog mit inderligste Ønske at se dig lykkelig!"

Med disse Ord omfavnede han Isa og kyssede hende kærligt paa Panden. Og da han endog hørte, at Dennyson havde lovet at skaffe ham en lukrativ Stilling, steg hans Glæde endnu betydeligt.

I Løbet af Dagen befandt de to Søstre sig i en fortrolig Tête-à-tête i „Rideskolen", som Nelly kaldte sit Værelse. Det var det største i hele Lejligheden og havde egentlig været bestemt til at tjene Forældrene til Soveværelse; men da det vendte mod Nord og ikke ret vel kunde opvarmes, blev Nelly indkvarteret i det. Hun og Walter benyttede det som en Slags Gymnastiksal og til at løbe paa Rulleskøjter, hvortil det spejlblanke Parketgulv egnede sig fortræffeligt, og i hvilken Sport de begge vare sande Mestre.

„Saa, nu ere vi uforstyrrede, Nelly. Vær nu saa god at sige mig, hvorfor I ere flyttede Himmelen saa nær?" begyndte den ældste Søster Samtalen.

„Den Historie er saamænd meget ligefrem. Papa havde igen nogle 'ulykkelige Spekulationer' at opvise — du ved: Longchamp, Auteuil osv., hvortil oven i Købet kom en ufornuftig Skrædder, der à tout prix vilde have sin Regning betalt. Kort og godt, Krachet brød ind over os, og Palæet Feldau maatte skille sig ved sine bedste Stykker. Jeg selv hentede Marskandiseren og følgte ham samtlige Møbler i mit Værelse og de værdifuldeste i Faders, Moders og Walters. Derefter fik jeg Papa til at opgive vor Lejlighed paa anden Sal og leje denne her, som netop var ledig. Voilà tout, kære Søster; — men derfor behøver du ikke at se ud som til en Begravelse!"

„Have I ingen Tjenestepige mere?"

„Hvor kan du spørge saa taabeligt! Saa svært det faldt Mama, maatte vi afskedige Pauline efter det store Krach . . . Een Gang om Ugen kommer en Kone og besørger det grove Arbejde. Dig vil jeg tilstaa, at jeg allerede den Gang har forsøgt at skure Køkkenet for ogsaa at spare den Udgift, men Gud skal vide, at det ikke lykkedes mig, det blev blot endnu mere grumset, end det var i Forvejen. Det lader til at være en stor Kunst at faa et Murstensgulv rent! Og hvor mine Hænder saa ud efter det, kan du slet ikke gøre dig noget Begreb om! Hvad siger du til mit Parketgulv? Det boner Walter og jeg selv!"

„Selv? Hvorfor gør du det? Det er jo frygteligt anstrengende!" udbrød Isa.

„Hvorfor? Jeg kan dog ikke lade Konen komme herind! Næste Morgen vilde hele Naboskabet jo kende Hemmeligheden med mine Møbler!"

„Jeg forstaar dig ikke — —"

„Nej, det maa jeg tro, du aner jo endnu ikke, hvad de ere af. Naa, se da — og bliv forbauset!"

Med disse Ord løftede Nelly de smukke Cretonnedraperier op, som omgav Toilette- og Badskebordet.

„Ah, det er jo almindelige Kasser!" udbrød Isa meget forbauset.

„Divanen, hvorpaa du sidder, maa du ogsaa beundre, kære Isabella! Af den er vi først rigtig stolte! Sidder man ikke dejligt derpaa? Walter og jeg have arbejdet tre Dage alene paa Udstopningen, der er af ægte Tang! Hvem kan mærke, at Polstrene ere anbragt paa en gammel lav Pakkasse?!"

„Stakkels Barn! Og al den Elendighed er Fader Skyld i! At saadan noget Kram skal tjene dig til Møblement!"

„Kram, siger du! Det er sandelig godt, at Walter ikke hører det! Han er ganske henrykt over Udstyrelsen af mit Værelse — men det er jo rigtignok ogsaa for Størstedelen hans Værk! Navnlig det nydeligt draperede Spejl synes han om, og Hylden der med det hvide broderede Tyl. Kan man ogsaa forestille sig noget mere pynteligt? Men Isa, du lille Nar, jeg tror skam, du græder?"

„Aa Nelly, det gør mig saa frygtelig ondt, at du og Mama — vor milde, taalmodige, søde Mama — ere blevne dragne ned i en saadan Elendighed af ham!"

„Tal dog ikke saaledes, du kære Søster!" hviskede den tapre Nelly og omfavnede kærligt Isabella. „Moder kunde høre det, og saa vilde det gøre hende meget ondt. Hun betragter Papa som Idealet af en Mand, og egentlig har han jo ogsaa kun een Fejl. Betænk dog, hvor god han er mod os alle! Kan du huske, at han nogen Sinde har sagt et ondt, ukærligt, ja blot uvenligt Ord til nogen af os?"

„Aldrig!" lød det bestemte Svar. „Men du er en Engel, Nelly, at du bestandig forsvarer ham, skønt du dog har al god Grund til at være vred paa ham."

„Jeg gad nok se det Menneske, der kunde være vred paa Papa! Han er den bedste, elskværdigste og — smukkeste Mand, jeg kender i Verden. Ser du, Isa, hvis jeg nogen Sinde gifter mig — hvad jeg rigtignok ikke tror vil ske, thi hvad skulde Mama stille op uden mig — maatte min Mand være ligesom Fader. Naturligvis, spille maatte han jo ikke! For Resten ved jeg nu slet ikke, om det kan regnes for saa forfærdelig en Fejl. Hvor mange Mænd gaa ikke om i Paris uden at røre et Kort eller

holde en Paré, men som til Gengæld bedrage deres Koner, forsømme deres Børn og kun tænke paa at more sig selv, medens Fader hellere vilde bekvemme sig til at spise Suppe med en Gaffel end gøre noget som helst uden os. Apropos Suppe, — nu maa jeg ned at passe Maden, hvis vi ellers skal have noget til Middag i Dag."

Med disse Ord skyndte Nelly sig ned i Køkkenet.

V. Det store Lod.

„Den officielle Liste over Nizzaer-Trækninger — to Sous Stykket!"

„Papa, Avisdrengen falbyder Trækningslisten — skal jeg løbe ned og hente en?" spurgte Walter, der just saa ud ad Vinduet, medens den øvrige Familie sad ved Kaffebordet.

„Naturligvis skal du det; jo tidligere vi erfare vor store Lykke, desto bedre."

Som et Lyn for den unge Walter ned ad de fem Trapper og vendte faa Øjeblikke efter tilbage med Listen. Gundaccar havde imidlertid af sin Brystlomme fremtaget et akkurat sammenfoldet Stykke Papir, paa hvilket i tre Rader Numrene og Serierne vare optegnede paa alle de Præmieobligationer, han ejede. Han greb derefter et Blyant og opnoterede Nummeret paa det store Lod, hvorpaa han lod sin Pegefinger glide hen over den første Talrække.

Der herskede Stilhed i Værelset. Paa de fires Ansigter, som ængsteligt fulgte Pegefingerens Gang, udtrykte sig den største Spænding. Et prægtigt Sujet for en Genremaler! Nu gled den slanke, hvide Finger ned ad anden Talrække; de betragtende Ansigter forlængedes; nu var han allerede midt paa tredje Kolonne, da næsten samtidig et Skrig lod sig høre fra de fire Par Læber; Fingeren holdt stille, og en Afmagt nær sank Feldau tilbage i Sofaen.

„Jeg har vundet det store Lod!" fremstødte han skælvende. „Det store Lod er mit — eller rettere sagt vort — min dyrebare Lisa og mine Børn!" Pludselig sprang han op, sank paa Knæ for sin Hustru, lagde kærligt sin Arm om hendes lille Skikkelse og sagde med brudt Stemme:

„Lisa, saa sandt Gud hjælpe mig, vil jeg nu gøre godt, hvad jeg har forbrudt mod dig og Nelly!"

Den lille Frue var ikke i Stand til at give Svar; hun trykkede kun tavs den elskede Mands Hoved mod sit Bryst og bedækkede hans Pande med Kys.

Det store Lods Nummer var 5,037,453. Hele Familien gav sig nu i Færd med at søge alle de omkring i Lejligheden hengemte Præmieobligationer sammen; alle Skuffer og Gemmer bleve gennemrodede, og da der ikke vare flere at finde, begyndte Feldau at tælle op.

„Du barmhjertige Himmel, der mangler et Lod! Forhaabentlig ikke det, vi have vundet paa!" mumlede han med sammensnøret Strube.

I febrilsk Ophidselse prøvede han alle Numrene, medens hele Familien stod hos i ængstelig Spænding. Nu holdt han det sidste af Papirerne i Haanden! Han stirrede paa det, lod det med en Stønnen falde ned paa Bordet, bedækkede Ansigtet med sin Haand, og Taare efter Taare piblede frem mellem Fingrene.

Netop Nummer 5,037,453 manglede!

Ingen vovede at tale eller endog blot at røre sig.

Endelig nærmede Baronesse Feldau sig den sønderknuste Mand, lagde sin lille Haand paa hans Skulder og sagde:

„Fat dig, kære Gundaccar, Loddet kan jo ikke være tabt; det maa jo være at finde et eller andet Sted. Kom, Børn, vi ville endnu en Gang foretage en Husundersøgelse!"

Denne varede lige til Midnat. Ingen Krog i det hele Hus forblev uundersøgt. Selv paa de utroligste Steder, som intet Menneske med sund Fornuft vilde vælge til Gemmested for et Værdipapir, søgte Damerne efter, men alt forgæves. Nummer 5,037,453 vilde ikke komme for Lyset. Pludselig udbrød Nelly:

„Det lille japanesiske Skab! Du opbevarede de første Obligationer, som du bragte med dig hjem, i det hemmelige Rum — husker du det ikke endnu, Papa? Og da jeg skulde bringe det paa Laanekontoret, tømte du det ud i største Hast, men den Gang var allerede Mørket faldet paa . . ."

„Saa sandt jeg lever, Barnet har Ret!" raabte Feldau som besjælet af nyt Liv. „Papiret maa være blevet liggende i det hemmelige Rum! Men," føjede han urolig til, „mon Pantet ikke allerede er forfaldet?"

„Jeg tror ikke; det er omtrent fjorten Maaneder siden, jeg pantsatte det, og man plejer at være saa kulant at vente to à tre Maaneder efter Forfaldsdag, før man lader Tingene gaa til Auktion," svarede den altid praktiske Nelly.

„Saa maa det ubetinget indløses i Morgen! . . . Hm — men hvor i Alverden faar jeg Pengene fra?" sluttede Feldau beklemt.

„Maaske vil dette være tilstrækkeligt, Fader?" sagde Isa og rakte ham genert sin Portemonnæ.

„Tusind Tak, mit gode Barn! Det vilde være taabeligt at spille stor i denne fatale Situation og tilbagevise dit Tilbud . . . Men nu til Sengs, det er blevet silde!"

Selvfølgelig var ingen af dem i Stand til at lukke et Øje den hele Nat. Klokken ni om Morgenen traadte Nelly som en af de første ind i den Afdeling af Assistentshuset, hvor pantsatte Sager indløses. Hendes Hjerte bankede, som skulde det springe, da hun rakte sin Seddel frem. Den paagældende Embedsmand bladede om i sin store Protokol og sagde derpaa med sin monotone Stemme:

„Det udskaarne Elfenbensskab er allerede solgt, min lille Frøken."

„Min Gud, min Gud!" stønnede Nelly og maatte klamre sig til Skranken for ikke at synke om. „Er det virkelig sandt?"

Der var en saadan Fortvivlelse i hendes Stemme, at den aldrende Mand saa op. Da han bemærkede hendes ligblege Ansigt og det angstfulde Blik i hendes Øjne, svarede han rørt:

„Det gør mig sandelig ondt for Dem, Frøken, men det er solgt for nogle Dage siden, og det oven i Købet til usædvanlig høj Pris. De kan straks hæve Overskudet ved Kassen."

„Undskyld, men kunde De ikke sige mig, hvor jeg kan faa Køberens Adresse at vide?" spurgte Nelly med skælvende Læber.

Embedsmanden gav hende beredvillig den ønskede Oplysning og hentede endog egenhændig de halvandet hundrede Franks, som tilkom hende, ved Kassen. Med tungt Hjerte forlod den unge Pige derpaa Lokalet.

Det pantsatte lille Skab, som er kaldet til at spille en vigtig Rolle i vor Fortælling, havde en Gang tilhørt Helene von Feldau. Hendes Onkel, der var Søofficer, bragte det i sin Tid med sig hjem fra en Rejse til Japan. Den kunstnerisk udskaarne, med Guld indlagte Prydsgenstand var bleven solgt for hundrede og halvtreds Franks mere, end der paa Assistentshuset var laant paa den. Nelly havde faaet at vide, at en Kunst- og Antikvitetshandler paa Quai Voltaire havde faaet det tilslaaet ved Auktionen.

I Frankrig herfker, i Forbigaaende bemærket, den praktiske Skik, at alle ved Salget af forfaldne Genstande indvundne Overskud, som ikke ere hævede indenfor et Tidsrum af tre Aar, tilfalde Fattighospitalerne. Ligeledes de overflodige Renter, efter at Laanegebyret er fradraget. Saaledes kommer en Del af de Penge, som fremkomme ved Armod og Elendighed, atter Armod og Elendighed til Gode.

Feldau begav sig straks til Quai Voltaire. Foran den paagældende Antikvars Udstillingsvindue standsede han og blev staaende en Stund, inden han traadte ind. Butikkens Ejer erkyndigede sig personlig om hans Onske, og von Feldaus Optræden var saa ulastelig fornem, at Manden tiltalte ham med „Mylord". Nelly maatte pantsætte Ure og Lysestager for at bestride Omkostningerne ved en Diner, men Gundaccar bar altid de elegantest mulige Handsker og Sko. Hans Klæder maatte være fra den bedste Skrædder og af bedste Kvalitet; hvad skadede vel det, naar dog Regningerne ikke bleve betalte!

Feldau mønstrede Sagerne i Butikken som en Mand, hvem det ikke kommer an paa at lade en større Sum springe, naar noget behagede ham; men Elfenbensskabet kunde han ikke faa Øje paa.

„Har De ikke tilfældigvis en udskaaren Kasette af Elfenben eller noget lignende paa Lager?" spurgte han sluttelig.

„Jeg havde et sandt Kunstværk, et udskaaret Elfenbensskab indlagt med Guld; oprindelig tilhørte det selve Mikadoen, men denne skænkede det til vor Gesandt i Jeddo, en flot, aristokratisk Herre, som igen forærede det til sit Hjertes Dame — —"

„Har De solgt det?" afbrød Feldau ærgerlig den handlendes usandfærdige Sladder.

„Ja, Mylord, i Gaar. Det er saamænd en af mine bedste Kunder, Grev Wladimir Pohitonoff, som skilte mig ved det. De har sagtens hørt Tale om ham; han skal være fabelagtig rig, flere Gange Millionær. Pohitonoffernes Palæ befinder sig i Rue Dominique, men Herr Greven bor altid paa Hotel Bristol, naar det morer ham at leve en garçon her i Paris."

Kun med Møje lykkedes det Feldau at slippe bort fra den snakkesalige Antikvitetshandler, og straks styrede han sin Gang til Hotel Bristol.

„Mærkværdigt, at netop han af alle Mennesker i Verden skal have købt Skabet! Et ganske mærkværdigt Tilfælde!" brummede

han, medens han steg op ad den brede Trappe til Grevens Værelser. Det var ham meget pinligt at maatte udbede sig en Gunst af sin Datters forsmaaede Frier, men han var i Øjeblikket ikke saaledes stillet, at han af sentimental Finfølelse skulde være oplagt til at give Afkald paa 500,000 Franks. Ja, give Afkald derpaa! — thi han var fuldstændig overbevist om, at den savnede Obligation maatte være bleven tilbage i det hemmelige Rum. Pohitonoff modtog ham i sin Privatsalon.

Baron von Feldau saa ved denne Lejlighed Greven for første Gang og kunde aldeles ikke fatte, hvorfor Isabella saa bestemt havde afvist hans Bejlen. Den unge Mand — han kunde vel være fem og tyve Aar — gjorde trods sin Skævhed og Koparrene et meget sympatetisk Indtryk. Hans usædvanlig melodiske Stemme gik uvilkaarligt den, han talte med, til Hjertet, og hans sjælfulde mørke Øjne forsonede en fuldt ud med hans Skrøbelighed. Som næsten alle dannede unge Russere talte han fire eller fem Sprog. Da Feldau traadte ind, rejste han sig fra Sofaen, hvor han netop hvilede ud efter en Ridetur.

„Gundaccar von Feldau!" forestillede han sig kort. „Undskyld, at jeg forstyrrer, men vær forsikret om, at kun en meget vigtig Sag fører mig til Dem."

„Undskyldning er paa ingen Maade nødvendig; det glæder mig hjerteligt at kunne gøre Deres personlige Bekendtskab," svarede Greven forbindtligt og nødte ham til at tage Plads.

„De har fornylig købt et lille Elfenbensskab indlagt med Guld," begyndte Greven forlegen — „hos Antikvitetshandleren paa Quai Voltaire, ikke sandt?"

Russeren betragtede ham overrasket, men svarede høfligt:

„Ja vel."

„Antikvitetshandleren havde det fra en Assistentshus-Auktion," vedblev Feldau hurtigt; „det tilhørte oprindelig mig."

En varm Blodbølge steg ham ved denne ydmygende Bekendelse til Kinderne.

„Jeg kan tænke mig, det er blevet Dem frastjaalet af den Person, der har pantsat det?" kom Grev Pohitonoff ham til Hjælp. Et Sekund vaklede von Feldau, om han skulde gaa ind herpaa, for ikke at være nødsaget til at tilstaa sin Armod, men hans Sandhedskærlighed gik af med Sejren, og han svarede tappert:

„Nej, det er blevet pantsat med mit Vidende og Vilje. Jeg

er en fattig Mand, Herr Greve, ellers vilde jeg selvfølgelig aldrig have tilladt, at min Datter beklædte en afhængig Stilling som engageret Selskabsdame i Deres Fru Bedstemoders Hus."

Hans grænseløse Forlegenhed havde forledt ham til at berøre dette kildne Tema. Næppe havde han imidlertid udtalt Ordene, før han vilde have givet meget til at have undladt det; thi den Virkning, som de gjorde paa Greven, var i høj Grad overraskende.

Wladimir Pohitonoff sprang op fra sin Stol, hans Øjne skød Lyn, og han trak Vejret dybt, da han svarede:

„Men Dem, Baron von Feldau, turde det dog være bekendt, at jeg havde til Hensigt at forvandle Deres Datters afhængige Stilling til en fuldstændig uafhængig. Jeg elskede hende og elsker hende endnu saa højt, som nogen Mand nogen Sinde har elsket. Jeg vilde ofre min halve Formue, om jeg derved kunde tilkøbe mig hendes Jaord! Jeg ved, jeg er en Krobling, som ikke har Ret til at ville besidde en ung, smuk Piges Hjerte, men — —"

Hans Stemme skjalv, og der kom Taarer i hans vidunderlige Øjne, saa at han maatte afbryde, hvad han havde at sige. Gundaccar følte en saa oprigtig Medlidenhed med den forelskede, ulykkelige Greve, at han i sit stille Sind gjorde Isa Bebrejdelser for, at hun ikke havde bønhørt ham.

„Men jeg sagde til mig selv," vedblev den unge Mand med sagtere Stemme, „Isa er saa englegod, saa barmhjertig, saa mild og elskelig, at hun vil have Medlidenhed med mine Kvaler, naar jeg kun taalmodigt holder ud. Og jeg var taalmodig! Hvor har jeg ikke gjort mig Umage for at vinde hendes Tilbøjelighed! Jeg var ydmyg, fordi jeg vidste mig uværdig til hendes Kærlighed . . Hun viste mig tilbage, flygtede for mig, som man flygter for et Menneske, man hader! Betragt mig, Baron von Feldau! Er jeg virkelig en saadan Skabning, at det er umuligt for en Kvinde at elske mig?" spurgte han, idet han i stærk Ophidselse blev staaende foran Gundaccar.

„Men kære Herr Greve, hvilket Spørgsmaal! Jeg forsikrer Dem, at Hundreder af Kvinder vilde føle sig hædrede ved at elskes af Dem og genelske Dem!"

„Men jeg attraar kun en eneste — Isabella. — — — Kunde De gøre Deres Indflydelse gældende for at stemme Deres Datter til Gunst for mig — — —"

Forknyt som en haabløs Supplikant stod han foran Feldau og betragtede ham bønfaldende.

„Jeg frygter, nej. Min Datter har en fast Karakter, og desuden strider det aldeles mod mine Principper at indblande mig i mine Børns Hjerteanliggender; jeg kan ikke øve nogen Indflydelse paa hendes Valg af en Mand, ihvor gerne jeg end i dette særlige Tilfælde vilde have ønsket det!"

Pohitonoff satte sig igen og tav en Stund, hensunken i dyb Eftertanke. Med forandret Stemme tog han derpaa atter til Orde:

„Tager jeg ikke fejl, var Hensigten med Deres Besøg atter at komme i Besiddelse af det omtalte Elfenbensskab?"

„Ja, vil De overlade mig det?" spurgte Gundaccar med pludseligt Liv.

„Jeg beklager uendelig," lød det uventede Svar, „at Genstanden ikke mere er i min Besiddelse; jeg havde egentlig købt det smukke lille Skab til min Bedstemoder, der nærer en sand Lidenskab for japanesiske Kuriositeter, men min Livlæge Koskavitsch beundrede det saa meget, at jeg forærede ham det, og han er nu Ejer af det."

Gundaccar skælvede over hele Legemet af Spænding og Ophidselse.

„Tror De ikke, at Doktoren vilde være at bevæge til at overlade mig det? Skabet har tilhørt min første Kone og er derfor et kært Minde, som det vilde være mig en stor Sorg at miste," sagde Feldau med næsten hæs Stemme.

„Doktoren er for Øjeblikket ikke i Paris, men dersom De maaske paa Mandag vil se ind til mig, skal det være mig en Fornøjelse at gøre Dem bekendt med ham."

„Jeg takker. Hvad Klokkeslet tør jeg komme?" spurgte Feldau og beredte sig til at gaa.

„Henimod Klokken tre Eftermiddag, dersom det passer Dem. Jeg skal gøre, hvad der staar i min Magt for at bevæge Doktoren til at overlade Dem Skabet. Jeg beder Dem tro, det gør mig ondt, selv at have berøvet mig Fornøjelsen af at kunne vise Dem denne lille Tjeneste," sagde Greven, idet han ledsagede sin Gæst til Døren og hjerteligt trykkede hans Haand.

Damerne ventede med Utaalmodighed Familieoverhovedets Hjemkomst, og stor blev Forbavselsen, da de fik at vide, at Skabet var gaaet over i Pohitonoffs Eje. Navnlig Isabella berørte det pinligt, at Greven, hvis glødende Bejlen hun saa ubarmhjertigt havde tilbagevist, nu var bleven indviet i hendes intimeste Familie-

anliggender, ja hun betragtede det som et daarligt Varsel og udtalte sig i den Retning. Hendes Fader beroligede hende dog med, at han om Mandagen nærmest vilde faa at forhandle med Koskavitsch.

Paa denne Dag Klokken halv to forlod Feldau Huset for punktlig at være paa Stedet. En god Time efter kom han imidlertid tilbage uden det lille Elfenbensskab og saa meget forstemt og mismodig ud.

„Atter en Skuffelse! Jeg maa løbe fra Herodes til Pilatus," sagde han som Svar paa de spørgende Blikke, Familiens Medlemmer rettede imod ham. „Doktoren har foræret Skabet til en Dame, til hvem jeg nu maa henvende mig. Han sagde, at han selv ikke vovede at forlange det tilbage af hende, men antydede, at hun maaske vilde give mig det, dersom det lønnede sig for hende, det vil sige hvis jeg bød hende noget klækkeligt derfor. Maaske! Store Gud, vor hele Fremtid afhænger dog af, om det lykkes os at komme i Besiddelse af Skabet igen!"

„Naar vil du opsøge denne Dame, kære Mand?" spurgte Fru von Feldau.

„Det kan ikke nytte før Torsdag. Hun er rejst paa Landet og kommer først hjem Onsdag Aften. Doktoren har lovet mig at aflægge hende et Besøg straks efter hendes Hjemkomst for at jævne Vejen for mig, hvorefter han har lovet at skrive mig til."

„Som om han ikke selv var i Stand til at faa hende til at udlevere Skabet!" bemærkede Nelly utilfreds.

„Da forstaar jeg dog ganske godt, hvorfor han foretrækker at sætte mig i personlig Forbindelse med Damen. Sandsynligvis er hun et havesygt Kvindemenneske, der ikke vil indlade sig paa at udlevere Presenten uden et passende Vederlag. Hun venter, at jeg skal betale Indkøbsprisen for det, det vil sige den Sum, som Greven har betalt, hvilken igen vil sige fem Hundrede Francs."

„Har Doktoren da sagt hende, hvad hans Foræring har kostet?" spurgte Isabella.

„Saaledes synes det; han lod mig i alt Fald forstaa, at hun kendte Skabets Pris. Jeg formoder endog, han har indbildt hende, at han har købt det direkte for at gøre hende en Present dermed."

„Det kunde ligne ham," mente Isabella haanligt. „Koskavitsch er, efter hvad jeg kender til ham, i Stand til alt. Jeg anser ham for et slet, samvittighedsløst Menneske."

„Han ser ogsaa ud som en Skurk. Aldrig i mit Liv har jeg set saa diabolske Øjne, som der sidder paa den Karl," bemærkede Gundaccar.

Samme Dag kom der med Posten to Breve til Isabella. Et fra Lady Maitland, det andet fra Edward Dennyson. I det sidste var indlagt en Skrivelse til Baron von Feldau, i hvilken Edward anholdt ham om Isabellas Haand. Alice skrev meget kærligt, undskyldte sin Indblanding i Broderens Hjerteanliggender og bad sluttelig Isabella om at vende tilbage til Rocklands saa snart som muligt, hvor hun skulde blive modtaget paa det hjerteligste.

Edwards Epistel strakte sig betydeligt i Langdrag, og det er overflødigt her at gengive Indholdet, thi Kærlighedsbreve have kun Interesse for de paagældende selv. Efter at have læst det rakte Isabella Lady Maitlands Brev til sin Stedmoder, og denne bemærkede smilende:

„Se se, saa flyver du naturligvis snart igen bort fra os, Barn? Men Torsdag over bliver du vel dog, ikke sandt?"

„Hvor kan du tro andet, kære lille Moder! Jeg kunde aldrig bringe det over mit Hjerte at forlade eder, før det dumme Spørgsmaal om det japanesiske Skab er i Orden. Jeg vil straks skrive til Edward derom."

„Gør det, mit Barn! Bagefter ville vi alle i Forening bringe dig i Triumf til England," bemærkede Feldau. „Hvad siger du dertil, lille Kone?"

„Aa, det bliver herligt!" udbrød Baronessen glædestraalende og klappede formelig i Hænderne.

„Lad dog være, Moder Lisa!" formanede Nelly.

„Med hvad?"

„Med at hovere for tidligt."

„Fy, Nelly!" indskød Walter misbilligende.

„I ere ogsaa straks allesammen i den syvende Himmel, medens jeg bliver pænt og betænksomt ved Jorden," svarede den unge Pige tørt.

VI. Madame Silberkoff.

Om Onsdagen med første Post arriverede følgende fra London daterede Brev fra Doktor Koskavitsch:

Grand Hôtel, Kl. 2.

„Højstærede Herre!

Paa Grund af en i Edingbourg boſiddende Slægtnings uventede Død maatte jeg i Gaar Aftes pludſelig forlade Paris og er for Øjeblikket paa Vejen til Skotland. Det er mig altſaa umuligt perſonlig at forhandle med Madame Silberkoff angaaende den omhandlede Genſtand, men jeg har ſkrevet til hende og indtrængende lagt hende paa Hjerte at afſtaa Dem Elfenbensſkabet, da det er Dem af ſaa ſtor Vigtighed atter at komme i Beſiddelſe af det. Jeg nærer det tillidsfulde Haab, at det vil lykkes Dem, højſtærede Herre, at bevæge Madame til at viſe Dem denne Tjeneſte, men finder dog Anledning til at gøre Dem opmærkſom paa, at Madame ofte er noget lunefuld. Hun vil Onsdag Aften indtræffe til Paris, ſaa at De, hvis det konvenerer Dem, kan aflægge hende Beſøg i Løbet af Torsdagen. De gør bedſt i at komme mellem tre og fire, thi fra Klokken fire til ſeks plejer hun, naar Vejret er godt, at køre i Boulogneſkoven. Hun bor Boulevard Lannes Nr. 67. Ønſkende Dem god Lykke forbliver jeg

med Agtelſe

Deres ærbødige

Dr. Paul Koskavitsch."

Kort efter Klokken tre ſprang Feldau ved Porte Maillot af Omnibusſen. I ſin Utaalmodighed ventede han ikke, til Køretøjet var ſtandſet, og paadrog ſig derved en Forſtuvelſe af højre Haandled. I Begyndelſen tillagde han ikke det lille Uheld nogen Betydning, men før han endnu havde naaet ſit Beſtemmelſesſted, foraarſagede Beſkadigelſen ham intenſive Smerter. Diſſe afholdt ham dog ikke fra at opſøge Madame Silberkoff, thi der ſtod for meget paa Spil for ham.

Det af Ruſſerinden beboede lille Hus paa een Etage hørte ind under den arkitektoniſke Kategori, man i Frankrig benævner „Pavillon". Det laa temmelig tilbagetrukket fra Gaden, hvorfra man overhovedet ikke kunde ſe det, da det var omgivet af en høj Mur. Midt i denne befandt ſig en Jærnport. Lrætroner og

Blomsterduft lod formode, at der ogsaa maatte høre en Have til Huset. I den massive Port befandt sig en lille Laage med Kighul og til højre derfor en Klokke, af hvilken Feldau gjorde Brug. Først efter et Par Minutters Forløb blev Lemmen aabnet, og et bedaarende Kvindehoved kom til Syne. Et Par lynende sorte Øjne monstrede den udenforstaaende fra Hoved til Fod, og en indtagende melodisk Stemme, der frygteligt radbrækkede det franske Sprog, spurgte, hvem han var, og hvad han vilde.

„Undskyld, jeg ønskede gerne at faa Madame Silberkoff i Tale," svarede han og aftog høfligt sin Hat.

„Madame Silberkoff er mig," gav Stemmen til Svar.

„Jeg modtog i Gaar et Brev fra Doktor Koskavitsch, som har foranlediget mig til — — —"

Dette Navns Nævnelse havde samme Virkning som et „Sesam, aabn dig". Damen skød Lemmen for Kighullet og lukkede op for Porten.

Feldau havde ganske vist ventet at se en smuk Kvinde, men ikke den Idealskikkelse, der nu stod for ham — en sand Pendant til Venus fra Milo. Saa megen Højhed og Ynde i et Kvindelegeme forvirrede ham formelig, og det varede lidt, før han kunde blive Herre over sin Overraskelse.

„Gerne komme ind, Monsieur," sagde hun med en uforlignelig gracios Hovedbøjning.

Da Feldau endelig havde fattet sig og efterkommet Opfordringen, lukkede hun omhyggeligt Porten efter sig. Derpaa strakte hun den liljehvide Barnehaand, hvis Fingre vare smykkede med kostbare Ringe, ud imod ham og udbrød utaalmodigt: „Give mig Brevet!"

Hun maatte altsaa have misforstaaet ham og troet, at Feldau var Overbringeren af et Brev. Han anstrengte sig for at opklare hendes Vildfarelse og bringe hende til at fatte, at Koskavitsch havde raadet ham til at opsøge hende paa denne Tid for at tale med hende om det lille japanesiske Skab. Hun hørte tilsyneladende meget opmærksomt paa ham, men af hendes uforstaaende Ansigtsudtryk sluttede han, at hun ikke havde forstaaet et Ord af, hvad han sagde. Da han endelig omtalte det japanesiske Skab, opklarede hendes Ansigt sig.

„O ja, japanesisk Skab," gentog hun, „Monsieur, gaa med ind." Med en indbydende Bevægelse opfordrede hun ham samtidig til at følge hende ind i Huset.

„Taler Madame maaske Engelsk?" spurgte Feldau, som frygtede for ikke at opnaa noget Resultat med det franske Sprog.

Hun rystede paa Hovedet.

„Maaske Tysk?"

„O ja, en Smule — bedre end Franskén! — Er Monsieur en Tysker? Ja? Beder Monsieur gaa ind i Salonen. Altfor megen Sol i Haven. Kan ikke lide varmt Vejr."

Med disse Ord styrede hun sine Skridt mod Huset. Hovedindgangen befandt sig til højre. For at naa den maatte man gaa ad en grusbestrøet, meget velholdt Gang, der rundede sig langs en engelsk Græsplæne, i hvis Midte et smukt Springvand plaskede. I den ikke store, men smukke Have stod prægtige Orange-, Laurbær- og Oleandertræer i grønne Baljer, og højstammede Remontantroser fandtes i Mængde. Den ovenomtalte Grusgang førte til Hovedindgangen forbi en større Baghave, som Feldau dog ikke saa. Lige over for Hovedindgangen paa den anden Side Grusvejen hævede sig et kæmpemæssigt Gitterværk, der skilte Madame Silberkoffs „Pavillon" fra Nabohuset. Dette luftige Gitterværk strakte sig gennem hele Ejendommens Længde og var for- og bagude fastgjort til den høje Mur, som skilte Huset fra Gaden. Mellem den bageste Mur og Nabobygningen til højre løb et smalt lille Stræde uden Udgang, som af Tyendet, Forretningsfolk og lignende blev benyttet til at komme til Bagdøren, som var anbragt i den ovenomtalte Mur. Nabohuset til højre havde i lang Tid staaet ubeboet. Forude, lige over for Pavillonen, befandt sig et Stykke af den gamle Fæstningsvold, som skiller Boulevarden fra Boulogneskoven.

Madame Silberkoff steg op ad nogle brede Stentrin og førte sin Gæst gennem den kølige, rummelige Forstue ind i en elegant møbleret Salon. Den første Genstand, som faldt Feldau i Øjnene, var det meget eftersøgte Elfenbensskab, som blandt andre Nipssager var anbragt paa en Etagere i Nærheden af Døren.

Den indtagende Husfrue tog Plads paa en lav Fauteuil og betydede med en Haandbevægelse Feldau at følge hendes Eksempel.

„Nu — give mig Brevet!"

„For Pokker! hun synes endnu bestandig at tro, jeg har et Brev til hende. Naar jeg blot vidste, hvorledes jeg skal gøre mig forstaaelig for hende?" spurgte Feldau sig selv. „Hvorfor har den dumme Doktor heller ikke sagt mig, at hun kun taler russisk; jeg kunde da have medbragt en Tolk!"

I sin Fortvivlelse fremtog Feldau Russerens Brev af sin Lomme og rakte hende det. Hun læste først opmærksomt Adressen paa Konvolutten og spurgte derefter:

„Det Navn der — Deres?"

„Ja, Madame."

Derpaa studerede hun Indholdet fra Begyndelsen til Enden, og da hun havde læst Ordet „Elfenbensskab", samt sit eget Navn og sin Adresse, nikkede hun tilfreds.

„Le cabinet, il est là," faldt hun tilbage i det franske og pegede paa Etageren.

„Altsaa er Madame saa elskværdig at afstaa mig det?" udbrød Feldau fornøjet.

Madame syntes ikke oplagt til mange Formaliteter.

„Staar der. Koster fem Hundrede Franks!" sagde hun ligefrem.

Feldau optalte fem Hundredefranksedler paa Bordet foran hende og bemægtigede sig sin Ejendom. Madame Silberkoff rakte ham en stor Avis til at indpakke det lille Skab i, og da hun bemærkede, hvor ubehændigt han gik til Værks, tilbød hun sin Hjælp, som han med Tak modtog, thi Smerten i hans højre Haandled var næsten bleven uudholdelig. Han fortalte hende sit Uheld, og hun udtrykte Ønsket om, at det ikke maatte faa videre ubehagelige Følger for ham. Derpaa rakte hun ham den færdige Pakke, og han sagde nogle høflige Ord til Afsked.

„Bonjour, monsieur; bon voyage!" lød hendes forbavsende Svar paa hans Tak, og med indtagende Fortrolighed rakte hun ham Haanden til Kys.

Før han bøjede om Hjørnet, vendte Feldau sig endnu en Gang om; hun stod endnu bestandig i Porten og tog sig ud som et smukt Billede i Ramme. Solen legede i hendes gyldentglinsende Haar, forklarede hendes ubeskrivelig smukke Ansigt, spillede paa den sølvgraa, tætsluttende Kjole og kærtegnede den friske Rosenbuket ved hendes Bælte.

„Hvor mærkværdigt!" mumlede Gundaccar, medens han slog ind paa Vejen til Porte Maillot; „jeg har ikke set noget Tjenestetyende, ikke hørt en Lyd, som kunde tyde paa, at der var andre Beboere i Huset; egenhændig lukkede hun Porten op paa min Ringen, og dog kan jeg ikke forestille mig, at den smukke Frue bor alene i Pavillonen. Naa, maaske har hun blot givet sit

Tyende en Fridag. Jeg gad i Grunden vide, hvilke Baand der forbinder hende med den usympatetiske Doktor."

VII. En rystende Opdagelse.

Familien Feldaus Glæde var umaadelig, da den saa Gundaccar komme hjem med Pakken; men Kærlighedens Øjne ere skarpe — den lille Fru Lisa opdagede straks det smertelige Udtryk i hans Ansigt.

„Hvad er der sket, kære Mand? Er du ikke rask?" spurgte hun bekymret.

„Da jeg sprang af Omnibussen, forstuvede jeg min Haand. Men lad os nu først hurtigt undersøge Elfenbensskabet, siden kan jeg altid gaa til en Læge."

„Kostede det stor Anstrengelse at formaa Madame Silberkoff til at overlade dig det?" spurgte Isabella.

„Ikke den ringeste. Men derom skal jeg siden fortælle jer; nu ville vi først undersøge, om Obligationen . . . Av, det gør ondt i mit Haandled!"

„Stakkels lille Mand!"

Nelly aabnede imidlertid Pakken og ved Hjælp af den lille, i en forgyldt Kæde vedhængende Nøgle ogsaa Skabet.

„Ak Fader, hvis Papiret nu ikke var der!" stammede hun med blege Kinder.

„Snik Snak, hvortil den Ængstelse, Barn! Det *maa* være det hemmelige Rum. Hvis nogen havde taget det ud, vilde Hovedpræmien forlængst være afhentet; men at dette ikke er sket, have vi jo læst i Bladene endnu i Dag. Altsaa blot modig til Værket."

Den unge Pige drog Vejret dybt, trykkede paa et Sted til højre ved Fodstykket af det japanesiske Kunstværk, og se — en hidtil usynlig Skuffe sprang op. Et højt Udbrud af Skuffelse og Forfærdelse banede sig Vej fra alle de tilstedeværendes Struber.

Skuffen var tom!

Gundaccar stirrede paa den med et Udtryk, som om han ikke kunde fatte, hvad han saa. Han undersøgte endnu en Gang alle Skufferne i det lille Skab, sank derpaa stønnende tilbage i Sofaen, begravede Ansigtet i sine Hænder — for dette Øjebliks store Sjæle-

smerte glemte han den fysiske — og græd stille og bittert. Hans Hustru gik sagte hen til ham, klappede ham beroligende paa Haaret og bad ham fatte sig.

„Aa, Lisa, det er et frygteligt Slag!" jamrede han. „Det er mere, end jeg kan bære."

Lisa gemte det skæbnesvangre Elfenbensskab i sin Chiffoniere, for at ikke Synet af det paany skulde ophidse Manden. Denne blev ved den uudholdelige Smerte, som hans højre Haandled foraarsagede ham, udreven af sine mørke Grublerier. Han maatte samle sig for at gaa til en Læge, der fik den forstuvede Haand sat i Led igen og anlagt en Bandage om den. Feldau gik straks efter sin Hjemkomst i Seng for lettere at kunne anbringe Isomslag paa det ophovnede Led. Det samme Spørgsmaal blev atter og atter taget op. „Hvor kan den savnede Obligation være bleven af? Har nogen opdaget det hemmelige Rum og taget den til sig? I sidste Tilfælde, hvorfor hæver vedkommende da ikke Præmien?" Denne sidste Omstændighed var meget paa Tale og drøftedes daglig i alle Blade.

Heller ikke den følgende Morgen viste Feldau sig ved Frokostbordet. Som Følge af de heftige Smerter i Haandleddet og den frygtelige psykiske Ophidselse havde han ikke lukket et Øje hele Natten og følte sig meget svag. Isabella bragte ham tillige med Teen hans sædvanlige Morgenblad paa Sengen og lod derpaa efter hans Anmodning Døren til Dagligstuen staa halvaaben. Pludselig blev de omkring Frokostbordet forsamlede Familiemedlemmer skræmte op ved et højt Skrig inde fra Soveværelset. Alle styrtede derind.

Bleg som en død og med tillukkede Øjne laa Patienten stille paa Puden. Avisen var gleden ned paa Gulvet.

„Det er frygteligt! Det er frygteligt!" stønnede han den ene Gang efter den anden.

„Hvad er frygteligt?" spurgte Fru Lisa.

„Hun er død — myrdet!" lød hans Svar.

„Hvem?" spurgte de tre Damer som med een Mund.

„Madame Silberkoff! — Saa smuk, saa ung — og et saa forfærdeligt Endeligt!"

„Gud i Himmelen!" udbrød Fru Lisa, og hendes milde blaa Øjne fyldtes med Taarer. „Du saa og talte jo med hende Gaar Eftermiddags — ikke?"

„Og i Gaar Eftermiddags blev hun myrdet!"

„Du har Ret, Fader," bemærkede Isabella gysende, — „det er virkelig frygteligt."

„Jeg har kun læst de første Linier af Beretningen derom; de rystede mig i den Grad, at jeg ikke kunde fortsætte. Jeg beder en af jer læse den til Ende."

Feldau sagde rigtignok: „En af jer," men han saa samtidig paa Nelly, hvem altid ubehagelige og smertefulde Missioner tilfaldt. Den unge Pige tog da ogsaa nu Bladet op og læste med en af Bevægelse noget usikker Stemme:

„Madame Silberkoff, den usædvanlig smukke og sympatetiske unge Beboerske af Stedet Nr. 67, Boulevard Lannes, er i Gaar bleven myrdet under ret uforklarlige Omstændigheder. Ifølge hendes to kvindelige Tjenders Udsagn skal hun have haft til Hensigt at besøge Eftermiddagsforestillingen i Hippodromen med sin fireaarige Søn. Efter Dejeuneren klagede hun imidlertid over en uudholdelig Migræne og erklærede sig ude af Stand til at gaa ud. For dog ikke at forspilde Glæden for den lille og ikke lade den forudbetalte Loge staa tom, sendte hun de to Tjenestepiger derhen med Barnet. Kokkepigen havde tilbudt at blive hjemme hos hende, men derom vilde Madame Silberkoff intet høre, maaske mest, fordi hun ikke vilde betro Barnet alene til den meget unge Bonne, som kun kort Tid havde været i hendes Tjeneste. Madame havde ledsaget dem alle tre til Husets Port, som hun derefter omhyggeligt laasede af efter dem. Da Pigerne imidlertid henimod Aften kom hjem efter Forestillingen, fandt de den til deres Forundring aaben paa vid Gab og ligesaa Entré- og Salondøren. Med bange Anelser traadte de ind og fandt deres Frue liggende paa Jorden omgivet af alle Slags Nipssager fra den væltede Etagere.

I første Øjeblik tænkte de forskrækkede Piger, at Madame var falden i Afmagt og havde væltet Etageren ved at klamre sig til den. Men da de forsøgte at rejse deres Frue, mærkede de til deres Forfærdelse, at hun allerede var kold og død. Kokkepigen skyndte sig straks til Politistationen, medens Bonnen og Barnet, der vare bange for at være alene med den døde, afventede hendes Tilbagekomst i Haven.

Det varede ikke længe, før Politikommissæren med sin Sekretær kom til Stede for at optage Rapport i Sagen. Hans Undersøgelse frembød i Begyndelsen intet, som kunde lade slutte til et Mord eller vel endog et Rovmord. Ikke en Draabe Blod var

udgydt. Af de kostbare Smykker, som den afdøde bar paa sin Person, manglede ikke et eneste. Paa Salonbordet laa en firlig Pengetaske indeholdende omtrent to Tusind Franks i Guld og Sedler. Alle Skabe, Sekretærer og Kommoder i Huset fandt man ubeskadigede og urørte. Dog bemærkede pludselig Kokkepigen, der hjalp til med Undersøgelsen af Værelserne, at der manglede et fint forarbejdet lille Skab af Elfenben, som Madame Silberkoff kun havde besiddet nogle Dage, og som havde haft Plads paa den væltede Etagere — —"

Her standsede Nelly. Hendes Strube var som sammensnøret.

„Almægtige Gud!" stønnede Feldau og betragtede fortvivlet den skælvende Gruppe omkring sig. „Jeg vil blive anklaget for Forbrydelsen! Aa Lisa, det kan ikke være sandt! Det er kun en Drøm. For Guds Skyld, sig, at det kun er en ond Drøm, eller jeg mister min Forstand!"

„Men Gundaccar, vær dog rolig! Hvor kan du blot tænke paa, at det skulde falde nogen ind at anklage dig for Mord? Plag dog ikke dig selv med saa frygtelige Tanker!" søgte Lisa, der næppe kunde holde sig oprejst, at trøste ham.

„Læs videre, Nelly, jeg er fattet paa det værste," sagde han og saa sig forstyrret omkring. „Maaske er Politiet allerede paa Spor efter mig."

Med Opbydelse af al sin Selvbeherskelse læste den unge Pige videre:

„En gentagen Undersøgelse af Liget viste, at den smukke Frue var bleven kvalt. Paa hendes hvide Hals befandt sig flere blodunderløbne Pletter. De to Tjenestepiger forklarede, at hun havde levet meget tilbagetrukken og kun modtaget Besøg af et eneste Menneske — en statelig, bleg, ældre Herre med sort Haar og Skæg. Han kom meget sjældent, ofte ikke hele Uger igennem og blev aldrig længe i Huset. Naar Madame talte om ham, sagde hun altid »mon oncle«. Forøvrigt talte hun bestandig Russisk med ham.

Mere kunde Politikommissæren ikke erfare. I Morgen vil Undersøgelsesdommeren forhøre de to Vidner, hvorefter vi forhaabentlig vil se os i Stand til at meddele vore Læsere nærmere om det mystiske Mord. For i Dag endnu kun det ene: den til Gerningsstedet tilkaldte Retslæge gjorde en mærkværdig Opdagelse,

som sandsynligvis snart vil føre til Paagribelse af den forrykte Morder. Han konstaterede nemlig, at Forbrydelsen — — —"

Atter holdt Nelly inde.

„Videre, videre!" forlangte Gundaccar med tiltvungen Ro.

„Jeg kan ikke, Fader! Jeg kan ikke!" hulkede den unge Pige, kastede Avisen fra sig paa Gulvet og styrtede ud af Værelset.

„Giv mig Bladet, Walter," befalede Patienten, „jeg selv vil læse Beretningen til Ende. '— — at Forbrydelsen var begaaet med venstre Haand!' læste Feldau med halvhøj Stemme og sank derpaa afmægtig tilbage paa Puden.

VIII. Grev Pohitonoff.

Dump Fortvivlelse bemægtigede sig Familien Feldau. Man var sig fuldt bevidst, i hvilken Fare Gundaccar svævede. Kom det dertil, at Koskavitsch blev forhørt, og han da udsagde, at Feldau paa Morddagen havde besøgt Madame Silberkoff mellem Klokken tre og fire for at komme i Besiddelse af Elfenbensskabet, da var hans Arrestation sikker, og Mistanken imod ham vilde kun yderligere bestyrkes ved, at han bar højre Arm i Bind. Mordet var jo forøvet med Kejten! Retslige Fejltagelser hører jo bevisligt nok ikke til Sjældenhederne i Frankrig.

Næste Morgen bragte Avisen atter en udførlig Artikel om „Forbrydelsen paa Boulevard Lannes". Beretningen bragte dog kun lidet Nyt for Dagen og gengav de to Tjenestepigers Udsagn for Undersøgelsesdommeren næsten ordret. Vi ville ikke trætte vore Læsere med en Gengivelse af Forhøret, men kun fremhæve de væsentligste Momenter.

Kokkepigen forklarede:

„Madame Silberkoff har i femten Maaneder beboet Stedet paa Lannes-Boulevarden, og lige saa længe har jeg været i hendes Tjeneste. En bleg, mørk Russer, der udgav sig for hendes Onkel, havde lejet Lejligheden og ladet den indrette til hende. Han besøgte kun sjældent Madame og blev der aldrig længere end en Time. Aldrig havde der været noget haardt Ordskifte imellem dem. Os Tjenestepiger tiltalte han altid i en bydende Tone og opførte sig i det hele taget som Herre i Huset. Naar han gik,

indskærpede han mig bestandig at passe godt paa Madame og den lille og navnlig altid holde Porten lukket. Hver Dag mellem Klokken otte og ti kom Gartneren, som holdt Haven i Orden, og to Gange om Ugen en Mand, som bonede Parketgulvene. Madame talte kun daarligt Fransk, Penge havde hun altid til Overflod; hun holdt af at leve godt, klædte sig elegant og bar mange Smykker. I Regelen behandlede hun sine Tjenestefolk venligt, men undertiden hændte det, at hun brød ud i meget stærk Vrede og var da aldeles ikke Herre over sig selv."

Bonnens Udsagn stemte i et og alt overens med Kokkepigens. Hver Morgen plejede hun at ledsage Fruen og Barnet paa en flere Timer lang Spadseretur; naar Vejret var slet, korte de. Men den Lørdag Aften, da Madame bragte det japanesiske Elfenbensskab hjem med sig, var hun gaaet alene ud, fordi den lille maatte holde Sengen. Mandag Morgen tidlig havde hun — Bonnen — støvet Etageren af og af Nysgerrighed aabnet Elfenbensskabet med den vedhængende Nøgle; men de mange Skuffer havde alle vist sig at være tomme.

„Af Ligets Stilling," berettede Bladet videre, „kan man drage den Slutning, at det ulykkelige Offer har villet hindre Forbryderen i at bemægtige sig det savnede japanesiske Skab. For at hindre Madame Silberkoff i at raabe om Hjælp har han sandsynligvis med venstre Haand grebet hende i Struben og ikke sluppet sit Tag, før Døden var indtraadt. I ethvert Tilfælde maa Gerningsmanden have været en Bekendt af Madame, thi omhyggelige Undersøgelser af Pavillonen have vist, at Gerningsmanden kun kan være kommen ind i Huset gennem den forreste af de to Porte. Den mindre Bagport, som førte ud i det lukkede Stræde, fandt man aflaaset og med urørt Sikkerhedskæde. I Hovedporten er der imidlertid et Kighul, hvorigennem Madame Silberkoff maa have set, hvem der ønskede at blive lukket ind. I ethvert Fald har det været nogen, som hun kendte og ikke var bange for. Men hvorfor melder ikke den saakaldte 'Onkel' sig for at være Politiet behjælpelig ved dets Efterforskninger? Som det i saadanne Tilfælde er Skik og Brug, er Liget blevet overført til La morgue og dissekeret. Obduktionen gav til Resultat, at Døden maa være indtraadt mellem Klokken tre og fire."

„Naar Koskavitsch melder sig og fortæller Historien med Skabet, er jeg fortabt!" udbrød Gundaccar fortvivlet.

„Flygt til England eller Amerika, medens det endnu er Tid," bønfaldt Lisa sin Mand.

Han smilte svagt.

„Du glemmer, kæreste Veninde, vore Finansers Tilstand, og desuden, selv om jeg havde Midlerne til Flugt, vilde jeg ikke driste mig dertil. Du kan være vis paa, at ved hver en Banegaard, i hver en Havn lurer en Udsending fra Opdagelsespolitiet. Du maa tro — —"

En heftig Ringen ved Yderdøren afskar, hvad han videre vilde sige. Af gammel Vane sneg Nelly sig paa Taaspidserne ud i Entreen og saa gennem Kighullet. Aldeles bleg kom hun tilbage.

„Grev Pohitonoff!" hviskede hun. „Hvad kan det have at betyde?"

I maallos Forvirring stirrede den ene paa den anden. Feldau fattede sig først og sagde:

„Jeg maa vel tage imod ham. Dersom han mærker, at jeg søger at undgaa ham, kunde han fatte Mistanke. Gaa allesammen ind i Soveværelset; jeg vil selv lukke op for ham.

Medens han endnu talte, blev der for anden Gang ringet, endnu heftigere end før. Damerne skyndte sig ind i det tilstødende Værelse, medens Feldau med saa rolig en Mine som muligt bad Greven træde ind.

„De gætter sagtens, Herr Baron, hvad der fører mig til Dem," sagde han, efter at de første Hilsner vare udvekslede. „Mordet paa Madame Silberkoff, hvormed alle Blade i Dag beskæftige sig!"

„Ja, det er jo en forfærdelig Historie — jeg er ganske ude af mig selv derover."

„Jeg kunde tænke mig det og er derfor kommen til Dem. Naar jeg skal være ærlig, maa jeg tilstaa min Frygt for, at De allerede skulde være ført til Mazas-Fængslet. Hvorfor bærer De Armen i Bind?"

Gundaccar fortalte ham aabenhjertigt om sit Uheld, da han sprang af Omnibussen.

„Det kunde ikke have passeret Dem til mere uheldig Tid," mente Greven.

„Deri har De desværre Ret," sukkede Feldau.

„Koskavitsch er uden Tvivl allerede sat i Kundskab om den sørgelige Begivenhed og befinder sig paa Vejen hjem; han var rent

forgabet i den Dame. Undersøgelsesdommeren vil naturligvis straks tage ham i Forhør."

Grev Pohitonoff betragtede den stakkels Feldau med et gennemtrængende Blik, medens han sagde dette.

„Og Doktoren vil forklare, at jeg imellem Klokken tre og fire har opsøgt Madame Silberkoff i Anledning af Elfenbensskabet," tilføjede Gundaccar med skælvende Stemme.

„Hvis det sker, er det ude med Dem, kære Herr Baron! Ved De, hvilken Slutning Dommeren vil drage deraf? Han vil sige sig selv, at Madame Silberkoff har nægtet at udlevere Dem Skabet, at De da har villet tage det med Magt, og at De, for at forhindre hende i at raabe om Hjælp, har kvalt hende med venstre Haand, eftersom Deres højre var forstuvet. En nogenlunde livlig Franskmand vil ikke bruge fem Minutter om at finde ud af den Historie."

„Undskyld, Herr Greve, men jeg tror, at De dog gaar noget for vidt i Deres Formodninger. Dommeren vil sikkert ikke glemme den Omstændighed, at jeg er tysk Adelsmand, og som saadan næppe kan mistænkes for at have begaaet et Mord for et japanesisk Skabs Skyld."

„De kan være ganske sikker paa, at en fransk Dommer ikke vil glemme den Omstændighed, at De er Tysker. Han vil maaske ikke mistænke Dem for at have begaaet et Mord for at komme i Besiddelse af et Elfenbensskab, men saa meget mere for at bemægtige Dem, hvad det indeholdt!" svarede Russeren med stærk Betoning paa de sidste Ord.

Om en Dynamitbombe var eksploderet for hans Fødder, kunde Feldau ikke mere forfærdet være sprungen op fra sin Stol.

„Store Gud!" udbrød han. „Altsaa De, De — —"

Videre kom han ikke. Vrede, Skam, Foragt og Forbavselse sammensnørede hans Strube.

„Ja, det er mig, som har fundet Nizzaer-Obligationen i det hemmelige Rum," svarede Greven rolig. „I Rusland har jeg temmelig ofte set lignende japanesiske Kunstværker og vidste derfor Besked med deres Indretning."

„Og De tilstaar altsaa uden Omsvøb, at De har unddraget mig de 500,000 Franks?" udbrød Gundaccar skælvende af Lidenskab.

„Jeg tilstaar ikke noget saadant," lød det rolige Svar. „Fat Dem, Herr Baron, og lad Dem ikke af Deres Vrede henrive til

Ytringer, som De senere kunde faa Lejlighed til at fortryde. Lad os tale med hinanden, som det sømmer sig to Mænd af vor Stand. Jeg har købt den japanesiske Genstand af en Antikvitetshandler, dens Indhold tilhørte altsaa med Rette mig. Da jeg fandt Obligationen deri, vidste jeg endnu ikke, hvem der var dens oprindelige Ejer; for mig betød den den Gang ikke mere end et hvilket som helst andet Stykke Papir; men ordenselskende, som jeg en Gang er, forvarede jeg mit Fund, og allerede næste Morgen saa jeg til min Overraskelse, at jeg havde vundet det store Lod. I Løbet af samme Dag beærede De mig med Deres Besøg —"

„Men De vogtede Dem vel for at røbe mig noget om Deres Opdagelse!" afbrød Feldau ham haanende. „Det faldt Dem slet ikke ind at tilbagelevere mig min Ejendom, omendskønt jeg aabent fremsatte for Dem, i hvad Situation jeg befandt mig. De, den fornemme Grev Pohitonoff, der flere Gange er Millionær, bemægtigede sig lumpne 500,000 Franks, som et Tilfælde havde spillet Dem i Hænderne, og som vilde have gjort mig til et lykkeligt Menneske. Med disse Penge haabede jeg at kunne sikre min Families Fremtid!"

Taarer, som Feldau forgæves anstrengte sig for at holde tilbage, kvalte hans Stemme, og han følte sig overmandet af en uvant Svaghedsfølelse.

„Hør mig, Herr Baron," bad Greven, der ved Feldaus sidste Ord var faret sammen som under Slagene af en Pidskesnært. „Jeg har intet sagt til Dem om mit Fund, fordi i samme Øjeblik, det blev mig klart, at De var den rette Ejer, dukkede en Idé op i mig om at benytte Papiret som en kostbar Talisman, der kunde hjælpe mig til Opfyldelse af mit mest brændende Ønske. Jeg sagde mig selv, at Isabella, hvis ædle og opofrende Karakter jeg kender, ikke vilde nægte mig sin Haand, naar hun dermed var i Stand til at frelse sin Familie ud af en fortvivlet Situation. Jeg ser vel, at det var foragteligt at tænke saaledes, og jeg skammer mig over min Handlemaade, men jeg ved ikke, hvortil Kærligheden til Deres Datter endnu kunde føre mig."

Der opstod en pinlig Pause. De to Mænd syntes alvorligt at overlægge Sagen. Endelig bemærkede Feldau:

„Jeg tør vel antage, at De siden har opgivet Deres Forsæt?"

„Opgivet mit Forsæt?" udbrød Greven med Lidenskab. „Nej! Tværtimod haaber jeg nu mere end nogen Sinde at se mit inderligste Ønske opfyldt. Isabella vilde maaske have vægret sig ved

at blive min Hustru for at hjælpe Dem til en lille Formue; men naar det gælder at frelse sin Fader fra Døden, vil hun, hvis jeg kender hende ret, ikke betænke sig et Øjeblik."

Feldau blegnede og formaaede ikke at vende sit Blik fra den halvtaabne Sovekammerdør, thi hvert Øjeblik frygtede han at se Isabella komme styrtende ind til dem.

„Udsiger Koskavitsch for Retten, at det var Dem om at gøre at komme i Besiddelse af det japanesiske Skab, fordi det indeholdt en Værdi af 500,000 Franks, saa er De ubetinget fortabt, Herr Baron," vedblev Pohitonoff rolig. „Beviserne tale saa mægtigt imod Dem, at selv den mest fordomsfri Dommer vil domme Dem skyldig. Jeg alene har Magt til at binde Munden paa Koskavitsch; dog heller ikke mig vil det falde let, thi han er et egensindigt, hævngerrigt Menneske, og han elskede Madame Silberkoff højt. Dersom jeg imidlertid forlanger det, vil han tie, selv om han bestemt vidste, at det er Dem, som havde begaaet Mordet. Det ligger i Isabellas Haand at afgøre, om jeg skal anvende min Indflydelse eller ikke!"

„Jeg forstaar fuldkomment, Herr Greve, min Datters Haand skal være Prisen for min Frihed. Men De gør der Regning uden Vært. Jeg vil aldrig tillade, at min Datter sælger sig for at frelse mig. Forstaar De, aldrig!" udbrød Feldau, der aabenbart havde Møje med at bevare sin Ro.

„Tro De mig, Herr Baron," tog Pohitonoff efter en længere Pause igen til Orde med en ganske forandret Stemme, der næsten klang ydmygt. „Der gives i hele den vide Verden ingen Mand, der saa alvorligt som jeg vil bestræbe sig for at gøre Deres Datter lykkelig. De finder sagtens min Lidenskab umandig, maaske endog latterlig, men netop den fornedrende, beskæmmende Rolle, som jeg nu spiller over for Dem, burde overbevise Dem om, hvor dyb og ægte min Kærlighed til Isabella er. De aner ikke, hvad det koster mig at tale til Dem som en foragtelig Mand, medens det dog maatte ligge mig paa Hjerte at vinde Deres Agtelse. Men hvad anden Udvej har jeg tilovers? Jeg sværger Dem til, at naar hun først er bleven min Hustru, skal hun ikke faa Aarsag til at beklage sig over mig."

Gundaccar følte sig dybt rystet ved disse om glødende Lidenskab vidnende Ord, paa hvis Sandhed han ikke mere kunde tvivle. For ikke fuldstændig at lade sig blødgøre ved de Taarer, som perlede frem i Grevens mærkelige sjælfulde Øjne, svarede han spottende:

„Og hvis det nu ikke lykkes Dem at faa min Datter til Ægte, vil De gøre, hvad der staar i Deres Magt for at udlevere mig til Skafottet, ædle Herr Greve?"

„Ingenlunde, Baron Feldau. Jeg vil simpelthen ikke blande mig i en Sag, som i Virkeligheden ikke angaar mig; thi i saa Fald maatte jeg jo antage, at De nødig vilde være mig, hvis Liv De har forspildt, nogen Tak skyldig."

„De taler, Herr Greve, som om det afhang af mig, hvorledes Deres Forhold til Isabella i Fremtiden skal forme sig. Jeg nægter ikke, at jeg jo gerne bød Dem velkommen som Svigerson, men hvad skal jeg gøre, naar min Datter nu en Gang ikke elsker Dem? Allerede ved vort første Møde har jeg jo sagt Dem, at det aldrig kunde falde mig ind at blande mig i mine Børns Hjerteanliggender."

„De viser altsaa min Hjælp tilbage?"

„Jeg kan ikke andet — Gud staa mig bi."

„Jeg spørger Dem for sidste Gang, skal jeg anvende min Indflydelse og foranledige Koskavitsch til Tavshed?"

„Koskavitsch faar udsige, hvad han ved, Skæbnen faar gaa sin Gang."

Endnu før Feldau havde talt ud, blev Sovekammerdøren revet op, og dødbleg styrtede Isabella ind. Hendes smukke Ansigt udtrykte en fast Beslutning. De to Mænd sprang samtidig op.

„Koskavitsch maa ikke udsige alt, hvad han ved!" raabte hun med skarp Betoning paa hvert Ord. „Jeg beder Dem, Grev Pohitonoff, gøre Deres Indflydelse gældende, saaledes at Fader udfries af den forfærdelige Situation, hvori et ulykkeligt Sammentræf har bragt ham, og — jeg vil — — vil forbinde min Skæbne med Deres."

Hun kunde ikke faa sig selv til at sige: „blive Deres Hustru."

„Isabella!" udbrød Grev Wladimir overvældet af Glæde. Han gik nogle Skridt hen imod hende, blev derpaa nølende og forvirret staaende; Stemmen nægtede ham Tjeneste, men hans Øjne talte et veltalende og til Hjertet gaaende Sprog. Isabella rakte ham sin Haand, som han ærbødigt førte til sine Læber; pludselig lod han den imidlertid falde og gik hurtigt hen til Vinduet for at blive Herre over sin Bevægelse.

Feldau iagttog denne Scene i maalløs Forvirring:

„Barn, Barn, hvad har du gjort?" stammede han taarekvalt.

„Min Pligt, Fader!" svarede Isabella med fast Stemme og forsvandt ind i Soveværelset, hvis Dør hun trak til efter sig.

Ved denne Lyd vendte Greven sig om.

„Jeg vidste, at hun var i Paris," sagde han. „En Ven af mig, som kender hende fra Bretagne, og som fra Amiens kørte med samme Tog som hun, har fortalt mig det. I en Uge har jeg tilbragt næsten hver Dag derovre i Kaféen; to Gange har jeg set hende gaa ud. Nu er hun endelig min! Min! Jeg har hendes Løfte. Ak, jeg føler mig blot saa beskæmmet over den ynkelige Rolle, jeg har spillet! Hvad maa hun ikke tænke om mig? Men hun er min, og jeg vil i rigt Maal gengælde hende det; saa sandt der er en Gud, skal hun aldrig faa Grund til at angre, hvad hun i denne Time har besluttet!"

„Og tror De, at jeg vil modtage dette Offer?" brøste Feldau op. „Saa kender De mig kun daarligt. En Feldau ofrer ikke sit Barn for dermed at tilkøbe sig sin Frihed og en Formue! Aldrig vil jeg fordømme min Datter til den frygtelige Skæbne at tilhøre en Mand, som hun ikke elsker!"

Grev Pohitonoff stod som falden fra Skyerne; han havde ikke af denne letsindige Baron, hvis Fortid han nøje kendte, ventet saa stor Heroisme, saa megen Selvfornægtelse, og han skammede sig virkelig i sin Sjæls Inderste over den ynkelige Rolle, han havde spillet.

„Tro De mig, Herr Baron, det skal ikke blive et Offer, som Isabella bringer," svarede han sagtmodig. „Deres Datter vil lære at elske mig. Det skal være mit Livs eneste Maal at tilkæmpe mig hendes Kærlighed. Jeg vil opfylde ethvert af hendes Ønsker, ethvert af hendes Luner, jeg vil være hendes Slave, og hun maatte ikke være en Kvinde af Kød og Blod, om hun ikke tilsidst lod sig røre af min trofaste Hengivenhed."

Som Dug under varme Solstraalers Kys forsvandt Feldaus Betænkeligheder for Grevens lidenskabelige Veltalenhed, og sluttelig lovede Pohitonoff at komme igen om Eftermiddagen for at afhente Svigerforældrenes endelige Jaord.

Det var, som alle Omstændigheder skulde samvirke til Gunst for den glødende Bejler. Endnu samme Aften modtog Feldau et Brev, der gjorde ham til fuldstændig Tigger, hvis han ikke modtog Grevens udstrakte Haand. Hans Onkel Georg var død en pludselig Død, og Familiens Sagfører havde faaet Ordre til at meddele

ham, at Fætteren, den nye Stamherre, ikke vilde indlade sig paa i Fremtiden at udbetale Gundaccar den sædvanlige Aarsrente.

Hvad var der at gøre? Prisgive sin Familie til den yderste Armod, til Sult og Nød og selv lade sig uskyldig dømme? Nej, saa var det dog bedre at modtage Isabellas frivilligt tilbudte Offer. Naar alt kom til alt, kunde man dog ikke betragte det som en overvældende Ulykke at blive en af hele den fornemme Verden misundt Grevinde Pohitonoff og lade sig forgude af en rasende forelsket Ægtemand! Med denne Trøst faldt Feldau endelig i Søvn henimod Morgenens Frembrud.

IX. Koskavitsch for Undersøgelsesdommeren.

„Overvej endnu en Gang nøje, hvad du vil gøre, mit Barn, og glem ikke, at du egentlig ikke mere har Raadighed over din Haand, eftersom du har forlovet dig med Edward Dennyson," formanede Feldau sin Datter, saaledes som han holdt det for sin Pligt.

Ved at høre Edward Dennysons Navn nævne fyldtes den unge Piges Øjne med Taarer.

„Jeg forstaar, mit stakkels Barn! Den stolte Englænder vilde aldrig føre Datteren af en Mand, der er anklaget for Mord, og som maaske vil blive dømt skyldig, til Alteret. Hvor Skæbnen dog er os haard! Intet Steds en Udvej at se!"

I dette Øjeblik traadte Walter, der just kom tilbage fra Kollegiet, ind og overrakte sin Fader et Brev, som en livréklædt Tjener et Øjeblik i Forvejen havde afleveret hos Portneren. Det bar Pohitonoffs Vaaben og lod:

„Højtærede Herre!

Jeg tillader mig ærbødigst at meddele Dem, at jeg har deponeret de 500,000 Franks, som De har haft den Godhed at betro til min Varetægt, i Frankrigs Bank og under Deres Navn. Jeg vil, i Følge Aftale, tage mig den Frihed personlig at indfinde mig hos Dem i Eftermiddag.

Med Højagtelse
Wladimir Pohitonoff."

Den fine, taktfulde Maade, hvorpaa den unge Russer stillede Hovedgevinstens Beløb, som Feldau egentlig intet retsligt Krav havde paa, til hans Disposition, gjorde et meget godt Indtryk paa hele Familien. Under de forhaandenværende Omstændigheder vilde det have været uforsigtigt, ja endog farligt at fremtræde som Vinder af det store Lod; thi et saadant Lykkens Skødebarn bliver der bestandig talt en Del om, alle Blade bringe Notitser om ham, og derfor turde Feldau ikke udsætte sig. Pohitonoffs diplomatiske Skaktræk, ikke at tilbagelevere ham Præmieobligationen, men deponere det vundne Beløb i en Bank, forandrede med eet Slag Situationen og banede ham Vej til Fader og Datter.

„Det er i ethvert Tilfælde en brav Fyr, denne russiske Greve, og han elsker dig til Raseri; desuden synes han virkelig at være en Gentleman," reflekterede Feldau efter at have sundet ig lidt paa sin tilkommende Svigersøns overraskende Meddelelse. Han var sig bevidst, at disse 500,000 Franks egentlig var en Gave, en Gave i rette Tid. Han maatte under disse Omstændigheder ikke vise sig altfor sensibel! Det var jo dog umuligt at modtage en saa stor Sum Penge, som retslig set ikke tilkom ham, og samtidig nægte Giveren sin Datters Haand.

„Hør engang, Papa, hvad der her staar i 'Figaro'," afbrød Walter hans Tankegang og oplæste højt følgende Notits:

„Undersøgelsesdommeren, Herr K., har fra den myrdede Madame Silberkoffs saakaldte 'Onkel' modtaget en telegrafisk Meddelelse om, at denne har bragt Mordet i Erfaring og straks er tiltraadt sin Tilbagerejse til Paris. Telegrammet er dateret fra Edinbourgh."

Et Par Dage efter meldte Koskavitsch sig hos nævnte Undersøgelsesdommer og aflagde sit Vidnesbyrd, der omtrent lod som følger:

„Madame Silberkoff var ikke min Niece. For omtrent femten Maaneder siden gjorde jeg hendes Bekendtskab om Bord paa en Damper fra Dover til Calais. Hun talte hverken Fransk eller Engelsk, og da hendes usædvanlige Skønhed var mig paafaldende, nærmede jeg mig hende og tilbød mig som Tolk. Hun var kun ledsaget af en omtrent treaarig lille Dreng, og jeg fandt det mærkeligt, at en fornem Dame — thi at hun var en saadan, syntes hendes Toilette og hele Optræden at vise — foretog en

saadan Rejse med et lille Barn uden Tjenerskab. Senere opdagede jeg, at jeg dog heri havde taget fejl, og at hun befandt sig i meget mislige Forhold.

Vi kørte i samme Kupé fra Calais til Paris. Ved Lejlighed spurgte hun mig, om jeg ikke kendte et Hotel, hvor man talte Russisk. Jeg opgav hende et saadant, besørgede hende derhen og aflagde allerede den følgende Morgen Visit hos hende. Hun syntes meget bekymret, og paa mine indtrængende Spørgsmaal tilstod hun mig endelig, at hun var uden Penge og bad mig sige hende, hvor og hvorledes hun kunde sælge eller pantsætte et af sine kostbare Smykker. Hendes Skønhed og barnlige Ubehjælpsomhed indtog mig, og jeg stillede min Kasse til hendes Disposition. Hun vægrede sig energisk ved at modtage et Laan, idet hun gav til Grund, at hun næppe i en nær Fremtid vilde se sig i Stand til at tilbagebetale det. Hendes Mand havde over Hals og Hoved maattet forlade St. Petersborg, da han mistænktes for politiske Forseelser, hvorefter han var flygtet til London og der død af Brystsyge efter flere Maaneders Sygeleje. Hans Sygdom havde opslugt samtlige deres Kontanter. Paa mit Spørgsmaal, hvorfor hun var rejst til Paris, svarede hun, at hun havde gjort det for at undgaa Londons Taage, som hverken hun eller den lille taalte. Hun haabede at kunne leve saa længe for Udbyttet af sine Juveler, til hun havde lært tilstrækkelig Fransk til, at hun kunde paatage sig en eller anden Stilling. Jeg trængte saa længe ind paa hende, at hun gav efter for mine Bønner og modtog en ret anselig Sum af mig.

Nogle Dage senere lejede jeg Pavillonen paa Boulevard Lannes til hende, lod den møblere og udgav hende for min Niece. Angaaende det japanesiske Skab kan jeg ingen som helst Oplysning give; men jeg formoder ikke, at hun har købt det, da jeg aldrig har spøret Passion hos hende for den Slags Ting; desuden svarer den Sum, som forefandtes hos hende, omtrent til den, jeg efterlod hende for min Afrejse."

Paa Undersøgelsesdommerens Spørgsmaal, om Madame Silberkoff foruden ham havde haft Bekendte i Paris, som kunde have foræret hende Skabet, og om i modsat Fald ikke en af hendes Venner fra London kunde være kommen til Paris og have opsøgt hende, blev Koskavitsch øjensynlig urolig og tøvede forlegen med Svaret. Først paa Dommerens gentagne Spørgsmaal erklærede

han modvilligt, at Teska ofte havde sagt ham, at der var intet hun frygtede saa meget som at træffe sammen med sin afdøde Mands Venner. „I Begyndelsen vilde hun have mig til at tro, at hun var bange for dem, fordi det var lutter fattige Stympere, som vilde laane Penge af hende, men senere tilstod hun mig dog, at, at . . .“ igen holdt Koskavitsch forlegen inde og var først paa Dommerens indtrængende Opfordring at formaa til at gaa videre i sit Vidneudsagn.

„Den stakkels Kvinde er desværre død, og mine Ord kunne ikke mere skade hende. Forklaringen ligger deri, at hendes Mand tilhørte en farlig Nihilistbande i London, hvis Fører han endog var, og Teska vidste Besked med nogle vigtige Hemmeligheder. Det er da muligt, at et Medlem af denne Bande har myrdet hende, for at hun ikke skulde forraade Hemmelighederne,“ sluttede Koskavitsch, der med synlig Selvovervindelse havde aflagt sit Vidnesbyrd.

„Det forekommer mig ikke blot muligt, men i højeste Grad sandsynligt!“ udbrød Dommeren som elektriseret. „Naar saa De sidst Madame?“

„Omtrent en Uge før det skrækkelige skete.“

„Havde Madame Slægtninge i Rusland, og kender De disses Adresse?“

„Jeg tror ikke, hun havde nære Slægtninge, thi hun var forældreløs og eneste Barn. De Adresser, De spørger om, kender jeg intet til.“

I Betragtning af det protegerende Forhold, hvori Koskavitsch havde staaet til den afdøde Dame, fandt Dommeren dette besynderligt.

„Hvis Herr Undersøgelsesdommeren vil tænke en Smule nærmere over Sagen, vil De finde, at det paa ingen Maade er besynderligt, om en ung Mand, der interesserer sig for en smuk Kvinde og stræber at vinde hendes Haand og Hjerte, taler med hende om helt andre Ting end Slægtskabsforhold. Hvad angik de vel mig? Jo mindre jeg fik at vide derom, desto bedre forekom det mig. Det var desuden ikke just behageligt at vide, at hendes Mand havde været Nihilist og var bleven det, fordi den russiske Regering, med Rette eller Urette, havde forvist hans nærmeste Slægtninge til Siberien. Videre Oplysninger er jeg med min bedste Vilje ikke i Stand til at give. Jeg vil kun haabe, at det maa lykkes den høje Ret at udfinde Gerningsmanden.“

Man lod derpaa Koskavitsch gaa; men selvfølgelig anstillede Politiet Efterforskninger, om ogsaa Doktorens Udsagn beroede paa Sandhed. Ejeren og Personalet paa det nævnte Hotel bevidnede, at Madame Silberkoff sammen med sin allerkæreste, lille Dreng havde boet der saa og saalænge, og at Koskavitsch gentagne Gange havde aflagt Besøg hos hende. Endvidere forklarede Ejeren af Pavillonen paa Boulevard Lannes, at en slank, middaldrende Russer med mørkt Haar og Skæg havde lejet Stedet af ham, punktlig betalt Lejesummerne og undertegnet Kontrakten med Dr. Paul Koskavitsch. Tapetserere, Møbelhandlere og andre Folk, der havde haft med Pavillonens Indretning at gøre, stemte overens i, at de havde fuldført Arbejderne efter Bestilling af Grev Pohitonoffs Livlæge, og at de af ham havde modtaget deres Betaling.

Politiets Opmærksomhed rettedes nu mod det Kvarter af Byen, hvor det er bekendt, at Nihilisterne have deres Tilflugtssteder, og der forestod de stakkels Djævle mange Sorger og Bryderier. Doktorens Antagelse, at en Nihilist havde begaaet Mordet for at sætte Madame Silberkoff ude af Stand til at forraade nogen af de vigtige Hemmeligheder, hendes Mand havde betroet hende, kunde have meget for sig; men hvilken Rolle spillede det skæbnesvangre japanesiske Skab i denne Forklaring? Uden dette Skabs pludselige Tilsynekomst og lige saa pludselige Forsvinden, vilde Historien have været ganske ligefrem. En Nihilistenke, som for bestandig gøres stum af en anden Nihilist, det er et Drama, som ikke hører til Sjældenhederne. Men Skabet, Skabets mærkelige Forsvinden, hvorledes skulde man forklare sig det? Løsningen af denne Gaade foraarsagede Dommeren og Politiet meget Hovedbrud.

X. Familien Feldau forlader „Olympen".

Grev Wladimir Pohitonoff havde gjort sin Indflydelse gældende paa en saadan Maade, at Koskavitsch's Opfattelse af Sagen og Udtalelser for Retten afvendte enhver Mistanke fra Baron Feldau. At han skilte sig fra denne Opgave med stor Snildhed, have vi allerede set af det foregaaende Kapitel. Da Pohitonoff efter hin for Feldau yderst gunstige Vidneforklaring viste sig i „Olympen", blev han af alle Familiens Medlemmer modtagen

langt venligere end nogen Sinde før. Isa, der i de sidste Dage havde lidt frygteligt og kæmpet en tung Kamp med sig selv, takkede ham i varme, hjertelige Ord for den Maade, hvorpaa han havde holdt sit Løfte. Hun lovede paa sin Side at blive ham en trofast og god Hustru. I Begyndelsen maatte han have Taalmodighed, da hendes Kærlighed til Edward Dennyson, som hun ærligt tilstod ham, ikke paa een Gang lod sig rive ud af hendes Hjerte. Rørt over denne aabne Tilstaaelse sluttede Pohitonoff den tapre Pige, der af Kærlighed til Faderen gav Afkald paa sin egen Lykke, i sine Arme.

„Gør hende lykkelig," sagde Feldau med taaresløret Stemme. „Jeg ved, hvad jeg skylder eder begge! Se her, denne Artikel, som jeg i Dag har læst i 'Egalité'. Havde jeg ikke i Forvejen vidst, fra hvilken Fare Isas Offervillighed har frelst mig, vilde den have aabnet mine Øjne. Læs den højt, Nelly, jeg kan ikke."

Og Nelly læste:

„Et Justitsmord. I disse Dage er en uskyldig dømt losladt efter tolv Aars Fængsling. Man betænke, hvad det vil sige i tolv Aar af sit Liv at sone for en Forbrydelse, som man aldrig har begaaet! Gives der noget haardere at bære og vanskeligere at gøre godt igen end en saadan justitiel Vildfarelse? Og dog hører desværre saadanne Tilfælde ikke til Sjældenhederne. For hver begaaet Forbrydelse ligger det Dommerne paa Sinde at finde en skyldig, og det synes ikke altid at være dem mest om at gøre, at det Menneskebarn, de dømme, ogsaa virkelig er skyldig. Her have de forsyndet sig mod en stakkels Djævel, mod hvem alle Indicier talte, og som, overvældet af det tilsyneladende haabløse i Bestræbelserne for at bortforklare Indicierne, har forsvaret sig daarligt eller slet ikke. Dommerne forvirre ham med Kryds- og Modsporgsmaal — Forbrydelsen er begaaet, og en maa dømmes. Indicierne have været imod ham, det er tilstrækkeligt."

„Afskyeligt!" udbrød Nelly oprørt i sit Inderste. „Ogsaa mod dig, Papa, vilde alle Indicier have talt. Gud være lovet, at det skrækkelige nu er afvendt fra dit Hoved."

Isa trykkede taknemmelig sin Brudgoms Haand. Efter at Greven havde fjernet sig, blev i Familiens Kreds Spørgsmaalet diskuteret, hvorledes man bedst skulde underrette Edward Dennyson om, hvad der var foregaaet. Den unge Mand skrev daglig de

mest glødende Kærlighedsbreve, og i de sidste truede han med personlig at ville afhente Isabella, ifald hun ikke straks meddelte ham Dag og Time for sin Ankomst til London.

Dette Brev ramte Isa i Hjertet; thi det viste hende, hvor højt hun elskede Edward, og hvilket overmenneskeligt Offer hun havde erklæret sig beredt til at bringe sin Fader. Men dog vaklede hun intet Øjeblik i den tagne Beslutning. Edward maatte, ligesom hun selv, føje sig i det unndgaaelige; men han maatte ogsaa kende alle de Omstændigheder, der havde tvunget hende til at give Afkald paa ham. Spørgsmaalet var blot, paa hvad Maade det skulde ske! At betro den skæbnesvangre Historie til Papiret var for farligt; thi derved kunde ikke blot Feldau, men ogsaa Grev Pohitonoff og Doktor Koskavitsch blive styrtet i Ulykke. Det maatte fortælles ham mundtligt! Hverken Isabella eller hendes Fader følte imidlertid Kraft til at overtage en saadan Mission, og Fru Lisa, den lille energiløse Person, vilde hellere have ladet sin højre Haand afhugge end bringe det over sit Hjerte at tilføje Edward en saadan Sorg. Kun den modige, selvopofrende Nelly stod altsaa tilbage.

„Nej, det gaar ikke an!" udbrød Moderen grædende. „Vi kunne dog ikke lade en ung Pige som Nelly rejse alene til England!"

„Mig er der nok ingen, der tænker paa?" faldt nu Walter de andre i Talen. „I synes ganske at have forglemt, at ogsaa jeg eksisterer og har Ret og Pligt til at optræde som Beskytter for min Søster."

„Bravo, Walter!" udbrød Nelly. „Det kan jeg lide. Jeg tildeler dig herved Ridderslaget og udnævner dig højtideligen til min Rejsemarskalk! Naar jeg blot vidste, hvad der skal blive af jer stakkels hjælpeløse Mennesker, naar jeg er borte? I sulte naturligvis ihjel, før jeg kommer tilbage."

„Det bliver sikkert det bedste," foreslog Gundaccar, „at vi straks flytte ind paa et Hotel og bo der, til Isabellas Bryllup er overstaaet, og vi kunne rejse tilbage til Tyskland."

Dette Forslag vandt almindeligt Bifald. Feldau begav sig straks ned i Portnerboligen for at opsige Lejligheden.

„Det er vor Hensigt i en nær Fremtid at vende tilbage til vort Hjemland; jeg opløser derfor min Husstand her og flytter ind paa et Hotel, indtil det lykkes mig at faa vore Møbler solgt.

Selvfølgelig betaler jeg Lejen til Oktober, men allerede i Dag fraflytte vi Lejligheden."

Den højlig forbavsede Portner spurgte, om Herr Baronen ikke vilde sælge Møblerne til hans Svoger, der var Marskandiser i Rue de Rennes.

„Deres Svoger skal faa Fortrinet, min gode Mand," lovede Feldau.

Efter at Lejlighedsspørgsmaalet saaledes var ordnet, gik han til Frankrigs Bank og lod sig udbetale en temmelig stor Sum, med hvilken han betalte samtlige sine Gældsposter og dog beholdt nok tilovers til at kunne leve en Tid lang med sin Familie paa et første Rangs Hotel.

„Hvilken udsøgt Nydelse," tænkte han, „igen at være solvent og ikke være nødt til at pine og plage sig med de elendige Pengesorger!"

„Baronen maa have faaet en uventet Arv," fortalte Portneren sin Ven Skomageren paa Hjørnet. „Han har betalt alle sine Regninger, og det var ikke Smaating, kan du forlade dig paa. Da han sagde Farvel, trykkede han mig en Halvhundredefranksseddel i Haanden. Det er et prægtigt Menneske, den Baron!"

Med Nattoget rejste Nelly og Walter til London. Isabella, der fulgte hende paa Banegaarden, indskærpede Søsteren at søge at faa Lady Maitland først i Tale og bevæge hende til at meddele Edward det frygtelige saa skaansomt som muligt.

Nelly var sig bevidst at have overtaget en vanskelig Mission, men hun udførte den med al den hende medfødte Takt og Skarpsindighed. Hun fik aldeles ikke Edward at se. Allerede for lang Tid siden havde han begivet sig til sin Ejendom for at lade denne indrette til sin ventede Hustru. Den nervøse Alice faldt atter i en Krampegraad, men maatte indrømme, at Isa ikke kunde handle anderledes, og at det var hendes Pligt at frelse sin Fader fra Skændsel og Død.

Grev Pohitonoff aflagde selvfølgelig hver Dag Visit i Hotel Continental, hvortil Feldaus indtil videre var flyttet. Isa kunde ikke undlade at anerkende hans taktfulde Optræden. Han plagede hende ikke med Beviser paa sin Kærlighed, betvang sine lidenskabelige Følelser og forstod dog ved hvert Blik, hver Bevægelse at lade hende gætte sin Sjæls sande Tilstand. Allerede efter faa Dages Forløb var Feldau ganske begejstret for sin Svigersøn og forstod ikke, at Isa havde kunnet give ham Afslag.

Fra Wladimirs Bedstemoder modtog Isabella et kærligt og taknemmeligt Brev:

„Tak, tusind Tak, kære Barn!" skrev hun blandt andet. „Du kan ikke tro, hvor du har glædet mit Hjerte . . . jeg skal aldrig glemme dig, at du alligevel har bønhørt min kære Sønnesøn! Jeg kommer næste Uge til Paris for at være dig behjælpelig med Valget af dit personlige Brudeudstyr. Du maa finde dig i, min Engel, at betragte det altsammen som en Present fra mig. Hvilken Glæde! Min elskede Wladimirs Brud skal faa et kongeligt Udstyr. Mit gamle Hoved er helt forstyrret af lutter Lykke!"

Efter dette Brev at dømme skulde man tro, at den gamle Grevinde formelig tilbad sin Sønnesøn, men i Virkeligheden var hans Person hende dog temmelig ligegyldig. Hun elskede i ham kun Arvingen til en uhyre Formue og det Navn, han bar. Hvorledes skulde hun ogsaa have kunnet nære varmere Følelser for Wladimir? Hun havde kun kendt ham som lille Barn og først genset ham, da han for omtrent halvandet Aar siden efter hendes Befaling var kommen fra Siberien til Bretagne. Grev Fedor Pohitonoff, hans Fader, havde beklædt en høj Stilling i Tobolsk, hvorhen han var bleven forsat, da Wladimir kun var fire Aar gammel. Bedsteforældrene havde mest levet i St. Petersborg, men nogle Aar efter deres eneste Søns Forsættelse til Siberien vare de flyttede til Paris, hvor de havde købt Hus og Grund. Den gamle Grev Ladislas var død for to Aar siden. Hans Søn Fedor, der ikke overlevede ham længe, blev dræbt under en Opstand. Grevinde Fedor, som led af en akut Hjertesygdom, døde af Skræk, da hun erfarede dette.

Wladimir, Slægtens sidste Ætling, begav sig nu efter Bedstemoderens Ordre paa Vej til Frankrig, ledsaget af sin Livlæge og en forældreløs Fætter, der var opdraget sammen med ham. Paa Rejsen gennem Siberien bleve begge de to unge Mænd angrebne af Koppesygdom; Wladimir blev frelst, men hans Fætter bukkede under for den snigende Sot og blev begravet i en lille sibirisk Ravnekrog.

Grevinde Ladislas holdt sit Løfte. Paa den af hende fastsatte Dag ankom hun til Paris og tog ind i Ejendommen i Rue Saint-Dominique, hvortil Wladimir allerede var flyttet for personligt at have Opsyn med de Forandringer, som skulde foretages

i det Pohitonoff'ske Palæ til Ære for den tilkommende Frues snarlige Indflytning. Allerede næste Dag besøgte Isabella og hendes Forældre den gamle Grevinde, som besvarede Besøget med en Visit i Hotel Continental. Mellem Damerne opstod snart det livligste Samkvem. Isabella blev af den gamle Grevinde formelig overøst med Gaver og Ømhedsbeviser, og den unge Pige vilde maaske lettere have fundet sig i sin Skæbne, dersom hun ikke bestandig pintes af Frygt for, at Edward en Dag pludselig skulde dukke op i hendes Nærhed. Om Dagen var hun vel i Stand til at beherske sig — men Nætterne, de bitre, søvnløse Nætter! Og saa vidste hun endda ikke, at en heftig Nervefeber havde kastet ham paa Sygelejet som Følge af hendes Ophævelse af Forlovelsen! Uger igennem svævede Dødsengelen i hans Nærhed, og da den endelig maatte vige, raadede Lægerne indtrængende deres Rekonvalescent til en flere Maaneder Søreise, som han da ogsaa foretog. Endnu en Ting foraarsagede den fra alle Sider forkælede Brud Uro. Doktor Koskavitsch, Wladimirs Livlæge, var hende i højeste Grad usympatetisk, og hun frygtede for, bestandig at skulle taale ham i sin Nærhed. Da hun en Dag korte alene ud med Grevinde Ladislas, tog hun Mod til sig og spurgte hende desangaaende. Grevinden syntes meget forlegen og svarede, at Koskavitsch havde behandlet hendes Sønneson lige fra hans Barndom. Han havde udfundet et meget heldbringende Middel mod en nervøs Sygdom, hvoraf Greven undertiden led, og det vilde være utaknemmeligt handlet, nu at afskedige ham. Desuden trængte Wladimir undertiden endnu til hans Raad og Tjenester.

„Du erindrer vel, Barn, at Wladimir ogsaa under dit Ophold i Bretagne ofte var tvungen til at holde sig flere Dage i Træk paa sit Værelse. Endnu bestandig lider han af den nervøse Svaghed, som han har arvet efter sin Moder, og naar Tilfældene kommer over ham, kan han ikke undvære Koskavitsch. For et Lunes Skyld vil du dog ikke udsætte din tilkommende Mand for Fare — vel, mit Barn?"

„Der gives jo dog andre dygtige Læger i Paris," vovede Isabella at indvende.

„Ganske vist; men din Brudgom nærer en sygelig Sky for at betro sig til nogen anden Læge. Han skammer sig paa Grund af sin Skrøbelighed."

„Saa skal altsaa Koskavitsch vedblive at leve sammen med . . . med os?"

Det faldt hende saa vanskeligt at anvende Flertallet, naar hun talte om Wladimir og sig selv.

„Du faar vel finde dig i det, men vær ikke bange for, at han skal blive eder til Gene. Jeg skal give ham et Vink om, at han kun opsøger eder, naar han bliver tilkaldt."

Kort efter denne fortrolige Samtale, som gav Isabella adskilligt at tænke paa, fandt hendes Bryllup Sted og blev fejret med stor Pragt. I tre samfulde Dage talte man i Paris derom. Straks efter Vielsen afrejste Brudeparret til Italien.

Nogle Dage senere forlod Familien Feldau Paris og begav sig først til Berlin, hvor Walter skulde afslutte sine Studier.

„Naar vi først have faaet Drengen ordentlig anbragt her, ville vi udsøge os en hyggelig lille Rede i Thüringen og der føre et stille Liv efter alt det, vi i de senere Aar have gennemgaaet, — du, jeg og vor lille Turteldue Nelly," sagde Feldau en Dag til sin Frue, der straalende glad smilte til ham og erklærede sig meget tilfreds med Planen.

XI. Pohitonoffs „nervøse Anfald".

Isabella og Wladimir vare vendte tilbage fra Italien og boede i Rue Saint-Dominique; Grevinde Ladislas havde atter trukket sig tilbage til sit Slot i Bretagne, for, som hun sagde, ikke at forstyrre sine kære Børneborns unge Lykke.

Var hans Spaadom allerede saa hurtigt gaaet i Opfyldelse? Var det virkelig lykkedes ham at røre hendes Hjerte ved sin stille, milde Bøjlen? I tre Maaneder havde de nu været forenede. Pohitonoff havde forstaaet at gætte ethvert af sin Hustrus Ønsker forud; hans Ømhed, hans utrættelige Hengivenhed og hans hensynsfulde, vindende Væsen, hans sensitive, poetiske Gemyt havde ikke forfejlet at gøre Indtryk paa Isas gode, varme Hjerte. Hun følte inderlig Medlidenhed med sin sygelige Mand, og denne Følelse forvandlede sig lidt efter lidt til Tilbøjelighed. Hun maatte jo ikke have været Kvinde, om saa megen Kærlighed, Ømhed og stille Hyldest havde ladet hende kold! Ganske vist følte hun ikke for Wladimir den saliggørende, opildnende Kærlighed som for Edward, men ikke desto mindre var hendes Godhed for ham ægte og sand.

Og syntes hendes Tilbøjelighed for ham hovedsagelig baseret paa Medlidenhed, saa var hans Lidenskab for hende blandet med dyb Taknemmelighed. Havde hun ikke opfyldt hans mest glødende Ønske og var bleven hans Hustru? Aldrig kunde han tilstrækkeligt gengælde hende det!

Nu var det endogsaa lykkedes ham at vinde hendes Tilbøjelighed, og dog saa Isabella aldrig et Smil paa hans Læber, hans smukke Øjne stirrede altid tungsindigt ud i Verden, en dyb Melankoli syntes at beherske ham. Isabella ansaa dette for at være Følger af hans lidende Tilstand. Allerede to Gange siden deres Bryllup havde han lukket sig inde paa sine Værelser, og Doktor Koskavitsch havde paa det strengeste forbudt at forstyrre ham. Da han derefter atter viste sig i den fælles Salon, iagttog Isa med Forfærdelse, hvilke Hærgninger Sygdommen havde anrettet paa hans Ansigt; og hendes gode Hjerte følte sig endnu mere end før hendraget til ham. Sidste Gang havde hun slynget Armene om hans Hals og indstændig bedt ham om at raadspørge en af Paris's berømteste Professorer.

„Jeg takker dig tusind Gange for din Deltagelse, elskede Veninde. Men Koskavitsch kender mig fra min tidligste Ungdom, og jeg har fuld Tillid til ham. Om to eller tre Dage er jeg atter helt vel," svarede han; men pludselig sank han paa Knæ for hende, gemte sit Hoved i hendes Skød og hviskede:

„Aa, Isa, Isa, jeg fortjener ikke en saadan Lykke! Undertiden griber mig en Angst, og jeg kan ikke frigøre mig for Tanken om, at du kun af Medlidenhed tvinger dig til at leve sammen med mig ulykkelige Krøbling. Forlad mig ikke, du min gode Engel, thi jeg vilde være fortabt, om du gjorde det!"

„Tal ikke saaledes, Wladimir. Aldrig mere vil jeg af din Mund høre en saadan Tvivl," beroligede hun ham blidt og klappede ham kærtegnende over hans lokkede Hoved.

„Du elsker mig altsaa virkelig?" udbrød han og saa hende ind i hendes smukke Øjne med et Udtryk af den grænseløseste Beundring og Kærlighed.

„Hvor kan jeg andet end være dig god, du taabelige Mand? . . . Du forvænner og forkæler mig jo saa uhyre," føjede hun smilende til.

Kort efter skrev Isa til sine i Eisenach boende Forældre, med hvem hun stod i levende Brevveksling, at de maatte sende hende Nelly til Paris for et længere Tidsrum. Nytaarsdag indtraf Søsteren i det Pohitonoff'ske Palæ. Den muntre unge Pige bragte

Liv med sig i Huset. Hun forstod at opmuntre saavel Isa som Wladimir med sine lystige Indfald og gøre sig nyttig i enhver Retning. Hver Morgen red hun ledsaget af Greven i Boulogneskoven, om Eftermiddagen kørte de alle tre en Tur i Ekvipage.

„Min kære Dreng," skrev hun til Walter, „du vilde slet ikke kunne kende mig igen. Af den tækkelige lille Husmoder er der bleven en formelig Verdensdame. Mine Gemakker — jeg bebor et elegant himmelblaat Boudoir og har det nydeligste Soveværelse af Verden — støder op til Isas, og vi ere sammen næsten hele den udslagne Dag. I Stedet for selv at maatte sørge for Maden betjenes jeg ved Bordet af livréklædte Tjenere, der indgyde mig den største Respekt. Hvad mon Jean, der bevæger sig som en Automat i sin højrøde Atlaskes Spidskjole, vilde sige, dersom han vidste, at den 'naadige Frøken' for ikke længe siden højstegenhændig skrællede Kartofler og bonede Gulve? Ofte maa jeg bide Latteren i mig, naar saadanne Tanker komme over mig. Du vilde undres over at se, hvor let jeg gererer mig i min nye Situation; jeg har en Fornemmelse, som om jeg kun i Drømme havde oplevet Livet i 'Olympen'.

„Wladimir synes jeg bedre om for hver Dag, der gaar. Kunde du blot se, hvor omhyggelig og kærlig han er mod Isa! Det er den elskværdigste Ægtemand, jeg nogen Sinde har kendt, og jeg tror bestemt, at Isa har forsonet sig med sin Skæbne. Naar først en lille Arving kommer, vil hun være ganske lykkelig, og Faderen ogsaa. Paa Gensyn i Eisenach, kære Broder, hvor jeg vil være tilbage i Slutningen af Juni Maaned!"

Nelly blev i Paris til Fødslen af den omtalte Arving, som indtraf i Begyndelsen af Juni, var overstaaet. Den gamle Grevinde, som absolut maatte være til Stede ved den store Begivenhed, var i den syvende Himmel. Hendes Frygt for, at Pohitonoffernes Navn og uhyre Besiddelser skulde gaa over til den af hende forhadte Sidelinie, var nu veget, og hun kunde ikke med tilstrækkelig stærke Ord udtrykke sin Taknemmelighed over for Isa. Hun bogstavelig talt overøste den unge Frue og sin Sønnesøns Søn med kostbare Gaver, og ogsaa Nelly, der fremfor nogen plejede Søsteren, blev rigt betænkt. Barnet fik i Daaben Navnet Fedor Alexander Gundaccar og blev formelig forgudet af sin Fader. I Timevis kunde Wladimir sidde ved dets Vugge og fordybe sig i Synet af den sprællende lille Skabning. Hver Dag opdagede han nye Fortrin og Skønheder hos Sønnen og blev aldrig træt af at gøre

Isa opmærksom derpaa. Den store Glæde syntes at virke gunstigt paa hans Helbred, thi seks Maaneder vare nu hengaaede siden hans sidste Anfald. Og dog havde Isa gentagne Gange bemærket, at hans Ansigt fortrak sig som under en frygtelig Lidelse. En Gang — de stod netop sammen ved Barnets Vugge — bemærkede hun igen dette Udtryk og spurgte bekymret, om han følte sig syg.

„Det har intet at betyde, min elskede Ven, — blot en Smule Krampefornemmelser, som snart igen gaa over."

„Hvor føler du Smerter?"

„I Hjertet. Det er, som om man vilde stikke det med Knive; men Koskavitsch tillægger det ikke nogen større Betydning."

„Hvis du dog blot vilde henvende dig til en af de store Professorer!" insisterede Isa.

Pohitonoff rystede energisk paa Hovedet.

Endnu samme Aften, da hun som sædvanlig ventede paa ham i Salonen før Dineren, bragte Tjeneren hende en Billet fra Doktoren, der meddelte, at Greven ikke var rask og ikke kunde indfinde sig til Maaltidet.

Isabella følte sig meget urolig. Skulde der være paakommet ham et nyt Anfald? Hun kunde næppe røre Maden og begav sig straks efter Dineren til sin Mands Værelser. Det var første Gang, hun dristede sig til et saadant Skridt, men hun gjorde det med det faste Forsæt at ville skaffe sig Adgang til ham, om hun saa skulde tiltvinge sig den med Magt.

Hun ringede paa; Doktoren lukkede selv op og betragtede hende forvirret og forbavset, da han genkendte hende.

„Jeg kommer for at se til min syge Mand og pleje ham, som det er min Pligt," sagde hun med fast Stemme og gik et Par Skridt frem i Forværelset.

„Det er umuligt, Fru Grevinde!" svarede Doktoren og stillede sig resolut op foran Salondøren, saa at han spærrede hende Vejen.

„De tilskriver mig, at Greven er lidende. Jeg er hans Hustru, og som saadan er det baade min Pligt og min Ret at pleje ham. Jeg anmoder Dem derfor, lad mig komme ind," vedblev Isabella.

„Og jeg gentager endnu en Gang, Fru Grevinde, at jeg som hans Læge ikke kan tillade det. Synet af Dem vil blot hidse Patienten endnu mere og forværre hans Tilstand."

„De overskrider den Dem tilstaaede Ret, Doktor Koskavitsch!" udbrød Isa harmfuldt. „Jeg befaler Dem at give mig Adgang."

„Vel da, træd ind — men paa Deres egen Risiko, Fru Grevinde. De vil komme til at angre det!" raabte Lægen opfyldt af Raseri og traadte tilbage.

I dette Øjeblik faldt i det tilstødende Værelse nogen eller noget tungt om paa Gulvet, og en dyb Stønnen paafulgte. Doktoren udstødte en Ed og styrtede ind efter Isa, der næppe var sig selv mægtig. Som lamslaaet var hun bleven staaende paa Dørtærskelen. Hendes Mand laa i heftige Krampetrækninger paa Tæppet foran sin Seng. Hans Øjne rullede vildt, Blod og Skum fraadede om hans Mund, og hans Hænder vare sammenknugede i Krampe. Synet af ham var saa frygteligt, at Isa med et gjaldende Skrig undløb.

Det var altsaa hans nervøse Anfald! Wladimir led af den uhelbredeligste af alle Sygdomme — af Epilepsi!

Den forfærdelige Opdagelse kastede en Skygge over den fremtidige Lykke i Isas Ægteskab. Saa ofte hun efter den Dag befandt sig alene med Wladimir, kunde hun ikke frigøre sig for Angsten for, at han pludselig kunde blive hjemsøgt af et nyt Anfald. Lige saa ulykkelig følte hun sig, naar hun stod ved sit Barns Vugge. Hvis nu Barnet arvede den frygtelige Sygdom efter sin Fader?!

Wladimir gjorde alt for at berolige og trøste hende. Af Medlidenhed med ham, der i Begyndelsen var helt ude af sig selv, fordi hun havde opdaget hans Hemmelighed, lod hun, som om hun skænkede hans Ord Tiltro. Men Tvivlens Orm nagede ved hendes Hjerte og rovede hendes Ro, skønt Wladimirs Tilfælde herefter aftog i Hyppighed, og Koskavitsch udtalte Haabet om, at de med Tiden ganske vilde fortage sig.

Isabella og Doktoren udvekslede gensidige Undskyldninger, og deres Maade at omgaas paa var i det ydre fredelig; — indvendig hadede de hinanden.

XII. Den nye Stamherre.

To Aar ere allerede gaaede, siden Feldaus forlod Paris og indrettede sig en stille, hyggelig Rede i det idylliske Eisenach. Gundaccar var efter de frygtelige Begivenheder i Paris fuldstændig bleven helbredet for sin Lidenskab og holdt trofast sit Løfte om ikke mere at deltage i noget Lykkespil. Baronesse Lisa kunde med

Rette være stolt af sin Mand. Intet forstyrrede Familiens Lykke, hvortil Nellys bestandig frejdige Humør for en god Del bidrog.

En Morgen sad Forældrene og hun paa den smukke Veranda, hvorfra der var Udsigt over Wartburg, og lod sig Frokosten smage. Nelly, som netop lod Øjnene løbe hen over et berlinsk Morgenblads Spalter, udstødte pludselig et Skrig.

„Hvad er der dog?" spurgte Baronen og Baronessen som med een Mund.

„Læs — læs selv, Fader, det er utroligt!" svarede hun og rakte ham Bladet, idet hun pegede paa et Telegram. Til sin Sorg og Forbavselse læste Feldau, at Stamherre Baron Willibald von Feldau og dennes eneste Søn Ernst vare blevne overfaldne i Cordillerne af Røvere og myrdede. Begge havde de haft til Hensigt i Forening med et større Rejseselskab at overskride Andesbjærgene for at begive sig fra Aranco til Mendoza. Deres to Førere mistede ligeledes Livet. Fire Herrer lykkedes det at undslippe.

„Grufuldt!" udbrød Gundaccar dybt rystet. „Min stakkels Fætter! Og Sønnen med! Hvilken forfærdelig Ulykke!"

Endnu samme Dag ankom Familiens Advokat Dr. Grosse til Eisenach og lod sig melde hos Baronen. De to Herrer havde en lang Samtale med hinanden, og det blev besluttet, at man skulde sende en Tillidsmand til Sydamerika for at opsøge og hjembringe de myrdedes Lig; thi Gundaccar, der nu var Stamherre, vilde vide dem begravne i Familiens Gravkapel paa Slottet Feldau i Østprøjsen.

Dette skete og allerede ti Uger efter fandt den højtidelige Jordfæstelse af Fader og Søn Sted paa Slottet Feldau, hvor imidlertid den nye Stamherre var flyttet ind. De eneste nære Slægtninge paa Mandssiden vare Gundaccar og Walter, men ogsaa de afdødes Familie paa mødrene Side havde indfundet sig, ligesom alle Godsejerne i Naboskabet med deres Familier, samt en Mængde Proprietærer og Bønder gav Møde.

Rigtignok havde Baron Willibald vist en mindre smuk Opførsel over for Gundaccar, idet han ved sin Fader Georgs Død havde unddraget ham den lille Aarsrente, som sidstnævnte i en Aarrække havde tilstaaet ham; men Døden har en forsonende Virkning, og den godmodige Gundaccar satte alt i Bevægelse for, at Begravelsen kunde blive saa pragtfuld og højtidelig som muligt.

Straks efter at denne betydelige Forandring i Feldaus finansielle

Forhold havde fundet Sted, deponerede han 500,000 Mark paa sin Steddatters Navn i den tyske Rigsbank.

„Det er det mindste, jeg er vor Turteldue skyldig for at holde hende skadesløs for hendes fædrene Arv, som jeg saa letsindigt har bortødslet," sagde han til sin Hustru.

Størstedelen af den følgende Sommer tilbragte Pohitonoffs paa Slottet Feldau. Forandringen af Luft virkede saa heldigt paa Wladimirs Helbredstilstand, at Isabella ikke var nødt til at betro sine Forældre noget om hans Sygdom. Hvorfor paabyrde dem med en saa nedslaaende Kendsgerning, der allerede voldte hende selv Sorg nok?

Havde Epilepsiens frygtelige Spøgelse ikke pint hende med bange Anelser, kunde hun maaske have følt sig fuldkomment tilfreds. Fedor, som nu var tre Aar, var et henrivende Barn og lignede hende paa et Haar; kun de smukke, sværmeriske Øjne og noget i Stemmens Klang havde han tilfælles med Faderen, som delte sin Kærligheds rige Skat mellem Isa og Barnet. Ogsaa for Edward Dennyson, der endnu besad en Plads i hendes Hjertes inderste Lønkammer, var hun beroliget. Alice, som hun sent paa Efteraaret havde genset i Trouville, fortalte hende, at Edward langt om længe havde forsonet sig med sin Skæbne og som Opdagelsesrejsende strejfede om i Afrika.

Feldau udfyldte fortræffeligt sin Stilling som Stamherre, han var som skabt til en saadan Værdighed; men Skæbnen syntes bestemt paa atter og atter at ville gribe fjendtlig ind i hans Liv.

Læserne ville endnu erindre, at en Slægtning af Feldaus Portner havde købt Familiens samtlige Møbler, da den forlod „Olympen". Deriblandt befandt sig ogsaa et meget smukt, antikt Skrivebord af Rosentræ. Fire Aar havde dette Skrivebord henstaaet upaagtet i Marskandiserens Butik. Endelig fandt det en Køber.

Madame Rampon, Datter af en Antikvitetshandler, opdagede i det gammeldags Snedkerarbejde et Kunstværk og erhvervede sig det til en forholdsvis høj Pris. Da det var bragt til hendes Hjem, gav hun sig straks i Færd med at fjerne det Lag af Smuds og Støv, der i det lange Tidsrum havde samlet sig udvendig og indvendig. Hun trak alle Skufferne ud og fandt bag ved en af dem et Brev, som hun uden at tænke derover lagde paa Bordet.

Ved Middagstid kom Monsieur Rampon — en af de skarpsindigste Detektiver i Paris — hjem.

Efter at han efter sin Formening tilstrækkeligt længe havde beundret sin Hustrus Akvisition, faldt hans Blik tilfældigvis paa Brevet, som endnu henlaa paa Bordet.

„Hvad er det?" spurgte han og tog det i Haanden.

„Jeg ved ikke, jeg har saamænd ikke haft Tid til at læse den Lap. Jeg fandt den indeklemt bag en Skuffe," svarede Madame ligegyldigt.

Detektiven aabnede Brevet og læste det hastigt igennem. Papiret skælvede i hans Haand. Hans Ansigt udtrykte den største Spænding.

„Hvad er der i Vejen med dig, Etienne?" spurgte hans Kone. „Indeholder det gamle Brev maaske noget mærkværdigt?"

„Ikke det mindste, det er ikke andet end en betalt Skrædderregning," svarede han og lo.

Madame Rampon saa og hørte, at han rev Papiret i smaa Stumper; men i Virkeligheden havde han gemt det omhyggeligt i sin Brystlomme og i Stedet for iturevet et Blad af sin Tegnebog.

„Jeg beder dig, Etienne, kast dog ikke Papirsstumperne paa Gulvet," bad den ordenselskende Husmoder, „jeg har lige fejet; kast dem hellere i Kaminen!"

Dette passede Herr Rampon fortræffeligt.

„Jeg gaar ind paa mit Værelse, indtil Maden er paa Bordet. Det er faldet mig ind, at jeg endnu har et vigtigt Brev at skrive. Kald paa mig, naar der er serveret."

Inde i sit Arbejdsværelse tog Monsieur Rampon øjeblikkelig et Hæfte gamle Aviser ned fra en Reol og gav sig ivrigt i Færd med at studere i dem. Paa Kartonen, som sammenholdt dem, stod med pyntelig Skrift: „Det mystiske Mord paa Boulevard Lannes. Morderen opdaget. 3000 Franks udlovet for hans Paagribelse!"

I Løbet af Eftermiddagen gik han adskillige Steder. Han opsøgte Portneren paa Boulevard Saint-Germain og erfarede hos ham Familien Feldaus nuværende Opholdssted; derpaa begav han sig til mont de piété, derfra igen til Antikvitetshandleren paa Quai Voltaire og sluttelig til Politikammeret.

XIII. I Lovens Navn.

Ledsaget af Nelly besøgte Baronessen sine fattige. Baronen sad alene i Biblioteksværelset og læste Miltons „Tabte Paradis", da Tjeneren meldte, at der var ankommet fem „underlige" Herrer, som straks ønskede at tale med Herr Baronen.

„Fem Herrer! Og de have ikke leveret deres Kort?"

„Nej, Herr Baron. De sagde, det var unyttigt, da Herr Baronen dog ikke kendte dem."

„Det maa vel være Turister, som ønske at bese det gamle Slot. Jeg forstaar blot ikke, hvorfor de ikke lade sig melde. Naa, vi faa at høre. Lad dem komme ind, Frans."

Baron Feldau blegnede, og hans Hjerte bankede, som det skulde springe, da de fem Mand traadte ind i Værelset. Han saa ved første Blik, at de tre af dem vare Franskmænd — tilmed civilklædte Politifolk — og de to andre gjorde Indtryk af at henhøre til det tyske Politi!" Næppe havde Døren lukket sig efter Frans, før en af de to Tyskere traadte frem, lagde sin venstre Haand paa Husherrens Skulder og med højtidelig Stemme sagde:

„Herr Baron Gundaccar von Feldau, Pligten byder mig at arrestere Dem i Lovens Navn!" Med disse Ord opknappede han med den anden Haand sin Frakke og forevist sit Politiskilt.

„Arrestere mig?" spurgte Gundaccar med usikker Stemme. „Hvad er jeg beskyldt for?"

„For Mord!"

„Umuligt! Der maa foreligge en Misforstaaelse, mine Herrer!"

„Desværre nej, Herr Baron," tog Embedsmanden igen til Orde. „Anklagen imod Dem lyder paa, at De for fire Aar siden skal have kvalt en Fru Teska Silberkoff i Paris. De tre Herrer ere komne hertil for at forlange Dem udleveret. Da der foreligger svære Bevismomenter imod Dem, og Herr Baronen er naturaliseret i Frankrig, kan den tyske Regering ikke vægre sig ved Udleveringen. Jeg maa derfor raade Dem til ikke at gøre Modstand, det vil intet hjælpe Dem, men kunde end yderligere forværre Deres Situation. Maaske vil det lykkes en dygtig Advokat at opklare den Misforstaaelse, som sandsynligvis ligger til Grund for den ubehagelige Historie. I Øjeblikket har De intet bedre at gøre end at følge mine franske Kolleger til Seinen."

Med Lynets Hast fulgte Tankerne paa hverandre i Feldaus Hjerne. Manden havde Ret. Modstand var i dette Tilfælde til

ingen Nytte. Men Blodet stivnede i hans Aarer ved Tanken om, at han nu paa Naade og Unaade maatte overgive sig i det franske Politis Varetægt. Hans Besøg hos den smukke Teska Silberkoff skulde altsaa blive ham endnu mere skæbnesvangert, end det allerede havde været!

Det Slag, der saa uventet havde ramt ham i hans Lykkes Zenith, var frygteligt. Kun med Opbydelsen af al sin Selvbeherskelse lykkedes det ham at forblive Herre over sin Sindsbevægelse i Politiets Nærværelse.

„De, mine Herrer, ere selvfølgelig ikke ansvarlige for Deres foresattes Fejlgreb og have kun at udføre de Dem tildelte Befalinger; derfor er jeg villig til at følge Dem uden Modstand. Kun beder jeg Dem indstændigt, at De vil optræde saaledes, at hverken min Hustru eller Tjenerskabet gætter Hensigten med Deres Besøg."

„Jeg forstaar Dem fuldkomment, Herr Baron," svarede høfligt den Embedsmand, der havde foretaget Arrestation.

Gundaccar grundede paa, hvorledes han i det mindste foreløbig kunde holde sin Hustru i Uvidenhed om hans Arrestation, thi han følte, at Afskeden fra hende vilde gøre ham svag. Der gaves ingen anden Udvej end at betro sig til Nelly.

Stakkels Nelly! Bestandig maatte hun være den, hvem det tilfaldt at opfylde en tung Pligt, naar det behagede Skæbnen at tilføje Familien Feldau en haard Prøvelse!

Med Blyant skrev Baronen paa en lille Seddel:

„Kære Barn! Kom, saa snart du kan, til mig i Biblioteksværelset, men saaledes, at Moder intet mærker dertil."

Derpaa foldede han Papiret smaat sammen og henvendte sig til Herrerne:

„Min Hustru og Datter kunne hvert Øjeblik ventes tilbage fra en Køretur. Vil De maaske have den Godhed at ledsage mig ned i Parken? Jeg vil give det Udseende af, at jeg foreviser Dem Plantningerne og anmoder Dem om over for min Hustru at udsige, at De har medbragt Anbefalingsskrivelser fra fælles Venner i Hannover. Jeg har nemlig ogsaa Besiddelser i denne Landsdel."

Politimændene gik beredvilligt ind paa denne Plan og slentrede gemytligt samtalende gennem Hovedalleen, da Ekvipagen med Damerne kom rullende. Gundaccar tilvinkede Kusken, at han skulde holde, traadte hen til Vognen ved den Side, hvor Nelly sad, medens de fremmede ærbødigt hilsende nærmede sig Baronessen.

Dette Øjeblik benyttede Feldau til med et betydende Blik at trykke Nelly den lille Seddel i Haanden, hvorefter han ligeledes gik om til sin Frue for at hilse paa hende.

„Blive de Herrer maaske til Frokost?" spurgte hun sagte.

„Nej, kære Veninde, de skulle straks rejse videre."

Det faldt ham saa tungt at maatte lade Lisa tilbage uden et kærligt Ord til Afsked, men han maatte ikke vise sig svag og hviskede derfor kun, idet han omfattede hende med et kærligt Blik:

„Paa Gensyn, elskede Hustru!"

„Paa Gensyn snart, Nelly!" henvendte han sig højt til denne. Kusken smækkede med Tungen, Hestene trak til, og Ekvipagen rullede videre. Baronen vendte med sine fem „Gæster" ad en Omvej tilbage til Biblioteket. Imidlertid havde Nelly, der ikke anede noget godt, fundet Lejlighed til ubemærket at læse den Seddel, som Gundaccar saa hemmelighedsfuldt havde stukket til hende. Som sædvanlig ledsagede hun Moderen til hendes Værelser og ilede derpaa, uden at give sig Tid til at aflægge Overtøjet, til Biblioteksværelset. Baronen førte hende hen i et Hjørne og fortalte hende roligt, hvad der havde tildraget sig.

„Vær stærk, Nelly — for Mamas Skyld!" hviskede han, medens han trykkede den grædende Pige til sit Bryst. „Hvad skal der blive af Lisa, hvis du taber Modet? Hovedet i Vejret, min modige, lille Turteldue . . . vær ikke bange, alt bliver nok godt igen. Ved min Letsindighed har jeg forskyldt denne Hjemsøgelse . . . Dog maa jeg nu se at komme bort, inden din Moder kommer ned. Fortæl hende det skete saa skaansomt som muligt, skjult for hende kan det dog ikke blive. Jeg er overbevist om, at hun vil forlange at følge efter mig til Paris — lad hende have sin Vilje. Men rejs uden Tjenerskab og under Navnet Bertram; tag ind paa et beskedent lille Hotel — for Eksempel 'Athénée'."

„Vil Isa mon ikke tage det ilde op, naar vi ikke bo hos hende, Papa?"

„Hun vil kun være eder taknemmelig derfor. Hvorfor ogsaa drage hende ind i Ulykken?"

„Først rejser du hemmeligt bort med fem fremmede Herrer, bagefter skulle vi rejse uden dig — hvad maa ikke Tjenestefolkene tænke derom?"

„Gør dig ingen Bekymringer derover, mit Barn — det er til ingen Nytte! Folkene ville kun altfor snart blive bekendt med den sørgelige Historie gennem Bladene. En af det franske Politi

foretagen Arrestation af den for Mord anklagede Stamherre Gundaccar von Feldau kan ikke forblive nogen Hemmelighed!" sluttede han bittert.

„Hvad mon dog kan have hidført denne Katastrofe?" hviskede Nelly.

„Det ulykkalige Brev, som Doktor Koskavitsch den Gang skrev til mig, da jeg gik paa Spor efter det fatale japanesiske Skab."

„Jeg forstaar ikke, Fader —"

„En Mand i Opdagelsespolitiet skal af Marskandiseren have købt mit Rosentræs Skrivebord, du ved, og bag en Skuffe have fundet Doktorens Skrivelse til mig. Jeg troede, at jeg den Gang havde opbrændt dette Brev sammen med alle de øvrige Papirer; men det maa altsaa ikke have været Tilfældet. Der er lovet den, som udfinder Madame Silberkoffs Morder, 3000 Franks; sandsynligvis er den omtalte Politimand derved foranlediget til at gøre Anmeldelse om sit Fund og henlede Mistanken paa mig . . . Gud være med dig, Barn," sluttede Feldau og føjede med høj Stemme til: „Jeg maa skynde mig, Herrerne blive utaalmodige."

„Men du maa dog tage Linned og Klæder med dig, Papa; skal jeg kalde paa din Kammertjener og sige ham —"

„Nej, gør det ikke! Jeg vil under Vejs anskaffe mig, hvad jeg behøver. Trøst din Moder saa godt du kan, min kloge, modige lille Pige . . . Men ingen Taarer, det gør os blot begge Afskeden tungere."

„Hvad vil Walter dog sige!" jamrede hun.

„Stakkels Dreng! Skriv straks til ham og bed ham fra mig ledsage jer til Paris; det er nødvendigt, at I der have mandlig Beskyttelse. Hils din Moder og hold dig tapper, mit Barn, saaledes som jeg er vant til at se dig."

Baronen trykkede den sagte hulkende Pige endnu en Gang til sit Hjerte og førte hende til Døren. Da denne havde lukket sig efter hende, henvendte han sig med fast Stemme til Politimændene:

„Jeg er nu rede til at følge Dem, mine Herrer, og takker Dem, at De har forundt mig Tid til at træffe mine Anordninger."

Som en Tyv sneg han sig bort fra sit eget Hus, og det lykkedes ham ubemærket at forlade Slottet.

Samme Dag som Baron Feldau blev ogsaa Koskavitsch arresteret. En Husundersøgelse blev iværksat i hans Bolig i det Pohitonoff'ske Palæ, hvorved en Mængde af hans Papirer blev beslaglagt. Anklagen mod ham lød paa falsk Forklaring for Retten

i den Silberkoff'ske Sag. Ligesom for Baronen kom Arrestationen ogsaa ham ganske uventet som et Lyn fra klar Himmel; hans Bestyrtelse var grænseløs.

Men ved Konfrontationen med Undersøgelsesdommeren genvandt han sin Ro og erklærede bestemt, at det i Detektivens Skrivebord forefundne Brev maatte være forfalsket. To sagkyndige, hvem det overdroges at sammenligne den anklagedes Haandskrift med Brevet, kom imidlertid til modsat Resultat, og Anklagen mod Koskavitsch blev opretholdt.

Baronen vægrede sig standhaftigt ved at besvare Undersøgelsesdommerens Spørgsmaal og sagde, at han vilde lade sit Forsvar bero til den Dag, da Sagen skulde forhandles for Edsvorneretten.

Den sensationelle Efterretning om Feldaus Arrestation vakte naturligvis største Opsigt i Frankrigs aristokratiske Kredse. Den charmante Grevinde Pohitonoffs Fader paa Anklagebænken — beskyldt for Mord! Forskrækkelse og Indignation kastede den gamle Grevinde Pohitonoff paa Sygelejet, og ogsaa Wladimirs Sorg og Sindsbevægelse var saa heftig, at Isabella maatte befrygte nye Anfald af hans forfærdelige Sygdom. Han selv syntes forudfattet derpaa, thi en Aften sagde han:

„Hvis det skulde træffe saa uheldigt, at jeg nu blev syg, lad saa ingen komme i min Nærhed. Da Koskavitsch ikke er her, bliv saa du hos mig. Vær blot ikke bange, det gaar snart igen over. Lov mig, Isabella, at du vil opfylde denne min Bøn! Takket være Koskavitsch er min Hemmelighed forbleven skjult for Verden, og det er mig i højeste Grad om at gøre, at den vedbliver at være det, indtil — indtil alt faar en Ende, hvad der ikke vil lade længe vente paa sig, min elskede Hustru," sluttede han med et tungsindigt Smil.

Grevinden brød ud i Taarer.

„Tal ikke saaledes, Wladimir! Anfaldene have jo i den senere Tid næsten helt fortaget sig, du er ikke saa syg, som du tror."

„Jeg vilde ønske, det var saaledes, min elskede! Men Dag for Dag føler jeg mig svagere, og din Faders Arrestation har nu berøvet mig den sidste Rest af Kraft. Næste Anfald bliver ogsaa mit sidste! Jeg forbereder dig derpaa, at ikke Katastrofen skal komme dig altfor uventet. Ikke sandt, du lover mig, at du ikke vil forraade nogen min Hemmelighed."

Isa lovede det; men hun gøs ved Tanken om at skulle være alene med Manden, hvis han virkelig blev hjemsøgt af et nyt

Anfald. Hvor længtes hun ikke nu efter den før saa forhadte Koskavitsch!

Greven forlod ikke mere sine Værelser. Isa gjorde ham Selskab, veg ikke fra hans Side og søgte at opmuntre ham, omendskønt hun af Aengstelse for Faderen næppe var i Stand til at holde sig selv paa Fode. Baronessen, Nelly og Walter vare ankomne til Paris, og Isa var dem under de forhaandenværende Omstændigheder taknemmelige for, at de havde opslaaet deres Bopæl i Hotel „Athénée". Samme Dag, de indtraf, opsøgte hun dem; det var et rystende Gensyn.

XIV. Wladimirs sidste Anfald.

Omtrent en Uge efter Feldaus Arrestation forlod Isa med Wladimir og Fedor Paris, for, ledsagede af en Tjener, en Bonne og en Kammerpige, at begive sig til Enghien, hvor de under Navnet Grev og Grevinde Strogonoff lejede sig ind i Hôtel des Bains. Opholdet i Paris var blevet dem for pinligt. De mange Kondolencevisitter og Trøstebreve, de modtog som Følge af den Ulykke, der var overgaaet den almindelig afholdte „Grevinde Isa", satte Wladimir i en saa nervøst ophidset Tilstand, at hun fandt det nødvendigt skyndsomst at rejse bort fra Frankrigs Hovedstad, hvor tungt det end faldt hende at forlade sine kære under saadanne Forhold.

Wladimir følte fra Dag til Dag sine Kræfter svinde, en indre Uro syntes at pine ham, og dog vægrede han sig halsstarrigt ved at lade en Læge tilkalde.

„Jeg bønfalder dig, Wladimir, giv mig Lov til at konsulere en Læge paa dine Vegne," bad hun bekymret.

„Nej, min elskede Hustru, det er virkelig unødvendigt. I Morgen er jeg atter ganske rask. Sov du kun roligt og vær ikke ængstelig for min Skyld."

Da han kom op paa sit Værelse, erklærede han ikke at have Brug for Kammertjeneren og bad denne tage sig en Friaften. Næppe havde Joseph fjernet sig, før Greven aabnede et Skab, fremtog en Flaske Kognak og nedsvælgede en stor Del af den med alle Tegn paa Modbydelighed.

„Kunde jeg blot sove — sove!" stønnede han.

Den Nat var det ikke Isabella muligt at lukke et Øje; hun forlod sit Leje og aabnede et af Vinduerne. Den kolige, krydrede Duft, som strømmede op til hende fra Haven, gjorde hende godt og beroligede hende. Da faldt pludseligt hendes Blik paa Vinduerne til hendes Mands Soveværelse. Hun bemærkede, at et af dem stod aabent, og at en svag Lysstraale trængte gennem det nedrullede Gardin.

„Hvor ufornuftigt af Wladimir at sove for aabent Vindue, saa daarlig han befinder sig!" sagde hun til sig selv og tænkte allerede paa at gaa over til ham for at lukke.

Da hørte hun paa en Gang i Nattens Stilhed hans Stemme lyde derovrefra; saa mærkværdig høs og unaturlig forekom den hende. Først troede hun, at Joseph, Kammertjeneren, vaagede hos ham; i saa Tilfælde maatte Wladimir sikkert føle sig meget syg. Hun lyttede atter opmærksomt efter, men kunde paa Grund af Afstanden ikke skelne, hvad der blev sagt. En forfærdelig Angst greb hende; — det kunde jo ske, at der var paakommet ham et epileptisk Anfald, uden at Joseph var hos ham! For kort Tid siden havde han sagt, at det næste Anfald vilde blive hans sidste!

Rystende over hele Legemet iførte hun sig en Morgenkjole og skyndte sig over til ham.

For at komme til Grevens Værelse maatte hun først passere en lang Korridor og deres Salon. Hun bestræbte sig for at aabne og lukke Dørene med mindst mulig Larm. Nu stod hun i Døren til hans Soveværelse. Alt var stille. Lettet aandede hun op og sneg sig paa Taaspidserne til Himmelsengen, hvis Forhæng hun løftede lidt til Side. Det matte Skær fra Ampelen faldt paa et blegt, lidende Ansigt. Hun bøjede sig et Øjeblik ned over ham og lyttede til hans Aandedræt. Han syntes at sove fast og roligt. Hun vilde netop fjerne sig igen, da han i en hjertegribende bedrøvet Tone begyndte at tale:

„Du skal ikke være bange, min elskede Hustru; de kunne ikke gøre ham noget! . . . Naar de først faa at vide, at jeg er Morderen . . ."

Hans Stemme døde hen i en uforstaaelig Mumlen. Lammet af Skræk blev Isabella staaende. Nu talte han videre:

„Koskavitsch sagde, hun maatte dø, dersom jeg, min elskede,

nogen Sinde skulde kalde dig for min . . . Nadine, du Stakkel! . . . Det er længe siden, jeg sidst saa hende — —"

Gysende lyttede hun til, og med Lynets Hast stod pludselig Situationen hende klar; i navnløs Forfærdelse formaaede hun næppe at holde sig oprejst.

„Absinten har gjort mig forrykt . . . Jeg har drukket fem Glas! Nadine, se ikke saa forskrømt paa mig! Kender du mig ikke — mig — din Mand?"

Isa havde hørt nok . . . Hun vilde flygte, men Fødderne nægtede at gøre hende Tjeneste, Tænderne klaprede i hendes Mund, og hele hendes Legeme var badet i Sved. Hun vidste siden ikke selv, hvorledes hun var naaet tilbage til sit Værelse. Afsløringen af den Hemmelighed, hun havde lyttet sig til, traf hende som et Kolleslag og lammede hendes Forstand. Kun lidt efter lidt begyndte Hjernen igen at funktionere, og hele den frygtelige Sandhed trængte sig uafvendelig ind paa hende. Den Forbrydelse, hendes Fader var bestyldt for, og mod hvilken han i en nær Fremtid skulde forsvare sig for Edsvorneretten, var begaaet af hendes egen Mand! Teska Silberkoff var i Virkeligheden Grevinde Pohitonoff, og den lille Dreng, som Koskavitsch adopterede, den egentlige Arving. Hvad var hun da — hun, Isabella von Feldau? Og hendes Barn? Naar en Gang hendes Fedor maatte høre, at han havde en Morder til Fader — forfærdeligt, forfærdeligt!

„Min Gud, min Gud, lad ham dø, saa at han aldrig faar dette at vide!" stønnede hun i sin Fortvivlelse.

Og hun havde faaet denne — denne Morder kær! Hvor kunde det heller være muligt andet? Havde han ikke bestandig været øm, kærlig, hengiven imod hende? Havde han ikke blot syndet af vanvittig Kærlighed til hende? Han havde drukket fem Glas Absint! Kun under Indflydelse af denne berusende Drik, der virker endnu skadeligere end den japanesiske Joke, kunde han have begaaet Mordet . . . En afsindig maa man ikke drage til Ansvar for hans Handlinger . . .

Paa denne Maade søgte den stakkels forpinte Hustru at besmykke sin Mands Forbrydelse. Hun formaaede ikke at kaste den første Sten mod ham, hendes Hjerte strømmede over af blind Medlidenhed med ham.

Den tidlige Morgen fandt hende endnu vaagen paa Sofaen, hvor hun var krøben sammen, da hun var kommen tilbage til sit

eget Værelse; men legemlig og aandelig udmattet faldt hun dog endelig i en dyb Søvn, hvoraf hun først vaagnede op Klokken henimod ti. Medens hun var beskæftiget med sit Toilette, kom Joseph og meldte, at Greven følte sig for syg til at komme til Frokost, men bad Grevinden se over til ham. Med tungt Hjerte lovede hun at komme. Da hun traadte ind, sad Greven allerede i sin Slaabrok af mørkerødt Atlask foran Skrivebordet. Han saa meget angreben ud, men forsøgte ikke desto mindre at rejse sig for at byde Isa Godmorgen; stønnende faldt han tilbage i Stolen.

„Du maa undskylde, elskede Veninde, jeg føler mig i Dag meget svag og har tilbragt en daarlig Nat."

Til hans Forundring og Skuffelse nærmede Isa sig ikke som sædvanlig for at give ham et Morgenkys, men sank træt om paa en Stol ved Døren.

„Ogsaa jeg føler mig syg og elendig," sagde hun.

„Hvad fejler du, Isa?" spurgte han kærlig bekymret.

Et Øjeblik blev hun svar skyldig, derpaa samlede hun al sin Kraft sammen og svarede med anstrengt Stemme:

„Jeg kunde for indre Uro ikke sove i Nat, thi allehaande Sorger og Angstelser plagede mig. Endelig stod jeg op, aabnede mit Vindue og saa da, at ogsaa dit stod aabent. Snart efter hørte jeg dig tale . . ."

„Mig?" afbrød Greven hende. Det er umuligt! Du maa have drømt, Isabella!"

„Jeg vilde ønske, det var saaledes! Først troede jeg, at Joseph vaagede hos dig; men da jeg saa tydeligt hørte, at det var dig alene, der talte, blev jeg urolig og skyndte mig til dit Værelse — — —"

„Du har været i mit Soveværelse?" næsten skreg Wladimir og klamrede sig krampagtig fast til Lænestolens Arme.

„Ja, min Angst viste sig begrundet . . . Du fantaserede som i vild Feber . . . Aa, min stakkels, stakkels Mand! Jeg — jeg — ved alt!" fik hun endelig under heftig Hulken frem.

Som ramt af et elektrisk Stød for Greven op. Angsten gav ham overmenneskelige Kræfter.

„Hvad ved du, Isabella?" spurgte han hæst.

„Jeg kender din Hemmelighed," stammede hun.

„Hvilken Hemmelighed?"

„Har du saa mange, at du kan spørge, hvilken?" svarede

hun og rettede bebrejdende sine taarefyldte Øjne imod ham. „Jeg har af dine Fantasier faaet at vide, at den Kvinde, som min Fader er anklaget for at have kvalt, er Nadine Pohitonoff — din Hustru — og at du — du — —"

Ordene blev hende siddende i Struben og kom ikke over hendes Læber. Pohitonoff frembød et frygteligt Syn; hans Ansigt fortrak sig krampagtigt, han aabnede Munden for at tale, men kun gurglende, halvkvalte Lyde lod sig høre. Han løftede Hænderne til sin Hals, rev Kraven op, som om han var ved at kvæles, og tumlede nogle Skridt om paa Gulvet. Isabella sprang op for at hjælpe ham, men før hun havde grebet ham, segnede han om paa Gulvet og forslog i Faldet Hovedet mod Kaminens Færngesims. Hun knælede ned til ham og forsøgte at løfte ham op, men en frygtelig Krampe gennemrystede og stivnede hans Lemmer.

Mekanisk, som i Drømme, gik hun til Døren, aflaasede den og vendte tilbage til sin lidende Ægtefælle. Denne Gang varede hans Anfald længere end ellers, og Isa led frygtelige Kvaler. Han selv havde sagt, at dette vilde være hans sidste Strid; hun ønskede næsten, at han maatte have talt sandt.

Efterhaanden stillede Krampen dog af, og Wladimir kom atter til sin Bevidsthed. Isabella hjalp ham i Seng.

„Du har gennemskuet min Hemmelighed," sagde han med svag Stemme. „Nu skal du erfare den hele Sandhed. Jeg er ikke Grev Pohitonoff, og jeg har aldrig haft nogen anden Hustru end dig."

Isabella følte sig saa overvældet af disse Ord, at hun ikke formaaede at fremføre et Ord. Med sagte Stemme fortsatte hendes Mand sine Bekendelser:

„Min Fætter, Wladimir Pohitonoff, døde i Siberien af Koppesygdom. Nadine var hans Hustru. Jeg er Grev Wladimir Stronogroff."

„Saa er altsaa Fedor Koskavitsch, som den lille nu hedder, den virkelige Grev Pohitonoff?" spurgte Isabella.

„Ja. Han er min Fætters lovlige Arving, men dette erfarede jeg først selv nogle Dage efter vor Forlovelse, thi jeg vidste den Gang endnu ikke, at Nadine var min Fætters ægteviede Hustru. Koskavitsch aabnede mig først Øjnene derfor."

„Jeg forstaar dig ikke," afbrød Grevinden ham forvirret. „Kendte Nadine da ikke sin egen Mand? Er det lykkedes dig at

skuffe hende paa samme Maade, som du har skuffet Grevinde Ladislas?"

„Du antager mig for en endnu større Skurk, end jeg i Virkeligheden er!" sagde han med Taarer i Øjnene. „Siden jeg forlod Siberien, har jeg ikke set Nadine for mine Øjne før hin frygtelige Torsdag . . . Men det anstrenger mig for stærkt at tale nu. For dig, min elskede Hustru, har jeg nedskrevet mit Livs Historie og intet besmykket deri. Ved Siden af ligger ogsaa en fuldstændig Tilstaaelse af min Forbrydelse, bestemt for Edsvornerettens Præsident. Det var min Hensigt, dersom jeg endnu skulde være i Live, naar din Faders Sag kom for, at tage Gift. Fatter du nu, at jeg ved hans Arrestation kunde forsikre dig, at der intet ondt vilde times ham?"

„O Wladimir!" græd den sønderknuste unge Hustru; „til dine andre Synder vilde du ogsaa føje Selvmordets?"

„Det vil ikke mere være nødvendigt."

Taarer styrtede fra Isabellas Øjne, hendes Legeme skjalv af Hulken.

„Er det muligt, at du, efter alt hvad der er forefaldet, endnu har en Gnist af Medlidenhed med mig, at du endogsaa føler en Rest af Kærlighed til mig?" spurgte han blødt og saa hende ind i det blege Ansigt.

„Er du ikke min Mand og Fader til mit Barn?" svarede hun brudt. „Hvad du end kan have syndet, Wladimir, mig tilkommer det ikke at dømme, og intet vil kunne udslette af mit Hjerte, hvor god du bestandig har været imod mig."

„Gud signe dig for dine Ord, min gode Engel," hviskede han med et ubeskrivelig taknemmeligt Blik. Han lukkede de trætte Øjelaag, og Taare efter Taare rullede ned over hans indfaldne Kinder. Isa bøjede sig over ham og trykkede sine skælvende Læber paa hans blege Pande. Efter en Stunds Forløb sov han ind. Denne Tid benyttede hun til at se til den lille Fedor, som hun følte en brændende Trang til at trykke til sit Hjerte.

Wladimir sov ikke længe. Da hun en halv Time efter atter traadte ind i hans Værelse, fandt hun ham allerede vaagen.

„Hvor kønt af dig, Isabella, at du ser til mig! Lad nu komme, hvad der maa komme; jeg har dog været lykkelig i fire Aar!" hviskede han og betragtede hende med lidenskabelig Ømhed. „Hvor mange kan vel sige det? Fire Aar henlevede i din Kærligheds Solskin er mere, end jeg nogen Sinde har turdet vove at

haabe! Jeg var vis paa, at du en Dag vilde komme efter mit Bedrag, maaske endog efter min Forbrydelse; men du har først gjort Opdagelsen, da jeg allerede stod paa Tærskelen til Livet hinsides. Og nu kan jeg tage den Forsikring med mig, at du aldrig har ophørt at elske mig."

En grænseløs Svaghed overmandede ham, og han sank udmattet tilbage paa Puderne.

Henimod Aften bad han Isa sende Bud efter en Læge, for at ingen skulde kunne bebrejde hende, at hun havde forsømt en Pligt. „Nu har jeg jo intet mere at skjule," sagde han, „og frygter ikke længer en Undersøgelse."

Lægen kom og saa, at han havde et Dødens Bytte for sig. For en Forms Skyld gjorde han nogle Spørgsmaal og anbefalede sig efter at have foreskrevet et oplivende Middel.

„Jeg tror, jeg burde underskrive det for Præsidenten bestemte Dokument i Overværelse af to Vidner," begyndte Wladimir, kort efter at Lægen havde forladt ham. „Send Bud efter en Præst, Isa."

„Hvem vil du have som andet Vidne?"

„Jeg tænkte paa Joseph, men det bliver vistnok bedst, at ogsaa Mairen underskriver."

En Time senere indfandt den geistlige sig ledsaget af Mairen. Efter at Wladimir havde foldet Dokumentet saaledes, at dets Indhold ikke kunde ses, og efter at han havde aflagt Ed paa, at hans Udsagn vare overensstemmende med Sandheden, undertegnede han det, og da de to Embedsmænd dernæst havde skrevet deres Navne under som Vitterlighedsvidner, fjernede de sig hovedrystende, begge uvidende om, hvortil de havde givet deres Underskrifter.

„Jeg tror ikke, jeg lever, til din Faders Sag kommer for, men skulde det ske, Isa, da ville de slæbe mig fra min Dødsseng til Anklagebænken."

Og han skjalv over hele Legemet.

„Nej, Wladimir, nej, det maa de ikke! Du skal dø i mine Arme, det sværger jeg dig til! Din aabne Tilstaaelse vil endnu kunne frelse Fader, selv om Dødsdommen bliver udtalt over ham. I ethvert Tilfælde vil jeg afvente Dommernes Kendelse. Skulde den lyde paa Frikendelse, er det jo ikke mere nødvendigt at udlevere Dokumentet til Retten. Jeg vil da sende det til Grevinde Ladislas Pohitonoff, men først efter at jeg med Fedor har forladt Frankrig."

„Hvor god du er, min elskede Hustru! — Tror du, jeg i det andet Liv tør haabe paa Tilgivelse for mine Synder?" spurgte han efter nogle Øjeblikkes Tavshed og bange Tøven.

„Hvem tør vel vove at drage Grænser for den Almægtiges Naade? Han, hvis Veje ikke ere vore Veje, vil sikkert være dig en mild og naadig Dommer!"

„Og vil du vove at bede til ham for min arme Sjæl, Isabella?"

„Ja, jeg vil bede for dig uden Ophør!"

„Jeg føler mig saa træt, vilde saa gerne sove en Smule. Læs imidlertid Optegnelserne om mit Livs Historie. Jeg tror, at selv den strengeste Dommer vilde finde formildende Omstændigheder, naar han vidste alt."

Derpaa vendte den dødssyge med et dybt Suk Hovedet mod Væggen og lukkede Øjnene.

Isabella fremtog af hans Skrivebordsskuffe et blaat Hæfte og læste.

XV. Grevens Historie.

„Grevinde Fedor Pohitonoff og min Moder vare Tvillingsøstre og lignede hinanden som to Draaber Vand. Ved et mærkeligt Naturens Lune forplantede denne Lighed sig til os Fætre, saa at selv de nærmeste Venner ofte forvekslede os med hinanden. Mine Forældre døde meget tidligt og havde indsat Fedor Pohitonoff, der tog mig i Huset til sig og lod mig opdrage sammen med sin eneste Søn, til Formynder for mig og Forvalter af min lille Formue. Min Fætter, som kun var et Aar ældre end jeg, kom til at holde meget af mig. Vi tilbragte vore unge Aar in dulci jubilo.

Da han var sart og svagelig af Helbred, blev han meget forkælet af sine Forældre, og jeg med ham. Intet Ønske blev os nægtet, og da vi voksede til, var vore Lommepenge i høj Grad rigelige, hvorved jeg blev saa vant til Luksus og Komfort, at jeg ikke mere kunde forestille mig en anden og mere indskrænket Livsførelse. Vi vare bestandig ledsagede af en Livlæge, thi begge led vi af den frygtelige Sygdom, som vi havde arvet efter vor Bedstefader paa mødrene Side.

Koskavitsch ledsagede os til Universitetet og paa alle vore smaa

og store Rejser. Han havde forstaaet at vinde Wladimirs Forældres Gunst og Tillid, saa at man satte stor Pris paa ham i den Pohitonoff'ske Familie. Jeg fattede aldrig Sympati for ham, men ikke desto mindre maa jeg give ham det Vidnesbyrd, at han som Læge samvittighedsfuldt sørgede for vort Ve og Vel og opofrende plejede os under vore Anfald.

Kort efter at Wladimir blev erklæret for myndig, forelskede han sig heftigt i en overordentlig smuk, men ganske udannet og fattig Pige ved Navn Nadine Leontieff, et Hittebarn, der opdroges paa Menighedens Bekostning. Nadine var lige saa dydig som smuk, sandsynligvis ogsaa ligesaa snu, thi hun modstod tappert alle min Fætters Galanterier, og kun ved at gøre hende til sin Hustru formaaede han at vinde hendes Gunst. Efter Brylluppet tillod hun ham at holde deres Ægteskab hemmeligt, da hun kun altfor godt indsaa, at Pohitonoffs Familie aldrig vilde give sit Minde til en saa himmelraabende Mesalliance. Wladimir lovede hende, at han lidt efter lidt vilde søge at stemme sine Forældre til Gunst for hende, og virkelig foretog han sig at bibringe den henrivende Skabning Kundskaber og Dannelse, for, naar det først var lykkedes, at forestille hende for sine Forældre som en Dame af Fødsel og Dannelse. Men Nadine hadede alt, hvad der udkrævede Anstrengelse, og viste sig uimodtagelig for nogen finere Dannelse. Hendes Ideal af menneskelig Lykke bestod i at klæde sig elegant, spise godt, bo smukt og bekvemt og endelig at eje ret mange Smykker. Alt dette erfarede jeg kort før vort Bryllup, min elskede Hustru; thi Wladimir havde aldrig talt til mig om Nadine. Jeg saa hende ogsaa kun sjældent i Tobolsk, thi min Fætter syntes at være skinsyg, og da hun var mig fuldstændig ligegyldig, undgik jeg enhver Lejlighed til at træffe sammen med hende.

Naar og under hvilke Omstændigheder vi for fem Aar siden forlod Tobolsk, ved du jo. Heller ikke nu vovede Wladimir at anerkende Nadine som sin Hustru; sandsynligvis frygtede han sin strenge og hovmodige Bedstemoders Unaade. Nadine, som stadig lod sig kalde ved sit Familienavn Leontieff, rejste under Ledsagelse af en paalidelig gammel Tjenestepige med sin lille Dreng til Hamborg, hvor Wladimir havde aftalt at træffe sammen med hende. Døden forhindrede ham i at opfylde dette sit Løfte. I en lille sibirisk By bleve vi begge angrebne af de sorte Kopper og maatte øjeblikkelig forlade den Gæstgivergaard, vi beboede, for at lade os internere i en uden for Byen sammentømret Barakke,

hvis tre Rum vi to Patienter og vor Sygeplejer delte. Saa skete det, at min Fætter drog sit sidste Suk i Koskavitsch's Arme, efter at han havde tilstaaet ham sit sande Forhold til Nadine og betroet ham deres Vielsesbrev og Sønnens Daabsattest; samtidig havde han taget det Løfte af Koskavitsch, at denne skulde drage Omsorg for dem begge og sørge for, at ingen af deres Rettigheder bleve tilsidesatte. Det var ogsaa Koskavitsch, der paa sine stærke Arme bar den døde bort og lagde ham i Kisten, da ingen dristede sig til at berøre det smitsomme og forfærdeligt vansirede Lig. Og af hans Hjerne udsprang endelig Tanken om, at jeg skulde udgive mig for Pohitonoff.

Da han fortalte mig, at Wladimir var død, blev jeg frygtelig bedrøvet og følte mig i høj Grad nedslaaet, thi jeg holdt oprigtigt af min Fætter. Lidt efter lidt faldt jeg dog igen til Ro. For mig var al Fare overstaaet, og jeg begyndte atter at glæde mig over Livet. Nu fremkom Koskavitsch med sit Forslag om, at jeg skulde spille den afdødes Rolle, føre Grevinde Pohitonoff bag Lyset og derved forhindre, at den uhyre Formue gik over til en i Forvejen særdeles velhavende Sidelinie. At der eksisterede en virkelig, retmæssig Arving, fortav han for mig. Tillige lod han mig være i den Tro, at Nadine ikke havde været min Fætters legitime Hustru. I Begyndelsen viste jeg oprørt hans Forslag tilbage, men Koskavitsch forstod at overvinde mine Skrupler med allehaande haartrukne Argumenter. Fristelsen var for stor, og desuden troede jeg ikke at skade nogen. Tværtimod, sagde jeg til mig selv, vil jeg spare den gamle Grevinde Ladislas for en stor Sorg! Og hvilken Brug vilde jeg vel gøre af den uhyre Formue? Jeg foresatte mig at anvende de uretmæssigt tilranede Rigdomme til Fordel for mine lidende Medmennesker og derved formindske min Syndeskyld. Himmelen ved, at jeg har været tro mod dette Forsæt. Ingen fattig har i disse fem Aar forgæves banket paa min Dør; utallige velgørende Foreninger i Frankrig og endnu mere i Rusland ere blevne understøttede med disse Penge, skjult Armod har jeg opsøgt, forældreløse Børn har jeg ladet opdrage — dog, dig, min Hustru, behøver jeg jo ikke at fortælle om, hvad jeg har udrettet, du, som saa trofast har hjulpet mig i denne min Livsgerning.

Fristeren fejrede! Maaske vil du nu spørge, hvad Interesse Koskavitsch havde af alt dette? Nu vel, af Familien Pohitonoff modtog han et meget højt aarligt Honorar og frygtede for at

miste dette. Ganske vist vilde han ogsaa i Fremtiden have kunnet vise Grevinde Ladislas, hvem det kun var om at gøre at have en Arving til sin Formue, fyrstelig betalte Tjenester, dersom han havde bragt Fedor til hende; men det lille Barn var saa svagt og skrøbeligt, at han ikke ansaa det for levedygtigt og betragtede det som sikrere at lade mig spille en Usurpators Rolle. Tillige spekulerede han i min lille Privatformue og forlangte rent ud, at jeg, Wladimir Stronogroff, der var død af Kopper, skulde indsætte ham som Arving. Jeg vægrede mig paa det bestemteste derved; thi for det første vilde jeg ikke staa blottet for Midler, hvis Historien en Gang kom for Dagen, for det andet vilde jeg have ham i min Magt for at kunne være sikker paa hans Tavshed. Jeg bevilligede ham, saa længe jeg indtog min Fætters Navn og Stilling, Renterne af min Privatformue, som retslig var tilfaldet mig i min Egenskab af Grev Pohitonoff, eftersom jeg i min Egenskab af Stronogroff var død uden Testamente og ikke havde nogen nærmere Arving. Imidlertid betingede jeg mig, hvis Bedrageriet blev opdaget, at han ikke mere skulde kunne gøre noget Krav gældende imod mig. Da jeg ikke vilde gaa ind paa nogen for Koskavitsch fordelagtigere Ordning, gjorde han gode Miner til slet Spil, og jeg kunde være sikret mod Forræderi fra hans Side. Alt gik fortræffeligt. Grevinde Ladislas holdt mig for sin Sønneson, jeg nød alle en præsumtiv Arvings Rettigheder, og Koskavitsch forblev i sit fede Embede. Nu gjaldt det blot at faa truffet en Overenskomst med Nadine. Koskavitsch tilbød sig at ordne denne Sag, og jeg lod ham have frie Hænder, da denne Kvinde ikke i mindste Maade interesserede mig, navnlig da jeg jo ikke troede, hun var min Fætters Hustru, men stod i den faste Formening, at hun vilde være tilfreds med at vide sin Fremtid sikret. Jeg gjorde imidlertid Regning uden Nadines Egensindighed. Koskavitsch traf sammen med hende i Hamborg og fortalte hende en lang Historie om, at Czaren havde overdraget mig en vigtig Post og forsat mig til Paris, at jeg ved et Uheld havde forvredet den højre Haand og derfor ikke kunde skrive til hende, men at jeg gennem ham bad hende, at hun forelobig vilde opslaa sin Bopæl i London, hvortil han, Koskavitsch, havde lovet mig at ledsage hende. Planen vandt ingenlunde hendes Bifald, men til sidst gav hun dog efter. Klimaet i London synes imidlertid ikke at have bekommet hende og Barnet vel, og en Dag modtog Koskavitsch et Telegram med Opfordring til at afhente hende i Dover. Hun

vilde nu flytte til Paris. Hvad var derved at gøre? Koskavitsch spandt et nyt Væv af Løgne. Han afhentede hende og Barnet i Dover, bragte dem begge til Paris, hvor han først lod hende bo i et Hotel og siden anbragte hende i „Pavillonen" paa Boulevard Lannes. Det var lykkedes ham ved falske Meddelelser om mig at bevæge Nadine til at antage Navnet Teska Silberkoff og optræde som en Niece af ham. Den meget smukke, men dumme Person, som i Virkeligheden aldrig havde elsket min Fætter, og hvem det kun tilfredsstillede at være Grevinde Pohitonoff, at bo i et elegant monteret Hus, bestandig at disponere over en velfyldt Pung og ivrigt gøre og lade, som det lystede hende, var ganske tilfreds med sin Skæbne og viste ikke megen Iver efter at komme paa Spor efter sin Mand. Koskavitsch havde sagt hende, at jeg i en politisk Mission var sendt til Konstantinopel og maaske vilde blive der et Aar eller to. Han selv havde forelsket sig i den skønne Nadine og ønskede intet hellere end at gøre hende til sin Hustru. Mig var det ganske ligegyldigt, om hun boede i Paris eller Japan, naar jeg blot ikke behøvede at komme i Berøring med hende.

Saaledes stod Sagerne, da jeg kom i Besiddelse af Elfenbensskabet, som jeg meget rigtigt havde bestemt for min Bedstemoder, men ikke forærede til Koskavitsch. Jeg indbildte kun din Fader dette for at vinde Tid til at lægge mig en Plan til Rette. Ideen om at sikre mig din Haand ved Hjælp af Gevinsten paa Præmieobligationen kom over mig som en Indskydelse, efter at din Fader havde besøgt mig og betroet mig sin mislige Stilling. Naturligvis maatte jeg drage Koskavitsch med ind i min Fortrolighed, og først da han saa, at jeg var besluttet paa at gøre dig til min Hustru, tilstod han mig endelig det rette Sammenhæng med Nadine og forelagde mig til Bevis for sit Udsagn min Fætters Papirer, som vi senere i Fællesskab opbrændte.

Min Forfærdelse, min Anger, min Fortvivlelse var grænseløs. I den første Vredesopbrusning vilde jeg endog skyde Koskavitsch ned. Da jeg var blevet noget roligere, udviklede han en Plan for mig, ved hvilken vi begge kunde naa vort Maal. Han stræbte efter Nadines Gunst, jeg efter din Haand. Længe stod jeg imod, men min Lidenskab for dig tog mig fangen og fejrede over mine bedre Indskydelser. Saa gav jeg da igen Koskavitsch frie Hænder, men atter gjorde Nadine os en Streg i Regningen. Det var ham ikke muligt at besejre hendes Standhaftighed; hun havde svoret Pohitonoff Troskab, og tro vilde hun blive ham til sin Grav.

Der var ikke længer nogen Tid at spilde, og jeg hverken vilde eller kunde afstaa fra dig. Koskavitsch, der efterhaanden var bleven opfyldt af et bittert Nag mod Nadine, erklærede mig ganske koldblodigt, at der kun gaves eet Middel til at sikre mig din Haand — og det var at rydde den lille Russerinde af Vejen.

'Rydde min Fætters Enke af Vejen — hvad vil De sige dermed?' brustе jeg op, næppe mig selv mægtig.

'Kun det, at naar Nadine Pohitonoff ikke mere er til, kan De ægte, hvem De vil. Saa længe hun lever, vil hun gøre sine formentlige Rettigheder gældende — det er sikkert. Den lille Vildkat er i Besiddelse af mere Energi, end nogen skulde tro.'

Koldt og roligt sagde han dette, medens Blodet sydede i mine Aarer. At jeg den Gang ikke begik nogen Voldsomhed imod ham, undrer mig den Dag i Dag. Med haarde Ord bød jeg ham tie og ikke gøre mig delagtig i slige Anslag. Det var forfærdelige Timer og Dage, jeg den Gang gennemlevede! Jeg maatte enten give Afkald paa den højeste Livslykke eller skaffe en mig fuldstændig ligegyldig Skabning ud af Verden! Hvad var Nadine for mig? Hvorfor tillod hun ikke, at jeg gjorde mig fri for hende? Hvorfor gik hun ikke ind paa mine Forslag? Hvorfor skulde jeg for hendes Skyld give Afkald paa den Lykke at besidde dig? Jeg talte mig efterhaanden op til et saadant Raseri mod den ubetydelige Skabning, at min Ligegyldighed forvandlede sig til bittert Had. De gode og onde Aander i mit Bryst argumenterede for og imod, mit Blod blev hedere og hedere, og sluttelig sejrede det onde. Klokken tolv om Natten sprang jeg op af min Seng og sneg mig som en Tyv ind paa Koskavitsch's Værelse. Han indgav mig et beroligende Middel og begyndte derpaa at fremsætte sin Plan for mig i dens Enkeltheder. En Gysen gennemfor mig. Jeg vil ikke plage dig længe med at skildre min daværende Sindstilstand; kun saa meget være sagt, at jeg efterhaanden hældede til Koskavitsch's Anskuelse. Dersom jeg vilde kalde dig min Hustru, du, efter hvem jeg fortæredes i glødende Længsel, maatte Nadine dø. Min Medlidenhed med Ofret og min Afsky for Forbrydelsen blev kvalt af min Lidenskab, og efter modent Overlæg besluttede jeg mig til at blive Morder. Doktoren havde for nogen Tid siden opfundet en hurtigt dræbende Gift, som imidlertid efterlod sig Spor. Han vægrede sig derfor ved at overlade mig den, før han havde bragt sig selv i Sikkerhed.

'Mistanken vil selvfølgelig først og fremmest falde paa mig,

eftersom jeg er den eneste, der besøger Madame Silberkoff; jeg maa derfor kunne bevise mit Alibi,' sagde han til mig.

Vi overlagde længe frem og tilbage, indtil han endelig standsede ved Ideen om at rejse til Edinbourgh og foreløbig at overgive Nadine Elfenbensskabet til Opbevaring. Det syn Menneske vilde ogsaa drage Fordel deraf til at presse 500 Franks ud af din Fader. Denne skulde bringes til at tro, at han stod i Fare for at blive anklaget for Mordet, eftersom Nadine samme Eftermiddag skulde forgives af mig. Det var en djævelsk og omhyggeligt overlagt Plan! Det svimlede for mig, i mit Hoved svirrede det, og jeg gik ind paa alt, ja beundrede endog min Raadgivers Omsigt og Skarpsindighed.

Næste Dag opsøgte han Nadine paa Promenaden i Boulogneskoven. Han vidste, at hun vilde komme alene, thi Fedor var den Dag ikke rask. Ved denne Lejlighed bad han hende opbevare Skabet i nogle Dage for ham. Han havde, fortalte han, besørget det købt for en Ven fra Tyskland, en Baron Feldau, som en af de første Dage vilde komme paa Gennemrejse fra Svejts til Paris og afhente det hos ham. Desværre havde han erholdt Efterretning om, at en nær Slægtning af ham pludselig var afgaaet ved Døden i Edinbourgh, saa at han for Arvens Skyld straks maatte rejse til Skotland; han kunde derfor ikke personligt træffe sammen med Feldau, men vilde skrive til ham, at han kunde afhente Skabet hos Nadine, dersom hun vilde have den Godhed at opbevare det saa længe. Dertil erklærede hun sig straks beredt, og Koskavitsch instruerede hende om at forlange 500 Franks for det, saafremt Feldau spurgte om Prisen. Han indøvede hende saa længe i at udtale denne Sætning paa Fransk, at hun til sidst kunde fremsige den nogenlunde forstaaeligt. Derefter tog han Afsked med hende, men vendte straks atter om efter at have gjort nogle faa Skridt.

'Ser De, Fru Grevinde, i Deres Nærhed er man tilbøjelig til at glemme det vigtigste! Jeg har en meget glædelig Meddelelse at gøre Dem. Grev Pohitonoff er ankommen til Paris og brænder af Begærlighed efter at gense Dem. Dog maa han gaa overordentlig forsigtigt til Værks dermed. Han er her inkognito, og ingen uden os to tør ane, at han besøger Dem. Politiet er paa Spor efter ham paa Grund af politiske og nihilistiske Forseelser, og hvis det kom ud, at Pohitonoff opholdt sig her i Paris, vilde han paa staaende Fod blive arresteret og udleveret til Rusland. Forvisning paa Livstid til Siberien vilde da være ham sikker.'

Nadine kunde man indbilde, hvad det skulde være; hun troede hvert Ord, Koskavitsch sagde hende, og lovede at holde sig hans Instruktioner efterrettelige. Endelig foranledigede han hende til Torsdag Eftermiddag at sende Barnet og begge Tjenestefolkene i Hippodromen, for at jeg uset og uforstyrret kunde tilbringe en Time eller to hos hende.

Hvorledes jeg tilbragte Tiden fra da og til Torsdag, aner jeg ikke selv; kun ved jeg, at jeg følte mig Vanviddet nær og imod min Sædvane indtog en Mængde spirituose Drikke, navnlig Absint. Dagen før Koskavitsch's Afrejse til Skotland — det var om Tirsdagen — lejede jeg mig et Værelse i et Arbejderkvarter, hvorhen jeg flyttede Onsdag Aften, iført den samme Forklædning som Arbejder fra Picardiet, som jeg havde benyttet for at gøre min Ret til den store Gevinst i Nizzaer-Lotteriet gældende. Om Torsdagen før Daggry forlod jeg Huset. I min Brystlomme skjulte jeg den lille Flaske med Gift. Min højre Haand havde jeg Aftenen i Forvejen beskadiget slemt ved at trække en Kognakflaske op.

Da jeg befandt mig paa Gaden, overlagde jeg, hvorledes jeg skulde faa Tiden til Klokken halv fem om Eftermiddagen slaaet ihjel. I mit Værelse kunde jeg ikke holde det ud; jeg mærkede som en tung Byrde trykke paa mit Bryst, det var, som om jeg skulde kvæles. For mine Øren vedblev det at lyde: 'Stronogroff, giv Afkald paa din Plan, flygt bort, plet ikke dine Hænder med Blod!' Men mit Hjerte skreg af Ve og stønnede: 'Jeg kan ikke, jeg kan ikke!' O, det var kvalfulde Timer! Mekanisk slog jeg ind paa Vejen til Mont Parnasse Banegaarden; et Tog skulde netop afgaa, jeg løste en Billet og befandt mig næsten uden at vide det i Chaville.

Henimod Klokken halv tre var jeg igen i Paris, men ingenlunde saa ædru, som da jeg om Morgenen havde forladt Byen. I Løbet af de to sidste Dage havde jeg ikke kunnet faa en Bid ned, men drukket et Utal af Spirituosa og Likører. Jeg kunde knapt holde mig paa Fode mere og drak desuagtet efter min Ankomst til Paris endnu nogle Glas Absint for at faa Mod til min Bødelgerning. Kort før Klokken tre bøjede jeg ind paa Boulevard Lannes, strakte mig ned paa den overfor liggende Fæstningsvold og lod, som jeg sov; i Virkeligheden bevogtede jeg 'Pavillonen'. Det er dig maaske bekendt, at Boulevard Lannes hører til en af Paris's mest stille Gader. Ikke et Menneske, ikke en Vogn

kom forbi. Lidt efter Klokken tre nærmede din Fader sig; omendskønt jeg var beruset, glædede jeg mig over, at ingen anden end jeg havde set ham træde ind. Ved Bortgangen havde han det samme Held. Nu kom Turen til mig. Nadine, som ventede mig henimod Klokken halv fire, fandt det ikke Umagen værd at aflaase Porten efter din Fader. Men denne Forsigtighedsregel havde jeg fornoden. Ifølge Koskavitsch's Plan skulde jeg, efter at have talt en lille Tid med Nadine, bede hende om et Glas Vin og derefter, under Paaskud af at finde den for stærk, anmode om Sodavand. Medens hun hentede dette, skulde jeg hælde Indholdet af Giftflasken i hendes Glas. Men jeg rettede mig ikke efter disse Forskrifter; thi næppe var jeg kommen ind i Salonen, før en frygtelig Svimmelhed greb mig. Alt i Værelset, Nadine medindbefattet, hvirvlede om for mine Øjne; jeg forsøgte at tale, men min Tunge frembragte kun lallende Lyde. Hvad videre skete, derom har jeg kun en uklar Erindring. Om min usammenhængende Tale, mit vilde, unaturlige Væsen forskrækkede hende, eller hun instinktivt formodede, at jeg ikke var hendes Mand, ved jeg ikke. Nok er det, at hun pludselig sprang op og styrtede mod Døren; jeg efter hende, uden ret at vide, i hvad Hensigt. Netop som hun naaede Døren, gled hun paa det spejlglatte Gulv og søgte med et højt Skrig at klamre sig til Etageren, som hun rev med sig i Faldet. Stadig vedblev hun at skrige. I mit Raseri, og forskrækket over hendes Raab om Hjælp, knælede jeg ned ved Siden af hende og omklamrede med venstre Haand — i den højre havde jeg heftige Smerter — hendes Hals. Hvad nu paafulgte, aner jeg ikke; jeg erindrer mig ikke engang, hvorledes jeg forlod Huset. Da jeg næste Morgen ved Daggry vaagnede, fandt jeg mig selv liggende i en tæt Skov paa noget fugtigt Mos. Jeg havde ingen Ide om, hvor jeg befandt mig, hvorledes jeg var kommen derhen i denne Forklædning, og hvorfor jeg ikke laa i min Seng. Legemlig og aandelig følte jeg mig saa udmattet, at jeg ikke kunde røre et Lem, og først lidt efter lidt erindrede jeg den foregaaende Dags Begivenheder lige til det Øjeblik, da jeg greb Nadine i Struben for at forhindre hende i at skrige. At jeg havde kvalt hende, fik jeg først at vide gennem Aviserne.

Hjælpeløs og som værkbruden laa jeg endnu flere Timer i Skoven, indtil jeg havde samlet saa mange Kræfter, at jeg kunde rejse mig og opbrænde Arbejderblusen og det falske Skæg. Med en Tændstik stak jeg Ild paa disse de eneste Vidner til min Mis-

gerning og ventede, til de vare forbrændte til Aske; derefter vaklede jeg gennem Skoven ud paa Landevejen. Nu først blev det mig klart, at jeg var kommen ud i Meudon-Skoven ikke langt fra Clamart. Kun med Møje slæbte jeg mig til denne Landsby, hvorfra jeg med Sporvognen vendte tilbage til Paris efter at have opfrisket mig en Smule med en Kop sort Kaffe. Ankommen dertil gik jeg til den første den bedste Seinebro, lod, som om jeg ivrigt var optagen af at betragte Udladningen af et Skib, og ligesom tilfældigt lod jeg Huen glide fra mit Hoved ned i Vandet. De forbigaaende lo af mit Uheld, men jeg sprang i en Droske og lod mig køre til det af mig lejede Værelse i Arbejderkvarteret, hvor jeg kastede mig paa Sengen, sov nogle Timer, gjorde derefter Toilette og begav mig til Hotel 'Bristol'.

Næste Dag besøgte jeg din Fader og blev højlig forbavset over at se ham have højre Arm i Bind. Det forekom mig, at selve Skæbnen begunstigede min Plan. Jeg bemærkede ogsaa, at du lyttede ved Døren til Værelset ved Siden af og gættede, at du havde fulgt vor Samtale lige fra første Øjeblik. Hvad derefter paafulgte, ved du jo; kun eet maa jeg endnu bemærke. Hvorledes din Faders Svar end maatte være faldet ud, var jeg besluttet paa at fortie Historien med det japanesiske Skab. Jeg vilde aldrig have tilladt, at din Fader blev bebyrdet for en Forbrydelse, som jeg alene havde begaaet. I den Tilstaaelse, som jeg har nedskrevet til Præsidenten, har jeg omhyggeligt undgaaet at fremstille Koskavitsch som Anstifter eller medskyldig i Forbrydelsen; tværtimod har jeg givet det Udseende af, som om hele den afskyelige Plan var udklækket i min Hjerne, og det var mig, der har foranlediget, ja tvunget min Læge til falsk Vidneforklaring for Retten.

Jeg ved, at han er en af de største Skurke, der nogen Sinde har levet, men jeg føler, at jeg, som selv er saa stor en Synder, ikke har Ret til at besmykke min Ugerning og udlevere ham til Retfærdighedens Magt. Desuden skylder jeg ham Taknemmelighed; thi ved sin store Dueligheed som Læge har han mere end een Gang frelst mit Liv; formodentlig vil han blive anklaget for falsk Forklaring for Retten, men hans Straf bliver ikke stor.

Det Værelse, som jeg under et falsk Navn havde lejet, beholdt jeg lige til vort Bryllup og sov der undertiden en Nat for ikke at vække Mistanke; siden opsagde jeg det og flyttede derfra under et ligegyldigt Paaskud.

Nu, min elskede Hustru, har jeg skriftet for dig! Hvor tungt det har faldet mig at nedskrive alt dette, ved kun Gud!"

XVI. Overvældende Indicier.

Det stærkeste Led i Bevisligheders Kæde, som den snedige Detektiv Rampton havde sammenføjet, var dette, at Baron Feldau allerede faa Dage efter det hemmelighedsfulde Mord paa Madame Silberkoff befandt sig i de mest glimrende Pengeforhold. Den Tanke laa altsaa nær, at Elfenbensskabet i et hemmeligt Rum maatte have indeholdt et Dokument, som kunde fremkalde en saa pludselig Omveksling i den anklagedes pekuniære Situation. Det af Koskavitsch underskrevne Brev, som Detektiven havde forefundet i Skrivebordet, beviste klart og tydeligt, at Skabet en Gang havde været Feldaus Ejendom, og at han havde lagt stor Vægt paa at generhverve det. En Husundersøgelse, som fandt Sted paa Slottet Feldau, udviste, at det sjældne Kunstværk ikke forefandtes i Salonen, hvor saadanne Sager dog ellers pleje at have deres Plads, men i et Linnedskab i et af Toiletværelserne. Stamherren havde valgt dette mærkelige Opbevaringssted, for ikke at have den Genstand, som genkaldte ham de pinligste Episoder af hans bevægede Liv, bestandig for Øje. Naturligvis blev ogsaa denne Omstændighed udlagt falsk.

Den første Dag, Forhandlingerne fandt Sted, var Retssalen stuvende fuld. En Aristokrat paa Anklagebænken, oven i Købet sigtet for Mord — det var en for stor Lækkerbidsken til, at Pariserne kunde modstaa! Den, der ikke kender Pariserpublikummet, kan kun daarligt gøre sig en Forestilling om den Bevægelse, der herskede paa Tilhørerpladsen.

Elegant som altid traadte Feldau, ledsaget af to Gendarmer, rolig, værdig og alvorlig ind i Salen og tog Plads paa „la sellette".

Damerne tilkastede ham medlidende og beundrende Blikke og stemte overens om, at det vilde være Jammerskade, om hans smukke aristokratiske Hoved skulde komme under Monsieur Deiblers haardhændede Behandling.

Efter at Anklageakten var oplæst, rejste Præsidenten sig og rettede følgende Spørgsmaal til den Anklagede:

„Tilstaar De, at De den 16. Juni 188— har modtaget et fra London dateret Brev fra Doktor Koskavitsch, hvorved De for-

anlediges til at opsøge Madame Silberkoff paa Boulevard Lannes Nr. 67 i Anledning af et i Japan forarbejdet Elfenbensskab?"

„Ja."

„Den omtalte Genstand havde en Gang tilhørt Dem?"

„Ja."

„Paa hvad Maade kom den ud af Deres Besiddelse?"

Med sagte, men fast Stemme fortalte Feldau, at han omtrent fjorten Maaneder før den mod Madame Silberkoff begaaede Forbrydelse havde befundet sig i Pengeforlegenhed og pantsat Skabet. Da han atter havde set sig i Stand til at indløse det, erfarede han til sin Skræk, at Pantet allerede var forfaldet og bortsolgt. Eftersom han imidlertid betragtede det som et dyrebart Minde, anstrengte han sig for at udfinde Køberen og maatte gaa fra Herodes til Pilatus, indtil han endelig kom til Koskavitsch, som havde gjort Madame Silberkoff en Foræring dermed. Doktoren havde lovet at ville gøre sin Indflydelse gældende for at bevæge nævnte Dame til at afstaa Skabet, men pludselig havde han maattet begive sig paa Rejse, hvorved Koskavitsch's fra London daterede Brev lod sig forklare.

„Forudsatte De, at omtalte Dame vilde gøre Indvendinger mod Afstaaelsen?"

„Jeg tænkte mig, at hun ikke ret gerne vilde skille sig fra den smukke Prydsgenstand, men min Formodning bekræftede sig ikke. Hun erklærede sig øjeblikkelig beredvillig til at overlade mig Skabet og forlangte 500 Franks i Afstaaelse."

„Paa Vejen til Boulevard Lannes forstuvede De Deres højre Haand?"

„Ja, ved at springe af en Omnibus."

„Fandt De Porten aaben eller lukket?"

„Lukket."

„Hvem aabnede den?"

„Madame selv. Hun spurgte mig gennem den i Porten anbragte Lem, hvem jeg var, og hvad jeg vilde. Og da jeg sagde hende, at jeg som Følge af et Brev fra Doktor Koskavitsch ønskede en Samtale med hende, aabnede hun straks Porten og bød mig venligt træde ind."

„Fortæl, hvad der derefter er forefaldet imellem dem."

Baronen aflagde sin Forklaring i en rolig, jævn Tone og i fuld Overensstemmelse med Sandheden.

„Hvad gjorde hun med de 500 Franks, som De udbetalte hende?"

„Hun gemte dem i sin Pengetaske, som laa paa Bordet, hvorefter hun hjalp mig med at indpakke Skabet."

„Ledsagede hun Dem til Porten?"

„Ja, og saa efter mig, da jeg gik."

„Fandt De det ikke mærkeligt, at en saa fornem Dame selv aabnede Porten, og at hun ikke straks lukkede den efter Dem igen?"

„Det undrede mig, at jeg ingen Tjenestefolk saa; forovrigt havde jeg saa heftige Smerter i mit Haandled, at jeg kun tænkte paa at komme hjem saa hurtigt som muligt."

„Befandt De Dem i gode pekuniære Omstændigheder, da De saaledes gik paa Spor efter Skabet?"

„Nej."

„Hvorledes kunde De da opdrive de 500 Franks?"

„Jeg havde modtaget 150 Franks som Overskud fra monte-piété, og hvad der manglede, ejede jeg selv."

Han vilde ikke indblande Isas Navn i den tvivlsomme Historie, ligesom han ogsaa omhyggeligt undgik at nævne Wladimir Pohitonoffs.

Præsidenten udspurgte ham derpaa videre om hans daværende Indkomster og mente, at Familien med 8000 Mark i fast Aarsrente og de 2000 Franks, som Feldau personlig fortjente, kunde have levet ganske behageligt, hvis han ikke — som de foreliggende Beviser konstaterede — havde pareret ved Hestevæddeløb og besøgt forskellige, nærmere paaviste Spilleklubber.

Undersøgelsesdommeren, den offentlige Anklager og Præsidenten stillede afvekslende Krys- og Modspørgsmaal til ham, hvilke han alle besvarede med samme Ro. Dog blegnede han, da Præsidenten spurgte, om det forholdt sig rigtigt, at han kort før Mordet havde lidt under saa stor Pengemangel, at han havde været nødt til at pantsætte allehaande Genstande for f. Eks. at kunne betale sin Husleje, men at han ti Dage efter Mordet havde opsagt sin Lejlighed og derpaa straks forladt den for med sin hele Familie at flytte ind paa det dyre Hotel Continental, efter først at have likvideret en betydelig Mængde udestaaende Fordringer. For at kunne gøre alt dette maatte han have haft anselige Summer til sin Disposition, og Præsidenten opfordrede ham til at angive Kilden til denne sin pludselige Rigdom.

Feldau følte, at hans Skæbne afhang af Svaret. Vel havde han uden at lyve kunnet sige, at Grev Pohitonoff havde foræret

ham Pengene; men han vidste, at et saadant Udsagn ikke vilde finde Tiltro. Derfor svarede han tøvende:

„Jeg vandt det store Lod ved Udtrækningen af Rizzaer-Obligationerne."

Efter denne Udtalelse rejste den offentlige Anklager sig og sagde med tordnende Stemme:

„Den Hovedgevinst, De sigter til, blev vundet af en fransk Arbejder! Jeg husker det endnu nøje!"

„Han hævede kun Beløbet for mig, det var mig, som vandt det," svarede Feldau med Sikkerhed.

„Hvorfor hævede De ikke selv Pengene?" spurgte Præsidenten.

„For at undgaa besværlige Anmodninger om Almisser og Understøttelser."

„Og var De ikke bange for, at Manden skulde forsvinde med Pengene?"

„Nej, jeg kendte ham som en i enhver Henseende retskaffen og tilforladelig Person."

Den offentlige Anklager troede at kunne erindre sig, at Hovedgevinsten først var bleven hævet fjorten Dage efter Trækningen, og at vedkommende havde angivet at have forlagt Obligationen.

Præsidenten spurgte den anklagede, om dette forholdt sig rigtigt, og da Feldau svarede ja, paastod Præsidenten med en Sikkerhed, der forvirrede ham:

„De havde forlagt Værdipapiret i det hemmelige Rum i Elfenbensskabet?"

Der gik en Mumlen gennem Salen, da den anklagede hertil nikkede uden at svare.

„Havde De sagt Koskavitsch, hvorfor De satte saa stor Pris paa igen at komme i Besiddelse af Skabet?"

„Jeg havde sagt ham, at det var mig et dyrebart Minde om min første Hustru."

„Men De omtalte ikke Præmieobligationen?"

„Nej."

„Er det paa Deres Ønske, at han har benægtet at vide noget om Skabet?"

„Jeg bad Koskavitsch ikke at omtale noget, der stod i Forbindelse med Skabet, for Undersøgelsesdommeren, fordi jeg frygtede for at blive Offer for et Justitsmord," svarede den anklagede efter nogen Tøven.

„Og Doktoren gik uden videre ind paa Deres Anmodning?"

„Ja; han var nemlig overbevist om min Uskyldighed og vilde undgaa, at jeg blev arresteret."

„Hvor meget har De betalt ham for hans Tavshed?" spurgte Præsidenten strengt.

„Ikke en Sou!" svarede Feldan oprørt.

Efter Forhøret af den anklagede fulgte Hovedvidnet Koskavitsch. Hans sardoniske Ansigt forraadte ikke den ringeste Uro, og han besvarede alle til ham rettede Spørgsmaal med den største Sindsligevægt; hans Svar stemte i alle Punkter overens med Feldans.

„Tør De sværge, at den anklagede ikke har betalt Dem for at tie?"

„Det tør jeg. Jeg har ikke modtaget saa meget som en Sou af den anklagede."

„Har De kendt ham længe?"

„Den Dag, da han kom til mig for at tale med mig om Elfenbensskabet, saa jeg ham for første Gang i mit Liv."

„Og dog har De udsat Dem for en betydelig Fare, for ikke at lade et Dem vildfremmed Menneske falde i Rettens Hænder? Det lyder næppe troligt!"

„Jeg vilde skærme et Medmenneske mod at blive uskyldig dømt," lød det skarpe Svar.

Nu optoges der endvidere Forhør over Portneren og Portnerkonen fra Ejendommen paa Boulevard Saint-Germain, hvilke begge vidt og bredt fortalte om den Elendighed, hvori deres Lejere paa femte Sal havde befundet sig. Frøken Thorwald havde solgt en Del af Møblerne og maatte meget ofte bringe Ting paa Assistentshuset for at kunne føre Husholdningen; og dog havde ofte Bagere, Slagtere og Mælkehandlere beklaget sig over, at de ikke fik deres Betaling. Med Lejen kneb det hver Gang; men Herr Baronen havde trods alt bestandig været meget elegant klædt og ikke paaholdende med gode Drikkepenge.

Kort og godt, alle Vidneudsagn stemte fuldstændig overens med den anklagedes Forklaringer.

Under dyb Tavshed i Salen rejste nu den offentlige Anklager sig og holdt en længere Tale, hvori han blandt andet ytrede følgende:

„Takket være Monsieur Rampons, vor dygtige Politimands ivrige Anstrengelser og som Resultat af de Undersøgelser, der af ham ere anstillede i den anklagedes Hjemland, vide vi, at anklagede fra sin tidligste Ungdom har været, hvad man kalder et mauvais sujet — en letsindig Ødeland, en lidenskabelig Kortspiller og

Sportsmand, som ikke alene i faa Aar har bortødslet sin egen store Formue, men ogsaa sin anden Hustrus og Stedatters. Om et Menneske med en saadan Fortid tør det vel antages, at han, for at komme i Besiddelse af 500,000 Franks, har kunnet kvæle en smuk, ung Kvinde. Madame Silberkoff, der var en rig og fornem Dame, har sandsynligvis ikke villet skille sig ved den sjældne Kunstgenstand, hvorfor anklagede ikke er vegen tilbage for at sætte sig i Besiddelse af den med Vold. Den unge Dame raabte om Hjælp, og det rasende Menneske har da med venstre Haand — sin højre havde han jo forstuvet paa Vejen til Boulevard Cannes — grebet hende i Struben og kvalt hende . . . Han, hvem Regeringen havde overdraget Embedet som offentlig Anklager, lagde de edsvorne paa Sinde at fælde en retfærdig Dom i denne Sag, selv om den ifølge Sagens Natur maatte blive Lovens strengeste. Havde den anklagede været en Mand af Folket, et vildledt Menneske, som af Nød og Fortvivlelse havde begaaet Forbrydelsen, kunde man maaske have haft Ret til at søge formildende Omstændigheder. Men naar et Menneske af aristokratisk Herkomst, som har nydt en glimrende Opdragelse og haft Adgang til de bedste Kredse, gør sig skyldig i en Ugerning, der i Brutalitet og Grusomhed næppe finder sit Sidestykke i Rettens Annaler, da kan der ikke være Tale om formildende Omstændigheder, og den høje Rets Pligt i et saadant Tilfælde er kun at lade Retfærdigheden raade.

'Frihed, Lighed og Broderskab' er den franske Republiks Valgsprog," vedblev han. „Jeg beder de Herrer edsvorne handle i Overensstemmelse med dette, for at vore Brødre af de ringere stillede Samfundslag ikke skulle kunne bebrejde os, at vi benaade en Morder, fordi han er Aristokrat. Dom ham efter Lovens Bogstav, fordi han er skyldig. Det er det eneste Synspunkt, hvorunder De maa se Sagen, og ifølge det forlanger jeg, at Retten sker Fyldest i sin hele Strenghed. Jeg anser den anklagede for skyldig og nedlægger Paastand om Dødsstraf. Hermed har jeg efter bedste Vidende og Samvittighed opfyldt min Pligt og anmoder Dem, mine Herrer edsvorne, om at opfylde Deres."

Saaledes sluttede den offentlige Anklager sin Tale.

Den Dødsstilhed, som under og efter disse Ord havde hersket i Salen, afbrødes af et hjerteskærende Skrig oppe fra Galeriet. Som et Knivstik gik det Feldau gennem Hjertet.

Efter at Defensor i en energisk Duplik havde malet Spøgelset af et muligt Justitsmord paa Væggen, trak de edsvorne sig tilbage

og erklærede efter en Times Raadslagning den anklagede for skyldig. Atter lød det hjerteskærende Skrig gennem Retssalen. Lisa, der afmægtig var sunken om i Walters Arme, havde udstødt det.

Præsidenten rejste sig for at forkynde den endelige Dom, da i sidste Øjeblik en tæt tilsløret, sortklædt Dame trængte sig frem og bad om Ørelyd for nogle Ord, hun havde at sige, og som hun paastod var af højeste Vigtighed i Sagen. Præsidenten rynkede Brynene; denne Forstyrrelse var ham imod. Ikke desto mindre nikkede han indvilligende, og Isa, mod hvem alles Øjne nu rettedes, traadte med en Rulle Papir i Haanden hen til Præsidentens Bord.

„Herr Præsident!" begyndte hun med klar og fast Stemme; „Stamherre, Baron Gundaccar von Feldau har ikke begaaet den Forbrydelse, hvorfor Retten vil dømme ham! Dette Dokument, som er underskrevet af Mairen og Sognepræsten i Enghien, indeholder den virkelig skyldiges fuldstændige Bekendelse."

Hun overrakte Aktstykket til Defensor, der atter leverede det til den forbløffede Præsident. Medens denne gennemlæste Wladimirs Tilstaaelse, herskede der aandeløs Stilhed i Salen. Alles Øjne hvilede paa den Kvinde, som i sidste Øjeblik havde holdt Rettens straffende Arm tilbage. Mange genkendte i hende Grevinde Pohitonoff.

„Baron Gundaccar von Feldau er uskyldig! — Grev Wladimir Strogonoff skal straks arresteres!" erklærede Præsidenten.

„Grev Wladimir Strogonoff er kaldet for en højere Domstol og staar allerede for sin Dommer!" kom det skælvende over hans Enkes Læber. „Han er i Gaar død i mine Arme!"

Isabella følte, at hendes Kræfter truede med at forlade hende. Den hele Retssal dansede for hendes Øjne, det hamrede for hendes Øren, og hun vilde være styrtet om, hvis Defensor ikke havde opfanget hende i sine Arme og anbragt hende paa en Bænk.

Nu opstod i den fjerneste Ende af Salen en heftig Bevægelse. En slank, kraftig bygget, blond ung Mand, hvis Udseende røbede hans engelske Herkomst, banede sig hensynsløst Vej gennem Mængden til den afmægtige Kvinde, hvem han som et lille Barn tog paa sine Arme og bar ud af den kvalme, overfyldte Retssal.

„Endelig min!" mumlede han, da det var lykkedes ham at faa sin Byrde gennem de nysgerriges Stimmel ud i Vestibulen.

Manden var Edward Dennyson.

* * *

Kort efter Feldaus Løsladelse forlod Familien Paris. Isa boede med sit Barn paa Slottet Feldau, hvor Edward Dennyson blev en hyppig og velset Gæst. Efterhaanden vaagnede den første Kærlighed igen til Live i hendes Hjerte, og tydeligere og tydeligere mærkede hun, at den Følelse, som hun havde ofret Wladimir, kun havde bundet i inderlig Medlidenhed og intet havde at skaffe med den saliggørende, lyse Følelse, som nu opfyldte hende ved Samværet med Edward.

En dyb Sorg var hende dog beskaaren, før hun for bestandig knyttede sin Fremtid til Dennysons. Den lille sygelige Fedor hjemsøgtes af Difteritis og døde. Den gamle Grevinde Pohitonoff udgød end ikke en Taare, da Efterretningen naaede til hende — og dog havde hun bestandig foregivet at elske dette Barn til Afguderi! Det var en Arving, hun vilde, og en saadan havde hun jo nu i Nadines Søn, hvem hun indsatte i hans fulde Rettigheder og lod vokse op i sin umiddelbare Nærhed.

Koskavitsch, der ifølge Wladimirs Tilstaaelse kun tvungen skulde have aflagt falsk Vidnesbyrd, blev efter en kortvarig Straf sat paa fri Fod. Da han havde bragt sit paa det tørre og end yderligere modtaget en rund Sum af Grevinde Pohitonoff for ydede Tjenester, begav han sig paa Vej til Rusland.

Men Nemesis indhentede ham. Han gensaa aldrig sit Fædreland, men omkom under Vejs ved et Jærnbanesammenstød.

Isabella bar to Aar sit Enkeslor. Først da Saarene, som de frygtelige Begivenheder i hendes første Ægteskab havde slaaet, vare fuldstændig lægte, aflagde hun det og traadte for Alteret ved Edward Dennysons Side.

Den 1. Maj 188— blev deres Bryllup fejret paa Slottet Feldau.

„Lisa, min trofaste Hustru — nu ere vi atter alene! Jeg har syndet meget og derfor ogsaa lidt meget! Prøvelsernes Tid har været en tung Tid for os. Men nu skal der paa Slottet Feldau ogsaa kun findes lykkelige og glade Mennesker!“ sagde Gundaccar efter det unge Pars Afrejse og lagde Armen om sin lille Kones Liv.

„Amen!“ hviskede Lisa og trykkede sig glædesstraalende op til sin smukke, nu næsten graahaarede Mand.

Ende.

Oskar Klaußmann:

For et Syns Skyld.

Første Kapitel.

Doktor Theodor Jahn sad i sit Modtagelsesværelse og læste, maaske for tiende Gang, et Brev, der var skrevet med en pyntelig Damehaand. Konsultationstimen var forbi, de faa Patienter, der lagde Beslag paa den unge Læge, som først for nylig havde begyndt at praktisere, var gaaede, og sengeliggende syge, som han maatte tilse, havde han endnu ikke — han manglede altsaa ikke Tid til ret grundigt at studere Brevet, der ganske vist ogsaa havde et temmelig originalt Indhold. Det lød saaledes:

„Kære Klodrian!

Naar din dristige Søsterlil atter kalder dig med det Navn, hun saa ofte har givet dig, sker det kun for at gøre dig opmærksom paa, at din lille Søster, skønt hun er ti Aar yngre end du, desværre altid var dig overlegen i Retning af Verdensklogskab. Der var en Tid, hvor du anerkendte denne kvindelige Overlegenhed og selv indrømmede, at jeg skønt i Aar yngre dog i Forslagenhed og List — det var de Udtryk, du holdt af at bruge — var meget ældre end du. Siden hin Tid er jeg bleven mig mine Pligter som klogere og snildere Søster bevidst, og jeg besluttede allerede den Gang at se at faa dig gift. Endelig er jeg nu kommen saa vidt, at jeg kan fremsætte positive Forslag, og har kun endnu at indskærpe dig, at du har at akceptere mine Forslag i alle Punkter og at føje dig efter mine Anvisninger. Skulde hele Sagen forekomme dig noget uhørt, læs saa blot Brevet om igen, saa vænner du dig nok til Tanken.

Efter at jeg har naaet den klassiske Alder af nitten Aar og

efter min Pensionsforstanderindes Udsagn har tilegnet mig alt, hvad de Videnskaber angaar, som overhovedet eksisterer for den kvindelige Del af Samfundet, er det min Agt i den nærmeste Tid at forlade Pensionsanstalten, hvor jeg har levet efter mine Forældres Død, og tage Ophold hos Tante Mine for der at afvente, hvad der videre skal ske. For ganske nylig, det vil sige i Forgaars, har min bedste Veninde, Paula, forladt Anstalten og er vendt tilbage til sine Forældre, der bor i samme By som du. For at fatte mig i Korthed og gaa lige løs paa Sagen, er det Paula, som jeg har udset dig til Hustru. Selvfølgelig ved hun endnu intet om den hende tiltænkte Ære, thi hun er akkurat ligesaa ængstelig som du, og medens du er forlegen over for Kvinderne, forstaar hun næppe at finde et eneste Ord at sige til en Mand, skønt hun i Virkeligheden er et ligesaa forstandigt som vittigt og lystigt Pigebarn.

Se nu paa hende, og du vil under alle Omstændigheder være nødt til at indrømme, at hun vel ikke er en blændende Skønhed, men i Virkeligheden smuk for ikke at sige henrivende i sin Naturlighed og blomstrende atten Aars Alder.

Du vil altsaa have at gøre min Veninde Paula Duventier din Opvartning og bringe hende Hilsen fra mig. Som Cæsar vil du komme, se og — blive besejret. Jeg ved det bestemt. Jeg kender dig og ved, at du har Smag, megen Smag, og jeg haaber, at min Veninde ikke vil have stor Ulejlighed ved at besejre dig. Jeg har løjet paa det voldsomste ved at tillægge dig alle mulige gode Egenskaber og rose dig ud over alle Grænser. Men da jeg ogsaa ved, at du ikke saa let vil kunne opstramme dig til at aflægge dette Besøg hos Paula og hendes Forældre, vedlægger jeg et Guldarmbaand, som Paula glemte her ved Afrejsen, og beder dig bringe hende det fra mig. Til Undskyldning for mig, det vil sige til Undskyldning for, at jeg ikke sender det pr. Post, kan du sige, at jeg ikke kender hendes Adresse og derfor har bebyrdet dig med Kommissionen. Paa den Maade er du uden Besværlighed introduceret i Huset, men det videre maa være dig selv overladt. Skulde du sætte dig imod at aflevere Armbaandet straks, efter at du har modtaget disse Linier, gør du dig skyldig i det, man kalder at underslaa noget, og jeg forsikrer dig, at jeg i saa Tilfælde ikke vil undlade at angive dig. Adlyd altsaa hellere din kloge Søster, som hilser dig hjerteligt og vil dø af Nysgerrighed, hvis hun ikke snart faar et Brev fra dig, hvori

du meddeler hende, hvorledes du synes om Paula, og hvad du tænker, tror, mener og har i Sinde.

Til det Øjeblik sendes dig tusinde Kys af din kloge Søster
Bertha."

Dette lystige, aabenhjertige Brev syntes aldeles ikke at gøre noget livligt Indtryk paa den alvorlige unge Læge. Under Læsningen havde han kun gentagne Gange rystet paa Hovedet, og af og til havde han halvhøjt udbrudt: „Den overmodige Galfrands! Saa meget dumt Tøjeri hun har i Hovedet!"

Saa lagde han Brevet paa sit Skrivebord og faldt i Tanker over det ejendommelige Sammenstød af Begivenheder, som Søsterens Brev og noget, der nylig var hændet ham, dannede.

For fire Dage siden var han for første Gang bleven ringet op til Nat-Praksis. Da han ved Klokkens Lyd var staaet op og havde aabnet Vinduet for at se, hvem der ringede, saa han en Tjenestepige staa ved Ringeapparatet; paa hans Spørgsmaal, hvem det var, der sendte Bud efter ham, svarede Pigen, at det var en i Nærheden boende Partikulier Duventier, som var syg, og bad, om Doktoren hurtigst muligt vilde følge med.

Med et Ja lukkede Jahn Vinduet og var et Par Minutter efter klædt paa og nede paa Gaden, hvor Pigen ventede ham. Patienten boede ganske rigtig i Nærheden.

Paa en Førstesal ringede Pigen paa, og da Døren hurtigt aabnedes, blev den unge Læge helt betaget af det Syn, der viste sig for ham. Det var en Dame i en meget elegant Natdragt og en af de smukkeste Kvinder, han nogen Sinde havde set. Vel var der i Øjeblikket et stivnet for ikke at sige isnende Præg over de marmorblege, vidunderlig regelmæssige Træk, men et Par dejlige, mørke Øjne lyste som Ildkugler op i det blege Ansigt. I den hvide Dragt, som Damen bar, lignede hun med sin majestætiske Holdning og slanke Figur en Fe, som man tænker sig disse overnaturlige Væsener, der ved Nattetid besøger Jorden og dens Beboere.

Damen lod til at være meget angst og bekymret; hun oppebiede ikke Lægens Spørgsmaal.

„Jeg beder Dem undskylde, Herr Doktor," sagde hun hastig, „at jeg har ladet Dem hente i denne sene Time. Men vor Huslæge er rejst bort i denne Tid og kommer først tilbage om nogle Dage, og min Mand er meget angrebet. Han lider øjensynlig af

en Slags Vanvid, og jeg blev saa uhyggelig og ængstelig til Mode, at jeg for enhver Pris maatte have Lægehjælp. Jeg kunde ikke blive den Tanke kvit, at min Mand kunde blive vanvittig . . . Maa jeg bede Dem følge med ind i Sygeværelset."

I det med den største Luksus udstyrede og af en rød Ampellampe dæmpet belyste Soveværelse fandt Lægen en hvidhaaret Mand, som man snarere skulde have troet var den skønne Dames Fader end hendes Ægtefælle.

„Hvordan har du det, Maurice?" spurgte Damen og lagde sin smalle, hvide Haand paa Mandens Pande.

„Tak, min Engel, bedre," svarede den syge med en let fremmed, tilsyneladende fransk, Akcent. „Det er virkelig bedre. Jeg hører ikke længere disse skrækkelige Toner . . . Hvem er den Herre?"

„Denne Herre," svarede Damen med en forbindtlig Haandbevægelse mod Jahn, „er en Læge, der har været saa venlig at ulejlige sig herhen i Nat for at skaffe dig Lindring og mig Beroligelse."

Førend den syge Mand kunde faa noget sagt, vedblev hun, henvendt til Jahn:

„Min Mand lider af den Indbildning, at han tror at høre Toner eller Lyde, der klinger som Rallen, Stønnen eller anden Klage. Skønt jeg har gjort mig den største Umage og anspændt mine Høreorganer til det yderste for ogsaa at opfange noget, er det aldrig lykkedes mig at høre selv den svageste Lyd. De Toner, som min Mand tror at høre, eksisterer altsaa ikke i Virkeligheden men kun i hans egen Indbildning."

Den syge rystede paa Hovedet og gjorde en afværgende Haandbevægelse:

„Du tager fejl, du kære, fuldstændig fejl. Du skulde have kaldt paa Emil, han vilde nok have givet mig Ret."

„Emil — min Broder, Herr Doktor," sagde Damen forklarende. „Emil sover forlængst, og jeg har med Vilje ikke vækket ham og bedt ham komme herind, fordi jeg ved, at han tror at gøre min Mand en Glæde ved at give ham Ret i Stedet for at modsige ham. Han bestyrker kun derved de taabelige fikse Ideer, og jeg tror, Herr Doktor, at det er farligere end alt andet."

Jahn svarede kun med et Skuldertræk og vendte sig til den syge. Denne saa ud til at være en Mand i Begyndelsen af Tresserne; et kraftigt, graat Skæg gav det skarpt skaarne Ansigt

af en umiskendelig sydlandsk Type noget imponerende; Ansigtets Bleghed traadte endnu stærkere frem, fordi Hovedet hvilede paa en Pude, der var betrukken med Silke af en kraftig blaa Farve, og den syges Øjne havde det ængstelige Udtryk, der er ejendommeligt for nervøse Mennesker, der plages af indbildte Forestillinger.

Theodor Jahn følte hans Puls og konstaterede en let Feber. Forinden han ordinerede noget, bad han om at faa at vide, hvad Huslægen havde beordret, og om at se den Recept, han havde skrevet. Da han havde læst den, erklærede han, at denne vilde foreskrive det samme og kun anbefale, at den syge fik en Dosis mere end hidtil af Medicinen og desuden koldt Vands Omslag om Hovedet.

Han tøvede endnu et Øjeblik i Sygeværelset, men da den syge saa ytrede, at han følte sig betydelig bedre og ikke længere hørte de frygtelige Toner, sagde han Farvel med den Erklæring, at hans Nærværelse ikke længere var nødvendig.

Fru Duventier fulgte ham ud i Entréen og takkede ham i saa hjertelige og elskværdige Ord, fordi han var kommen, at han følte sig ganske varm om Hjertet, da han gik hjem i den stille Nat.

Nu, tre Dage efter denne Begivenhed var Søsterens Brev kommet, og af det erfarede han, at hendes Veninde Paula var en Datter af den Partikulier Duventier, til hvem han var bleven hentet hin Nat.

Havde det ikke været Tilfældet, vilde han sandsynligvis rent have ignoreret Søsterens kaade, overmodige Brev. Han var altfor alvorlig en Natur til at gaa ind paa saadanne Taabeligheder, som denne Skrivelse opfordrede til. Men nu forekom Søsterens Forslag ham ikke slet saa vildt, og en uforklarlig Følelse tilskyndede ham til at gøre Familiens nærmere Bekendtskab. At den attenaarige Paula havde en Moder, der efter Udseendet at dømme absolut ikke kunde være mere end højst et Par og tredive Aar gammel, kunde kun lade sig forklare ved den Omstændighed, at den nuværende Fru Duventier maatte være Partikulier Duventiers anden Hustru, og at Frøken Paula maatte være hans Datter af første Ægteskab.

Theodor Jahn besluttede næste Dag at bringe Frøken Paula Duventier det glemte Armbaand i sin Søsters Navn, og han var ikke ganske paa det rene med, om han var mest nysgerrig efter at se den unge ubekendte Dame for første Gang eller hendes billedskønne Stedmoder for anden Gang.

Andet Kapitel.

Det var ikke med noget let Hjerte, at Paula Duventier var vendt tilbage til sit fædrene Hjem, men hun kunde ikke andet end efterkomme Faderens Ønske, der var blevet hende meddelt paa en meget ejendommelig Maade.

Til sit tolvte Aar havde Paula levet i en lykkelig, sorgløs Barndom, elsket og forgudet af en Moder, der var en indfødt Tysker, mens Faderen stammede fra den franske Koloni Pondichery i Indien. Som Købmand var han gennem Handelsforbindelser kommen til Tyskland, havde giftet sig med en tysk Dame og endelig slaaet sig til Ro som en meget rig Mand, efter at det var lykkedes ham at realisere sine Ejendomme. Saa døde ganske pludselig Paulas Moder, og Paula blev anbragt i en Opdragelsesanstalt, da det forekom Faderen umuligt, at han som enlig Mand kunde lede hendes Opdragelse. Hun kom nu kun sjældent hjem, og selv om hun ogsaa i Ferierne var sammen med Faderen, var det ikke i Hjemmet, men som Regel paa Lystrejser. Hun elskede Mindet om Moderen og var aldrig gladere, end naar hun kunde sidde og tale med Faderen om hende. Det kom derfor som en meget stor og ganske uventet Overraskelse, da hun for et Aars Tid siden havde faaet Meddelelse om, at han havde giftet sig paany. Han havde meddelt hende det i et ganske kort, temmelig koligt holdt Brev med den Tilføjelse, at hendes nye Moder vilde være hende en god og kærlig Veninde, og paa Foden af dette Brev havde hun fundet følgende Efterskrift, skrevet med en Damehaand: Jeg glæder mig til at gøre min kære Datters Bekendtskab og vil møde hende med søsterlig Kærlighed. Irma Duventier."

Den nye Husfru maatte imidlertid ligesaa lidt som Duventier selv have haft nogen stærk Længsel efter at se Datteren, thi Paula blev hele Aaret i Opdragelsesanstalten uden at besøge Hjemmet, fordi Faderen befandt sig paa Rejse med sin anden Husfru. Imidlertid hørte Paula en hel Del besynderlige Ting om Faderens nye Giftermaal gennem Slægtninge af sin afdøde Moder. Hovedindholdet af det, disse fortalte, var, at Stedmoderen var en Skuespillerinde, en stor Skønhed, men tillige en beregnende, hjertelos Kokette, der baade var lidenskabelig og hensynsløs og forstod at udbytte sin gamle, rige Mand, der i et og alt rettede sig efter hendes Vilje; desuden slog Paulas Slægtninge paa, at hendes Stedmoders talrige Familie kostede hendes Fader en Del Penge.

Denne Antydning kunde Paula ikke lide at høre, og den vakte hos hende en Tvivl om Sandheden af det, der blev fortalt hende. Hun havde kun ringe Forstand paa Penge og Penges Værd, hun vidste kun, at hendes Fader var en overordentlig rig Mand, for hvem nogle Tusinder ikke spillede nogen Rolle.

Hun var bleven vred paa Faderen, saaledes som voksne Døtre plejer at blive vrede paa en Fader, der giver dem en Stedmoder, men hun havde alligevel stadig vedligeholdt en livlig Brevveksling med ham. Faderen besvarede regelmæssig hendes Breve, og i Begyndelsen af sit nye Ægteskab overvældede han hende ligefrem med Foræringer. Men pludselig hørte disse Gaver op, og Brevene bleve sjældnere og sjældnere, og endelig indløb der et Brev, som gjorde Paula alvorlig forskrækket, fordi Indholdet var saa underlig forvirret. Faderen skrev, at han ved et lykkeligt Tilfælde var bleven sat i Stand til i al Hemmelighed at skrive til hende, og bad hende indtrængende om straks at komme hjem og blive hos ham, ja, han appellerede ligefrem til hendes barnlige Kærlighed for at faa hende til at komme hurtigst muligt: Skulde der komme andre Breve til hende, skrev han videre, skulde hun ikke tage Hensyn til, hvad de maatte indeholde, men kun tænke paa det, han i dette Øjeblik skrev. Jo før hun kom, desto bedre vilde det være, hun skulde ikke bryde sig om den Modtagelse, hun muligvis vilde faa, og absolut ikke lade sig afvise, hvis nogen vilde forsøge sligt, naar hun kom. Endelig indeholdt Brevet en Paamindelse om ikke at meddele nogen noget af dets Indhold.

Som Læseren vil kunne fatte, var der saa meget hemmelighedsfuldt og uforstaaeligt i dette Brev, at Paula i Begyndelsen ikke vidste, hvad hun skulde gøre. Til sidst kom hun imidlertid til det Resultat, at det rigtigste vilde være ufortøvet at efterkomme Faderens Ønske, og heri bestyrkedes hun af Forstanderinden, hvem hun havde fuld Tillid til og elskede som en Moder, hvorfor hun lod hende læse det besynderlige Brev. Efter en kort bevæget Afsked med Veninderne forlod hun saa Pensionsanstalten.

Hun var fattet paa at møde en hel Del Overraskelser, da hun viste sig i Hjemmet, men den Tilstand, hvori hun gensaa sin Fader, havde hun ikke tænkt sig. Den hidtil saa kraftige Mand, hvis stærke Konstitution ikke engang Indiens Klima havde kunnet rokke, var nu en hel nedbrudt Mand, der laa til Sengs, var nervøs og ængstelig og syntes ligefrem at være bange for Irma, der plejede ham med en næsten paafaldende Omhyggelighed og

Ømhed, som et vildt Dyr er bange for Dyretæmmeren. I hendes Nærværelse turde han næsten ikke ønske sin Datter velkommen, og først i et Øjeblik, da Irma havde forladt Værelset, trykkede han grædende Paula til sit Bryst og kyssede hende heftigt for straks derefter at tørre Øjnene som et Barn, der ikke vil vise, at det har grædt, og søge at begynde en Samtale om ganske ligegyldige Ting.

Irma syntes meget overrasket over Paulas pludselige Komme; hun udtalte sig meget bittert om Pensionsforstanderinden, der ikke havde anset det for nødvendigt at give Forældrene Meddelelse om deres Barns Afrejse, saa at nødvendige Smaaforberedelser havde kunnet træffes i den Anledning. Men forøvrigt var hun meget elskværdig, ja ligefrem kærlig over for Paula, saa at denne følte sig helt overrasket ved Stedmoderens overordentlige Godhed og Hjertelighed. Trods al denne Venlighed følte Paula dog noget, der nærmest lignede Skyhed over for den smukke Stedmoder, en Følelse, hvorover hun ærgrede sig, fordi det forekom hende at være ligefrem utaknemmeligt, at hun gengældte al den Godhed, som Stedmoderen udviste, med den ejendommelige Følelse af Tilbageholdenhed og Mistillid, som uvilkaarlig steg op i hende.

Et ægte, virkeligt Mishag følte Paula derimod mod en anden Husfælle, hvis Tilværelse hun ikke havde haft nogen Anelse om. Denne Person var Emil, Fru Duventiers Broder, en noget udlevet Mand, der saa ud til at være henad fyrretyve Aar gammel. Han lod til at være et alsidigt Talent. Han havde været Skuespiller og derefter forsøgt sig som Kunstberider, saa havde han en Tid lang uddannet sig som Taskenspiller, og nu var han ved at blive Kunstmaler. Ikke uden en vis Smag malede han Landskabsbilleder, og i sin Svogers Hus havde han indrettet et fuldstændigt Atelier. Straks ved Præsentationen, da Emils graa, gennemtrængende Øjne mønstrede hendes Person, følte Paula ganske instinktmæssig Uvilje mod ham, en Følelse, der steg til Afsky, da hun saa, at denne hende ganske fremmede Mand gjorde Tilløb til at nærme sig hende, som om han var hendes nære Slægtning. Paula var imidlertid altfor velopdragen og selskabsvant til ligefrem at vise sin Afsky, men hun forstod dog at tilbagevise hans Paatrængenhed, og hun mente, at hun fremtidig kunde saa godt som helt undgaa ham, da hun tænkte fuldstændig at gaa op i at pleje sin syge Fader.

Dette Ønske om at blive Faderens Sygeplejerske skulde Paula

imidlertid ikke se opfyldt. Irma erklærede nemlig bestemt, at hun var nærmest til at være sin Mands Sygeplejerske, og at hun ikke vilde lade sig hindre af nogen som helst i Opfyldelsen af denne hellige Pligt, selv ikke af sin Mands Datter. Hun mente ydermere, at Paula endnu var for ung og uerfaren til at være Sygeplejerske særlig under en saa ejendommelig Sygdom, som den, hendes Mand led af — til at pleje en saadan Patient hørte en saa høj Grad af Omsigt og Øvelse, som hun, Irma, efterhaanden havde naaet. Til syvende og sidst erklærede hun, at Paulas Nærværelse virkede ophidsende paa den syge, og efter tre Dages Forløb havde hun virkelig sat igennem, at Paula kun maatte vise sig et lille Øjeblik i Faderens Værelse om Morgenen og om Aftenen ikke længere end, at der akkurat var Tid til at udveksle et „god Morgen" og et „god Nat". Selv ved disse korte Møder mellem Fader og Datter var Irma altid nærværende, og Faderen viste sig saa ejendommelig tilbageholdende, skønt han med en næsten vild Energi trykkede Datterens Haand og med et bedende Blik mødte hendes Øje, at Paula mange Gange næsten ikke kunde trække Vejret af Angst og Beklemthed og tilbragte søvnløse Nætter, fordi hun ikke kunde forstaa de ejendommelige Ting, der gik for sig, eller de Forhold overhovedet, hvori hun saa pludselig og uforberedt saa sig hensat.

Stedmoderen havde valgt et Værelse til hende, der laa i den ene Ende af Huset, medens hendes Faders Værelse var beliggende i den modsatte Kant omtrent saa langt borte fra hendes, som det efter Husets Bygning var muligt, og i Husets øverste Etage var Emils Atelier indrettet i det Værelse, der laa oven over den syges. Til sin Opvartning havde Paula den gamle Tjenestepige, der med Hjælp af en Gangkone til de grovere Arbejder besørgede hele Husvæsenet. Paula havde aldrig set denne Pige før og savnede i høj Grad den gamle Hans, der havde været knyttet til Huset som Tjener over tyve Aar, men var bleven afskediget, samtidig med at den nye Pige tiltraadte sin Plads.

Paula var altsaa i sit gamle Hjem, men med en Følelse af, at hun befandt sig blandt fremmede Mennesker, ja til Tider var det hende, som om hun var en Fange mellem Fjender. Og ikke hun alene, men ogsaa den kære, syge Fader!

Kunde hun dog blot en eneste Gang faa talt med ham i Enrum! Men det var en Umulighed, Irma veg hverken Dag eller Nat fra Sygesengen, hun syntes hverken at trænge til Søvn eller Spise og hindrede enhver Tilnærmelse mellem Datter og Fader.

Havde hun dog blot haft et eneste Menneske, med hvem hun kunde raadføre sig eller blot tale med om de ejendommelige Forhold i det fædrene Hus! Men hun kendte ingen, hun kunde betro sig til, og havde af den Grund ikke engang forsøgt, om det var hende tilladt at gaa ud, naar hun vilde — til hvilken Nytte ogsaa at gøre Forsøget, da hun, som sagt, ikke kunde tænke sig en eneste, hun kunde henvende sig til.

Hun blev derfor ikke lidt overrasket, da Tjenestepigen en Formiddag bragte hende et Visitkort, hvorefter en Dr. Theodor Jahn forespurgte, om han maatte have den Ære at hilse paa hende i Anledning af et Ærinde, han havde faaet i Kommission at udføre. Paula var et Øjeblik i Tvivl, om hun ikke burde bede Stedmoderen om Tilladelse til at tage imod den fremmede Herre, men ogsaa kun et Øjeblik, i det næste bad hun Pigen vise den fremmede ind i Dagligstuen.

Hendes Forbavselse over Besøget forvandlede sig til stor Glæde, da Theodor Jahn præsenterede sig som hendes bedste Pensionatsvenindes Broder og afleverede Armbaandet med en venlig Hilsen fra Søsteren. Hun jublede indvendig ved Tanken om pludselig at have fundet en Ven, thi hendes Venindes Broder maatte naturligvis blive hendes Ven. Ved denne Tanke kom Samtalen straks let og livlig i Gang, og den blev kun afbrudt derved, at Irma pludselig viste sig i Værelset og forbavset genkendte den unge Læge, hun for et Par Nætter siden havde ladet hente.

Theodor Jahn gjorde hende straks bekendt med Anledningen til sin Visit, og han følte sig, lige som ved hint natlige Besøg, i høj Grad tiltalt af den Elskværdighed, hvormed Husets skønne, ungdommelige Frue modtog ham. Hvor gerne han end havde forlænget Visitten, følte han dog, at et første Besøg ikke burde vare ret længe. Medens han rejste sig og tog sin Hat og sine Handsker, gjorde han i sit stille Sind Søsteren Afbigt for den affejende Dom, han havde fældet over hendes Brev. Hun havde netop haft en god Ide, den lille, overmodige Søster — Paula Duventier var jo en allerkæreste født Pige, naturlig og ligefrem, en frisk ungdommelig Skønhed, der i Sammenligning med Fru Duventiers næsten dæmoniske, stolte Skønhed, havde alt det Trylleri, som Naturlighed og Ungdom udstraaler. I disse Tanker anbefalede han sig, og han blev meget glad, da Husets Frue ved Afskeden opfordrede ham til ret snart at gøre Besøget om igen.

Der var ikke forløbet ret mange Dage, inden den unge

Doktor besluttede at følge Fru Duventiers venlige Opfordring, og med det halvt ubevidste Ønske at tage sig saa godt ud som muligt i Damernes Øjne gjorde han et omhyggeligere Toilette, end han plejede at gøre. Som ved sin første Visit leverede han Tjenestepigen, der lukkede ham op, sit Visitkort. Ventetiden i Entréen, inden Pigen atter viste sig, forekom ham paafaldende lang, og da hun endelig kom med Svaret, havde han en Fornemmelse, som om han fik et Slag lige i Ansigtet, saa lidt svarede det til den glade Stemning, hvormed han havde ringet paa Dørklokken; det lød nemlig paa, at Damerne meget beklagede ikke at kunne modtage Herr Doktorens Visit. Han kunde aldeles ikke fatte Grunden til denne uventede Afvisning, men der var jo ikke andet for ham at gøre end at gaa sin Vej. Han gik lige hjem i det stille Haab, at han i Løbet af Dagen gennem et Par Ord fra Moderen eller Datteren vilde faa en Forklaring over Grunden til, at man ikke havde kunnet tage imod hans Besøg. Men Dagen forløb, og de nærmest følgende Dage ligesaa, uden at den ventede Forklaring kom, og den unge Mand maatte endelig sige sig selv, at han med velberaad Hu og paa en ligefrem fornærmende Maade var bleven afvist, for at man med det samme kunde blive fri for hans Besøg.

Theodor Jahn havde netop slaaet sig til Ro med dette for ham ikke videre smigrende Ræsonnement, da hans Værtinde i Mørkningen bankede paa hans Dør og bragte en tændt Lampe; hun havde næppe lukket Døren efter sig, før det atter bankede, og et Postbud viste sig med et rekommanderet Brev.

Et flygtigt Blik paa Udskriften sagde Doktoren, at Brevet var fra hans Søster; Indholdet maatte være meget vigtigt, siden hun benyttede en saa ekstraordinær Forsendelsesmaade som at lade det afgaa som rekommanderet. Han kvitterede for Modtagelsen i Postbudets Bog og rev saa hurtig Konvolutten af. Den viste sig at indeholde to Skrivelser, den ene med en ham ganske ukendt Haandskrift. Søsterens Brev var ganske kort og lød saaledes:

„Hoslagt sender jeg dig et Brev, jeg har faaet fra Paula Duventier. Det maa dreje sig om noget meget alvorligt, thi hun lader sig ikke let rive hen, klog og betænksom, som hun ellers er. Gør, hvad du kan. Paulas Klager og Anbydninger har gjort mig ganske bange. Du maa finde Midler og Udveje til at hjælpe hende."

Med en vis Hast greb Theodor Brevet, der bar Underskriften „Paula Duventier". Nogle Øjeblikke betragtede han Brevet uden

at læse det. Det var, som om han ved disse Skrifttegn pludselig var kommen i Brevskriverindens Nærhed, som om han saa hende for sig og atter blev betaget af den ubeskrivelige Følelse af Velbehag og Velbefindende, som han havde mærket, da han første Gang sad Ansigt til Ansigt med Paula Duventier. Saa satte han sig ned i Skrivebordsstolen for at læse Brevet, der lod saaledes:

„Min kære, kære Bertha!

Jeg henvender mig til dig om Hjælp, fordi jeg ikke har nogen anden at betro mig til, og fordi jeg haaber, at din Broder, der for kort Tid siden aflagde os et Besøg, maaske vil være tilbøjelig til at hjælpe mig. Det drejer sig om en Sag, der er lige ved at bringe mig fra Forstanden.

Efter at jeg er kommen tilbage til Hjemmet, har jeg Dag for Dag gjort Opdagelser, som faar mig til at gyse. Min Stedmoder er kommen mig i Møde med den største Elskværdighed, men hun har fra den første Dag ligesom taget mig under Forvaring, saa at jeg føler mig omtrent som en Fange i mit Hjem. Fader føjer sig i et og alt efter hendes Ønsker og Anordninger, jeg kan næsten sige, at hun udøver en magisk Magt over ham. Til ham kan jeg ikke beklage mig over den Maade, hvorpaa min Stedmoder vaager over hvert Ord, hvert Skridt fra min Side, da han selv behandles som en Fange af hende. Han er nervøs, for ikke at sige nervesvag, og hun plejer ham paa det omhyggeligste. Men for mig staar det ganske bestemt, at det vilde være langt bedre for Fader, om hun ikke var hans Sygeplejerske. Dag for Dag bliver han mere og mere viljesvag, ængstelig og uselvstændig. Jeg selv kan næppe veksle ti Ord med ham om Dagen, og under disse — Samtaler kunne de ikke kaldes — er min Stedmoder altid til Stede. Jeg har en Følelse af Angst, Usikkerhed og Frygt, der er lige ved at faa mig til at gaa fra Forstanden. Jeg har en aldeles instinktmæssig Fornemmelse af, at en stor Fare truer baade Fader og mig selv. Jeg er angst for min Stedmoder. Naar hun ser paa mig med sit kolde, skarpe Blik, føler jeg mig som lamslaaet og bedøvet. Hun er mig ikke god, det aner jeg. Hendes Broder bor hos os, han er, som det synes, et forulykket Geni, et Menneske med en ganske modbydelig Sødhed og Høflighed. Jeg har en Følelse af, at dette Menneske vil bejle til mig, og at min Stedmoder begunstiger hans Kurmageri. Men før Døden end komme denne Mand en Haarsbredde i Møde!

Jeg har allerede betroet dig, at Fader skrev et meget indtrængende Brev til mig, medens jeg endnu var i Pensionatsanstalten, et Brev fuldt af Hemmeligheder, i Henhold til hvilket jeg ganske pludseligt tog hjem. Om det Brev har jeg endnu ikke kunnet tale med ham. Paa hans bedende Blik ser jeg, at han venter Hjælp af mig, men jeg ved aldeles ikke, hvad jeg skal gøre. Denne Tilstand kan jeg ikke længere udholde. Jeg har absolut ingen at betro mig til, ikke engang vor Pige, som jeg slet ikke kender, og som sandsynligvis staar paa min Stedmoders Parti. I Nattens Løb ved en lille Stump Lys skriver jeg disse Linier, som jeg haaber, det maa lykkes mig ubemærket at faa stukket til Postbudet til Viderebesørgelse, naar han kommer med Breve eller Aviser, saa de kan komme dig i Hænde. Modtager du mit Brev, saa beder jeg dig, besværger jeg dig, at du vil søge at overtale din Broder til at tage sig af mig. Du aner ikke, hvor det glædede mig, at han besøgte os. Min Stedmoder var overmaade elskværdig mod ham og opfordrede ham til snart atter at besøge os, men hun maa have skiftet Sind, for jeg hører tilfældig af Pigen, at han for et Par Dage siden vilde aflægge os en Visit, men Stedmoder lod svare, at vi ikke kunde tage imod ham.

Endnu en Gang gentager jeg min Bøn — søg at faa din Broder til at tage sig af mig! Fra det første Øjeblik gjorde han et stærkt Indtryk paa mig, jeg tror ikke, at jeg tager fejl, naar jeg antager, at han er lige saa velvillig som klog og dygtig. Meddel ham, hvad jeg her har skrevet til dig, og du vil gøre mig til din Skyldner for hele Livet.

Din fortvivlede
Paula Duventier."

Theodor Jahn læste dette Brev fire, fem Gange igennem; hver Gang han kom til det Sted, hvor Paula klagede over, at Stedmoderens Broder, Emil, syntes at bejle til hendes Haand, følte han sig oprørt i allerhøjeste Grad og fattede den bestemte Beslutning for enhver Pris at komme Paula til Hjælp.

Men efter at han en halv Times Tid havde svælget i Begejstring over sin Villighed til at optræde som Redningsmand, begyndte han at finde sin Holdning ret latterlig. Thi paa hvilken Maade skulde han sætte sig i Forbindelse med Paula? En Samtale med hende var en absolut Nødvendighed; først gennem en saadan kunde han komme paa det rene med, hvad der gik for sig

i det Duventierske Hus. Paulas Antydninger var ikke tilstrækkelige. De kunde indeholde Sandheden, men de kunde ogsaa være Udslag af en nervøs Ophidselse, fremkaldt ved de uvante Forhold, ved barnagtig Ængsteligheð og Frygt. Maaske saa Paula Spøgelser, maaske saa hun Tingene i et ganske falsk Lys. Og han havde som en fuldkommen uvedkommende Person ikke den ringeste Ret til at trænge sig ind i Familien Duventiers Forhold eller til at foretage Skridt, hvoraf ethvert i og for sig var farligt og egnet til ikke blot at kompromittere Paula men ogsaa til at gøre ham, den unge ubekendte Læge, umulig baade i selskabelig og i forretningsmæssig Henseende, ja maaske indvikle ham i en ubehagelig Proces. Heller ikke turde han risikere at skrive til Paula, da det selvfølgelig stod ham klart, at Fru Duventier, hvis Paula havde Ret i sin Formening om, at hun var under Opsigt, ikke vilde lade noget Brev naa til Steddatteren.

Til hen ad Midnat grublede Theodor Jahn over, hvorledes han skulde kunne hjælpe Paula, men uden at komme til noget Resultat.

Tredje Kapitel.

Ved Duventiers Sygeleje plejede hans Hustru sædvanlig at vaage fra Klokken elleve om Aftenen til næste Dags Morgen, da hun afløstes af Broderen Emil for selv at faa nogle Timers Søvn. Derefter stillede hun igen ved sin Mands Seng, hvor hun endogsaa indtog sine Maaltider, der var overordentlig tarvelige. Det var i det hele taget forbavsende, hvor smaa Fordringer Fru Irma syntes at stille til Livet i Retning af Velvære, skønt hun havde ægtet en gammel, hovedrig Mand.

I de første Dage af sit Ophold i Hjemmet spiste Paula sammen med Emil, men da hendes Stedmoder spurgte, om hun maaske hellere vilde spise paa sit Værelse, foretrak hun Ensomheden for det hende ubehagelige og usympatetiske Menneskes Selskab og Underholdning. Et andet Forslag fra Stedmoderen, nemlig det, at hun skulde gaa Ture med Emil, havde hun derimod afslaaet med den Erklæring, at hun vilde gaa alene, naar hun trængte til Motion; uden at ane det havde hun ved dette Svar selv gjort sig til Fange.

Fru Irma var stadig Elskværdigheden selv, men i hendes Øjne kom der jævnlig pludselig et Blink, der forraadte en Følelse af Had og Vrede, der med Magt blev holdt tilbage. Straks da Paula lagde Mærke hertil, blev hun forskrækket og kom til at nære Frygt for Stedmoderen, men efterhaanden forandredes dette — Frygten veg og gav Plads for en anden Følelse, nemlig Afsky og en Lyst til at gøre Modstand, og der var ikke forløbet ret lang Tid, før Paula var fuldstændig paa det rene med, at den Dag vilde komme, hvor hun lidenskabeligt hadede sin Stedmoder.

Da det Øjeblik kom, følte hun ogsaa, at Frygten for Irma var forbi, og at hun atter havde faaet Mod — Tanken om, at det var den elskede Fader, det gjaldt, var tilstrækkelig til, at hun følte sig stærk nok til at optage enhver Kamp, som maatte vise sig nødvendig, med Stedmoderen.

Saaledes ræsonnerede hun, naar hun var alene; men naar hun var sammen med Irma, naar hun saa, hvor viljeløs Faderen føjede sig efter hendes Vilje, blev hun atter modløs og maatte sige ved sig selv, at Tiden endnu ikke var kommen for hende til at gøre Modstand mod den hele Tingenes Tilstand, der bragte hendes datterlige Følelser i saa stærkt Oprør.

Hvis hun blot havde kunnet blive klog paa Huslægen! Denne Mand var gammel, en af de elskværdige Læger af den gamle Skole, for hvem Lægens Kald mere bestod i at opmuntre Patienterne med en Spøg og let Behandling end at helbrede dem gennem virkelig lægevidenskabelig Behandling, og denne gamle velvillige Herre syntes fuldstændig fortryllet, naar han var under Irmas Indflydelse. Hun holdt stadig paa, at den syge kun trængte til beroligende Midler, og Lægen nærede ganske samme Anskuelse; naar Duventier talte om, at han længtes saa inderlig efter frisk Luft, sagde Irma, at hun havde meget vigtige Grunde til at modsætte sig Opfyldelsen af dette Ønske, og Huslægen gav hende Ret uden at spørge om disse Grunde.

Naar Paula om Aftenen kom ind i Faderens Værelse for at sige god Nat, saa hun altid, at Sovedrikken blev tillavet, et Glas Vin tilsat med et Opiumspræparat. Efter at have taget dette Sovemiddel sov den syge et Par Timer, saa vaagnede han igen, og derefter indtraf, efter hvad Fru Irma sagde, de frygtelige Timer, hvor Patienten troede at høre Lyde, der lignede Stønnen, Graad og Jamren, men det var aldrig lykkedes Paula, hvor

stærkt hun end anstrengte sine Høreredskaber, at fornemme noget, der kunde fremkalde de Forestillinger, hvor under Faderen led. Hun havde gentagne Gange bedt Stedmoderen om at maatte vaage en Nat ved Faderens Seng; et spottende Smil lejrede sig om den smukke Frues Læber, naar hun hørte dette Ønske fremsat, og saa takkede hun paa den elskværdigste Maade for Tilbudet, men afviste bestemt enhver Medhjælp ved hendes Mands Pleje.

Der var forløbet fem Dage, siden Paula havde afsendt det Brev til Veninden, hvori hun havde bedt om den unge Doktors Hjælp. Det var lykkedes hende i al Hemmelighed at give Postbudet Brevet, og hun antog, at det maatte være kommet Adressaten i Hænde. Hun haabede paa at mærke et eller andet Livstegn fra Theodor Jahn, men følte sig med hver Time, der gik, mere og mere skuffet, da intet saadant viste sig. Hun nærede virkelig en Tillid til den unge Mand, som hun aldrig før havde næret for nogen som helst, skønt hun kun havde set ham den ene Gang under hans korte Visit — hans venlige Ansigt, hans aabne, frie Blik og hans elskværdige, belevne Optræden havde tiltalt hende i høj Grad.

Hidtil havde Paula ikke haft megen Lejlighed til at omgaas unge Mænd, men alligevel havde hun som enhver anden ung Pige dannet sig et Ideal, et Billed af den Mand, som en Dag vilde vække hendes Interesse og maaske skulde fængsle hendes Hjerte. Naar hun i Tankerne manede dette Billed frem, forbavsedes hun over, i hvor høj Grad Theodor Jahn egentlig lignede det. Saaledes havde hun tænkt sig den Mand, for hvem hun troede at kunne komme til at nære Følelser, venlig og beleven, et frit Blik, et behageligt Organ og en ungdommelig slank Figur — alt det fandt hun hos Theodor Jahn, og hun skammede sig næsten lidt over, at hun saa ofte greb sig i at tænke paa ham. Men paa den anden Side — var det underligt, at hun i Tankerne beskæftigede sig med den eneste Mand, fra hvis Side hun ventede Hjælp, saa hun kunde opnaa en Forandring i den utaalelige Stilling, hvori hun befandt sig? Et energisk Nej var det Svar, hun gav sig selv paa dette Spørgsmaal.

* * *

Det var Aften, og Klokken var omtrent elleve. Som sædvanlig havde Paula Klokken ni sagt god Nat til Faderen og der-

efter trukket sig tilbage til sit eget Værelse. En Times Tid havde hun ladet Lyset brænde, men saa havde hun slukket det. Hvorfor? Af den simple Grund, at hun var sat paa en bestemt Ration, hvad Belysning angik. Pigen sagde nej til hendes Anmodning om at faa flere Lys med den Forklaring, at Fruen havde givet Ordre til, at hun ikke maatte udlevere flere end tilstrækkeligt til, at Frøkenen kunde brænde Lys til Klokken ti, fordi unge Piger ikke havde godt af at ligge og læse i Sengen.

Med den Forklaring maatte Paula lade sig nøje, men hun havde ikke den ringeste Lyst til allerede at gaa til Ro, naar Klokken slog ti. Hun sad saa i Mørke og lyttede efter enhver Lyd, som maatte opstaa i Huset. Dette laa i en mindre Sidegade, hvor der kun var ringe Færdsel, saa en velgørende Stilhed plejede at herske i det baade Nat og Dag.

I den sidste Tid havde Paula næret et Ønske, der næsten var bleven en fiks Ide hos hende, nemlig det: en Nat, naar ingen kunde forstyrre det, at komme til at tale med Faderen. Men hvorledes skulde hun faa dette Ønske opfyldt, da Stedmoderen hver Nat vaagede ved Sygelejet og, naar Søvnen en Gang imellem overmandede hende, øjeblikkelig vaagnede, naar Døren aabnedes? Dette Spørgsmaal stillede hun sig ikke een men de hundrede Gange.

Nu slog Klokken tolv paa Uret i den nærliggende Kirke. Da Lyden af det sidste Slag var hendøet, tog Paula, der endnu ikke var gaaet til Ro, Støvlerne af og stak Fødderne i et Par bløde Morgensko med Filtsaaler. Sagte aabnede hun Døren ud til Gangen og lyttede, om der kom nogen Lyd af Bevægelse fra Kokkenet eller fra Pigekammeret, der stødte op til det.

Da hun hverken saa Spor af Lys eller hørte den mindste Lyd, gik hun sagte ud i den lange Korridor, der løb gennem hele Huset med en Række af Døre til begge Sider. Et Sted dannede Korridoren i det i Villastil opførte Hus en ret Vinkel. Langsomt og følende for sig med Hænderne for ikke at støde imod noget Sted gik Paula frem i Korridoren.

Hun kom til Stedet, hvor den bøjede af og blev pludselig staaende som fastnaglet. En ejendommelig Lyd naaede hendes Øre, en lang udholdende, klagende Tone, der syntes at komme langt, langt borte fra, men som hun dog ganske tydeligt opfangede. Det var, som om et Menneske stønnede og jamrede sig i Hjerteangst eller i voldsom legemlig Pine.

Den skrækkelige Lyd gentog sig efter uregelmæssige Pauser og havde i Mørket og Nattens Stilhed noget gruopvækkende ved sig, som fik den unge Piges Hjerte til at banke voldsomt. Men med et Ryk tog hun sig sammen, da hun tydeligt fornam Faderens Stemme, der rystende spurgte:

„Hører du ikke noget, Irma? Svar mig, hører du ikke noget?"

„Jeg hører ikke noget, Maurice," Paula genkendte ganske tydeligt Stedmoderens rolige Stemme, „ikke det ringeste! De Lyde eksisterer kun i din Indbildning. Søg at glemme den taabelige Idé. Jeg hører ikke den ringeste Lyd."

Atter naaede den uhyggelige Lyd Paulas lyttende Øre.

„Nu, nu igen!" kom det i en forfærdelig angst og ophidset Tone fra den syges Læber. „Nu igen, Irma, du maa ogsaa have hørt det!"

Hvor rolig og sikker lød ikke Irmas Stemme, da hun sagde:

„Nej, min Ven, jeg hører ingen Ting. Ingen uden du hører noget! Tag en Dosis Morfin, for at du kan blive rolig; der gives intet andet Middel."

Den syge stønnede højt, og Paula følte et Stik i Hjertet, da hun opfangede dette Udbrud af Smerte. Uvilkaarlig gjorde hun et Par Skridt frem og hørte saa de forfærdelige Lyde i sin umiddelbare Nærhed. Forsigtig følte hun sig frem, og hendes Hænder stødte imod et i Gangen anbragt Skab, et stort Skab, som man plejer at anbringe paa en Gang, naar Lejligheden ikke har et særligt Skabværelse. Kom Lyden fra dette Skab, var nogen eller noget skjult i det?

Forsigtig gled Paulas Fingre hen over Skabet, og i det samme gentog Tonerne sig, umiddelbart fulgt af den syges Udbrud:

„Aa, det er forfærdeligt, skrækkeligt! Nu er Lyden der igen!"

Forfærdet og greben af Medlidenhed rev Paula Døren, som i Nærheden af Skabet førte ind til Faderens Værelse, op.

Med et Skrig for Irma op og fløj hen til den aabnede Dør. I dette Øjeblik følte Paula Vreden og en tirret Løvindes Mod i sig. I to Spring var hun inde i Værelset og ved Siden af Faderens Seng, som om hun vilde beskytte ham, og udbrød:

„Jeg hører lige som du, Fader, de forfærdelige Lyde. Bliv for Guds Skyld fast i din Tro, at de virkelig lade sig høre. Og jeg kan ogsaa sige dig, hvorfra de komme; de komme fra Skabet udenfor i Gangen!"

Medens hun hurtig og heftig udslyngede disse Ord, havde

Irma nærmet sig hende med flammende Øjne og med hævet Arm, som om hun vilde slaa den frække ned, der brød ind til hende. Men et hurtigt Blik paa Paulas ophidsede Ansigtstræk, Træk, der umiskendeligt talte om Vrede, næsten Had, var tilstrækkeligt til, at hun, den øvede Skuespillerinde, øjeblikkelig blev Herre over sig selv og som sædvanlig viste en overlegen Ro.

Med et fortræffeligt fremkunstlet Angstskrig slyngede hun sine Arme om den unge Pige.

„Stakkels Barn," udbrød hun tilsyneladende rystende af Skræk og Overraskelse, „Barn, hvordan har du det dog? Er Vanviddet da arveligt i din Familie? Hvad er det, du vil have hørt? Hvad har du gjort? Hvorledes kommer du her?"

Paula gennemskuede sin Stedmoders Hykleri og hendes teatralske Optræden, men før hun kunde faa et Ord indført, vedblev Irma:

„Saadant Vanvid maa paa Stedet gendrives ved haandgribelige Kendsgerninger! Kom, Barn, kom med mig!"

Med Lampen i Haanden gik hun foran ud i Korridoren.

„Er det dette Skab, du mener?" spurgte hun. „Det er lukket, men jeg har mit Nøgleknippe hos mig og skal aabne det, for at du selv kan se, hvad det indeholder."

Med feberagtig Hast aabnede Irma Skabet, der viste sig fyldt med Klædningsstykker. Hun lyste ind i det og rev de ophængte Sager fra hverandre.

„Se nu selv, overbevis dig selv, Barn, om, at du har set Spøgelser, og at din overspændte Fantasi har spillet dig et Puds. Som du selv ser, indeholder Skabet ikke andet end Klæder. Du har uden Grund gjort din Fader endnu mere ophidset, end han ulykkeligvis allerede er. Den Uro, du har forvoldt, kan blive hans Død!"

Paula var forvirret over det Bevis paa Usandsynligheden af den Opdagelse, hun troede at have gjort, som hun nu saa med egne Øjne, og blev saa forskrækket over, at hun havde taget fejl og udtalt sin grundløse Formodning, at hun viljeløs fulgte Stedmoderen, da hun førte hende tilbage til hendes Værelse. Hun følte endnu Kysset, som Stedmoderen tilsyneladende fuld af Ømhed og Bekymring trykkede paa hendes Pande, da hun gik fra hende med de Ord: „Gud bevare dig, mit Barn! Bed et Fader vor, søg at blive rolig og gaa til Sengs!"

Saa lukkedes Døren til hendes Værelse, og hun hørte, hvor-

ledes Nøglen i Laasen blev drejet om og taget ud. Hendes Stedmoder havde paa den sikreste Maade værget sig mod al videre uvelkommen Fredsforstyrrelse.

Fjerde Kapitel.

Der var gaaet tre Dage, siden Doktor Jahn gennem Søsteren havde modtaget Paulas Brev. Endnu var der ikke faldet ham noget Middel ind, hvorved han kunde sætte sig i Forbindelse med den unge Dame. Saa ofte Tiden havde tilladt det, havde han opholdt sig i Nærheden af Stedet, hvor Familien Duventier boede, især i Aftentimerne, i det Haab at faa et Glimt af Paula at se ved Vinduet. Men han maatte sige sig selv, at han aabenbart ikke havde Anlæg for at udspionere, og vendte hver Gang hjem med uforrettet Sag.

Den Følelse, der beherskede ham, var ubeskrivelig, og han var ligefrem betaget af en nervøs Angst. I Drømme saa han Paula i den frygteligste Fare, hvorfra han ikke kunde redde hende, fordi han forstenet og ubevægelig maatte se til. Ved Siden af denne nervøse Angst fornam han en anden Følelse levende i sig, nemlig en ganske overordentlig stærk Interesse for den unge Pige og en helt sværmerisk Erindring om de faa Øjeblikke, han havde tilbragt i hendes Nærhed.

Paa den tredje Dag bragte hans Værtinde ham et Visitkort, der bar Paaskriften „F. Nolte, Advokat", og straks efter traadte en elegant klædt, forholdsvis ung Mand ind i Stuen.

Den fremmede strejfede ham med et hastigt, prøvende Blik og aabnede saa uden nærmere Indledning Samtalen.

„Jeg kommer til Dem, Herr Doktor, i en meget delikat Anledning. Paa en Maade er jeg Deres Nabo, da jeg bor i det femte Sted fra dette Hus. Jeg er for kort Tid siden bleven Advokat, og De er, saa vidt jeg har erfaret, ogsaa først for nylig begyndt at praktisere som Læge. I Sagen, som mit Ærinde drejer sig om, spille vi begge en Rolle, og vi kunne begge tabe en hel Del, hvis vi ikke ere forsigtige. Forinden jeg gaar videre, tør jeg maaske med Sikkerhed kunne gøre Regning paa, at ikke noget af, hvad jeg vil sige, bringes videre af Dem? Uden en saadan Forvisning vilde jeg overtræde mine Pligter som Advokat ved at gaa til Sagen.

„Jeg maa først og fremmest udtale min Forbavselse, Herr Advokat," svarede Jahn, „baade over Deres Besøg og endnu mere over den af Dem antydede Anledning dertil. Men da De bemærker, at det drejer sig om en for os begge vigtig Sag, skal jeg gerne straks afgive den Forsikring at bevare en absolut Tavshed om de Meddelelser, De maa finde Anledning til at gøre mig . . . Maa jeg bede Dem tage Plads!"

Den unge Advokat fulgte Opfordringen og fortsatte saa:

„I Forgaars beærede en Frk. Duventier mig med et Besøg. Frøken, der er gift med en Partikulier Duventier, der bor her i Nærheden, rettede den Anmodning til mig om at udfærdige en Begæring til Magistraten om, at hendes Mand maatte blive erklæret umyndig og sat under Værgemaal. I den Anledning udtalte hun, at hendes Mand for nogen Tid siden havde haft et let Slagtilfælde, der endnu bandt ham til Sengen, og at han tillige led af fikse Ideer, der grænsede til Vanvid, og en høj Grad af Nervøsitet, der stadig voksede og til Tider ligefrem hindrede ham i at tænke klart og gjorde ham fuldstændig utilregnelig. Hun bemærkede endvidere, at den syge var fuldstændig enig med hende i, at en anden burde have Bestyrelsen af hans Formue, der i Parentes bemærket skal være meget betydelig, og at han i et af sine lyse Øjeblikke havde underskrevet en Udtalelse herom, der tillige indeholdt den Bestemmelse, at han ønskede sin Svoger, Frøkenens Broder, indsat til at forvalte Formuen. Som Vidnesbyrd om sin Mands mentale Tilstand overrakte hun mig en af Huslægen udfærdiget Erklæring, og desuden meddelte hun mig, at hun ved forskellige Lejligheder, især om Natten, havde tilkaldt andre Læger, som ligeledes vilde kunne attestere, at hendes Mand led af vanvittige, fikse Ideer og en høj Grad af Nervøsitet, der næppe længere var ret meget forskellig fra et begyndende Vanvid. Blandt de Læger, seks i Tallet, som hun har ladet hente til Mandens Sygeleje om Natten, er ogsaa De, Herr Doktor, nævnt.

Det er de foreliggende Kendsgerninger, nu kommer jeg til den Side af Sagen, der angaar os begge. Tilfældigt har jeg i min Fuldmægtigtid, da jeg arbejdede hos en af vore mest bekendte og benyttede Advokater, haft at gøre med en lignende Umyndiggørelses-Sag og ved den Lejlighed erfaret, hvor forsigtig man skal være ved at paatage sig saadanne Sagers Udførelse. I det foreliggende Tilfælde drejer det sig om en kolossal Formue, og mærkeligt

nok er det Hustruens Broder, som der er Tale om at faa udnævnt til den utilregnelige, syge Mands Værge. Den Omstændighed vækker min Betænkelighed, hvad endnu mere er Tilfældet med en anden Omstændighed, den nemlig, at Fruen til forskellige Tider har tilkaldt de seks fremmede Læger. Kan det ikke være en snu Intrige? Disse seks Lægers Udtalelser kunne afgive et fortræffeligt Bevismateriale for Paastanden om Herr Duventiers Utilregnelighedspaastand, naar deres afgivne Skøn blot er nogenlunde overensstemmende. Den Tanke vilde ikke forlade mig og foranledigede, at jeg udbad mig to Dages Betænkningstid. Jeg har udtrykkelig udtalt for Fruen, at jeg i denne Mellemtid vilde indhente Oplysninger hos enkelte af de opgivne Læger; det er i den Anledning, at jeg henvender mig til Dem for at spørge, hvad De mener om Sagen. Jeg valgte Dem, fordi De er den yngste af de opgivne Læger og derfor ligesom jeg, som ganske ung Advokat, kan tabe meget ved en eventuel Retssag. Dersom nemlig Spørgsmaalet om en Værgebeskikkelse — hvad jeg allerede har en Formodning om — skulde vise sig aldeles ubegrundet, saa at Sagen til syvende og sidst er Svindel, som tilsigter at give Fruens Broder Raadighed over den syge Mands Formue, saa vil en Skandaleproces blive Følgen, hvorunder vi muligvis kunne komme til at lide et svært Skaar i vor borgerlige Agtelse.

Som De ser, har jeg udtalt mig over for Dem med en Aabenhed, der vel ikke lader noget tilbage at ønske. Jeg udtaler en vægtig Mistanke mod en agtet Dame, som melder sig som min Klientinde, men jeg har ogsaa den Pligt at dække mig selv og bevare andre Mennesker for at komme i Ulykke. Vil De nu være saa god at sige mig Deres Mening om Sagen?"

Ved dette Spørgsmaal vaagnede Jahn efter den Bestyrtelse, som havde betaget ham, mens den unge Jurist saa roligt og klart udviklede Ting, som han noget uklart og næsten ubevidst havde tænkt sig mulige. Nu trak han Vejret dybt, som om han var bleven lettet for en tung Byrde, og svarede:

„Skæbnen, Herr Advokat, har paa en vidunderlig Maade ledet Dem paa den rette Vej, og De har lettet mit Bryst for en tung Byrde. Nu forstaar jeg det hele klart og den skændige Hensigt. Sagen drejer sig om en Kæltringstreg af allerværste Art, hvorom Duventiers Hustru og hendes Broder ere blevne enige. De har vist mig Tillid, jeg kan gengælde den ved ganske uforbeholdent at fortælle Dem alt, hvad jeg ved."

I mindre end en halv Time var den unge Advokat underrettet om alt, hvad Theodor Jahn vidste. Jahn viste ham Paula Duventiers Brev til Søsteren og fortalte, hvorledes han først var bleven overordentlig venlig modtaget af Fru Irma, men senere ligefrem afvist.

„Ja," sagde Advokaten til sidst, „det drejer sig utvivlsomt om en djævelsk Plan. Jeg vil meddele Fru Duventier, at jeg har besluttet ikke at ville have med Sagen at gøre . . ."

„Og saa vil De," faldt Doktoren ham livlig i Talen, „bestemme Dem til at hjælpe Herr Duventier og fremfor alt hans unge Datter. De vil hindre Udførelsen af en Skurkestreg, som De klart gennemskuer?"

„Nej, Herr Doktor," svarede Advokaten. „Jeg beklager meget, at jeg ikke kan opfylde Deres Ønske, skønt jeg gerne vilde. Det er os ved Retterne ansatte Advokater strengt forbudt at varetage en Parts Tarv, efter at vi have forhandlet med Modparten eller modtaget nogen som helst Oplysning fra dennes Side. Jeg vilde være umulig som Advokat, hvis jeg nu vilde foretage mig noget mod Fru Duventier. Nogen Ret til at gøre et saadant Skridt vilde jeg forøvrigt heller ikke have. Bemyndigelse hertil kunde jeg først faa gennem et Medlem af Familien eller selvfølgelig gennem Herr Duventier selv, men han har jo bevidst eller ubevidst underskrevet et Dokument, hvori han selv udtaler Ønsket om at faa en Værge. Ikke engang Datteren, Frøken Paula, vilde kunne nedlægge Protest herimod; kun en Mand, der allerede hører til Familien eller for Eksempel ved at være forlovet med Datteren har Udsigt til i Fremtiden at blive Medlem af den, vilde kunne gøre det. De har vel ingen Anelse, om den unge Dame skulde være forlovet?"

„Nej, nej!" svarede Jahn i en næsten heftig Tone. „Det kan hun umulig være!"

Advokaten trak lidt paa Smilebaandet.

„De maa ikke anse mig for at være indiskret," sagde han, „men staar De selv i noget som helst Forhold til den unge Dame, saa er det naturligvis Deres Pligt at bistaa hende. Kunde De, der er en af de seks paaberaabte Læger, optræde som hendes forlovede, vilde De sandsynligvis allerbedst være i Stand til at kunne krydse den Intrige, der er ved at sættes i Gang."

„Desværre kan jeg ikke optræde paa den unge Piges Vegne,"

svarede Jahn og rystede paa Hovedet. „Jeg har kun talt en eneste Gang med hende."

„Men, jeg beder om Forladelse, nylig skildrede De mig den unge Dame saa livligt, at jeg uvilkaarlig maatte tænke mig, at De ganske særlig interesserede Dem for hende."

Jahn svarede ikke paa denne Bemærkning, der ret korrekt karakteriserede det Forhold, der bestod mellem ham og Paula. Han syntes at overveje et eller andet og spurgte saa:

„De tror altsaa, at Fru Duventier skulde turde vove at fortsætte den paabegyndte Intrige, selv efter at De nægter at være hende behjælpelig?"

„Ja, hvorfor ikke? Blandt Byens Advokater vil hun kunne finde flere end en, der vil tage sig af Sagen, der lover et godt Salær, da den jo drejer sig om en Formue, og man vil ikke kunne rette nogen Bebrejdelse mod den, der paatager sig den; han kan paaberaabe sig god Tro, og som Sagen i Øjeblikket foreligger, vil Umyndiggørelsesdekretet sandsynligvis blive afsagt over Herr Duventier. For det første, fordi Dokumentet med hans eget skriftligt udtalte Ønske foreligger, for det andet, fordi vedkommende Autoritet ikke har nogen Grund til at nære nogen som helst Slags Mistanke til Fru Duventier, og for det tredje, fordi flere Lægeudtalelser ville understøtte Andragendet. De tror jo dog selv, at de Herrers afgivne Skøn vil gaa i den af Fru Duventier ventede Retning."

„Rimeligt nok. Jeg for mit Vedkommende vil kun kunne udsige, at jeg fandt den syge i høj Grad ophidset og med et Udtryk i Ansigtet, hvorfra der kunde konkluderes til Vanvidsforestillinger og dermed i Forbindelse staaende Angst. Men jeg har jo kun een Gang tilset Patienten."

„Det har ikke noget at sige! Et Skøn, afgivet i en saadan Udtalelse, vil være fuldstændig tilstrækkeligt. Tænk Dem et saadant afgivet af seks Læger i omtrent samme Ord, føj hertil Huslægens Erklæring, saa vil der ikke kunne være Tvivl om, at Herr Duventier erklæres umyndig og sættes under Værgemaal. Fruen og hendes værdige Broder vil faa Formuen mellem Hænder, og jeg kan forsikre Dem, at Herr Duventiers Datter ikke vil faa en Øre at se af den. Hun er jo kun atten Aar, der vil altsaa gaa hele tre Aar, inden hun bliver myndig under Kurator, og i Løbet af saa lang Tid vil endogsaa en Formue, der overstiger Herr Duventiers, kunne

stikkes til Side. Det gør mig ondt baade for den unge Pige og den gamle Mand, men som sagt, det er mig umuligt at hjælpe dem."

Femte Kapitel.

Var det en Drøm, som Paula havde oplevet? Da hun efter en Nat med grumme lidt Søvn vaagnede med tungt Hoved, stod det nærmest for hende, at hun havde drømt, men da Klokken blev hen ad otte, stod Virkeligheden hende ganske klar og tydelig. Hun havde virkelig været indelukket som en Fange, det hørte hun nu gennem Lyden af en Nøgles Omdrejning i Dørlaasen.

Da ingen lukkede op, var hun med et Spring ved Døren, aabnede den og tog Nøglen til sig — den kommende Nat vilde hun ikke igen være en indelukket Fange.

Hvad hun havde oplevet, var altsaa ingen Drøm, hun maatte derfor kunne komme efter Sagens virkelige Sammenhæng, der blev hende uhyggeligere og uhyggeligere. De forfærdelige Toner havde virkelig genlydt i hendes Øren, men Stedmoderen vilde ikke høre dem, hun narrede forsætlig den syge.

Men hvorfra kom disse Toner? I Skabet, hvorfra de syntes at vælde frem, havde der ikke været nogen eller noget skjult, som kunde tænkes at frembringe dem. Og hvad var egentlig Hensigten med dem? Vilde man virkelig drive hendes Fader ind i Vanviddet? Denne Tanke fik Paula til at gyse, men den indgød hende tillige Mod til at tage Kampen op mod den rænkesyge Stedmoder for at søge at krydse hendes forbryderiske Spil. Hvorledes hun skulde gribe denne Kamp an, vidste hun ikke, hun maatte vente for at se, hvorledes Stedmoderen vilde optræde efter Nattens Begivenheder; hun antog, at der vilde blive afæsket hende en Forklaring om Grunden til hendes pludselige Indtrængen i Faderens Værelse.

Noget saadant skete imidlertid ikke; først langt hen paa Eftermiddagen saa Paula sin Stedmoder, og hun havde allerede tændt Lys, da Irma kom ind i hendes Værelse og spurgte:

„Hvor er Nøglen til din Dør, Paula?"

„I min Lomme," svarede Paula rolig. „Jeg vil ikke lukkes inde igen i Nat, det gør mig bange."

Atter krydsedes Datterens og Moderens Blik, og det er

rimeligt, at begge Kvinderne havde en bestemt Fornemmelse af, at de stod over for hinanden som Modstandere, der vare besjælede af gensidigt Had.

Men ikke desto mindre var det med et Smil og i den sædvanlige elskværdige Tone, at Irma svarede:

„Naa, som du vil, kære Barn! Men du behøver ikke at være saa ængstelig, her er hverken Spøgelser eller onde Aander til Huse."

Med disse Ord gik hun sin Vej, og Paula var atter alene.

Det korte Ordskifte havde sat Paula i stærk Bevægelse. Hun græd over sin Hjælpeløshed, hun saa ingen Udvej til at komme ud af den fortvivlede Stilling, hvori hun var, naar Doktor Jahn ikke kunde eller vilde bringe Hjælp. Hvad skulde hun gøre? Modløsheden vandt atter Overhaand.

Lidt før Klokken ni gik hun som sædvanlig ind til Faderen for at sige god Nat. I Korridoren mødte hun Pigen, der kom fra Køkkenet med en Bakke med en lille Anretning, bestaaende af Vin og Biskuits, som hun anbragte paa et lille Bord i Korridoren i Nærheden af Døren, der førte ind til Sygeværelset.

Paula standsede sin Gang ved dette Syn, hun kunde ikke faa Øjnene fra den lille Anretning, der indeholdt den Forfriskning, som Fru Irma plejede at indtage, før hun begyndte Nattevagten, og pludselig pressede hun den ene Haand mod Brystet, fordi hendes Hjerte begyndte at banke voldsomt — en Tanke var som t Lyn faret hende gennem Hovedet.

Med usikre Skridt traadte hun ind i Faderens Værelse. Her var Irma som sædvanlig ved denne Tid i Færd med, med sikker Haand, at hælde de Draaber Opium i Vinglasset, som den syge hver Aften skulde drikke.

„Aa, vær saa venlig, kære Paula," sagde Irma pludselig, ‚at sætte Flasken hen paa Etageren."

Paula tog imod den lille Flaske og gik hen til Etageren, der tilfældigvis var anbragt i det mørkeste Hjørne i Værelset. Nu kunde det ske, som hun lige nylig havde tænkt paa. Da hun havde naaet Hjørnet, saa hun sig tilbage. Det hurtige Strejflik havde overbevist hende om, at Stedmoderen stod bøjet over den syge og holdt Glasset til hans Læber — i næste Øjeblik lod hun den lille Flaske forsvinde i sin Lomme og gik saa tilbage i Stuen.

„Tak, kære," sagde den syge, der havde tømt Vinglasset, og kyssede Irmas Haand.

„God Nat, kære Fader!" hviskede Paula og trykkede et Kys paa hans blege Pande.

Saa sagde hun god Nat til Stedmoderen, der med et Smil rakte hende den ene Haand, medens hun med den anden klappede hende paa Kinden med de Ord:

„God Nat, kære Barn. Sov rigtig godt og gør os ikke saa bange som i Nat, du lille Nattevandrer!"

Paula trak hurtig Haanden til sig og vendte sig tavs for at gaa.

Et haanende Smil krusede et Øjeblik Irmas svulmende Læber, da Døren lukkede sig efter den bortgaaende.

Da Paula gik forbi det lille Bord i Korridoren, tog hun hurtig Opiumsflasken frem og hældte hele dens farveløse Indhold ud i det fyldte Vinglas, som stod paa Bakken. Hun gjorde det saa meget dristigere, som hun havde hørt baade Faderen og Stedmoderen sige, at Morfinopløsningen ikke kunde smages gennem Portvinen.

Efter denne Bedrift skyndte Paula sig til sit Værelse, hvor hun straks slukkede Lyset, der stod og brændte; det var kun en Stump, der kunde brænde en Times Tid eller saa endnu, og hun kunde maaske faa Brug for den i Løbet af Natten.

Saa kastede hun sig paa Sengen og ventede i stærk Spænding og Ophidselse paa, hvad Følgen vilde blive af det Skridt, hun havde gjort. Hun havde ikke et eneste Øjeblik tænkt paa at forvolde Stedmoderen Skade, hun vilde kun bringe hende i Bedøvelse og haabede, at hun vilde falde i dyb Søvn, naar hun havde drukket Vinen med Opiumstilsætningen. Naar den Eventualitet var indtruffet, vilde Paula liste sig ind i Sygeværelset for endelig at opnaa den saa længselsfuldt ønskede Samtale i Enrum med Faderen. Hun kom til at ryste ved Tanken om, at Stedmoderen skulde have mærket, at der var hældt Morfin i Vinen, eller skulde have savnet den lille skæbnesvangre Flaske. Hun rejste sig og aabnede sagte Vinduet, der vendte ud til Haven, og kastede den lille Flaske ind i det nærmeste Buskads. Efter igen at have lukket Vinduet, satte hun sig paa Sengekanten og ventede, til Kirkeuret slog tolv. Saa rejste hun sig, puttede Lysstumpen og en Æske Tændstikker i Lommen, aabnede sagte Døren og listede sig forsigtigt ud i Korridoren.

Langsomt nærmede hun sig Skabet, hvorfra hun den foregaaende Nat havde troet at høre de forfærdelige Toner . . . Nu

stod hun uden for Døren til Sygeværelset og lyttede med tilbageholdt Aandedræt til Lyden af regelmæssige Aandedrag, der naaede hendes Øren.

Hvis hun blot vidste, om det var den sovende Faders eller den bedøvede Stedmoders Aandedrag!

Pludselig for hun sammen og kunde kun med den yderste Kraftanstrengelse holde et Angstskrig tilbage — de frygtelige Lyde lød atter i hendes Øre. I det samme hørte hun, hvorledes Faderen ængstelig kaldte:

„Irma, Irma!"

Ingen Stemme svarede derinde.

„Irma, Irma!" lød det igen i en endnu mere angst og klagende Stemme end før.

I næste Øjeblik stod Paula i Værelset. Faderens gentagne Kalden, der ikke blev besvaret, lod hende formode, at Stedmoderen sov fast.

Et eneste Blik til Lænestolen var nok til at overbevise hende om, at hendes Formodning var rigtig — Irma sad i Lænestolen med sænket Hoved og sov en bedøvets dybe Søvn.

I næste Nu bøjede Paula sig ned over Faderen; han vilde sige noget, men med en Bevægelse mod den sovende lagde hun hurtig sin Haand over hans Mund.

„Stille!" hviskede hun. „Irma sover; jeg har bedøvet hende. Vi maa være forsigtige og har maaske kun kort Tid for os."

Sjette Kapitel.

Klokken var omtrent tre om Morgenen, da Natklokken lød over Doktor Jahns Seng. I en Fart for den unge Læge op, kastede en Slaabrok om sig og gik til Vinduet for at spørge, hvem der trængte til hans Hjælp som Læge. Underneden stod en Pige, som bad ham om straks at komme hen til Herr Duventier. Jahn genkendte Pigen, som en Gang tidligere havde hentet ham, og klædte sig paa i flyvende Fart med den Fornemmelse, at han om lidt vilde komme til at staa over for et vigtigt, afgørende Moment.

„Hvem er det, der er syg?" spurgte han, da han stod nede paa Gaden.

„Herr Duventier," svarede Pigen, og hun tilføjede: „Frøkenen bad mig saa hurtigt som muligt at hente Herr Doktoren."

Faa Minutter efter stod Jahn i Sygeværelset. Han fik lige Tid til at veksle et hastigt Blik med Paula, i hvis Kinder det forræderiske Blod skød op, da hun mødte hans Øjne, saa vinkede den syge ham heftig hen til sig.

„Se efter," udbrød han i en ophidset Tone og pegede paa den sovende Irma, „om min Hustru svæver i Fare. Hun har ved en ulykkelig Fejltagelse faaet Morfin."

Jahn følte Irmas Puls og Hjerteslag og sagde saa:

„Der er ingen Fare forhaanden, det hele er kun en, ganske vist meget stærk, Bedøvelse, som endnu kan vare Timer, men Frøen vil have godt af at blive ført til et Sted, hvor man kan skaffe hende frisk Luft. Pigen kan vel hjælpe mig med at bringe hende til et andet Værelse?"

„Nej, nej!" svarede Duventier ivrig. „Det er ikke værd, at Pigen faar noget at se. Min Datter maa kunne være Dem behjælpelig. Naar min Hustru er flyttet, skal jeg give Dem fuld Forklaring over, hvad der er sket her."

I Løbet af ganske kort Tid var Fru Irma baaret ind i Sideværelset og lagt paa en Chaiselongue. Jahn lukkede Vinduerne op, for at den kølige, friske Natvind kunde strømme ind og pakkede saa den bedøvede godt ind i et Par uldne Tæpper, som Paula havde skaffet til Veje, for at hun ikke skulde forkøle sig.

Da det var besørget, gik Jahn atter ind i Sygeværelset, hvor han ventede at træffe Paula, som under et eller andet Paaskud havde forladt ham, medens han sysslede med Irma, men han traf den syge Fader alene.

„Kom og sæt Dem, Herr Doktor," udbrød Duventier hurtig. „De er en Broder til min Datters bedste Veninde, og Paula venter Hjælp af Dem. Det samme gør jeg. For første Gang siden sin Hjemkomst er det endelig i Nat lykkedes min Datter at komme til at tale med mig uden Vidner, og jeg vil nu i Korthed sætte Dem ind i, hvad der gaar for sig her. Min Hustru og hendes Broder har, siden et let Slagtilfælde har medført, at jeg kun med stor Vanskelighed kan bevæge mig, systematisk lagt an paa fuldstændig at nedbryde mig baade i legemlig og aandelig Henseende. Det indser jeg i dette Øjeblik aldeles klart. De har efterhaanden lammet min Viljekraft og Energi, og jeg har ikke turdet modsige min Hustru, fordi hun viser sig som en sand Furie,

naar man irriterer hende. Jeg vilde ikke engang have været sikker paa mit Liv, hvis ikke det af mig opsatte Testamente havde været tilstrækkelig Grund til at afholde denne Kvinde, som jeg engang troede at elske, og som jeg ægtede af Kærlighed, fra at bringe mig ud af Verden. Men ikke desto mindre tiltror jeg hende nu alt, selv det værste; dog er jeg mindre ængstelig for mit eget Vedkommende end for mit Barns. Forinden jeg giftede mig for anden Gang, opsatte jeg mit Testamente, hvori jeg indsatte min Datter til min Universalarving, mens jeg kun forbeholdt min efterlevende Enke en ganske vist rundelig Livrente. Min Hustru har aldrig kunnet forsone sig med dette Testamente og har ofte bedt mig om at forandre det og at betro hende Bestyrelsen af min Formue. Men jeg har altid modsat mig dette Ønske, fordi jeg ved at forandre Testamentet vilde slippe mit eneste Vaaben ud af Haanden. Til sidst har min Hustru paakaldt sin Broders Hjælp mod mig, og det er virkelig lykkedes deres forenede Anstrengelser at gøre mig aldeles viljeløs, uden at jeg i Begyndelsen lagde videre Mærke dertil. Da det endelig gik op for mig, og jeg forsøgte at gøre Modstand mod den Tvang, der øvedes mod mig, var det for sent. Vor Huslæge er en gammel Nar, som er forelsket i min Hustru, der kan vikle ham om en Finger og faa ham til alt, hvad hun vil. Mig har han kun gjort en eneste Tjeneste, nemlig besørget et Brev afsendt til min Datter, som det lykkedes mig at faa kradset ned med Blyant en Gang, da min Svoger vaagede hos mig og var falden i Søvn. Jeg har en Følelse af, at min Hustru for Tiden har noget i Sinde mod mig; hvad det er, ved jeg ikke, men det er i hvert Fald noget, som ængster mig, og jeg har ingen, jeg kan betro mig til. Systematisk har min Hustru og Svoger behandlet mig som en Fange, og jeg har ikke engang haft Lejlighed til at tale med min Datter, førend hun i Nat har skabt denne Lejlighed ved at gribe til et voldsomt Middel."

Den syge Mand tav udmattet. Jahn overvejede et Øjeblik, om han turde betro ham Sandheden, men besluttede endelig at vove Forsøget. Han gjorde det med al mulig Forsigtighed. Den syge lyttede opmærksomt til uden at gøre Afbrydelser, kun da han hørte, at han selv skulde have underskrevet en Erklæring, der indeholdt et Ønske om at blive umyndiggjort, kunde han ikke tilbageholde en bestemt Benægtelse, et saadant Dokument havde han aldrig, i ethvert Fald ikke med Bevidsthed om Indholdet, underskrevet.

Da Jahn havde endt sin Forklaring, trak Duventier Vejret dybt.

„De kan ikke tænke Dem, Herr Doktor," sagde han bevæget, „hvor godt det gør mig endelig en Gang igen at tale med et ærligt Menneske! Og det er mig næsten en Beroligelse at være kommen til Kundskab om, hvilke Planer man har for med mig. Men hvordan vil det gaa mig, naar min Hustru vaagner af sin Bedøvelse?"

„De maa," svarede den unge Læge, „øjeblikkelig lade Dem indlægge paa en af vore Anstalter for nervesvage Personer, for at man der kan foretage det nødvendige til at modvirke de altfor store Mængder Morfin, De har nydt, og for at De kan faa den absolut nødvendige Ro og Hvile. Hvis Forsøget at faa Dem umyndiggjort bliver prøvet, vil De paa en saadan Anstalt være undergivet en omhyggelig skarp Kontrol, hvorpaa Deres Hustru ikke er i Stand til at udøve den mindste Indvirkning, og som vil kunne fastslaa, at deres Hjerne fungerer aldeles normalt, efter at De er kommen til Ro og har været under fornuftig Lægebehandling. Og saa vil naturligvis enhver Foranstaltning fra Deres Hustrus og Svogers Side vise sig resultatløs."

„De har Ret, det indser jeg fuldt vel. Jeg vil lade mig indlægge paa en saadan Anstalt. Men hvorledes skal jeg udføre mit Forsæt? Min Hustru vil absolut sætte sig derimod, og jeg er jo lam og svag og kan intet gøre selv. De ved ikke, hvor djævelsk grusom hun kan være. De maa hjælpe mig, Herr Doktor, og sørge for, at jeg kommer bort herfra. Hav Medlidenhed med mig og mit Barn!"

„Jeg kan desværre intet gøre, Herr Duventier," svarede Jahn. „Viser Deres Hustru mig Døren, har jeg ingen Ret til at blive her. Og jeg kan ikke, tør ikke paatage mig det Ansvar at føre Dem til en af de Anstalter, hvor De ønsker at blive indlagt, inden Deres Hustru vaagner af sin Bedøvelse."

Den syge lagde sin rystende Haand paa Doktorens Arm og udbrød fortvivlet:

„Jeg besværger Dem, Herr Doktor, De maa hjælpe mig! Er det ikke paa nogen Maade muligt? Kan jeg da ikke ved en skriftlig Fuldmagt bemyndige Dem til at bringe mig bort fra mit Hus?"

„Ikke engang det vil være tilstrækkeligt, Herr Duventier. En saadan Ordning af Sagen drøftede jeg ogsaa med Advokaten, hvem

jeg kan takke for, at jeg kom til Kundskab om det Anslag, der rettes mod Dem."

Efter disse Ord tav Jahn et Øjeblik, saa fortsatte han sagte, næsten modstræbende:

„Der gives virkelig et eneste Middel, men det kan desværre ikke bringes i Anvendelse. Advokaten foreslog det, da vi drøftede Sagen. Dette Middel er en Proforma-Forlovelse mellem mig og Deres Datter, som jeg maatte kunne legitimere ved en skriftlig Udtalelse fra Dem; saa vilde jeg have Ret til at optræde her og være berøjet til at varetage min tilkommende Svigerfaders og min Forlovedes Interesser i enhver Henseende. Men for at benytte et saadant Middel maatte De nære en ubegrænset Tillid til mig og føle Dem overbevist om, at det aldrig kunde falde mig ind at gøre nogen direkte Brug af et saadant skriftligt Ægteskabsløfte eller indirekte tiltvinge mig nogen Fordel ved at paaberaabe mig de Rettigheder, et saadant Dokument vilde indromme mig lige over for Dem og Deres Datter, De maatte kort sagt anse mig for en Hædersmand ud til Fingerspidserne, og dertil kender De mig altfor lidt . . . det er, som sagt, det eneste Middel, men et saa vovet og for Dem og Deres Datter saa farligt Middel, at jeg ikke tør opfordre Dem til at bringe det i Anvendelse."

Theodor Jahn tav og trak Vejret dybt.

* * *

Imidlertid sad Paula i sit Værelse som et Bytte for en næsten grænseløs Forvirring.

Den ophidsede Tilstand, som Aftenens og Nattens Begivenheder havde sat hende i, havde været for meget for hende.

Under den lange Samtale med Faderen havde hun erfaret, paa hvilken lumsk, underfundig og uværdig Maade hendes Stedmoder i Forening med sin Broder havde gjort ham til et føjeligt Redskab i deres Hænder. Hendes Hjerte blødte endnu, naar hun tænkte paa, hvorledes Faderen med ængsteligt Blik til den sovende Hustru hviskende havde fortalt hende, hvad han befrygtede, og hvorledes han var bleven behandlet af hende, der bar hans Navn.

Oprørt i sit inderste over disse Skændigheder og forfærdelig angst for, hvad den næste Dag kunde bringe, havde hun saa fattet Ideen om ligefrem at sende Bud efter det eneste Menneske, som hun troede kunde og vilde bringe Hjælp. Hun vækkede Pigen og

bad hende hente Doktor Jahn. Pigen havde spurgt, om det var Fruens Befaling, og Paula havde resolut svaret ja og var bleven ude i Korridoren, lige til hun havde set Pigen gaa for at udføre sit Ærinde.

Paula blev pludselig revet ud af det Virvar af Tanker, der gennemkrydsede hendes anstrengte Hjerne, ved at Døren til hendes Værelse sagte aabnedes, og Theodor Jahn viste sig for at bede hende komme ind til Faderen.

Hun efterkom naturligvis straks denne Opfordring, og da hun traadte ind i Sygeværelset, saa hun, at Faderen holdt et Stykke Papir i Haanden.

„Kære Barn, jeg har noget vigtigt at sige dig," begyndte han. „En Fare, som for enhver Pris maa afvendes, truer baade dig og mig. Doktor Jahn, din bedste Venindes Broder, er en Hædersmand, som vi trygt kunne stole paa. Han kan hjælpe os, men kun paa den Betingelse, at han i nogen Tid gaar for at være din Forlovede. Jeg har nu underskrevet et Dokument, som er dateret otte Dage tilbage i Tiden, hvori jeg giver mit Samtykke til din Forlovelse. Herr Doktor Jahn har givet mig sit Æresord paa, at han tilbageleverer mig Dokumentet, naar vi ere uden for al Fare, og at han aldrig vil gøre Brug af de Rettigheder, som det giver ham. Hvor underligt dette Middel end maa forekomme dig, kære Paula, saa gives der intet andet. Men jeg vil med det samme sige dig, at jeg ikke vil udøve nogen Tvang mod dig for at faa dig til at gaa ind paa det. Har du tilstrækkelig Tillid til denne Mand?"

Theodor Jahn, der hidtil havde vendt Ryggen til Fader og Datter, drejede sig nu om og saa paa Paula. Han var bleg og saa alvorlig ud, da han rakte Haanden frem med de Ord:

„Jeg sværger Dem som en ærlig Mand, Frøken, at De aldrig skal komme til at angre, at De skænker mig Tillid, og at jeg ikke et Minut længere end nødvendigt skal paatvinge Dem et Forhold, som De under højst tvingende Omstændigheder er bleven nødt til at gaa ind paa."

Uden at ytre en Stavelse rakte den unge Pige ham Haanden, og han følte, hvorledes hendes Fingre rystede, da han let trykkede hendes Haand.

Jahn vendte sig nu til den syge og tog imod det fremrakte Papir og sagde:

„Nu gælder det at handle, Hr. Duventier. Snarest muligt vil De blive ført til en Kuranstalt, hvor De selvfølgelig faar eget Værelse og vil blive behandlet som enhver anden, der selv har anmodet om Optagelse. Jeg foreslaar, at Deres Frøken Datter følger med som Deres specielle Sygeplejerske; paa den Maade vil hun blive installeret i Anstalten og saaledes være dækket mod enhver Efterstræbelse. Jeg sørger for, at ingen faar Adgang til Dem, med mindre vedkommende melder sig som sendt af mig. Anstaltens Direktør er mig personlig bekendt, og med Deres Tilladelse vil jeg fortælle ham saa meget om Deres Forhold, som han nødvendigvis maa vide for at beskytte Dem mod ethvert Overfald eller ubehageligt Besøg. Her i Huset vil jeg, om fornødent med Politiets Assistance, anstille Undersøgelser for at opdage Anledningen til de uhyggelige Toner, som jo ogsaa har ladet sig høre i denne Nat, og jeg vil selvfølgelig gøre alt for at kunne faa et saadant Bevismiddel paa min Haand. Deres Hustru vil næppe vaagne af sin Bedøvelse før Middag; før denne Opvaagnen sker, vil jeg have faaet hendes værdige Broder ekspederet ud af Huset, og jeg skal sige den naadige Frue et borgerligt, hensynsløst Ord, som maaske vil faa hende til at forstaa, hvor taabeligt det vil være, om hun vilde foretage noget som helst mod Dem, efter at hendes Plan er bleven gennemskuet og krydset. Endelig har jeg endnu kun at spørge, om der eksisterer et andet Sæt Nøgler foruden det, som er i Pigens Værge, til Gadedøren og Entrédøren, og hvor det findes."

„Min Hustru har et andet Sæt, som hun plejer at bære hos sig i sit Nøgleknippe," svarede Duventier.

Jahn gik ind i Sideværelset og kom kort efter tilbage med et Nøgleknippe, som han havde fundet i den bevidstløses Lomme. Han gav Duventier det efter at have taget Nøglerne til Entré- og Gangdøren til sig og bad saa Fader og Datter holde sig rolige, til han kom tilbage, for lukket Dør, dette sidste en Forholdsregel for at afværge et overraskende Besøg fra Herr Emils Side.

To Timer, efter at Doktoren havde forladt Huset, holdt en Sygevogn for Døren, Portørerne bare Duventier ned i Vognen, Paula tog Plads ved hans Side, og Vognen kørte tilbage til Kuranstalten.

Tjenestepigen havde været et forbavset Vidne til denne ekstraordinære Foranstaltning, og da Doktor Jahn kort og myndig beordrede hende til at stige op i en Droske, der var kommen samtidig

med Sygevognen, og at følge med til Kuranstalten for at afvente, om nogen af hendes Herskab havde Brug for hendes Tjeneste, lystrede hun mekanisk uden at forsøge nogen Protest. Jahn vilde have hende af Vejen, for at hun ikke skulde vække Fru Irmas Broder, der ikke havde mærket noget til det, der i Nattens Løb var foregaaet i Huset, fordi alt var bleven udført hurtigt og i størst mulig Stilhed.

Da Vognene vare kørte bort, forlod Doktor Jahn Huset for en Times Tid senere, da Dagen lige begyndte at bryde frem, atter at vise sig, ledsaget af et Par civilklædte Opdagelsesbetjente, for at anstille en nøjagtig Undersøgelse af Lejligheden. Klædeskabet i Korridoren blev trukket til Side og bag det opdagedes et nedløbende Rør af en Gasledning, i hvis nederste Ende man fandt et temmelig stort Hul boret. Ingen Gaslugt strømmede ud, det var altsaa klart, at Gas ikke brugtes i Huset som Belysningsmiddel. Man fulgte Ledningen og fandt, at den ogsaa strakte sig ind i det Værelse, hvor Fru Irmas Broder boede.

Emil blev meget forbavset ved at blive vækket ved en Banken paa Døren, og endnu mere bestyrtet, da han lukkede op og saa et Par ubekendte Herrer, der legitimerede sig som Opdagelsesbetjente og forlangte at efterse Værelset. De behøvede ikke at søge længe for at komme efter Hemmeligheden ved de underlige Lyde, der havde ladet sig høre i natlige Timer.

Det hele var en meget simpel Indretning. Den snedige Fyr vidste, at Gasledningen ikke var i Brug og havde derfor boret et Hul i Nedløbsrøret bag Skabet i Korridoren og et lignende i det Rør, der passerede hans Værelse, og i Aabningen i dette Rør havde han anbragt en ganske almindelig Bliktragt; ved at puste stærkere eller svagere ind i Tragten fremkom de ejendommelige Lyde, noget hvorom baade Jahn og de to Politimænd hurtigt overbeviste sig, ligesom de ogsaa let forstode, at disse Toner, naar de pludselig lode sig høre i Nattens Stilhed, kunde forvirre og ængste selv fuldstændig normale Mennesker.

Syvende Kapitel.

Det var et Fjerdingaar senere. Duventier var atter i sit Hjem i en Tilstand, der var betydelig forskellig fra den, hvori

han havde forladt det. Den fulde Brug af sine Lemmer havde han ganske vist ikke faaet tilbage, men han var dog ikke længere nødt til at holde Sengen. Han sad i en Rullestol, som den gamle trofaste Tjener, der atter havde tiltraadt sin Plads i det Duventier'ske Hus, trillede fra Værelse til Værelse eller omkring i det frie, og enhver, som havde set ham paa Sygesengen, vilde neppe kunne genkende ham. Hans Ansigt havde mistet det slappe, anstrengte Udseende, og det Udtryk af Angst og Ophidselse, som havde staaet at læse i hans Øjne, var forsvundet. Kort sagt, det var lykkedes i det væsentlige at ophæve de frygtelige Virkninger baade paa Sjæl og Legeme, som den overvældende Mængde Morfin, som han var bleven tvungen til at indtage, havde frembragt, kun Følgerne af det Slagtilfælde, han havde haft, kunde Lægen ikke ganske faa til at forsvinde hos en Mand i hans allerede fremrykkede Alder.

* * *

Da Fru Irma vaagnede af sin Bedøvelse hen paa Eftermiddagen paa den Dag, da hendes Mand var bleven indlagt paa Kuranstalten, og erfarede, hvad der var sket, blev hun som rasende. Men før hun kunde foretage noget som helst Skridt i den Anledning, havde Doktor Jahn en Samtale med hende. Han indledede den med at legitimere sig som forlovet med Froken Paula med hendes naturlige Værges, hendes Faders, Samtykke og udviklede saa rolig og bestemt, at alle hendes Intriger vare opdagede, og sluttede med at tilraade hende at forlade Byen for en Tid, da hendes Mand havde i Sinde at indgive en Skilsmissebegæring. Endnu inden Samtalen var endt, kom Broderen Fru Irma til Hjælp, men Jahn mødte hans truende Holdning med en saadan Ro og Bestemthed, at han efterhaanden blev meget spag og til sidst tav helt, da Jahn slog paa, at der ikke var noget i Vejen for, at han atter kunde faa Besøg af Politiet.

Dagen efter var Irma og Emil forsvundne med en Bankanvisning paa omtrent tredive Tusind Kroner med Duventiers Underskrift, som de tidligere havde fralistet ham, og hun var skamløs nok til at skrive til ham, at hun havde taget Pengene med sig.

Fuld af Foragt lagde Duventier det ind imellem de forskellige Beviser, han havde samlet mod den bortrømte Hustru, og det bidrog ikke lidt til, at han fik sit Ønske om Skilsmisse opfyldt.

Det følger af sig selv, at Duventier til sin Sagfører havde

valgt den unge Advokat Nolte, da det jo var hans Besøg hos Doktor Jahn, der havde givet Anledning til, at det Væv af Intriger, der spændtes om ham under hans Sygelighed, kunde blive sprængt, forinden de skændige Anslag vare fuldt gennemførte.

Foruden Nolte var en anden Person bleven knyttet til Familien Duventier, nemlig Doktor Jahns Søster Bertha. Den unge Dame havde paa Paulas Opfordring opgivet at tage Ophold hos sin Tante Mine straks efter sin Afrejse fra Pensionatsanstalter og i Stedet for forelobig at tilbringe nogen Tid som Gæst hos sin gode Veninde.

Bertha var lykkelig over sin Ide at have ført Broderen og Veninden sammen, hvorved jo netop en stor Ulykke var bleven afvendt, og hun var stolt af Broderen, der havde kunnet gøre Familien Duventier saa store Tjenester.

Denne Stolthed forsvandt imidlertid temmelig hurtigt, da hun lagde Mærke til, at Broderen egentlig ikke bar Hovedet højt, som en Mand, der har tilkæmpet sig en glimrende Sejr, men tvertimod var paafaldende tavs og indesluttet. Hun søgte forgæves at faa Grunden til denne underlige Misstemning at vide, Broderen viste sig saa at sige ikke i det Duventier'ske Hus, og naar hun opsøgte ham i hans Hjem, var han altid, efter hvad han sagde, saa optaget af sin Virksomhed, at han ikke havde Tid til at tale med hende, fordi han netop skulde aflægge et ganske nødvendigt Sygebesøg.

Bertha vilde imidlertid have Rede paa Sagen, og hun satte som sædvanlig sin Vilje igennem.

Det var en Eftermiddag i den Time, Doktor Jahn paa sin Dørplade havde opgivet som Eftermiddags-Konsultationstid. Ingen opholdt sig i Venteværelset af den simple Grund, at Doktorens faa Patienter altid søgte ham i Formiddags-Konsultationstiden. Theodor Jahn blev derfor lidt forbavset, da hans Værtinde kom og meldte, at en tættilsløret Dame ønskede at tale med Doktoren. Jahn aabnede hurtig Døren til Venteværelset og hilste paa Damen, som nu hurtigt slog Sløret tilbage og viste ham sin Søsters smilende Ansigt.

Med et formelt „med Doktorens Tilladelse" satte Bertha sig uden videre og begyndte saa paa sin sædvanlige utvungne Maade Samtalen:

„Jeg maa tale med dig, Theodor. Hidtil har du ret snildt forstaaet at stoppe mig i Farten, men i Dag kan du ikke affærdige

mig med et „jeg har ikke Tid", da jeg netop med velberaad Hu har valgt din Konsultationstid. Ingen venter paa dig, og skulde en Patient komme, saa fjerner jeg mig saalænge. Altsaa, Herr Broder, maa jeg bede, ingen Afbrydelser eller Udflugter, vi maa som sagt absolut tale sammen . . . Saa, det var den forklarende Indledning, nu til Sagen . . . Hvad er der egentlig dig og Paula imellem? Hvorfor opfører du dig saa aparte over for min Veninde? Hvorfor undgaar du Herr Duventiers Hus? Og hvad skal det hele blive til?"

Det varede lidt, inden Theodor Jahn svarede paa Søsterens Spørgsmaal. Rimeligvis udfægtedes en lille Kamp i hans Indre mellem hans Følelse af Ærgrelse over Søsterens Overrumpling og en vis uvilkaarlig Trang til en Udtalelse. Endelig bekvemmede han sig til at svare:

„Hvad der er mig og Paula Duventier imellem er en temmelig ligefrem Ting. Vi have forlovet os pro forma, og denne Forlovelse opløser sig ganske naturligt, naar Herr Duventier ikke længere trænger til min Tjeneste. Jeg har talt med Nolte, og efter hvad han siger, vil der om en Uges Tid ikke længere være noget for mig at gøre. Saa afleverer jeg det Dokument, som Herr Duventier hin mindeværdige Nat udfærdigede, tager Afsked med ham og hans Datter og gaar som Skibslæge med en af Lloyd-Liniens Dampere i den sydamerikanske Fart. Bevis mig den Tjeneste, kære Bertha, at betragte Sagen som afgjort og søg ikke ved Overtalelse eller saakaldte Fornuftgrunde at bringe mig paa andre Ideer . . . Ærligt og aabent tilstaar jeg imidlertid, at jeg føler en virkelig Tilbøjelighed for Paula Duventier, men jeg kan umuligt vise den. Omstændighederne have sat mig i en ejendommelig Stilling. Kun rent pro forma har jeg forlovet mig, og samtidig gav jeg mit Æresord i Pant paa, at jeg ikke vilde udnytte det rene Proformaværk til min Fordel. Hvis jeg nu ikke desto mindre vilde hævde Skinnet og gøre det til en Virkelighed, saa maatte enhver, Paula sandsynligvis ogsaa, anse min Handlemaade for uærlig, thi derved vilde jeg udnytte en Nødstilstand, hvori Herr Duventier og hans Datter befinder sig, fordi disse paa en vis Maade maatte føle sig tvungne til at gøre Proformaforlovelsen til en virkelig Forlovelse, naar jeg forlangte det, for at undgaa Skandale . . . Det var nu Svaret paa dine to første Spørgsmaal. Hvad det tredje angaar, det at jeg undgaar Herr Duventiers Hus, svarer jeg, at jeg ikke kan tro andet end, at Synet af mig maa være

baade den gamle Herre og Paula pinligt. Derfor har jeg indskrænket mine Besøg til de absolut nødvendige, derfor vil jeg forsvinde og maaske ogsaa for at prøve at glemme, om det skulde være mig muligt."

„Men hvis nu Paula elsker dig?" indskød Bertha.

„Elsker mig?"

„Ja, netop dig! . . . Aa, lad nu ikke, som du slet ikke kan tænke den Mulighed. Jeg maa aabent tilstaa, at jeg finder din Plan ganske latterlig og taabelig, og at det er aldeles ufatteligt, at du kan nære saa skrupuløse og forskruede Anskuelser, som du gør. Se dog en Gang rolig paa Tingene! Paa den ene Side staar du, som elsker en ung, sød Pige, og paa den anden en ung Pige, der elsker dig. Du har bevist hende en overordentlig stor Tjeneste og vil nu af Frygt for, at dine Hensigter kan blive misstydede, gøre baade hende og dig selv ulykkelig . . . Hvor saa Fornuften bliver af, det fatter jeg ikke!"

„Ja, men hvem siger dig, at Paula elsker mig?"

„Hvem? . . . Hvem anden skulde have kunnet sige mig det, end hun selv? Og hun har tilstaaet det for mig, hendes Veninde og Søsteren til den Mand, hun elsker."

„Men Herr Duventier?"

„Han ved endnu ikke noget om den Kærlighed, men han aner sikkert dens Tilværelse . . . Altsaa gaa og bed om Paulas Haand! Du kan da ved Gud ikke forlange, at Herr Duventier skal kaste hende i dine Arme!"

Theodor rev sig i Haaret og udbrød fortvivlet:

„Det kan være, du har Ret, men saa kan jeg endnu mindre med Proformadokumentet i Haanden komme og forlange, at Skinrettigheder skulle gøres til virkelige Rettigheder. Hvad maatte Manden ikke tænke om mig!"

„Hvis jeg blot engang kunde faa dette ulykkelige Dokument at se!" svarede Bertha. „Som det synes, har man det mærkværdige Tilfælde, at to Menneskers Lykke ikke kan blive til noget, fordi en Væg af Papir stiller sig hindrende i Vejen."

Theodor tog sin Lommebog op, ledte et Papir frem og rakte det sammenfoldet til Søsteren. Bertha foldede det ud, fløj Indholdet igennem og rev saa Dokumentet i Stumper og Stykker.

„Saa!" udbrød hun triumferende. „Hindringen er bortryddet! Nu er der intet andet for mig at gøre end at gaa til Herr Duventier og sige ham, at jeg har tilintetgjort det, og

hvorfor jeg har tilintetgjort det! Eller tror du maaske, naar en ung Pige har sat sig i Hovedet, at hun vil gifte sin Broder med sin bedste Veninde, at der gives den Hindring, som kan rokke en saadan Plan? En latterlig Tanke! Naar vi Kvinder ville noget, saa sætte vi det altid igennem! Forstaar du — altid, altid igennem!"

I næste Øjeblik var hun forsvunden, og Theodor Jahn stod ganske forbløffet. Endelig tog han sig dog saa meget sammen, at han omhyggelig samlede Papirstumperne op, for at de ikke skulde falde i uvedkommendes Hænder. Saa kastede han dem i Kakkelovnen og trak Vejret lettere, da den sidste Stump Papir var brændt til Aske.

* * *

Aarsdagen efter hin Dag, der blev saa overordentlig vigtig for Duventier og hans Datter, fandt et Dobbeltbryllup Sted. Theodor Jahn og hans Søster Bertha stod samtidig for Alteret, han som Paulas Brudgom, hun som Advokat Noltes Brud.

Ende.